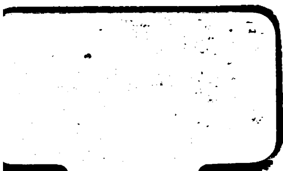
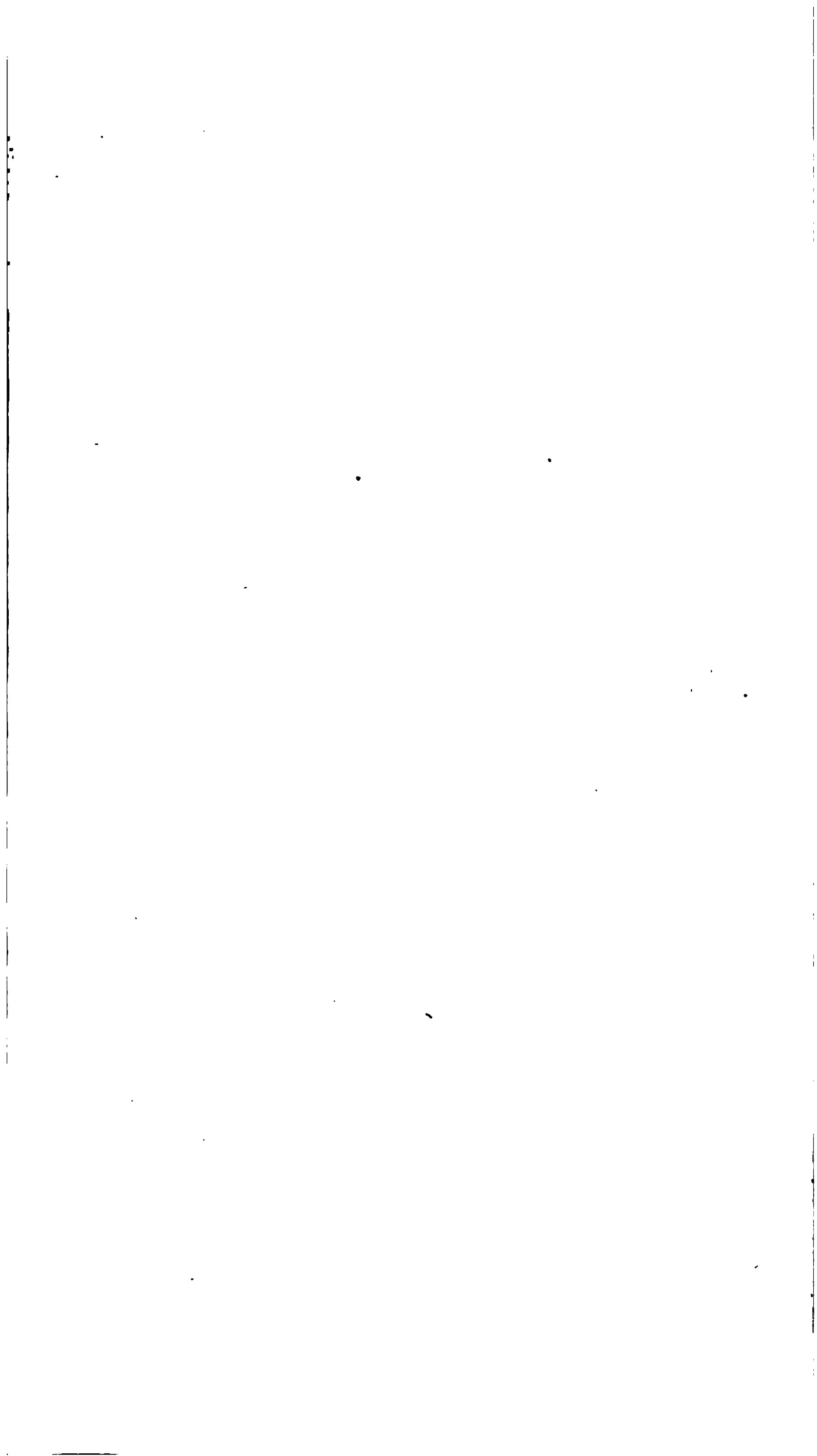






HISTORIA
PHILOSOPHIAE
GRAECO-ROMANAE

EX

FONTIVM LOCIS CONTEXTA.

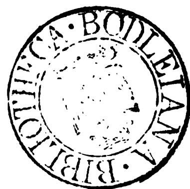
LOCOS COLLEGERVNT, DISPOSVERVNT,

NOTIS AVXERVNT

H. RITTER, L. PRELLER.

EDIDIT

L. PRELLER.



HAMBVRGI,
SVMTIBVS FRIDERICI PERTHES.
1838.

PRAEFATIO.

Librum accipe, Lector, iis potissimum destinatum, qui historiam philosophiae antiquae ex ipsis fontibus cognoscere cupiant, quae opera sicuti in omnibus studiis fructuosissima est, ita vel maxime per hanc disciplinam valet ut placita philosophorum ex ipsis auctorum verbis ac scriptis repetantur atque ad certam cogitationis speciem informentur. Quamquam speravimus etiam in praelectionibus academicis hoc compendium utile futurum; et poterit fortasse etiam in gymnasiis eius lectio cum aliqua utilitate adhiberi, si modo praeceptor peritus ad nostram operam accedat. Utebatur ad talem institutionem superior aetas consimili compendio, quod ediderat Gedickius, Ciceronis historia philosophiae antiquae inscriptum, quod illis quidem temporibus omnino satisfecit, nunc obsoletum est, postquam didicimus Ciceronem inter secundarios philosophiae auctores habere, ad Aristotelem et ad ipsa veterum auctorum fragmenta omnem harum litterarum fidem revocare.

Iam vero quod ille praestitit suis temporibus, idem retento consilio, forma instaurata etiam nostro usui offerri, hoc satis haud dubie probatum erit sapientibus, modo contigerit nobis ut iis, quae nunc possunt ac debent in tali instituto desiderari, satisfecerimus. Quae nos equidem sentimus et plurima esse et difficillima praestitu; neque videlicet deerunt vituperatores. Erat autem nostra opera omnino tripertita, ut pars posita esset in electione locorum, altera pars in locis disponendis atque connectendis, tertia in adnotatione. Difficillimum sane erat inter fragmenta testimoniaque prudenter eligere ea, quae maxime attinerent, ut ne quid grave relinqueretur neque adsciscerentur supervacanea. Qua in re lector benevolus teneat, primum, supervacaneum nobis visum esse quicquid non ad universam philosophiae placitorumque historiam et connexum, sed ad particularem aliquam vel disciplinae vel philosophi alicuius rationem spectet; deinde, nos praeire tantum voluisse historiam philosophiae ex fontibus perdiscendam, compendium dumtaxat edere voluisse, unde qui elementa harum litterarum edocti forent iam deinceps ad singula quaeque et omnia ex ipsorum auctorum libris integris percipienda atque illustranda transirent. Quod qui tenuerint, ii in universum, confidimus, probaverint rationem nostram; neque etiam in ea parte hi iudices iniqui erunt, ubi maxime timendum erat ut vel aliis vel nobis essemus satisfacturi, hoc est in Platonis Aristotelisque placitis ad nostrum consilium adaptandis: in

quibus velut ex vivo corpore sceletum efficere oportebat, ut ex laetissima abundantia paucula capita excerperentur, quibus filum saltem id, quod per totius operis tenorem ducitur, continuaretur. Nihilominus si omisissemus eos, operis consilium deseruissemus; neque omnino hi potissimum deesse poterant. Quod ad alteram operam attinet, quae in locis disponendis et ad unum connexum aptandis cernitur, non potuimus quin multum relinqueremus praeceptoribus prudentibus, qui, sicubi in serie et in commissuris locorum hiare aliquid videretur, scienter id explere callerent. Nos quantum eius fieri poterat perpetuum locorum contextum efficere voluimus. Si quis locus, ceteroquin idoneus, una alterave parte sive obscurior sive brevior esse videretur, hunc in adnotationibus subiectis veluti subsidiis firmavimus, praeter breves notulas alios maxime locos et testimonia addendo et conserendo, ex quibus complementum quoddam eius doctrinae, quae tractaretur, repeti posset. Qua in re monendum ne eos locos, quos ad adnotationum spatia reiecta videas, minus propterea quam ceteros attinere opineris; contra aequam horum atque illorum dignitatem, aequum ad placita persequenda momentum esse scito. Ceterum adnotationum duplex genus est, alterum exegeticum, de quibus modo dictum est, alterum criticum, quae maximam partem in margine positae sunt. Nam utinam ita esset in his litteris, uti esse nuper affirmavit vir doctus, qui philologis nil quidquam in eis studiis reliquum esse dixit, ex quo Brandisius in hanc philosophiae an-

tiquae partem incubuisset. Fuit huius opera sanequam salutaris, egregieque praeter eum meriti sunt qui fragmenta veterum philosophorum peculiaribus scriptionibus pertractaverunt; at enimvero restant etiam sic in plurimis harum litterarum auctoribus tot tantaque vitia et dubitationes criticae, ut laboriosissimus hic campus philologis pateat et multorum annorum messis opima. Nos ubi praesto erant editiones spectatae, fidenter eas sequuti sumus, velut in Platone et Aristotele Bekkeri editionibus usi sumus. In ceteris scriptoribus, quantum per subsidiorum penuriam licebat, propria Minerva textum qui vocatur castigare et ad meliores lectiones instruere conati sumus, multaque passim emendavimus, de quibus monitum est in indice locorum. Eandem ob causam varietatem lectionum in talibus scriptoribus adiecimus tantum non plenam, ut lectores et de aliorum et de nostris editionibus ipsi iudicare possent.

INDEX CAPITUM.

Cap. IV. Sophistae.

Cap. V. Socrates et Socratici minores.

Cap. VI. Plato et Academia vetus.

Cap. VII. Aristoteles et Peripatetici.

Cap. XII. Philosophia Romanorum.

Cap. XIII. Sceptici recentiores.

Cap. XIV. Platonici et Pythagorici recentiores.

Cap. XV. Novi Platonici.

PROLEGOMENA.

Diog. L. I, 12. *Φιλοσοφίαν δὲ πρῶτος ὠνόμασε Πυθαγόρας καὶ ἑαυτὸν φιλόσοφον, ἐν Σικυῶνι διαλεγόμενος Λέοντι τῷ Σικυωνίων τυράννῳ ἢ Φλιασίων, καθά φησιν Ἡρακλείδης. — Μηδένα γὰρ εἶναι σοφὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἢ θεόν.* 1

Cf. Cic. Tusc. V, 3; Quintil. Inst. Orat. XII, 1, 19. *Nam et Pythagoras non sapientem se ut qui ante eum fuerunt, sed studiosum sapientiae vocari voluit.* Clem. Alex. Strom. I, p. 300 C; IV, p. 477 C; all. Ante Pythagoram σοφοὶ sive σοφισταὶ dicebantur quicunque arte aliqua aut cogitationibus suis apte proferendis, velut poetae et legislatores, v. Diog. L. I, 12 sqq., prae ceteris excellebant.

Diog. L. I, 13. *Φιλοσοφίας δὲ δύο γεγόνασιν ἀρχαί, ἥ τε ἀπὸ Ἀναξιμάνδρου καὶ ἡ ἀπὸ Πυθαγόρου, τοῦ μὲν Θαλοῦ διακηκοότος, Πυθαγόρου δὲ Φερεκύδης καθηγήσατο· καὶ ἐκαλεῖτο ἡ μὲν Ἰωνικὴ ὅτι Θαλῆς Ἴων ὤν, Μιλήσιος γάρ, καθηγήσατο Ἀναξιμάνδρου, ἡ δὲ Ἰταλικὴ ἀπὸ Πυθαγόρου, ὅτι τὰ πλεῖστα κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐφιλοσόφησε.** 14. *καταλήγει δὲ ἡ μὲν εἰς Κλειτόμαχον καὶ Χρύσιππον καὶ Θεόφραστον, ἡ Ἰωνική, ἡ δὲ Ἰταλικὴ εἰς Ἐπίκουρον. Θαλοῦ μὲν γὰρ Ἀναξίμανδρος,* 2

*) Ita in opt. codd. et editt. Vulgo editur διέτριψε.

οὗ Ἀναξιμένης, οὗ Ἀναξαγόρας, οὗ Ἀρχέλαος, οὗ Σωκράτης ὁ τὴν ἠθικὴν εἰςαγαγών, οὗ οἵ τε ἄλλοι Σωκρατικοὶ καὶ Πλάτων ὁ τὴν ἀρχαίαν Ἀκαδημίαν συστησάμενος, οὗ Σπεύσιππος καὶ Ξενοκράτης, οὗ Πολέμων, οὗ Κράντωρ καὶ Κράτης, οὗ Ἀρκεσίλαος ὁ τὴν μέσην Ἀκαδημίαν εἰςηγησάμενος, οὗ Λακύδης ὁ τὴν νέαν Ἀκαδημίαν φιλοσοφήσας, οὗ Καρνεάδης, οὗ Κλειτόμαχος. καὶ ὧδε μὲν εἰς Κλειτόμαχον, εἰς δὲ Χρύσιππον οὕτω καταλήγει· 15. Σωκράτους Ἀντισθένης, οὗ Διογένης ὁ κύων, οὗ Κράτης ὁ Θηβαῖος, οὗ Ζήνων ὁ Κιτιεύς, οὗ Κλεάνθης, οὗ Χρύσιππος. εἰς δὲ Θεόφραστον οὕτως· Πλάτωνος Ἀριστοτέλης, οὗ Θεόφραστος. καὶ ἡ μὲν Ἰωνικὴ τοῦτον καταλήγει τὸν τρόπον, ἡ δὲ Ἰταλικὴ οὕτω· Φερεκύδους Πυθαγόρας, οὗ Τηλαυγὴς ὁ υἱός, οὗ Ξενοφάνης, οὗ Παρμενίδης, οὗ Ζήνων ὁ Ἐλεάτης, οὗ Λεύκιππος, οὗ Δημόκριτος, οὗ πολλοὶ μέν, ἐπ' ὀνόματος δὲ Ναυσιφάνης καὶ Ναυκύδης, ὧν Ἐπίκουρος.

En specimen successionum (διαδοχαί) philosophorum, de quibus multi scripserant, velut Sotion, Antisthenes, Sosicrates, Alexander, qui passim laudantur apud Diog. L.; qui suae aetatis more, ut alter philosophus ab altero disciplinam scholamque acciperet, ad prisca Thaletis et Pythagorae tempora translato plurimum fecerunt ad chronologiam historiae philosophicae miscendam atque turbandam. Ad Diogenem quod attinet, mirum quod successiones istae ab eo non ulterius quam ad Theophrastum usque et Epicurum propagantur; sed videtur ille Alexandrinorum illorum, qui modo nominati sunt, aliquem exscripsisse.

3 Clem. Alexandr. Strom. I, p. 300 C. *Φιλοσοφίας — τρεῖς γεγόνασι διαδοχαί, ἐπώνυμοι τῶν τόπων, περὶ οὓς διέτριψαν· Ἰταλικὴ μὲν ἡ ἀπὸ Πυθαγόρου, Ἰωνικὴ δὲ ἡ ἀπὸ Θαλοῦ, Ἐλεατικὴ δὲ ἡ ἀπὸ Ξενοφάνους.*

Aliam de eodem argumento auctoritatem habes. Sequuntur ipsae successiones singulae, eodem ordine quo apud Diogenem decurrentes; praeterquam quod post Theophrastum adduntur nomina Stratonis, Lyconis, Critolai, Diodori denique, Peripateti-

corum. Leucippus et Democritus et Epicurus recensentur inter Pythagoreos, sicuti apud Diogenem, et praeter eos etiam Protagoras et Pyrrho. Praetermittuntur ab utroque Heraclitus et Diogenes Apolloniates, quorum ille ab aliis ad Pythagoreos, ab aliis ad Eleaticos referebatur, v. nr. 35, hic Ionicis, ut qui Anaximenis auditor fuisset, v. nr. 25, adnumerabatur. Fuerunt etiam qui hos et similes eorum appellarent τοὺς σποράδην, Diog. L. VIII, 91, eoque nomine eos a successionibus istis perpetuis segregandos et in peculiari loco ponendos esse significarent; quod ad historiae rationem utique accommodatius est.

Diog. L. I, 16. *Τῶν δὲ φιλοσόφων οἱ μὲν γεγόνασι* 4
Δογματικοί, οἱ δὲ Ἐφεκτικοί· Δογματικοὶ μέν, ὅσοι περὶ τῶν πραγμάτων ἀποφαίνονται ὡς καταληπτῶν, Ἐφεκτικοὶ δέ, ὅσοι ἐπέχουσι περὶ αὐτῶν ὡς ἀκαταλήπτων.

Cf. Sext. Empir. Hypot. Pyrrh. I, 2 sqq., qui Ἐφεκτικοὺς in duo genera dispescit, Academicos et Scepticos. *Οἱ μὲν εὑρηκέναι τὸ ἀληθὲς ἔφασαν, οἱ δὲ ἀπεφήναντο μὴ δυνατὸν εἶναι τοῦτο καταληφθῆναι, οἱ δὲ ἔτι ζητοῦσι. καὶ εὑρηκέναι μὲν δοκοῦσιν οἱ ἰδίως καλούμενοι Δογματικοί· — ὡς δὲ περὶ ἀκαταλήπτων ἀπεφήναντο οἱ περὶ Κλειτόμαχον καὶ Καρνεάδην καὶ ἄλλοι Ἀκαδημαϊκοί· ζητοῦσι δὲ οἱ Σκεπτικοί· ὅθεν εὐλόγως δοκοῦσιν αἱ ἀνωτάτω φιλοσοφίαι τρεῖς εἶναι, Δογματική, Ἀκαδημαϊκή, Σκεπτική.*

Diog. L. I, 18. *Μέρη δὲ φιλοσοφίας τρία, φυσικόν,* 5
ἠθικόν, διαλεκτικόν. φυσικὸν μὲν τὸ περὶ κόσμου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ, ἠθικὸν δὲ τὸ περὶ βίου καὶ τῶν πρὸς ἡμᾶς, διαλεκτικὸν δὲ τὸ ἀμφοτέρων τοὺς λόγους πρεσβεῦον [a]. *καὶ μέχρι μὲν Ἀρχελάου τὸ φυσικὸν εἶδος ἦν, ἀπὸ δὲ Σωκράτους — τὸ ἠθικόν, ἀπὸ δὲ Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου τὸ διαλεκτικόν.*

a) H. e. quae utriusque partis rationes explicat.

Altius rem repetit Sext. Emp. Hypot. Pyrrh. II, 13; adv. Math. VII, 16, v. infr. 256. Inter Latinos audi Senecam Ep. 89, 8. *Philosophiae tres partes esse dixerunt et maximi et plurimi auctores, moralem, naturalem et rationalem. Prima componit animum, secunda rerum naturam scrutatur, tertia proprietates verborum exigit et structuram et argumentationes, ne pro vero falsa surrepant. Ceterum inventi sunt et qui in pauciora philosophiam et qui in plura diducerent, etc.*

6 Cic. Tusc. V, 4. Ab antiqua philosophia usque ad Socratem, qui Archelaum Anaxagorae discipulum audierat, numeri motusque tractabantur et unde omnia orirentur quove reciderent; studioseque ab his siderum magnitudines, intervalla, cursus anquirebantur et cuncta coelestia. Socrates autem primus philosophiam devocavit e coelo et in urbibus collocavit et in domos etiam introduxit, et coegit de vita et moribus rebusque bonis et malis quaerere. Cuius multiplex ratio disputandi rerumque varietas et ingenii magnitudo, Platonis memoria et litteris consecrata, plura genera effecit dissentientium philosophorum.

7 Plut. d. Plac. Ph. prooem. *Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Θεόφραστος καὶ σχεδὸν πάντες οἱ Περιπατητικοὶ διεῖλον τὴν φιλοσοφίαν οὕτως· Ἀναγκαῖον τὸν τέλειον ἄνδρα καὶ θεωρητικὸν εἶναι τῶν ὄντων καὶ πρακτικὸν τῶν δεόντων.*

Fallitur ad ipsum Aristotelem revocans quod a posterioribus demum Peripateticis in philosophiam tradendam inductum esse videtur.

8 Simplic. in Categ. Arist. praef. 5. fol. 1 E. *Αἱ μὲν οὖν κατὰ φιλοσοφίαν αἱρέσεις ἑπταχῶς ὀνομάζονται· ἢ ἀπὸ τοῦ συστησαμένου τὴν αἵρεσιν, ὡς οἱ Πυθαγόρειοι καὶ Πλατωνικοί· ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ αἱρεσιάρχου πατρίδος, ὡς Κυρηναϊκοὶ οἱ ἀπὸ Ἀριστίππου καὶ Μεγαρικοὶ οἱ ἀπὸ Εὐκλείδου καὶ Ἐλεατικοὶ οἱ ἀπὸ Ξενοφάνους καὶ Παρμενίδου· ἢ ἀπὸ τοῦ τόπου ἐν ᾧ διέτριβον φιλοσοφοῦντες, ὡς Ἀκαδημαϊκοὶ καὶ Στωικοί· ἢ ἀπὸ συμβεβηκυίας ἐνεργείας*[a], *ὡς Περιπατητικοί· ἢ ἀπὸ τῆς ἐν τῷ φιλοσοφεῖν κρίσεως* *, *ὡς Ἐφεκτικοὶ οἱ ἀπὸ Πύῤῥωνος· ἢ ἀπὸ τοῦ τέλους ὃ προτίθενται τῆς ἑαυτῶν φιλοσοφίας, ὡς Ἡδονικοὶ οἱ Ἐπικούρειοι· ἢ ἀπὸ τοῦ εἴδους τῆς ζωῆς, ὡς οἱ Κυνικοί.*

---

*) Inde corrigendus Diog. L. I, 17. *ἀπὸ οἰήσεως*. Philop. *διακρίσεως*, David. *ἐπικρίσεως*, Ammon. *κρίσεως*.

a) H. e. quod corpore agebant dum mente philosophabantur, velut ambulationes Platonis et Aristotelis.

Idem persequuntur Diog. L. I, 17; Ammon. Herm. in Categ. Arist. AA. fol. 2, a. Ald.; Philop. et David in Scholl. Aristot. p. 34, b; 22, b.

Diog. L. I, 18. *Τοῦ δὲ ἠθικοῦ (μέρους) γεγόνασιν* 9
αἱρέσεις δέκα· Ἀκαδημαϊκή, Κυρηναϊκή, Ἠλιακή, Μεγαρική, Κυνική, Ἐρετρική, Διαλεκτική, Περιπατητική, Στωική, Ἐπικούρειος.

De sectis, *περὶ αἱρέσεων*, multi scripserant, interque eos Hippobotus, secundum quem Diog. I, 19 (hunc exscripsit Suid. v. *αἵρεσις*) novem sectas enumerat, *πρώτην Μεγαρικήν, δευτέραν Ἐρετριακήν, τρίτην Κυρηναϊκήν, τετάρτην Ἐπικούρειον, πέμπτην Ἀννικέρειον, ἕκτην Θεοδώρειον, ἑβδόμην Ζηνώνειον τὴν καὶ Στωικήν, ὀγδόην Ἀκαδημαϊκὴν τὴν ἀρχαίαν, ἐννάτην Περιπατητικήν.* Omisit Cynicam, Eliacam et Dialecticam. Pyrrhoneorum sectam fuisse plerique negabant, sectam interpretati esse *πρόσκλισιν δόγμασιν ἀκολουθίαν ἔχουσιν.* Contra quibus *αἵρεσιν* appellandam esse placebat *τὴν λόγῳ τινὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀκολουθοῦσαν ἀγωγὴν ἢ δοκοῦσαν ἀκολουθεῖν*, hi Scepticorum quoque sectam exstitisse affirmabant, v. Diog. L. I, 20.

Cic. d. Orat. III, 16. Quum essent plures orti fere a 10
Socrate, quod ex illius variis et diversis et in omnem partem diffusis disputationibus alius aliud apprehenderat, proseminatae sunt quasi familiae dissentientes inter se et multum disiunctae et dispares, quum tamen omnes se philosophi Socraticos et dici vellent et esse arbitrarentur. 17. Ac primo ab ipso Platone Aristoteles et Xenocrates, quorum alter Peripateticorum alter Academiae nomen obtinuit; deinde ab Antisthene, qui patientiam et duritiam in Socratico sermone maxime adamarat, Cynici primum, deinde Stoici; tum ab Aristippo, quem illae magis voluptariae disputationes delectarant, Cyrenaica philosophia manavit, quam ille et eius posteri simpliciter defenderunt; ii, qui nunc voluptate omnia metiuntur,[a] dum verecundius id agunt, nec dignitati satisfaciunt, quam non aspernantur, nec voluptatem tuentur, quam amplexari volunt. Fuerunt etiam alia genera philosophorum, qui se omnes fere Socraticos esse

dicebant, Eretricorum, Herilliorum, Megaricorum, Pyrrhoneorum; sed ea horum vi et disputationibus sunt iam diu fracta et exstincta.

a) Dicit Epicureos.

11 Cic. Tusc. I, 1. Doctrina Graecia nos et omni litterarum genere superabat. Ib. 3. Philosophia iacuit usque ad hanc aetatem nec ullum habuit lumen litterarum Latinarum. [a] Ib. II, 2. Quam ob rem hortor omnes, qui facere id possunt, ut huius quoque generis laudem iam languenti Graeciae eripiant et perferant in hanc urbem, sicut reliquas omnes, quae quidem erant expetendae, studio atque industria sua maiores nostri transtulerunt. De Fin. I, 1. Non eram nescius, — quum quae — philosophi Graeco sermone tractavissent, ea Latinis litteris mandaremus, fore ut hic noster labor in varias reprehensiones incurreret. Nam quibusdam, et iis non admodum indoctis, totum hoc displicet philosophari. Quidam autem non id tam reprehendunt, si remissius agatur, sed tantum studium tamque multam operam ponendam in eo non arbitrantur. Erunt etiam, et hi quidem eruditi Graecis litteris, contemnentes Latinas, qui se dicant in Graecis legendis operam malle consumere.

a) Cf. infra nr. 428. sqq.

12 Diog. L. I, 21. *Ἔτι δὲ πρὸ ὀλίγου* [a] *καὶ ἐκλεκτική τις αἵρεσις εἰσήχθη ὑπὸ Ποτάμωνος τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἐκλεξαμένου τὰ ἀρέσαντα ἐξ ἑκάστης τῶν αἱρέσεων.*

a) Iam de sua aetate loquitur.

Potamo Alexandrinus vixit ante et post Augustum, teste Suida v. *Ποτάμων.* In eo haec philosophandi ratio proprio nomine appellata est, quam sequebatur inferior aetas fere cuncta, Christiani iuxta atque Pagani. Ita Clem. Alex. Str. I. p. 288 A. *φιλοσοφίαν δὲ οὐ τὴν Στωικὴν λέγω οὐδὲ τὴν Πλατωνικὴν ἢ τὴν Ἐπικούρειόν τε καὶ Ἀριστοτελικήν, ἀλλ' ὅσα εἴρηται παρ' ἑκάστῃ τῶν αἱρέσεων τούτων καλῶς, δικαιοσύνην μετ' εὐσεβοῦς ἐπιστήμης ἐκδιδάσκοντα, τοῦτο σύμπαν τὸ ἐκλεκτικὸν φιλοσοφίαν φημί.* Cf. ib. VI, p. 642 A.; Numen. ap. Clem. Alex. Str. I, p. 342 C. *τί γάρ ἐστι Πλάτων ἢ Μωυσῆς ἀττικίζων;* cf. Porphyr. d. Antr. Nymph. c. 10.

Hierocl. ap. Phot. cod. 251. p. 750 Hoesch. *Πολλοὶ τῶν ἀπὸ Πλάτωνος καὶ τῶν ἀπὸ Ἀριστοτέλους — μέχρι τούτου φιλονεικίας καὶ τόλμης ἤλασαν, ὡς καὶ τὰ συγγράμματα τῶν οἰκείων νοθεῦσαι διδασκάλων εἰς τὸ μᾶλλον ἐπιδεῖξαι τοὺς ἄνδρας ἀλλήλοις μαχομένους· καὶ διέμεινε τοῦτο τὸ πάθος ταῖς φιλοσόφοις διατριβαῖς ἐνσκῆψαν ἕως Ἀμμωνίου τοῦ Ἀλεξανδρέως τοῦ θεοδιδάκτου. οὗτος γὰρ πρῶτος ἐνθουσιάσας πρὸς τὸ τῆς φιλοσοφίας ἀληθινόν, καὶ τὰς τῶν πολλῶν δόξας ὑπεριδὼν τὰς ὄνειδος φιλοσοφίᾳ προστριβομένας, εἶδε καλῶς τὰ ἑκατέρου καὶ συνήγαγεν εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν νοῦν, καὶ ἀστασίαστον τὴν φιλοσοφίαν παραδέδωκε πᾶσι τοῖς αὐτοῦ γνωρίμοις, μάλιστα δὲ τοῖς ἀρίστοις τῶν αὐτῷ συγγεγονότων, Πλωτίνῳ καὶ Ὠριγένει [a] καὶ τοῖς ἑξῆς ἀπὸ τούτων.* 13

a) Cave hunc Origenem confundas cum patre ecclesiae, quod fecit Porphyr. ap. Euseb. Hist. eccl. VI, 19; cf. infr. nr. 507 c; Ritter Gesch. der Philos. IV. p. 541.

Luculentissimum hic locus exemplum est vitii novissimis istis temporibus fere communis, ut philosophorum sententias miscendo etiam diversissimas inter se utcunque conciliare studeant. Quippe apparet commentum esse quod dicit Platonis et Aristotelis libros ab Academicis et Peripateticis ex parte suppositos esse; quod fingebatur ab iis, qui studio isto obcaecati agnoscere nolebant quod satis apertum est, Aristotelem in multis a Platone dissentire.

CAPUT I.

I O N I C I.

1. Ii, qui ex uno principio mutabili omnia orta esse docebant.

a. Thales.

14 Cic. Acad. pr. II, 37. Princeps Thales, unus e septem,[a] cui sex reliquos concessisse primas ferunt. Diog. L. I, 22. *καὶ πρῶτος σοφὸς ὠνομάσθη ἄρχοντος Ἀθήνησι Δαμασίου, καθ' ὃν καὶ οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ἐκλήθησαν, ὥς φησι Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων ἀναγραφῇ.*[b] — *ὡς δ' οἱ πλείους φασίν, ἰθαγενὴς Μιλήσιος ἦν καὶ γένους λαμπροῦ.*[c] *μετὰ δὲ τὰ πολιτικὰ τῆς φυσικῆς ἐγένετο* θεωρίας. καὶ — σύγγραμμα κατέλιπεν οὐδέν.*[d] Appul. Florid. p. 144 Bip. Thales Milesius ex septem illis sapientia memoratis viris facile praecipuus. Fuit enim geometriae penes Graios primus repertor et naturae rerum certissimus explorator et astrorum peritissimus contemplator.[e]

a) De septem sapientibus tenendum quod ait Dicaearchus ap. Diog. L. I, 40. *οὔτε σοφοὺς οὔτε φιλοσόφους αὐτοὺς γεγονέναι, συνετοὺς δέ τινας καὶ νομοθετικούς*, cf. Cic. Lael. c. 2; Plut. v. Sol. c. 3. Septem fuisse antiquitus traditum est, de singulis autem nominibus parum constabat, v. Dicaearch. et Hermipp. ap. Diog. L. I, 41; 42. De tripodis historia, ad quam spectat Cicero, v. Diog. L. I, 28 sq. b) Damasias archon incidit in annum a. Chr. n. 586. Thaletem vel Ol. 35, a. Chr. n. 639, vel Ol. 36, a. Chr. n. 636 natum ferebant, vixisse annos centum vel nonaginta, v. Apollod. ap. Diog. L. I, 37; cf. Clinton-Krueg. Fast. Hell. II. s.

*) Stephanus coni. *ἐγεύετο*.

an. 560 et 546. Solis defectum, quem ab eo praedictum esse narrat Herod. I, 74, in annum a. Chr. n. 609 incidisse computavit Oltmanns, commentatt. acad. Berol. a. 1812 — 1813. c) Thaletem origine Phoenicem fuisse tradit Herod. I, 170. Hoc eo revocandum, quod Cadmei Thebani Phoenices fuisse perhibentur; nam ex horum gente Thaletem fuisse cognoscitur ex eo, quod Thelidarum familia, ex qua ille oriundus erat, dicuntur fuisse *οἱ εὐγενέστατοι τῶν ἀπὸ Κάδμου καὶ Ἀγήνορος*, Diog. L. I, 22. Cadmeos una cum Nelidis in Ioniam transmigrasse testatur Herod. I, 146, Prienensibus admixtos fuisse intelligitur ex Hellanici testimonio ap. Hesych. v. *Καδμεῖοι*. De Thaletis circa civitatem suam meritis v. Herod. I, 75; 170. d) Libros, qui ferebantur, Thaletis, cf. Diog. L. I, 23 c. not. Menagii, facile intelligitur a recentioribus suppositos fuisse, quum ipse Aristoteles de Thalete nonnisi ex aliorum traditionibus commemoret, d. Coelo II, 13. *τὸν λόγον, ὅν φασιν εἰπεῖν Θαλῆν τὸν Μιλήσιον*; de Anim. I, 2; cf. Scholl. Arist. p. 233 b. *ἐπεὶ δὲ σύγγραμμα Θαλοῦ φέρεται οὐδαμοῦ, ἐξ οὗ τις τὸ βέβαιον ἕξει τοῦ ταῦτα τοῦτον λέγεσθαι τὸν τρόπον ὑπ' αὐτοῦ, εἰκότως τὸ „λέγεται οὕτως ἀποφήνασθαι" εἶπεν.* e) De inventis eius astrologicis ex Callimacho et Eudemo Peripatetico in Hist. Astrol. narrant Diog. L. I, 23; Procl. in Euclid. p. 79; Achill. Tat. Isag. Arat. c. I, p. 123 Petav.

Arist. Met. *A*, 3. *Τῶν δὴ πρώτων φιλοσοφησάντων οἱ πλεῖστοι τὰς ἐν ὕλης εἴδει μόνας* [a] *ᾠήθησαν ἀρχὰς εἶναι πάντων· ἐξ οὗ γάρ ἐστιν ἅπαντα τὰ ὄντα καὶ ἐξ οὗ γίγνεται πρῶτον καὶ εἰς ὃ φθείρεται τελευταῖον, τῆς μὲν οὐσίας ὑπομενούσης, τοῖς δὲ πάθεσι μεταβαλλούσης, τοῦτο στοιχεῖον καὶ ταύτην ἀρχήν φασιν εἶναι τῶν ὄντων. — — τὸ μέντοι πλῆθος καὶ τὸ εἶδος τῆς τοιαύτης ἀρχῆς οὐ τὸ αὐτὸ πάντες λέγουσιν, ἀλλὰ Θαλῆς μὲν ὁ τῆς τοιαύτης ἀρχηγὸς φιλοσοφίας ὕδωρ εἶναί φησιν (διὸ καὶ τὴν γῆν ἐφ' ὕδατος ἀπεφήνατο εἶναι), λαβὼν ἴσως τὴν ὑπόληψιν ἐκ τοῦ πάντων ὁρᾶν τὴν τροφὴν ὑγρὰν οὖσαν, καὶ αὐτὸ τὸ θερμὸν ἐκ τούτου γιγνόμενον καὶ τούτῳ ζῶν (τὸ δ' ἐξ οὗ γίγνεται, τοῦτ' ἐστὶν ἀρχὴ πάντων), διά τε δὴ τοῦτο τὴν ὑπόληψιν λαβὼν ταύτην καὶ διὰ τὸ πάντων τὰ σπέρματα τὴν φύσιν ὑγρὰν ἔχειν, τὸ δ' ὕδωρ ἀρχὴν τῆς φύσεως εἶναι τοῖς ὑγροῖς· εἰσὶ δέ τινες οἳ καὶ τοὺς παμπαλαίους καὶ πολὺ πρὸ τῆς νῦν γενέσεως καὶ*

πρώτους θεολογήσαντας οὕτως οἴονται περὶ τῆς φύσεως ὑπολαβεῖν· Ὠκεανόν τε γὰρ καὶ Τηθὺν ἐποίησαν τῆς γενέσεως πατέρας, καὶ τὸν ὅρκον τῶν θεῶν ὕδωρ, τὴν καλουμένην ὑπ' αὐτῶν Στύγα τῶν ποιητῶν· τιμιώτατον μὲν γὰρ τὸ πρεσβύτατον, ὅρκος δὲ τὸ τιμιώτατόν ἐστιν. De Coelo II, 13. οἱ δ' ἐφ' ὕδατος κεῖσθαι (sc. φασὶ τὴν γῆν). τοῦτον γὰρ ἀρχαιότατον παρειλήφαμεν τὸν λόγον, ον φασιν εἰπεῖν Θαλῆν τὸν Μιλήσιον, ὡς διὰ τὸ πλωτὴν εἶναι μένουσαν ὥσπερ ξύλον ἤ τι τοιοῦτον ἕτερον. Plut. d. Plac. Ph. I, 3. στοχάζεται δ' ἐκ τούτου πρῶτον ὅτι πάντων τῶν ζῴων ἡ γονὴ ἀρχή ἐστιν ὑγρὰ οὖσα. οὕτως εἰκὸς καὶ τὰ πάντα ἐξ ὑγροῦ τὴν ἀρχὴν ἔχειν· δεύτερον ὅτι πάντα τὰ φυτὰ ὑγρῷ τρέφεται καὶ καρποφορεῖ, ἀμοιροῦντα δὲ ξηραίνεται· τρίτον ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ πῦρ τοῦ ἡλίου καὶ τὸ τῶν ἄστρων ταῖς τῶν ὑδάτων ἀναθυμιάσεσι τρέφεται, καὶ αὐτὸς ὁ κόσμος.

a) Cf. quae praemittuntur de quatuor principiorum generibus, qualia posuit Aristoteles; et quae sequuntur de posteriorum philosophorum in principiorum generibus distinguendis profectibus, προϊόντων δ' οὕτως αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡδοποίησεν αὐτοῖς καὶ συνηνάγκασε ζητεῖν κτλ.

Alii Thaletis decretum in eo inniti affirmant, quod recentioribus dicitur τὸ συνεκτικὸν καὶ τὸ εὐτύπωτον τοῦ ὕδατος, velut Simplic. in Arist. Phys. fol. 6 a; 8 a. b.; Heraclid. Allegor. Hom. c. 22, p. 439 Gale. ἡ γὰρ ὑγρὰ φύσις εὐμαρῶς εἰς ἕκαστα μεταπλαττομένη πρὸς τὸ ποικίλον εἴωθε μορφοῦσθαι· τό τε γὰρ ἐξατμιζόμενον αὐτῆς ἀεροῦται, καὶ τὸ λεπτότατον ἀπὸ ἀέρος αἰθὴρ ἀνάπτεται, συνιζάνον τε τὸ ὕδωρ καὶ μεταβαλλόμενον εἰς ἰλὺν ἀπογαιοῦται. Et simile quid Ciceroni obversatum esse dixeris quum scriberet haec, *Thales — aquam dixit rerum initium, deum autem eam mentem, quae ex aqua cuncta fingeret*, v. Nat. D. I, 10; quibus vera sententia Thaletis plane detorquetur.

16 Arist. d. Anim. I, 5. Καὶ ἐν τῷ ὅλῳ δέ τινες αὐτὴν (sc. τὴν ψυχὴν) μεμῖχθαί φασιν, ὅθεν ἴσως καὶ Θαλῆς ᾠήθη πάντα πλήρη θεῶν εἶναι.

Hoc ex singularum rerum contemplatione ratiocinabatur. cf. Arist. ibid. I, 2. Ἔοικε δὲ καὶ Θαλῆς ἐξ ὧν ἀπομνημονεύουσι

κινητικόν τι τὴν ψυχὴν ὑπολαβεῖν, εἴπερ τὸν λίθον ἔφη ψυχὴν ἔχειν, ὅτι τὸν σίδηρον κινεῖ. Diog. L. I, 24. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Ἱππίας φασὶν αὐτὸν καὶ τοῖς ἀψύχοις μεταδιδόναι ψυχάς, τεκμαιρόμενον ἐκ τῆς λίθου τῆς μαγνήτιδος καὶ τοῦ ἠλέκτρου. Quomodo haec cum antecedente placito coniuncta fuerint intelligitur ex Diog. L. I, 27. ἀρχὴν δὲ τῶν πάντων ὕδωρ ὑπεστήσατο, καὶ τὸν κόσμον ἔμψυχον καὶ δαιμόνων πλήρη.

b. Hippo.

Alex. Aphrod. in Arist. Met. *A*, 3. Scholl. Arist. p. 17
534 a. Ἵππωνα ἱστοροῦσιν ἀρχὴν ἁπλῶς τὸ ὑγρὸν ἀδιορίστως ὑποθέσθαι, οὐ διασαφήσαντα, πότερον ὕδωρ — ἢ ἀήρ.

Dubium an recte haec tradantur, cum inferiorem aetatem redoleat τὸ ὑγρὸν pro aëre positum. Ab Aristotele Met. *A*, 3 Hippo una cum Thalete nominatur, qui simul eum vix inter philosophos numerandum esse affirmat, διὰ τὴν εὐτέλειαν αὐτοῦ τῆς διανοίας. De patria et aetate parum constat, cf. Schleiermacher, Nachlafs z. Philos. I, p. 405 sq.

Arist. de Anima I, 2. Τῶν δὲ φορτικωτέρων καὶ 18
ὕδωρ τινὲς ἀπεφήναντο (sc. τὴν ψυχήν), καθάπερ Ἵππων. πεισθῆναι δ' ἐοίκασιν ἐκ τῆς γονῆς, ὅτι πάντων ὑγρά· καὶ γὰρ ἐλέγχει τοὺς αἷμα φάσκοντας τὴν ψυχήν, ὅτι ἡ γονὴ οὐχ αἷμα· ταύτην δ' εἶναι τὴν πρώτην ψυχήν.

c. Anaximenes.

Diog. L. II, 3. Ἀναξιμένης — Μιλήσιος ἤκουσεν Ἀνα- 19
ξιμάνδρου. ἔνιοι δὲ καὶ Παρμενίδου [a] φασὶν ἀκοῦσαι αὐτόν. — — κέχρηταί τε γλώσσῃ Ἰάδι ἁπλῇ καὶ ἀπερίττῳ [b]. καὶ γεγένηται μέν, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος, τῇ ἑξηκοστῇ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι. [c]

a) Parmenidem ab Anaximene auditum esse evidenter falsum est, Anaximandrum haud verisimile, et propter placitorum discrepantiam et propter temporis rationem, denique propter Aristotelem, qui de Anaximene statim post Thaletem commemorat, Metaph. *A*, 3. b) De scriptis Anaximenis non constat. Dialectus Ionica ἁπλῆ καὶ ἀπέριττος eadem est atque illa, qua utebatur Hecataeus Milesius, de qua Hermogenes de gen. dic. II, 12, 6.

τῇ διαλέκτῳ δὲ ἀκράτῳ Ἰάδι καὶ οὐ μεμιγμένῃ χρησάμενος, οὐδὲ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ποικίλῃ. Quod pertinet non solum ad Anaximenem verum etiam ad Diogenem Apolloniatem et Anaxagoram et alios, qui sunt eiusdem aetatis. — De philosophia Anaximenis librum singularem ediderat Theophrastus, v. Diog. L. V, 42. c) Aetas parum certa est, v. Clint.-Krueg. F. H. in anno 548 et 480, cf. p. 346. not. a.

20 Plut. de Plac. Ph. I, 3. *Ἀναξιμένης* δὲ ὁ *Μιλήσιος ἀρχὴν τῶν ὄντων ἀέρα ἀπεφήνατο· ἐκ γὰρ τούτου τὰ πάντα γίνεσθαι καὶ εἰς αὐτὸν πάλιν ἀναλύεσθαι· οἷον ἡ ψυχή, φησίν, ἡ ἡμετέρα ἀὴρ οὖσα συγκρατεῖ ἡμᾶς, καὶ ὅλον τὸν κόσμον πνεῦμα καὶ ἀὴρ περιέχει.*

Cf. Arist. Met. *A*, 3.

21 Plut. ap. Euseb. Pr. ev. I, 8. *Ἀναξιμένην δέ φασι τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν τὸν ἀέρα εἰπεῖν, καὶ τοῦτον εἶναι τῷ μὲν γένει ἄπειρον, ταῖς δὲ περὶ αὐτὸν ποιοτήσεσι ὡρισμένον· γεννᾶσθαι δὲ πάντα κατά τινα πύκνωσιν τούτου καὶ πάλιν ἀραίωσιν* [a]. *τήν γε μὴν κίνησιν ἐξ αἰῶνος ὑπάρχειν. πιλουμένου δὲ τοῦ ἀέρος πρώτην γεγενῆσθαι λέγειν τὴν γῆν, πλατεῖαν μάλα· διὸ καὶ κατὰ λόγον αὐτὴν ἐποχεῖσθαι ἀέρι· καὶ τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τὰ λοιπὰ ἄστρα τὴν ἀρχὴν τῆς γενέσεως ἐκ γῆς ἔχειν* [b]. *ἀποφαίνεται γοῦν τὸν ἥλιον γῆν, διὰ δὲ τὴν ὀξεῖαν κίνησιν καὶ μάλα ἱκανῶς θερμοτάτην κίνησιν λαβεῖν.*

a) Primum Anaximenem docuisse res fieri condensatione et extenuatione diserte traditur a Theophrasto ap. Simplic. Phys. fol. 32 a. *ἐπὶ γὰρ τούτου μόνου Θεόφραστος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τὴν μάνωσιν εἴρηκε καὶ τὴν πύκνωσιν.* Parum igitur accurate nonnulli ex scriptoribus recentioribus Thaletem etiam et Anaximandrum ita statuisse perhibent. b) De astris ex tellure procreatis cf. Orig Phil. 7. *γεγονέναι δὲ τὰ ἄστρα ἐκ γῆς διὰ τὸ τὴν ἰκμάδα ἐκ ταύτης ἀνίστασθαι· ἧς ἀραιουμένης τὸ πῦρ γίνεσθαι· ἐκ δὲ τοῦ πυρὸς μετεωριζομένου τοὺς ἀστέρας συνίστασθαι.*

22 Plut. de Prim. Frig. c. 7. *Τὸ γὰρ συστελλόμενον αὐτῆς* (sc. *τῆς ὕλης*) *καὶ πυκνούμενον ψυχρὸν εἶναί φησι, τὸ δὲ ἀραιὸν καὶ τὸ χαλαρόν, οὕτω πως ὀνομάσας καὶ τῷ ῥήματι, θερμόν· ὅθεν οὐκ ἀπεικότως λέγεσθαι*

τὸ καὶ θερμὰ τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ στόματος καὶ ψυχρὰ μεθιέναι· ψύχεται γὰρ ἡ πνοὴ πιεσθεῖσα καὶ πυκνωθεῖσα τοῖς χείλεσιν, ἀνειμένου δὲ τοῦ στόματος ἐκπίπτουσα γίνεται θερμὸν ὑπὸ μανότητος.

Orig. Phil. c. 7. Τὸ δὲ εἶδος τοῦ ἀέρος τοιοῦτον· 23
ὅταν μὲν ὁμαλώτατος ᾖ, ὄψει ἄδηλον· δηλοῦσθαι δὲ τῷ ψυχρῷ καὶ τῷ θερμῷ καὶ τῷ νοτερῷ καὶ τῷ κινουμένῳ.

Cic. de Nat. Deor. I, 10. Anaximenes aëra deum statuit, eumque gigni esseque immensum et infinitum et semper in motu. 24

Quod aërem gigni ait Cicero, videtur nata ex aëre cum ipso aëre confundere. Ceterum cf. Augustin. de Civ. D. VIII, 2. *Omnes rerum causas infinito aëri dedit, nec deos negavit aut tacuit, non tamen ab ipsis aërem factum sed ipsos ex aëre ortos credidit.*

d. Diogenes Apolloniates.

Diog. L. IX, 57. Διογένης — Ἀπολλωνιάτης, ἀνὴρ 25
φυσικὸς καὶ ἄγαν ἐλλόγιμος. ἤκουσε δὲ Ἀναξιμένους· ἦν δὲ ἐν τοῖς χρόνοις κατὰ Ἀναξαγόραν.

Apollonia, quam Diogenes patriam habuit, erat Cretae insulae oppidum, v. Steph. B. v. Ἀπολλωνία. De aetate dubitatur, v. Clint.-Krueger F. H. s. ann. 465. Diogenem Physicorum ferme novissimum fuisse affirmat Simplicius in Arist. Phys. fol. 6. a. καὶ Διογένης δὲ ὁ Ἀπολλωνιάτης σχεδὸν νεώτατος γεγονὼς τῶν περὶ ταῦτα (sc. τὰ φυσικὰ) σχολασάντων τὰ μὲν πλεῖστα συμπεφορημένως γέγραφε, τὰ μὲν κατὰ Ἀναξαγόραν τὰ δὲ κατὰ Λεύκιππον λέγων. Unde etiam hoc collegeris, scripsisse Diogenem post Anaxagoram illumque ab hoc pependisse. Verum ut pependerit in quibusdam et singulis quaestionibus: in principiis satis apertum est eos prorsus diversos fuisse.

Diog. L. IX, 57. Ἀρχὴ δὲ αὐτῷ τοῦ συγγράμματος 26
ἥδε· „Λόγου παντὸς ἀρχόμενον δοκέει μοι χρεὼν εἶναι τὴν ἀρχὴν ἀναμφισβήτητον παρέχεσθαι, τὴν δὲ ἑρμηνηΐην ἁπλῆν καὶ σεμνήν."

Cf. Diog. L. VI, 81. In libris mss. erat δοκεῖ et ἑρμηνείαν, verum Ionica dialecto scripsisse Diogenem cernitur ex fragmentis

a Simplicio servatis, in quibus castigandis et interpretandis elaboraverunt Panzerbieter, Diogenes Apolloniates, Lips. 1830, et W. Schorn, Anaxagorae et Diogenis fragmenta, Bonnae 1829. Librum Diogenis περὶ φύσεως inscriptum ad se pervenisse testatur Simplicius ad Arist. Phys. fol. 32 b; 6 a. Secundi libri meminit Rufus ap. Galen. sec. c. in Epid. Hippocr. VI, 49, p. 1006. Kuehn. Tria Diogenis scripta olim exstitisse collegeris ex Simpl. l. l. fol. 32, b; quamquam dubitari potest reliquos, qui eo loco memorantur, titulos an recte Simplicius iudicaverit librorum particularium fuisse.

27 Simpl. Phys. fol. 32 b. *Γράφει δὲ εὐθὺς μετὰ τὸ προοίμιον τάδε· „Ἐμοὶ δὲ δοκέει, τὸ μὲν ξύμπαν εἰπεῖν, πάντα τὰ ἐόντα ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἑτεροιοῦσθαι καὶ τὸ αὐτὸ εἶναι. καὶ τοῦτο εὔδηλον· εἰ γὰρ τὰ ἐν τῷδε τῷ κόσμῳ ἐόντα νῦν, γῆ καὶ ὕδωρ καὶ τἄλλα ὅσα φαίνεται ἐν τῷδε τῷ κόσμῳ ἐόντα, εἰ τουτέων τι ἦν τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου ἕτερον ἐὸν τῇ ἰδίῃ φύσεϊ, καὶ μὴ τὸ αὐτὸ ἐὸν μετέπιπτε πολλαχῶς καὶ ἠτεροιοῦτο, οὐδ' ἂν* οὔτε μίσγεσθαι ἀλλήλοισιν ἠδύνατο, οὔτε ὠφέλησις τῷ ἑτέρῳ οὔτε βλάβη ... οὐδ' ἂν οὔτε φυτὸν ἐκ τῆς γῆς φῦναι, οὔτε ζῷον οὔτε ἄλλο γενέσθαι οὐδέν, εἰ μὴ οὕτω συνίστατο ὥστε τωὐτὸ εἶναι. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἑτεροιούμενα ἄλλοτε ἀλλοῖα γίνεται καὶ ἐς τὸ αὐτὸ ἀναχωρέει"* [a].

a) His significari videtur omnes res ex uno eodemque fundamento ortas esse inque idem fundamentum absumtum iri. Certe Diogenes inter eos refertur, qui res definito temporum cyclo confecto interire et regenerari docuerunt, v. Simpl. Phys. fol. 257 b; Stob. Ecl. I, p. 496.

Eundem haud dubie locum respexit Arist. de Gen. et Corr. I, 6. *καὶ τοῦτ' ὀρθῶς λέγει Διογένης, ὅτι εἰ μὴ ἐξ ἑνὸς ἦν ἅπαντα, οὐκ ἂν ἦν τὸ ποιεῖν καὶ τὸ πάσχειν ὑπ' ἀλλήλων κτλ.* Theophr. de Sensu 39. *Διογένης δ', —— οὐδὲ γὰρ τὸ ποιεῖν εἶναι καὶ πάσχειν, εἰ μὴ πάντα ἦν ἐξ ἑνός.* Quod ad verba Diogenis attinet, patet ea in initio operis collocata fuisse. Continetur igitur iis *ἡ ἀρχὴ ἀναμφισβήτητος*, principium, unde proficiscebatur, extra omnem dubitationem positum.

---

*) Ed. *οὐδαμῇ*.

Id. ibid. fol. 33 a. Θαυμαστὸν δὲ ὅτι κατὰ ἑτεροί- 28
ωσιν τὴν ἀπ' αὐτοῦ (sc. τοῦ ἀέρος) λέγων τὰ ἄλλα γίνεσθαι ἀΐδιον ὅμως αὐτό φησι λέγων· „καὶ αὐτὸ μὲν τοῦτο καὶ ἀΐδιον καὶ ἀθάνατον σῶμα· τῶν δὲ τὰ μὲν γίνεται, τὰ δὲ ἀπολείπει." καὶ ἐν ἄλλοις· „ἀλλὰ τοῦτό μοι δῆλον δοκέει εἶναι, ὅτι καὶ μέγα καὶ ἰσχυρὸν καὶ ἀΐδιόν τε καὶ ἀθάνατον καὶ πολλὰ εἰδός ἐστι."

Id. ibid. fol. 32 b. Ἐφεξῆς δὲ δείξας ὅτι ἐστὶν ἐν τῇ 29
ἀρχῇ ταύτῃ νόησις πολλή, „οὐ γὰρ ἄν, φησίν, οὕτω δεδάσθαι οἷόν τε ἦν ἄνευ νοήσιος, ὥστε πάντων μέτρα ἔχειν, χειμῶνός τε καὶ θέρεος, καὶ νυκτὸς καὶ ἡμέρης, καὶ ὑετῶν καὶ ἀνέμων καὶ εὐδιέων· καὶ τὰ ἄλλα εἴτις βούλεται ἐννοέεσθαι, εὑρίσκοι ἂν οὕτω διακείμενα, ὡς ἀνυστὸν κάλλιστα," ἐπάγει ὅτι καὶ ἄνθρωπος καὶ τὰ ἄλλα ζῷα ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης, ἥτις ἐστὶν ὁ ἀήρ, καὶ ζῇ καὶ ψυχὴν ἔχει καὶ νόησιν, λέγων οὕτως· „ἔτι δὲ πρὸς τούτοισι καὶ τάδε μεγάλα σημήϊα· ἄνθρωπος γὰρ καὶ τὰ ἄλλα ζῷα ἀναπνέοντα ζώει τῷ ἀέρι, καὶ τοῦτο αὐτοῖσι καὶ ψυχή ἐστι καὶ νόησις, ὡς δεδήλωται ἐν τῇδε τῇ συγγραφῇ ἐμφανέως· καὶ ἐὰν τοῦτο ἀπαλλαχθῇ, ἀποθνήσκει, καὶ ἡ νόησις ἐπιλείπει."

Id. ibid. fol. 33 a. Εἶτα μετ' ὀλίγον σαφῶς ἐπήγαγε· „καὶ 30
μοι δοκέει τὸ τὴν νόησιν ἔχον εἶναι ὁ ἀὴρ καλεόμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὑπὸ τούτου πάντα * καὶ κυβερνᾶσθαι καὶ πάντων κρατέειν· ἀπὸ γάρ μοι τούτου δοκέει ἔθος εἶναι καὶ ἐπὶ πᾶν ἀφῖχθαι καὶ πάντα διατιθέναι καὶ ἐν παντὶ ἐνεῖναι· καὶ οὐκ ἔστιν οὐδὲ ἕν, ὅ τι ** μὴ μετέχοι τούτου. μετέχει δὲ οὐδὲ ἓν ὁμοίως τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ, ἀλλὰ πολλοὶ τρόποι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀέρος καὶ τῆς νοήσιός εἰσιν· ἔστι γὰρ πολύτροπος, καὶ θερμότερος καὶ ψυχρότερος, καὶ ξηρότερος καὶ ὑγρότερος, καὶ στασιμώτερος καὶ ὀξυτέρην κίνησιν ἔχων, καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἑτεροιώσιες ἔνεισι καὶ ἡδο-

---

*) Ed. πάντας. — **) Ed. καὶ ἐστὶ μηδὲ ἓν ὅ τι et deinde μετέχει.

νῆς* καὶ χροιῆς ἄπειροι. καὶ πάντων τῶν ζῴων δὴ ἡ ψυχὴ τὸ αὐτό ἐστιν, ἀὴρ θερμότερος μὲν τοῦ ἔξω, ἐν ᾧ εἰμέν, τοῦ μέντοι παρὰ τῷ ἡελίῳ πολλὸν ψυχρότερος· ὅμοιον δὲ τοῦτο τὸ θερμὸν οὐδενὸς τῶν ζῴων ἐστίν, ἐπεὶ οὐδὲ τῶν ἀνθρώπων ἀλλήλοισιν, ἀλλὰ διαφέρει μέγα μὲν οὔ, ἀλλ' ὥστε παραπλήσια εἶναι, οὐ μέντοι ἀτρεκέως γε ὅμοιον ἐόν. οὐδὲν δ' οἷόν τε γενέσθαι τῶν ἑτεροιουμένων ἕτερον ἑτέρου, πρὶν τὸ αὐτὸ γένηται. ἅτε ὦν πολυτρόπου ἐνεούσης τῆς ἑτεροιώσιος, πολύτροπα καὶ τὰ ζῷα καὶ πολλά, καὶ οὔτε ἰδέην ἀλλήλοισιν ἐοικότα οὔτε δίαιταν οὔτε νόησιν ὑπὸ τοῦ πλήθεος τῶν ἑτεροιωσίων. ὅμως δὲ πάντα τῷ αὐτῷ καὶ ζῇ καὶ ὁρᾷ καὶ ἀκούει καὶ τὴν ἄλλην νόησιν [a] ἔχει ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πάντα."

a) Hinc intelligitur νόησιν etiam ad sensus referri.

Intellectum calido tantum aëri tribuit; quocirca cum aërem, qui esset in animalibus, densum et udum esse, eamque densitatem atque udorem quominus clare cogitarent obstare statuebat, v. Plut. de Plac. Phil. V, 20. Διογένης μετέχειν μὲν αὐτὰ (sc. τὰ ζῷα) τοῦ νοητοῦ καὶ ἀέρος, διὰ δὲ τὸ τὰ μὲν πυκνότητι, τὰ δὲ πλεονασμῷ τῆς ὑγρασίας . . . . μήτε διανοεῖσθαι μήτ' αἰσθάνεσθαι, προσφερῶς δ' αὐτὰ διακεῖσθαι τοῖς μεμηνόσι, παρεκτετακότος τοῦ ἡγεμονικοῦ. Cui loco variis coniecturis mederi studuerunt viri docti, v. editionem Beckii p. 276 et Brandis Gesch. der Philosophie I, p. 284 not. r. Eodem referendum quod Aristoteles primum aërem subtilissimum a Diogene vocatum esse refert, de Anima I, 2, et quod traditur a Nicolao Damasceno et Porphyrio ap. Simpl. Phys. fol. 6 b., primam materiam Diogenis fuisse aliquod inter aërem et ignem medium.

31 Simpl. ibid. fol. 33 a. Καὶ ἐφεξῆς δείκνυσιν ὅτι καὶ τὸ σπέρμα τῶν ζῴων πνευματῶδές ἐστι, καὶ νοήσεις γίνονται τοῦ ἀέρος σὺν τῷ αἵματι τὸ ὅλον σῶμα καταλαμβάνοντος διὰ τῶν φλεβῶν· ἐν οἷς καὶ ἀνατομὴν ἀκριβῆ τῶν φλεβῶν παραδίδωσιν.

---

*) De sensu huius vocis dubitatur, v. Philipson Ὕλη ἀνθρωπίνη p. 205; Brandis Gesch. der Philos. I, p. 282. not. i. Persimili significatione eadem usurpatur ab Anaxagora, v. infra n. 61. Ipse Diogenes ap. Theophr. de Sensu 42 (v. n. 33) ἡδονὴν vulgari sensu dicit voluptatem.

Cf. Clem. Alex. Paedag. I, p. 105 D. Descriptio illa venarum, quam dicit Simplicius, hodie etiam legitur apud Arist. Hist. Anim. III, 2. cf. Panzerbieter p. 75 sqq. In qua id potissimum spectabat, ut ostenderet quo modo harum per totum corpus distributarum ope calidior ille et rationalis aër, in omnes animalium partes derivatus, omnium et sensuum et cogitationum causa existeret.

Theophr. de Sensu 39. *Διογένης δ' ὥσπερ τὸ ζῆν καὶ τὸ φρονεῖν τῷ ἀέρι καὶ τὰς αἰσθήσεις ἀνάπτει· — — τὴν μὲν ὄσφρησιν τῷ περὶ τὸν ἐγκέφαλον ἀέρι· τοῦτον γὰρ ἄθρουν εἶναι καὶ σύμμετρον τῇ ὀσμῇ· τὸν γὰρ ἐγκέφαλον αὐτὸν μόνον λεπτότατον καὶ ἀσύμμετρον καὶ οὐ μίγνυσθαι ταῖς ὀσμαῖς· ὡς εἴ τις εἴη τῇ κράσει σύμμετρος, δῆλον ὡς αἰσθανόμενον ἄν.* 32

Sequitur reliquorum sensuum ex aëre derivatio et expositio, ad eandem rationem procedens. Cum Theophrasto cf. Plut. de Plac. Phil. IV, 16. 18.

Id. ibid. 42. *Ὅτι δὲ ὁ ἐντὸς ἀὴρ αἰσθάνεται μικρὸν ὢν μόριον τοῦ θεοῦ *, σημεῖον εἶναι ὅτι πολλάκις πρὸς ἄλλα τὸν νοῦν ἔχοντες οὔθ' ὁρῶμεν οὔτ' ἀκούομεν. ἡδονὴν δὲ καὶ λύπην γίνεσθαι τόνδε τὸν τρόπον· ὅταν μὲν πολὺς ὁ ἀὴρ μίσγηται τῷ αἵματι καὶ κουφίζῃ κατὰ φύσιν ὢν καὶ κατὰ πᾶν τὸ σῶμα διεξιών, ἡδονήν· ὅταν δὲ παρὰ φύσιν καὶ μὴ μίσγηται συνιζάνοντος ** τοῦ αἵματος καὶ ἀσθενεστέρου καὶ πυκνοτέρου γινομένου, λύπην.* — — Ib. 44. *Φρονεῖν δέ, ὥσπερ ἐλέχθη, τῷ ἀέρι καθαρῷ καὶ ξηρῷ· κωλύειν γὰρ τὴν ἰκμάδα τὸν νοῦν· διὸ καὶ ἐν τοῖς ὕπνοις καὶ ἐν ταῖς μέθαις καὶ ἐν ταῖς πλησμοναῖς ἧττον φρονεῖν. ἔτι δὲ ἡ ὑγρότης ἀφαιρεῖται τὸν νοῦν. σημεῖον δ' ὅτι *** τὰ ἄλλα ζῷα χείρω τὴν διάνοιαν· ἀναπνεῖν † τε γὰρ* 33

---

*) *μόριον τοῦ θυ . . . σημεῖον εἶναι* vulgabatur. *θυμοῦ* Schneider. *θεοῦ* edit. a Philips. e cod. Paris. *α* ed. Camot. — **) Vulg. *συνισάζοντος*. Schneid. coni. *συνιζάνοντος*. — ***) Ita in edd. Camot. et Steph. Schneid. et Philips. ex coni. *ὅτι δὲ — νοῦν, σημεῖον, ὅτι*. — †) Priores *διαπνεῖν*. Corr. Schneid.

τὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀέρα καὶ τροφὴν ὑγροτέραν προσφέρεσθαι. — — τὰ δὲ φυτὰ διὰ τὸ μὴ εἶναι κοῖλα μήτε* ἀναδέχεσθαι τὸν ἀέρα παντελῶς ἀφῃρῆσθαι** τὸ φρονεῖν.

34 Plut. ap. Euseb. Praep. Evang. I, 8. Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης — — κοσμοποιεῖ — οὕτως, ὅτι τοῦ παντὸς κινουμένου καὶ ᾗ μὲν ἀραιοῦ ᾗ δὲ πυκνοῦ γινομένου, ὅπου συνεκύρησε τὸ πυκνόν, συστροφὴν ποιῆσαι, καὶ οὕτω τὰ λοιπά· κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον τὰ κουφότατα τὴν ἄνω τάξιν λαβόντα τὸν ἥλιον ἀποτελέσαι.

Ex hisce et aliis, quae spectant ad Diogenis de conformatione mundi et compositione doctrinam, quamvis sint obscura et exigua, tamen hoc luculenter cernitur, eum maxime in animantium natura ex aëris principio repetenda elaborasse. Minorem curam posuisse videtur in cognitione τῶν μετεώρων.

e. Heraclitus.

35 Diog. L. IX, 1. Ἡράκλειτος — Ἐφέσιος. οὗτος ἤκμαζε — κατὰ τὴν ἐννάτην καὶ ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.

De aetate consentit Suid. v. Ἡράκλειτος. Mortem obiit sexagenarius, secundum Aristotelem ap. Diog. L. IX, 3; cf. VIII, 52; cf. Clinton. F. H. ad ann. 455. 444. Auditum esse ab Heraclito Sotion ap. Diog. L. IX, 5. Xenophanem perhibet, Suidas s. v. Ἡράκλ. Hippasum, quod fictum videtur ex Aristotele Met. A, 3. Verisimillimum quod alii tradebant, Heraclitum a semet ipso edoctum fuisse, v. Diog. L. IX, 5. Suid. cf. supra n. 3.

36 Diog. L. IX, 5. Τὸ δὲ φερόμενον αὐτοῦ βιβλίον ἐστὶ μὲν ἀπὸ τοῦ συνέχοντος περὶ φύσεως, διῄρηται δὲ εἰς τρεῖς λόγους, εἴς τε τὸν περὶ τοῦ παντὸς καὶ πολιτικὸν καὶ θεολογικόν. 6. ἀνέθηκε δὲ αὐτὸ εἰς τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν, ὡς μέν τινες, ἐπιτηδεύσας ἀσαφέστερον γράψαι, ὅπως οἱ δυνάμενοι προσίοιεν αὐτῷ καὶ μὴ ἐκ τοῦ δημώδους εὐκαταφρόνητον ᾖ. — — Θεόφραστος δέ φησιν ὑπὸ μελαγχολίας τὰ μὲν ἡμιτελῆ τὰ δὲ ἄλλοτε ἄλλως ἔχοντα γράψαι.

*) Vulgo μηδέ. — **) Vulgo ἀναιρεῖσθαι. Correxit Schneid.

Propter obscuritatem ὁ σκοτεινὸς appellabatur, quod nomen primum legitur ap. Ps.-Arist. de Mundo 5. Causam obscuritatis aperit Aristoteles Rhet. III, 5. τὰ γὰρ Ἡρακλείτου διαστίξαι ἔργον διὰ τὸ ἄδηλον εἶναι ποτέρῳ πρόσκειται, τῷ ὕστερον ἢ τῷ πρότερον· οἷον ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτοῦ τοῦ συγγράμματος· φησὶ γάρ· „Τοῦ λόγου τοῦδ' ἐόντος* αἰεὶ ἀξύνετοι ἄνθρωποι γίγνονται.“ ἄδηλον γὰρ τὸ αἰεὶ πρὸς ὁποτέρῳ διαστίξαι. Cf. Demetrium de Elocut. 192. ἄδηλος γὰρ ἡ ἑκάστου κώλου ἀρχὴ διὰ τὴν λύσιν, ὥσπερ τὰ Ἡρακλείτου· καὶ γὰρ ταῦτα σκοτεινὰ ποιεῖ τὸ πλεῖστον ἡ λύσις. Heraclitum consulto obscurius scripsisse, ut non ab omnibus intelligi posset, etiam Ciceronis opinio est, de Nat. Deor. III, 14. Alii hanc obscuritatem a brevitate repetunt vel ab eo, quod allegoricis locutionibus sententias suas involverit, v. Clem. Alex. Strom. V, p. 571 C. Rectius iudicabis, si sermonis, quo eius aetatis philosophi utebantur, velut infantiam consideraveris, quippe qui neque ab aliis dum loquendi generibus satis discretus esset neque usu ac traditione continua expeditus factus. Verumtamen Heraclitum non ubique explicatu difficilem fuisse testatur Diog. L. IX, 7. λαμπρῶς τε ἐνίοτε ἐν τῷ συγγράμματι καὶ σαφῶς ἐκβάλλει, ὥστε καὶ τὸν νωθέστατον ῥαδίως γνῶναι καὶ δίαρμα ψυχῆς λαβεῖν· ἥ τε βραχύτης καὶ τὸ βάρος τῆς ἑρμηνείας ἀσύγκριτον. — Ceterum illa obscuritas effecit, ut complures iam apud antiquos existerent Heracliti interpretes, et inter philosophos (Stoicos potissimum, v. Bake Posidon. Rhodii reliqq. p. 26 sq.; Schleiermacher de Heraclito p. 319) et inter grammaticos, cf. Diog. L. IX, 15. Ab iis profecta esse videtur ea, de qua Diogenes commemorat, operis Heraclitei inscriptio et divisio: qui tantum inter se dissenserunt (Cic. de Nat. Deor. III, 14. *Heraclitum non omnes interpretantur uno modo*), ut ne de omni quidem operis argumento exploratum videretur, v. Diog. L. l. l. πλεῖστοί τε εἰσὶν ὅσοι ἐξήγηνται αὐτοῦ τὸ σύγγραμμα· καὶ γὰρ Ἀντισθένης καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός, Κλεάνθης τε καὶ Σφαῖρος οἱ Στωικοί ** (de Cleanthe cf. Diog. L. VII, 174), πρὸς δὲ Παυσανίας ὁ κληθεὶς Ἡρακλειτιστής, Νικομήδης τε καὶ Διονύσιος· τῶν δὲ γραμματικῶν Διόδοτος, ὅς οὔ φησι περὶ φύσεως εἶναι τὸ σύγγραμμα, ἀλλὰ περὶ πολιτείας, τὰ δὲ περὶ φύσεως ἐν παραδείγματος εἴδει κεῖσθαι. — Fragmenta Heracliti collegit, digessit et interpretatus est Schleiermacher in Wolf. et Buttm. Mus. d. Alterthumsw. Vol. I, Fasc. III.

*) Bekk. τοῦ δέοντος. — **) Vulg. ὁ Στωικός, et in antecedentibus Κλεάνθης τε ὁ Ποντικός. ὁ Ποντικός delevit Bake d. Posidonio p. 27.

37 Diog. L. IX, 1. *Μεγαλόφρων δὲ γέγονε παρ' ὁντιναοῦν καὶ ὑπερόπτης, ὡς καὶ ἐκ τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ δῆλον, ἐν ᾧ φησί· „Πολυμαθίη νόον οὐ διδάσκει*· Ἡσίοδον γὰρ ἂν ἐδίδαξε καὶ Πυθαγόρην αὖτίς τε Ξενοφάνεά τε καὶ Ἑκαταῖον.“*

Ὀχλολοίδορος vocatur a Timone Sillographo ap. Diog. L. IX, 6; cf. Clem. Alex. Strom. V, p. 576 A. *αἱ γοῦν Ἰάδες μοῦσαι διαῤῥήδην λέγουσι τοὺς μὲν πολλοὺς καὶ δοκησισόφους δήμων ἀοιδοῖσιν ἕπεσθαι καὶ νόμοισι χρέεσθαι κτλ.*; quae Heracliti esse cernitur ex Platone Soph. p. 242 D. Deest hoc fragmentum apud Schleiermacherum.

38 Diog. L. IX, 1. *Εἶναι γὰρ ἓν τὸ σοφόν, ἐπίστασθαι γνώμην, ἥτε οἴη** κυβερνήσει πάντα διὰ πάντων.*

Cf. Plut. de Is. et Osir. 77, ubi Heraclitus omnem intelligentiam partem esse dicit *τοῦ φρονοῦντος ὅπως κυβερνᾶται τό τε*** σύμπαν.* V. Schleierm. ad fragm. 49.

39 Heracl. ap. Clem. Alex. Strom. V, p. 603 D. *Ἓν τὸ σοφὸν μοῦνον λέγεσθαι οὐκ ἐθέλει καὶ ἐθέλει, Ζηνὸς οὔνομα.* — Apud Origenem adv. Cels. VI, p. 283 ed. Spencer. *Ἦθος γὰρ ἀνθρώπειον μὲν οὐκ ἔχει γνώμας, θεῖον δὲ ἔχει. — — ἀνὴρ νήπιος ἤκουσε πρὸς δαίμονος*[a], *ὅκωσπερ παῖς πρὸς ἀνδρός.*

a) *Δαίμονα* h. l. idem esse quod fatum existimat Schleiermacherus. Et revera ille huius vocis sensus est in hoc Heracliti dicto, ab Alexandro Aphrodis. de Fato 6 allato: *Ἦθος ἀνθρώπῳ δαίμων.* Nostro autem loco, ubi *ὁ δαίμων* opponitur *τῷ ἀνδρί*, ille videtur esse *τὸ θεῖον* quod vulgo dicitur.

Aliud Heracliti dictum, Plat. Hipp. mai. p. 289 A., eodem facit, tantundem sapientissimos mortales a sapientia divina differre, quantum ab hominum genere distet simiarum genus.

---

*) Procul. in Tim. p. 31. *πολυμαθείη νόον οὐ φύει*, quod magis arridet Schleiermachero ad fragm. 13. — **) Ita Schleierm. fr. 44. In cod. Arund. et ed. Froben. *γνώμην ὅτ' ἐγκυβερνῆσαι.* Steph. *γνώμην ἥτε οἱ ἐγκυβερνήσει.* Hermannus ap. Huebnerum ad Diog. L. l. l. malit *γνώμην οὔτε ἐν κυβερνήσει* i. e. intelligere mentem eius, cuius in gubernatione sint omnia per omnia. — ***) All. *τοῦτο τό*; all. *τὸ* del. *τε*.

Plato Cratyl. p. 402 A. *Λέγει που Ἡράκλειτος ὅτι* 40
πάντα χωρεῖ καὶ οὐδὲν μένει, καὶ ποταμοῦ ῥοῇ ἀπεικάζων τὰ ὄντα λέγει ὡς δὶς ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης.

Cf. Schleierm. fr. 20 et 21. Plut. de *Εἰ* ap. Delph. 18. Cleanth. Stoic. ap. Euseb. Pr. Ev. XV, 20. *Ἡράκλειτος — λέγων οὕτως· „Ποταμοῖσι τοῖσιν αὐτοῖσιν ἐμβαίνουσιν ἕτερα καὶ ἕτερα ὕδατα ἐπιῤῥέει.“* cf. Plut. Quaestt. Natt. 2. Heraclitus ap. Heraclid. Alleg. Hom. p. 443. Gale: *Ποταμοῖσι τοῖσιν αὐτοῖσιν ἐμβαίνομέν τε καὶ οὐκ ἐμβαίνομεν, εἰμέν τε καὶ οὐκ εἰμέν.* Plut. de Plac. Ph. I, 23. *Ἡράκλειτος ἠρεμίαν τε καὶ στάσιν ἐκ τῶν ὅλων ἀνῄρει. ἔστι γὰρ τοῦτο τῶν νεκρῶν.*

Heracl. ap. Clem. Alex. Strom. V, p. 599 B. C. 41
Κόσμον τὸν αὐτὸν ἁπάντων οὔτε τις θεῶν οὔτε ἀνθρώπων ἐποίησεν, ἀλλ' ἦν αἰεὶ * *καὶ ἔστιν καὶ ἔσται πῦρ αἰείζωον, ἁπτόμενον μέτρα καὶ ἀποσβεννύμενον μέτρα. — — Πυρὸς τροπαὶ πρῶτον θάλασσα· θαλάσσης δὲ τὸ μὲν ἥμισυ γῆ, τὸ δὲ ἥμισυ πρηστήρ.*

Ignis Heraclito ferme idem fuisse videtur quod anima sive vis vitalis, v. Aristot. d. Anima I, 2. *καὶ Ἡράκλειτος δὲ τὴν ἀρχὴν εἶναί φησι τὴν ψυχήν, εἴπερ τὴν ἀναθυμίασιν, ἐξ ἧς τἄλλα συνίστησιν· καὶ ἀσωματώτατον δὴ καὶ ῥέον ἀεί.* Ad quem locum Ioannes Philop. de Anima C. fol. 4 a. *πῦρ δὲ οὐ τὴν φλόγα* (sc. *ἔλεγεν*)· *ὡς γὰρ Ἀριστοτέλης φησίν, ἡ φλὸξ ὑπερβολή ἐστι πυρός.* Et ita etiam in ipsis Heracliti fragmentis, velut ubi de ignis transfigurationibus agit ap. Clem. Alex. Strom. VI, p. 624 C. *Ψυχῇσι θάνατος ὕδωρ γενέσθαι, ὕδατι δὲ θάνατος γῆν γενέσθαι· ἐκ γῆς δὲ ὕδωρ γίνεται, ἐξ ὕδατος δὲ ψυχή.* cf. Philo de Mundi Incorrupt. 21. p. 509 Mangey. Hinc quo tenderint Aenesidemus Scepticus aliique intelligitur, qui tradebant Heraclitum aërem rerum principium esse statuisse, v. Sext. Empir. adv. Math. IX, 360; X, 233. De elementis notandum Heraclitum, ubi ipse loquens inducitur, nonnisi tres eorum gradus novisse, ignem, mare et terram; neque Diog. L. IX, 9. plura enumerat. Alii Heraclitum quatuor elementa docuisse perhibent.

Diog. L. IX, 7. *Ἐκ πυρὸς τὰ πάντα συνεστάναι* 42
καὶ εἰς τοῦτο ἀναλύεσθαι[a]. *πάντα τε γίνεσθαι καθ' εἱ-*

---

*) Sic Ms. Par. Vulgo *ἀλλ' ἦν.*

μαρμένην, καὶ διὰ τῆς ἐναντιοτροπῆς ἡρμόσθαι τὰ ὄντα[b]. Ib. 8. Τῶν δὲ ἐναντίων τὸ μὲν ἐπὶ τὴν γένεσιν ἄγον καλεῖσθαι πόλεμον καὶ ἔριν, τὸ δ' ἐπὶ τὴν ἐκπύρωσιν ὁμολογίαν καὶ εἰρήνην[c], καὶ τὴν μεταβολὴν ὁδὸν ἄνω κάτω[d], τόν τε κόσμον γίνεσθαι κατὰ ταύτην. 9. πυκνούμενον γὰρ τὸ πῦρ ἐξυγραίνεσθαι συνιστάμενόν τε γίνεσθαι ὕδωρ, πηγνύμενον δὲ τὸ ὕδωρ εἰς γῆν τρέπεσθαι· καὶ ταύτην ὁδὸν ἐπὶ τὸ κάτω εἶναι. πάλιν τε αὐτὴν τὴν γῆν χεῖσθαι, ἐξ ἧς τὸ ὕδωρ γίνεσθαι, ἐκ δὲ τούτου τὰ λοιπά, σχεδὸν πάντα ἐπὶ τὴν ἀναθυμίασιν ἀνάγων τὴν ἀπὸ τῆς θαλάττης. αὕτη δέ ἐστιν ἡ ἐπὶ τὸ ἄνω ὁδός.[e]

a) In ignem universa olim absolutum iri quin ipse Heraclitus docuerit dubitat Schleierm. ad fr. 41; absonum esse quod idem res in aeternum fieri statuerit. At docuisse testatur Aristoteles de Coelo I, 10. Phys. III, 5. cf. Diog. L. IX, 8. γεννᾶσθαί τε αὐτὸν (τὸν κόσμον) ἐκ πυρός, καὶ πάλιν ἐκπυροῦσθαι κατά τινας περιόδους ἐναλλὰξ τὸν σύμπαντα αἰῶνα. Verum haec mundi combustio nihil aliud est quam summum vitae contrariorumque, quibus omnia agitantur, motuum fastigium et vertex. Idem indicant vocabula χρησμοσύνη et κόρος, de incendio et generatione mundi posita, v. Philo Alleg. Leg. III, 3, p. 88. cf. Plut. de *El* ap. Delph. 9. — b) Contrarietas, secundum quam omnia et nasci et mutari docebat (ἡ ἐναντιοτροπή, ὁδὸς ἄνω κάτω, πόλεμος καὶ ἔρις), ad omnem philosophiae Heracliteae rationem iudicandam gravissima est. Arist. Eth. Nic. VIII, 2. καὶ Ἡράκλειτος τὸ ἀντίξουν συμφέρον καὶ ἐκ τῶν διαφερόντων καλλίστην ἁρμονίαν καὶ πάντα κατ' ἔριν γίνεσθαι. Heracl. ap. Ps.-Arist. de Mundo 5. Συνάψειας οὖλα καὶ οὐχὶ οὖλα, συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾷδον καὶ διᾷδον· καὶ ἐκ πάντων ἓν καὶ ἐξ ἑνὸς πάντα. Ap. Plut. de Is. et Osir. c. 45. Παλίντονος γὰρ ἁρμονίη κόσμου, ὅκωσπερ λύρης καὶ τόξου. Cf. Plato Sympos. p. 187 c. not. Schleiermach. Inde vehemens ista Homeri vituperatio ap. Diog. L. IX, 1. cf. Plut. de Is. et Osir. c. 48. Ἡράκλειτος μὲν γὰρ ἄντικρυς πόλεμον ὀνομάζει πατέρα καὶ βασιλέα καὶ κύριον πάντων, καὶ τὸν μὲν Ὅμηρον εὐχόμενον „Ἔκ τε θεῶν ἔριν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπολέσθαι" λανθάνειν φησὶ τῇ πάντων γενέσει καταρώμενον ἐκ μάχης καὶ ἀντιπαθείας τὴν γένεσιν ἐχόντων. cf. Simpl. in Aristot. Categ. 34. fol. 104 Δ. — Εἱμαρμένην dicebat supremam potentiam,

per quam contrarii isti motus ad certam regulam regerentur et temperarentur; v. Stob. Ecl. I, p. 58. Ἡράκλειτος — — εἱμαρμένην λόγον ἐκ τῆς ἐναντιοδρομίας δημιουργὸν τῶν ὄντων. — c) Falso Heraclitus alio nomine eam, qua generatio mundi fieret, conversionem, alio eam, qua incensio fieret, dixisse traditur; nullum certe fragmentum invenitur, quo hae voces ὁμολογία et εἰρήνη ita opponantur τῷ πολέμῳ et τῇ ἔριδι: ut eadem potius belli ac dissensionis vocabula de utralibet conversione usurpasse videatur. — d) Conversio contraria (ἡ ἐναντιοτροπή) vocatur ὁδὸς ἄνω κάτω, via sursum et deorsum agens, unde apparet hanc conversionem ab Heraclito acceptam esse tanquam motum, qui fiat in spatio. Ad quam viam quod elementorum etiam mutationes et vicissitudines revocantur, inde id Heracliti decretum derivandum esse videtur, quo terram inferiorem mundi regionem, ignem superiorem obtinere, media aquae relicta esse statuebat, v. Stob. Ecl. I, p. 500. Diog. L. IX, 10. — e) Alienum ab Heraclito quod hic docuisse traditur, aquam et terram densari et liquescere, eaque ratione illas elementorum vicissitudines fieri. Alienissimum vero quod alii docuisse eum dicunt, hoc fieri mixtione et dissipatione. cf. Schleierm. II. — Evaporatio, quae fit ex mari (ἡ ἀπὸ τῆς θαλάττης ἀναθυμίασις), late patebat per doctrinam Heracliti. Mare veluti σπέρμα τῆς διακοσμήσεως esse dicebat, v. Clem. Alex. Strom. V, p. 599 C.

Heracl. ap. Clem. Alex. Strom. V, p. 599 D. Θάλασσα διαχέεται καὶ μετρέεται εἰς τὸν αὐτὸν λόγον, ὁκοῖος πρόσθεν ἦν ἢ γενέσθαι γῆν. 43

Λόγος est ratio, mensura. Dicitur constans illa maris aequalitas, qua idem in eodem loco manere videtur, ex ceteris elementis eadem ratione accrescens et decrescens. Eodem facit illud διαφερόμενον ἀεὶ ξυμφέρεται, ap. Plat. Soph. p. 242.

Plut. de Exilio 11. Ἥλιος γὰρ οὐχ ὑπερβήσεται μέτρα, φησὶν ὁ Ἡράκλειτος· εἰ δὲ μή, Ἐριννύες μιν Δίκης ἐπίκουροι ἐξευρήσουσιν. 44

Cf. Plut. d. Is. et Osir. 48. Ut antecedens locus de mari aequabili, ita hic de sole, qui eadem necessitatis lege regatur, mutabili. Sol enim Heraclito dicitur νέος ἐφ' ἡμέρῃ, Arist. Meteor. II, 2. cf. Diog. L. IX, 9, h. e. qui singulis diebus alternet. Eiusdem magnitudinem aliam esse negabat quam quae cerneretur oculis, Diog. L. IX, 7; unde sidera eum parum curasse concluseris.

45 Heracl. ap. Stob. Serm. III, 84. Ξυνόν ἐστι πᾶσι τὸ φρονέειν. ξὺν νόῳ λέγοντας ἰσχυρίζεσθαι χρὴ τῷ ξυνῷ πάντων, ὅκωσπερ νόμῳ πόλις, καὶ πολὺ* ἰσχυροτέρως. τρέφονται γὰρ πάντες οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι ὑπὸ ἑνὸς τοῦ θείου· κρατέει γὰρ τοσοῦτον ὁκόσον ἐθέλει, καὶ ἐξαρκέει πᾶσι καὶ περιγίνεται.

46 Heraclit. ap. Sext. Emp. adv. Math. VII, 133. Διὸ δεῖ ἕπεσθαι τῷ κοινῷ· (ξυνὸς γὰρ ὁ κοινός**) τοῦ λόγου δὲ ἐόντος ξυνοῦ ζώουσιν οἱ πολλοὶ ὡς ἰδίαν ἔχοντες φρόνησιν. ἡ δ' ἐστὶν οὐκ ἄλλο τι ἀλλ' ἐξήγησις τοῦ τρόπου τῆς τοῦ παντὸς διοικήσεως. διὸ καθότι ἂν αὐτοῦ τῆς μνήμης κοινωνήσωμεν ἀληθεύομεν, ἃ δὲ ἂν ἰδιάσωμεν ψευδόμεθα.

Patet haec non ipsius Heracliti verba esse, sed videntur ex eorum, qui de Heraclito scripserant, commentario aliquo depromta esse. Maxime ab Heraclito aliena sunt ἡ δ' ἐστίν et quae sequuntur, quae recte notantur a Schleiermachero fr. 48; neque vero inferiorem aetatem non redolet finitio ista φρονήσεως et vox μνήμη.

47 Sext. Emp. adv. Math. VII, 127 sqq. Ἀρέσκει γὰρ τῷ φυσικῷ τὸ περιέχον ἡμᾶς λογικόν τε ὂν καὶ φρενῆρες. — — Ib. 129. τοῦτον δὴ τὸν θεῖον λόγον καθ' Ἡράκλειτον δι' ἀναπνοῆς σπάσαντες νοεροὶ γινόμεθα, καὶ ἐν μὲν ὕπνοις ληθαῖοι, κατὰ δὲ ἔγερσιν πάλιν ἔμφρονες· ἐν γὰρ τοῖς ὕπνοις μυσάντων τῶν αἰσθητικῶν πόρων, χωρίζεται τῆς πρὸς τὸ περιέχον συμφυΐας ὁ ἐν ἡμῖν νοῦς, μόνης τῆς κατὰ ἀναπνοὴν προσφύσεως σωζομένης οἱονεί τινος ῥίζης· χωρισθείς τε ἀποβάλλει ἣν πρότερον εἶχε μνημονικὴν δύναμιν. 130. ἐν δὲ ἐγρηγορόσι πάλιν διὰ τῶν αἰσθητικῶν πόρων ὥσπερ διά τινων θυρίδων προκύψας καὶ τῷ περιέχοντι συμβάλλων λογικὴν ἐνδύεται δύναμιν. ὅνπερ οὖν τρόπον οἱ ἄνθρακες πλησιάσαντες τῷ πυρὶ κατ' ἀλλοίωσιν

---

*) Ita dedit Schleiermacherus fr. 18. Vulgo πόλις, καὶ πόλις ἰσχ. Unus codex καὶ πολῖται ἰσχ. — **) Haec addit Sextus. Heraclitus haud dubie scripserat δεῖ ἕπεσθαι τῷ ξυνῷ.

διάπυροι γίνονται, χωρισθέντες δὲ σβέννυνται, οὕτω καὶ ἡ ἐπιξενωθεῖσα τοῖς ἡμετέροις σώμασιν ἀπὸ τοῦ περιέχοντος μοῖρα κατὰ μὲν τὸν χωρισμὸν σχεδὸν ἄλογος γίνεται, κατὰ δὲ τὴν διὰ τῶν πλείστων πόρων σύμφυσιν ὁμοιοειδὴς τῷ ὅλῳ καθίσταται.

a) Τὸ περιέχον s. coelum est igneum, v. Stob. Eclog. I, p. 500. Ex quo quum hominem rationem suam haurire statueret, recentiores eum docuisse comminiscuntur, hominem natura sine ratione esse; Philostr. epp. Apollonii 18.

Sext. Empir. ibid. 126, 131. Heraclitum τὸν κοινὸν λόγον pro veritatis iudice habuisse affirmat; sed patet haec dialecticorum vocabula esse. Neque a recentioribus non turbatum est quod dicit Heraclitum sensus fallere docuisse, ib. 126. Sententia vero Heracliti haec est, sensus, dum sint vigiles, iudicandi et ratiocinandi instrumenta esse. Cohibendus etiam Diog. L. IX, 7, qui tradit Heraclito placuisse, τὴν ὅρασιν ψεύδεσθαι. cf. quae citantur ap. Sext. Empir. adv. Math. VII, 126. Κακοὶ μάρτυρες ἀνθρώποισιν ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα βαρβάρους ψυχὰς ἐχόντων, et quae genuinum Heracliti colorem habent, ap. Stob. Serm. V, 120: Ἀνὴρ ὁκότ' ἂν μεθυσθῇ, ἄγεται ὑπὸ παιδὸς ἀνήβου σφαλλόμενος, οὐκ ἐπαΐων ὅκῃ βαίνει, ὑγρὴν τὴν ψυχὴν ἔχων. — αὔη ψυχὴ σοφωτάτη καὶ ἀρίστη, cf. Philo ap. Euseb. Pr. Ev. VIII, 14. Sensus igitur per se tenebricosos et angustiores esse statuebat, et fidem eorum esse negabat aliam praeter eam, quae in sana mente niteretur, cf. Arist. Phys. VIII, 3: καί φασί τινες κινεῖσθαι τῶν ὄντων οὐ τὰ μὲν τὰ δ' οὔ, ἀλλὰ πάντα καὶ ἀεί, ἀλλὰ λανθάνειν τοῦτο τὴν ἡμετέραν αἴσθησιν. Inde illud apud Clementem Strom. III, p. 434 D. Θάνατός ἐστιν ὁκόσα ἐγερθέντες ὁρέομεν, ὁκόσα δὲ εὕδοντες ὕπνος.

Sext. Empir. Pyrrh. Hypotyp. III, 230. Ὁ δὲ Ἡρά- 48
κλειτός φησιν ὅτι καὶ τὸ ζῆν καὶ τὸ ἀποθανεῖν καὶ ἐν τῷ ζῆν ἡμᾶς ἐστὶ καὶ ἐν τῷ τεθνάναι. ὅτε μὲν γὰρ ἡμεῖς ζῶμεν, τὰς ψυχὰς ἡμῶν τεθνάναι καὶ ἐν ἡμῖν τεθάφθαι, ὅτε δὲ ἡμεῖς ἀποθνήσκομεν, τὰς ψυχὰς ἀναβιοῦν καὶ ζῆν. Clem. Alex. Paedag. III, p. 215 A; Heracl. Pont. Alleg. Hom. p. 443. Gale; Maxim. Tyr. diss. X, p. 175 Rsk. Ἄνθρωποι θεοὶ θνητοί, θεοί τ' ἄνθρωποι ἀθάνατοι, ζῶντες τὸν ἐκείνων θάνατον, θνήσκοντες τὴν ἐκείνων ζωήν.

Cf. quae afferuntur ad n. 41. *Ψυχῇσι θάνατος* etc. ap. Clem. Strom. VI, p. 624 C.

49 Plut. de *El* ap. Delph. c. 8. *Ὡς γὰρ ἐκείνην* (sc. *τὴν τὰ ὅλα διακοσμοῦσαν ἀρχὴν*) *φυλάττουσαν ἐκ μὲν ἑαυτῆς τὸν κόσμον, ἐκ δὲ τοῦ κόσμου πάλιν αὖ ἑαυτὴν ἀποτελεῖν, πυρός τ' ἀνταμείβεσθαι πάντα, φησὶν ὁ Ἡράκλειτος, καὶ πῦρ ἁπάντων, ὥσπερ χρυσοῦ χρήματα καὶ χρημάτων χρυσός.* Plut. Cons. ad Apoll. c. 10. *Καί, ᾗ φησὶν Ἡράκλειτος, ταὐτό τ' ἔνι ζῶν καὶ τεθνηκός, καὶ τὸ ἐγρηγορὸς καὶ τὸ καθεῦδον, καὶ νέον καὶ γηραιόν· τάδε γὰρ μεταπεσόντα ἐκεῖνά ἐστι, κἀκεῖνα πάλιν μεταπεσόντα ταῦτα.* Procul. in Tim. p. 101. *Ἄλλοι δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν ἐν τῷ κοσμουργεῖν παίζειν εἰρήκασι, καθάπερ Ἡράκλειτος.*

Cf. Clem. Alex. Paedag. I, 5. p. 90 D.

50 Plut. adv. Colot. 20. *Ὁ δὲ Ἡράκλειτος ὡς μέγα τι καὶ σεμνὸν διαπεπραγμένος, ἐδιζησάμην, φησίν, ἐμεωυτόν.* Heraclit. ap. Stob. Serm. V, 119. *Ἀνθρώποισι πᾶσι μέτεστι γινώσκειν ἑαυτοὺς καὶ σωφρονέειν.*

Cf. Schleierm. ad fragm. 73. Eodem pertinere videtur sententia ap. Clem. Alex. Paed. II, 10. p. 196 B. *Τὸ μὴ δῦνόν ποτε πῶς ἄν τινα* λάθοι*, h. e. qui nunquam occidit, ignis divinus, soli oppositus. Summam virtutem *τὴν σωφροσύνην* esse docuisse fertur, Stob. Serm. III, 84, summum bonum *τὴν εὐαρέστησιν*, Clem. Al. Strom. II, p. 417 A, quae videtur esse placida quietaque, quidquid vita ac fatum conciliet, animi constantia. cf. Stob. Serm. III, 83, 84. *Ἀνθρώποισι γίνεσθαι ὁκόσα θέλουσιν οὐκ ἄμεινον· νοῦσος ὑγιείην ἐποίησεν ἡδὺ καὶ ἀγαθόν, λιμὸς κόρον, κάματος ἀνάπαυσιν.*

---

*) Libb. *τις*.

2. Ii, qui ex uno multisve principiis immutabilibus omnia orta esse docebant.

a. Anaximander.

Diog. L. II, 1. Ἀναξίμανδρος — Μιλήσιος. — — 51
εὗρε δὲ καὶ γνώμονα πρῶτος καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθήρων ἐν Λακεδαίμονι, καθά φησι Φαβωρῖνος —, τροπάς τε καὶ ἰσημερίας σημαίνοντα, καὶ ὡροσκόπια κατεσκεύασε [a]. 2. καὶ γῆς καὶ θαλάσσης περίμετρον πρῶτος ἔγραψεν· ἀλλὰ καὶ σφαῖραν κατεσκεύασε [b]. τῶν δὲ ἀρεσκόντων αὐτῷ πεποίηται κεφαλαιώδη τὴν ἔκθεσιν, ᾗπερ περιέτυχε καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος [c], ὃς καί φησιν αὐτὸν ἐν τοῖς Χρονικοῖς τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς πεντηκοστῆς ὀγδόης Ὀλυμπιάδος ἐτῶν εἶναι ἑξήκοντα τεσσάρων, καὶ μετ' ὀλίγον τελευτῆσαι. [d]

a) Gnomonices inventionem Herodotus II, 109 Babyloniis tribuit, ut per Anaximandrum (Plin. H. N. II, 76 nominat Anaximenem) Graecis primum innotuisse eam dicas. De horologio sciotherico v. Salmas. Plin. exercitt. p. 632 sq. — b) Primam tabulam geographicam ab Anaximandro editam esse testatur Eratosthenes ap. Strab. I, p. 7, cf. Agathem. Comp. Geogr. I, 1. De siderum cognitione eo meruit, quod primus quaesivit de magnitudinè eorum et intervallis, cf. Eudemus ap. Simpl. d. Coelo fol. 115 a. — c) Hunc primum de philosophia scripsisse perhibet Themist. Orat. XXVI, p. 317 Harduin. Utebatur in hoc ποιητικωτέροις ὀνόμασι, ex more antiquorum, v. Simpl. Phys. fol. 6 a, qui locus citatur in nr. 57. Plures tituli ad eum referuntur ap. Suid. v. Ἀναξίμανδρος, iique evidenter commenticii. — d) De aetate cf. Clint.-Krueg. F. H. s. ann. 547, ubi add. Plin. H. N. II, 8. Dicitur sodalis Thaletis fuisse, v. Cic. Acad. II, 37, cf. nr. 2.

Simpl. Phys. fol. 6 a. Ἀναξίμανδρος — ἀρχήν τε 52
καὶ στοιχεῖον εἴρηκε τῶν ὄντων τὸ ἄπειρον, πρῶτος τοῦτο τοὔνομα κομίσας τῆς ἀρχῆς· λέγει δ' αὐτὴν μήτε ὕδωρ μήτε ἄλλο τι* τῶν καλουμένων εἶναι στοιχείων,

*) τι add. Brandis ex codd.

ἀλλ' ἑτέραν τινὰ φύσιν ἄπειρον, ἐξ ἧς ἅπαντας γίνεσθαι τοὺς οὐρανοὺς καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς κόσμους. — — οὗτος δὲ οὐκ ἀλλοιωμένου τοῦ στοιχείου τὴν γένεσιν ποιεῖ, ἀλλ' ἀποκρινομένων τῶν ἐναντίων διὰ τῆς ἀϊδίου κινήσεως. διὸ καὶ τοῖς περὶ Ἀναξαγόραν τοῦτον ὁ Ἀριστοτέλης συνέταξεν[a]. Theophr. ap. Simpl. ibid. fol. 6 b. *Ἐκεῖνος* (sc. *Ἀναξίμανδρος*) *γάρ φησιν ἐν τῇ διακρίσει τοῦ ἀπείρου τὰ συγγενῆ φέρεσθαι πρὸς ἄλληλα, καὶ ὅ τι μὲν ἐν τῷ παντὶ χρυσὸς ἦν, γίνεσθαι χρυσόν, ὅ τι δὲ γῆ, γῆν· ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον ὡς οὐ γινομένων, ἀλλ' ὑπαρχόντων πρότερον.*

Cf. ibid. fol. 33 a. Cum Anaxagora ab Aristotele coniungitur Met. *Λ*, 2. *καὶ τοῦτ' ἐστὶ τὸ Ἀναξαγόρου ἓν — — καὶ Ἐμπεδοκλέους τὸ μῖγμα καὶ Ἀναξιμάνδρου.* Phys. I, 4. *οἱ δ' ἐκ τοῦ ἑνὸς ἐνούσας τὰς ἐναντιότητας ἐκκρίνεσθαι, ὥσπερ Ἀναξίμανδρός φησι, καὶ ὅσοι δ' ἓν καὶ πολλά φασιν εἶναι, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς καὶ Ἀναξαγόρας.* Alios, qui tradunt infinitum Anaximandri esse medium inter aquam et aërem, refutat Schleiermacherus commentatt. Acad. Berol. A. 1815, p. 98 sqq. Ab eodem an Aristoteles et Theophrastus Anaximandrum recte intellexerint dubitatur; Anaximandrum enim, ab uno principio eoque infinito profectum, inde multa principia, quae inter se differrent, eaque finita derivasse videri; parum iste quidem circumspecte, quamquam fuerunt etiam inter posteriores philosophos, qui Anaximandri doctrinam ita interpretarentur, velut Porphyrius ap. Simplic. in Arist. Phys. fol. 32 a. *Σῶμα μὲν τὸ ὑποκείμενον ἀδιορίστως Ἀναξίμανδρον λέγειν φησὶν ἄπειρον, οὐ διορίσαντα τὸ εἶδος, εἴτε πῦρ εἴτε ὕδωρ εἴτε ἀήρ.* — Infinitam elementorum mixtionem esse statuit, *ἵνα μηδὲν ἐλλείπῃ ἡ γένεσις ἡ ὑφισταμένη*, Plut. de Plac. Phil. I, 3.

53 Arist. Phys. III, 4. *Τοῦ δὲ ἀπείρου οὐκ ἔστιν ἀρχή· εἴη γὰρ ἂν αὐτοῦ πέρας. ἔτι δὲ καὶ ἀγένητον καὶ ἄφθαρτον, ὡς ἀρχή τις οὖσα· τό τε γὰρ γενόμενον ἀνάγκη τέλος λαβεῖν, καὶ τελευτὴ πάσης ἐστὶ φθορᾶς. διὸ καθάπερ λέγομεν, οὐ ταύτης ἀρχή, ἀλλ' αὕτη τῶν ἄλλων εἶναι δοκεῖ καὶ περιέχειν ἅπαντα καὶ πάντα κυβερνᾶν, ὥς φασιν ὅσοι μὴ ποιοῦσι παρὰ τὸ ἄπειρον ἄλλας αἰτίας, οἷον νοῦν ἢ φιλίαν*[a]*· καὶ τοῦτ' εἶναι τὸ*

θείων· ἀθάνατον γὰρ καὶ ἀνώλεθρον, ὥς φησιν ὁ Ἀναξίμανδρος καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν φυσιολόγων.

a) Dicit Anaxagoram et Empedoclem, quos ferme semper una cum Anaximandro nominat; quare etiam haec verba ad Anaximandrum insuper referas.

Infinitum igitur unum esse arbitrabatur Anaximander, quantumvis multa eo continerentur; infinitum ἓν καὶ πολλά esse, v. Arist. Phys. I, 4, qui locus laudatur ad n. 52.

Plut. ap. Euseb. Pr. Ev. I, 8. Ἀναξίμανδρον — — 54
τὸ ἄπειρον φάναι τὴν πᾶσαν αἰτίαν ἔχειν τῆς τοῦ παντὸς γενέσεώς τε καὶ φθορᾶς. ἐξ οὗ δή φησι τούς τε οὐρανοὺς ἀποκεκρίσθαι καὶ καθόλου τοὺς ἅπαντας ἀπείρους ὄντας κόσμους. — — φησὶ δὲ τὸ ἐκ τοῦ ἀϊδίου γόνιμον θερμοῦ τε καὶ ψυχροῦ κατὰ τὴν γένεσιν τοῦδε τοῦ κόσμου ἀποκριθῆναι καί τινα ἐκ τούτου φλογὸς σφαῖραν περιφῦναι τῷ περὶ τὴν γῆν ἀέρι, ὡς τῷ δένδρῳ φλοιόν, ἧς τινὸς ἀποῤῥαγείσης καὶ εἴς τινας ἀποκλεισθείσης κύκλους, ὑποστῆναι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας.

Cf. Orig. Philos. 6; Stob. Ecl. I, p. 510. Ἀναξίμανδρος (sc. τοὺς ἀστέρας εἶναι) πιλήματα ἀέρος τροχοειδῆ, πυρὸς ἔμπλεα, κατά τι μέρος ἀπὸ στομίων ἐκπνέοντα φλόγας. De Sole cf. Achill. Tat. Isagog. Arat. c. 19, p. 138 sq. Petav. Totum coelum dicebat πτηνὸν esse πυρὸς μετέχοντα, id. ib. 5, p. 128.

Cic. de Nat. Deor. I, 10. Anaximandri autem opi- 55
nio est nativos esse Deos, longis intervallis orientes occidentesque, eosque innumerabiles esse mundos.

Cf. Plut. de Plac. Phil. I, 7. Ἀναξίμανδρος τοὺς ἀστέρας οὐρανίους θεούς.

Plut. de Plac. Phil. V, 19. Ἀναξίμανδρος ἐν ὑγρῷ 56
γεννηθῆναι τὰ πρῶτα ζῷα, φλοιοῖς περιεχόμενα ἀκανθώδεσι· προβαινούσης δὲ τῆς ἡλικίας ἀποβαίνειν ἐπὶ τὸ ξηρότερον· καὶ περιῤῥηγνυμένου τοῦ φλοιοῦ, ἐπ' ὀλίγον χρόνον μεταβιῶναι. Plut. ap. Euseb. Pr. Ev. I, 8. Ἔτι φησὶν (sc. ὁ Ἀναξίμανδρος) ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐξ ἀλλοειδῶν ζῴων ὁ ἄνθρωπος ἐγενήθη· ἐκ τοῦ τὰ μὲν

ἄλλα δι' ἑαυτῶν ταχὺ νέμεσθαι, μόνον δὲ τὸν ἄνθρωπον πολυχρονίου δεῖσθαι τιθηνήσεως· διὸ καὶ κατ' ἀρχὰς οὐκ ἄν ποτε τοιοῦτον ὄντα διασωθῆναι. Plut. Symp. Quaestt. VIII, 8, 4. Ἐν ἰχθύσιν ἐγγενέσθαι τὸ πρῶτον ἀνθρώπους ἀποφαίνεται καὶ τραφέντας ὥσπερ εἰ παιδία *, καὶ γενομένους ἱκανοὺς ἑαυτοῖς βοηθεῖν, ἐκβληθῆναι τηνικαῦτα καὶ γῆς λαβέσθαι.

Tellurem ex uda materia (ἡ πρώτη ὑγρασία), quam calor coelestis siccavisset, ortam docebat, v. Plut. de Pl. Phil. III, 16. Inde Orig. 6. τὰ δὲ ζῷα γίνεσθαι ἐξατμιζόμενα ὑπὸ τοῦ ἡλίου. — De φλοιοῖς cf. n. 54. — Si homo h. l. ex ceteris animalibus atque e piscibus ortus esse traditur, contra Orig. Phil. 6. τὸν δὲ ἄνθρωπον ἑτέρῳ ζῴῳ γεγονέναι τοῦτ' ἔστιν ἰχθύϊ παραπλήσιον κατ' ἀρχάς, quod probabilius est et ad animalia illa folliculis involuta referendum videtur. De omni illa rerum primitus nascentium fictione cf. Diod. Sic. I, 7. et in Anaxagora n. 68, Archelao n. 73, Parmenide n. 152, Empedocle n. 180.

57 Simpl. in Arist. Phys. fol. 6 a. Ἐξ ὧν [a] δὲ ἡ γένεσίς ἐστι τοῖς οὖσι, καὶ τὴν φθορὰν εἰς ταὐτὰ ** γίνεσθαι κατὰ τὸ χρεών· διδόναι γὰρ αὐτὰ τίσιν καὶ δίκην ἀλλήλοις *** τῆς ἀδικίας [b] κατὰ τὴν τοῦ χρόνου τάξιν, ποιητικωτέροις οὕτως † ὀνόμασιν αὐτὰ λέγων.

a) Ἐξ ὧν referendum ad multitudinem, quae est in infinito. — b) Voces τίσις, δίκη, ἀδικία, quamquam ad mores pertinent, tamen physica significatione accipienda sunt. Poenas sibi invicem reddunt, quia coelum et mundus, calor et frigus sese invicem velut conterunt quippe contraria, eoque ut omnia in infinitam illam mixtionem absumantur efficitur.

b. Anaxagoras.

58 Diog. L. II, 6. Ἀναξαγόρας — Κλαζομένιος. οὗτος ἤκουσεν Ἀναξιμένους. Ibid. 7. Φησὶ δ' Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Χρονικοῖς γεγενῆσθαι αὐτὸν τῇ ἑβδομηκοστῇ Ὀλυμπιάδι, τεθνηκέναι δὲ τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἑβδομηκοστῆς ὀγδόης. ἤρξατο δὲ φιλοσοφεῖν Ἀθήνησιν ἐπὶ

*) Vulgo ὥσπερ οἱ παλαιοί. Coni. emend. Wyttenbach. — **) Vulgo ταῦτα. — ***) Hanc vocem addit Brandis e codd. — †) οὕτως add. Brandis.

Καλλίου, ἐτῶν εἴκοσιν ὤν, ὥς φησι Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων ἀναγραφῇ· ἔνθα καὶ φασιν αὐτὸν ἐτῶν διατρῖψαι τριάκοντα. Plut. Vit. Pericl. 32. Καὶ ψήφισμα Διοπείθης ἔγραψεν εἰσαγγέλλεσθαι τοὺς τὰ θεῖα μὴ νομίζοντας ἢ λόγους περὶ τῶν μεταρσίων διδάσκοντας, ἀπερειδόμενος εἰς Περικλέα δι' Ἀναξαγόρου τὴν ὑπόνοιαν. — — Ἀναξαγόραν δὲ φοβηθεὶς (sc. ὁ Περικλῆς) ἐξέπεμψε καὶ προὔπεμψεν ἐκ τῆς πόλεως. Diog. L. II, 14. Καὶ τέλος ἀποχωρήσας εἰς Λάμψακον αὐτόθι κατέστρεψεν.

De aetate cf. Clint.-Krueg. F. H. s. ann. 500; 428. Ab Anaximene eum disciplinam accepisse (Cic. de Nat. D. I, 11.) quo minus putemus obstat ratio temporum. In Apollodori verbis pro ἑβδομηκοστῆς legendum videtur ὀγδοηκοστῆς, in Demetrii pro εἴκοσιν τεσσαράκοντα: quamquam ne sic quidem computatio sibi constat. Adde quod archontis etiam Calliae nomen fluctuat, v. Clint.-Krueg. in anno 480. Hoc tantum exploratum est, eum Pericle familiariter usum esse, cf. Plat. Phaedr. p. 270 A. De causis cur Athenis exul factus sit cf. Plutarch. V. Nic. 23. Diog. L. II, 12—14. Discipulum habuit praeter Periclem et Archelaum Euripidem, quem notum est Anaxagorae placita per fabulas suas frequentare. Cf. Valcken. diatrib. de Eurip. perdit. dramat. reliqq. p. 25 sq.

Plut. V. Nic. 23. Ὁ — πρῶτος σαφέστατόν τε 59
πάντων καὶ θαῤῥαλεώτατον περὶ σελήνης καταυγασμῶν καὶ σκιᾶς λόγον εἰς γραφὴν καταθέμενος Ἀναξαγόρας. Diog. L. II, 8. Οὗτος ἔλεγε τὸν ἥλιον μύδρον εἶναι διάπυρον.

Plurimus erat in siderum observatione, verum tamen ut in solis natura, ita etiam in lunae defectionibus definiendis rudior; cf. Stob. Eclog. I, p. 560. Orig. Phil. 8. Placita perscripserat libro περὶ φύσεως, ut fertur, inscripto, cuius exordium exstat ap. Diog L. II, 6, qui eum librum ἡδέως καὶ μεγαλοφρόνως ἡρμηνευμένον fuisse dicit. Ionice eum scripsisse cernitur ex fragmentis a Simplicio maximam partem servatis. Unum tantummodo librum edidisse narratur a Diog. L. I, 16. De titulo περὶ κύκλου τετραγωνισμοῦ, Plut. de Exil. 17, ambiguum est utrum librum significet an adumbrationem per Anaxagoram in carcere factam. Sed libro scripta fuisse videtur ἡ ἀκτινογραφίη, Vitruv.

VII praef., h. e. de scenarum architectura, quemadmodum ad aciem oculorum struendae sint. Anaxagoras in mathematicis numeratur a Platone Erast. p. 132 A, cf. Procul. ad Euclidem II, p. 19 ed. Basil. Primus ille Homerum allegorice interpretatus est, v. Georg. Syncell. Chron. p. 149. ed. Paris., in quo studio sodalem habuit Metrodorum Lampsacenum, Diog. L. II, 11. cf. Lobeck. Aglaoph. p. 156 sq. — De Anaxagora scripserat inter antiquos Theophrastus, v. Simpl. in Arist. Phys. fol. 6 b; 35 b; Diog. L. V, 42. Suid. v. Θεοφρ. Fragmenta digesserunt Ed. Schaubach, Lips. 1827; W. Schorn, Bonnae 1829; cf. F. Panzerbieter, scriptio de fragmentorum Anaxagorae ordine, Meiningae 1836.

60 Anaxag. ap. Simplic. in Arist. Phys. fol. 34 b. *Τὸ δὲ γίνεσθαι καὶ ἀπόλλυσθαι οὐκ ὀρθῶς νομίζουσιν οἱ Ἕλληνες· οὐδὲν γὰρ χρῆμα γίνεται οὐδὲ ἀπόλλυται, ἀλλ' ἀπὸ ἐόντων χρημάτων συμμίσγεταί τε καὶ διακρίνεται. καὶ οὕτως ἂν ὀρθῶς καλοῖεν τό τε γίνεσθαι συμμίσγεσθαι καὶ τὸ ἀπόλλυσθαι διακρίνεσθαι.* Id. ibid. fol. 33 b. *Τουτέων δὲ οὕτω διακεκριμένων γινώσκειν χρὴ ὅτι πάντα οὐδὲν ἐλάσσω ἐστὶν οὐδὲ πλέω· οὐ γὰρ ἀνυστὸν πάντων πλέω εἶναι, ἀλλὰ πάντα ἴσα αἰεί.*

61 Idem ib. fol. 33 b. *Ἀναξαγόρας λέγων ἀπ' ἀρχῆς· „Ὁμοῦ πάντα χρήματα* ἦν, ἄπειρα καὶ πλῆθος καὶ σμικρότητα· καὶ γὰρ τὸ σμικρὸν ἄπειρον ἦν. καὶ πάντων ὁμοῦ ἐόντων οὐδὲν ἔνδηλον** ἦν ὑπὸ σμικρότητος· πάντα γὰρ ἀήρ τε καὶ αἰθὴρ κατεῖχεν, ἀμφότερα ἄπειρα ἐόντα· ταῦτα γὰρ μέγιστα ἔνεστιν ἐν τοῖσι σύμπασι καὶ πλήθεϊ καὶ μεγάθεϊ.“ καὶ μετ' ὀλίγον· „Καὶ γὰρ ὁ ἀὴρ καὶ ὁ αἰθὴρ ἀποκρίνεται ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τοῦ πολλοῦ***. καὶ τό γε περιέχον ἄπειρόν ἐστι τὸ πλῆθος.“ καὶ μετ' ὀλίγα· „Τουτέων δὲ*

---

*) Ita Schorn, codd. mss. sequutus, et propter sententiae rationem. Vulgo *ὁμοῦ χρήματα πάντα.* Simpl. de Coel. f. 150. *Λέγει δὲ Ἀναξαγ. ἀρχόμενος τοῦ συγγράμματος· ὁμοῦ χρήματα ἦν, ἄπειρα πάντα καὶ πλ.* — **) Ita Schorn ex collat. fol. 8 a; 33 b. Cod. D; al. Vulgo *εὔδηλον.* Ita et in sequentibus. Panzerb. tuetur *εὔδηλον.* Simpl. d. Coel. f. 150 *ἔνδηλον.* — ***) Schorn coni. *τοῦ τὰ πολλὰ περιέχοντος.*

οὕτως ἐχόντων χρὴ δοκέειν ἐνεῖναι* πολλά τε καὶ παντοῖα ἐν πᾶσι τοῖσι συγκρινομένοισι, καὶ σπέρματα πάντων χρημάτων [b] καὶ ἰδέας παντοίας ἔχοντα καὶ χροιὰς καὶ ἡδονάς." ** — „Πρὶν δὲ ἀποκριθῆναι," φησί, „ταῦτα***, πάντων ὁμοῦ ἐόντων, οὐδὲ χροιὴ ἔνδηλος ἦν οὐδεμίη· ἀπεκώλυε γὰρ ἡ σύμμιξις πάντων χρημάτων, τοῦ τε διεροῦ καὶ τοῦ ξηροῦ, καὶ τοῦ θερμοῦ καὶ τοῦ ψυχροῦ, καὶ τοῦ λαμπροῦ καὶ τοῦ ζοφεροῦ, καὶ γῆς πολλῆς ἐνεούσης καὶ σπερμάτων ἀπείρων πλῆθος †, οὐδὲν ἐοικότων ἀλλήλοισιν· οὐδὲ γὰρ τῶν ἄλλων οὐδὲν ἔοικε τῷ ἑτέρῳ τὸ ἕτερον.

a) Aether Anaxagorae ignem significat, nisi fallitur Aristot. Meteor. I, 3; de Coelo I, 3. — b) Σπέρματα et χρήματα sunt corpuscula individua, quae posterioribus philosophis vocantur ὁμοιομέρειαι sive ὁμοιομερῆ στοιχεῖα, *particulae similes inter se, minutae*, ut ait Cic. Acad. pr. II, 37. Quod nomen neque in Anaxagorae ipsius quot inveniuntur fragmentis legitur, neque apud Platonem Aristotelemve ita reperitur, ut Anaxagoreum vocabulum esse inde colligatur, v. Ritter Gesch. d. Philos. I, p. 303. ed. 2ae.

Plut. de Plac. Phil. I, 29. Ἀναξαγόρας καὶ οἱ Στωικοὶ (sc. τὴν τύχην) ἄδηλον αἰτίαν ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ. Alex. Aphrod. de Fato 2. Ἀναξαγόρας — λέγει — μηδὲν τῶν γινομένων γίνεσθαι καθ' εἱμαρμένην, ἀλλὰ εἶναι κενὸν τοῦτο τοὔνομα. 62

Apparet haec Stoicorum vocabula maximam partem esse, non Anaxagorae.

Diog. L. II, 6. Ἀναξαγόρας — ἀρξάμενος οὕτω τοῦ συγγράμματος· — „Πάντα χρήματα ἦν ὁμοῦ· εἶτα νοῦς ἐλθὼν αὐτὰ διεκόσμησε." 63

---

*) Simpl. nostro loco εἶναι. Sed paullo infra ἐνεῖναι. cf. Simpl. d. Coelo f. 150. Schorn ἐν εἶναι ex Phys. fol. 8 a. — **) Vide supra n. 30. — ***) ταῦτα add. ex fol. 8 a. — †) Vulgo πλήθους. Emend. Schorn. — Postrema verba οὐδὲ γὰρ — ἕτερον. Panzerb. non Anaxagorae sed Simplicii esse censet.

Coarctavit Diogenes quae plenius leguntur apud Simplicium l. l.; cf. Simpl. de Coel. f. 145. *λέγει γὰρ ὅτι ἦν ὁμοῦ πάντα χρήματα, νοῦς δὲ αὐτὰ διακρίνας διεκόσμησε.* — Anaxagoras cum casum et fatum inania vocabula esse putaret, nil reliquum erat nisi ut mentem (*νοῦν*) motus causam esse statueret. Quid differret inter *νοῦν* et *ψυχὴν* non satis expedivisse eum queritur Aristoteles de Anim. I, 2. *Ἀναξαγόρας δ' ἧττον διασαφεῖ περὶ αὐτῶν* (sc. *τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ νοῦ*)*· πολλαχοῦ μὲν γὰρ τὸ αἴτιον τοῦ καλῶς καὶ ὀρθῶς τὸν νοῦν λέγει, ἑτέρωθι δὲ τοῦτον εἶναι τὴν ψυχήν· ἐν ἅπασι γὰρ ὑπάρχειν αὐτὸν τοῖς ζῴοις, καὶ μεγάλοις καὶ μικροῖς, καὶ τιμίοις καὶ ἀτιμοτέροις.* Phys. VIII, 1. *Φησὶ γὰρ ἐκεῖνος* (sc. *ὁ Ἀναξαγόρας*)*, ὁμοῦ πάντων ὄντων καὶ ἠρεμούντων τὸν ἄπειρον χρόνον, κίνησιν ἐμποιῆσαι τὸν νοῦν καὶ διακρῖναι.* cf. Phys. III, 4. Quamquam ipsum Anaxagoram de antemundano rerum statu tam definite loquutum esse parum credibile est. Certe Simplicius Phys. fol. 257 b. extr. Anaxagoram nonnisi *τάξεως ἕνεκα διδασκαλικῆς* certum rerum initium posuisse affirmat, h. e. ut esset unde initium caperet in docendo.

64 Anaxag. ap. Simpl. fol. 33 b. 35 a. *Τὰ μὲν ἄλλα παντὸς μοῖραν* [a] *μετέχει* *, *νόος δὲ ἐστιν ἄπειρον καὶ αὐτοκρατὲς καὶ μέμικται οὐδενὶ χρήματι, ἀλλὰ μοῦνος αὐτὸς* ** *ἐφ' ἑωυτοῦ ἐστίν· εἰ μὴ γὰρ ἐφ' ἑωυτοῦ ἦν, ἀλλά τεῳ ἐμέμικτο ἄλλῳ, μετεῖχεν ἂν ἁπάντων χρημάτων, εἰ ἐμέμικτό τεῳ· ἐν παντὶ γὰρ παντὸς μοῖρα ἔνεστιν, ὥσπερ ἐν τοῖσι πρόσθεν μοι λέλεκται· καὶ ἂν* *** *ἐκώλυεν* [b] *αὐτὸν τὰ συμμεμιγμένα, ὥστε μηδενὸς χρήματος κρατέειν ὁμοίως, ὡς καὶ μοῦνον ἐόντα ἐφ' ἑωυτοῦ. ἔστι γὰρ λεπτότατόν* [c] *τε πάντων χρημάτων καὶ καθαρώτατον, καὶ γνώμην γε περὶ παντὸς πᾶσαν ἴσχει καὶ ἰσχύει μέγιστον. Ὅσα γε* † *ψυχὴν ἔχει καὶ μέζω καὶ ἐλάσσω* ††, *πάντων νόος κρατέει· καὶ τῆς περιχωρήσιος τῆς συμπάσης νόος ἐκράτησεν, ὥστε περιχωρῆσαι τὴν ἀρχήν. καὶ πρῶτον ἀπὸ τοῦ σμικροῦ ἤρξατο περιχωρῆσαι, ἔπειτεν πλέον περιεχώρεε* †††, *καὶ περι-*

---

*) Restit. Schorn ex cod. D. Vulgo *ἔχει*. — **) Schorn *μοῦνον αὐτό*. — ***) Vulg. *ἀνεκώλυεν*. — †) Schorn coni. *ὅσα τε*. — ††) *τὰ μέζω καὶ τὰ ἐλάσσω* add. Schorn ex fol. 38 a. cod. D. C. — †††) Vulgo *ἐπεὶ δὲ πλεῖον περιχωρεῖ*. Wendt coni. *ἔπι δέ*.

χωρήσει ἐπὶ πλέον [a]. καὶ τὰ συμμισγόμενά τε καὶ ἀποκρινόμενα καὶ διακρινόμενα, πάντα ἔγνω νόος· καὶ ὁκοῖα ἔμελλεν ἔσεσθαι καὶ ὁκοῖα ἦν καὶ ὅσα* νῦν ἔστι καὶ ὁκοῖα ἔσται, πάντα διεκόσμησε νόος, καὶ τὴν περιχώρησιν ταύτην, ἣν νῦν περιχωρέει τά τε ἄστρα καὶ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη καὶ ὁ ἀὴρ καὶ ὁ αἰθὴρ οἱ ἀποκρινόμενοι· ἡ δὲ περιχώρησις αὐτὴ** ἐποίησεν ἀποκρίνεσθαι, καὶ ἀποκρίνεται ἀπό τε τοῦ ἀραιοῦ τὸ πυκνόν, καὶ ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ τὸ θερμόν, καὶ ἀπὸ τοῦ ζοφεροῦ τὸ λαμπρόν, καὶ ἀπὸ τοῦ διεροῦ τὸ ξηρόν. μοῖραι δὲ πολλαὶ πολλῶν εἰσί. παντάπασι δὲ οὐδὲν ἀποκρίνεται*** ἕτερον ἀπὸ τοῦ ἑτέρου, πλὴν νόου. νόος δὲ πᾶς ὁμοῖός ἐστι, καὶ ὁ μέζων καὶ ὁ ἐλάσσων. ἕτερον δὲ οὐδέν ἐστιν ὁμοῖον οὐδενὶ ἑτέρῳ †, ἀλλ' ὅτεων †† πλεῖστα ἔνι, ταῦτα ἐνδηλότατα ἓν ἕκαστον ἔστι καὶ ἦν.

a) Cf. Arist. Phys. I, 4; Plut. de Pl. Ph. I, 3; Lucret. de Rer. Nat. I, 876 sq.; Simpl. in Arist. Phys. fol. 6 b. *Πάντα γὰρ τὰ ὁμοιομερῆ, οἷον ὕδωρ ἢ πῦρ ἢ χρυσόν, ἀγέννητα μὲν εἶναι καὶ ἄφθαρτα· φαίνεσθαι δὲ γινόμενα καὶ ἀπολλύμενα συγκρίσει καὶ διακρίσει μόνον, πάντων μὲν ἐν πᾶσιν ὄντων, ἑκάστου δὲ κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἐν αὐτῷ χαρακτηριζομένου· χρυσὸς γὰρ φαίνεται ἐκεῖνο, ἐν ᾧ πολὺ τὸ χρυσίον, καίτοι πάντων ἐνόντων.* Postremis illustrantur quae leguntur nostro loco, *ὅτεων πλεῖστα ἔνι κτλ.* — b) Infinitam enim, quae spatium expleret, homoeomeriarum multitudinem per se fixam et sine motu esse statuebat, v. Arist. Phys. III, 5. *Ἀναξαγόρας δ' ἀτόπως λέγει περὶ τῆς τοῦ ἀπείρου μονῆς· στηρίζειν γὰρ αὐτὸ αὐτό φησι τὸ ἄπειρον· τοῦτο δέ, ὅτι ἐν αὐτῷ· ἄλλο γὰρ οὐδὲν περιέχει, ὡς ὅπου ἄν τι ᾖ πεφυκός, ἐνταῦθα εἶναι.* Quae igitur in spatio sunt, cum ceteris mixta (*οὐ κεχώρισται τὰ ἐν τῷ ἑνὶ κόσμῳ οὐδὲ ἀποκέκοπται πελέκει*, Anax. ap. Simplic. Phys. fol. 38 a.), ea hac ipsa mixtione fixa sunt atque immota. — c) Ambigua voce utitur, quae erat sermonis philosophici tum temporis inopia et an-

*) Fol. 38 a. *ἅσσα.* — **) Vulgo *αὕτη*, v. fol. 37 b; 38 b. — ***) Cod. D addit *οὐδὲ διακρίνεται*, quod receperunt Schorn et Panzerb. — †) Fol. 35 a. *οὐδενὶ ἑτέρῳ, ἀπείρων ὄντων*, quod recepit Schorn. Verendum vero, ne *ἀπείρων ὄντων* addita sint a Simplicio. Vulgo *οὐδενὶ ἄλλῳ, ἀλλ' ὅτ.* — ††) Vulgo *ὅτῳ.* Schorn *ὅτεῳ.* Panzerb. *ὅτεν.*

gustia. Nempe mens nihil cum materia commune habet. — d) Initium motus facit mens; sed moventur per eam non omnia, sed pauca tantum. Accedit deinde ἡ περιχώρησις, qua ipsae res sua sponte et agitantur et secernuntur, v. quae sequuntur, ἡ δὲ περιχώρησις αὐτὴ ἐποίησεν ἀποκρίνεσθαι κτλ., ubi αὐτή dicitur cum emphasi, velut αὐτὸς (Ζεὺς) δ' ἐκ κεφαλῆς Τριτογένειαν ἔτικτε, Hesiod. Theog. 924, et similia; cf. quae leguntur apud Simpl. Phys. fol. 67 a. Κινεομένων δὲ καὶ διακρινομένων ἡ περιχώρησις πολλῷ μᾶλλον ἐποίεε διακρίνεσθαι. Externo igitur pulsu agitantur τὰ σπέρματα, et suapte sponte ille pulsus augetur et propagatur. Id Anaxagorae iam Socrates criminatus est, eum mente principio quidem tanquam deo ex machina usum esse dicens, deinde vero eam deseruisse subsidiumque sibi a causis naturalibus petiisse, ap. Plat. Phaed. p. 98 B. Προϊὼν καὶ ἀναγιγνώσκων ὁρῶ ἄνδρα τῷ μὲν νῷ οὐδὲν χρώμενον οὐδέ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διακοσμεῖν τὰ πράγματα, ἀέρας δὲ καὶ αἰθέρας καὶ ὕδατα αἰτιώμενον καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ ἄτοπα. Cf. Aristot. Met. Α, 4; Eudem. ap. Simpl. Phys. f. 73 b. Ἀναξαγόρας δὲ τὸν νοῦν ἐάσας, ὥς φησιν Εὔδημος, καὶ αὐτοματίζων τὰ πολλὰ συνίστησι.

65 Id. ibid. fol. 38 b. „Τὸ μὲν πυκνόν," φησί, „καὶ διερὸν καὶ ψυχρὸν καὶ ζοφερὸν ἐνθάδε συνεχώρησεν, ἔνθα νῦν ἡ γῆ· τὸ δὲ ἀραιὸν καὶ τὸ θερμὸν καὶ τὸ ξηρὸν * ἐξεχώρησεν ἐς τὸ πρόσω τοῦ αἰθέρος." καὶ τὰ μὲν ἀρχοειδῆ ταῦτα καὶ ἁπλούστατα [a] ἀποκρίνεσθαι λέγει· ἄλλα δὲ τούτων συνθετώτερα ποτὲ μὲν συμπήγνυσθαι λέγει ὡς σύνθετα, ποτὲ δὲ ἀποκρίνεσθαι ὡς τὴν γῆν. οὕτω γάρ φησιν· „Ἀπὸ τουτέων ἀποκρινομένων συμπήγνυται γῆ· ἐκ μὲν γὰρ τῶν νεφελέων ὕδωρ ἀποκρίνεται, ἐκ δὲ τοῦ ὕδατος γῆ, ἐκ δὲ τῆς γῆς λίθοι συμπήγνυνται ** ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ."

a) Ἁπλούστατα non sunt ea, quae ex simplicissimis composita sunt, sed ea, quae primo quoque et simplicissimo motu oriuntur.

66 Arist. de Gen. et Corr. I, 1. Ἐναντίως δὲ φαίνονται λέγοντες οἱ περὶ Ἀναξαγόραν τοῖς περὶ Ἐμπεδο-

*) Schorn ex Orig. Phil. 8. inseri vult καὶ τὸ λαμπρόν. — **) Simpl. f. 33 b. λίθος συμπήγνυται, quod placet Schornio.

κλέα. ὁ μὲν γάρ φησι πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ ἀέρα καὶ γῆν στοιχεῖα τέσσαρα καὶ ἁπλᾶ εἶναι μᾶλλον ἢ σάρκα καὶ ὀστοῦν καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ὁμοιομερῶν· οἱ δὲ ταῦτα μὲν ἁπλᾶ καὶ στοιχεῖα, γῆν δὲ καὶ πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ ἀέρα σύνθετα· πανσπερμίαν γὰρ εἶναι τούτων.

Inde derivabantur quae pertinebant ad alimentorum rationem explicandam. Plut. de Plac. Phil. I, 3. Arist. de Gen. Anim. I, 18. *Ἀναξαγόρας μὲν γὰρ εὐλόγως φησὶ σάρκας ἐκ τῆς τροφῆς προσιέναι ταῖς σαρξίν.*

Arist. Phys. IV, 6. Οἱ μὲν οὖν δεικνύναι πειρώμενοι ὅτι οὐκ ἔστιν (sc. τὸ κενόν), οὐχ ὃ βούλονται λέγειν οἱ ἄνθρωποι κενόν, τοῦτ' ἐξελέγχουσιν, ἀλλ' ἁμαρτάνοντες λέγουσιν, ὥσπερ Ἀναξαγόρας καὶ οἱ τοῦτον τὸν τρόπον ἐλέγχοντες. ἐπιδεικνύουσι γὰρ ὅτι ἔστι τι ὁ ἀήρ, στρεβλοῦντες τοὺς ἀσκοὺς καὶ δεικνύντες, ὡς ἰσχυρὸς ὁ ἀήρ, καὶ ἐναπολαμβάνοντες ἐν ταῖς κλεψύδραις. 67

Theophr. Hist. Plant. III, 2. Ἀναξαγόρας μὲν τὸν ἀέρα πάντων φάσκων ἔχειν σπέρματα καὶ ταῦτα συγκαταφερόμενα τῷ ὕδατι γεννᾶν τὰ φυτά. Diog. L. II, 9. Ζῷα γενέσθαι ἐξ ὑγροῦ καὶ θερμοῦ καὶ γεώδους, ὕστερον δὲ ἐξ ἀλλήλων. 68

De animalibus cf. Orig. Phil. c. 8. Irenaeus adv. Haer. II, 14. *Anax. autem — dogmatizavit facta animalia decidentibus e coelo in terram seminibus.* cf. in Anaximandro n. 56. Quomodo haec cum mentis principio coniuncta fuerint cernitur ex his ap. Simplic. Phys. fol. 35 a. *Ἐν παντὶ παντὸς μοῖρα ἔνεστι πλὴν νόου· ἔστιν οἷσι δὲ καὶ νόος ἔνι*.* Stob. Ecl. I, p. 790. *θύραθεν εἰσκρίνεσθαι τὸν νοῦν.* — Arbitrabatur igitur mentis particulam in animalibus inesse eamque iis pro anima esse.

Plut. Qu. Nat. 1. Ζῷον γὰρ ἔγγειον τὸ φυτὸν εἶναι οἱ περὶ — Ἀναξαγόραν — οἴονται. Arist. de Plant. I, 1. Ὁ μὲν Ἀναξαγόρας καὶ ζῷα εἶναι (sc. τὰ φυτὰ) καὶ ἥδεσθαι καὶ λυπεῖσθαι εἶπε, τῇ τε ἀποῤῥοῇ τῶν 69

*) Ita Schorn ex cod. D. Vulg. *ἔστιν οἷσι καὶ νοῦς ἐστί.*

φύλλων καὶ τῇ αὐξήσει τοῦτο ἐκλαμβάνων. — — καὶ νοῦν καὶ γνῶσιν εἶπε ἔχειν τὰ φυτά.

Principium suum sequutus in singulis etiam rebus mentis efficaciam investigabat. — Animalia item ratione praedita esse statuebat, v. Plut. de Plac. Ph. V, 20; hominem autem ab iis non differre nisi quod corpore aptiore uteretur, v. Arist. de Part. Anim. IV, 10. Ἀναξαγόρας μὲν οὖν φησὶ διὰ τὸ χεῖρας ἔχειν φρονιμώτατον εἶναι τῶν ζώων ἄνθρωπον, cf. Plut. de Frat. Amor. 2; de Fortun. 3. Inde non in sola terra animalia rationalia existere, sed cetera sidera terrae in hac re similia esse docebat, v. Simpl. Phys. fol. 8 a; 33 b; Diog. L. II, 8; Orig. Phil. 8. Tam late patere mentem cum existimaret, non potuit quin πάθεσι eam obnoxiam esse statueret; quo pertinet quod omnem sensum cum dolore fieri contendebat, v. Theoph. de Sensu c. 25.

70 Sext. Empir. adv. Math. VII, 90. Ὁ μὲν φυσικώτατος Ἀναξαγόρας ὡς ἀσθενεῖς διαβάλλων τὰς αἰσθήσεις, ὑπὸ ἀφαυρότητος αὐτῶν, φησί, οὐ δυνατοί ἐσμεν κρίνειν τἀληθές. τίθησι δὲ πίστιν αὐτῶν τῆς ἀπιστίας τὴν παρὰ μικρὸν τῶν χρωμάτων* ἐξαλλαγήν. εἰ γὰρ δύο λάβοιμεν χρώματα, μέλαν καὶ λευκόν, εἶτα ἐκ θατέρου εἰς θάτερον κατὰ σταγόνα παρεκχέοιμεν, οὐ δυνήσεται ἡ ὄψις διακρίνειν τὰς παρὰ μικρὸν μεταβολάς, καίπερ πρὸς τὴν φύσιν ὑποκειμένας.

Sequuntur haec ex eo, quod omnia mixtione et discretione seminum primorum fieri eaque semina tam parva esse docebat ut oculis cerni non possent; διὰ μικρότητα τῶν ὄγκων ἐξ ἀναισθήτων ἡμῖν, ut ait Arist. Phys. I, 4; de Coelo III, 3. Nihilominus sensibus nos ducibus uti posse statuebat ad ea, quae in mixtione aut vere inessent aut ante ceteras partes praepollerent, diiudicanda. V. Lucret. de Rer. Nat. I, 875 sqq. *Id quod Anaxagoras sibi sumit, ut omnibus omneis Res putet immixtas rebus latitare, sed illud Apparere unum, quoius sint plurima mixta Et magis in promtu primaque in fronte locata.* Inde Sext. Empir. adv. Math. VII, 140. Τῆς τῶν ἀδήλων καταλήψεως τὰ φαινόμενα, ὥς φησιν Ἀναξαγόρας (sc. εἶναι κριτήρια). Quamquam et ita sensus falluntur, v. Sext. Emp. Pyrrh. Hypot. I, 33. Νοούμενα δὲ (sc. ἀντιτίθεμεν) φαινομένοις, ὡς ὁ Ἀναξαγόρας τῷ

*) Coni. Fabric. Priores editt. χρημάτων.

λευκὴν εἶναι τὴν χιόνα ἀντετίθει, ὅτι ἡ χιὼν ὕδωρ ἐστὶ πεπηγός, τὸ δὲ ὕδωρ ἐστὶ μέλαν· καὶ ἡ χιὼν ἄρα μέλαινά ἐστι. cf. Cic. Acad. pr. II, 31.

c. Archelaus.

Diog. L. II, 16. *Ἀρχέλαος Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος* [a] 71
— *μαθητὴς Ἀναξαγόρου, διδάσκαλος* [b] *Σωκράτους. οὗτος πρῶτος ἐκ τῆς Ἰωνίας τὴν φυσικὴν φιλοσοφίαν μετήγαγεν Ἀθήναζε καὶ ἐκλήθη φυσικός, παρὸ καὶ ἔληξεν ἐν αὐτῷ ἡ φυσικὴ φιλοσοφία, Σωκράτους τὴν ἠθικὴν εἰσαγαγόντος. ἔοικε δὲ καὶ οὗτος ἅψασθαι τῆς ἠθικῆς* [c]*· καὶ γὰρ περὶ νόμων πεφιλοσόφηκε καὶ καλῶν καὶ δικαίων. παρ' οὗ λαβὼν Σωκράτης τῷ αὐξῆσαι αὐτὸς* εὑρεῖν ὑπελήφθη.*

a) Diogenes solus Milesium dicit Archelaum, reliqui omnes Atheniensem. Primus ille exstitit Atheniensis, qui philosophiam Athenis profiteretur et physicus appellaretur: haec enim sententia illorum esse videtur, *οὗτος πρῶτος κτλ.* — b) De Socrate Archelai discipulo admodum dubium est, quum neque Plato neque Xenophon neque Aristoteles Archelai meminerint. — c) De moribus disputasse refertur etiam apud Sext. Empir. adv. Math. VII, 14. Theophrasti librum *περὶ τῶν Ἀρχελάου* singularem recenset Diog. L. V, 42.

Simpl. in Arist. Phys. fol. 6 b. *Ἀρχέλαος — ἐν* 72
μὲν τῇ γενέσει τοῦ κόσμου καὶ τοῖς ἄλλοις πειρᾶταί τε φέρειν ἴδιον, τὰς ἀρχὰς δὲ τὰς αὐτὰς δίδωσιν, ὥσπερ Ἀναξαγόρας.

Cf. Clem. Alex. Protrept. p. 43 D; Augustin. de Civ. Dei VIII, 2. At aliquantum dissenserit ab Anaxagora, si audiamus Origenem Phil. 9. *Οὗτος ἔφη τὴν μῖξιν τῆς ὕλης ὁμοίως Ἀναξαγόρᾳ, τάς τε ἀρχὰς ὡσαύτως· οὗτος δὲ τῷ νῷ ἐνυπάρχειν τι εὐθέως μῖγμα.* Quid quod Stob. Ecl. I, p. 56. *Ἀρχέλαος,* inquit, *ἀέρα καὶ νοῦν τὸν θεόν, οὐ μέντοι κοσμοποιὸν τὸν νοῦν.* Eodem facit quod dicunt Archelaum aëre pro principio usum esse, Sext. Empir. adv. Math. IX, 360; Plut. de Pl. Ph. I, 3; Stob. Ecl. I, p. 298. Mentem ei non idem fuisse quod Anaxa-

---

*) Coni. Emperius. Vulgo *εἰς τό*.

gorae collegeris etiam ex hisce ap. Diog. L. II, 16. Ἔλεγε δὲ δύο αἰτίας εἶναι γενέσεως, θερμὸν καὶ ψυχρόν.

73 Orig. Phil. 9. Περὶ δὲ ζῴων φησὶν ὅτι θερμαινομένης τῆς γῆς τὸ πρῶτον ἐν τῷ κατὰ μέρος, ὅπου τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐμίσγετο, ἀνεφαίνετο τά τε ἄλλα ζῷα πολλὰ καὶ ἀνόμοια, πάντα τὴν αὐτὴν δίαιταν ἔχοντα, ἐκ τῆς ἰλύος τρεφόμενα· ἦν δὲ ὀλιγοχρόνια. ὕστερον δὲ αὐτοῖς καὶ ἐξ ἀλλήλων γένεσις ἀνέστη, καὶ διεκρίθησαν ἄνθρωποι ἀπὸ τῶν ἄλλων, καὶ ἡγεμόνας καὶ νόμους καὶ τέχνας καὶ πόλεις καὶ τὰ ἄλλα συνέστησαν. νοῦν δὲ λέγει πᾶσιν ἐμφύεσθαι ζῴοις ὁμοίως.

Cf. Diog. L. II, 16, 17. et supra n. 56.

74 Diog. L. II, 16. Ἔλεγε — — τὸ δίκαιον εἶναι καὶ τὸ αἰσχρὸν οὐ φύσει, ἀλλὰ νόμῳ.

Cf. n. 71. At iis doctrina de moribus tollitur potius quam fundatur; nisi forte putemus νόμον significare iustam seminum primorum distributionem, cf. Ritter Gesch. d. Philos. I, p. 344. ed. 2ae. Quod si ita est, Archelaum de moribus etiam nonnisi physice disputasse dixeris.

Leucippus et Democritus.

75 Diog. L. IX, 30. Λεύκιππος Ἐλεάτης, ὡς δέ τινες Ἀβδηρίτης, κατ᾽ ἐνίους δὲ Μήλιος [a]. οὗτος ἤκουσε Ζήνωνος. [b]

a) Pro Μήλιος legendum videtur Μιλήσιος, certe Milesius dicitur tam ap. Clem. Alex. Protrept. p. 43 D. quam ap. Simpl. Phys. f. 7 a. — b) Dicit Zenonem Eleaticum. Cum Eleaticis coniungitur Leucippus etiam apud Arist. de Gener. et Corr. I, 8; cum Parmenide et Xenophane apud Simplicium Phys. fol. 7 a. Λεύκιππος — — κοινωνήσας Παρμενίδῃ τῆς φιλοσοφίας οὐ τὴν αὐτὴν ἐβάδισε Παρμενίδῃ καὶ Ξενοφάνει περὶ τῶν ὄντων ὁδόν, ἀλλ᾽ ὡς δοκεῖ τὴν ἐναντίαν. Aristoteles hunc primum atomos excogitasse censet. An exstiterint libri ab eo scripti haud liquet, cf. Aristot. de Xenoph. Zen. et Gorg. 6. ἐν τοῖς Λευκίππου καλουμένοις λόγοις. Theophrastus τὸν Μέγαν Διάκοσμον, quem vulgo Democrito tribuebant, Leucippi esse tradebat, v. Diog. L. IX, 46. Liber περὶ νοῦ citatur ap. Stob. Ecl. I, p. 160. Placitorum vix est quidquam, quin inter Democritea quoque invenias;

et diserte Aristot. de Gen. et Corr. I, 8. περὶ πάντων ἑνὶ λόγῳ διωρίκασι (sc. Λεύκιππος καὶ Δημόκριτος).

Diog. L. IX, 34. Δημόκριτος — Ἀβδηρίτης ἢ ὥς ἔνιοι Μιλήσιος [a]. Ib. 41. Γέγονε δὲ τοῖς χρόνοις, ὥς αὐτός φησιν ἐν τῷ Μικρῷ Διακόσμῳ, νέος κατὰ πρεσβύτην Ἀναξαγόραν, ἔτεσιν αὐτοῦ νεώτερος τετταράκοντα. συντετάχθαι δέ φησι τὸν Μικρὸν Διάκοσμον ἔτεσιν ὕστερον τῆς Ἰλίου ἁλώσεως τριάκοντα καὶ ἑπτακοσίοις [b]. γεγόνοι δ' ἄν, ὡς μὲν Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς, κατὰ τὴν ὀδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα· ὡς δὲ Θρασύλος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Τὰ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκρίτου βιβλίων, κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἑβδόμης καὶ ἑβδομηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἐνιαυτῷ, φησί, πρεσβύτερος ὢν Σωκράτους. [c] 76

a) Non Milesium, quod solus Diogenes narrat *, sed Abderitam fuisse Democritum certis Stagiritae testimoniis constat, de Coelo III, 4; de Gener. Animal. II, 6. Adde quod Abderitarum idiotismos in libris Democriteis deprehendisse sibi videbantur grammatici, v. Menag. in Diog. L. IX, 47. — b) De aetate, quantumvis definite loquutus sit ipse Democritus, tamen quum neque de aera Troiana (cf. Clint. F. H. praef. p. VI sq.) neque de Anaxagorae temporibus in aprico sit, nihil certi constitui potest; cf. Clint.-Krueg. F. H. s. ann. 460; 357. — c) De Thrasylo v. n. 78. Eius testimonium si sequimur, Socrates prius quam vulgo traditur natus esse putandus est. Ab Aristotele Democritus inter eos nominatur, qui ante Socratem philosophati sint, Met. *M*, 4; de Part. Anim. I, 1. extr.

Clem. Alex. Strom. I, p. 304 A. Τάδε λέγει Δημόκριτος — —, ἢ σεμνυνόμενός φησί που ἐπὶ τῇ πολυμαθίᾳ· „Ἐγὼ δὲ τῶν κατ' ἐμωυτὸν ἀνθρώπων γῆν πλείστην ἐπεπλανησάμην ἱστορέων τὰ μήκιστα, καὶ ἀέρας τε καὶ γέας ** πλείστας εἶδον, καὶ λογίων *** ἀνθρώπων πλείστων ἐσήκουσα, καὶ γραμμέων συνθέσιος 77

*) K. Fr. Hermann (Zeitschr. f. Alterthumsw. 1834, p. 109, cf. Schulztg. 1830, p. 505.) scrib. cens. Μήλιος. — **) Eadem forma Herodoto restituta est IV, 198. cf. Herodian. π. μονηρ. λεξ. p. 7, 14. — ***) Cf. Herod. I, 1; II, 3. 77; IV, 46; Clem. Alex. Protrept. p. 45 C, infra nr. 89 not.

μετὰ ἀποδέξιος* οὐδείς κώ με παρήλλαξεν, οὐδ' οἱ Αἰγυπτίων καλεόμενοι Ἀρπεδονάπται**, σὺν τοῖς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἐπ' ἔτε' ὀγδώκοντα ἐπὶ ξείνης ἐγενήθην***." ἐπῆλθε γὰρ Βαβυλῶνά τε καὶ Περσίδα καὶ Αἴγυπτον τοῖς τε Μάγοις καὶ τοῖς ἱερεῦσι μαθητεύων. — Diog. L. IX, 34. Οὗτος Μάγων τινῶν διήκουσε καὶ Χαλδαίων, Ξέρξου τοῦ βασιλέως ἐπιστάτας τῷ πατρὶ αὐτοῦ καταλιπόντος ἡνίκα ἐξενίσθη παρ' αὐτῷ, καθά φησι καὶ Ἡρόδοτος· παρ' ὧν τά τε περὶ θεολογίας καὶ ἀστρολογίας ἔμαθεν ἔτι παῖς ὤν. ὕστερον δὲ Λευκίππῳ παρέβαλε, καὶ Ἀναξαγόρᾳ κατά τινας, ἔτεσιν ὢν αὐτοῦ νεώτερος τετταράκοντα. Φαβωρῖνος δέ φησιν ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ λέγειν Δημόκριτον περὶ Ἀναξαγόρου ὡς οὐκ εἴησαν αὐτοῦ αἱ δόξαι αἵ τε περὶ ἡλίου καὶ σελήνης ἀλλὰ ἀρχαῖαι, τὸν δὲ ὑφῃρῆσθαι· 35. διασύρειν τε αὐτοῦ τὰ περὶ τῆς διακοσμήσεως καὶ τοῦ νοῦ, ἐχθρῶς ἔχοντα πρὸς αὐτόν, ὅτι δὴ μὴ προσήκατο αὐτόν.

Cum Leucippo et philosophiae, quam uterque profitebatur, consequentia, et per Aristotelem consociatur, qui eum Leucippi sodalem (ἑταῖρον) nominat, Met. Α, 4; cf. ad n. 75. Anaxagoram ab eo auditum esse quominus putemus obstat ipsius Democriti testimonium a Phavorino allegatum. Athenis eum degisse alii tradebant incognitum, alii omnino negabant, v. Diog. L. IX,

---

*) Vulgo ἀποδείξιος. Ionismum restituimus ut ante in ἐμωυτόν. De significatione cf. Herod. I, 1. 207 extr.; II, 101. — **) Euseb. praep. Ev. X, 4. Ἀρσεπεδονάπται. Cf. Reines. epp. ad Nesteros p. 25. Sturz de dial. Maced. p. 98. — ***) Haec aperte corrupta sunt; cf. Diod. I, 98, unde numerum ὀγδώκοντα ex πέντε per compendium scripto ortum esse recte existimat Papencordt de Atomicorum doctrina. Spec. I, p. 10. Verum plura mutanda videntur, si Democritum sibi restituere velimus. En monstrum illud ἐπὶ πᾶσιν ἐπ' ἔτεα ἐπὶ ξείνης. Scribendum videtur: Ἀρπεδονάπται, σὺν τοῖσι ἐπ' ἔτεα πέντε ἐγενόμην. Nam ἐγενήθην forma inferiorem aetatem redolet, v. Lob. ad Phryn. p. 108 sq., et verba ἐπὶ πᾶσι et ἐπὶ ξείνης addita videntur ab eo, qui πέντε numerum in ὀγδώκοντα mutaverat, ut ne infinitum illud tempus apud solos Aegyptios Democritus moratus esse videretur.

36. 37. De Magis atque Chaldaeis a Xerxe apud patrem Democriti relictis quae narrantur ficta sunt ex falsa Herodoti (VIII, 120) interpretatione. Si Democritum per ea tempora puerulum fuisse sumimus, non poterit verum esse quod ipse Democritus scripsit, se quadraginta annis iuniorem fuisse quam Anaxagoram, v. n. anteced. De Chaldaeis cf. Lob. Aglaoph. p. 426. Indorum etiam Gymnosophistas adiisse perhibetur ap. Diog. L. IX, 35; Aelian. Var. Hist. IV, 20; quo loco Theophrastus eum collaudavisse narratur, ὅτι περιῄει κρείττονα ἀγερμὸν ἀγείρων Μενελάου καὶ Ὀδυσσέως.

Diog. L. IX, 45. Τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ καὶ Θράσυλος ἀναγέγραφε κατὰ τάξιν, οὕτως ὡσπερεὶ καὶ τὰ Πλάτωνος, κατὰ τετραλογίαν. 78

Sequitur ipse librorum Democriteorum catalogus §. 46—49, de quo v. Schleiermacher Nachlass z. Philosophie I, p. 296 sqq. Plurima eum scripsisse refert idem Diog. L. I, 16. Versabantur eius opera tum in ethicis, tum in physicis, tum in mathematicis, cf. n. 77; Vitruv. de Archit. VII praef., et Agathemer. Comp. Geogr. I, 1, qui eum inter eos nominat, a quibus geographia plurimum profecerit. Plurimus etiam in meteorologia fuisse videtur; certe nomen Democriti creberrime legitur in parapegmatis Gemini et Ptolemaei. Colebantur ab eo et musica et grammatica, cf. Classen de primord. gr. gr. p. 28 sq. coll. Schleierm. l. l. p. 303; Lobeck Paralipomena p. 30; denique technica, cf. O. Mueller Handb. d. Archaeol. §. 107; Senec. Ep. 90, 32 sq. Nimiam censuram sapiunt quae leguntur apud Suidam s. v. Δημόκριτος, γνήσια δὲ αὐτοῦ βιβλία εἰσὶ δύο, ὅ τε Μέγας Διάκοσμος καὶ τὸ Περὶ φύσεως κόσμου. De diacosmo maiore v. ad n. 75; de aliis titulis v. infra nr. 90. 91. Magnam doctrinam in sententiis philosophorum priorum aequaliumve iudicandis prae se tulisse videtur, v. Diog. L. IX, 34; 38; 41; 42. Thrasylum, qui etiam τὰ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκρίτου βιβλίων composuit (v. n. 76.), Tiberii temporibus floruisse cernitur ex Schol. Iuvenal. Sat. VI. v. 576, p. 258. Cramer.

Cic. Orat. 20. Itaque video visum esse nonnullis Platonis et Democriti locutionem, etsi absit a versu, tamen quod incitatius feratur et clarissimis verborum luminibus utatur, potius poëma putandum quam comicorum poetarum. 79

Cf. Cic. de Orat. I, 11; Dionys. Hal. de Comp. Verb. 24, p. 187, 13. Rsk. Varia ornatissimae, qua Democritus utebatur, orationis

exempla congessit Papencordt de Atom. doctr. I, p. 19 sq. — Ita factum, ut a pluribus de Democriti dictione scriberetur, velut a Callimacho περὶ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν, v. Bernhardy Suid. II, 1, p. 46, et ab Hegesianacte Alexandrino (v. Steph. B. v. Τρωιάς, cf. Voss. de hist. gr. III. s. v.) περὶ τῆς Δημοκρίτου λέξεως. De astronomia Democriti, περὶ Δημοκρίτου ἀστρολογίας, singulari libello scripserat Theophrastus, v. Diog. L. V, 43; 49. Heraclidis Pontici πρὸς τὸν Δημόκριτον ἐξηγήσεις memorantur ap. Diog. L. V, 88.

80 Aristot. Met. *Α*, 4. *Λεύκιππος δὲ καὶ ὁ ἑταῖρος αὐτοῦ Δημόκριτος στοιχεῖα μὲν τὸ πλῆρες καὶ τὸ κενὸν εἶναί φασι, λέγοντες τὸ μὲν ὄν, τὸ δὲ μὴ ὄν, τούτων δὲ τὸ μὲν πλῆρες καὶ στερεὸν τὸ ὄν, τὸ δὲ κενόν γε καὶ μανὸν*[a] *τὸ μὴ ὄν (διὸ καὶ οὐθὲν μᾶλλον τὸ ὂν τοῦ μὴ ὄντος εἶναί φασιν, ὅτι οὐδὲ τὸ κενὸν τοῦ σώματος), αἴτια δὲ τῶν ὄντων ταῦτα ὡς ὕλην. καὶ καθάπερ οἱ ἓν ποιοῦντες τὴν ὑποκειμένην οὐσίαν τἄλλα τοῖς πάθεσιν αὐτῆς γεννῶσι, τὸ μανὸν καὶ τὸ πυκνὸν ἀρχὰς τιθέμενοι τῶν παθημάτων, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ οὗτοι τὰς διαφορὰς αἰτίας τῶν ἄλλων εἶναί φασιν. ταύτας μέντοι τρεῖς εἶναι λέγουσι, σχῆμά τε καὶ τάξιν καὶ θέσιν· διαφέρειν γάρ φασι τὸ ὂν ῥυσμῷ* καὶ διαθιγῇ καὶ τροπῇ μόνον. τούτων δὲ ὁ μὲν ῥυσμὸς σχῆμά ἐστιν, ἡ δὲ διαθιγὴ τάξις, ἡ δὲ τροπὴ θέσις· διαφέρει τὸ μὲν Α τοῦ Ν σχήματι, τὸ δὲ ΑΝ τοῦ ΝΑ τάξει, τὸ δὲ Ζ τοῦ Ν θέσει.*

a) Vox μανόν Aristoteli tribuenda est, qui parum caute ea utitur in Democriti placitis proferendis, doctrina de atomis cum aliorum physicorum dogmatis confusa.

Differentiae igitur substantiarum ad quantitatem tantummodo pertinent, non ad qualitatem: quapropter substantiae dicuntur ἄποιοι, ap. Plut. adv. Colot. c. 8. Argumentum, quo in hisce utebatur Democritus, aperit Aristoteles de Gen. et Corr. I, 7. Δημόκριτός — φησι — τὸ αὐτὸ καὶ ὅμοιον εἶναι τό τε ποιοῦν καὶ τὸ πάσχον· οὐ γὰρ ἐγχωρεῖν τὰ ἕτερα καὶ διαφέροντα πάσχειν ὑπ' ἀλλήλων. v. Ritter Gesch. d. Philos. p. 598 sq. edit. 2ae.

---

*) Cf. Menag. ad Diog. L. IX, 47.

Aristot. de Gen. et Corr. I, 8. *Λεύκιππος δ' ἔχειν ᾠήθη λόγους, οἵτινες πρὸς τὴν αἴσθησιν ὁμολογούμενα λέγοντες οὐκ ἀναιρήσουσιν οὔτε γένεσιν οὔτε φθορὰν οὔτε κίνησιν καὶ τὸ πλῆθος τῶν ὄντων. ὁμολογήσας δὲ ταῦτα μὲν τοῖς φαινομένοις, τοῖς δὲ τὸ ἓν κατασκευάζουσιν* ὡς οὔτε ἂν κίνησιν οὖσαν ἄνευ κενοῦ τό τε κενὸν μὴ ὄν, καὶ τοῦ ὄντος οὐθὲν μὴ ὄν φησιν εἶναι. τὸ γὰρ κυρίως ὂν παμπλῆρες** ὄν· ἀλλ' εἶναι τὸ τοιοῦτον οὐχ ἕν, ἀλλ' ἄπειρα τὸ πλῆθος[a] καὶ ἀόρατα διὰ σμικρότητα τῶν ὄγκων. ταῦτα δ' ἐν τῷ κενῷ φέρεσθαι (κενὸν[b] γὰρ εἶναι), καὶ συνιστάμενα μὲν γένεσιν ποιεῖν, διαλυόμενα δὲ φθοράν. ποιεῖν δὲ καὶ πάσχειν ᾗ τυγχάνουσιν ἁπτόμενα· ταύτῃ γὰρ οὐχ ἓν εἶναι. καὶ συντιθέμενα δὲ καὶ περιπλεκόμενα γεννᾶν· ἐκ δὲ τοῦ κατ' ἀλήθειαν ἑνὸς οὐκ ἂν γενέσθαι πλῆθος, οὐδ' ἐκ τῶν ἀληθῶς πολλῶν ἕν, ἀλλ' εἶναι τοῦτ' ἀδύνατον· ἀλλ' ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς καὶ τῶν ἄλλων τινές φασι πάσχειν διὰ πόρων, οὕτω πᾶσαν ἀλλοίωσιν καὶ πᾶν τὸ πάσχειν τοῦτον γίνεσθαι τὸν τρόπον, διὰ τοῦ κενοῦ γινομένης τῆς διαλύσεως καὶ τῆς φθορᾶς, ὁμοίως δὲ καὶ τῆς αὐξήσεως ὑπεισδυομένων στερεῶν[c]. σχεδὸν δὲ καὶ Ἐμπεδοκλεῖ ἀναγκαῖον λέγειν, ὥσπερ καὶ Λεύκιππός φησιν· εἶναι γὰρ ἄττα στερεά, ἀδιαίρετα δέ, εἰ μὴ πάντῃ πόροι συνεχεῖς εἰσίν.*[d] 81

a) Varia argumenta cur ita statuerit enumerantur. cf. Aristot. de Coelo III, 4. *ἐπεὶ διαφέρει τὰ σώματα σχήμασιν, ἄπειρα δὲ τὰ σχήματα, ἄπειρα καὶ τὰ ἁπλᾶ σώματά φασιν εἶναι.* Simpl. Phys. fol. 7 a. *διὸ καί φασι μόνοις τοῖς ἄπειρα ποιοῦσι τὰ στοιχεῖα πάντα συμβαίνειν κατὰ λόγον. καὶ τῶν ἐν ταῖς ἀτόμοις σχημάτων ἄπειρον τὸ πλῆθός φασι διὰ τὸ μηδὲν μᾶλλον τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον εἶναι· ταύτην γὰρ αὐτοὶ τῆς ἀπειρίας τὴν αἰτίαν ἀποδιδόασιν.* — b) Inane esse et ita demonstrabat, ut res nisi esset inane non posse moveri poneret, veluti nostro loco et ubi iis argumentis utitur, quae explicantur ab Aristotele Phys. IV, 6. Ex quibus id gravissimum est, quod dicebat, nisi

*) Eleatis. — **) Ita Io. Philop. in h. l. Editt. *παμπληθές*.

corpora intervallis disiungerentur, omnia in unum compactum iri necesse esse, ut ait Lucretius de Rer. Nat. I, 521. *Si nil esset, quod inane vacaret, omne foret solidum.* De quo argumento ita Aristoteles l. l. *Οὔκουν τοῦτο δεῖ δεικνύναι* (sc. *τοὺς πειρωμένους δεικνύναι ὅτι οὐκ ἔστι κενόν*), *ὅτι ἔστι τι ὁ ἀήρ, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἔστι διάστημα ἕτερον τῶν σωμάτων, οὔτε χωριστὸν οὔτε ἐνεργείᾳ ὄν, ὃ διαλαμβάνει τὸ πᾶν σῶμα ὥστ' εἶναι μὴ συνεχές, καθάπερ λέγουσι Δημόκριτος καὶ Λεύκιππος.* — c) Est igitur non alia mutatio rerum quam quae fit motu. Ipsae atomi sunt *ἀπαθεῖς*, Plut. adv. Colot. c. 8, cf. Arist. de Gen. et Corr. I, 8; de Coelo III, 7. — d) Ea ratione movebatur ut corpuscula individua esse sumeret, v. Arist. de Gen. et Corr. I, 8. *εἰ μὲν γὰρ πάντῃ διαιρετόν, οὐθὲν εἶναι ἕν, ὥστε οὐδὲ πολλά, ἀλλὰ κενὸν τὸ ὅλον.* Atomi Democrito et *ἰδέαι* vocabantur h. e. figurae, formae, v. Plut. adv. Colot. 8.

82 Arist. Met. *Α*, 4. *Περὶ δὲ κινήσεως, ὅθεν ἢ πῶς ὑπάρχει τοῖς οὖσι, καὶ οὗτοι παραπλησίως τοῖς ἄλλοις ῥαθύμως ἀφεῖσαν.* De Coelo III, 2. *διὸ καὶ Λευκίππῳ καὶ Δημοκρίτῳ, τοῖς λέγουσιν ἀεὶ κινεῖσθαι τὰ πρῶτα σώματα ἐν τῷ κενῷ καὶ τῷ ἀπείρῳ, λεκτέον τίνα κίνησιν καὶ τίς ἡ κατὰ φύσιν αὐτῶν κίνησις. εἰ γὰρ ἄλλο ὑπ' ἄλλου κινεῖται βίᾳ τῶν στοιχείων, ἀλλὰ καὶ κατὰ φύσιν ἀνάγκη τινὰ εἶναι κίνησιν ἑκάστου, παρ' ἣν ἡ βίαιός ἐστιν.*

Motum sempiternum esse statuebat, eoque quaestionem de causa motus praecidebat. Aristot. Phys. VIII, 1. *τοῦ δὲ ἀεὶ οὐκ ἀξιοῖ ἀρχὴν ζητεῖν.* cf. de Gen. Anim. II, 6; Cic. de Fin. I, 6. Igitur si sunt (velut Diog. L. IX, 31; 45; Sext. Emp. adv. Math. VII, 117; 118; IX, 113; Simpl. Phys. fol. 9 b; al.) qui pulsum (*ἀντιτυπίαν, ἀλληλοτυπίαν*), motum circularem, reciprocum denique aequalium attractum a Democrito inter causas motus numeratos esse contendant, his respondendum, ut sint istae causae, sed tamen particulares tantummodo motuum causas esse; primus motus unde factus sit ita minime explicari. Quamquam poterat atomos, quum in vacuo vagarentur, gravitate sua deorsum ferri docere; nam tribuebat iis gravitatem, cf. nr. 85.

83 Aristot. de Gen. et Corr. I, 2. *Ἐκ τῶν αὐτῶν γὰρ τραγῳδία καὶ κωμῳδία γίνεται γραμμάτων.*

84 Orig. Phil. 13. *Ἔλεγε δὲ* (sc. *ὁ Δημόκριτος*) *ὡς*

ἀεὶ κινουμένων τῶν ὄντων ἐν τῷ κενῷ ἀπείρους μὲν* εἶναι κόσμους καὶ μεγέθει διαφέροντας· ἐν τισὶ δὲ μὴ εἶναι ἥλιον μηδὲ σελήνην, ἐν τισὶ δὲ μείζω τῶν παρ' ἡμῖν, καὶ ἔν τισι πλείω· εἶναι δὲ τῶν κόσμων ἄνισα τὰ διαστήματα, καὶ τῇ μὲν πλείους, τῇ δὲ ἐλάττους, καὶ τοὺς μὲν αὔξεσθαι, τοὺς δὲ ἀκμάζειν, τοὺς δὲ φθίνειν, καὶ τῇ μὲν γίνεσθαι, τῇ δὲ λείπειν**. φθείρεσθαι δὲ αὐτοὺς ἐπ' ἀλλήλων προσπίπτοντας. εἶναι δ' ἐνίους κόσμους ἐρήμους ζῴων καὶ φυτῶν καὶ παντὸς ὑγροῦ.

Cf. Cic. Acad. pr. II, 17; 40. Vult ille sibi hisce nihil aliud nisi nullam excogitari posse, qua omnis mundi conformatio comprehendatur, regulam. Conservationem mundi ut haberet unde repeteret, membrana mundum involutum esse fingebat, v. Plut. de Pl. Ph. II, 7; Stob. Ecl. I, p. 490; Diog. L. IX, 32.

Theophr. de Sensu 61. *Βαρὺ μὲν οὖν καὶ κοῦ-* 85
*φον τῷ μεγέθει διαιρεῖ Δημόκριτος· εἰ γὰρ διακριθὲν εἴη ἕκαστον καὶ κατὰ σχῆμα διαφέροι, σταθμὸν ἂν ἐπὶ μεγέθει τὴν κρίσιν ἔχειν***· οὐ μὴν ἀλλ' ἔν γε τοῖς μικτοῖς κουφότερον ἂν εἶναι τὸ πλέον ἔχον κενόν, βαρύτερον δὲ τὸ ἔλαττον·* 62. *ἐν ἐνίοις μὲν οὕτως εἴρηκεν, ἐν ἄλλοις δὲ κοῦφον εἶναί φησιν ἁπλῶς τὸ λεπτόν. παραπλησίως δὲ καὶ περὶ σκληροῦ καὶ μαλακοῦ· σκληρὸν μὲν γὰρ εἶναι τὸ πυκνόν, μαλακὸν δὲ τὸ μανόν, καὶ τὸ μᾶλλόν τε καὶ ἧττον καὶ μάλιστα* †

---

*) Vulgo *ἀπείρους δέ.* — **) An *ἐκλείπειν*? — ***) Vulgo *εἰ γὰρ διακριθῇ ἔνθεν ἕκαστον, εἰ καὶ κατὰ σχῆμα διαφέροι, διαφέρει σταθμὸν ἂν ἐπὶ μεγέθει τὴν φύσιν ἔχειν κτλ.* Schneider: *καὶ γὰρ διακριθὲν μὲν ἕκαστον εἰ κ. κ. σχῆμα διαφέροι [διαφέρει], σταθμὸν ἂν ἐ. μ. κατὰ τὴν φ. ἔ.* Philips.: *εἰ γὰρ διακριθὲν θέσει ἕκ. κ. κατὰ σχῆμα διαφέροι* (omisso *διαφέρει*, quod deest in cod. Voss.), *στ. ἂ. ἐ. μ. τὴν φύσιν ἔχειν.* Papenc. l. l. p. 53. *εἰ γὰρ διακριθὲν εἴη ἕκαστον — εἰ καὶ κατὰ σχῆμα διαφέρει* (velut clausula a Theophrasto interiecta) — *σταθμὸν* (*σταθμοῦ*?) *ἂν ἐπὶ μεγέθει τὴν φύσιν ἔχειν.* — Implicatissimus hic locus, illustratur vero hisce Aristotelis d. Gen. et Corr. I, 8. *βαρύτερόν γε κατὰ τὴν ὑπεροχήν φησιν εἶναι Δημόκριτος ἕκαστον τῶν ἀδιαιρέτων.* — †) Addendum videtur *τε καὶ ἥκιστα.* Papencordt p. 54.

κατὰ λόγον. διαφέρειν δ' ἔτι τὴν θέσιν καὶ τὴν ἐναπόληψιν* τῶν κενῶν τοῦ σκληροῦ καὶ μαλακοῦ, καὶ τοῦ** βαρέος καὶ κούφου. διὸ σκληρότερον μὲν εἶναι σίδηρον, βαρύτερον δὲ μόλυβδον· τὸν μὲν γὰρ σίδηρον ἀνωμάλως συγκεῖσθαι, καὶ τὸ κενὸν ἔχειν πολλαχῇ, καὶ κατὰ μεγάλα πεπυκνῶσθαι, καὶ κατὰ ἔνια ἁπλῶς πλέον ἔχειν κενόν. τὸν δὲ μόλυβδον ἔλαττον ἔχοντα κενὸν ὁμαλῶς συγκεῖσθαι, κατὰ πᾶν ὁμοίως· διὸ βαρύτερον μέν, μαλακώτερον δ' εἶναι τοῦ σιδήρου. 63. περὶ μὲν οὖν βαρέος καὶ κούφου καὶ σκληροῦ καὶ μαλακοῦ ἐν τούτοις ἀφορίζει. τῶν δ' ἄλλων αἰσθητῶν οὐδενὸς εἶναι φύσιν, ἀλλὰ πάντα πάθη τῆς αἰσθήσεως ἀλλοιουμένης, ἐξ ἧς γίνεσθαι τὴν φαντασίαν. οὐδὲ γὰρ τοῦ ψυχροῦ καὶ τοῦ θερμοῦ φύσιν ὑπάρχειν, ἀλλὰ τὸ σχῆμα μεταπῖπτον ἐργάζεσθαι καὶ τὴν ἡμετέραν ἀλλοίωσιν· ὅ τι γὰρ ἂν ἄθρουν ᾖ, τοῦτ' ἐνισχύειν ἑκάστῳ· τὸ δ' εἰς μικρὰ διανενεμημένον ἀναίσθητον εἶναι[a]. σημεῖον δὲ ὡς οὐκ εἰσὶ φύσει τὸ μὴ ταὐτὰ πᾶσι φαίνεσθαι τοῖς ζῴοις, ἀλλ' ὃ ἡμῖν γλυκύ, τοῦτ' ἄλλοις πικρόν, καὶ ἑτέροις ὀξύ, καὶ ἄλλοις δριμύ, τοῖς δὲ στρυφνόν· καὶ τὰ ἄλλα δὲ ὡσαύτως. 64. — — — ἁπλῶς μὲν οὖν περὶ τῶν αἰσθητῶν οὕτως δεῖν ὑπολαμβάνειν. οὐ μὴν ἀλλ' ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα, καὶ ταῦτα ἀνατίθησι τοῖς σχήμασι. — — 65. τὸν μὲν οὖν ὀξὺν (sc. χυλὸν) εἶναι τῷ σχήματι*** γωνιοειδῆ τε καὶ πολυκαμπῆ καὶ μικρὸν καὶ λεπτόν· διὰ γὰρ τὴν δριμύτητα ταχὺ καὶ πάντῃ διαδύνεσθαι· τραχὺν δ' ὄντα καὶ γωνιοειδῆ συνάγειν καὶ συσπᾶν· διὸ καὶ θερμαίνειν τὸ σῶμα, κενότητας ἐμποιοῦντα· μάλιστα γὰρ θερμαίνεσθαι τὸ πλεῖστον ἔχον κενόν.

a) Nulla enim res ex uno atomorum genere constat, verum omnia sunt in omnibus, v. Anaxag. n. 64; Theophr. de Sensu 67. ubi pro σχημάτων leg. χρημάτων; Simpl. Phys. fol. 73 b.

*) Vulgo ἐναπόλειψιν. Correxit Papenc. l. l. cf. §. 74. ἐναπόληψιν τοῦ ἀέρος. — **) τοῦ inseruit Philips. — ***) Vulgo ὄμματι. Corr. Schneider.

Negat igitur sensibilia per se existere, praeter grave et quae eadem ferme natura sint, densum et tenue, durum et molle; contenditque omnem sensibilium differentiam in eo consistere, quod ex iisdem elementis diverse conflata sint, diverseque iis nostri sensus afficiantur. Ita nigrum colorem nil nisi superficiem asperam, rubrum colorem et calorem et ignem rotundarum atomorum congeriem esse statuebat, v. Theophr. de Sensu 74. 75; Aristot. de Coelo III, 4. Pari modo eadem, quae calida esse viderentur, item frigida videri posse affirmabat, quae nigra item alba, videlicet si aliter iis ferirentur nostri sensus. Eodem spectat id dictum, quod in n. 83 appositum est, iisdem litteris componi sive tragoediam sive comoediam.

Aristot. de Anima I, 2. *Δημόκριτος — πῦρ τι καὶ θερμόν φησιν αὐτὴν* (sc. *τὴν ψυχὴν*) *εἶναι· ἀπείρων γὰρ ὄντων σχημάτων καὶ ἀτόμων τὰ σφαιροειδῆ πῦρ καὶ ψυχὴν λέγει, οἷον ἐν τῷ ἀέρι τὰ καλούμενα ξύσματα, ἃ φαίνεται ἐν ταῖς διὰ τῶν θυρίδων ἀκτῖσιν, ὧν τὴν πανσπερμίαν στοιχεῖα λέγει τῆς ὅλης φύσεως. ὁμοίως δὲ καὶ Λεύκιππος. τούτων δὲ τὰ σφαιροειδῆ ψυχήν, διὰ τὸ μάλιστα διὰ παντὸς δύνασθαι διαδύνειν τοὺς τοιούτους ῥυσμούς, καὶ κινεῖν τὰ λοιπὰ*[a] *κινούμενα καὶ αὐτά, ὑπολαμβάνοντες τὴν ψυχὴν εἶναι τὸ παρέχον τοῖς ζῴοις τὴν κίνησιν. διὸ καὶ τοῦ ζῆν ὅρον εἶναι τὴν ἀναπνοήν· συνάγοντος γὰρ τοῦ περιέχοντος τὰ σώματα καὶ ἐκθλίβοντος τῶν σχημάτων τὰ παρέχοντα τοῖς ζῴοις τὴν κίνησιν διὰ τὸ μηδ' αὐτὰ ἠρεμεῖν μηδέποτε, βοήθειαν γίγνεσθαι θύραθεν ἐπεισιόντων ἄλλων τοιούτων ἐν τῷ ἀναπνεῖν· κωλύειν γὰρ αὐτὰ καὶ τὰ ἐνυπάρχοντα ἐν τοῖς ζῴοις ἐκκρίνεσθαι συνανείργοντα τὸ συνάγον καὶ πηγνύον· καὶ ζῆν δὲ ἕως ἂν δύνωνται τοῦτο ποιεῖν. — — ἐκεῖνος* (sc. *ὁ Δημόκριτος*) *— ἁπλῶς ταὐτὸν ψυχὴν καὶ νοῦν· τὸ γὰρ ἀληθὲς εἶναι τὸ φαινόμενον.* 86

a) Scilicet corpus. Arist. ibid. 3. *κινουμένας γάρ φησι τὰς ἀδιαιρέτους σφαίρας διὰ τὸ πεφυκέναι μηδέποτε μένειν συνεφέλκειν καὶ κινεῖν τὸ σῶμα πᾶν.*

87 Plut. de Pl. Phil. IV, 4. Ὁ δὲ Δημόκριτος πάντα μετέχειν φησὶ ψυχῆς ποιᾶς, καὶ τὰ νεκρὰ τῶν σωμάτων, διότι ἀεὶ διαφανῶς τινὸς θερμοῦ καὶ αἰσθητικοῦ μετέχει τοῦ πλείονος διαπνεομένου.

Eadem de plantis speciatim notantur. Arist. de Plant. I, 1; Plut. Qu. Natur. 1. init.

88 Plut. de Pl. Phil. IV, 8. Λεύκιππος καὶ Δημόκριτος τὴν αἴσθησιν καὶ τὴν νόησιν γίνεσθαι εἰδώλων ἔξωθεν προσιόντων· μηδενὶ γὰρ ἐπιβάλλειν μηδετέραν χωρὶς τοῦ προσπίπτοντος εἰδώλου.

Etiam per somnum talia simulacra extrinsecus in animos nostros per corpus delabi et irrumpere statuebat, v. Arist. de Divin. per Somn. 2. ὥσπερ γὰρ ὅταν κινήσῃ τι τὸ ὕδωρ ἢ τὸν ἀέρα, τοῦθ' ἕτερον ἐκίνησε, καὶ παυσαμένου ἐκείνου συμβαίνει τὴν τοιαύτην κίνησιν προϊέναι μέχρι τινός, τοῦ κινήσαντος οὐ παρόντος, οὕτως οὐδὲν κωλύει κίνησίν τινα καὶ αἴσθησιν ἀφικνεῖσθαι πρὸς τὰς ψυχὰς τὰς ἐνυπνιαζούσας, ἀφ' ὧν ἐκεῖνος (sc. Δημόκριτος) τὰ εἴδωλα ποιεῖ καὶ τὰς ἀποῤῥοίας. Ab iisdem simulacris omnis fere animae condicio et voluntas etiam pendet. Plut. Symp. Qu. V, 7, 6. ἃ (sc. εἴδωλα) φησιν ἐκεῖνος ἐξιέναι τοὺς φθονοῦντας οὔτ' αἰσθήσεως ἄμοιρα παντάπασιν οὔτε ὁρμῆς, ἀνάπλεά τε τῆς ἀπὸ τῶν προϊεμένων μοχθηρίας καὶ βασκανίας· μεθ' ἧς ἐμπλασσόμενα καὶ παραμένοντα καὶ συνοικοῦντα τοῖς βασκαινομένοις ἐπιταράττειν καὶ κακοῦν αὐτῶν τό τε σῶμα καὶ τὴν διάνοιαν. — Ex iisdem principiis fluxerunt quae de deorum natura ab eo disputabantur, v. nr. sq.

89 Sext. Empir. adv. Math. IX, 19. Δημόκριτος δὲ εἴδωλά τινά φησιν ἐμπελάζειν τοῖς ἀνθρώποις καὶ τούτων τὰ μὲν εἶναι ἀγαθοποιά, τὰ δὲ κακοποιά. ἔνθεν καὶ εὔχεται εὐλόγχων* τυγχάνειν εἰδώλων. εἶναι δὲ ταῦτα μεγάλα καὶ ὑπερφυῆ** καὶ δύσφθαρτα μέν, οὐκ ἄφθαρτα δέ, προσημαίνειν τε τὰ μέλλοντα τοῖς ἀνθρώποις θεωρούμενα καὶ φωνὰς ἀφιέντα. ὅθεν τούτων αὐτῶν φαντασίαν λαβόντες οἱ παλαιοὶ ὑπενόησαν

*) Ita est apud Plut. Def. Orac. 17; Vit. Aemil. Paulli c. 1. Apud Sextum vulgo εὐλόγων. — **) Ita codex Monac. cf. Sext. Empir. adv. Math. IX, 42. Vulgo ὑπερμεγέθη.

εἶναι θεόν, μηδενὸς ἄλλου παρὰ ταῦτα ὄντος θεοῦ τοῦ ἄφθαρτον φύσιν ἔχοντος.

Cf. Cic. d. Nat. D. I, 12. 43. Alia profert Sext. Empir. l. l. 24. ὁρῶντες γάρ, φησίν, τὰ ἐν τοῖς μετεώροις παθήματα οἱ παλαιοὶ τῶν ἀνθρώπων καθάπερ βροντὰς καὶ ἀστραπὰς κεραυνούς τε καὶ ἄστρων συνόδους ἡλίου τε καὶ σελήνης ἐκλείψεις, ἐδειματοῦντο, θεοὺς οἰόμενοι τούτων αἰτίους εἶναι. Vulgares de diis opiniones sequebatur si quid de moribus populariter praecipiebat, velut ap. Clem. Protrept. p. 45 C. ὅθεν οὐκ ἀπεικότως ὁ Δημόκριτος τῶν λογίων ἀνθρώπων ὀλίγους φησὶν ἀνατείναντας τὰς χεῖρας ἐνταῦθα, ὃν νῦν ἠέρα καλέομεν οἱ Ἕλληνες, πάντα Δία μυθεῖσθαι· καὶ πάντα οὗτος οἶδε καὶ διδοῖ καὶ ἀφαιρέεται καὶ βασιλεὺς οὗτος τῶν πάντων. cf. Stob. Ecl. II, p. 408. Homerum allegorice interpretabatur, cf. Schol. Venet. Il. VIII, 39; Eust. p. 696, 34; 1713, 16.

Sext. Emp. adv. Math. VII, 135. Δημόκριτος δὲ 90
—— „Νόμῳ —, φησί, γλυκύ, καὶ νόμῳ πικρόν, νόμῳ θερμόν, νόμῳ ψυχρόν, νόμῳ χροιή· ἐτεῇ δὲ ἄτομα καὶ κενόν.[a] ἅπερ νομίζεται μὲν εἶναι καὶ δοξάζεται τὰ αἰσθητά, οὐκ ἔστι δὲ κατὰ ἀλήθειαν ταῦτα, ἀλλὰ τὰ ἄτομα μόνον καὶ τὸ κενόν." 136. ἐν δὲ τοῖς Κρατυντηρίοις[b] καίπερ ὑπεσχημένος ταῖς αἰσθήσεσι τὸ κράτος τῆς πίστεως ἀναθεῖναι, οὐδὲν ἧττον εὑρίσκεται τούτων καταδικάζων· φησὶ γάρ· „Ἡμεῖς δὲ τῷ μὲν ἐόντι οὐδὲν ἀτρεκὲς συνίεμεν, μεταπῖπτον δὲ κατά τε σώματος διαθήκην καὶ τῶν ἐπεισιόντων καὶ τῶν ἀντιστηριζόντων." καὶ πάλιν φησί· „Ἐτεῇ μὲν νῦν ὅτι οἷον ἕκαστόν ἐστιν ἢ οὐκ ἔστιν οὐ συνίεμεν πολλαχῇ δεδήλωται." 137. ἐν δὲ τῷ Περὶ ἰδεῶν[c] „γινώσκειν τε χρή, φησίν, ἄνθρωπον τῷδε τῷ κανόνι ὅτι ἐτεῆς ἀπήλλακται." καὶ πάλιν· „Δηλοῖ μὲν δὴ καὶ οὗτος ὁ λόγος ὅτι ἐτεῇ οὐδὲν ἴδμεν[d] περὶ οὐδενός, ἀλλ' ἐπιρυσμίη ἑκάστοισιν ἡ δόξις." καὶ ἔτι· „καίτοι δῆλον ἔσται ὅτι ἐτεῇ οἷον ἕκαστον γινώσκειν ἐν ἀπόρῳ ἐστί." καὶ δὴ ἐν μὲν τούτοις πᾶσαν σχεδὸν κινεῖ κατάληψιν καὶ μόνον ἐξαιρέτως καθάπτεται τῶν αἰσθήσεων· 138. ἐν δὲ τοῖς Κανόσι[e] δύο φησὶν εἶναι γνώσεις, τὴν μὲν διὰ τῶν

αἰσθήσεων, τὴν δὲ διὰ τῆς διανοίας· ὧν τὴν μὲν διὰ τῆς διανοίας γνησίην κατάγει, προσμαρτυρῶν αὐτῇ τὸ πιστὸν εἰς ἀληθείας κρίσιν, τὴν δὲ διὰ τῶν αἰσθήσεων σκοτίην ὀνομάζει, ἀφαιρούμενος αὐτῆς τὸ πρὸς διάγνωσιν τοῦ ἀληθοῦς ἀπλανές. 139. λέγει δὲ κατὰ λέξιν· „Γνώμης δὲ δύω εἰσὶν ἰδέαι, ἡ μὲν γνησίη ἡ δὲ σκοτίη· καὶ σκοτίης μὲν τάδε σύμπαντα, ὄψις, ἀκοή, ὀδμή, γεῦσις, ψαῦσις. ἡ δὲ γνησίη, ἀποκεκρυμμένη δὲ ταύτης . . . ." εἶτα προκρίνων τῆς σκοτίης τὴν γνησίην ἐπιφέρει λέγων· „Ὅταν ἡ σκοτίη μηκέτι δύνηται* ὁρῆν ἐπ' ἔλαττον μήτε ἀκούειν μήτε ὀδμᾶσθαι μήτε γεύεσθαι μήτε ἐν τῇ ψαύσει αἰσθάνεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ λεπτότερον . . . ." οὐκοῦν καὶ κατὰ τοῦτον ὁ λόγος ἐστὶ κριτήριον, ὃν γνησίην γνώμην καλεῖ.

a) Eadem paucis mutatis leguntur apud Galen. de Elem. sec. Hippocr. I, 2, p. 417 Kuehn; cf. Diog. L. IX, 72, ubi perperam *αἰτίῃ*. cf. Fabric. ad Sext. Emp. Hyp. Pyrrh. I, 214. — b) Cf. Diog. L. IX, 47, ubi idem liber memoratur; Suid. v. *Κρατυντήρια*. — c) Eius libri nulla mentio ap. Diog. L. *ἰδέαι* sunt atomi, v. ad nr. 81. — d) Diog. L. IX, 72. *ἐτεῇ δὲ οὐδὲν ἴδμεν· ἐν βυθῷ γὰρ ἡ ἀλήθεια.* Cicero Acad. pr. II, 10. *naturam accusa, quae in profundo veritatem, ut ait Democritus, penitus abstruserit*; Acad. post. I, 12. — e) De hoc libro v. Diog. L. IX, 47. c. not. crit. Huebneri.

Cf. Arist. Met. Γ, 5. *ἔτι δὲ πολλοῖς τῶν ἄλλων ζῴων τἀναντία περὶ τῶν αὐτῶν φαίνεσθαι καὶ ἡμῖν, καὶ αὐτῷ δὲ ἑκάστῳ πρὸς αὐτὸν οὐ ταὐτὰ κατὰ τὴν αἴσθησιν ἀεὶ δοκεῖν. ποῖα οὖν τούτων ἀληθῆ ἢ ψευδῆ, ἄδηλον· οὐθὲν γὰρ μᾶλλον τάδε ἢ τάδε ἀληθῆ, ἀλλ' ὁμοίως. διὸ Δημόκριτός γέ φησιν ἤτοι οὐθὲν εἶναι ἀληθὲς ἢ ἡμῖν γ' ἄδηλον.* Ideo, *τῷ ἐόντι*, inquit, *οὐδὲν ἀτρεκὲς συνίεμεν*, quandoquidem quaecunque ab Atomicis affirmative statuuntur e. g. de vera coloris rubri, caloris, animae etc. natura, ea per coniecturam tantummodo ab iis proponebantur. De ceteris fragmentis a Sexto hoc loco propositis dolendum vehementer quod oratio ibi interrumpitur, ubi copiosius de cognitione sincera (*γνησίη γνώμη*) disputatum fuisse exspectaveris. Verum tamen intelligitur ex iis quae leguntur

*) Vulgo *δύναται*.

§. 139 initio, illam ad abditorum, ex iis quae sequuntur ὅταν ἡ σκοτίη κτλ., eandem ad subtiliorum, quae tenebricoso sensu cognosci nequeant, perspicientiam h. e. ad atomos pertinere; quod confirmatur Aristotelis testimonio in nr. 86 laudato, τὸ γὰρ ἀληθὲς εἶναι τὸ φαινόμενον. Ipsa enim sincera cognitio (γνησίη γνώμη) ἐν φαινομένῳ versatur, verum est id, quod per illam percipitur, subtilius et a sensibus remotius. Quae repugnantia notatur iam a Theophrasto de Sensu 69. ὅλως δὲ μέγιστον ἐναντίωμα καὶ κοινὸν ἐπὶ πάντων ἅμα μὲν πάθη ποιεῖν τῆς αἰσθήσεως (sc. τὰ αἰσθητά), ἅμα δὲ τοῖς σχήμασι διορίζειν, nisi quod hoc loco non tam sensuum ratio habetur, quorum ope cognoscimus, quam rerum, quas cognoscimus. — Videtur denique ipsa illa sincera cognitio nil aliud esse nisi subtilior sensuum et corporis constitutio, et prorsus idem quod a Theophrasto dicitur τὸ φρονεῖν, de Sensu 58. περὶ δὲ τοῦ φρονεῖν ἐπὶ τοσοῦτον εἴρηκεν (sc. ὁ Δημόκριτος), ὅτι γίνεται συμμέτρως ἐχούσης τῆς ψυχῆς κατὰ τὴν κρᾶσιν*. ἐὰν δὲ περίθερμός τις ἢ περίψυχρος γένηται, μεταλλάττειν φησί· διότι καὶ τοὺς παλαιοὺς (Hom. Il. XXIII, 698.) καλῶς τοῦθ' ὑπολαβεῖν, ὅτι ἔστιν ἀλλοφρονεῖν. ὥστε φανερὸν ὅτι τῇ κράσει τοῦ σώματος ποιεῖ τὸ φρονεῖν· ὅπερ ἴσως αὐτῷ καὶ κατὰ λόγον ἐστὶ σῶμα ποιοῦντι τὴν ψυχήν.

Diog. L. IX, 45. Τέλος δὲ εἶναι τὴν εὐθυμίαν, 91
οὐ τὴν αὐτὴν οὖσαν τῇ ἡδονῇ, ὡς ἔνιοι παρακούσαντες ἐξεδέξαντο, ἀλλὰ καθ' ἣν γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει, ὑπὸ μηδενὸς ταραττομένη φόβου ἢ δεισιδαιμονίας ἢ ἄλλου τινὸς πάθους. καλεῖ δ' αὐτὴν καὶ εὐεστὼ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ὀνόμασι.

Εὐθυμίαν Seneca d. Tranq. 2, 3. interpretatur „*stabilem animi sedem, de qua Democriti volumen egregium est: ego tranquillitatem voco.*“ De nomine εὐεστώ, quo item librum inscripserat, Diog. L. IX, 46, v. Menag. ad h. l. Alia eiusdem significationis nomina sunt ἀθαμβία Cic. de Fin. V, 29. (*id est animus terrore liber*), ἁρμονία, συμμετρία, ἀταραξία Stob. Ecl. II, p. 76. — Pauca neque ea ipsa enucleate a Democrito de virtute disputata esse ait Cic. d. Fin. V, 29. Nihilominus plurimae sub eius nomine feruntur sententiae et loci communes, quorum farraginem ex bonis et futilibus mixtam reperies apud Orellium Opusc. Gr. Vett. Sentent. I, p. 92—127. Eorum aliquot, qui maxime Democriti esse viderentur, excerpere placuit, ut de ethicis etiam

*) Vulgo μετὰ τὴν κίνησιν. Corr. Schneider.

eius praeceptis gustus detur: Stob. Serm. I, 40. Ἀνθρώποισι γὰρ εὐθυμίη γίνεται μητριότητι τέρψιος καὶ βίου συμμετρίῃ· τὰ δὲ λείποντα καὶ ὑπερβάλλοντα μεταπίπτειν τε φιλεῖ καὶ μεγάλας κινήσιας ἐμποιέειν τῇ ψυχῇ. Ib. III, 34. Σοφίη ἄθαμβος ἀξίη πάντων, τιμιωτάτη οὖσα. Ib. 35. Ὅρος γὰρ συμφορέων καὶ ἀσυμφορέων τέρψις καὶ ἀτερπίη. Ib. V, 24. Ἄριστον ἀνθρώπῳ τὸν βίον διάγειν ὡς πλεῖστα εὐθυμηθέντι καὶ ἐλάχιστα ἀνιηθέντι. τοῦτο δ' ἂν εἴη εἴ τις μὴ ἐπὶ τοῖσι θνητοῖσι τὰς ἡδονὰς ποιοῖτο. Clem. Alex. Strom. II, p. 417 A. Τέρψις γὰρ καὶ ἀτερπίη οὖρος τῶν περιηκμακότων. Stob. Ecl. II, p. 76. Εὐδαιμονίη οὐκ ἐν βοσκήμασιν οἰκέει, οὐδ' ἐν χρυσῷ, ψυχὴ δ' οἰκητήριον δαίμονος.

CAPUT II.

PYTHAGOREI.

---

1. De Pythagora et de Pythagoreorum societate.

92 Clem. Alex. Strom. I, p. 300 D. Πυθαγόρας — — Σάμιος, ὥς φησιν Ἱππόβοτος, ὡς δὲ Ἀριστόξενος ἐν τῷ Πυθαγόρου βίῳ καὶ Ἀρίσταρχος καὶ Θεόπομπος*, Τυῤῥηνὸς ἦν, ὡς δὲ Νεάνθης, Σύριος ἢ Τύριος.

De Pythagora et Pythagoricorum doctrina inter antiquos scripserant Aristoteles et eius discipuli, Heraclides Ponticus et, qui nostro loco citatur, Aristoxenus (cf. nr. 100. Mahne de Aristox. p. 26.), et Dicaearchus, praeterque eos sequioris generis permulti (inter quos est Apollonius Tyanensis, cf. nr. 93. not. et infra nr. 494), ex quibus sua denique constipaverunt Porphyrius et Iamblichus. De Hippoboto v. ad nr. 2; de Neanthe Cyziceno, cuius nomen restituendum Porphyrio V. Pyth. 1, ubi vulgo Κλεάνθης, v. Marquardt Cyzicus p. 164 sqq. Ab eo Pythagoras

---

*) Fort. Ἀριστοτέλης et Θεόφραστος, quorum nomina cum illis confundere pronum erat.

Syrius vocatur eodem sensu quo Pherecydes Syrius dicitur, quippe ex insula Syro ortus. Seriores huius vocabuli ambiguitate decepti Assyrium inde effinxerunt, v. Sturz Pherecyd. p. 3 sqq.; sicuti nostro etiam loco perperam additur ἢ Τύριος et apud Porphyrium l. l. ἐκ Τύρου τῆς Συρίας. — Tyrrhenus dicitur, ut ait Aristox. ap. Diog. L. VIII, 1, ἀπὸ μιᾶς τῶν νήσων, ἃς κατέσχον Ἀθηναῖοι Τυῤῥηνοὺς ἐκβαλόντες: quam ipsam Syrum insulam fuisse conjectaveris. Samum incoluisse Pythagoram testatur Herodotus IV, 95. Alii eum quarto loco ab Hippaso Phliasio oriundum ferebant, qui circa Peloponnesi a Doriensibus occupatae tempora in Samum insulam emigraverit; v. Lycum ap. Porphyr. V. P. 6; Paus. II, 13. §. 1. 2; Diog. L. VIII, 1.

Diog. L. VIII, 2. Οὗτος ἤκουσε μὲν — Φερεκύδου τοῦ Συρίου· μετὰ δὲ τὴν ἐκείνου τελευτὴν ἧκεν εἰς Σάμον καὶ ἤκουσεν Ἑρμοδάμαντος τοῦ ἀπογόνου Κρεοφύλου, ἤδη πρεσβυτέρου. 93

Pherecydem ab eo auditum esse confirmatur a pluribus scriptoribus, quorum sunt etiam Dicaearchus et Aristoxenus, v. Porphyr. V. P. 56; Diog. L. I, 118. Pherecydem, iisdem fere cum Thalete temporibus florentem (v. Sturz Pherec. p. 6 sq.), primum oratione soluta scripsisse tradunt (v. Suid. v. Φερεκύδης; Plin. H. N. VII, 56.); item dogma de metempsychosi et animi immortalitate induxisse, quod ab eo ad Pythagoram transiisse putabant, quamquam hic vulgo ab Aegyptiis id accepisse narrabatur. Erat Pherecydes ex vetustissimis illis, qui ne vix quidem inter philosophos numerandi sunt, scriptoribus, qui in divinis potissimum rebus versarentur, carminibus cosmogonicis obscuriore sermone conditis, cf. Sturz p. 40 sqq. Eundem in modum indicavit Aristoteles, Met. *N*, 4. cf. *Λ*, 7, qui Pherecydi decretum tribuit, quod Pythagoricorum dogmatis minime congruum est. De Hermodamante Creophylio (cf. Porphyr. V. P. 15.) parum constat; cf. Porphyr. c. 2; Iamblich. V. Pyth. 11. — Apollonius Tyanensis ap. Porphyr. 1. etiam Anaximandrum a Pythagora auditum esse narrat, alii alios.

Isocr. Laud. Busir. 28, p. 227 Steph. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος — ἀφικόμενος εἰς Αἴγυπτον καὶ μαθητὴς ἐκείνων (sc. τῶν ἱερέων) γενόμενος τήν τε ἄλλην φιλοσοφίαν πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκόμισε, καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς ἁγιστείας τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐπιφανέστερον τῶν ἄλλων ἐσπούδασεν. 94

De itineribus Pythagorae quae narrantur ad duplex potissimum narrationum genus revocari possunt, quorum qui alterum sequebantur, ex oriente eum sapientiam suam conquisivisse persuasum habebant, qui alterum, ex Graeciae ipsius sacris, imprimis ex mysticis et arcanis eam expressam esse putabant. De mathematicis disciplinis ex Aegypto per Pythagoram in Graeciam translatis testis egregius est Callimachus ap. Diod. Excerpt. Vat. VII — X, 35. *ὅτι Καλλίμαχος εἶπε περὶ Πυθαγόρου διότι τῶν ἐν γεωμετρίᾳ προβλημάτων τὰ μὲν εὗρε τὰ δὲ ἐκ τῆς Αἰγύπτου πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας ἤνεγκεν.* cf. Aristot. Met. *A*, 1. *περὶ Αἴγυπτον αἱ μαθηματικαὶ πρῶτον τέχναι συνέστησαν· ἐκεῖ γὰρ ἀφείθη σχολάζειν τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος.* A quibus etiam doctrinam de animarum migratione et Pythagoricae disciplinae rudimenta accepisse Pythagoram pervulgata ac satis antiqua memoria traditum est, v. Herod. II, 81; 123. cf. Lobeck Agl. p. 244 sq.; 795 sqq. De Chaldaeis autem, Phoenicibus, Indis denique Pythagorae praeceptoribus quae ab aliis adiiciuntur ab seriorum commentis repetenda videntur. Alterum, quod diximus, narrationum genus sequuntur qui Pythagoram in Iovis Cretensis antrum una cum Epimenide descendisse illisque mysteriis rite initiatum esse memorant, velut Porphyr. V. P. 17; Diog. L. VIII, 3; itemque Aristoxenus, qui eum complura moralium dogmatum accepisse a Themistoclea sacerdote Delphica testabatur, v. Diog. L. VIII, 8; denique alii, qui eum incruentis sacrificiis praecipiendis Delii Apollinis Genitoris religionem sequutum esse et in legibus etiam ferendis Minois atque Lycurgi instituta ante oculos habuisse tradebant, v. Diog. L. VIII, 13, ubi quod opponitur Aristotelis testimonium, ad incruentae tantum religionis Deliacae commemorationem pertinere videtur; cf. Iambl. 26; Krische Soc. Pythag. p. 36 sqq. — Ceterum haec itinera postquam e Pherecydis, Hermodamantis etc. disciplina prodierit fecisse, deinde in Samum insulam revertisse traditur.

95 Diog. L. VIII, 3. *Καὶ εὑρὼν τὴν πατρίδα τυραννουμένην ὑπὸ Πολυκράτους ἀπῆρεν εἰς Κρότωνα τῆς Ἰταλίας, κἀκεῖ νόμους θεὶς τοῖς Ἰταλιώταις ἐδοξάσθη σὺν τοῖς μαθηταῖς, οἳ περὶ τοὺς τριακοσίους ὄντες ᾠκονόμουν ἄριστα τὰ πολιτικά, ὥστε σχεδὸν ἀριστοκρατίαν εἶναι τὴν πολιτείαν.*

Haec ex Aristoxeno depromta esse videntur, v. Porph. V. P. 9; 22; de re cf. Krische Civ. Pythag. p. 15 sqq. In incredibile auctum quod tradit Dicaearchus apud Porph. 18. coll.

Iamblich. 33. Si contuleris Platonem Rep. X. p. 600, omnino an novas formas in civitates Italicas induxerint Pythagoras et Pythagorei addubitaveris.

Cic. de Rep. II, 15. Quartum iam annum regnante Lucio Tarquinio Superbo Sybarim et Crotonem et in eas Italiae partes Pythagoras venisse reperitur. Olympias enim secunda et sexagesima eadem Superbi regni initium et Pythagorae declarat adventum. 96

Sub Polycrate Samio iuvenis fuisse et peregrinatus esse Pythagoras dicitur, Theolog. Arithm. 6, p. 41; de ceteris v. Clint.-Krueger F. H. in primis s. ann. 539. Notandum praeterea Pythagoram primum nominari a Xenophane et Heraclito philosophis, Diog. L. VIII, 6; 36; IX, 1.

Porphyr. V. Pythag. 19. Ἃ μὲν οὖν ἔλεγε τοῖς συνοῦσιν οὐδὲ εἷς ἔχει φράσαι βεβαίως· καὶ γὰρ οὐδ' ἡ τυχοῦσα ἦν παρ' αὐτοῖς σιωπή[a]· μάλιστα μέντοι γνώριμα παρὰ πᾶσιν ἐγένετο πρῶτον μὲν ὡς ἀθάνατον εἶναί φησι τὴν ψυχήν, εἶτα μεταβάλλουσαν εἰς ἄλλα γένη ζῴων, πρὸς δὲ τούτοις ὅτι κατὰ περιόδους τινὰς τὰ γινόμενά ποτε πάλιν γίνεται, νέον δ' οὐδὲν ἁπλῶς ἐστί[b], καὶ ὅτι πάντα τὰ γινόμενα ἔμψυχα ὁμογενῆ δεῖ νομίζειν. 97

a) Silentium Pythagoricum in proverbium abiit. Distinguendum autem inter id silentium, quod discipulorum explorandorum causa imponebatur quinquennale (ἡ ἐχεμυθία, τὸ ἐχεμυθεῖν, v. Gell. Noct. Att. I, 9; Iambl. V. Pythag. 71 sq.), et inter id, quod per omnem vitam Pythagorei tuebantur, abdita quaedam et mystica sacra et dogmata sequuti (ἡ μυστικὴ σιωπή, cf. Aristox. ap. Diog. L. VIII, 15; Aristot. ap. Iambl. V. P. 31. cf. Lob. Aglaoph. p. 67). Adde reliquam, qua sibi a vulgo cavere studebant, speciem ac simulationem arcanorum, imprimis sermonem, quem in docendo scribendoque sequebantur, symbolicum (Diog. L. VIII, 17 sq.; Porphyr. 41 sqq.; Iambl. 103 sqq.), neque profecto obscuram admodum de Pythagora eiusque doctrina memoriam ad inferiorem aetatem pervenisse erit quod mirere. — b) Ad doctrinam de animarum migratione referendum quod dicunt Pythagoram sibi olim Aethalidem et Euphorbum fuisse visum esse, cf. Heraclid. Pont. ap. Diog. L. VIII, 4; de Euphorbo cf. Diodor. Exc. Vat. VII — X, 35.

98 Iambl. V. Pyth. 81. *Τῶν μὲν οὖν Πυθαγορείων κοινὴν εἶναι τὴν οὐσίαν διέταξε καὶ τὴν συμβίωσιν ἅμα διὰ παντὸς τοῦ χρόνου διατελεῖν* [a]. *τοὺς δὲ ἑτέρους ἰδίας μὲν κτήσεις ἔχειν ἐκέλευσε, συνιόντας δὲ εἰς ταὐτὸ συσχολάζειν ἀλλήλοις· καὶ οὕτω τὴν διαδοχὴν ταύτην ἀπὸ Πυθαγόρου κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους συστῆναι. κατ' ἄλλον δὲ αὖ τρόπον δύο ἦν εἴδη τῆς φιλοσοφίας· δύο γὰρ ἦν γένη καὶ τῶν μεταχειριζομένων αὐτήν, οἱ μὲν Ἀκουσματικοί, οἱ δὲ Μαθηματικοί* [b]. *τουτωνὶ δὲ οἱ μὲν Μαθηματικοὶ ὡμολογοῦντο Πυθαγόρειοι εἶναι ὑπὸ τῶν ἑτέρων· τοὺς δὲ Ἀκουσματικοὺς οὗτοι οὐχ ὡμολόγουν, οὔτε τὴν πραγματείαν αὐτῶν εἶναι Πυθαγόρου, ἀλλ' Ἱππάσου· τὸν δὲ Ἵππασον οἱ μὲν Κροτωνιάτην φασίν, οἱ δὲ Μεταποντῖνον.*

a) De communione bonorum cum sileant scriptores fide dignissimi, ficta videtur ex notissima illa Pythagoreorum sententia, *κοινὰ τὰ τῶν φίλων εἶναι, τὸν δὲ φίλον ἄλλον ἑαυτόν*, Diog. L. VIII, 10; Porph. V. P. 33. Amicitia colenda cumprimis inclaruerunt, sicuti Damon etiam et Phintias Pythagorei fuisse perhibentur; v. Aristox. ap. Porphyr. 59 sq.; Iambl. 233. Matronas in sodalitium Pythagoricum admissas fuisse notum est ex Porph. V. P. 19; Iambl. 267. De classibus sodalitii differunt auctores; cf. Gell. Noct. Att. I, 9; Iambl. 80; Phot. Bibl. cod. 249, et, qui eas ad tritam illam inferioribus temporibus exotericorum et esotericorum differentiam revocat, Origenes Phil. 2. Certum est duplex sociorum genus fuisse, alterum recipiendorum, alterum initiatorum, v. Aristox. ap. Iambl. 95; quibus nominibus haec genera distincta fuerint incertum est. Legum sodalitiarum diurnaeque, quam agebant Pythagorei, vitae descriptionem servavit Iambl. 96 sqq. cf. Krische Soc. Pythag. p. 30 sqq. — b) Mathematici nominabantur ab iis artibus, quas Graeci *τῶν μαθημάτων* appellatione comprehendebant, geometria, musica ceterisque reconditioribus, cf. Taurus ap. Gell. l. l. Hippasus Aristoteli dicitur Metapontinus; recentioribus deserta Pythagorae disciplina Acusmaticorum princeps exstitisse memoratur; Iambl. 88; Diog. L. VIII, 7; 84. Iis numerum *παράδειγμα* tantum esse *κοσμοποιίας* et *κριτικὸν κοσμουργοῦ θεοῦ ὄργανον* placebat; rerum principium esse illum negabant; v. Iambl. in Nic. p. 11; cf. Syrian. in Aristot. Met. *M.* fol. 71 b; 85 b; Simpl. Phys. 104 b.

Aristoteles autem Met. *Α*, 3. Hippasum cum Heraclito nominat; illum in igne rerum principium posuisse affirmans.

Polyb. Histor. II, 39. *Καθ' οὓς γὰρ καιροὺς ἐν* 99
τοῖς κατὰ τὴν 'Ιταλίαν τόποις, κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα τότε προσαγορευομένην, ἐνέπρησαν τὰ συνέδρια τῶν Πυθαγορείων, μετὰ ταῦτα δὲ γινομένου κινήματος ὁλοσχεροῦς περὶ τὰς πολιτείας (ὅπερ εἰκός, ὡς ἂν τῶν πρώτων ἀνδρῶν ἐξ ἑκάστης πόλεως οὕτω παραλόγως διαφθαρέντων), συνέβη τὰς κατ' ἐκείνους τοὺς τόπους Ἑλληνικὰς πόλεις ἀναπλησθῆναι φόνου καὶ στάσεως καὶ παντοδαπῆς ταραχῆς. **Iustin. Hist. XX, 4.** Sed trecenti ex iuvenibus cum sodalitii iuris sacramento quodam nexi separatam a ceteris civibus vitam exercerent, quasi coetum clandestinae coniurationis haberent, civitatem in se converterunt; quae eos, cum in unam domum convenissent, cremare voluit. In quo tumultu sexaginta ferme periere; ceteri in exsilium profecti. Pythagoras autem cum annos viginti Crotone egisset, Metapontum migravit, ibique decessit.

Vides ex Polybio Pythagoreorum et optimatium causam coniunctam, eosque per omnes Italiae civitates infestatos fuisse. Cf. Iustin. l. l.; Plut. d. Stoic. repugn. 37; Diog. L. VIII, 39; Porphyr. 54 sq. et, qui Aristoxenum, Nicomachum et Apollonium Tyanensem excerpsit, Iambl. 248 sq. Sed eadem calamitate tunc exsules facti qui Thebas confugerunt, Philolaus et Lysis, ille Simmiae, hic Epaminondae praeceptor, v. Plut. de Gen. Socr. 13; et qui Athenas se converterunt, de quibus ex mediae comoediae poetis compertum habemus, et si qui in alias Graeciae urbes se dissipaverunt. Ipse autem Pythagoras dudum ante istos tumultus mortuus esse videtur, si quidem iis fides habenda est, qui eum Metaponti supremum diem obiisse referunt, maximis apud cives et prope divinis honoribus florentem, velut Cic. de Fin. V, 2. cf. Iust., Diog. L., Porphyr. ll. ll.

Diog. L. VIII, 45. *Αὐτοῦ τὸ σύστημα διέμεινε μέ-* 100
*χρι γενεῶν ἐννέα ἢ καὶ δέκα**. **46.** *τελευταῖοι γὰρ*

---

*) Vulgo *ἐννεακαίδεκα.* Corr. Bentl. Opusc. Phil. p. 197, confirmat cod. R. et vers. Ambros.

ἐγένοντο τῶν Πυθαγορείων, οὓς καὶ Ἀριστόξενος εἶδε, Ξενόφιλός τε ὁ Χαλκιδεὺς ἀπὸ Θρᾴκης καὶ Φάντων ὁ Φλιάσιος καὶ Ἐχεκράτης καὶ Διοκλῆς καὶ Πολύμνηστος, Φλιάσιοι καὶ αὐτοί. ἦσαν δὲ ἀκροαταὶ Φιλολάου καὶ Εὐρύτου τῶν Ταραντίνων.

Novissimi igitur Pythagorei non in Italia philosophabantur, sed in ipsa Graecia, excepto *Archyta Tarentino*, qui iis, quos nominat Diogenes, paulo antiquior erat; de quo constat certis testimoniis, velut ex Platone, Aristotele (Probl. XVI, 18; Rhet. III, 11; Metaph. *H*, 2. cf. Diog. L. V, 25) et Theophrasto (v. ad n. 118). Apud cives admodum notabilis erat, mathematicae, musicae, mechanicae scientia et militari denique laude morumque integritate conspicuus, cf. Diog. L. VIII, 79 sq. De eius scriptis quae feruntur, itemque de Philolao, Archippo, Lyside, eorumque libris ceteraque commentariorum Pythagoricorum supellectile v. nr. 101 b. extr. Eurytus Philolai auditor fuisse perhibetur, Iambl. V. P. 139, 148, Platonisque magister, Diog. L. III, 6. Appulei. d. Dogm. Plat. p. 159 Bip. Meminerunt eius Aristoteles, v. ad nr. 116; 118, et Theophrastus, v. ad nr. 118. Omnium, quotquot fuisse perhibentur, Pythagoreorum nomina recensita et ad solitam istam successionum speciem composita habes ap. Iambl. V. Pyth. 265 sqq.

101 Porphyr. V. Pyth. 57. Οὔτε γὰρ τοῦ Πυθαγόρου σύγγραμμα ἦν. Claudianus Mamercus d. Statu Animae II, 3. Pythagorae igitur, quia nihil ipse scriptaverit [a], a posteris quaerenda sententia est; in quibus vel potissimum floruisse Philolaum reperio Tarentinum, qui multis voluminibus de intelligendis rebus et quid quaeque significent oppido obscure dissertans, priusquam de animae substantia decernat, de mensuris, ponderibus et numeris iuxta geometricam, musicam atque arithmeticam mirifice disputat. [b]

a) Cf. Plut. d. Alex. Fort. I, 4; Diog. L. I, 16; VIII, 6; 15; Iambl. V. Pyth. 199. Quae sub Pythagorae nomine circumferebantur, v. Diog. L. VIII, 6 sqq., coll. Menag. ad h. l., posteriorum Pythagoreorum maximam partem fuisse videntur, omnia ad nomen magistri referentium; cf. Porphyr. in Scholl. Aristot. p. 7 b. Brandis. οὐδὲ γὰρ κατέλιπε σύγγραμμα (ὁ Πυθαγόρας), ἀλλ' ὅπερ τοῖς ἄλλοις τὰ συγγράμματα, τοῦτο ἐκείνῳ οἱ μαθη-

ται. David ib. p. 13 b. *μηδέ τις οἰέσθω τὰ Χρυσᾶ Ἔπη αὐτοῦ εἶναι, ἀλλά τις τῶν Πυθαγορείων ἐποίησε ταῦτα καὶ πρὸς τιμὴν ἔγραψε τὸ ὄνομα τοῦ οἰκείου διδασκάλου*, cf. ib. p. 17 b. Alia ab Orphicis Pythagorae (Orpheove invicem et ceteris mysticae theologiae auctoribus a Pythagoreis, v. Lobeck Aglaoph. p. 330; 338) subiiciebantur, alia ab aliis; cf. Lob. ib. p. 721; 750; 902; 944. — b) Philolai nomen super reliquos Pythagoreos ad unum omnes eminens est, ut dubitari queat an fuerit ante eum philosophia Pythagorica ad certam artem exculta litterisque explicata; cf. Diog. L. VIII, 15. *μέχρι δὲ Φιλολάου οὐκ ἦν τι γνῶναι Πυθαγόρειον δόγμα· οὗτος δὲ μόνος ἐξήνεγκε τὰ διαβόητα τρία βιβλία.* cf. Iambl. V. Pyth. 199. De opere Philolai in tres libros diviso, Dorica dialecto composito v. Boeckh. de Philolao p. 24 sqq. Obscurior Philolaus erat, quod sine pigmentis poëticis scribere noluit, cf. quod de omnibus Pythagoreis scribit Dionysius Hal. de Vett. Script. Cens. c. 4, p. 430 Reisk. *μεγαλοπρεπεῖς γὰρ τῇ λέξει καὶ ποιητικοί*, additis tamen *καὶ οὐδὲ παραλείπουσι τὴν σαφήνειαν, ἀλλὰ κεκραμένῃ τῇ διαλέκτῳ* (mixto genere dicendi) *χρώμενοι.* Philolaum audiebat Simmias Thebanus, Plat. Phaed. p. 61 D., ut eius aetas inter Ol. 70 et 95 ponenda sit; v. Boeckh. l. l. p. 5. Praeter eum Archippus quoque et Lysis post Pythagoreos ex Italia eiectos edidisse libros feruntur, Porphyr. Vit. Pyth. 58; Diog. L. VIII, 7. De his non constat; exploratum vero est de reliquorum, qui apud veteres celebrabantur, Pythagorici generis librorum fide adulterina. De Archytae epistolis ad Platonem, cuius magister et familiaris fuisse traditur, datis deque libro de categoriis fragmentisque, quae sub eiusdem nomine feruntur apud Simplicium, Io. Stobaeum, alios, maximam partem suppositis, v. Ritter Gesch. d. Pythag. Philos. p. 67; Gesch. d. Philos. I, p. 377 sq. ed. 2ae. Quae scripta et si quae alia sunt eiusdem farinae ceteris Pythagoreis tributa, ultimo ante Christum natum saeculo in vulgo edi coeperunt, ubi nova Pythagoricae sectae soboles succrevit (cf. infra nr. 450 not.; 494 a.), et ubi Pythagoreorum scripta ab Ioba, litteratissimo Mauretaniae rege, ambitiose et ita ut fraudi ansam daret collecta fuisse certo nunc testimonio constat, ex Davide in Categ. Arist. p. 28 a. Schol. Aristot. *νοθεύονται γὰρ τὰ βιβλία πενταχῶς· — ἢ διὰ φιλοτιμίαν βασιλικήν· Ἰοβάτους γὰρ τοῦ Λιβύων βασιλέως συνάγοντος τὰ Πυθαγόρου — τινὲς καπηλείας χάριν τὰ τυχόντα συγγράμματα λαμβάνοντες ἐκέδρουν καὶ ἔσηπον διὰ παραθέσεως νέων πυῤῥῶν, ἵνα σχοῖεν δῆθεν τὴν ἐκ τοῦ χρόνου ἀξιοπιστίαν.* Quorum scriptorum nonnulla etiam nunc exstant integra, velut Ocelli Lucani liber

de Universi natura et Timaei Locri de anima mundi et natura; aliorum fragmenta supersunt; in cunctis eaedem inferioris aetatis notae deprehenduntur. Eodem denique tempore efficta esse videntur quae de commentariis Pythagoreorum (*Πυθαγορικὰ ὑπομνήματα*) narrantur apud Porphyr. V. Pyth. 58; quorum mentio iniicitur etiam apud Diog. L. VIII, 24; 36. ex Alexandro Polyhistore, cf. Porphyr. 6; Iambl. 157; 161; 199.

2. Doctrina Pythagoreorum, imprimis Philolai.

102 Arist. Met. *A*, 5. *Ἐν δὲ τούτοις καὶ πρὸ τούτων* οἱ καλούμενοι Πυθαγόρειοι τῶν μαθημάτων ἁψάμενοι πρῶτοι ταῦτα προήγαγον, καὶ ἐντραφέντες ἐν αὐτοῖς τὰς τούτων ἀρχὰς τῶν ὄντων ἀρχὰς ᾠήθησαν εἶναι πάντων. ἐπεὶ δὲ τούτων οἱ ἀριθμοὶ φύσει πρῶτοι, ἐν δὲ τοῖς ἀριθμοῖς ἐδόκουν θεωρεῖν ὁμοιώματα πολλὰ τοῖς οὖσι καὶ γιγνομένοις, μᾶλλον ἢ ἐν πυρὶ καὶ γῇ καὶ ὕδατι, ὅτι τὸ μὲν τοιονδὶ τῶν ἀριθμῶν πάθος δικαιοσύνη, τὸ δὲ τοιονδὶ ψυχὴ καὶ νοῦς, ἕτερον δὲ καιρὸς καὶ τῶν ἄλλων ὡς εἰπεῖν ἕκαστον ὁμοίως*[a]*· ἔτι δὲ τῶν ἁρμονικῶν ἐν ἀριθμοῖς ὁρῶντες τὰ πάθη καὶ τοὺς λόγους*[b]*, ἐπειδὴ τὰ μὲν ἄλλα τοῖς ἀριθμοῖς ἐφαίνετο τὴν φύσιν ἀφωμοιῶσθαι πᾶσαν, οἱ δ' ἀριθμοὶ πάσης τῆς φύσεως πρῶτοι, τὰ τῶν ἀριθμῶν στοιχεῖα τῶν ὄντων στοιχεῖα πάντων εἶναι ὑπέλαβον, καὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν ἁρμονίαν*[c]* εἶναι καὶ ἀριθμόν*[d]*· καὶ ὅσα εἶχον ὁμολογούμενα δεικνύναι ἔν τε τοῖς ἀριθμοῖς καὶ ταῖς ἁρμονίαις πρὸς τὰ τοῦ οὐρανοῦ πάθη καὶ μέρη καὶ πρὸς τὴν ὅλην διακόσμησιν, ταῦτα συνάγοντες ἐφήρμοττον. κἂν εἴ τί που διέλειπε, προσεγλίχοντο τοῦ συνειρομένην πᾶσαν αὐτοῖς εἶναι τὴν πραγματείαν. λέγω δ' οἷον, ἐπειδὴ τέλειον ἡ δεκὰς εἶναι δοκεῖ καὶ πᾶσαν περιειληφέναι τὴν τῶν ἀριθμῶν*

*) Sermo fuerat de Anaxagora, Parmenide, Empedocle, et in proximis de Atomorum auctoribus.

φύσιν [e], καὶ τὰ φερόμενα κατὰ τὸν οὐρανὸν δέκα μὲν εἶναί φασιν, ὄντων δὲ ἐννέα μόνον τῶν φανερῶν διὰ τοῦτο δεκάτην τὴν ἀντίχθονα ποιοῦσιν [f].

a) Iustitia est *ἀριθμὸς ἰσάκις ἴσος*. Arist. Magn. Mor. I, 1. cf. ad nr. 128. Animam numerum esse dicebant, corporisve harmoniam. (Numerum semet ipsum moventem Xenocrates demum eam appellavit, v. infra n. 289; quamquam sunt ex serioribus qui Pythagorae ipsi hanc definitionem tribuant, velut Plut. Plac. Phil. IV, 2; de Animae Procr. 2.) Claud. Mamerc. de Stat. An. II, 7. ex Philolao: *Anima inditur corpori per numerum et immortalem eandemque incorporalem convenientiam*, cf. Plat. Phaed. p. 86. Accuratius Theol. Arithm. 8. p. 56. *Φιλόλαος — — ψύχωσιν — ἐν ἑξάδι, νοῦν δὲ — — ἐν ἑβδομάδι — — συμβῆναι τοῖς οὖσιν*. cf. infra n. 118. Eundem numerum septenarium *καιρὸν* appellabant, v. Alex. Aphrod. in Arist. Met. *A*, 8. in Scholl. in Arist. p. 561 a.; Theol. Arithm. 7. p. 45. Paris. 53 sq. cf. Arist. Met. *M*, 4; omniumque rerum modum esse ait Cicero Somn. Scip. 5. Eodem faciunt quae leguntur apud Arist. Met. *N*, 6. *ἑπτὰ μὲν φωνήεντα, ἑπτὰ δὲ χορδαὶ ἡ ἁρμονίαι, ἑπτὰ δὲ αἱ πλειάδες, ἐν ἑπτὰ δὲ* (sc. *ἔτεσιν*) *ὀδόντας βάλλει ἔνιά γε, ἔνια δ' οὔ· ἑπτὰ δὲ οἱ ἐπὶ Θήβας*. Cf. Theologg. Arithm. ll. cc. — b) Notum est vel Pythagoram vel Pythagoreos primos consonantiarum momenta et proportiones numeris determinasse octavamque, quam nos vocamus, interposuisse, v. Xenocrates et Heraclides ap. Porph. in Ptol. Harm. p. 213; Nicomach. Harm. Man. I, p. 9 sq. Meibom.; Boeth. de Musica I. c. 10, 11; Diog. L. VIII, 12. Octonus sonus illis omninoque antiquissimis musicis appellabatur harmonia, v. Boeckh Philol. p. 61 sq. — c) De harmonia sphaerarum constat ex Aristotele de Coelo II, 9; Porph. in Ptolem. Harm. 4. p. 257; Cic. Somn. Scip. 4 sq. Efficitur haec harmonia per corpora coelestia ad numerorum concentus normamque moventia, v. Nicomach. Harm. Man. I, p. 6. Meib.; Plut. de Mus. 44. — d) *Ἀριθμὸς* in hac cogitationum serie est totum, pro ratis numerorum partibus concinnatum atque distinctum. — e) Hanc opinionem ex systemate decadico fluxisse apparet. Pythagoreorum doctrina eiusmodi fictionum plena est. Alii tetractyn pro numero absoluto habebant, velut qui iurabant per tetractyn, a Pythagora inventam: *Οὐ μὰ τὸν ἁμετέρα ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν, Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν*, Carm. Aur. 47. — f) Decem corpora, quae in coelo volvuntur, sunt haec: sphaera stellarum fixarum, quinque planetae, qui veteribus innotuerunt, porro sol et luna et tellus, denique

ἡ ἀντίχθων. Volvuntur circa ignem centralem, qui est centrum mundi. Stob. Ecl. Phys. I, p. 488. *Φιλόλαος πῦρ ἐν μέσῳ περὶ τὸ κέντρον, ὅπερ ἑστίαν τοῦ παντὸς καλεῖ, καὶ Διὸς οἶκον, καὶ μητέρα θεῶν, βωμόν τε καὶ συνοχὴν καὶ μέτρον φύσεως, καὶ πάλιν πῦρ ἕτερον ἀνωτάτω τὸ περιέχον· πρῶτον δ' εἶναι φύσει τὸ μέσον, περὶ δὲ τοῦτο δέκα σώματα θεῖα χορεύειν, οὐρανόν, πλανήτας, μεθ' οὓς ἥλιον, ὑφ' ᾧ σελήνην, ὑφ' ᾗ τὴν γῆν, ὑφ' ᾗ τὴν ἀντίχθονα· μεθ' ἃ σύμπαντα τὸ πῦρ, ἑστίας ἐπὶ τὰ κέντρα τάξιν ἔχον.* Cf. Boeckh. de Platonico systemate coelestium globorum et de vera indole astronomiae Philolaicae. Heidelb. 1810. 4. Terram oppositam nonnulli pro inferiore telluris dimidio acceperunt, ex Plut. de Plac. Ph. III, 11. Quod si Aristoteli quoque visum esset, qui factum putemus ut Pythagoreis hanc fictionem tam vehementer exprobraret? Cf. d. Coelo II, 13. *οὐ πρὸς τὰ φαινόμενα τοὺς λόγους καὶ τὰς αἰτίας ζητοῦντες, ἀλλὰ πρός τινας λόγους καὶ δόξας αὐτῶν τὰ φαινόμενα προσέλκοντες καὶ πειρώμενοι συγκοσμεῖν.* Neque illud sibi vult Plutarchus l. l., qui *τὴν ἀντίχθονα* potius nostrae terrae ita e regione positam esse dicit, ut aversum semper latus ignis centralis tueatur, ideoque nostris, qui in terra simus, oculis nunquam non latitet. Eo secius illam lunam esse putare convenit, quo Aristotelis testimonium ab recentiorum nonnullis trahitur, velut a Simplicio in Aristot. d. Coelo f. 124 a., in Scholl. Arist. p. 505 a., quae sunt inferioris aetatis interpretamenta. Omnis autem res ad fictiones istas audaciores revocanda, quibus nimium indulgebant Pythagorei, principiorum consequentiam ultra quam per experientiam licebat sequuti.

De principiis in universum satis bene Claudianus Mam. d. Stat. Anim. II, 3; de Philolao (cf. nr. 101.): „*de mensuris, ponderibus et numeris iuxta geometricam, musicam atque arithmeticam mirifice disputat, per haec omne universum extitisse confirmans, illi videlicet scripturae* (lib. Sap. XI, 22.) *consentiens, qua Deo dicitur, Mensura, pondere et numero omnia disposuisti.*“ Cf. Boeckh. Philol. p. 85 sq. Neque tamen ipsi Pythagorei in hisce doctrinae suae summam et caput posuisse videntur, si quidem Acusmaticorum, non ipsorum placitum esse contendebant, quo numerus omnium rerum *παράδειγμα* esse poneretur; v. nr. 98 b. Quamquam ad idem redeunt quae leguntur in Theanus fragmento supposito, ap. Stob. Ecl. I. p. 302, ubi inter alia, *Ὅδε (Πυθαγόρας) οὐκ ἐξ ἀριθμοῦ, κατὰ δὲ ἀριθμὸν ἔλεγε πάντα γίγνεσθαι.* Adde quod etiam Aristoteles illam doctrinam Pythagoreorum fuisse testatur, Met. *A*, 6. *οἱ Πυθαγόρειοι μιμήσει τὰ ὄντα φασὶν εἶναι τῶν ἀριθμῶν.* Cf. Met. *N*, 3, ubi

omnem de numeris doctrinam ad idem illud principium revocat, οἱ δὲ *Πυθαγόρειοι διὰ τὸ ὁρᾶν πολλὰ τῶν ἀριθμῶν πάθη ὑπάρχοντα τοῖς αἰσθητοῖς σώμασιν, εἶναι μὲν ἀριθμοὺς ἐποίησαν τὰ ὄντα κτλ.*, quibus tamen dubitaveris an Pythagoreorum sententiam recte expresserit.

Arist. Met. *A*, 5. *Φαίνονται δὴ καὶ οὗτοι* (sc. *οἱ* 103
Πυθαγόρειοι) *τὸν ἀριθμὸν νομίζοντες ἀρχὴν εἶναι καὶ ὡς ὕλην τοῖς οὖσι καὶ ὡς πάθη τε καὶ ἕξεις, τοῦ δὲ ἀριθμοῦ στοιχεῖα τό τε ἄρτιον καὶ τὸ περιττόν, τούτων δὲ τὸ μὲν πεπερασμένον τὸ δὲ ἄπειρον* [a], *τὸ δ' ἓν ἐξ ἀμφοτέρων εἶναι τούτων (καὶ γὰρ ἄρτιον εἶναι καὶ περιττόν* [b]), *τὸν δ' ἀριθμὸν ἐκ τοῦ ἑνός, ἀριθμοὺς δέ, καθάπερ εἴρηται, τὸν ὅλον οὐρανόν. ἕτεροι δὲ τῶν αὐτῶν τούτων* [c] *τὰς ἀρχὰς δέκα λέγουσιν εἶναι τὰς κατὰ συστοιχίαν λεγομένας,*

πέρας	*καὶ ἄπειρον,*
περιττὸν	*καὶ ἄρτιον,*
ἓν	*καὶ πλῆθος,*
δεξιὸν	*καὶ ἀριστερόν,*
ἄῤῥεν	*καὶ θῆλυ,*
ἠρεμοῦν	*καὶ κινούμενον,*
εὐθὺ	*καὶ καμπύλον,*
φῶς	*καὶ σκότος,*
ἀγαθὸν	*καὶ κακόν,*
τετράγωνον	*καὶ ἑτερόμηκες* [d].

— — *Οἱ δὲ Πυθαγόρειοι δύο μὲν τὰς ἀρχὰς κατὰ τὸν αὐτὸν εἰρήκασι τρόπον, τοσοῦτον δὲ προσεπέθεσαν, ὃ καὶ ἴδιόν ἐστιν αὐτῶν, ὅτι τὸ πεπερασμένον καὶ τὸ ἄπειρον καὶ τὸ ἓν οὐχ ἑτέρας τινὰς ᾠήθησαν εἶναι φύσεις, οἷον πῦρ ἢ γῆν ἤ τι τοιοῦτον ἕτερον, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἄπειρον καὶ αὐτὸ τὸ ἓν οὐσίαν εἶναι τούτων ὧν κατηγοροῦνται, διὸ καὶ ἀριθμὸν εἶναι τὴν οὐσίαν ἁπάντων.*

a) Philol. ap. Stob. Ecl. I, p. 456. *Ὅ γα μὰν ἀριθμὸς ἔχει δύο μὲν ἴδια εἴδη, περισσὸν καὶ ἄρτιον, τρίτον δὲ ἀπ' ἀμφοτέρων μιχθέντων ἀρτιοπέρισσον. ἑκατέρω δὲ τῶ εἴδεος πολλαὶ*

μορφαί. v. Boeckh. Philol. p. 58. *Τὸ ἄρτιον* idem esse quod *τὸ ἄπειρον*, et *τὸ περιττὸν* idem quod *τὸ πεπερασμένον*, hoc argumentabantur similitudinibus variis et audacioribus, quibus nimium omnino tribuere consueverant, cf. Arist. Phys. IV, 6; Boeckh. Phil. p. 142 sq. Ceterum notandum non id contrarium, de quo nostro loco Aristoteles, quod ponitur esse inter *ἄπειρον* et *πεπερασμένον*, Pythagoreorum esse, verum illud quod deinde deprehenditur in tabula contrariorum, inter *πέρας* et *ἄπειρον*, sive, ut ait Philolaus l. l., inter *περαίνοντα* et *ἄπειρα*. Cf. Plat. Phileb. p. 16 C. — Notandum insuper *τὸ πέρας* iam apud Parmenidem et Empedoclem inveniri, v. Parmenid. nr. 146; 147; Empedocl. nr. 172. Aristoteles confundit *τὸ πέρας* et *τὸ πεπερασμένον*: quapropter verendum ut ei patuerit omnis Pythagoricae doctrinae ratio et connexus. — b) *Τὸ ἓν* et par et impar (*ἀρτιοπέριττον*) esse dicebant propterea quod omnes eo numeri, et pares et impares, continerentur. V. Aristot. et Archytas ap. Theonem Smyrn. I, 5, p. 30. Artificiosiores numerorum divisiones exhibentur apud Nicom. Inst. Arithm. I, 8; quae non possunt esse Philolai, quia *τὸ ἀρτιοπέριττον* in iis ad primam divisionem numeri refertur; cf. Philol. l. l. not. a. — c) Similiter Arist. Meteorol. I, 6; 8; de Anim. I, 2; de Sensu et Sensil. 5. *τῶν Ἰταλικῶν*, s. *τῶν Πυθαγορείων τινές*, non de omnibus Pythagoreis loquutus, verum exceptis quibusdam; quod cave urgeas, nam et quod vulgo legitur, *οἱ καλούμενοι Πυθαγόρειοι*, parum accurate positum est et definitius illud loquendi genus in talibus passim placitis reperitur, quae alias ad omnes sine ulla exceptione Pythagoreos referuntur, velut de Coelo III, 1. extr. *Ἔνιοι γὰρ τὴν φύσιν ἐξ ἀριθμῶν συνιστᾶσιν, ὥσπερ τῶν Πυθαγορείων τινές.* cf. Ethic. Nicom. I, 4; II, 5. — In iis, quae deinde sequuntur, a nobis praetermissis, contrariorum tabula ad ipsius Pythagorae tempora revocatur, quum dicat Alcmaeonem, medicum Crotoniatem, Pythagorae aequalem, similem tabulam vel accepisse a Pythagora vel cum Pythagoreis communicasse. Credideris illam tabulam prioribus inchoatam neque eandem omnibus fuisse et a posterioribus demum ad determinatam illam, quam Aristoteles exhibet, formam redactam esse. Quo facit quod non eadem est apud omnes scriptores. V. Simpl. Phys. f. 6 b; Plut. de Is. et Osir. 48. Certum vero est doctrinam de principiis oppositis ad omnes Pythagoreos pertinuisse. — d) Accurate numerans non decem, sed viginti principia invenies, nisi placuerit singula contrariorum paria pro uno numerare. Sed tamen Aristoteles eandem infra contrariorum tabulam respiciens de duobus tantummodo principiis loquitur; sunt igitur potius dena

principia pro uno numeranda, videlicet quae in alterutra columna posita sunt; τὸ πέρας enim idem est atque τὸ περιττόν, itemque τὸ ἄῤῥεν, τὸ ἠρεμοῦν idem quod ἀγαθόν, φῶς, ἕν. Quapropter prior series nonnunquam boni series, altera pravi, privativi, indefiniti series appellatur. Arist. Eth. Nic. I, 4; Phys. III, 2. τῆς δὲ ἑτέρας συστοιχίας αἱ ἀρχαὶ διὰ τὸ στερητικαὶ εἶναι ἀόριστοι. cf. Simpl. Phys. fol. 98 a. b.; quae ad Pythagoreos referenda esse intelligitur ex Eudemi aliorumque Aristotelis interpretum testimoniis. Cf. quae disputantur ab Eudoro Peripatetico, Strabonis aequali, ap. Simpl. Phys. fol. 39 a., qui locus citatur in nr. 107.

Philolaus ap. Stob. Ecl. I, p. 454. Ἀνάγκα τὰ ἐόντα εἶμεν πάντα ἢ περαίνοντα ἢ ἄπειρα, ἢ περαίνοντά τε καὶ ἄπειρα. — — — Ἐπεὶ τοίνυν φαίνεται οὔτ' ἐκ περαινόντων πάντων ἐόντα οὔτ' ἐξ ἀπείρων πάντων, δῆλόν τ' ἄρα ὅτι ἐκ περαινόντων τε καὶ ἀπείρων ὅ τε κόσμος καὶ τὰ ἐν αὐτῷ συναρμόχθη. 104

V. Boeckh. Philol. p. 45 sqq. Videtur hoc operis exordium esse mutilatum, cf. Diog. L. VIII, 85. Potissima desunt, argumentum, quod iis continebatur, quae interciderunt post vocem ἄπειρα. Argumenti pars fuerunt haec verba, ἄπειρα δὲ μόνον οὐκ ἀεί, a nobis omissa, ut quae sint parum perspicua. Aliam particulam exhibet Iambl. ad Nicom. Arithm. p. 7. (Villois. Anecd. II. p. 196.) Ἀρχὰν* γὰρ οὐδὲ τὸ γνωσούμενον ἐσσεῖται πάντων ἀπείρων ἐόντων, κατὰ τὸν Φιλόλαον: ubi τὸ γνωσούμενον non passive dicitur, ut arbitratur Boeckh. p. 49, sed eodem modo quo haec apud Platonem Cratyl. p. 440 A., loco simillimo, qui laudatur infra nr. 257, καὶ ἐκ τούτου τοῦ λόγου οὔτε τὸ γνωσόμενον οὔτε τὸ γνωσθησόμενον ἂν εἴη, i. e. neque cognoscens neque cognitum. Auxiliari argumento Philolaus ad τὰ ἔργα sc. τῶν τεχνιτῶν provocabat; vide eundem locum, in his obscuriorem.

Philolaus ap. Stob. Ecl. I, p. 456. Καὶ πάντα γα μὰν τὰ γιγνωσκόμενα ἀριθμὸν ἔχοντι· οὐ γὰρ ὁτιῶν οἷόν τε** οὐθὲν οὔτε νοηθῆμεν οὔτε γνωσθῆμεν ἄνευ τούτω. Id. ibid. p. 8. Θεωρεῖν δεῖ τὰ ἔργα καὶ τὰν 105

---

*) Ed. ἀρχή. ἀρχὰν dedit Boeckh. ex cod. — **) Vulgo ὁτιῶν τε. Corr. Boeckh. Philol. p. 58 sq.

ἐσσίαν τῶ ἀριθμῶ καττὰν δύναμιν, ἅτις ἐντὶ ἐν τᾷ δεκάδι· μεγάλα γὰρ καὶ παντελὴς καὶ παντοεργὸς καὶ θείω καὶ οὐρανίω βίω καὶ ἀνθρωπίνω ἀρχὰ καὶ ἁγεμὼν κοινωνοῦσα . . . δύναμις καὶ τᾶς δεκάδος. ἄνευ δὲ ταύτας πάντα ἄπειρα καὶ ἄδηλα καὶ ἀφανῆ. νομικὰ γὰρ ἁ φύσις ἁ τῶ ἀριθμῶ καὶ ἁγεμονικὰ καὶ διδασκαλικὰ τῶ ἀπορουμένω παντὸς καὶ ἀγνοουμένω παντί. οὐ γὰρ ἦς** δῆλον οὐθενὶ οὐθὲν τῶν πραγμάτων οὔτε αὐτῶν ποθ' αὐτὰ οὔτε ἄλλω ποτ' ἄλλο, εἰ μὴ ἦς*** ἀριθμὸς καὶ ἁ τούτω ἐσσία. νῦν δὲ οὗτος καττὰν† ψυχὰν ἁρμόζων αἰσθάσει πάντα γνωστὰ καὶ ποτάγορα*[a] *ἀλλάλοις κατὰ γνώμονος φύσιν†† ἀπεργάζεται, σωματῶν καὶ σχίζων††† τοὺς λόγους χωρὶς ἑκάστους τῶν πραγμάτων, τῶν τε ἀπείρων καὶ τῶν περαινόντων. ἴδοις δὲ καὶ οὐ μόνον ἐν τοῖς δαιμονίοις καὶ θείοις πράγμασι τὰν τῶ ἀριθμῶ φύσιν καὶ τὰν δύναμιν ἰσχύουσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἀνθρωπικοῖς ἔργοις καὶ λόγοις πᾶσι παντᾶ, καὶ κατὰ τὰς δαμιουργίας τὰς τεχνικὰς πάσας καὶ κατὰ τὰν μουσικάν. ψεῦδος δὲ οὐθὲν δέχεται ἁ τῶ ἀριθμῶ φύσις οὐδὲ ἁρμονία· οὐ γὰρ οἰκεῖον αὐτοῖς ἐντί· τᾶς γὰρ ἀπείρω καὶ ἀνοήτω καὶ ἀλόγω φύσιος τὸ ψεῦδος καὶ ὁ φθόνος ἐντί. ψεῦδος δὲ οὐδαμῶς ἐς ἀριθμὸν ἐπιπνεῖ· πολέμιον γὰρ καὶ ἐχθρὸν τᾷ φύσι τὸ ψεῦδος·‡ ἁ δ' ἀλάθεια οἰκεῖον καὶ σύμφυτον τᾷ τῶ ἀριθμῶ γενεᾷ.*

a) Eodem sensu iunguntur *σύμμετρα* et *προσήγορα* a Moderato Neo-Pythagorico ap. Stob. Ecl. I, p. 864.

Vides cur tantum numero a Pythagoreis tribueretur: quia verissima hic iis regula rerum cognoscendarum esse videbatur.

---

*) Vulgo *τῶν ἀριθμῶν κατὰ.* Corr. Boeckh. Philol. p. 139. — **) Vulgo *ἐντί. ἦς* Boeckh. ex coni. Koenii ad Gregor. Corinth. p. 259. — ***) Vulgo *εἶς.* Corr. Koen. l. l. — †) Vulgo *κατά. καττὰν* coni. Boeckh. — ††) V. Boeckh. Philol. p. 142 sq. — †††) Coni. Boeckh. pro *σωμάτων. σωματῶν* et *σχίζων* h. e. corpora formans et disiungens. — ‡) Boeckh. p. 145. ex coni. *ἐχθρὸν αὐτῶ τᾷ φύσι,* tacite omissis *τὸ ψεῦδος.*

Praeterea notandum his locis numerum, et numerum denarium, et numeri substantiam (ἡ ἐσσία τῶ ἀριθμῶ) prorsus eodem loco haberi, ut infinito opponantur. Quodsi infinitum par numerus est, sequitur ut par numerus opponatur numero ipsi sive numero denario sive numeri substantiae. Itaque numerum parem quodam modo ab ipso numero segregandum putabant.

Philol. ap. Iambl. in Nicom. Arithm. p. 109. Ἓν ἀρχὰ πάντων. Id. ap. Phil. d. Mund. Opif. 33, p. 24. Mang. Ἐντὶ γὰρ ὁ ἀγεμὼν καὶ ἄρχων ἁπάντων θεὸς εἷς ἀεὶ ἐών, μόνιμος, ἀκίνατος, αὐτὸς αὐτῷ ὁμοῖος, ἅτερος τῶν ἄλλων. 106

V. Boeckh. p. 151, qui Doricas formas restituit. cf. Athenag. Leg. p. Christ. 6. p. 25 Oxon. Arist. Met. *M*, 6. τῶν Πυθαγορείων ὅσοι τὸ ἓν στοιχεῖον καὶ ἀρχήν φασιν εἶναι τῶν ὄντων. Met. *A*, 5. (nr. 103.) τὸν ἀριθμὸν ἐκ τοῦ ἑνὸς εἶναι. Quae cum iis pugnare videntur, quae supra apposita sunt, v. nr. 103. 104, ubi ex duobus omnia principiis derivabantur. Neque consentaneum videtur quod τὸ ἄπειρον, licet impar sit, tamen opponitur numero et substantiae numeri. Verum haec loco subsequenti expedientur.

Simpl. ad Arist. Phys. fol. 39 a. Καὶ οἱ Πυθαγόρειοι δὲ οὐ τῶν φυσικῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντων ἁπλῶς μετὰ τὸ ἕν, ὃ πάντων ἀρχὴν ἔλεγον, ἀρχὰς δευτέρας καὶ στοιχειώδεις τὰ ἐναντία ἐτίθεσαν, αἷς καὶ τὰς δύο συστοιχίας ὑπέταττον, οὐκέτι κυρίως ἀρχαῖς οὔσαις. γράφει δὲ περὶ τούτων ὁ Εὔδωρος τάδε· „Κατὰ τὸν ἀνωτάτω λόγον φατέον τοὺς Πυθαγορικοὺς τὸ ἓν ἀρχὴν τῶν πάντων λέγειν, κατὰ δὲ τὸν δεύτερον λόγον δύο ἀρχὰς τῶν ἀποτελουμένων εἶναι, τό τε ἓν καὶ τὴν ἐναντίαν τούτῳ φύσιν· ὑποτάσσεσθαι δὲ πάντων τῶν κατ' ἐναντίωσιν ἐπινοουμένων τὸ μὲν ἀστεῖον τῷ ἑνί, τὸ δὲ φαῦλον τῇ πρὸς τοῦτο ἐναντιουμένῃ φύσει. διὸ μηδὲ εἶναι τὸ σύνολον ταύτας ἀρχὰς κατὰ τοὺς ἄνδρας. εἰ γὰρ ἡ μὲν τῶνδε, ἡ δὲ τῶνδέ ἐστιν ἀρχή, οὐκ εἰσὶ κοιναὶ πάντων ἀρχαί, ὥσπερ τὸ ἕν." καὶ πάλιν· „Διό, φησί, καὶ κατὰ ἄλλον τρόπον ἀρχὴν ἔφασαν εἶναι τῶν πάντων τὸ ἕν, ὡς ἂν 107

καὶ τῆς ὕλης καὶ τῶν ὄντων πάντων ἐξ αὐτοῦ γεγενημένων, τοῦτο δ᾽ εἶναι τὸν ὑπεράνω θεόν." καὶ λοιπὸν ἀκριβολογούμενος ὁ Εὔδωρος ἀρχὴν μὲν αὐτοὺς τὸ ἓν τίθεσθαι λέγει, στοιχεῖα δὲ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς γενέσθαι φησίν, ἃ πολλοῖς ὀνόμασιν αὐτοὺς προσαγορεύειν. λέγει γάρ· „Φημὶ τοίνυν τοὺς περὶ τὸν Πυθαγόραν τὸ μὲν ἓν ἀρχὴν πάντων ἀπολιπεῖν, κατ᾽ ἄλλον δὲ τρόπον δύο τὰ ἀνωτάτω στοιχεῖα παρεισάγειν, καλεῖν δὲ τὰ δύο ταῦτα στοιχεῖα πολλαῖς προσηγορίαις· τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν ὀνομάζεται τεταγμένον, ὡρισμένον, γνωστόν, ἄῤῥεν, περιττόν, δεξιόν, φῶς· τὸ δὲ ἐναντίον τούτῳ ἄτακτον, ἀόριστον, ἄγνωστον, θῆλυ, ἄρτιον, ἀριστερόν, σκότος."

Cf. Sextus Emp. adv. Math. X, 270. Distinctionem inter ἀρχὴν et στοιχεῖον Eudoro dandam esse facile intelligitur. Ad Pythagoreorum doctrinam id potissimum pertinet, quod primarium principium i. e. Unum divinum distinguitur a ceteris, quae sunt secundi ordinis, in quibus tamen denuo reperitur τὸ ἕν. Secundi ordinis contrariorum cum eadem ratio sit, quae est inter bonum et malum, sequebatur ut bonum Unum dicerent proximoque a supremo principio loco haberent. Neque vero de contrario boni ac mali satis circumspecte statuisse videntur quum femininum (τὸ θῆλυ) referrent ad malum, quod hoc contextu dicitur sensu ampliore, ut malum sit quod minus perfectum est, non quod bono contrarium est.

108 Stob. Ecl. Phys. I, p. 418. Φιλόλαος ἄφθαρτον τὸν κόσμον. λέγει γοῦν οὕτως ἐν τῷ περὶ ψυχῆς· „Παρὸ καὶ ἄφθαρτος καὶ ἀκαταπόνατος διαμένει τὸν ἄπειρον αἰῶνα· οὔτε γὰρ ἔντοσθεν ἄλλα τις αἰτία δυναμικωτέρα αὐτᾶς* εὑρεθήσεται οὔτ᾽ ἔκτοσθεν, φθεῖραι αὐτὸν δυναμένα, ἀλλ᾽ ἦς ὅδε ὁ κόσμος ἐξ αἰῶνος καὶ ἐς αἰῶνα διαμένει, εἷς ὑπὸ ἑνὸς τῶ ξυγγενέος** καὶ κρατίστω καὶ ἀνυπερβάτω*** κυβερνώμενος.

---

*) Boeckh. p. 165. supplet τᾶς ψυχᾶς scil. τῶ κόσμω. Possis etiam ad αἰτία referre τὸ αὐτᾶς. — **) Vulgo συγγενέω. Coni. Boeckh. — ***) Vulgo ἀνυπερθάτω. Coni. Boeckh.

Quae sequuntur interpositis Stobaei interpretamentis locutionibusque a Philolao alienis adeo corrupta sunt, ut quid ipsius Philolai sit, quid minus, non liqueat, cf. Boeckh. p. 166 sq.; quare a nobis prior tantummodo pars apposita est, quae tamen et ipsa aliquid vitii contraxisse videtur. De re cf. Stob. Ecl. I, p. 450. *Πυθαγόρας φησὶ γεννητὸν κατ' ἐπίνοιαν τὸν κόσμον, οὐ κατὰ χρόνον*, i. e. ponebant mundum olim non exstitisse, ut quo pacto ortus sit luculentius explicari posset, revera mundum ab omni tempore exstitisse existimabant. Quamquam aliis testimoniis Pythagorei etiam numeros ipsamque harmoniam gigni putasse perhibentur; quod pugnat cum antecedentibus, cum mundus sine numeris existere nequeat; cf. Arist. Met. *N*, 3. extr., qui Met. *N*, 4., si non solos Pythagoreos tamen praecipue eos respiciens, *ὥστε φανερόν*, inquit, *ὅτι οὐ τοῦ θεωρῆσαι ἕνεκεν ποιοῦσι τὴν γένεσιν τῶν ἀριθμῶν*. Minus tribuendum Plutarcho de Pl. Ph. II, 4, a quo confunduntur placita Platonis et Pythagoreorum.

Philolaus ap. Stob. Ecl. I, p. 458. *Περὶ δὲ φύσιος* 109
καὶ ἁρμονίας ὧδε ἔχει· ἁ μὲν ἐστὼ τῶν πραγμάτων ἀΐδιος ἔσσα καὶ αὐτὰ μὲν ἁ φύσις θείαν τε καὶ οὐκ ἀνθρωπίναν ἐνδέχεται γνῶσιν πλέον γα, ἢ ὅτι οὐχ οἷόν τ' ἦς οὐθενὶ τῶν ἐόντων καὶ γιγνωσκομένων ὑφ' ἁμῶν γνωσθῆμεν**, μὴ ὑπαρχούσας αὐτᾶς ἐντὸς*** τῶν πραγμάτων, ἐξ ὧν ξυνέστα ὁ κόσμος, τῶν τε περαινόντων καὶ τῶν ἀπείρων· ἐπεὶ δέ τε ἀρχαὶ ὑπᾶρχον οὐχ ὁμοῖαι οὐδ' ὁμόφυλοι ἔσσαι, ἤδη ἀδύνατον ἦς ἂν καὶ αὐταῖς κοσμηθῆμεν, εἰ μὴ ἁρμονία ἐπεγένετο, ᾧ τινὶ ἂν τρόπῳ ἐγένετο. τὰ μὲν ὦν ὁμοῖα καὶ ὁμόφυλα ἁρμονίας οὐθὲν ἐπεδέοντο· τὰ δὲ ἀνόμοια μηδὲ ὁμόφυλα μηδὲ ἰσοτελῆ, ἀνάγκα τὰ τοιαῦτα ἁρμονίᾳ συγκεκλεῖσθαι, εἰ μέλλοντι ἐν κόσμῳ κατέχεσθαι.*

Ἁ ἐστὼ τῶν πραγμάτων et *αὐτὰ ἁ φύσις* sunt idem quod *δεκάς, ἀριθμὸς καὶ ἁ τούτω ἐσσία, φύσις τῶ ἀριθμῶ* in n. 105, quae sunt rerum cognoscendarum principia. Numeri substantia hoc loco diserte distinguitur a rebus finitis et infinitis (*πράγματα*

---

*) Vulgo *ἐστώτων*. Corr. Boeckh. p. 62. — **) Vulgo *γεγενέσθαι*. Corr. Boeckh. — ***) Vulgo *τὰς ἐν τούς*. Corr. Heeren.

περαίνοντα et ἄπειρα), videturque illa idem esse atque primaria, quae vocatur, unitas (τὸ πρῶτον ἕν Arist. Met. *M*, 6. cf. Philol. ap. Iambl. in Nicom. Arithm. p. 109.) sive deus supremus (ὁ ὑπεράνω θεός, cf. n. 107), diversa vero ab ea unitate, quae opponitur multitudini. Nostri loci sententiam si breviter exprimere placeat, deum per omnem rerum naturam intentum esse dixeris. Ad quam sententiam facit etiam illud, quod ignis centralis a Philolao appellabatur Διὸς οἶκος, ut in quo deus habitet, omnem vitam per rerum naturam diffundens; cf. n. 102. not. f.

110 Cic. de Nat. Deor. I, 11. Pythagoras — censuit animum esse (sc. deum) per naturam rerum omnem intentum et commeantem, ex quo nostri animi carperentur.

Cf. Sext. Empir. adv. Math. IX, 127, qui Pythagoreos propter hoc dogma ab esu animalium abstinuisse affirmat. Admixtis alienis verum ex sententia tamen Pythagoreorum Plut. de Pl. Ph. I, 7. Πυθαγόρας τῶν ἀρχῶν τὴν μὲν μονάδα θεὸν καὶ τἀγαθόν, ἥτις ἐστὶν ἡ τοῦ ἑνὸς φύσις, αὐτὸς ὁ νοῦς· τὴν δ' ἀόριστον δυάδα δαίμονα καὶ τὸ κακόν, περὶ ἣν ἐστι τὸ ὑλικὸν πλῆθος. Doctrinam de anima mundi ad Pythagoreos referendam esse confirmant recentiores; cf. Stob. Ecl. Phys. I, p. 452, qui affert Philolai fragmentum, neque illud non interpolatum.

111 Theophr. Met. 9. Πλάτων δὲ καὶ οἱ Πυθαγόρειοι μακρὰν τὴν ἀπόστασιν ἐπιμιμεῖσθαί γε θέλειν* ἅπαντα· καίτοι καθάπερ ἀντίθεσίν τινα ποιοῦσι τῆς ἀορίστου δυάδος καὶ τοῦ ἑνός· ἐν ᾗ καὶ τὸ ἄπειρον καὶ τὸ ἄτακτον καὶ πᾶσα, ὡς εἰπεῖν, ἀμορφία καθ' αὑτήν· ὅλως δὲ οὐχ οἷόν τε** ἄνευ ταύτης τὴν τοῦ ὅλου φύσιν, ἀλλ' οἷον ἰσομοιρεῖν ἢ καὶ ὑπερέχειν τῆς ἑτέρας ᾗ*** καὶ τὰς ἀρχὰς ἐναντίας. διὸ καὶ οὐδὲ τὸν θεόν, ὅσοι τῷ θεῷ τὴν αἰτίαν ἀνάπτουσι, δύνασθαι πάντ' εἰς τὸ ἄριστον ἄγειν, ἀλλ' εἴπερ, ἐφ' ὅσον ἐν-

*) Cam. interpr. leg. ἐθέλουσιν. Forte θεόν vel θεὸν θέλουσιν, nam tale quid significatur, quum Plato cum Pythagoreis coniungatur. — **) Videtur supplendum εἶναι. — ***) Vulgo ἦ.

δέχεται· τάχα δ' οὐδ' ἂν προέλοιτ', εἴπερ ἀναιρεῖσθαι συμβήσεται τὴν ὅλην οὐσίαν, ἐξ ἐναντίων γε καὶ ἐναντίοις οὖσαν.

Pythagoreorum et Platonis doctrinam aliquid dualistici habere in promtu est; tali vero interpretatione hoc non pensitatur sobrie, sed in nimium augetur: quod valet praesertim de vocibus ἰσομοιρεῖν et ὑπερέχειν, quum constet Pythagoreos malam causam bonae subiecisse. Perbene vero a Theophrasto exponitur, quod Pythagoreos sua de contrariis doctrina eo adductos dicit ut boni efficaciam absolutam esse negarent eamque non cerni nisi in malo statuerent, quod, quamvis contrarium bono, tamen semper una cum bono compareret; utque statuerent causa primaria contineri utrumque, bonum et malum, illamque huius ipsius contrarii principium ac fontem esse. Cf. Theon. Smyrn. Plat. Math. II, 49. p. 166. Ἡ μέντοι δεκὰς πάντα περαίνει τὸν ἀριθμόν, ἐμπεριέχουσα πᾶσαν φύσιν ἐντὸς αὑτῆς ἀρτίου τε καὶ περιττοῦ, κινουμένου τε καὶ ἀκινήτου, ἀγαθοῦ τε καὶ κακοῦ· περὶ ἧς καὶ Ἀρχύτας ἐν τῷ περὶ τῆς δεκάδος καὶ Φιλόλαος ἐν τῷ περὶ φύσεως πολλὰ διεξίασιν.

Arist. Met. Λ, 7. Ὅσοι δὲ ὑπολαμβάνουσιν, ὥσπερ οἱ Πυθαγόρειοι καὶ Σπεύσιππος, τὸ κάλλιστον καὶ ἄριστον μὴ ἐν ἀρχῇ εἶναι, διὰ τὸ καὶ τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζῴων τὰς ἀρχὰς αἴτια μὲν εἶναι, τὸ δὲ καλὸν καὶ τέλειον ἐν τοῖς ἐκ τούτων, οὐκ ὀρθῶς οἴονται. τὸ γὰρ σπέρμα ἐξ ἑτέρων ἐστὶ προτέρων τελείων, καὶ τὸ πρῶτον οὐ σπέρμα ἐστίν, ἀλλὰ τὸ τέλειον. 112

Opponuntur placita Pythagoreorum et doctrina ipsius Aristotelis. Aristoteles enim deum perfectum esse et naturam immutabilem, ab omni rerum vicissitudine liberam statuebat: Pythagorei contra deum seminis instar in ipsis rerum vicissitudinibus inesse seque cum ipsis mutare docebant, ut rerum formas ex sese tanquam procrearet atque exsereret, primum minus perfectas, deinde perfectiores.

Arist. Phys. IV, 6. Εἶναι δ' ἔφασαν οἱ Πυθαγόρειοι κενόν, καὶ ἐπεισιέναι αὐτὸ τῷ οὐρανῷ ἐκ τοῦ ἀπείρου πνεύματος* ὡς ἀναπνέοντι, καὶ τὸ κενόν, ὃ διορίζει τὰς φύσεις, ὡς ὄντος τοῦ κενοῦ χωρισμοῦ 113

*) De hac voce v. ad n. 114.

τινὸς τῶν ἐφεξῆς καὶ διορίσεως· καὶ τοῦτ' εἶναι πρῶτον ἐν τοῖς ἀριθμοῖς· τὸ γὰρ κενὸν διορίζειν τὴν φύσιν αὐτῶν.*

Erat igitur *τὸ κενὸν* inter principia Pythagoreorum, ex quibus numeri procreantur; quod colligitur ex eo, quod naturae numerorum per inane velut intercapedine dispesci dicuntur. Distinguendum vero inter numerum et numeros. Numerus s. Unum (*τὸ ἓν*) est primum principium, ex quo multitudo generatur, qua continetur principium secundarium. Multitudo autem oritur eo, quod inane inter diversas unitates interseritur easque disiungit atque discernit. Quibus ita discretis ac separatis ceterarum deinceps rerum discretio efficitur, de qua vide locum sequentem.

114 Stob. Ecl. Phys. I, p. 380. *Ἐν δὲ τῷ περὶ τῆς Πυθαγόρου φιλοσοφίας πρώτῳ γράφει* (sc. *Ἀριστοτέλης*) *τὸν οὐρανὸν εἶναι ἕνα, ἐπεισάγεσθαι δ' ἐκ τοῦ ἀπείρου χρόνον τε καὶ πνοὴν καὶ τὸ κενόν, ὃ διορίζει ἑκάστων τὰς χώρας ἀεί.*

Apparet hoc loco describi generationem mundi (*οὐρανοῦ*). Mundus primitus unus est atque individuus; deinde inane ex infinito in mundum ingreditur resque dirimit, singulis sua loca distribuens; exinde nascuntur tempus et spiritus (*ἡ πνοή*), videlicet animae mundanae. Eo referenda quae s. n. 113. leguntur, *ἐκ τοῦ ἀπείρου πνεύματος, ὡς ἀναπνέοντι καὶ τὸ κενόν*, ubi *πνεῦμα* idem est quod *ἡ πνοή*, spiritus vel respiratio; *πνεῦμα* autem *ἄπειρον* dicitur, quia mundus infinitum spiritu ducit. Ne aërem interpreteris *τὸ πνεῦμα* facit Aristoteles Phys. III, 4, diserte negans Pythagoreos *τὸ ἄπειρον* ita accepisse, quasi esset attributum alii rei. Infinitum igitur principio extra mundum fuisse statuebant, ut ait idem Aristoteles l. l. *καὶ εἶναι τὸ ἔξω τοῦ οὐρανοῦ ἄπειρον.* Mundus autem infinitum respirando modo in se colligit, modo exhalat: in quo consistit anima mundi, Plut. de Pl. Ph. II, 9. *Οἱ — ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου ἐκτὸς εἶναι τοῦ κόσμου κενόν, εἰς ὃ ἀναπνεῖ ὁ κόσμος καὶ ἐξ οὗ.* — Affertur syllogismus Archytae, quo infinitum extra mundum esse demonstratur, ab Eudemo ap. Simplic. Phys. fol. 108 a.: verum is Peripateticorum formulis adeo immutatus est et amplificatus, ut inane non tam extra mundum esse demonstretur quam pror-

*) Vulgo *τῆς διορίσεως.* Sententia requirit ut omittatur articulus.

sus e rerum natura tollatur; quod eo alienius, quia ipsius Aristotelis, quos modo apposuimus, locis significari videtur Pythagoreis inane ferme idem atque infinitum fuisse.

Aristot. Met. *N*, 3. *Οἱ μὲν οὖν Πυθαγόρειοι πότερον οὐ ποιοῦσιν ἢ ποιοῦσι γένεσιν οὐθὲν δεῖ διστάζειν· φανερῶς γὰρ λέγουσιν ὡς τοῦ ἑνὸς συσταθέντος, εἴτ' ἐξ ἐπιπέδων εἴτ' ἐκ χροιᾶς εἴτ' ἐκ σπέρματος εἴτ' ἐξ ὧν ἀποροῦσιν εἰπεῖν, εὐθὺς τὰ ἔγγιστα τοῦ ἀπείρου ὅτι εἵλκετο καὶ ἐπεραίνετο ὑπὸ τοῦ πέρατος.* 115

Ex sequentibus haec ad mundi generationem referenda esse intelligitur. Quae interiiciuntur, *εἴτ' ἐξ ἐπιπέδων κτλ.*, non Pythagoreorum sunt sed ipsius Aristotelis, quod cernitur ex comparatione huius loci, Met. *M*, 6. *ὅπως δὲ τὸ πρῶτον ἓν συνέστη ἔχον μέγεθος ἀπορεῖν ἐοίκασιν.* Ceterum Aristoteles saepe iniquius criminatur Pythagoreos, et nostro loco et aliis, velut Met. *N*, 4. *τοῦ μὲν οὖν περιττοῦ γένεσιν οὔ φασιν.* Sed de mundi generatione quid statuerint luculenter patet ex nostro loco cum antecedente collato. Unitas infinitum sive inane ad se attrahit et in se recipit, eoque efficitur separatio, primum numeri, i. e. numerus s. Unum dirimitur in numeros; subinde ex numeris cetera multitudo rerum procreatur; cf. sqq.

Alex. Aphrod. in Arist. Metaph. *A*, Scholl. Arist. 116
p. 551 a. *Ἀρχὰς μὲν τῶν ὄντων τοὺς ἀριθμοὺς Πλάτων τε καὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὑπετίθεντο, ὅτι ἐδόκει αὐτοῖς τὸ πρῶτον ἀρχὴ εἶναι καὶ τὸ ἀσύνθετον, τῶν δὲ σωμάτων πρῶτα τὰ ἐπίπεδα εἶναι. τὰ γὰρ ἁπλούστερά τε καὶ μὴ συναιρούμενα πρῶτα τῇ φύσει, ἐπιπέδων δὲ γραμμαὶ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, γραμμῶν δὲ στιγμαί, ἃς οἱ μαθηματικοὶ σημεῖα, αὐτοὶ δὲ μονάδας ἔλεγον, ἀσύνθετα παντάπασιν ὄντα καὶ οὐθὲν πρὸ αὐτῶν ἔχοντα· οἱ δὲ μονάδες ἀριθμοί, οἱ ἀριθμοὶ ἄρα πρῶτοι τῶν ὄντων.*

Huic doctrinae multa aliena ab recentioribus admixta sunt, v. Sextus Emp. adv. Math. X, 249 sqq., ut dubitatum sit an possit ad veteres Pythagoreos referri. Retulit vero iam Aristoteles Met. Z, 2. *Δοκεῖ δέ τισι τὰ τοῦ σώματος πέρατα, οἷον ἐπιφάνεια καὶ γραμμὴ καὶ στιγμὴ καὶ μονάς, εἶναι οὐσίαι, καὶ μᾶλλον ἢ τὸ σῶμα καὶ τὸ στερεόν:* ubi de Pythagoreis sermo-

nem esse cernitur inde, quod in sequentibus Platonis doctrina ab ea, quam modo tractavit, diserte distinguitur. Similiter ib. *N*, 5. *οὐθὲν δὲ διώρισται οὐδὲ ὁποτέρως οἱ ἀριθμοὶ αἴτιοι τῶν οὐσιῶν καὶ τοῦ εἶναι, πότερον ὡς ὅροι, οἷον αἱ στιγμαὶ τῶν μεγεθῶν, καὶ ὡς Εὔρυτος ἔταττε τίς ἀριθμὸς τίνος, κτλ.* De Coelo III, 1. *ἔνιοι γὰρ τὴν φύσιν ἐξ ἀριθμῶν συνιστᾶσιν, ὥσπερ τῶν Πυθαγορείων τινές. τὰ μὲν γὰρ φυσικὰ σώματα φαίνεται βάρος ἔχοντα καὶ κουφότητα, τὰς δὲ μονάδας οὔτε σῶμα ποιεῖν οἷόν τε συντιθεμένας, οὔτε βάρος ἔχειν.* Aliis tamen locis magnitudo numeris Pythagoreorum ab Aristotele tribuitur, velut ubi comparantur cum atomis, de An. I, 4. *δόξειε δ' ἂν οὐθὲν διαφέρειν μονάδας λέγειν ἢ σωμάτια μικρά.* Cf. de Coelo III, 4. Quid quod etiam primariam unitatem magnitudinem habere testatur, Met. *M*, 6. *καὶ οἱ Πυθαγόρειοι δ' ἕνα τὸν μαθηματικὸν* (sc. *ἀριθμόν*), *πλὴν οὐ κεχωρισμένον ἀλλ' ἐκ τούτου τὰς αἰσθητὰς οὐσίας συνεστάναι φασίν· τὸν γὰρ ὅλον οὐρανὸν κατασκευάζουσιν ἐξ ἀριθμῶν, πλὴν οὐ μοναδικῶν, ἀλλὰ τὰς μονάδας ὑπολαμβάνουσιν ἔχειν μέγεθος· ὅπως δὲ τὸ πρῶτον ἓν συνέστη ἔχον μέγεθος ἀπορεῖν ἐοίκασιν:* ubi tamen cavendum ne quae sunt Aristotelis conclusiones, ipsorum Pythagoreorum placita fuisse existimes, v. Ritter Gesch. d. Philos. I, p. 405 sq. — A ceterorum via in his deflexisse traditur Ecphantus, de cuius doctrina et aetate ceteroquin incertum est, cf. Stob. Ecl. I, p. 308. *Ἔκφαντος Συρακούσιος, εἷς τῶν Πυθαγορείων, πάντων* (sc. *ἀρχὰς*) *τὰ ἀδιαίρετα σώματα καὶ τὸ κενόν· τὰς γὰρ Πυθαγορικὰς μονάδας οὗτος πρῶτος ἀπεφήνατο σωματικάς.*

117 Nicom. Instit. Arithm. II, 6. p. 45. ed. Paris. *Ἔσται οὖν ἡ μονὰς σημείου λόγον ἐπέχουσα καὶ τόπον, ἀρχὴ μὲν διαστημάτων καὶ ἀριθμῶν, οὔπω δὲ γραμμὴ οὐδὲ διάστημα· ἀμέλει οὔτε σημεῖον σημείῳ συντεθὲν πλέον τι ποιεῖ· ἀδιάστατον γὰρ ἀδιαστάτῳ συντεθὲν διάστημα οὐχ ἕξει, ὥσπερ εἴ τις τὸ οὐδὲν οὐδενὶ συντεθὲν σκέπτοιτο· οὐδὲν γὰρ ποιεῖ. — — ἀδιάστατος ἄρα ἡ μονὰς καὶ ἀρχοειδής, πρῶτον δὲ διάστημα εὑρίσκεται καὶ φαίνεται ἐν δυάδι, εἶτα ἐν τριάδι, εἶτα ἐν τετράδι, καὶ ἑξῆς ἐν τοῖς ἀκολούθοις· διάστημα γάρ ἐστι δυοῖν ὅρων τὸ μεταξὺ θεωρούμενον. πρῶτον δὲ διάστημα γραμμὴ λέγεται· γραμμὴ γάρ ἐστι τὸ ἐφ' ἓν διαστατόν· δύο δὲ διαστήματα ἐπιφάνεια· ἐπιφάνεια γάρ ἐστι*

τὸ διχῇ διαστατόν. τρία δὲ διαστήματα στερεόν· στερεὸν γάρ ἐστι τὸ τριχῇ διαστατόν.

De sequentibus (ἀκολούθοις) v. n. 118. Cet. cf. Philo de Mundi Opif. 16. p. 11. Mang. Arist. Met. Z, 11. καὶ ἀνάγουσι πάντα εἰς τοὺς ἀριθμούς, καὶ γραμμῆς τὸν λόγον τὸν τῶν δύο εἶναί φασιν. Revocatur igitur magnitudinis, quae spatium implet, origo ad unitates s. numeros et ad intervallum. Illi sunt τὸ πέρας, hoc est τὸ ἄπειρον. Inde Aristoteles Met. Α, 8. Ἐκ τούτων (sc. πέρατος καὶ ἀπείρου) εἶναι τὸ μέγεθος. Intervallum autem, quo disiunguntur numeri s. unitates, idem est quod τὸ κενόν, v. n. 113 et 114. Apparet Pythagoreos omnia ad formam retulisse, materiam pro negativo habuisse. Arist. Met. Α, 8. τὰς δ' αἰτίας καὶ τὰς ἀρχάς, ὥσπερ εἴπομεν, ἱκανὰς λέγουσιν ἐπαναβῆναι καὶ ἐπὶ τὰ ἀνωτέρω τῶν ὄντων, καὶ μᾶλλον ἢ τοῖς περὶ φύσεως λόγοις ἁρμοττούσας.

Theol. Arithm. 8. p. 56. Φιλόλαος δὲ μετὰ τὸ μαθηματικὸν μέγεθος τριχῇ διαστὰν ἐν τετράδι ποιότητα* καὶ χρῶσιν ἐπιδειξαμένης** τῆς φύσεως ἐν πεντάδι, ψύχωσιν δὲ ἐν ἑξάδι, νοῦν δὲ καὶ ὑγείαν καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενον φῶς ἐν ἑβδομάδι, μετὰ ταῦτά φησιν ἔρωτα καὶ φιλίαν καὶ μῆτιν καὶ ἐπίνοιαν ἐν ὀγδοάδι συμβῆναι τοῖς οὖσιν. 118

Inde quomodo cetera phaenomena ex numeris derivaverint Pythagorei existimari licet. Similiter Arist. Met. Ν, 5. ὡς Εὔρυτος ἔταττε τίς ἀριθμὸς τίνος, οἷον ὁδὶ μὲν ἀνθρώπου, ὁδὶ δὲ ἵππου, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀριθμοὺς ἄγοντες εἰς τὰ σχήματα τρίγωνον καὶ τετράγωνον, οὕτως ἀφομοιῶν ταῖς ψήφοις τὰς μορφὰς τῶν φυτῶν. ἢ ὅτι ὁ λόγος ἡ συμφωνία ἀριθμῶν, ὁμοίως δὲ καὶ ἄνθρωπος καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον; Dubitabat igitur Aristoteles quid dē hac doctrina sentiret. In universum minus perfecta ad inferiores numeros retulisse videntur, perfectiora quaeque ad progressos numerorum ordines. De singulis parum liquet; nisi dixeris naturales qualitates ad numerum quinarium ab iis revocatas esse propterea, quod quinque elementa esse statuebant. Cf. sqq.

Philol. ap. Stob. Ecl. I, p. 10. Καὶ τὰ ἐν τᾷ σφαίρᾳ 119 σώματα πέντε ἐντί. τὰ ἐν τᾷ σφαίρᾳ πῦρ, ὕδωρ, καὶ

*) Corr. Boeckh p. 158. Ed. Par. διαστᾶν τετράδι ποιότητι. — **) Ast. coni. ἐπιδεξαμένης.

γᾶ, καὶ ἀήρ, καὶ ἁ τᾶς σφαίρας ὁλκὰς* πέμπτον. Plut. de Pl. Ph. II, 6. Πυθαγόρας πέντε σχημάτων ὄντων στερεῶν, ἅπερ καλεῖται καὶ μαθηματικά, ἐκ μὲν τοῦ κύβου φησὶ γεγονέναι τὴν γῆν, ἐκ δὲ τῆς πυραμίδος τὸ πῦρ, ἐκ δὲ τοῦ ὀκταέδρου τὸν ἀέρα, ἐκ δὲ τοῦ εἰκοσαέδρου τὸ ὕδωρ, ἐκ δὲ τοῦ δωδεκαέδρου τὴν τοῦ παντὸς σφαῖραν.

Quod cave confundas cum Aristotelica de quinque elementis doctrina. Pythagoreis enim quintum elementum reliquorum consummatio est, non pars universi. Neque in ceteris elementis non differebant. Ita Pythagoreis non quod in illa serie quintum est, sed ignis elementum ad mundi compositionem ante reliqua accommodatum et praestans esse videbatur.

120 Arist. de Coelo II, 13. Οἱ περὶ τὴν Ἰταλίαν, καλούμενοι δὲ Πυθαγόρειοι — ἐπὶ μὲν — τοῦ μέσου πῦρ εἶναί φασι, τὴν δὲ γῆν ἐκ τῶν ἄστρων οὖσαν, κύκλῳ φερομένην περὶ τὸ μέσον νύκτα τε καὶ ἡμέραν ποιεῖν. — — τῷ γὰρ τιμιωτάτῳ οἴονται προσήκειν τὴν τιμιωτάτην ὑπάρχειν χώραν, εἶναι δὲ πῦρ μὲν γῆς τιμιώτερον, τὸ δὲ πέρας τῶν μεταξύ, τὸ δ' ἔσχατον καὶ τὸ μέσον πέρας[a]· ὥστ' ἐκ τούτων ἀναλογιζόμενοι οὐκ οἴονται ἐπὶ τοῦ μέσου κεῖσθαι τῆς σφαίρας αὐτήν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ πῦρ. ἔτι δ' οἵ γε Πυθαγόρειοι καὶ διὰ τὸ μάλιστα προσήκειν φυλάττεσθαι τὸ κυριώτατον τοῦ παντός· τὸ δὲ μέσον εἶναι τοιοῦτον· ὃ Διὸς φυλακὴν ὀνομάζουσι, τὸ ταύτην ἔχον τὴν χώραν πῦρ, ὥσπερ τὸ μέσον ἁπλῶς λεγόμενον, καὶ τὸ τοῦ μεγέθους μέσον καὶ τοῦ πράγματος ὂν μέσον καὶ τῆς φύσεως.

a) Inde factum ut τὸ περιέχον igneum esse existimarent; v. n. 102. not. f. Cf. Met. Α, 8. Διὸ περὶ πυρὸς ἢ γῆς ἢ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων σωμάτων οὐδ' ὁτιοῦν εἰρήκασιν, ἅτε οὐθὲν περὶ τῶν αἰσθητῶν οἶμαι λέγοντες ἴδιον. — Quae quamquam sunt angustius posita, quod cernitur ex enucleatioribus, qui appositi sunt, locis: tamen indicant Pythagoreos in singulis naturae rebus percipiendis parum operae posuisse. Quod cum con-

*) Libb. ὁ — ὁλκάς. Fort. scribendum ὁ — — ὁλκός. Fries Gesch. d. Philos. I, 119. coni. ὁ — ὄγκος.

firmetur aliorum narrationibus et testimoniis, maluimus haec omittere quam apponere dubia et de trivio sumta.

Stob. Ecl. I, p. 488. Τὸ μὲν οὖν ἀνωτάτω μέρος 121
τοῦ περιέχοντος *, ἐν ᾧ τὴν εἰλικρίνειαν εἶναι τῶν στοιχείων, Ὄλυμπον καλεῖ, τὰ δὲ ὑπὸ τὴν Ὀλύμπου φοράν, ἐν ᾧ τοὺς πέντε πλανήτας μεθ' ἡλίου καὶ σελήνης τετάχθαι, κόσμον· τὸ δ' ὑπὸ τούτοις ὑποσέληνόν τε καὶ περίγειον μέρος, ἐν ᾧ τὰ τῆς φιλομεταβόλου γενέσεως, οὐρανόν. καὶ περὶ μὲν τὰ τεταγμένα τῶν μετεώρων γίγνεσθαι τὴν σοφίαν, περὶ δὲ τὰ γενόμενα τῆς ἀταξίας τὴν ἀρετήν, τελείαν μὲν ἐκείνην, ἀτελῆ δὲ ταύτην.

Vides quam arcte doctrina de moribus coniuncta fuerit cum ea parte, quae erat de mundi fabrica; quod patet etiam ex ratione contrarii inter bonum et malum, de qua dictum est supra, nr. 107 not. Quomodo de ceteris statuerint ex hoc principio profecti, coniici licet ex Aristotele Met. *A*, 8. Ὅταν γὰρ ἐν τῳδὶ μὲν τῷ μέρει δόξα καὶ καιρὸς αὐτοῖς (sc. τοῖς Πυθαγορείοις) ᾖ, μικρὸν δὲ ἄνωθεν ἢ κάτωθεν ἀδικία καὶ κρίσις ἢ μῖξις κτλ. Ad quem locum Alex. Aphrodisiensis, Scholl. Arist. p. 561 a. οἱ τὰ πράγματα τοὺς ἀριθμοὺς εἶναι λέγοντες ταύτην τὴν τάξιν αὐτοῖς ἀπένειμαν ἐν τῷ οὐρανῷ, ἣν ἔχειν ᾤοντο καὶ τοὺς ἀριθμούς, οἷς ἔλεγον εἶναι ταὐτά. οἷον ἣν ᾤοντο τάξιν ἔχειν τὴν δυάδα, ταύτην ἔλεγον ἔχειν τὴν τάξιν ἐν τῷ κόσμῳ τὴν δόξαν, ἐπειδὴ δυὰς ἦν δόξα αὐτοῖς. πάλιν ἣν τάξιν ἡ ἑπτάς, ταύτην ἀπεδίδοσαν ἐν τῷ κόσμῳ τῷ καιρῷ, ἐπεὶ καὶ τὸν ἑπτὰ ἀριθμὸν καὶ καιρὸν ἡγοῦντο εἶναι. μικρὸν δὲ ἄνωθεν τοῦ καιροῦ ἢ κάτωθεν ἐποίουν, εἰ ἔτυχεν, ἀδικίαν ἢ κρίσιν, ὅτι καὶ ἡ τῶν αὐτῶν τούτοις ἀριθμῶν τάξις ἡ αὐτὴ ἦν.

Theol. Arithm. 4. p. 22. Καὶ τέσσαρες ἀρχαὶ τοῦ 122
ζῴου τοῦ λογικοῦ, ὥσπερ καὶ Φιλόλαος ἐν τῷ περὶ φύσεως λέγει, ἐγκέφαλος, καρδία, ὀμφαλός, αἰδοῖον· „Κεφαλὰ μὲν νόω, καρδία δὲ ψυχᾶς καὶ αἰσθάσιος, ὀμφαλὸς δὲ ῥιζώσιος καὶ ἀναφύσιος τῶ πρώτω, αἰδοῖον δὲ σπέρματος καταβολᾶς τε καὶ γεννάσιος· ἐγκέφαλος

---

*) Boeckh Philol. p. 94. explicat, τὸ ἀνωτάτω μέρος, δηλαδὴ τὸ περιέχον.

δὲ τὰν ἀνθρώπω* ἀρχάν, καρδία δὲ τὰν ζῴω, ὀμφαλὸς δὲ τὰν φυτῶ, αἰδοῖον δὲ τὰν ξυναπάντων· πάντα γὰρ καὶ θάλλοντι καὶ βλαστάνοντι."

Extrema verba πάντα — βλαστάνοντι num sint Philolai dubitat Boeckhius Philol. p. 159; nos, cum quae sequuntur post βλαστάνουσι cum antecedentibus minime cohaereant, inde colligimus etiam illa ad Philolaum referenda esse. — Quod ad rem attinet notandum hanc rationem, qua singulae animae actiones per certa loca corporis ac membra distribuuntur, plane respondere ei placito, quo singulis notionibus moralibus separatas per mundum regiones assignatas esse putatur. Subest vero tam hic quam illic generale istuc placitum, omnia animata esse.

123 Diog. L. VIII, 31. Ἐκριφθεῖσαν** δὲ αὐτὴν (sc. τὴν ψυχὴν) ἐπὶ γῆς πλάζεσθαι ἐν τῷ ἀέρι ὁμοίαν τῷ σώματι[a]. τὸν δὲ Ἑρμῆν ταμίαν εἶναι τῶν ψυχῶν, καὶ διὰ τοῦτο πομπέα λέγεσθαι καὶ ἐμπολαῖον*** καὶ χθόνιον, ἐπειδήπερ οὗτος εἰσπέμπει ἀπὸ τῶν σωμάτων τὰς ψυχάς, ἀπό τε γῆς καὶ ἐκ θαλάττης· καὶ ἄγεσθαι μὲν τὰς καθαρὰς ἐπὶ τὸν ὕψιστον, τὰς δὲ ἀκαθάρτους μήτε ἐκείναις πελάζειν μήτε ἀλλήλαις, δεῖσθαι δ' ἐν ἀρρήκτοις δεσμοῖς ὑπὸ Ἐριννύων. εἶναί τε πάντα τὸν ἀέρα ψυχῶν ἔμπλεων· καὶ τούτους τοὺς δαίμονάς[b] τε καὶ ἥρωας νομίζεσθαι· καὶ ὑπὸ τούτων πέμπεσθαι ἀνθρώποις τούς τε ὀνείρους καὶ τὰ σημεῖα νόσου τε καὶ ὑγιείας, καὶ οὐ μόνον ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ προβάτοις καὶ τοῖς ἄλλοις κτήνεσιν· εἴς τε τούτους γίνεσθαι τούς τε καθαρμοὺς καὶ ἀποτροπιασμοὺς μαντικήν τε πᾶσαν καὶ κληδόνας καὶ τὰ ὅμοια.

a) Arist. de An. I, 2. ἔφασαν γάρ τινες αὐτῶν (sc. τῶν Πυθαγορείων) ψυχὴν εἶναι τὰ ἐν τῷ ἀέρι ξύσματα, οἱ δὲ τὸ ταῦτα κινοῦν. — b) Appulei. de Deo Socr. p. 242. Bip. *Pythagoricos mirari oppido solitos, si quis se negaret unquam vidisse daemonem, satis, ut reor, idoneus auctor est Aristoteles.*

124 Arist. de Anim. I, 3. Οἱ δὲ μόνον ἐπιχειροῦσι λέγειν ποῖόν τι ἡ ψυχή, περὶ δὲ τοῦ δεξομένου σώματος

---

*) Lib. ἀνθρώπων. — **) Ex corpore eiectam etc. — ***) Emend. Lobeck ed. Soph. Aiac. v. 832. Legebatur Πυλαῖον.

οὐθὲν ἔτι προσδιορίζουσιν, ὥσπερ ἐνδεχόμενον κατὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς μύθους τὴν τυχοῦσαν ψυχὴν εἰς τὸ τυχὸν ἐνδύεσθαι σῶμα.

Doctrina de animarum per diversa animalium corpora migratione Pythagorae tribuitur iam a Xenophane Eleatico, eius aequali, Diog. L. VIII, 36. Aristotelem etiam in his iniquiorem esse patet ex n. 122. Nempe consentaneum erat ut singulas animas in talia corpora invehi existimarent, quae ipsarum proprietatibus inclinationibusque quam maxime accommodata essent; quo conspirat quod puras animas in locum purum, impuras in impurum traiectum iri docebant.

Philol. ap. Clem. Alex. Strom. III, p. 433 A. Μαρ- 125
τυρέονται δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μάντιες, ὡς διά τινας τιμωρίας ἁ ψυχὰ τῷ σώματι συνέζευκται καὶ καθάπερ ἐν σάματι τούτῳ τέθαπται.

Cf. Athen. Deipnos. IV, p. 157 C. Neque haec ab illis abhorrent, apud Claudianum Mamerc. de Stat. Anim. II, 7. *Diligitur corpus ab anima, quia sine eo non potest uti sensibus*, ex Philolao sumta, v. Stob. Ecl. I, p. 8. in nr. 105 laudatum. Illis ponitur animam corpore veluti vinculis teneri, his ea vincula animae convenire, quin etiam diligi ab ea.

Cic. Tusc. IV, 5. Veterem illam equidem Pytha- 126
gorae primum, deinde Platonis descriptionem sequar, qui animam in duas partes dividunt, alteram rationis participem faciunt alteram expertem, in participe rationis ponunt tranquillitatem id est placidam quietamque constantiam, in illa altera motus turbidos tum irae tum cupiditatis, contrarios inimicosque rationi.

Cf. Galen. de Hipp. et Plat. Plac. IV, 6. p. 425; V, 6. p. 478. Kuehn. Nonnulla fragmenta ex iis, quae Pythagoreis ab inferiore aetate supposita diximus, irrationalem animi partem (τὸ ἄλογον) dividunt in τὸ ἐπιθυμητικὸν et θυμικόν, quae Platonis est et divisio et locutio; cf. Plut. de Pl. Phil. IV, 4. Propius a vera Pythagoricorum placitorum indole abesse videntur quae habentur ap. Diog. L. VIII, 30. τὴν δὲ ἀνθρώπου ψυχὴν διαιρεῖσθαι τριχῆ, εἴς τε νοῦν καὶ φρένας καὶ θυμόν. νοῦν μὲν οὖν καὶ θυμὸν εἶναι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζῴοις, φρένας δὲ μόνον ἐν ἀνθρώπῳ.

127 Arist. Met. *A*, 5. *Καὶ περὶ τοῦ τί ἐστιν ἤρξαντο μὲν λέγειν καὶ ὁρίζεσθαι* (sc. *οἱ Πυθαγόρειοι*), *λίαν δ' ἁπλῶς ἐπραγματεύθησαν. ὡρίζοντό τε γὰρ ἐπιπολαίως, καὶ ᾧ πρώτῳ ὑπάρξειεν ὁ λεχθεὶς ὅρος, τοῦτ' εἶναι τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος ἐνόμιζον, ὥσπερ εἴ τις οἴοιτο ταὐτὸν εἶναι διπλάσιον καὶ τὴν δυάδα, διότι πρῶτον ὑπάρχει τοῖς δυσὶ τὸ διπλάσιον.*

Nituntur haec logicarum definitionum initia in doctrina de numeris, quippe numeris notiones a Pythagoreis definiebantur; cf. supra ad n. 118; et ad eandem haud dubie normam omnia, quae ad logicam partem faciebant, disceptabantur; cf. supra n. 104. 105. Inde Sextus Empiricus suum disputandi genus sequutus, adv. Math. VII, 92. *Οἱ δὲ Πυθαγόρειοι τὸν λόγον μέν φασιν* (sc. *κριτήριον εἶναι*), *οὐ κοινῶς δέ, τὸν δὲ ἀπὸ τῶν μαθημάτων περιγινόμενον, καθάπερ ἔλεγε καὶ ὁ Φιλόλαος, θεωρητικόν τε ὄντα τῆς τῶν ὅλων φύσεως, ἔχειν τινὰ συγγένειαν πρὸς ταύτην, ἐπείπερ ὑπὸ τοῦ ὁμοίου τὸ ὅμοιον καταλαμβάνεσθαι πέφυκεν.*

128 Arist. Magn. Moral. I, 1. *Πρῶτος μὲν οὖν ἐνεχείρησε Πυθαγόρας περὶ ἀρετῆς εἰπεῖν, οὐκ ὀρθῶς δέ· τὰς γὰρ ἀρετὰς εἰς τοὺς ἀριθμοὺς ἀνάγων οὐκ οἰκείαν τῶν ἀρετῶν τὴν θεωρίαν ἐποιεῖτο· οὐ γάρ ἐστιν ἡ δικαιοσύνη ἀριθμὸς ἰσάκις ἴσος.*

Hic locus notabilis est quod ipse Pythagoras citatur, id quod ab Aristotele ceteroquin alienum est. Verba *ἀριθμὸς ἰσάκις ἴσος* illustrantur Eth. Nic. V, 8; Magn. Moral. I, 34. *ἔστι δὲ δίκαιον καὶ ἀντιπεπονθός, οὐ μέντοι γε ὡς οἱ Πυθαγόρειοι ἔλεγον. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ ᾤοντο δίκαιον εἶναι, ἅ τις ἐποίησε, ταῦτ' ἀντιπαθεῖν.* Moralem indolem per omnem Pythagoreorum doctrinam diffusam esse plus semel animadvertimus, cf. nr. 121; eandemque habet superstitiosa illa, qua circa religiones versabantur, observantia, quae deprehenditur etiam in illo Pythagorae, *ἕπου θεῷ*, Stob. Ecl. II, 66, quo nefarium simul eorum, qui manus sibi ipsis inferunt, facinus notatum volebant. Plat. Phaed. p. 62 B. *Ὁ μὲν οὖν ἐν ἀποῤῥήτοις λεγόμενος περὶ αὐτῶν λόγος, ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν λύειν οὐδ' ἀποδιδράσκειν κτλ.* cf. Athen. IV, p. 157 C. Virtutem harmoniam appellabant, Diog. L. VIII, 33, videlicet qua animi perturbationibus temperaremus omnemque vitam ad concinnitatem quandam conformaremus. Cui studio inserviebat

etiam quam sociis iniungere solebant suimet ipsius exploratio assidua. Cic. de Sen. 11. Carm. Aur. v. 40. πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη; In moribus perpoliendis et emolliendis musica potissimum utebantur, ut optima morum formatrice. Plut. de Is. et Osir. 81; de Virtute Mor. 3. Symbolica eorum de vita ac moribus praecepta plenissime collegit Iambl. Protrept. 21; de quorum interpretatione tamen vehementer apud antiquos dissensum est, v. Orelli Opusc. Gr. Sententt. I, p. 61 sqq. Carmen aureum, τὰ χρυσᾶ ἔπη, unde conflatum sit non liquet.

CAPUT III.

E L E A T I C I.

---

1. Xenophanes.

Diog. L. IX, 18. Ξενοφάνης — Κολοφώνιος — 129
ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος ἐν Ζάγκλῃ τῆς Σικελίας διέτριβε καὶ ἐν Κατάνῃ [a]. διήκουσε δὲ κατ' ἐνίους μὲν οὐδενός, κατ' ἐνίους δὲ Βότωνος Ἀθηναίου ἤ, ὥς τινες, Ἀρχελάου [b]. καί, ὡς Σωτίων φησί, κατ' Ἀναξίμανδρον ἦν. [c]

a) Xenophanem Eleae degisse, etsi non aperte a veteribus memoratum est, satis tamen probatur eo, quod ab omnibus uno ore Eleaticae successionis princeps fuisse perhibetur. Accedit quod Eleam urbem a Phocaeensibus conditam versibus suis celebrasse traditur, v. Diog. L. IX, 20; cf. Arist. Rhet. II, 23. — b) De Botone Atheniensi non constat. Archelaum a Xenophane auditum esse evidenter falsum est. Ab aliis Telaugis Pythagorici auditor fuisse narrabatur, v. n. 2. — c) Xenophanem Ol. 60. floruisse traditur a Diogene IX, 20; ut Anaximandro suppar fuerit. Apollodorus eum Ol. 40. natum esse sumsit, quam computationem si sequimur, florentissima eius aetas inciderit circiter in Ol. 50. Secundum Timaeum Hieronis et Epicharmi aequalis erat, v. Clem. Alex. Strom. I, p. 301 C. Plut. Reg. Apophth. 4. Sext. Empir. adv. Math. I, 257. Quae

notationes non possunt inter se conciliari, etiamsi tenemus ipsum se ad summam senectutem pervenisse testari, ap. Diog. L. IX, 19. Obiter aetatem Xenophanis computanti maxime sequendum erit quod primum memoratur ab Heraclito, Diog. L. VIII, 36, ipse autem primus mentionem Pythagorae iniecit, Diog. L. IX, 1, 18. Cf. Clint.-Krueg. F. H. s. ann. 477; Welcker. de Cyclo Ep. p. 401 sq.

130 Diog. L. IX, 18. *Γέγραφε δὲ καὶ ἐν ἔπεσι καὶ ἐλεγείας καὶ ἰάμβους κατ' Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου, ἐπικόπτων αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐῤῥαψῴδει τὰ ἑαυτοῦ.*

Carminum reliquias collegit Karsten, Philos. Graec. Vett. Reliqq. I, 1. Bruxell. 1830; cf. Bach in Berl. krit. Jahrbb. 1831. N. 60; Schneidewin Zeitschr. f. Alterthumsw. 1834. N. 91 sq. Quae ad philosophiam pertinent reperiuntur etiam apud Fuelleborn Beiträge z. Gesch. d. Philos. I, p. 59 sqq.; Brandis Comment. Eleat. I; Cousin nouv. fragm. philosophiques. Paris 1828. p. 9 sqq. Iambos intellige carmina satirica; sillos autem, parodias et tragoedias cum grammatici Xenophani tribuerent, indolem potius quam formam carminum spectasse videntur, v. Karsten p. 20 sqq.; nisi forte Xenophanem in sillis Timonis Phliasii loquentem (v. infr. n. 346 not.) spectaverunt ii, a quibus Eleatici sillographi fama profecta est. (Ita iam Fabricius; sed cf. Weland de praecip. Parodiar. Homeric. script. Gotting. 1833. p. 16 sq.) Ad nostram rem gravissimum Xenophanis opus est quod *περὶ φύσεως* inscriptum fuisse ferunt, quod citatur Stobaeo Ecl. Phys. I, p. 294; Poll. Onom. VI, 46. Physica ab eo tractata esse constat; v. n. 139; titulus autem *περὶ φύσεως* a recentioribus fictus esse videtur, cf. nr. 160 b. Versus Xenophanis minus bonos fuisse dicit Cicero Acad. pr. II, 23. Aliorum iudicium v. ap. Athen. XIV, p. 632 D. Ab Heraclito propter *πολυμαθίαν* vituperabatur, v. Diog. L. IX, 1.

131 Arist. Rhet. II, 23. *Ξενοφάνης ἔλεγεν ὅτι ὁμοίως ἀσεβοῦσιν οἱ γενέσθαι φάσκοντες τοὺς θεοὺς τοῖς ἀποθανεῖν λέγουσιν· ἀμφοτέρως γὰρ συμβαίνει μὴ εἶναι τοὺς θεούς ποτε.*

Cf. ibid. p. 1400 b. Bekk., ubi narratur de responso, quod Xenophanes Eleatis dedisse fertur.

132 Xenophanes ap. Sext. Emp. adv. Math. IX, 193.
Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδός τε

ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστί,
κλέπτειν μοιχεύειν τε καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

Cf. Sext. Emp. adv. Math. I, 289, ubi omittuntur versus 1 et 2, ante extremum autem hic ponitur: Ὡς πλεῖστ' ἐφθέγξαντο θεῶν ἀθεμίστια ἔργα, qui reliquos etiam illos duos antecessisse videtur.

Clem. Alex. Strom. V, p. 601 C. *Εὖ γοῦν καὶ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος, διδάσκων ὅτι εἷς καὶ ἀσώματος ὁ θεός, ἐπιφέρει·* 133

Εἷς θεὸς ἔν τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισι μέγιστος,
οὔ τι δέμας θνητοῖσιν ὁμοίιος οὐδὲ νόημα.

καὶ πάλιν·

Ἀλλὰ βροτοὶ δοκέουσι θεοὺς γεννᾶσθαι,
τὴν σφετέρην τ' αἴσθησιν ἔχειν φωνήν τε δέμας τε.

καὶ πάλιν·

Ἀλλ' εἴτοι χεῖράς γ' εἶχον βόες ἠὲ λέοντες
ἢ γράψαι χείρεσσι καὶ ἔργα τελεῖν ἅπερ ἄνδρες,
καί κε θεῶν ἰδέας ἔγραφον καὶ σώματ' ἐποίουν
τοιαῦθ' οἷόν περ καὐτοὶ δέμας εἶχον ὁμοῖον,
ἵπποι μέν θ' ἵπποισι, βόες δέ τε βουσὶν ὁμοῖα.

Cf. Clem. Alex. Strom. VII, p. 711 B. Ἕλληνες δὲ ὥσπερ ἀνθρωπομόρφους, οὕτως καὶ ἀνθρωποπαθεῖς τοὺς θεοὺς ὑποτίθενται, καὶ καθάπερ τὰς μορφὰς αὐτῶν ὁμοίας ἑαυτοῖς ἕκαστοι διαζωγραφοῦσιν, ὥς φησιν ὁ Ξενοφάνης· „Αἰθίοπές τε μέλανας σιμούς τε, Θρᾷκές τε πυῤῥοὺς καὶ γλαυκούς," οὕτως καὶ τὰς ψυχὰς ὁμοιοῦσιν καὶ τοῖς αὐτοῖς ἀναπλάττουσιν. — Ceterum illi versus non tam deum sine corpore esse contendunt (cf. n. 136.) quam vulgarem hominum, qua deos ad suorummet ipsorum similitudinem effingant, levitatem vituperant.

---

v. 2. Ms. H. οὔτε — οὔτε. — 3. Ms. Par. ed. Flor. ἀλλ' οἱ et deinde γεννᾶσθαι θεούς. ed. Flor. δοκοῦσι. Schneidewin. l. l. θεοὺς γεγενῆσθαι. — 4. Apud Clementem editur τὴν σφετέρην δ' ἐσθῆτα. correximus ex Theodoret. Graec. Affect. Curat. Serm. III, p. 49 Sylb. ἀλλ' οἱ βροτοὶ δοκοῦσι γεννᾶσθαι θεούς, καὶ ἴσην τ' αἴσθησιν ἔχειν φ. τ. δ. τ. — 5. Particulam γε inseruit Steph. — 6. Schneidew. καὶ γράψαι, vel ἢ γράψαι — ἢ ἔργα τ. — 7. Ms. Par. καὶ θεῶν. — 8. Ms. Par. καὶ αὐτοί. — 9. Vulgo septimus est. Nos cum Karst. In fine vulgo ὁμοῖοι.

134 Arist. de Xenoph. Zen. et Gorg. 3. *Ἀδύνατόν φησιν (ὁ Ξενοφάνης) εἶναι, εἴ τι ἔστι, γενέσθαι, τοῦτο λέγων ἐπὶ τοῦ θεοῦ· ἀνάγκη γὰρ ἤτοι ἐξ ὁμοίου ἢ ἐξ ἀνομοίων γενέσθαι τὸ γενόμενον· δυνατὸν δὲ οὐδέτερον. οὔτε γὰρ ὅμοιον ὑφ' ὁμοίου προσήκειν τεκνωθῆναι μᾶλλον ἢ τεκνῶσαι (ταὐτὰ γὰρ ἅπαντα τοῖς γε ἴσοις ἢ ὁμοίοις ὑπάρχειν πρὸς ἄλληλα) οὔτ' ἂν ἐξ ἀνομοίου τὸ ἀνόμοιον γενέσθαι. εἰ γὰρ γίγνοιτο ἐξ ἀσθενεστέρου τὸ ἰσχυρότερον ἢ ἐξ ἐλάττονος τὸ μεῖζον ἢ ἐκ χείρονος τὸ κρεῖττον, ἢ τοὐναντίον τὰ χείρω ἐκ τῶν κρειττόνων, τὸ οὐκ ὂν ἐξ ὄντος ἂν γενέσθαι*, ὅπερ ἀδύνατον. ἀΐδιον μὲν οὖν διὰ ταῦτ' εἶναι τὸν θεόν.*

Idem argumentum Xenophani tribuitur a Simplicio Phys. fol. 6 a., qui haec ex Theophrasto depromsit.

135 Aristot. ibid. *Εἰ δ' ἔστιν ὁ θεὸς ἁπάντων κράτιστον, ἕνα φησὶν αὐτὸν προσήκειν εἶναι. εἰ γὰρ δύο ἢ ἔτι πλείους εἶεν, οὐκ ἂν ἔτι κράτιστον καὶ βέλτιστον αὐτὸν εἶναι πάντων. ἕκαστος γὰρ ἂν θεὸς τῶν πολλῶν ὅμοιος ὢν τοιοῦτος εἴη. τοῦτο γὰρ θεὸν καὶ θεοῦ δύναμιν εἶναι, κρατεῖν, ἀλλὰ μὴ κρατεῖσθαι, καὶ πάντα κράτιστον εἶναι**. ὥστε καθὸ μὴ κρείττων, κατὰ τοσοῦτον οὐκ εἶναι θεόν. πλειόνων οὖν ὄντων, εἰ μὲν εἶεν τὰ μὲν ἀλλήλων κρείττους τὰ δὲ ἥττους, οὐκ ἂν εἶναι θεούς· πεφυκέναι γὰρ θεὸν μὴ κρατεῖσθαι· ἴσων δὲ ὄντων, οὐκ ἂν ἔχειν θεοῦ φύσιν*** . . . δεῖν εἶναι κράτιστον· τὸ δὲ ἴσον οὔτε βέλτιον οὔτε χεῖρον εἶναι τοῦ ἴσου. ὥστ' εἴπερ εἴη τε καὶ τοιοῦτον εἴη θεός,*

*) Karst. (qui haec Aristotelis et Theophrasti a Simplicio laudati de Xenophane testimonia tractat in libro laud. p. 97—109.) coni. *τὸ οὐκ ὂν ἐξ οὐκ ὄντος ἂ. γ.* Plenius dixisset, *τὸ ὂν ἐξ οὐκ ὄντος ἢ τὸ οὐκ ὂν ἐξ ὄντος ἂ. γ.* — **) Vulgo *κρατεῖσθαι εἶναι.* Karst. coni. *κράτιστον εἶναι.* Boissonad. ap. Cousin. *κρατεῖσθαι ἑνί.* — ***) Videntur nonnulla excidisse, unde lacunam post v. *φύσιν* indicavimus. Pro *θεοῦ* vulgo est *θεόν*. An scribendum, *οὐκ ἂν ἔχειν θεοῦ φύσιν· δεῖν γὰρ εἶναι κράτιστον.*? Sensus apertus.

ἕνα μόνον εἶναι τὸν θεόν. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ πάντα δύνασθαι ἂν ἃ βούλοιτο [οὐδὲ γὰρ ἂν δύνασθαι] πλειόνων ὄντων ἕνα [εἶναι] μόνον. *

Idem argumentum ex Theophrasto affertur a Simplicio l. l.; nisi quod ibi inversa consequentia hae conclusiones exhibentur.

Arist. l. l. *Ἕνα δ' ὄντα ὅμοιον εἶναι πάντῃ* (sc. *τὸν θεόν*), *ὁρᾶν τε καὶ ἀκούειν, τάς τε ἄλλας αἰσθήσεις ἔχοντα πάντῃ* [a]. *εἰ γὰρ μή, κρατεῖν ἂν καὶ κρατεῖσθαι ὑπ' ἀλλήλων τὰ μέρη θεοῦ ὄντα, ὅπερ ἀδύνατον. πάντῃ δ' ὅμοιον ὄντα σφαιροειδῆ εἶναι* [b]· *οὐ γὰρ τῇ μὲν τῇ δ' οὐ τοιοῦτον εἶναι, ἀλλὰ πάντῃ.* 136

a) Diog. L. IX, 19. *ὅλον δ' ὁρᾶν καὶ ὅλον ἀκούειν, μὴ μέντοι ἀναπνεῖν* **(sc.** *τὸν θεόν*). **Sext. Emp. adv. Math. IX, 144, Xenophanis nomine non addito:** *οὖλος ὁρᾷ, οὖλος δὲ νοεῖ, οὖλος δέ τ' ἀκούει.* **Minime igitur intellectum (***τὸ νοεῖν***) a sensibus disiunctum esse statuebat, quod recentiores de eo contendunt, velut Aristocl. ap. Euseb. Pr. Ev. XIV, 17. Plut. ap. Euseb. ib. I, 8. — Quod deum** *ἀναπνεῖν* **negabat, ap. Diog. L. l. l., id ad Pythagorici placiti similitudinem fortasse interpretandum est; v. supra n. 114. — b) Simplicius l. l. hoc argumentum praetermittit: at faciunt eodem quae deinceps sequuntur,** *πεπερασμένον δὲ καὶ σφαιροειδὲς αὐτὸ διὰ τὸ πανταχόθεν ὅμοιον λέγει. καὶ πάντα δὲ νοεῖν φησὶν αὐτόν, λέγων· Ἀλλ' ἀπάνευθε πόνοιο νόου φρενὶ πάντα κραδαίνει.* **— Deum globosum esse quum statueret, deum a mundo non distinxisse videtur. Cf. Arist. Met.** *Α*, **5.** *Ξενοφάνης — — εἰς τὸν ὅλον οὐρανὸν ἀποβλέψας τὸ ἓν εἶναί φησι τὸν θεόν.*

Arist. l. l. *Ἀΐδιον δ' ὄντα* (sc. *τὸν θεὸν*) *καὶ ἕνα καὶ σφαιροειδῆ οὔτ' ἄπειρον εἶναι* ** *οὔτε πεπεράσθαι. ἄπειρον μὲν τὸ μὴ ὂν εἶναι* ***· *τοῦτο γὰρ οὔτε μέσον οὔτ' ἀρχὴν καὶ τέλος οὔτ' ἄλλο μέρος οὐδὲν ἔχειν· τοιοῦτον δ' εἶναι τὸ ἄπειρον. οἷον δὲ τὸ μὴ ὄν, οὐκ ἂν εἶναι τὸ ὄν, περαίνειν δὲ πρὸς ἄλληλα, εἰ πλείω* 137

---

*) Quae uncinis inclusa sunt, praeter sensum ab aliena manu addita videntur. — **) Voc. *εἶναι* ex coni. add. Brandis. — ***) Bekk. ex cod. Lips. *ἄπειρον ὃ μὴ ὂν εἶναι.*

εἶεν. τὸ δὲ ἓν οὔτε τῷ οὐκ ὄντι οὔτε τοῖς πολλοῖς ὁμοιοῦσθαι· ἓν γὰρ οὐκ ἔχει πρὸς ὅ τι περανεῖ.*

Idem argumentum ex Theophrasto Simplicius l. l.

138 Arist. l. l. Τὸ δὲ τοιοῦτον ὂν ἕν, ὂν τὸν θεὸν εἶναι λέγει, οὔτε κινεῖσθαι οὔτε ἀκίνητον** εἶναι. ἀκίνητον μὲν γὰρ εἶναι τὸ μὴ ὄν· οὔτε γὰρ ἂν εἰς αὐτὸ ἕτερον οὔτε ἐκεῖνο εἰς ἄλλο ἐλθεῖν. κινεῖσθαι δὲ τὰ πλείω ὄντα ἑνός· ἕτερον γὰρ εἰς ἕτερον δεῖν κινεῖσθαι. εἰς μὲν οὖν τὸ μὴ ὂν οὐδὲν ἂν κινηθῆναι· τὸ γὰρ μὴ ὂν οὐδαμῇ εἶναι. εἰ δὲ εἰς ἄλληλα μεταβάλλοι, πλείω αὐτὸν εἶναι ἑνός. διὰ ταῦτα δὴ κινεῖσθαι μὲν ἂν τὰ δύο ἢ πλείω ἑνός, ἠρεμεῖν δὲ καὶ ἀκίνητον εἶναι τὸ οὐδέν. τὸ δὲ ἓν οὔτε ἀτρεμεῖν οὔτε κινεῖσθαι· οὔτε γὰρ τῷ μὴ ὄντι οὔτε τοῖς πολλοῖς ὅμοιον εἶναι. κατὰ πάντα δὲ οὕτως ἔχειν τὸν θεόν, ἀΐδιόν τε καὶ ἕνα, ὅμοιόν τε καὶ σφαιροειδῆ ὄντα, οὔτε ἄπειρον οὔτε πεπερασμένον, οὔτε ἠρεμεῖν οὔτε κινητὸν*** εἶναι.

Eadem ex Theophrasto Simplicius l. l., adiectis hisce: ὥστε καὶ ὅταν ἐν ταὐτῷ μένειν λέγῃ καὶ μὴ κινεῖσθαι,

αἰεὶ δ' ἐν τωὐτῷ τε μένει κινούμενον οὐδέν,
οὐδὲ μετέρχεσθαί μιν ἐπεὶ πρέπει ἄλλοτε ἄλλῃ.†

οὐ κατὰ τὴν ἠρεμίαν τὴν ἀντικειμένην τῇ κινήσει μένειν αὐτόν φησιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπὸ κινήσεως καὶ ἠρεμίας ἐξῃρημένην.

139 Aristot. ib. 2. Ξενοφάνης ἄπειρον τό τε βάθος τῆς γῆς καὶ τοῦ ἀέρος φησὶν εἶναι.

Cf. Arist. d. Coelo II, 13. Achill. Tat. in Arat. p. 128 Petav. Parum constat de physica Xenophanis. Quatuor elementa statuisse dicitur ap. Diog. L. IX, 19. Alii eum principium rerum in terra posuisse affirmant, velut Sext. Emp. adv. Math. X, 313, Stob. Ecl. Phys. I, p. 294. Ab aliis denique versiculus affertur, quo omnia eum ex aqua et terra generasse ostendatur, v. Porphyr. ap. Simpl. Phys. f. 41 a., ubi pro Ἀναξιμένην leg. Ξενο-

---

*) Cod. Lips. περανθείη. — **) Bekk. κινητόν. — ***) Bekk. ἀκίνητον. — †) Vulgo ἀεὶ δ' ἐν ταὐτῷ μένει κινούμενον οὐδέν, οὐδὲ μετέρχεσθαι μήν, ἐπεὶ πρέπει. In uno codice ἐπιτρέπει, teste Brandisio. Karsten dedit μένειν et μιν ἐπιπρέπει.

φάνην; Sext. Emp. X, 314. Tantum apparet, Xenophanem, multitudine et generatione rerum ex vulgaribus hominum opinionibus supposita, physicam etiam, ut ceteros Eleaticos, adumbrasse doctrinaeque de omnibus in uno comprehensis adiecisse. Quo pertinent* fortasse quae laudantur ap. Diog. L. VIII, 36. *Νῦν οὖν τ' ἄλλον ἔπειμι λόγον, δείξω δὲ κέλευθον,* et hic versus ap. Plut. Symp. IX, 14, 7. *ταῦτα δεδόξασται μὲν ἐοικότα τοῖς ἐτύμοισι,* in quibus id carmen finitum esse dixeris. Xenophanem inter physicam et doctrinam de Uno fluctuasse et incertum, utri potissimum se dederet, haesisse affirmat Timo Sillogr. ap. Sext. Emp. Hyp. Pyrrh. I, 224. A recentioribus inter Scepticos refertur, v. Diog. L. IX, 19; 72; Plut. ap. Euseb. Pr. Ev. I, 8. Doctrinam suam ultra hominum sensus et intelligentiam tendere ipse agnovit; v. sqq.

Xenophanes ap. Sext. Emp. adv. Math. VII, 49; 110; 140
VIII, 326.

Καὶ τὸ μὲν οὖν σαφὲς οὔτις ἀνὴρ ἴδεν, οὐδέ τις ἔσται
εἰδὼς, ἀμφὶ θεῶν τε καὶ ἅσσα λέγω περὶ πάντων·
εἰ γὰρ καὶ τὰ μάλιστα τύχοι τετελεσμένον εἰπών,
αὐτὸς ὅμως οὐκ οἶδε· δοκὸς δ' ἐπὶ πᾶσι τέτυκται.

2. Parmenides.

Diog. L. IX, 21. *Παρμενίδης — Ἐλεάτης, διήκουσε* 141
Ξενοφάνους [a]. Ib. 23. *ἤκμαζε δὲ κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.* [b] — — *λέγεται δὲ καὶ νόμους θεῖναι τοῖς πολίταις, ὥς φησι Σπεύσιππος ἐν τῷ περὶ φιλοσόφων.* [c]

a) Arist. Met. *A*, 5. *ὁ γὰρ Παρμενίδης τούτου* (sc. *Ξενοφάνους*) *λέγεται μαθητής.* Aperte falsum quod Diog. L. IX, 21.

---

*) Eadem ad carmen de Elea colonia referuntur a Welckero Ep. Cycl. p. 314, Simon. Amorg. p. 8.

v. 1. *ἀνὴρ ἴδεν.* Ita et Diog. L. IX, 72. Plut. d. Aud. Poet. 2. *γένετ' οὐδὲ κτλ.* — 3 et 4. Citantur etiam a Galeno d. Diff. Puls. III, 1. p. 636 Kuehn. *Ἦν γὰρ καὶ τὰ μέγιστα τύχῃ τετελεσμένα, εἰπὼν Αὐτός, ὅμως οὐκ οἶδε· δοκὸς κτλ.* — *δοκός* scribendum esse, non *δόκος*, praecipit gramm. a Cramero editus, Anecd. I, p. 223, 19. Et ita Callimachus ap. Eust. p. 1627, 43; 1761, 34. *τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ.*

Theophrastum testatus affert, Parmenidem inter Anaximandri auditores fuisse. Cum Pythagoreis coniungitur a Callimacho vel Nicomacho ap. Procul. in Parm. ed. Cousin. T. IV, p. 5, et Sotione ap. Diog. L. ibid. et Strabone VI, p. 252. — b) Socratem adolescentulum (σφόδρα νέον) cum Parmenide sene Athenis commorante disputasse identidem narratur apud Platonem, Parm. p. 127 A.; Theaet. p. 183 E.; Soph. p. 217 C. Inde statuendum est de aetate Parmenidis, licet Plato reprehendatur ab Athenaeo XI, p. 505 F., neque illa notatio concinat cum ea, quam sequitur Diogenes, Parmenidem floruisse Ol. 90. Cf. Clint.-Krueg. F. H. s. ann. 503. 455 et p. 364 b. — c) Cf. Strab. VI, p. 252; Plut. adv. Colot. 32. De vita quadam Parmenidea (velut Pythagorica vita dicebatur) loquitur Cebes Tab. 2; cf. Plat. Theaet. l. l. et Timo Phlias. ap. Diog. L. IX, 23. Aristoteli summus inter Eleaticos Parmenides fuisse videbatur; ceteros μικρὸν ἀγροικοτέρους fuisse dicit, Met. Α, 5.

142 Diog. L. IX, 22. Καὶ αὐτὸς δὲ διὰ ποιημάτων φιλοσοφεῖ, καθάπερ Ἡσίοδός τε καὶ Ξενοφάνης καὶ Ἐμπεδοκλῆς.

Theophrastus ap. Diog. L. VIII, 55. hoc opus περὶ φύσεως inscriptum fuisse memorat; cf. Sext. Emp. adv. Math. VII, 111; Galen. cit in nr. 160 b. Versus Parmenideos minus bonos dicit Cicero Acad. pr. II, 23; cf. Plut. de Rect. Rat. Aud. 13; Procul. in Plat. Parm. T. IV, p. 62. Initium carminis exhibetur ap. Sext. Empir. l. l.; unde poetam allegorica narratione exorsum fuisse videmus, qua se sublime elatum ad Sapientiae adytum perductum esse et ex ipsius deae ore praecepta sua de veritate et rerum natura excepisse finxerat. — Peculiarem de Parmenidis philosophia librum edidisse fertur Aristoteles, v. Io. Philopon. in Arist. Phys. 6. p. 5 a.; itemque Xenocrates, v. Diog. L. IV, 13. Post Aristotelem Theophrastus et Eudemus Rhodius diligenter de nostro egisse videntur. Nostram Parmenideae doctrinae notitiam Simplicii potissimum commentariis debemus, et ad Physica et ad librum de Coelo. Reliquias congesserunt Fuelleborn Beiträge z. Gesch. d. Philos. fasc. VI; Brandis Comment. Eleat. I; Karsten Philos. Graec. Vett. Reliq. Vol. I. Pars. II. Amstelod. 1835. Cf. nos in Zimmerm. Zeitschr. f. Alterthumsw. 1837. No. 16 sq.

143 Parmenides ap. Sext. Empir. adv. Math. VII, 111; de Coelo fol. 137 a.

v. 28 Brandis. *Χρεὼ δέ σε πάντα πυθέσθαι,*
ἠμὲν ἀληθείης εὐπειθέος ἀτρεκὲς ἦτορ,
ἠδὲ βροτῶν δόξας, τῇς οὐκ ἔνι πίστις ἀληθής.
ἀλλ' ἔμπης καὶ ταῦτα μαθήσεαι, ὡς τὰ δοκοῦντα
χρὴ δοκίμους ἰέναι διὰ παντὸς πάντα περῶντας.
ἀλλὰ σὺ τῆσδ' ἀφ' ὁδοῦ διζήσιος εἶργε νόημα,
μηδέ σ' ἔθος πολύπειρον ὁδὸν κατὰ τήνδε βιάσθω,
νωμᾶν ἄσκοπον ὄμμα καὶ ἠχήεσσαν ἀκουὴν
καὶ γλῶσσαν· κρῖναι δὲ λόγῳ πολύδηριν ἔλεγχον
ἐξ ἐμέθεν ῥηθέντα.

Hi versus qua ratione et carmen suum et philosophiam diviserit Parmenides indicant; cf. n. 149. Huius enim altera pars de ipsa veritate erat, altera de hominum opinionibus. Ita et Aristoteles Met. *A*, 8. *τῶν μὲν οὖν ἓν φασκόντων εἶναι τὸ πᾶν οὐθενὶ συνέβη τὴν τοιαύτην συνιδεῖν αἰτίαν* (sc. *τῆς κινήσεως*), *πλὴν εἰ ἄρα Παρμενίδῃ, καὶ τούτῳ κατὰ τοσοῦτον, ὅσον οὐ μόνον ἕν, ἀλλὰ καὶ δύο πως τίθησιν αἰτίας εἶναι.*

Parmenides ap. Procul. in Plat. Tim. p. 105; Simpl. Phys. fol. 25 a; 19 a. 144

Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν ἐρέω, κόμισαι δὲ σὺ μῦθον ἀκούσας,
αἵπερ ὁδοὶ μοῦναι διζήσιός εἰσι νοῆσαι·
ἡ μέν, ὅπως ἔστι τε καὶ ὡς οὐκ ἔστι μὴ εἶναι,
πειθοῦς ἐστὶ κέλευθος, ἀληθείη γὰρ ὀπηδεῖ·
ἡ δ', ὡς οὐκ ἔστι τε καὶ ὡς χρεών ἐστι μὴ εἶναι·

---

v. 28—30. Afferuntur etiam ap. Diog. L. IX, 22. — 29. 30. Plut. adv. Colot. 13. Clem. Alex. Strom. V, p. 576 B. Procul. in Plat. Tim. p. 105. — 31. 32. Desunt ap. Sext. Emp., inveniuntur ap. Simpl. de Coelo. — 34—36. Diog. L. IX, 22. — 29. Oxon. A. B. *εὐκύκλεος*. Taur. *εὐκύκλιος*. Procul. *εὐφεγγέος*. Sext. Emp. (ubi in seqq. Ms. Ciz *ἀτρεκές*) Plut. Diog. L. *ἀτρεκές*, cett. *ἀτρεμές*. — 30. Vulg. editur *ταῖς*. Plut. l. l. *αἷς*. — 31. Oxon. A. B. *ἔμπης*, Taur. *ἔμπις*. — 32. Vulg. *δοκίμως* — *περῶντα*. Oxon. A. *δοκίμους* — *πάντα περ ὄντα*. Karsten vs. 31. *ὥς τε δοκοῦντα* — *δοκίμως* — *περῶντα*. vs. 32. Peyron *πάντα ῥέοντα*, quod seq. Brandis. Possis et, *ὥς σε δοκοῦντα χρὴ δοκίμως ἰέναι* — *περῶντα*. — 36. Karsten *πολύδηνιν*, quod est ap. Diog. L., ubi tamen plurimi libri et meliores *πολύδηριν*, v. Huebn. — 39. Vulg. *εἰ δ' ἄγε τῶν*. Emend. Karsten. — 40. Vulg. *μοῦσαι*. Emend. Karsten, Brandis, Ritter. — 41. Simpl. *ἠμὲν* — *ἠδέ*. Procul. *ἔστι γε καί*.

τὴν δή τοι φράζω παναπειθέα ἔμμεν ἀταρπόν·
οὔτε γὰρ ἂν γνοίης τό γε μὴ ἐόν, οὐ γὰρ ἐφικτόν,
οὔτε φράσαις. — — —
Χρή σε λέγειν τε νοεῖν τ' ἐὸν ἔμμεναι. ἔστι γὰρ εἶναι,
μηδὲν δ' οὐκ εἶναι· τά τέ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
πρῶτ' ἀφ' ὁδοῦ ταύτης διζήσιος εἶργε νόημα·
αὐτὰρ ἔπειτ' ἀπὸ τῆς, ἣν δὴ βροτοὶ εἰδότες οὐδὲν
πλάζονται δίκρανοι· ἀμηχανίη γὰρ ἐν αὐτῶν
στήθεσιν ἰθύνει πλαγκτὸν νόον· οἱ δὲ φορεῦνται
κωφοὶ ὁμῶς τυφλοί τε τεθηπότες, ἄκριτα φῦλα,
οἷς τὸ πέλειν τε καὶ οὐκ εἶναι τωὐτὸν νενόμισται
κοὐ τωὐτόν· πάντων δὲ παλίντροπός ἐστι κέλευθος.

V. 50 sqq. eos spectare videntur, qui mundum generari ponebant, quamquam id ita duntaxat faciebant, ut naturam rerum inde profecti melius enarrare possent.

145 **Parmenides ap. Simpl. Phys. fol. 31 a. b; 17 a; 7 a; de Coelo f. 27 b.**

Μοῦνος δ' ἔτι μῦθος ὁδοῖο
λείπεται, ὡς ἔστι. ταύτῃ δ' ἐπὶ σήματ' ἔασι
πολλὰ μάλ', ὡς ἀγένητον ἐὸν καὶ ἀνώλεθρόν ἐστιν,
οὖλον μουνογενές τε καὶ ἀτρεμὲς ἠδ' ἀτάλαντον·
οὐδέ ποτ' ἦν οὐδ' ἔσται, ἐπεὶ νῦν ἔστιν ὁμοῦ πᾶν,
ἓν συνεχές. τίνα γὰρ γένναν διζήσεαι αὐτοῦ;
ἢ πόθεν αὐξηθέν; οὔτ' ἐκ μὴ ἐόντος ἐάσω
φάσθαι σ' οὐδὲ νοεῖν· οὐ γὰρ φατόν, οὐδὲ νοητόν

---

v. 45. Inter hunc versum et antecedentem Proculus interposuit particulam *καί*, unde suspiceris aliquid omissum esse. Simpl. tamen uno ordine continuat. **ἐφικτόν** Proculus, **ἀνυστόν** Simpl. — 47. Vulg. **χρὴ τὸ λέγειν τὸ νοεῖν τὸ ὄν.** Corr. Grauert ap. Brandis Gesch. d. Philos. I, 379. — 48. Vulg. **τά σε. τε** inseruit Heindorf ad Plat. Soph. p. 237 B. — 49. Simpl. **πρώτης γὰρ ἀφ' ὁδοῦ ταύτης διζήσιος** ταύτης eiecerunt Fuelleborn et Brandis. Karsten dedit **πρῶτον τῆσδ' ἀφ' ὁδοῦ.** — 61. Libb. **ἀτέλεστον, ἀτέλευτον,** ἀγένητον. — De v. **ἀτάλαντον** cf. Empedocl. v. 30. 51. Sturz. et Parmenid. 93. 105. — 63. **γένναν** de Coelo in Mss. omnibus et Phys. f. 31 a. Idem ap. Empedocl. v. 59. — 64. Libb. **πῆ πόθεν αὐξηθέν.** Ritter Gesch. d. Philos. p. 492. **ἢ πόθεν αὐξήθη;**

ἐστιν, ὅπως οὐκ ἔστι. τί δ' ἄν μιν καὶ χρέος ὦρσεν,
ὕστερον ἢ πρόσθ' ἐκ τοῦ μηδενὸς ἀρξάμενον φῦν;
οὕτως ἢ πάμπαν πελέμεν χρεών ἐστιν ἢ οὐκί.
οὐδέ ποτ' ἐκ τοῦ ἐόντος ἐφήσει πίστιος ἰσχὺς
γίνεσθαί τι παρ' αὐτό· τοῦ εἵνεκεν οὔτε γενέσθαι
οὔτ' ὄλλυσθαι ἀνῆκε Δίκη, χαλάσασα πέδησιν
ἀλλ' ἔχει.

Cf. v. 80 sqq. ap. Simplic. Phys. fol. 81 b.

Parmenides ap. Clem. Alex. Strom. V, p. 552 D; Simplic. Phys. f. 19 a; 9 a; 17 b; 7 a; 31 b. 146

Λεῦσσε δ' ὅμως ἀπεόντα νόῳ παρεόντα βεβαίως·
οὐ γὰρ ἀποτμήξει τὸ ἐὸν τοῦ ἐόντος ἔχεσθαι,
οὔτε σκιδνάμενον πάντῃ πάντως κατὰ κόσμον,
οὔτε συνιστάμενον. — —

* * *

Οὐδὲ διαίρετόν ἐστιν, ἐπεὶ πᾶν ἐστὶν ὁμοῖον·
οὐδέ τί πῃ μᾶλλον, τό κεν εἴργοι μιν συνέχεσθαι,
οὐδέ τι χειρότερον· πᾶν δὲ πλέον ἐστὶν ἐόντος.
τῷ συνεχὲς πᾶν ἐστίν, ἐὸν γὰρ ἐόντι πελάζει.
αὐτὰρ ἀκίνητον μεγάλων ἐν πείρασι δεσμῶν
ἐστίν, ἄναρχον, ἄπαυστον, ἐπεὶ γένεσις καὶ ὄλεθρος
τῆλε μάλ' ἐπλάγχθησαν, ἀπῶσε δὲ πίστις ἀληθής.
ταὐτόν τ' ἐν ταὐτῷ τε μένον καθ' ἑαυτό τε κεῖται·
οὕτως ἔμπεδον αὖθι μένει· κρατερὴ γὰρ ἀνάγκη
πείρατος ἐν δεσμοῖσιν ἔχει, τό μιν ἀμφὶς ἐέργει.

---

v. 67. Libb. πρόσθεν τοῦ μηδενός, et deinde ἀρξάμενον φῦναι. Hoc correxit Buttmann. — 69. Simplic. ἔκ γε μὴ ἐόντος, ἐκ μὴ ἐόντος. Brandis ἔκ γε τοῦ ὄντος. Karst. ἐκ τοῦ ἐόντος. — 74. Brandis malit ἀποτμήξεις. Karsten οὐ γὰρ ἀποτμηξεῖται ἐὸν μετ' ἐόντος ἔχ. — 84. Libb. τῇ μᾶλλον. — 85. Simpl. πᾶν δὲ πλέων. Brandis δ' ἐμπλέων, ex codice. — 89. Vulg. τῆδε μάλ' ἐπλάγχθ. Corr. Scaliger. — 90. Ita Simpl. f. 31 b. Karsten dedit δ' ἐν ταὐτῷ. — 92. Simpl. f. 9 a. ἔχει τό μιν, cett. locis ἔχει τέ μιν. Karst. malit ἔχει τε καὶ ἀμφὶς ἐέργει, vel ἔχει ἀμφίς τέ μιν εἴργει.

οὕνεκεν οὐκ ἀτελεύτητον τὸ ἐὸν θέμις εἶναι·[a]
ἐστὶ γὰρ οὐκ ἐπιδευές· ἐὸν γὰρ ἂν παντὸς ἐδεῖτο.

a) Aristoteles Parmenideam doctrinam id peculiare habere dicit, ut Unum finitum (*πεπερασμένον*) esse statuat, Met. *Α*, 5. *Παρμενίδης μὲν γὰρ ἔοικε τοῦ κατὰ τὸν λόγον ἑνὸς ἅπτεσθαι* — *διὸ — πεπερασμένον — φησὶν εἶναι αὐτό.* Phys. I, 2; III, 6. *Ὁ δὲ* (sc. *Παρμενίδης*) *τὸ ὅλον πεπεράνθαι μεσσόθεν ἰσοπαλές.* cf. v. 105.

147 **Parmenides ap. Simpl. Phys. f. 31 b; Plat. Soph. p. 244 E.; Arist. de Xenoph. Z. et G. c. 2. 4; Stob. Eclog. I, p. 352; Simpl. Phys. f. 27 b.**

Αὐτὰρ ἐπεὶ πεῖρας πύματον τετελεσμένον ἐστίν,
πάντοθεν εὐκύκλου σφαίρης ἐναλίγκιον ὄγκῳ,
μεσσόθεν ἰσοπαλὲς πάντῃ· τὸ γὰρ οὔτε τι μεῖζον
οὔτε τι βαιότερον πελέναι χρεών ἐστι τῇ ἢ τῇ.
οὔτε γὰρ οὐκ ἐόν ἐστι, τό κεν παύοι μιν ἱκέσθαι
εἰς ὁμόν, οὔτ' ἐόν ἐστιν ὅπως εἴη κεν ἐόντος
τῇ μᾶλλον, τῇ δ' ἧσσον, ἐπεὶ πᾶν ἐστιν ἄσυλον.

148 **Parmenides ap. Simplic. Phys. f. 19 a; 31 a. b.**

Ταὐτὸν δ' ἐστὶ νοεῖν τε καὶ οὕνεκέν ἐστι νόημα·
οὐ γὰρ ἄνευ τοῦ ἐόντος, ἐν ᾧ πεφατισμένον ἐστίν,
εὑρήσεις τὸ νοεῖν[a]*· οὐδὲν γὰρ ἢ ἔστιν ἢ ἔσται*
ἄλλο πάρεξ τοῦ ἐόντος· ἐπεὶ τό γε Μοῖρ' ἐπέδησεν
οὖλον ἀκίνητόν τ' ἔμεναι. τῷ πάντ' ὄνομ' ἐστίν,
ὅσσα βροτοὶ κατέθεντο, πεποιθότες εἶναι ἀληθῆ,

---

v. 94. Simpl. f. 7 a. *ἐπιδευές· μὴ ἐὸν γὰρ ἂν πάντως.* f. 9 a. *μὴ ἐὸν δ' ἂν παντός.* f. 31 b. *μὴ ὂν δ' ἂν π.* — Karst. *μὴ ἐὸν δέ κε.* Nostrum *ἐόν* verte, si esset *ἀτελεύτητον.* — 107. Libb. *τό κεν παύῃ μιν ἱκνεῖσθαι.* — 108. Libb. *ὅπως εἴη κενὸν ἐόντος.* Nos refinximus ex coni. Karst. Sensus patet ex v. 83 sqq. — 97. *γὰρ ἢ ἔστιν.* *ἢ* inseruimus ex coni. Simpl. Phys. f. 31 b. *οὐδ' εἰ χρόνος ἐστὶν ἢ ἔσται.* — 99. Ita Simpl. Phys. f. 19 a. et 31 b., nisi quod interpunximus post *ἔμεναι*, et *τῷ πάντ' ὄνομ' ἐστίν* dedimus pro *ᾧ πᾶν ὄνομ' ἐστίν*, quod est f. 31 b., cum f. 19 a. legatur *ᾧ πάντ' ὄνομα ἔσται* et in aliis codd. *ὠνόμασται.* Plato Theaet. p. 180 D. *οἷον ἀκίνητον τελέθει τῷ παντί.* Simpl. f. 7 a. *οἷον ἀκίνητον τελέθει, τῷ πᾶν ὄνομ' εἶναι.* Vide Heindorf. ad Plat. Soph. p. 252 a.

γίνεσθαί τε καὶ ὄλλυσθαι, εἶναί τε καὶ οὐκί,
καὶ τόπον ἀλλάσσειν, διά τε χρόα φανὸν ἀμείβειν.

a) Cf. v. 150. τὸ γὰρ πλέον ἐστὶ νόημα. — Id, cuius causa est cogitatio, v. 95, est id, quod cogitatione comprehendendum est, quod cogitatur. — ἐν ᾧ πεφατισμένον ἐστίν, v. 96, h. e. in quo enuntiatum est, sive a quo quid cogitatur.

Parmenides ap. Simplic. Phys. fol. 9 a; 38 b; de **149**
Coelo f. 137 a.

111 *Ἐν τῷ σοι παύσω πιστὸν λόγον ἠδὲ νόημα*
ἀμφὶς ἀληθείης· δόξας δ' ἀπὸ τοῦδε βροτείας
μάνθανε, κόσμον ἐμῶν ἐπέων ἀπατηλὸν ἀκούων.
Μορφὰς γὰρ κατέθεντο δύο γνώμῃς ὀνομάζειν·
(τῶν μίαν οὐ χρεών ἐστιν, ἐν ᾧ πεπλανημένοι εἰσίν·)
ἀντία δ' ἐκρίναντο δέμας, καὶ σήματ' ἔθεντο
χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων· τῇ μὲν φλογὸς αἰθέριον πῦρ
ἠπιόφρον, μέγ' ἀραιόν, ἑωυτῷ πάντοσε τωὐτόν,
τῷ δ' ἑτέρῳ μὴ τωὐτόν· ἀτὰρ κἀκεῖνο κατ' αὐτὸ
ἀντία, νύκτ' ἀδαῆ, πυκινὸν δέμας ἐμβριθές τε.

Addit Simpl. Phys. fol. 7 b. Καὶ δὴ καταλογάδην μεταξὺ τῶν ἐπῶν ἐμφέρεταί τι ῥησείδιον ὡς αὐτοῦ Παρμενίδου, ἔχον οὕτως· Ἐπὶ τῷδέ ἐστι τὸ ἀραιόν, καὶ τὸ θερμόν, καὶ τὸ φάος, καὶ τὸ μαλθακόν, καὶ τὸ κοῦφον· ἐπὶ δὲ τῷ πυκνῷ ὠνόμασται τὸ ψυχρόν, καὶ τὸ ζόφος, καὶ τὸ σκληρόν, καὶ τὸ βαρύ· ταῦτα γὰρ ἀπεκρίθη ἑκατέρως ἑκάτερα. Quae notatio ex eorum aliquo, qui de Parmenide scripserant (v. n. 142), in Simplicium transiisse videtur; quem verisimile est sua fragmenta (idem cadit in Empedoclem) non ex integra Parmenidei carminis editione, verum ex eodem, cuius illa notatio erat, sumsisse. — Ceterum apparet versus 111—113 alteram carminis et systematis sectionem (v. n. 143) praefatos esse. Utriusque connexus quis fuerit ostendit Aristot. Met. *Α*, 5. ἀναγκαζόμενος δ' ἀκολουθεῖν (sc. ὁ Παρμενίδης) τοῖς φαινομένοις, καὶ τὸ ἓν μὲν κατὰ τὸν

---

v. 111. παύσω Simpl. d. Coelo, omn. Mss. παύω Phys. fol. 9 a. — 117. Vulgo τὴν μέν. — 118. Phys. f. 9 a. ἤπιον ὄν, μέγ' ἀραιόν, ἐλαφρόν, ἑωυτῷ. Similiter f. 7 b. sed f. 39 a. ita: ἤπιόν ἐστιν, ἐλαφρόν, ἑαυτῷ πάντοσε τωὐτόν. Nos ἠπιόφρον ex coni. Karst. ἤπιον ἐόν, quod pronuntiandum esse per synizesin. — 120. Simpl. f. 7 b. τἀναντία νυκτάδα ἠδὲ πυκινόν, 39 a. ἀντία νυκτάδα ἢ πυκινόν.

λόγον, πλείω δὲ κατὰ τὴν αἴσθησιν ὑπολαμβάνων εἶναι, δύο τὰς αἰτίας καὶ δύο τὰς ἀρχὰς πάλιν τίθησι, θερμὸν καὶ ψυχρόν, οἷον πῦρ καὶ γῆν λέγων· τούτων δὲ κατὰ μὲν τὸ ὂν τὸ θερμὸν τάττει, θάτερον δὲ κατὰ τὸ μὴ ὄν. De Gen. et Corr. I, 3. ὥσπερ Παρμενίδης λέγει δύο (sc. στοιχεῖα), τὸ ὂν καὶ τὸ μὴ ὂν εἶναι φάσκων, πῦρ καὶ γῆν. — Quo faciunt v. 115, et νὺξ ἀδαὴς et ἄφαντος v. 120. 125. Minus accurate Theophrastus huic elementorum oppositioni contrarium inter materiam et causam activam subesse affirmabat, v. Schol. in Aristot. p. 536 a.

150 Parmenides ap. Simplic. Phys. fol. 39 a.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα φάος καὶ νὺξ ὀνόμασται
καὶ τὰ κατὰ σφετέρας δυνάμεις ἐπὶ τοῖσί τε καὶ τοῖς,
πᾶν πλέον ἐστὶν ὁμοῦ φάεος καὶ νυκτὸς ἀφάντου,
ἴσων ἀμφοτέρων, ἐπεὶ οὐδετέρῳ μέτα μηδέν.

Ambigua vox ἴσος etiam ab Empedocle usurpatur de elementis causisque moventibus et de sphaera; v. Sturz Empedocl. p. 176 sqq. Egregie huc quadrat versus 59 Empedoclis, ubi ἶσα explicatur additis ἥλικα γένναν, h. e. aeque aeterna.

151 Simplic. Phys. f. 9 a. Μετ' ὀλίγα δὲ πάλιν περὶ τῶν δυοῖν στοιχείων εἰπὼν (sc. ὁ Παρμενίδης) ἐπάγει καὶ τὸ ποιητικόν, λέγων οὕτως·

127 Αἱ γὰρ στεινότεραι [a] πυρὸς ἐκ πεποίηντ' ἀκρίτοιο,
αἱ δ' ἐπὶ τῆς νυκτός, μετὰ δὲ φλογὸς ἵεται αἶσα·
ἐν δὲ μέσῳ τούτων Δαίμων, ἣ πάντα κυβερνᾷ [b].
παντὸς γὰρ στυγεροῖο τόκου καὶ μίξιος ἀρχή,
πέμπουσ' ἄρσενι θῆλυ μιγῆναι, ἐναντία τ' αὖθις
ἄρσεν θηλυτέρῳ.

---

v. 125. Vulg. πλεών. — 127. Libb. (Phys. f. 9 a. 7 b.) στεινότεραι ποίηντο πυρὸς ἀκρίτοιο. Alii codd. πῦηντο et πύην. — 130—132. Cum praecedentibus coniunguntur apud eundem Simpl. Phys. f. 7 b. — 130. Vulgo πάντα γάρ, v. 131. θῆλυ μίγεν τό τ' ἐναντίον αὖθις. Karst. πάντα γ' ἄρα, et μίγεν, quod pro ἐμίγησαν positum putat; ut ἀρχὴ πέμπουσα habeatur pro nominativo absoluto, tanquam legatur, πάντα . . τῆς ἀρχῆς πεμπούσης ἐμίγεν (ἐμίγησαν) ἄρσενι θῆλυ κτλ. Idem in commentario proposuit πέμπε σὺν ἄρσενι θῆλυ μιγῆναι, ἐναντία τ' αὖθις κτλ., quod ex parte recepimus.

ταύτην καὶ θεῶν αἰτίαν εἶναί φησι, λέγων
πρώτιστον μὲν Ἔρωτα θεῶν μητίσατο πάντων [c].
καὶ τὰς ψυχὰς πέμπειν ποτὲ μὲν ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς εἰς τὸ ἀειδές, ποτὲ δὲ ἀνάπαλίν φησιν. [d]

a) Subintelligendum στεφάναι, cf. Stob. Ecl. I, p. 482. Loquitur enim de orbibus sive coronis, partim aethereis, partim terrena materie conflatis, alia supra aliam positis, quibus universum mundi orbem constare opinabatur; quarum in medio ponebat Daemonem naturae gubernatricem. Ceterae, quae ad eandem Parmenideae doctrinae partem pertinent, notationes obscuriores sunt, velut Cic. de Nat. Deor. I, 11. — b) Daemonem mundique animam a Parmenide Δίκην et Ἀνάγκην appellatam esse tradit Stob. Ecl. I, p. 484, Ἀφροδίτην Plutarch. Amator. 12. — c) Amore Parmenidem ut primo motore rerum usum esse testatur Aristot. Met. A, 4.; praeter quem Cicero bellum quoque, discordiam, cupiditatem a Parmenide adhibitam esse tradit, de Nat. Deor. I, 11; cf. Plat. Conviv. p. 195. Quod si recte animadversum est, duo principia materialia efficiuntur et duae potentiae moventes oppositae; quas videtur etiam Aristoteles indicare loco ad n. 149 citato, δύο τὰς αἰτίας καὶ δύο τὰς ἀρχάς. — d) Sensus: Hominum animaliumque animae modo in hunc mundum, ubi veritas non reperitur nisi cum errore confusa, ingrediuntur, modo in unum illud, quod absolutum est omniumque differentiarum expers, revertuntur. Inde v. 130. στυγερὸς τόκος, dira mortalium generatio, utpote qua in mundum illum errorum plenum inducantur miseri.

Diog. L. IX, 22. Γένεσίν τε ἀνθρώπων ἐξ ἰλύος 152
πρῶτον γενέσθαι. Censorin. d. Die Nat. 4. Empedocles — primo membra singula ex terra quasi praegnante passim edita, deinde coisse et effecisse solidi hominis materiam, igni simul et humori permixtam. — — Haec eadem opinio etiam in Parmenide Veliate fuit, pauculis exceptis ab Empedocle dissensis.

Cf. supra in Anaximandro n. 56.

Arist. Met. Γ, 5. Καὶ γὰρ Ἐμπεδοκλῆς μεταβάλ- 153
λοντας τὴν ἕξιν μεταβάλλειν φησὶ τὴν φρόνησιν· — — καὶ Παρμενίδης δὲ ἀποφαίνεται τὸν αὐτὸν τρόπον·

147 Ὡς γὰρ ἕκαστος ἔχει κρᾶσιν μελέων πολυκάμπτων,
τὼς νόος ἀνθρώποισι παρέστηκεν· τὸ γὰρ αὐτὸ

ἔστιν ὅπερ φρονέει μελέων φύσις ἀνθρώποισιν
καὶ πᾶσιν καὶ παντί· τὸ γὰρ πλέον [a] ἐστὶ νόημα.

Theophr. de Sens. 3. Παρμενίδης μὲν γὰρ ὅλως οὐδὲν ἀφώρικεν (sc. περὶ αἰσθήσεων), ἀλλὰ μόνον ὅτι δυοῖν ὄντοιν στοιχείοιν κατὰ τὸ ὑπερβάλλον ἐστὶν ἡ γνῶσις· ἐὰν γὰρ ὑπεραίρῃ τὸ θερμὸν ἢ τὸ ψυχρόν, ἄλλην γίνεσθαι τὴν διάνοιαν· βελτίω δὲ καὶ καθαρωτέραν τὴν διὰ τὸ θερμόν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ταύτην δεῖσθαί τινος συμμετρίας *. 4. τὸ γὰρ αἰσθάνεσθαι καὶ τὸ φρονεῖν ὡς ταὐτὸ λέγει· διὸ καὶ τὴν μνήμην καὶ τὴν λήθην ἀπὸ τούτων ** γίνεσθαι διὰ τῆς κράσεως. ἂν δ' ἰσάζωσι τῇ μίξει, πότερον ἔσται φρονεῖν ἢ οὔ, καὶ τίς ἡ διάθεσις, οὐδὲν ἔτι διώρικεν. ὅτι δὲ καὶ τῷ ἐναντίῳ καθ' αὑτὸ ποιεῖ τὴν αἴσθησιν [b], φανερὸν ἐν οἷς φησὶ τὸν *** νεκρὸν φωτὸς μὲν καὶ θερμοῦ καὶ φωνῆς οὐκ αἰσθάνεσθαι διὰ τὴν ἔκλειψιν τοῦ πυρός, ψυχροῦ δὲ καὶ σιωπῆς καὶ τῶν ἐναντίων αἰσθάνεσθαι [c]. καὶ ὅλως δὲ πᾶν τὸ ὂν ἔχειν τινὰ γνῶσιν.

a) Τὸ πλέον est plenum, non plus, ut alii interpretati sunt. Cf. v. 85. 125. — b) De sensibus loqui videtur, cum et in sequentibus de iis agat et §. 1. dixerit, Παρμενίδης — τῷ ὁμοίῳ sc. ποιεῖ τὴν αἴσθησιν, h. e. Parmenides cuique elemento per se, quod contrarium est alteri, sui ipsius sensum tribuit, velut frigidum cognosci dicebat a frigido, etc. — c) Cognitionem frigidi etc., quae mortuo tribuitur, apparet cognitionem τοῦ μὴ ὄντος esse, cf. nr. 149. not. De altiore veritatis cognitione, quae conciliatur ope λόγου, mirum quod nulla eius in his testimoniis ratio habetur.

3. Zeno.

154 Diog. L. IX, 25. Ζήνων Ἐλεάτης, — — διακήκοε Παρμενίδου καὶ γέγονεν αὐτοῦ παιδικά. — — φησὶ

*) Sequuntur versus modo ex Aristotele allati. Apud Theophrastum ita est: ὡς γὰρ ἑκάστῳ ἔχει κρᾶσις μ. πολυπλάγκτων. — **) Scil. τῶν στοιχείων, vel μελέων. — ***) Camot. τό.

δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Σοφιστῇ εὑρετὴν αὐτὸν γενέσθαι διαλεκτικῆς. — γέγονε δὲ ἀνὴρ γενναιότατος καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ ἐν πολιτείᾳ. φέρεται γοῦν αὐτοῦ βιβλία πολλῆς συνέσεως γέμοντα.

De aetate notum est ex Platone Parm. p. 127 B., qui Zenonem una cum Parmenide Athenas venisse narrat, annos paene quadraginta natum, cum Parmenides annos egerit ferme quinque et sexaginta. Floruit Ol. 79, v. Diog. L. IX, 29; Suid. v. Ζήνων. Ex Platone etiam illud sumtum, quod dicit Laertius Zenonem Parmenidi in deliciis fuisse. — Strab. VI, p. 252. Eleam praeter Parmenidis etiam Zenonis legibus floruisse narrat. Patriae amorem in eo prae se tulit, quod civium libertatem contra Nearchum tyrannum vindicare conabatur, extremos, cum tyranno succubuisset, cruciatus constanter perpessus; v. Diod. Sic. Exc. Vales. 557; Plut. adv. Colot. 32; Diog. L. IX, 26. 27; Cousin nouveaux fragmens philosophiques p. 107 sqq. Dialectices inventor dici videtur cum propter summum syllogismorum artificium, tum quia dialogos philosophicos composuit, v. Diog. L. III, 47; Arist. El. Soph. 10. In libris prosa oratione utebatur. Suid. s. v. Ζήνων complures titulos numerat, inter eos ἐξήγησιν τῶν Ἐμπεδοκλέους, qua physicam suam explicuisse videtur, cf. Stob. Ecl. I, p. 60. Imprimis autem nobilis eo opere erat, quo, refutatis adversariorum opinionibus, Parmenidis de Uno doctrinae patrocinatus erat; de quo ipse Zeno apud Plat. Parmenid. p. 128. Ἔστι δὲ τό γε ἀληθὲς βοήθειά τις ταῦτα τὰ γράμματα τῷ Παρμενίδου λόγῳ πρὸς τοὺς ἐπιχειροῦντας αὐτὸν κωμῳδεῖν, ὡς, εἰ ἕν ἐστι, πολλὰ καὶ γελοῖα συμβαίνει πάσχειν τῷ λόγῳ καὶ ἐναντία αὐτῷ. ἀντιλέγει δὴ οὖν τοῦτο τὸ γράμμα πρὸς τοὺς τὰ πολλὰ λέγοντας καὶ ἀνταποδίδωσι ταὐτὰ καὶ πλείω, τοῦτο βουλόμενον δηλοῦν, ὡς ἔτι γελοιότερα πάσχοι ἂν αὐτῶν ἡ ὑπόθεσις, ἡ εἰ πολλά ἐστιν ἢ ἡ τοῦ ἓν εἶναι, εἴ τις ἱκανῶς ἐπεξίοι. διὰ τοιαύτην δὴ φιλονεικίαν ὑπὸ νέου ὄντος ἐμοῦ ἐγράφη, καί τις αὐτὸ ἔκλεψε γραφέν, ὥστε οὐδὲ βουλεύσασθαι ἐξεγένετο, εἴτ' ἐξοιστέον αὐτὸ εἰς τὸ φῶς εἴτε μή. Postrema a Platone addita videntur eo consilio, ut minueretur Zenonis, quae ei propter artificiosius argumentandi genus conflata erat, invidia; v. Diog. L. VIII, 57; IX, 25; Sext. Emp. VII, 7. Quarum argumentationum partem nonnisi in confabulando et parum serie prolatam esse suspiceris. In tribus potissimum rebus ratiocinationes Zenonis, Palamedis Eleatici, quem dicit, positas fuisse affirmat Plato Phaedr. p. 261 E. τὰ αὐτὰ ὅμοια καὶ ἀνόμοια, καὶ ἓν καὶ πολλά, μένοντά τε αὖ καὶ φερόμενα.

155 Simplic. in Phys. f. 255 a. *Διὰ τοῦτο λύει (sc. ὁ Ἀριστοτέλης) καὶ τὸν Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου λόγον, ὃν ἤρετο Πρωταγόραν τὸν σοφιστήν. Εἰπὲ γάρ μοι, ἔφη, ὦ Πρωταγόρα, ἆρα ὁ εἷς κέγχρος καταπεσὼν ψόφον ποιεῖ ἢ τὸ μυριοστὸν τοῦ κέγχρου; τοῦ δὲ εἰπόντος μὴ ποιεῖν, Ὁ δὲ μέδιμνος, ἔφη, τῶν κέγχρων καταπεσὼν ποιεῖ ψόφον ἢ οὔ; τοῦ δὲ ψοφεῖν εἰπόντος τὸν μέδιμνον, Τί οὖν, ἔφη ὁ Ζήνων, οὐκ ἔστι λόγος τοῦ μεδίμνου τῶν κέγχρων πρὸς τὸν ἕνα καὶ τὸ μυριοστὸν τοῦ ἑνός; τοῦ δὲ φήσαντος εἶναι, Τί οὖν, ἔφη ὁ Ζήνων, οὐ καὶ τῶν ψόφων ἔσονται λόγοι πρὸς ἀλλήλους οἱ αὐτοί; ὡς γὰρ τὰ ψοφοῦντα, καὶ οἱ ψόφοι· τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, εἰ ὁ μέδιμνος τοῦ κέγχρου ψοφεῖ, ψοφήσει καὶ ὁ εἷς κέγχρος καὶ τὸ μυριοστὸν τοῦ κέγχρου.*

Cf. Arist. Phys. VII, 5.

156 Simplic. Phys. f. 30 b. *Δεικνὺς γὰρ ὅτι, εἰ πολλά ἐστι, τὰ αὐτὰ πεπερασμένα ἐστὶ καὶ ἄπειρα, γράφει ταῦτα κατὰ λέξιν ὁ Ζήνων· „Εἰ πολλά ἐστιν, ἀνάγκη τοσαῦτα εἶναι ὅσα ἐστί, καὶ οὔτε πλείονα αὐτῶν οὔτε ἐλάττονα. εἰ δὲ τοσαῦτά ἐστιν ὅσα ἐστί, πεπερασμένα ἂν εἴη." καὶ πάλιν· „Εἰ πολλά ἐστιν, ἄπειρα τὰ ὄντα ἐστίν· ἀεὶ γὰρ ἕτερα μεταξὺ τῶν ὄντων ἐστὶ καὶ πάλιν ἐκείνων ἕτερα μεταξύ. καὶ οὕτως ἄπειρα τὰ ὄντα ἐστί." καὶ οὕτω μὲν τὸ κατὰ τὸ πλῆθος ἄπειρον ἐκ τῆς διχοτομίας ἔδειξε* [a]. *τὸ δὲ κατὰ μέγεθος πρότερον κατὰ τὴν αὐτὴν ἐπιχείρησιν. προδείξας γὰρ ὅτι, εἰ μὴ ἔχοι μέγεθος τὸ ὄν, οὐδ' ἂν εἴη, ἐπάγει· „Εἰ δὲ ἔστιν, ἀνάγκη ἕκαστον μέγεθός τε ἔχειν καὶ πάχος, καὶ ἀπέχειν αὐτοῦ τὸ ἕτερον ἀπὸ τοῦ ἑτέρου. καὶ περὶ τοῦ προὔχοντος ὁ αὐτὸς λόγος· καὶ γὰρ ἐκεῖνο ἕξει μέγεθος καὶ προέξει αὐτοῦ τι. ὅμοιον δὲ τοῦτο ἅπαξ τε εἰπεῖν καὶ ἀεὶ λέγειν· οὐδὲν γὰρ αὐτοῦ τοιοῦτον ἔσχατον ἔσται, οὔτε ἕτερον πρὸς ἕτερον οὐκ ἔσται. οὕτως εἰ πολλά ἐστιν, ἀνάγκη αὐτὰ μικρά τε εἶναι καὶ μεγάλα· μικρὰ*

μὲν, ὥστε μὴ ἔχειν μέγεθος, μεγάλα δέ, ὥστε ἄπειρα εἶναι." b

a) Ἐκ τῆς διχοτομίας. De eadem argumentandi ratione Aristoteles Phys. I, 3. extr. ἐκ τῆς διχοτομίας ἄτομα ποιήσαντες μεγέθη, quem locum interpretes ad Zenonem referebant; v. Simpl. f. 30 a. Bipartitam illam divisionem esse per se non necesse est, verum exempli gratia potissimum haec allata sunt. — b) Si divisionem in infinitum persequare, quodvis corpus ex infinitis corpusculis constare, infinite igitur magnum esse videbitur. Atqui corpuscula illa infinite parva sunt. Sequitur ergo compositionem quoque eorum infinite parvam esse. Cf. Eudem. ap. Simpl. Phys. f. 30 a. Καὶ Ζήνωνά φασι λέγειν, εἴ τις αὐτῷ τὸ ἓν ἀποδοίη, τί ποτέ ἐστι, ἕξειν * τὰ ὄντα λέγειν. ἠπόρει δέ, ὡς ἔοικε, διὰ τῶν μὲν αἰσθητῶν ἕκαστον κατηγορικῶς τε πολλὰ λέγεσθαι (hoc est, unaquaeque res diverse nominatur pro diversis categoriis, ideoque, si nomina rei cum ipsa re confundas, revera multitudo esse videbitur. Cf. Plato Parm. p. 129), καὶ μερισμῷ, τὴν δὲ στιγμὴν μηδὲν τιθέναι· ὃ γὰρ μήτε προστιθέμενον αὔξει μήτε ἀφαιρούμενον μειοῖ, οὐκ ᾤετο τῶν ὄντων εἶναι. Postrema leguntur etiam apud Aristotelem Met. Β, 4. Quod argumentandi genus secus intelligentes nonnulli Unum a Zenone sublatum esse affirmant, velut Alex. Aphrod. ap. Simpl. f. 30 a.; Senec. Ep. 88. extr.

Simpl. Phys. f. 130 b. Ὁ Ζήνωνος λόγος ἀναιρεῖν ἐδόκει τὸν τόπον ἐρωτῶν οὕτως· „Εἰ ἔστιν ὁ τόπος, ἐν τίνι ἔσται; πᾶν γὰρ ὂν ἔν τινι· τὸ δὲ ἔν τινι καὶ ἐν τόπῳ. ἔσται ἄρα καὶ ὁ τόπος ἐν τόπῳ, καὶ τοῦτο ἐπ' ἄπειρον. οὐκ ἄρα ἔστιν ὁ τόπος." 157

Cf. Arist. Phys. IV, 1. 3. v. infra n. 318.

Arist. Phys. VI, 9. Τέτταρες δ' εἰσὶ λόγοι περὶ κινήσεως Ζήνωνος οἱ παρέχοντες τὰς δυσκολίας τοῖς λύουσιν· πρῶτος μὲν ὁ περὶ τοῦ μὴ κινεῖσθαι διὰ τὸ πρότερον εἰς τὸ ἥμισυ δεῖν ἀφικέσθαι τὸ φερόμενον ἢ πρὸς τὸ τέλος [a]. — δεύτερος δ' ὁ καλούμενος Ἀχιλλεύς· ἔστι δ' οὗτος, ὅτι τὸ βραδύτερον οὐδέποτε καταληφθήσεται θέον ὑπὸ τοῦ ταχίστου· ἔμπροσθεν γὰρ ἀναγκαῖον ἐλθεῖν τὸ διῶκον, ὅθεν ὥρμησε τὸ φεῦγον, 158

*) Ita Brandis e cod. Vulgo λέξειν.

ὥστ' ἀεί τι προέχειν ἀναγκαῖον τὸ βραδύτερον[b]. — — τρίτος δὲ — — ὅτι ἡ ὀϊστὸς φερομένη ἕστηκεν. συμβαίνει δὲ παρὰ τὸ λαμβάνειν τὸν χρόνον συγκεῖσθαι ἐκ τῶν νῦν[c]. — — τέταρτος δ' ὁ περὶ τῶν ἐν τῷ σταδίῳ κινουμένων ἐξ ἐναντίας ἴσων ὄγκων παρ' ἴσους, τῶν μὲν ἀπὸ τέλους τοῦ σταδίου, τῶν δ' ἀπὸ μέσου, ἴσῳ τάχει, ἐν ᾧ συμβαίνειν οἴεται ἴσον εἶναι χρόνον τῷ διπλασίῳ τὸν ἥμισυν. ἔστι δ' ὁ παραλογισμὸς ἐν τῷ τὸ μὲν παρὰ κινούμενον τὸ δὲ παρ' ἠρεμοῦν τὸ ἴσον μέγεθος ἀξιοῦν τῷ ἴσῳ τάχει τὸν ἴσον φέρεσθαι χρόνον.[d]

a) Cf. Arist. Phys. VI, 2. διὸ καὶ ὁ Ζήνωνος λόγος ψεῦδος λαμβάνει τὸ μὴ ἐνδέχεσθαι τὰ ἄπειρα διελθεῖν ἢ ἅψασθαι τῶν ἀπείρων καθ' ἕκαστον ἐν πεπερασμένῳ χρόνῳ. Cf. Scholl. Arist. Phys. p. 407 b. Brandis, ubi hoc exemplum adiicitur, εἰ γὰρ κινοῖτό τι ἐπὶ πηχυαίου μεγέθους ἐν μιᾷ ὥρᾳ, ἐπειδὴ ἐν παντὶ μεγέθει ἄπειρόν ἐστι σημεῖον*, ἀνάγκη πάντων ἅψασθαι τῶν σημείων τοῦ μεγέθους τὸ κινούμενον· διελεύσεται ἄρα τὸ ἄπειρον ἐν πεπερασμένῳ χρόνῳ, ὅπερ ἀδύνατον. Spatium infinitum esse eo demonstrabat Zeno, quod quaelibet spatii pars bifariam dividi posset. — b) Simpl. Phys. f. 237 a. Ἀχιλλεὺς οὖν ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ παραληφθέντος ἐν αὐτῷ Ἀχιλλέως ἐκλήθη, ὃν ἀδύνατόν φησιν ὁ λόγος τὴν χελώνην διώκοντα καταλαβεῖν. — c) Cf. Arist. init. cap. laud.; Simpl. Phys. f. 236 b. Ὁ δὲ Ζήνωνος λόγος — — ἐῴκει συλλογίζεσθαι οὕτως· τὸ φερόμενον βέλος ἐν παντὶ τῷ** νῦν κατὰ τὸ ἴσον ἑαυτῷ ἐστίν, ὥστε καὶ ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ· τὸ δὲ ἐν τῷ νῦν κατὰ τὸ ἴσον ἑαυτῷ ὂν οὐ κινεῖται. ἠρεμεῖ ἄρα, ἐπειδὴ μηδὲν ἐν τῷ νῦν κινεῖται, τὸ δὲ μὴ κινούμενον ἠρεμεῖ, ἐπειδὴ πᾶν ἢ κινεῖται ἢ ἠρεμεῖ. τὸ ἄρα φερόμενον βέλος ἕως φέρεται ἠρεμεῖ, κατὰ πάντα τὸν τῆς φορᾶς χρόνον. — d) Simpl. Phys. f. 238 a. Ὁ μὲν οὖν λόγος — εὐηθέστατος —, ὥς φησιν Εὔδημος, διὰ τὸ προφανῆ τὸν παραλογισμὸν ἔχειν. Optime hoc argumentum explicatur a Baylio Dict. hist. crit. art. Zenon. lit. F.

159 Diog. L. IX, 29. Γεγενῆσθαι δὲ τὴν τῶν πάντων φύσιν ἐκ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ καὶ ξηροῦ καὶ ὑγροῦ[a], λαμβανόντων αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὴν μεταβολήν[b]. γέ-

*) Leg. ἄπειρά ἐστι σημεῖα. — **) τῷ deest in edit.

νεῶν τε ἀνθρώπων ἐκ γῆς εἶναι καὶ ψυχὴν κρᾶμα ὑπάρχειν ἐκ τῶν προειρημένων κατὰ μηδενὸς τούτων ἐπικράτησιν.

a) Patet haec quatuor elementa esse. Cf. Stob. Ecl. I, p. 60. (Meliss. n. 167.), ubi Zenoni ea etiam doctrina tribuitur, quae est de causis moventibus oppositis, Amore et Odio. — b) Haec aut perperam intellecta sunt, aut ex Empedoclis physice, quam Zenonica sequebatur (v. nr. 154. not.), ad hunc traducta.

4. Melissus.

Diog. L. IX, 24. Μέλισσος — Σάμιος. οὗτος ἤκουσε 160
Παρμενίδου [a]. — — γέγονε δὲ καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ ἀποδοχῆς παρὰ τοῖς πολίταις ἠξιωμένος· ὅθεν καὶ ναύαρχος αἱρεθεὶς ἔτι καὶ μᾶλλον ἐθαυμάσθη διὰ τὴν οἰκείαν ἀρετήν [b]. — — φησὶ δ' Ἀπολλόδωρος ἠκμακέναι αὐτὸν κατὰ τὴν τετάρτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.

a) Hoc parum probabile est, et minus etiam illud verisimile, quod Heraclitum audivisse traditur, apud Diog. l. l. — b) Athenienses a Samiis Melisso duce pugna navali victos esse narrat Aristot. ap. Plut. V. Pericl. c. 26; cf. adv. Colot. 32; Suid. s. v. Μέλιτος. Congruit computatio Apollodori. V. Krueg.-Clint. F. H. s. ann. 440; cf. Krueger philologisch-historische Studien p. 208 sqq. — Opus Melissi, quod reliquit, unicum περὶ τοῦ ὄντος inscriptum fuisse testatur Suid. l. l., περὶ φύσεως Galen. ad Hippocr. d. Natur. Hom. I, p. 5. Kuehn.; de Elem. sec. Hippocr. I, 9. p. 487 Kuehn.: τὰ γὰρ τῶν παλαιῶν ἅπαντα περὶ φύσεως ἐπιγέγραπται, τὰ Μελίσσου, τὰ Παρμενίδου, τὰ Ἐμπεδοκλέους, Ἀλκμαίωνός τε καὶ Γοργίου, καὶ Προδίκου, καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων; *de ente et natura* Alexander Aphrod. et Nicol. Damasc. apud Bessarion. in Calumn. Platon. II, 11. Erat hoc opus Ionica dialecto scriptum; de divisione v. ad n. 164. Reliquias, quas Simplicio maximam partem debemus, tractavit Brandis Commentatt. Eleat. Sect. III, p. 186 sqq. Aristotelici, qui fertur, libri de Xenophane, Zenone et Gorgia capp. I et II ad Melissum pertinere evicit Spalding, Vindiciae Philosophor. Megaricor. p. 56 sqq.

161 Simplic. Phys. f. 22 b. Ὁ Μέλισσος — ἄρχεται τοῦ συγγράμματος οὕτως· „Εἰ μὲν μηδὲν ἔστι, περὶ τούτου τί ἂν λέγοιτο ὡς ἐόντος τινός; εἰ δέ τι ἔστιν, ἤτοι γινόμενόν ἐστιν ἢ αἰεὶ * ἐόν. ἀλλ' εἰ γινόμενον, ἤτοι ἐξ ἐόντος ἢ ἐκ μὴ ἐόντος· ἀλλ' οὔτε ἐκ μὴ ἐόντος οἷόν τε γίνεσθαί τι, οὔτε ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐόν, πολλῷ δὲ μᾶλλον τὸ ἁπλῶς ἐόν· οὔτε ἐκ τοῦ ἐόντος· εἴη γὰρ ἂν οὕτω καὶ οὐ γίνοιτο. οὐκ ἄρα γινόμενόν ἐστι τὸ ἐόν· αἰεὶ ἐὸν ἄρα ἐστίν. Οὔτε φθαρήσεται τὸ ἐόν· οὔτε γὰρ ἐς ** τὸ μὴ ἐὸν οἷόν τε τὸ ἐὸν μεταβάλλειν· συγχωρέεται γὰρ καὶ τοῦτο ὑπὸ τῶν φυσικῶν· οὔτε ἐς ἐόν· μένοι γὰρ ἂν πάλιν οὕτω γε καὶ οὐ φθείροιτο. οὔτε ἄρα γέγονε τὸ ἐόν, οὔτε φθαρήσεται· αἰεὶ ἄρα ἦν τε καὶ ἔσται.

Cf. Meliss. ap. Simpl. fol. 34 b. Aristot. d. Xenoph. Zen. Gorg. c. 1. εἴτ' ὄντων τινῶν ἀεὶ ἕτερα προσγίνοιτο, πλέον ἂν καὶ μεῖζον τὸ ὂν *** γεγονέναι· ᾧ δὴ πλέον καὶ μεῖζον, τοῦτο γενέσθαι ἂν ἐξ οὐδενός. ἐν γὰρ τῷ ἐλάττονι † τὸ πλέον, ἢ δ' ἐν τῷ μικροτέρῳ τὸ μεῖζον οὐχ ὑπάρχειν.

162 Melissus ap. Simpl. l. l. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ γενόμενον ἀρχὴν ἔχει, τὸ μὴ γενόμενον ἀρχὴν οὐκ ἔχει, τὸ δ' ἐὸν οὐ γέγονεν, οὐκ ἂν ἔχοι ἀρχήν. ἔτι δὲ τὸ φθειρόμενον τελευτὴν ἔχει· εἰ δέ τί ἐστιν ἄφθαρτον, τελευτὴν οὐκ ἔχει· τὸ ἐὸν ἄρα ἄφθαρτον ἐόν, τελευτὴν οὐκ ἔχει· τὸ δὲ μήτε ἀρχὴν ἔχον μήτε τελευτήν, ἄπειρον τυγχάνει ἐόν· ἄπειρον ἄρα τὸ ἐόν.

Cf. Meliss. ap. Simpl. Phys. f. 24 a. Ἀλλ' ὥσπερ ἔστιν αἰεί, οὕτω καὶ τὸ μέγαθος ἄπειρον αἰεὶ χρὴ εἶναι. Cf. Arist. d. Xenoph. Zen. Gorg. l. l. Aristoteles Melissum vituperat plus semel, velut Met. *A*, 5. (una cum Xenophane), Phys. I, 2. 3. (φορτικός), praesertim propter hanc conclusionem dissolutiorem Elench. Soph. 6. Et ipse quidem Melissus, deesse aliquid sentiens, id in hunc modum supplevisse videtur, ap. Simpl. Phys. f. 23 b. οὐ γὰρ αἰεὶ εἶναι ἀνυστόν, ὅ τι μὴ πᾶν ἐστί.

---

*) Vulgo ἀεί. Restituimus Ionismum, itemque in sequentibus. — **) Vulgo εἰς. Et ita in seqq. — ***) Vulgo ἕν. — †) Bekk. τῷ γὰρ ἐλ.

Melissus ap. Simpl. l. l. *Εἰ δὲ ἄπειρον, ἕν. εἰ γὰρ δύο εἴη, οὐκ ἂν δύναιτο ἄπειρα εἶναι, ἀλλ' ἔχοι ἂν πείρατα πρὸς ἄλληλα· ἄπειρον δὲ τὸ ἐόν· οὐκ ἄρα πλέω τὰ ἐόντα· ἓν ἄρα τὸ ἐόν.* 163

Cf. Meliss. ap. Simpl. Phys. f. 23 b. Arist. d. Xenoph. l. l., qui addit, *ἓν δὲ ὅμοιον εἶναι πάντα· εἰ γὰρ ἀνόμοια, πλείω ὄντα οὐκ ἂν ἔτι ἓν εἶναι* (Bekk. *θεῖναι*), *ἀλλὰ πολλά*, quae ex sequentibus translata esse videntur, argumentorum serie leviter inflexa. Eodem pertinent haec Melissi l. l., *εἰ διῄρηται τὸ ἐόν, κινέεται· κινεόμενον δὲ οὐκ ἂν εἴη ἅμα*, quae sunt ad argumentum de motu referenda, v. num. sq.

Melissus ap. Simpl. l. l. *Ἀλλὰ μὴν εἰ ἕν, καὶ ἀκίνητον· τὸ γὰρ ἓν ἐὸν ὁμοῖον αἰεὶ ἑωυτῷ· τὸ δὲ ὁμοῖον οὔτ' ἂν ἀπόλοιτο, οὔτ' ἂν μέζον γίνοιτο, οὔτε μετακοσμέοιτο, οὔτε ἀλγέοι, οὔτε ἀνιῷτο*. εἰ γάρ τι τούτων πάσχοι, οὐκ ἂν ἓν εἴη· τὸ γὰρ ἡντιναοῦν κίνησιν κινεόμενον ἔκ τινος καὶ ἐς ἕτερόν τι μεταβάλλει· οὐδὲν δὲ ἦν ἕτερον παρὰ τὸ ἐόν· οὐκ ἄρα τοῦτο κινήσεται. Καὶ κατ' ἄλλον δὲ τρόπον οὐδὲν κενεόν ἐστι τοῦ ἐόντος· τὸ γὰρ κενεὸν οὐδέν ἐστιν· οὐκ ἂν οὖν εἴη τό γε μηδέν. οὐ κινέεται οὖν τὸ ἐόν· ὑποχωρῆσαι γὰρ οὐκ ἔχει οὐδαμῇ, κενεοῦ μὴ ἐόντος. ἀλλ' οὐδὲ ἐς ἑωυτὸ συσταλῆναι δυνατόν· εἴη γὰρ ἂν οὕτως ἀραιότερον ἑωυτοῦ καὶ πυκνότερον· τοῦτο δὲ ἀδύνατον. τὸ γὰρ ἀραιὸν ἀδύνατον ὁμοίως εἶναι πλῆρες τῷ πυκνῷ, ἀλλ' ἤδη τὸ ἀραιόν γε κενεώτερον γίνεται τοῦ πυκνοῦ· τὸ δὲ κενεὸν οὐκ ἔστιν. εἰ δὲ πλῆρές ἐστι τὸ ἐὸν ἢ μή, κρίνειν χρὴ τῷ ἐσδέχεσθαί τι αὐτὸ ἄλλο, ἢ μή· εἰ γὰρ μὴ ἐσδέχεται, πλῆρες· εἰ δὲ ἐσδέχοιτό τι, οὐ πλῆρες. εἰ οὖν ἐστὶ μὴ κενεόν, ἀνάγκη πλῆρες εἶναι· εἰ δὲ τοῦτο, μὴ κινέεσθαι· οὐχ ὅτι μὴ δυνατὸν διὰ πλήρεος κινέεσθαι, ὡς ἐπὶ τῶν σωμάτων λέγομεν*[a]*, ἀλλ' ὅτι πᾶν τὸ ἐὸν οὔτε ἐς ἐὸν δύναται κινέεσθαι· οὐ γὰρ ἔστι τι παρ' αὐτό· οὔτε ἐς τὸ μὴ ἐόν· οὐ γὰρ ἔστι τὸ μὴ ἐόν.* 164

*) Vulgo *ἀλγεῖ* et *ἀνιᾶται*. Herod. IV, 130. *ἀνιῴατο*.

a) V. loc. sq.

Cf. Arist. d. Xenoph. l. l., qui easdem conclusiones, sed brevius et compositius affert. Ceterum ex hoc loco aliisque fragmentis huic similibus quae fuerit totius libri dispositio existimari potest. Nam videtur, praecipuis argumentis in initio operis ad compendium propositis, deinde singula capita copiosius pertractasse, addita simul, id quod ex Arist. de Xenoph. l. l. colligitur, dissentientium refutatione. Ex accuratiore illa argumentorum explicatione haec adiicere non alienum erit, quae leguntur ap. Simpl. Phys. f. 24 a. *Εἰ γὰρ ἑτεροιοῦται, ἀνάγκη τὸ ἐὸν μὴ ὁμοῖον εἶναι, ἀλλ' ἀπόλλυσθαι τὸ πρόσθεν ἐόν, τὸ δὲ οὐκ ἐὸν γίνεσθαι. εἰ τοίνυν τρισμυρίοισι* ἔτεσιν ἑτεροῖον γίνοιτο τὸ πᾶν, ὀλέοιτο** ἂν ἐν τῷ παντὶ χρόνῳ. Ἀλλ' οὐδὲ μετακοσμηθῆναι ἀνυστόν· ὁ γὰρ κόσμος ὁ πρόσθεν ἐὼν οὐκ ἀπόλλυται***, οὔτε ὁ μὴ ἐὼν γίνεται. — Οὐδὲ ἀλγέει· οὐ γὰρ ἂν πᾶν εἴη ἀλγεινόν· οὐ γὰρ ἂν δύναιτο αἰεὶ εἶναι χρῆμα ἀλγεινόν· οὐδ' ἂν ἔχοι† ἴσην δύναμιν τῷ ὑγιεῖ· οὔτ' ἂν ὁμοῖον εἴη, εἰ ἀλγέοι· ἀπογινομένου γάρ τευ ἂν ἀλγέοι ἢ προσγινομένου, καὶ οὐκ ἂν ἔτι ὁμοῖον εἴη. οὐδ' ἂν τὸ ὑγιὲς ἀλγῆσαι δύναιτο· ἀπὸ γὰρ ἂν ὄλοιτο τὸ ὑγιὲς καὶ τὸ ἐόν, τὸ δὲ οὐκ ἐὸν γένοιτο. καὶ περὶ τοῦ ἀνιῆσθαι ὁ αὐτὸς λόγος τῷ ἀλγέοντι.* — In extremis *ὁ λόγος ἀλγέων* eadem loquendi ratione dictum est, qua *ὁ λόγος λανθάνων, ψευδόμενος*, similia.

165 Melissus ap. Simpl. fol. 24 a; 19 a. *Εἰ μὲν ἐὸν ἔστι††, δεῖ αὐτὸ ἓν εἶναι· ἓν δὲ ἐόν, δεῖ αὐτὸ σῶμα μὴ ἔχειν. εἰ δὲ ἔχοι††† πάχος, ἔχοι ἂν μόρια καὶ οὐκέτι ἂν εἴη ἕν.*

Cf. Arist. d. Xenoph. c. 2. Intelligitur ex hoc loco quam caute hoc Aristotelis testimonio uti debeamus, Met. *A*, 5. *Παρμενίδης μὲν γὰρ ἔοικε τοῦ κατὰ τὸν λόγον ἑνὸς* (Unum intellectuale) *ἅπτεσθαι, Μέλισσος δὲ τοῦ κατὰ τὴν ὕλην· διὸ καὶ ὁ μὲν πεπερασμένον, ὁ δ' ἄπειρόν φησιν εἶναι αὐτό. Ξενοφάνης δὲ — — οὐθὲν διεσαφήνισεν, οὐδὲ τῆς φύσεως τούτων οὐδετέρας ἔοικε θιγεῖν, ἀλλ' εἰς τὸν ὅλον οὐρανὸν ἀποβλέψας τὸ ἓν εἶναί φησι τὸν θεόν.* Ubi quae de Xenophane adiiciuntur ostendunt hoc iudicium non in eo inniti, quod Melissus *τὸ ἓν* et *τὸν κόσμον* idem esse statuebat, v. loc. ad n. 164. laud.: verum Aristoteles id placitum Eleaticis commune fuisse existima-

---

*) Vulg. *ἐν τριχὶ μιῇ μυρίοις*. Corr. Brandis. — **) Vulg. *ὀλεῖται*. — ***) Vulg. *ἀπολεῖται*. — †) Vulg. *οὐδ' ἔχει*. — ††) Vulg. *εἴη*. — †††) Vulg. *ἔχει*.

bat; de Coelo III, 1. ἐκεῖνοι δὲ (sc. Μέλισσος καὶ Παρμενίδης) διὰ τὸ μηθὲν μὲν ἄλλο παρὰ τὴν τῶν αἰσθητῶν οὐσίαν ὑπολαμβάνειν εἶναι, τοιαύτας δέ τινας (sc. ἀγενήτους καὶ ἀκινήτους) νοῆσαι πρῶτοι φύσεις, εἴπερ ἔσται τις γνῶσις ἢ φρόνησις, οὕτω μετήνεγκαν ἐπὶ ταῦτα τοὺς ἐκεῖθεν λόγους. Aristoteles igitur, si Melisso Unum materiale tribuebat, id maxime spectasse videtur, quod ille Uni, quantum sciamus, non cogitationem tribuebat, verum sanitatem tantummodo, v. loc. ad n. 164. citatum, et palmariam quandam excellentiam, τοῦ γὰρ ἐόντος ἀληθινοῦ κρέσσον οὐδέν, v. loc. sq. extr.

Melissus ap. Simpl. de Coelo fol. 137 a., v. Scholl. 166
Aristot. p. 509 b. cf. Aristocl. ap. Euseb. Pr. Ev. XIV, 17. *Εἰ γὰρ ἦν πολλά, τοιαῦτα χρῆν* αὐτὰ εἶναι, οἷόν περ ἐγώ φημι τὸ ἓν εἶναι. εἰ γὰρ ἔστι γῆ καὶ ὕδωρ καὶ ἀὴρ καὶ σίδηρος καὶ χρυσὸς καὶ πῦρ, καὶ τὸ μὲν ζῷον** τὸ δὲ τεθνηκός, καὶ μέλαν καὶ λευκὸν καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἅσσα*** οἱ ἄνθρωποί φασιν εἶναι ἀληθέα****, εἰ δὴ ταῦτα ἔστι καὶ† ἡμεῖς ὀρθῶς ὁρέομεν καὶ ἀκούομεν, εἶναι χρὴ ἕκαστον τοιοῦτον, οἷόν περ τὸ πρῶτον ἔδοξεν ἡμῖν††, καὶ μὴ μεταπίπτειν μηδὲ γίνεσθαι ἑτεροῖον, ἀλλ' αἰεὶ εἶναι ἕκαστον οἷόν περ ἔστιν†††. νῦν δέ φαμεν ὀρθῶς ὁρᾶν καὶ ἀκούειν καὶ συνιέναι· δοκέει δὲ ἡμῖν τό τε θερμὸν ψυχρὸν γίνεσθαι καὶ τὸ ψυχρὸν θερμόν, καὶ τὸ σκληρὸν μαλθακὸν καὶ τὸ μαλθακὸν σκληρόν, καὶ τὸ ζῷον‡ ἀποθνήσκειν καὶ ἐκ μὴ ζῶντος γίνεσθαι, καὶ ταῦτα πάντα ἑτεροιοῦσθαι, καὶ ὅ τι ἦν τε καὶ ὃ νῦν ἔστιν‡‡ οὐδὲν ὁμοῖον εἶναι, ἀλλ' ὅ τε σίδηρος σκληρὸς ἐὼν τῷ δακτύλῳ κατατρίβεσθαι ὁμοῦ ῥέων, καὶ χρυσὸς καὶ λίθος καὶ ἄλλο ὅ τι ἰσχυρὸν δοκέει εἶναι πᾶν· ὥστε συμβαίνει μήτε ὁρᾶν μήτε τὰ ἐόντα γινώσκειν, ἐξ ὕδατός τε*

*) Vulg. πολλὰ τοιαῦτα, χρή. — **) Simpl. ζῷον, Aristocl. ζῶν. — ***) Simpl. τὰ ἄλλα, ὅσα φασὶν εἶναι ἄνθρωποι. — ****) Aristocl. ἀληθῶς. — †) Arist. ἢ καί. — ††) Arist. εἶναι ἐχρῆν, καὶ τὸ ἐὸν τοιοῦτον, οἷον πρῶτον ἔδοξεν ἡμῖν εἶναι. — †††) Arist. ἕτερον, ἀλλ' εἶναι ὅμοιον, οἷόν περ ἐστὶ ἕκαστον. — ‡) Arist. ζῶν, Simpl. ζῷον. — ‡‡) Simpl. om. ἔστιν.

γῇ καὶ λίθοις γίνεσθαι. οὐ τοίνυν ταῦτα ἀλλήλοις ὁμολογέει· φαμένοις γὰρ εἶναι πολλὰ ἀΐδια καὶ εἴδη τε καὶ ἰσχὺν ἔχοντα πάντα ἑτεροιοῦσθαι ἡμῖν δοκέει καὶ μεταπίπτειν ἐκ τοῦ ἑκάστοτε ὁρεομένου. δῆλον τοίνυν, ὅτι οὐκ ὀρθῶς ὁρέομεν*, οὐδὲ ἐκεῖνα πολλὰ ὀρθῶς δοκέει εἶναι. οὐ γὰρ ἂν μετέπιπτεν, εἰ ἀληθέα ἦν, ἀλλ' ἦν, οἷόν περ ἐδόκεε ἕκαστον, τοιοῦτον· τοῦ γὰρ ἐόντος ἀληθινοῦ κρέσσον οὐδέν. ἢν δὲ μεταπέσῃ, τὸ μὲν ἐὸν** ἀπώλετο, τὸ δὲ οὐκ ἐὸν γέγονεν. οὕτως οὖν εἰ πολλὰ ἦν***, τοιαῦτα χρῆν† εἶναι, οἷόν περ τὸ ἕν.

Cf. Aristot. l. l.

167 Stob. Eclog. I, p. 60. Μέλισσος καὶ Ζήνων τὸ ἓν καὶ πᾶν (sc. ἀπεφήναντο), καὶ μόνον ἀΐδιον καὶ ἄπειρον τὸ ἕν, καὶ τὸ μὲν ἓν τὴν ἀνάγκην, ὕλην δὲ αὐτῆς†† τὰ τέσσαρα στοιχεῖα, εἴδη δὲ τὸ νεῖκος καὶ τὴν φιλίαν.

Cf. I. Philop. in Arist. Phys. B. p. 8 b. Ὁ Μέλισσος ἐν τοῖς πρὸς ἀλήθειαν ἓν εἶναι λέγων τὸ ὄν, ἐν τοῖς πρὸς δόξαν δύο φησὶν εἶναι τὰς ἀρχὰς τῶν ὄντων, πῦρ καὶ ὕδωρ. Potuit enim, sicuti fecit Empedocles, ita et Melissus esse quidem quatuor elementa, sed ea ad contrarium inter ignem et aquam revocanda esse statuere. Quum Amorem Discordiamque quatuor elementis ut causas moventes opponat, cernitur eum mechanicam rationem per physicam sequutum esse. Zeno, quem Stobaeus nominat, quin sit Eleaticus dubitari non potest. cf. n. 159.

Empedocles.

168 Diog. L. VIII, 51. Ἐμπεδοκλῆς — Ἀκραγαντῖνος, — — λαμπρᾶς ἦν οἰκίας[a]. Ib. 74. ἤκμαζε δὲ κατὰ τὴν τετάρτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα[b]. Ib. 55. φησὶ δὲ Νεάνθης ὅτι μέχρι Φιλολάου καὶ Ἐμπεδο-

---

*) Simpl. ἑωρῶμεν. — **) Coni. Brandis Gesch. d. Philos. I, p. 403. Cod. τὸ μέσον. — ***) Vulg. εἴη. — †) Vulg. χρή. — ††) Heer. αὐτά. Libb. αὐτῆς.

κλέους ἐκοινώνουν οἱ Πυθαγορικοὶ τῶν λόγων. ἐπεὶ δ' αὐτὸς διὰ τῆς ποιήσεως ἐδημοσίευσεν αὐτά, νόμον ἔθεντο μηδενὶ μεταδώσειν ἐποποιῷ. — —, τίνος μέντοι γε αὐτῶν ἤκουσεν ὁ Ἐμπεδοκλῆς οὐκ εἶπεν· τὴν γὰρ προφερομένην πρὸς Τηλαύγους ἐπιστολὴν ὅτι μετέσχεν Ἱππάσου καὶ Βροντίνου μὴ εἶναι ἀξιόπιστον. ὁ δὲ Θεόφραστος Παρμενίδου φησὶ ζηλωτὴν αὐτὸν γενέσθαι καὶ μιμητὴν ἐν τοῖς ποιήμασι [c]. Ib. 59. Τοῦτον (sc. τὸν Γοργίαν) φησὶν ὁ Σάτυρος λέγειν, ὡς αὐτὸς παρείη τῷ Ἐμπεδοκλεῖ γοητεύοντι [d]. Ib. 67. Περὶ δὲ τοῦ θανάτου αὐτοῦ διάφορός ἐστιν ὁ λόγος [e]. Ib. 77. Τὰ μὲν οὖν περὶ φύσεως αὐτῷ καὶ οἱ Καθαρμοὶ εἰς ἔπη τείνουσι πεντακισχίλια, ὁ δὲ Ἰατρικὸς λόγος εἰς ἔπη ἑξακόσια [f].

a) Cf. Sturz, Empedocles Agrigentinus p. 98 sqq. Magna eius apud cives erat auctoritas, qua ad democratiam firmandam usus esse traditur, v. testimonia Aristotelis et Timaei Siculi ap. Diog. L. VIII, 63 sqq.; 66. — b) Cf. Apollod. ap. Diog. L. VIII, 52. Aristot. Met. *A*, 3. — c) Pythagoreis a plurimis adnumeratur; videlicet quia simili atque Pythagoras sanctitatis laude nobilitatus erat, propter quam dicitur ζηλῶσαι τοῦ Πυθαγόρου τὴν σεμνότητα τοῦ τε βίου καὶ τοῦ σχήματος. Aliorum tamen testimoniis eum ad Eleaticos referendum esse proditum est, velut Theophrasti et, quibus modo Xenophanis, modo Parmenidis auditor fuisse perhibetur, Simplicii fol. 6 b; Diog. L. VIII, 56; Suid. s. v. Παρμενίδης; Olympiod. in Plat. Gorg. ap. Sturz. p. 34. Ab Aristotele identidem cum Anaxagora coniungitur, propter placitorum similitudinem, quae tamen speciosior est quam verior. Quid quod nonnulli Empedoclem Anaxagorae discipulum fuisse affirmabant, v. Diog. L. VIII, 56. — d) De magicis Empedoclis artibus notum est, v. Sturz. p. 35 sqq.; quam famam sibi medicae potissimum artis peritia, quam non vulgarem fuisse veteres tradunt, comparavisse videtur. Ipse sapientiam suam ultra naturae fines pollere gloriatur, v. 364 sqq., 399 sqq. Sturz. — e) Pervulgata narratio est Empedoclem se in Aetnae crateres irruisse, ut deus esse videretur; quae iam Heraclidi Pontico nota fuisse videtur, qui Empedoclem divinitus de terra sublatum esse narrabat, v. Diog. L. VIII, 67 sqq. Quibus refragati alii, imprimis Timaeus Siculus, Empedoclem Agrigento relicto in Peloponnesum se recepisse ibique mortem obiisse memorant,

Diog. L. VIII, 67; 71. Neanthes eum in Sicilia vita defunctum esse refert, ap. Diog. L. VIII, 73. — f) Apud veteres imprimis nobile erat id carmen, quod vulgo περὶ φύσεως inscriptum fuisse traditur, v. Galen. cit. in nr. 160 b. all.; cuius pars fuisse videntur οἱ καθαρμοὶ qui dicuntur, et ὁ ἰατρικὸς λόγος. De aliis libris v. Sturz. p. 70 sqq. Empedoclem rhetoricam invenisse dicebat Aristoteles in Sophista, si fides est Diog. L. VIII, 57; assentientibus aliis, verum cautione adhibita, v. Sturz p. 32 sqq. Aristoteles id propter poeticum colorem, in quo versibus suis adspergendo industriosus erat Empedocles, statuisse videtur; cf. Arist. de Poetis ap. Diog. L. l. l., ὅτι καὶ Ὁμηρικὸς ὁ Ἐμπεδοκλῆς καὶ δεινὸς περὶ τὴν φράσιν γέγονε, μεταφορικός τε ὢν καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς περὶ ποιητικὴν ἐπιτεύγμασι* χρώμενος. Quamquam prorsus aliter indicat Poet. 1. Οὐδὲν δὲ κοινόν ἐστιν Ὁμήρῳ καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πλὴν τὸ μέτρον· διὸ τὸν μὲν ποιητὴν δίκαιον καλεῖν, τὸν δὲ φυσιολόγον μᾶλλον ἢ ποιητήν. Cf. quos laudat Sturz p. 26 sqq., add. Schol. Dionys. Thrac. p. 733, 14; 734, 14. Bekk. — Peculiarem de Empedocle librum scripserat Theophrastus, v. Diog. L. V, 43; ex quo suos rivulos duxisse videtur, cui nos plurima fragmenta debemus, Simplicius. Commemorantur etiam Hermarchi Epicurei ἐπιστολικὰ περὶ Ἐμπεδοκλέους εἴκοσι καὶ δύο, Diog. L. X, 25. Reliquias congessit et commentario illustravit Sturz, Lips. 1805. Inter recentiores insigniter de iis meritus est Th. Bergk, Zeitschr. f. Alterthumsw. 1835. Nr. 39; Act. Soc. Gr. Lips. I, 1. p. 203 sqq.; cf. Zeitschr. f. A. 1837. Nr. 54; nos Ib. Nr. 18.

169 Sext. Empir. adv. Math. VII, 115. Ἐμπεδοκλῆς δὲ ὁ Ἀκραγαντῖνος κατὰ μὲν τοὺς ἁπλούστερον δοκοῦντας αὐτὸν ἐξηγεῖσθαι ἓξ κριτήρια τῆς ἀληθείας παραδίδωσι· δύο γὰρ δραστηρίους τῶν ὅλων ἀρχὰς ὑποθέμενος, Φιλίαν καὶ Νεῖκος, ἅμα τε τῶν τεσσάρων μνησθεὶς ὡς ὑλικῶν, γῆς τε καὶ ὕδατος καὶ ἀέρος καὶ πυρός, πάσας ταύτας ἔφη κριτήρια τυγχάνειν [a]. Ib. 120. Ἔοικε καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς — ἓξ — οὐσῶν τῶν τὰ πάντα συνεστακυιῶν ἀρχῶν λέγειν ἰσάριθμα ταύταις ὑπάρχειν τὰ κριτήρια, δι' ὧν γέγραφε· 121.

---

*) An ἐπιτεχνήμασι? K. Fr. Herm. in cens. Diogenis Huebn. Zeitschr. f. Alterthumsw. 1834. p. 108.

v. 318 Sturz. γαίῃ μὲν γὰρ γαῖαν ὀπώπαμεν, ὕδατι δ' ὕδωρ,
αἰθέρι δ' αἰθέρα δῖον, ἀτὰρ πυρὶ πῦρ ἀΐδηλον,
Στοργὴν δὲ στοργῇ, Νεῖκος δέ τε νείκεϊ λυγρῷ [b].

ἐμφαίνων ὡς γῆν μὲν καταλαμβανόμεθα μετουσίᾳ γῆς, ὕδωρ δὲ κατὰ μετοχὴν ὕδατος, ἀέρα δὲ μετουσίᾳ τοῦ ἀέρος, καὶ ἐπὶ πυρὸς τὸ ἀνάλογον. 122. ἄλλοι δὲ ἦσαν οἱ λέγοντες κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα κριτήριον εἶναι τῆς ἀληθείας οὐ τὰς αἰσθήσεις, ἀλλὰ τὸν ὀρθὸν λόγον. τοῦ δὲ ὀρθοῦ λόγου τὸν μέν τινα θεῖον ὑπάρχειν, τὸν δὲ ἀνθρώπινον· ὧν τὸν μὲν θεῖον ἀνέξοιστον εἶναι, τὸν δὲ ἀνθρώπινον ἐξοιστόν. 123. λέγει δὲ περὶ μὲν τοῦ μὴ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι τὴν κρίσιν τἀληθοῦς ὑπάρχειν οὕτως·

Στεινωποὶ μὲν γὰρ παλάμαι κατὰ γυῖα κέχυνται,
πολλὰ δὲ δείλ' ἔμπαια, τά τ' ἀμβλύνουσι μερίμνας·
παῦρον δὲ ζωῆς ἀβίου μέρος ἀθρήσαντες,
ὠκύμοροι, καπνοῖο δίκην ἀρθέντες, ἀπέπταν,
αὐτὸ μόνον πεισθέντες, ὅτῳ προσέκυρσεν ἕκαστος,
πάντοσ' ἐλαυνόμενοι· τὸ δὲ οὖλον ἐπεύχεται εὑρεῖν
αὔτως· οὔτ' ἐπιδερκτὰ τάδ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐπακουστά,
οὔτε νόῳ περιληπτά.

124. περὶ δὲ τοῦ μὴ εἶναι εἰς τὸ παντελὲς ἄληπτον τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἱκνεῖται ο ἀνθρώπινος λόγος ληπτὴν ὑπάρχειν, διασαφεῖ τοῖς προκειμένοις ἐπιφέρων·

---

v. 325. Mss. πολλὰ δὲ δειλεμπέα τά τ' ἀμβλ. Procul. in Tim. p. 175. ὃ καὶ Ἐμπ. ἡμῶν κατοδυρόμενος ἔφη· πολλὰ δὲ δείν' ἔπεα, τά τε ἀμβλ. μερίμνας· πολλὰ γὰρ ἐμπίπτοντα τοῖς ὄντως ἡμῖν δειλοῖς — ἀμβλύνει τὴν τῶν ὄντων θεωρίαν. Fabric. in Sext. Emp. dedit δειλεμπῆα. Sturz δείν' ἔπεσον, τά τ'. Th. Bergk ex coni. δείλ' ἔμπαια, et in idem incidit Emperius, Act. Soc. Gr. I, 2. p. 356 sq. — 326. Ed. Aurel. δὲ ζωοῖσι β. Scaliger δὲ ζωῆς ἀβίου, quod recep. Sturz. Fabric. δὲ ζωῇσι β. Gatak. ad M. Antonin. X, 31. δ' ἐν ζωοῖσι βίου. — 328. Vulgo τὸ δὲ ὅλον εὔχεται. Corr. Sturz. — 330. Vulgo αὐτό. Corr. Sturz.

332 Σὺ οὖν, ἐπεὶ ὧδ' ἐλιάσθης,
πεύσεαι, οὐ πλεῖόν γε βροτείη μῆτις ὄρωρε.

καὶ διὰ τῶν ἑξῆς ἐπιπλήξας τοῖς πλέον ἐπαγγελλομένοις γινώσκειν παρίστησιν ὅτι τὸ δι' ἑκάστης αἰσθήσεως λαμβανόμενον πιστόν ἐστι, τοῦ λόγου τούτων ἐπιστατοῦντος· καίπερ πρότερον καταδραμὼν τῆς ἀπ' αὐτῶν πίστεως. φησὶ γάρ·

Ἀλλὰ θεοὶ τῶν μὲν μανίην ἀποτρέψατε γλώσσης,
ἐκ δ' ὁσίων στομάτων καθαρὴν ὀχετεύσατε πηγήν,
καί σε, πολυμνήστη λευκώλενε παρθένε Μοῦσα,
ἄντομαι ὧν θέμις ἐστὶν ἐφημερίοισιν ἀκούειν·
πέμπε παρ' Εὐσεβίης ἐλάουσ' εὐήνιον ἅρμα.

* * *

μηδέ σέ γ' εὐδόξοιο βιήσεται ἄνθεα τιμῆς
πρὸς θνητῶν, ἀνελέσθαι ἐφ' ᾧθ' ὁσίη πλέον εἰπεῖν.

* * *

Θάρσει, καὶ τότε δὴ σοφίης ἐπ' ἄκροισι θοάσεις·
ἀλλὰ γὰρ ἄθρει πᾶς παλάμῃ πῇ δῆλον ἕκαστον,
μήτε τιν' ὄψιν ἔχων πίστει πλέον ἢ κατ' ἀκουήν,
ἢ ἀκουὴν ἐρίδουπον ὑπὲρ τρανώματα γλώσσης,
μήτε τι τῶν ἄλλων ὁπόσῃ πόρος ἐστὶ νοῆσαι
γυίων. πίστιν ἔρυκε, νόει θ' ᾗ δῆλον ἕκαστον.

a) Arist. Met. *A*, 3. et multi alii Empedoclem sex principia statuisse referunt, i. e. quatuor elementa et praeter ea Contentionem et Amicitiam ut causas oppositas. Haec sapiunt mechanicam physiologiam, quam ipse Empedocles aperte profitetur

---

Lacunam indicavimus post v. 343, nam hiat oratio. Sextus omisit quae non ad suam rem faciebant. Itemque post v. 345, nisi quid intercidisse putes, omnia obscura. — 346 sqq. Musam loqui puta, quam in antecedentibus poeta invocaverat. — 344. 345. Leguntur etiam ap. Clem. Alex. Strom. V. p. 576 A. — 345. In Edd. et Mss. Sexti, ἐφ' ᾧ θώης, ἐφ' ᾧ θοείης, ἐφωθοείης. Clem. Alex. ἐφ' ὧθ' ὁσίης. Construe cum Sturzio, μηδὲ ἄνθεα τιμῆς πρὸς θνητῶν βιήσεταί σε πλέον ἀνελέσθαι ἐπ' ἐκείνῳ, ὃ ὁσίη ἐστὶ εἰπεῖν. — Th. Bergh μηδὲ σύ γ' εὐδόξοιο βιήσεαι ἄνθεα τιμῆς πρὸς θνητῶν ἀνελέσθαι, ἐφ' ᾧ θοῇ πλέον εἰπεῖν. — 346. Libb. Mss. et Edd. θοάζῃ vel θοάζει, et ita etiam Procul. Tim. p. 106. Corr. Scaliger.

apud Plut. de Pl. Ph. I, 30. Ἐμπεδοκλῆς φύσιν μηδὲν εἶναι, μῖξιν δὲ τῶν στοιχείων καὶ διάστασιν. γράφει γὰρ οὕτως ἐν τῷ πρώτῳ φυσικῷ·

Ἄλλο δέ τοι ἐρέω· φύσις οὐδενός ἐστιν ἁπάντων
θνητῶν, οὐδέ τις οὐλομένου θανάτοιο τελευτή,
ἀλλὰ μόνον μῖξίς τε διάλλαξίς τε μιγέντων
ἐστί· φύσις δ' ἐπὶ τοῖς ὀνομάζεται ἀνθρώποισιν.

Cf. v. 109—111; 124—126. Arist. de Xenoph. Zen. Gorg. 2. Elementa causasque moventes mythicis nominibus appellabat, de quibus v. Sturz p. 209 sqq. — b) Theophrast. de Sens. 10. Ὡσαύτως δὲ λέγει (sc. ὁ Ἐμπεδοκλῆς) καὶ περὶ φρονήσεως καὶ ἀγνοίας· τὸ μὲν γὰρ φρονεῖν εἶναι τοῖς ὁμοίοις, τὸ δ' ἀγνοεῖν τοῖς ἀνομοίοις, ὡς ἢ ταὐτὸν ἢ παραπλήσιον ὂν τῇ αἰσθήσει τὴν φρόνησιν· διαριθμησάμενος γάρ, ὡς ἕκαστον ἑκάστῳ γνωρίζομεν, ἐπὶ τέλει προσέθηκεν, ὡς ἐκ τούτων πάντα πεπήγασιν ἁρμοσθέντα καὶ τούτοις φρονέουσι καὶ ἥδονται καὶ ἀνιῶνται· διὸ καὶ τῷ αἵματι μάλιστα φρονεῖν· ἐν τούτῳ γὰρ μάλιστα κεκρᾶσθαί ἐστι τὰ στοιχεῖα τῶν μερῶν (cf. v. 315 sqq. ap. Stob. Ecl. I, p. 1026. αἷμα γὰρ ἀνθρώποις περικάρδιόν ἐστι νόημα. Cic. Tusc. I, 9. Arist. d. Anim. III, 3. Met. Γ, 5.). 11. ὅσοις μὲν οὖν ἴσα καὶ παραπλήσια μέμικται καὶ μὴ διὰ πολλοῦ, μηδ' αὖ μικρὰ μηδ' ὑπερβάλλοντα τῷ μεγέθει, τούτους φρονιμωτάτους εἶναι καὶ κατὰ τὰς αἰσθήσεις ἀκριβεστάτους· κατὰ λόγον δὲ καὶ τοὺς ἐγγυτάτω τούτων· ὅσοις δὲ ἐναντίως, ἀφρονεστάτους. — — οἷς δὲ καθ' ἕν τι μόριον ἡ μέση κρᾶσίς ἐστι, ταύτῃ σοφοὺς ἑκάστους εἶναι· διὸ τοὺς μὲν ῥήτορας ἀγαθούς, τοὺς δὲ τεχνίτας, ὡς τοῖς μὲν ἐν ταῖς χερσί, τοῖς δ' ἐν τῇ γλώττῃ τὴν κρᾶσιν οὖσαν. ὁμοίως δ' ἔχειν καὶ κατὰ τὰς ἄλλας δυνάμεις. — Cum Parmenide id commune habet, quod uniuscuiusque elementi particulam in nobis inesse huiusque ope a nobis illud elementum cognosci docebat, v. supra n. 153; item, quod ex perfectissima quaque elementorum mixtura perfectissimam cognitionem enasci statuebat, et quod sensum et cogitationem, αἴσθησιν et φρόνησιν eodem loco habebat, cf. n. 153; 159. Quod non intelligens Sextus Empedoclem sibi pugnare dicit; quamquam ille, si non διαλεκτικῶς, ut Eleatici, certe μυστικῶς altiorem quandam veritatem, quae neque sensi-

---

v. 105 sqq. Repetit Plut. adv. Colot. 10. — 106. Plut. adv. Colot. οὐλομένη θανάτοιο γενέθλη. — 108. ἐπὶ τοῖς dedimus ex Plut. adv. Colot. et Aristot. l. l. Apud Plut. de Plac. Ph. est δὲ βροτοῖς.

bus neque mente percipi posset (cf. v. 329—331), eamque unam esse (τὸ οὖλον) statuisse videtur, sensibus nihilo secius ipse ita usus (et hoc etiam ei cum Eleaticis commune est), ut physicam doctrinam condere conaretur, qua humana, quae ab eo dicebatur (Sext. Emp. VII, 122.), ratio expromeretur. Quam distinctionem inter divinam et humanam rationem ii parum considerasse videntur, qui Empedoclem Scepticis adnumerandum putabant; Cic. Acad. post. I, 12; Diog. L. IX, 73.

170 Clem. Alex. Strom. V, p. 587 B.

302 *Οὐκ ἔστιν πελάσασθ', οὐδ' ὀφθαλμοῖσιν ἐφικτὸν*
ἡμετέροις ἢ χερσὶ λαβεῖν, ἧπερ τε μεγίστη
πειθοῦς ἀνθρώποισιν ἁμαξιτὸς εἰς φρένα πίπτει.

Similiter de Venere, v. 53. *τὴν σὺ νόῳ δέρκευ, μηδ' ὄμμασιν ἧσο τεθηπώς*, et v. 57. *τὴν ὅσσοισι μετ' οὔτις ἑλισσομένην δεδάηκε θνητὸς ἀνήρ* (cf. not. crit. ad n. 172.). — Quorum versuum priore *νοῦς* alio sensu dicitur quam v. 331, 350, 351, 315 sq., ubi *νόος*, *νόημα*, *νοῆσαι* dicuntur de sensibus, sed etiam de intellectu rationali. Pari modo apud Parmenidem v. 148. 150. (v. n. 153.) coll. vv. 33. 40. 65. 111.

171 Ammon. Herm. in Arist. d. Interpret. G. fol. 7 a. ed. Ald. Tzetz. Chil. XIII, 79 sqq. *Ὁ Ἀκραγαντῖνος σοφὸς — ἐπήγαγε — — περὶ τοῦ θείου παντὸς ἁπλῶς ἀποφαινόμενος·*

295 *Οὔτε γὰρ ἀνδρομέῃ κεφαλῇ κατὰ γυῖα κέκασται,*
οὐ μὲν ἀπαὶ νώτων γε δύο κλάδοι ἀΐσσουσιν,
οὐ πόδες, οὐ θοὰ γοῦν', οὐ μήδεα λαχνήεντα·
ἀλλὰ φρὴν ἱερὴ καὶ ἀθέσφατος ἔπλετο μοῦνον,
φροντίσι κόσμον ἅπαντα καταΐσσουσα θοῇσι.

Divinum igitur, Amor et Totum (τὸ οὖλον) sensibus percipi nequeunt. Ratio divina (λόγος) sive Deus est mens (φρὴν) sancta atque ineffabilis. An distinxerit inter Deum et Amorem et Totum non liquet; sed apparet illis versibus de eodem numine sermonem esse, quod ap. Aristotelem Met. *B*, 4. ab eodem Empedocle appellatur *εὐδαιμονέστατος θεός*.

---

v. 302. Ita Theodoret. d. Curat. Graec. Affect. Diss. I. Vol. IV; p. 713 E. Clem. Alex. *πελάσασθαι ἐν*. — 295. Tzetz. *οὐ μὲν γὰρ βροτέῃ κεφαλῇ*. Ammon. *ἀνδρομέη κεφαλή*.

Empedocles ap. Simpl. Phys. fol. 34 a. 172

Δίπλ' ἐρέω· τοτὲ μὲν γὰρ ἓν ηὐξήθη μόνον εἶναι
ἐκ πλεόνων, τοτὲ δ' αὖ διέφυ πλέον' ἐξ ἑνὸς εἶναι·
δοιὴ δὲ θνητῶν γένεσις, δοιὴ δ' ἀπόλειψις·
τὴν μὲν γὰρ πάντων σύνοδος τίκτει τ' ὀλέκει τε,
ἡ δέ, πάλιν διαφυομένων, θρυφθεῖσα ἀπέπτη.
καὶ ταῦτ' ἀλλάσσοντα διαμπερὲς οὐδαμὰ λήγει,
ἄλλοτε μὲν Φιλότητι συνερχόμεν' εἰς ἓν ἅπαντα,
ἄλλοτε δ' αὖ δίχ' ἕκαστα φορεύμενα Νείκεος ἔχθει,
99 εἰσόκεν αὖ συμφὺν τόδε πᾶν ὑπένερθε γένηται.

* * *

100 Ἧι μὲν ἓν ἐκ πλεόνων μεμάθηκε φύεσθαι
42 ἠδὲ πάλιν διαφύντος ἑνὸς πλέον' ἐκτελέθουσιν,
τῇ μὲν γίνονταί τε καὶ οὔ σφισιν ἔμπεδος αἰών·
ᾗ δὲ τάδ' ἀλλάσσοντα διαμπερὲς οὐδαμὰ λήγει,
ταύτῃ δ' αἰὲν ἔασιν ἀκίνητοι κατὰ κύκλον.

* * *

Ἀλλ' ἄγε μύθων κλῦθι· μάθησις γάρ φρένας αὔξει·
ὡς γὰρ καὶ πρὶν ἔειπα πιφαύσκων, πείρατα μύθων
δίπλ' ἐρέω· τοτὲ μὲν γὰρ ἓν ηὐξήθη μόνον εἶναι
ἐκ πλεόνων, τοτὲ δ' αὖ διέφυ πλέον' ἐξ ἑνὸς εἶναι,
πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γαῖα καὶ ἠέρος ἄπλετον ὕψος

---

v. 38. Simpl. θρυφθεῖσα δρεπτή. Corr. Sturz. — 40. Simpl. fol. 8 a. εἰς ἕνα κόσμον. — 41. Ita Simpl. f. 310 a; fol. 8 a. alii. Fol. 34 a. δίχα πάντα. — 99. 100. (ita numerantur apud Sturzium) addidimus ex Simpl. f. 8 a. et Arist. Phys. VIII, 1. v. 100. Bekk. ἡ μὲν — ἠδέ. — 43. Simpl. hoc loco ἐών. αἰών dedit Gaisford Poet. Minor. Gr. II. p. XIII. ex codd. Oxonn. Simpl. d: Coelo. Ex Aristotele l. l. patet vocab. οὕτως, quod Empedocli dat Sturzius v. 100. οὕτως ᾗ μὲν κτλ., ad Aristotelem, quem exscripsit Simpl., pertinere, totamque horum versuum seriem a reliquis secernendam esse. — 44. Simpl. ἡ δὲ διαλλάσσοντα. Nos cum Aristotele. — 46. Ita Stob. Floril. Append. e Ms. Floril. ap. Gaisf. 34. cf. Clem. Alex. Strom. V, p. 589 C. Ἡ μάθησις κατ' Ἐμπεδοκλέα τὰς φρένας αὔξει. Simpl. μέθη γάρ τοι φρ. α., unde Th. Bergk μάθη γάρ τοι φρ. α. — 47. Bergk ἔειπα, πιφαύσκων πείρατα μύθων, δίπλ' ἐρέω. — 50—52 affert etiam Sext. Emp. adv. Math. IX, 10, versus 51, 52. idem ib. X, 317. — 50. Sext. ἄπλετον ὕψος. Plut. d. Discr. Adul. et Am. 32. αἰθέρος ἤπιον ὕψος.

Νεῖκός τ' οὐλόμενον δίχα τῶν, ἀτάλαντον ἁπάντῃ,
καὶ Φιλότης ἐν τοῖσιν, ἴση μῆκός τε πλάτος τε·
τὴν σὺ νόῳ δέρκευ, μηδ' ὄμμασιν ἧσο τεθηπώς·
ἥτις καὶ θνητοῖσι ἐνίζεται ἔμφυτος ἄρθροις,
τῇ τε φίλα φρονέουσ' ἴδ' ὁμοῖα ἔργα τελοῦσι,
Γηθοσύνην καλέοντες ἐπώνυμον ἠδ' Ἀφροδίτην·
τὴν ὅσσοισι μέτ' οὔτις ἑλισσομένην δεδάηκε
θνητὸς ἀνήρ. σὺ δ' ἄκουε λόγων στόλον οὐκ ἀπατηλόν·
ταῦτα γὰρ ἶσά τε πάντα καὶ ἥλικα γένναν ἔασι,
τιμῆς δ' ἄλλης ἄλλο μέδει, πάρα δ' ἦθος ἑκάστῳ·
ἐν δὲ μέρει κρατέουσι περιπλομένοιο χρόνοιο.
καὶ πρὸς τοῖς ἄρα οὔτε τι γίνεται οὐδ' ἀπολήγει·
εἴ τε γὰρ ἐφθείροντο, διαμπερὲς οὐκέτ' ἂν ἦσαν.
τοῦτο δ' ἐπαυξήσειε τὸ πᾶν τί κε; καὶ πόθεν ἐλθόν;
πῇ δέ κε καὶ ἀπόλοιτο; ἐπεὶ τῶνδ' οὐδὲν ἔρημον [a],
ἀλλ' αὔτ' ἐστὶν ταῦτα, δι' ἀλλήλων δὲ θέοντα
γίνεται ἄλλοτε ἄλλα διηνεκές, αἰὲν ὁμοῖα.

a) *Ἔρημον* videtur esse vacuum, inane. Inane esse negabat Empedocles, perinde atque Eleatici. cf. Theophr. d. Sensu 13; Arist. de Coelo IV, 2; Empedocl. v. 183. ap. Plut. de Pl. Ph. I, 18. *οὐδέ τι τοῦ παντὸς κενεὸν πέλει οὐδὲ περισσόν.* Cf. Parmenid. v. 84 sqq., 105 sqq.

Cf. v. 93—104. ap. Simpl. Phys. fol. 8 a; v. 220—226. ib. fol. 258 a. Plato, Empedoclem Eleaticae de Uno doctrinae opponens et cum Heraclito conferens, Soph. p. 242 E. *Ἰάδες δέ,* inquit, *καὶ Σικελικαί τινες ὕστερον Μοῦσαι ξυνενόησαν ὅτι συμπλέκειν ἀσφαλέστατον ἀμφότερα καὶ λέγειν ὡς τὸ ὂν πολλά τε καὶ ἕν ἐστιν, ἔχθρᾳ δὲ καὶ φιλίᾳ συνέχεται· διαφερόμενον γὰρ ἀεὶ ξυμφέρεται, φασὶν αἱ συντονώτεραι τῶν Μουσῶν· αἱ δὲ μαλακώτεραι τὸ μὲν ἀεὶ ταῦθ' οὕτως ἔχειν ἐχάλασαν, ἐν*

---

v. 51. *ἀπάντῃ* Sext. utroque loco. Simpl. *ἕκαστον.* — 52. Sext. *ἶσον* et *μετὰ τοῖσιν.* — 54. Vulg. *νομίζεται.* Corr. Th. Bergk. — 57. Simpl. *οὔτις μετ' ὅσοισιν.* Sturz *μεθ' ἅπασιν.* Brandis *μετὰ τοῖσιν.* Nos ex coni. Th. Bergkii. — 59. *ταῦτα,* scil. elementa et principia. — 61. Simpl. fol. 8 a; 273 a. *κύκλοιο,* fol. 34 a; 272 b. *χρόνοιο.* — 62. Simpl. *οὔτ' ἂρ ἐπιγίνεται.* — 63. Sturz *ἐφθείροντο διαμπερές, οὐκέτ' ἂν ἦσαν.*

μέρει δὲ τοτὲ μὲν ἓν εἶναί φασι τὸ πᾶν καὶ φίλον ὑπ' Ἀφροδίτης, τοτὲ δὲ πολλὰ καὶ πολέμιον αὐτὸ αὑτῷ διὰ νεῖκός τι. Arist. Phys. VIII, 1. ἢ ὡς Ἐμπεδοκλῆς (sc. λέγει), ἐν μέρει κινεῖσθαι καὶ πάλιν ἠρεμεῖν· κινεῖσθαι μὲν ὅταν ἡ φιλία ἐκ πολλῶν ποιῇ τὸ ἓν ἢ τὸ νεῖκος πολλὰ ἐξ ἑνός, ἠρεμεῖν δ' ἐν τοῖς μεταξὺ χρόνοις, λέγων οὕτως· Ἧι μὲν κτλ. Sequuntur versus supra allati, 100 et 42—45. Eadem doctrina tribuitur Parmenidi, v. supra n. 151. De Empedocle tenendum eum non solum deos (Arist. d. Gen. et Corr. II, 6.), verum etiam animas (id. de An. I, 2.) elementa dixisse. Cum Eleaticis autem etiam in hoc congruebat, quod quatuor illa elementa ad duo revocare conabatur. V. Arist. d. Gen. et Corr. II, 3. ἔνιοι δ' εὐθὺς τέτταρα (sc. τὰ στοιχεῖα) λέγουσιν, οἷον Ἐμπεδοκλῆς. συνάγει δὲ καὶ οὗτος εἰς τὰ δύο· τῷ γὰρ πυρὶ τἆλλα πάντα ἀντιτίθησιν. Cf. Met. *A*, 4. De qua re accuratius a nemine commemoratur (nihil moramur Ioannem Philoponum, quem citat Sturz p. 173); sed verisimile est eum in his quoque cum Parmenide fecisse. Certe igni sive calori plurimum tribuisse Empedoclem satis constat; cf. v. 241—246; Plut. de Plac. Ph. V, 24. 25; Orig. Philos. 3. Interpr. Horat. in Art. poët. v. 463. p. 638 Cruq.; Peyron Empedocl. et Parm. p. 28, v. 24; Sturz p. 170. Fidem non meretur qui adversus tot testimonia stat solus, Plut. d. Princ. Frig. 16. — Consentiebant denique etiam in hoc Empedocles et Eleatici, quod ille causas moventes, Contentionem atque Amorem uno nonnunquam Necessitatis nomine comprehendebat. V. Arist. Phys. VIII, 1. Plut. d. Pl. Ph. I, 26. Simpl. Phys. fol. 43 a; 107 a. Contentionem et Amorem ut bonum et malum opponit Aristoteles Met. *A*, 4; *A*, 10.

Arist. de Gen. et Corr. II, 6. Ὁ δὲ (sc. Ἐμπεδοκλῆς) τὴν μῖξιν μόνον ἐπαινεῖ [a]. καίτοι τά γε στοιχεῖα διακρίνει οὐ τὸ Νεῖκος, ἀλλ' ἡ Φιλία τὰ φύσει πρότερα τοῦ θεοῦ· θεοὶ δὲ καὶ ταῦτα. Met. *B*, 1. Ἔτι δὲ τὸ πάντων χαλεπώτατον καὶ πλείστην ἀπορίαν ἔχον, πότερον τὸ ἓν καὶ τὸ ὄν, καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι καὶ Πλάτων ἔλεγεν, οὐχ ἕτερόν τί ἐστιν ἀλλ' οὐσία τῶν ὄντων, ἢ οὔ, ἀλλ' ἕτερόν τι τὸ ὑποκείμενον, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς φησι Φιλίαν [b], ἄλλος δέ τις πῦρ, ὁ δὲ ὕδωρ, ὁ δὲ ἀέρα. Ib. 4. τίθησι μὲν γὰρ (sc. ὁ Ἐμπεδοκλῆς) ἀρχήν τινα αἰτίαν τῆς φθορᾶς τὸ Νεῖκος, δόξειε δ' ἂν οὐθὲν ἧττον καὶ τοῦτο γεννᾶν ἔξω τοῦ 173

ἑνός· ἅπαντα γὰρ ἐκ τούτου τἆλλά ἐστι πλὴν ὁ θεός. λέγει γοῦν·

76 ἐξ ὧν* πάνθ' ὅσα τ' ἦν ὅσα τ' ἔσθ' ὅσα τ' ἔσται ὀπίσσω,
δένδρεά τ' ἐβλάστησε καὶ ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες,
θῆρές τ' οἰωνοί τε καὶ ὑδατοθρέμμονες ἰχθῦς,
καί τε θεοὶ δολιχαίωνες.

καὶ χωρὶς δὲ τούτων δῆλον· εἰ γὰρ μὴ ἦν τὸ Νεῖκος ἐν τοῖς πράγμασιν, ἓν ἂν ἦν ἅπαντα, ὥς φησιν· ὅταν γὰρ συνέλθῃ, τότε δ'

ἔσχατον ἵστατο Νεῖκος.

διὸ καὶ συμβαίνει αὐτῷ τὸν εὐδαιμονέστατον θεὸν ἧττον φρόνιμον εἶναι τῶν ἄλλων·· οὐ γὰρ γνωρίζει τὰ στοιχεῖα πάντα· τὸ γὰρ Νεῖκος οὐκ ἔχει, ἡ δὲ γνῶσις τοῦ ὁμοίου τῷ ὁμοίῳ**. — — — ἀλλ' ὅθεν δὴ ὁ λόγος, τοῦτό γε φανερόν, ὅτι συμβαίνει αὐτῷ τὸ Νεῖκος μηθὲν μᾶλλον φθορᾶς ἢ τοῦ εἶναι αἴτιον. ὁμοίως δ' οὐδ' ἡ Φιλότης τοῦ εἶναι· συνάγουσα γὰρ εἰς τὸ ἓν φθείρει τἆλλα. De Gen. et Corr. I, 1. Ἐμπεδοκλῆς μὲν οὖν ἔοικεν ἐναντία λέγειν καὶ πρὸς τὰ φαινόμενα καὶ πρὸς αὐτὸν αὐτός. ἅμα μὲν γὰρ οὔ φησιν ἕτερον ἐξ ἑτέρου γίνεσθαι τῶν στοιχείων οὐδέν, ἀλλὰ τἆλλα πάντα ἐκ τούτων, ἅμα δ' ὅταν εἰς ἓν συναγάγῃ τὴν ἅπασαν φύσιν πλὴν τοῦ Νείκους, ἐκ τοῦ ἑνὸς γίγνεσθαι πάλιν ἕκαστον. ὥστ' ἐξ ἑνός τινος δῆλον ὅτι διαφοραῖς τισὶ χωριζομένων καὶ πάθεσιν ἐγένετο τὸ μὲν ὕδωρ τὸ δὲ πῦρ, καθάπερ λέγει τὸν μὲν ἥλιον λευκὸν καὶ θερμόν, τὴν δὲ γῆν βαρὺ καὶ σκληρόν. ἀφαιρουμένων οὖν τούτων τῶν διαφορῶν (εἰσὶ γὰρ ἀφαιρεταὶ γενόμεναί γε) δῆλον ὡς ἀνάγκη γίνεσθαι καὶ γῆν ἐξ ὕδατος καὶ ὕδωρ ἐκ γῆς, ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον, οὐ τότε μόνον ἀλλὰ καὶ νῦν, μεταβάλλοντά γε τοῖς πάθεσιν. ἔστι δ' ἐξ ὧν εἴρηκε δυνάμενα προσγί-

*) Sc. Κότου καὶ Φιλότητος. — **) Sequuntur versus 318—320, in n. 169. allati.

νεσθαι καὶ χωρίζεσθαι πάλιν, ἄλλως δὲ καὶ μαχομένων ἀλλήλοις ἔτι τοῦ Νείκους καὶ τῆς Φιλίας. διόπερ καὶ τότε ἐξ ἑνὸς ἐγεννήθησαν· οὐ γὰρ δὴ πῦρ γε καὶ γῆ καὶ ὕδωρ ἔτι ὄντα ἓν ἦν τὸ πᾶν. ἄδηλον δὲ καὶ πότερον ἀρχὴν αὐτῶν θετέον τὸ ἓν ἢ τὰ πολλά, λέγω δὲ πῦρ καὶ γῆν καὶ τὰ σύστοιχα τούτων· ᾗ μὲν γὰρ ὡς ὕλη ὑπόκειται, ἐξ οὗ μεταβάλλοντα διὰ τὴν κίνησιν γίνονται γῆ καὶ πῦρ, τὸ ἓν στοιχεῖον· ᾗ δὲ τοῦτο μὲν ἐκ συνθέσεως γίγνεται συνιόντων ἐκείνων, ἐκεῖνα δ' ἐκ διαλύσεως, στοιχειωδέστερα ἐκεῖνα καὶ πρότερα τὴν φύσιν.

a) Videtur id placitum spectare, quo Empedocles mixturam omnium elementorum, τὸ μῖγμα (Met. *Λ*, 2; Phys. I, 2), summum principium et Deum esse ponebat. Quod μῖγμα cum idem sit atque τὸ ἕν, quod appellatur Φιλία (Met. *B*, 1), consentaneum est summas in id laudes conferri (μόνον ἐπαινεῖ), quandoquidem Amore continetur bonum principium; cf. nr. 172. not. — b) Unum Empedoclis eodem sensu primum principium est, quo aqua, aër, ignis Ionicorum. Quod cum appelletur Amor, quodam modo quale sit insuper significatur; est enim bonum principium summeque idcirco laudabile; cf. not. a. Atqui est illud non solum Amor, verum etiam τὸ μῖγμα, continenturque eo omnia, quaecunque sunt, praeter Contentionem, Met. *B*, 4. Quod Aristoteles ita posuisse videtur propterea, quod Empedocles Amorem in omnibus corporibus inesse corporumque tanquam animam esse statuebat, v. nr. 172, vss. 52. 54; nr. 171, v. 298 sqq.; cf. v. 361. ap. Sext. Emp. adv. Math. VIII, 286. πάντα γὰρ ἴσθι φρόνησιν ἔχειν καὶ νώματος αἶσαν, et Parmenidis illud, τὸ γὰρ πλέον ἐστὶ νόημα, nr. 153. Rudius tamen Aristoteles Met. *Λ*, 10. αὕτη δ' (sc. ἡ Φιλία) ἀρχὴ καὶ ὡς κινοῦσα (συνάγει γάρ), καὶ ὡς ὕλη· μόριον γὰρ τοῦ μίγματος. — c) Iniquius quod ait Deum Empedoclis intelligentia a ceteris rebus superari, quippe qui cetera quidem omnia perspiciat et in se comprehensa teneat, Contentionem tamen extra habeat; quae iterum leguntur de Anim. I, 5. Nempe Contentio ab Uno diremta esse debet propterea, quod illa continetur principium mali.

Unum illud, a principio immotum, quod, cum accedente Contentione se suasve partes moveri pateretur, omnium rerum origo factum est, peculiari nomine Σφαῖρος appellabatur, cf. Simpl. de Coelo:

Σφαῖρος κυκλοτερής, μονίῃ περιηγέϊ γαίων.

cf. Peyron Emp. p. 50 sqq. Sphaero autem consummata rerum unitas continetur, in qua omnis elementorum discrepantia sublata est atque evanuit; Arist. de Gen. et Corr. I, 1; de Xenoph. Zen. Gorg. 2. καὶ εἶναι τῇ μὲν μίξει πολλά τε καὶ τῇ διακρίσει, τῇ δὲ φύσει τέτταρ' ἄνευ τῶν αἰτίων, ἢ ἕν. Eodem facit v. 181. ap. Simpl. Phys. fol. 34 b. ἀλλήλοις ἔστερκται, ὁμοιωθέντ' Ἀφροδίτῃ, ubi sermo est de elementorum disparium, qua in unam eandemque naturam conciliantur, transfiguratione. Ioann. Philop. ad Arist. d. Gen. et Corr. I. fol. 5 a. (Ἐμπεδοκλῆς) φησὶ τῆς Φιλίας κρατούσης τὰ πάντα ἓν γίγνεσθαι καὶ τὸν Σφαῖρον ἀποτελεῖν ἄποιον ὑπάρχοντα, ὡς μηκέτι μήτε τὴν τοῦ πυρὸς μήτε τῶν ἄλλων τινὸς σώζεσθαι ἐν αὐτῷ ἰδιότητα κτλ. Quod confitetur Aristoteles sibi non liquere utrum Empedocles primum principium primitus unum fuisse statuerit, ut ex hoc quatuor elementa orta sint, an e contrario quatuor elementa primitus fuisse, deinde Unum ex iis concrevisse, de ea re patet ipsum Empedoclem nil definiti pronuntiasse. Nihilominus parum circumspecte idem Aristoteles de Gen. et Corr. II, 6. τὰ φύσει πρότερα τοῦ θεοῦ, cum vix dubium sit quin Empedocles Unum ut summum Deum atque ineffabilem ita etiam primum principium, ex quo cetera nata sint, esse posuerit; praesertim si summam, quae inter Empedocleam atque Eleaticam physicam intercedit, similitudinem consideramus. Et sequuntur eandem sententiam interpretes Aristotelis, qui in eo tantum falsi sunt, quod Sphaerum accipiunt mundum intelligibilem, κόσμον νοητόν, v. quos citat Sturz p. 277 sqq. Ipse Aristoteles de Coelo III, 2. Empedoclem de generatione mundi disputare ait a statu quieto profectum, hoc est a Sphaero. Porro quod Empedoclis Unum materiam esse dicit de Gen. et Corr. I, 1, recentiorum notiones ad veterem philosophum transtulit. Iniquum vero quod Empedoclem affirmat in causis moventibus parum sibi constitisse, praeiudicatam in hoc opinionem sequutus, quod luculenter cernitur ex Met. *B*, 4, ubi Amor ortus, Contentio interitus causa esse dicitur, Empedocles autem quod his notionibus parum constanter usus sit vituperatur. Aliam sententiam sequitur Met. *A*, 4. καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἐπὶ πλέον μὲν τούτου (sc. τοῦ Ἀναξαγόρου) χρῆται τοῖς αἰτίοις, οὐ μὴν οὔθ' ἱκανῶς, οὔτ' ἐν τούτοις εὑρίσκει τὸ ὁμολογούμενον. πολλαχοῦ γοῦν αὐτῷ ἡ μὲν Φιλία διακρίνει, τὸ δὲ Νεῖκος συγκρίνει· ὅταν μὲν γὰρ εἰς τὰ στοιχεῖα διίσταται τὸ πᾶν ὑπὸ τοῦ Νείκους, τό τε πῦρ εἰς ἓν συγκρίνεται καὶ τῶν ἄλλων στοιχείων ἕκαστον· ὅταν δὲ πάλιν πάντα ὑπὸ τῆς Φιλίας συνίωσιν εἰς τὸ ἕν, ἀναγκαῖον ἐξ ἑκάστου τὰ μόρια διακρίνεσθαι πάλιν. Quo loco recte Amor causa mixtionis,

Contentio discretionis causa esse ponitur; quamquam etiam sic desideratur quod gravissimum est, Amorem Empedoclis eo tendere ut omnia in Sphaeri unitatem conciliet omniaque inaequabilia in Unum aequabile transformet, ut optime Amor dicatur *διακρίνειν τὰ στοιχεῖα*, de Gen. et Corr. II, 6, h. e. elementa ex incondito, quo per Contentionem mixta erant, statu segregando partes aequandoque inaequalia ad Unum revocare, cum Contentione e contrario Unum illud per Amorem conciliatum discernatur rursus inque elementa inaequabilia disgregetur. Cf. Arist. Phys. VIII, 1, qui locus laudatur in nr. 172, et vs. 74 sqq. apud Simpl. Phys. fol. 34 a.

ἐν δὲ Κότῳ διάμορφα καὶ ἄνδιχα πάντα πέλονται,
σὺν δ' ἔβη ἐν Φιλότητι καὶ ἀλλήλοισι ποθεῖται,

ubi sermo fuerat de elementis puris; cf. vs. 40 sq. in nr. 172. Propterea vel maxime animalia ab Amore procreata esse censebat, vs. 203 sqq., 220 sqq.; Arist. de Coelo III, 2.

Plut. de Pl. Ph. I, 5. *Ἐμπεδοκλῆς δὲ κόσμον μὲν ἕνα, οὐ μέντοι τὸ πᾶν εἶναι τὸν κόσμον, ἀλλ' ὀλίγον τι τοῦ παντὸς μέρος, τὸ δὲ λοιπὸν ἀργὴν ὕλην.* * 174

Ἀργὴν ὕλην dicere videtur sphaerum, qui extra mundum est. Eodem pertinent v. 136 sqq. ap. Simpl. Phys. fol. 7 b., imprimis v. 141 sq., *πολλὰ δ' ἄμικτ' ἕστηκε, κεραςσομένοισιν ἐναλλὰξ ὅσσ' ἔτι Νεῖκος ἔρυκε μετάρσιον.* (cf. Peyron Empedocl. p. 36; Gaisf. Poet. Minor. Gr. II. p. XIII.) Simpl. d. Coelo f. 72 a; Scholl. Arist. p. 489 b: *Ἐμπεδοκλῆς μὲν διάφορα τῶν παρ' αὐτῷ κόσμων ἔλεγε τὰ εἴδη, ὡς καὶ ὀνόμασι χρῆσθαι διαφόροις, τὸν μὲν σφαῖρον, τὸν δὲ κόσμον ἰδίως καλῶν.* Cf. Sturz p. 276 sqq.

Plut. de Is. et Osir. 26. *Ἐμπεδοκλῆς δὲ καὶ δίκας φησὶ διδόναι τοὺς δαίμονας ὧν ἐξαμάρτωσι καὶ πλημμελήσωσιν·* 175

356 *Αἰθέριον μὲν γάρ σφε μένος πόντονδε διώκει,*
πόντος δ' ἐς χθονὸς οὖδας ἀπέπτυσε, γαῖα δ' ἐς αὐγὰς
ἠελίου ἀκάμαντος, ὁ δ' αἰθέρος ἔμβαλε δίναις·
ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται, στυγέουσι δὲ πάντες,

---

*) Ita recte Beckius ex Codd. Mss. aliisque, qui eundem locum afferunt, auctoribus. Vulgo *ἀρχὴν εἶναι.*

v. 356—358. Inveniuntur etiam ap. Plut. de Vit. Aer. Al. 7.

ἄχρις οὗ κολασθέντες οὕτω καὶ καθαρθέντες αὖθις τὴν κατὰ φύσιν χώραν καὶ τάξιν ἀπολάβωσιν. Plut. de Exil. 17.

3 *Ἔστιν ἀνάγκης χρῆμα, θεῶν ψήφισμα παλαιόν,*
123 *ἀΐδιον, πλατέεσσι κατεσφρηγισμένον ὅρκοις·*
εὖτέ τις ἀμπλακίῃσι φόνῳ φίλα γυῖα μιήνῃ
5 *δαίμων, οἵ τε μακραίωνος λελάχασι βίοιο,*
τρίς μιν μυρίας ὥρας ἀπὸ μακάρων ἀλάλησθαι·
τῶν καὶ ἐγὼ νῦν εἰμὶ φυγὰς θεόθεν καὶ ἀλήτης,
Νείκεϊ μαινομένῳ πίσυνος.

Sermo est de vita daemonum h. e. elementorum, quam in hoc mundo et hac in terra agunt, quae est Contentioni obnoxia et variis propterea modis afflicta et aerumnosa. Cf. Porph. d. Antr. Nymph. c. 8; Orig. Philos. 4, ubi Empedocles malum extra sublunarem mundum inveniri negasse traditur; Empedocl. ap. Clem. Alex. Strom. III, p. 432 B. *ὢ πόποι, ὢ δειλὸν θνητῶν γένος, ὢ δυσάνολβον, οἵων ἐξ ἐρίδων ἔκ τε στοναχῶν ἐγένεσθε.*

176 Diog. L. VIII, 77. *Καὶ τὴν ψυχὴν παντοῖα εἴδη ζῴων καὶ φυτῶν ἐνδύεσθαι· φησὶ γοῦν·*

362 *Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην κοῦρός τε κόρη τε,*
θάμνος τ' οἰωνός τε, καὶ ἐξ ἁλὸς ἔμπυρος ἰχθύς.

Animarum migratio Empedocli nihil aliud significare videtur nisi nihil in hoc mundo quietum esse, omnia fluxa et tur-

---

v. 123. Cum praecedente coniunctus legitur ap. Simpl. Phys. fol. 272 b. — 3. Vulgo *ἔστι τῆς ἀνάγκ.* Corr. Hoeschel. ad Orig. c. Cels. 8, 53. — 5. *δαίμων* Heeren ad Stob. Ecl. Ph. p. 895. Vulgo *δαίμονες.* — Deinde vulgo *μακραίωνες,* corr. Scalig. ad Steph. Poes. Ph. p. 216. — *λελάχασι* pro *λελόγχασι,* quod prius edebatur, dedit Hoeschel l. l. — 7. Ita Scaliger et Wyttb. Vulg. *τὴν.* Sturz *τῇ.* Iac. Windet d. Vit. Funct. Statu p. 107. *δὴν καὶ ἐγὼ νῦν εἶμι.* Ioann. Philop. ad Arist. d. Gen. et Corr. fol. 59 a., d. An. fol. 17 a. *ὡς καὶ ἐγὼ δεῦρό εἰμι,* Phys. A, 10. *ὡς καὶ ἐγὼ δεῦρ' εἶμι.* — 8. Legitur ap. Hierocl. in Carm. Aur. p. 186. ed. Needham, alios, cum antecedente coniunctus. — 362. 363. A permultis afferuntur, v. Sturz p. 466 sq. — 363. Diog. *ἐξ ἁλὸς ἔμπυρος ἰχθύς,* i. e. coctus, assatus. — Apud Athen. VIII, p. 365 E. est *ἔμπορος* in Codd. A. B. P., quod recepit Dindorf., *ἔμπυρος* in Cod. V., *ἔμπνοος* C. L. et ap. Eustath., quod recep. Casaub. — Ap. Clem. Alex. Strom. VI, p. 627 D. *ἔλλοπος.* Alii *νήχυτος,* alii aliter.

bida perpetuisque vicissitudinibus obnoxia. A Pythagoreis eo dissentit, quod animas etiam in plantas transformari statuebat, quae sententia tribuitur quidem etiam Pythagoreis, sed ambiguis tantummodo ac recentiorum testimoniis.

Arist. Rhet. I, 13. Ὡς Ἐμπεδοκλῆς λέγει περὶ τοῦ μὴ κτείνειν τὸ ἔμψυχον· τοῦτο γὰρ οὐ τισὶ μὲν δίκαιον τισὶ δ' οὐ δίκαιον, 177

379 ἀλλὰ τὸ μὲν πάντων νόμιμον διά τ' εὐρυμέδοντος
αἰθέρος ἠνεκέως τέταται διά τ' ἀπλέτου αὖ γῆς.

Carnibus vesci nefas putare congruum est doctrinae de animarum migratione. Cf. Sext. Emp. IX, 127 sqq. Plut. de Esu Carn. 3. Voluit tamen abstinentiam latius quam ad victum patere, v. vs. 391, 392. Inde titulus, quo partem carminis inscripserat, καθαρμοί, v. n. 168. not. f. — Flagitiorum castigatorem acerrimum fuisse Empedoclem cernis ex Plut. de Coh. Ir. 16. ἐπὶ πᾶσι τοίνυν τὸ μὲν τοῦ Ἐμπεδοκλέους μέγα καὶ θεῖον ἡγούμην, τὸ „νηστεῦσαι κακότητος." Iis, qui praecepta sua sequuturi essent, divinae vitae praemium pollicebatur; quamquam versus 396, 397 in eam rem laudare non debebat Sturzius, ut qui falso tribuuntur Empedocli a Fabricio ad Sext. Emp. p. 283, cf. Theol. Arithm. c. 4. p. 20. Putabat igitur in uniuscuiusque voluntate quodammodo positum esse, utrum in sphaero an in hoc mundo vitam agere velit. Quare Ioannes Philoponus in Arist. Phys. C. fol. 5 b., postquam dixit de discrimine inter hunc mundum et sphaerum, οὐ τοῦτο, inquit, λέγων (sc. ὁ Ἐμπεδοκλῆς), ὅτι οἱ κόσμοι εἰς ἀλλήλους μεταβάλλουσιν, ἀλλὰ τὴν τῆς ψυχῆς τῆς ἡμετέρας εἰς τοὺς κόσμους τούτους σημαίνων μεταβολήν. ἐπειδὴ γάρ ἐστιν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ καὶ ἑτεροποιὸς καὶ ταυτοποιὸς δύναμις, ὅταν μὲν κατὰ τὴν ταυτοποιὸν δύναμιν ἐνεργήσῃ — — πρὸς τοῖς νοητοῖς γίνεται μᾶλλον· ταύτην δὲ τὴν δύναμιν Φιλίαν ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐκάλεσεν, ὅτι ἡ φιλία ἑνοποιός ἐστιν· ὅταν δὲ κατὰ τὴν ἑτεροποιὸν δύναμιν ἐνεργήσῃ, ἣν ἐκάλεσεν Ἐμπεδοκλῆς — Νεῖκος, πρὸς τοῖς αἰσθητοῖς γίνεται. τὴν μὲν οὖν μεταβολὴν τῆς ψυχῆς κατὰ τὸν αἰσθητόν τε καὶ νοητὸν κόσμον μεταβολὴν τῶν κόσμων ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐκάλεσεν. Liberior interpretatio, et ad Neoplatonicorum placita accommodatior, sed apte tamen Empedoclis sententiam exprimens, nisi quod neglexit animadvertere Empedocli animas elementares simul mundi partes fuisse, neque ad singulas tantum

---

v. 380. αὖ γῆς dedit Bekker. Plures codd. αὐγῆς.

ris, abortivos contra illos foetus Contentionis esse docent hi versus, 221 sqq., ap. Simpl. Phys. fol. 258 a. b.

Ἄλλοτε μὲν Φιλότητι συνερχόμεν' εἰς ἓν ἅπαντα
γυῖα, τὰ σῶμα λέλογχε βίου θαλέθοντος ἐν ἀκμῇ,
ἄλλοτε δ' αὖτε κακῇσι διατμηθέντ' Ἐρίδεσσι
πλάζεται ἄνδιχ' ἕκαστα περὶ ῥηγμῖνι βίοιο.
ὡσαύτως θάμνοισι καὶ ἰχθύσιν ὑδρομελάθροις,
θηρσί τ' ὀρειμελέεσσιν ἰδὲ πτεροβάμοσι κύμβαις.

Crescit igitur atque augescit Amoris, qua mundum condit, vis atque potentia, omnia ad absolutam sphaeri formam revocaturi. — Ceterum cf. suprà in Anaximandro n. 56; in Anaxag. n. 68; in Archelao n. 73; in Parmenide n. 152.

181 Arist. de Part. An. I, 1. *Ἀρχὴ γὰρ ἡ φύσις μᾶλλον τῆς ὕλης. ἐνιαχοῦ δέ που αὐτῇ καὶ Ἐμπεδοκλῆς περιπίπτει ἀγόμενος ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας, καὶ τὴν οὐσίαν καὶ τὴν φύσιν ἀναγκάζεται φάναι τὸν λόγον εἶναι, οἷον ὀστοῦν ἀποδιδοὺς τί ἐστιν· οὔτε γὰρ ἕν τι τῶν στοιχείων λέγει αὐτὸ οὔτε δύο ἢ τρία οὔτε πάντα, ἀλλὰ λόγον τῆς μίξεως αὐτῶν.* De An. I, 5. *οὐ γὰρ ὁπωσοῦν ἔχοντα τὰ στοιχεῖα τούτων* (sc. *τῶν συνθέτων*) *ἕκαστον, ἀλλὰ λόγῳ τινὶ καὶ συνθέσει, καθάπερ φησὶ καὶ Ἐμπεδοκλῆς τὸ ὀστοῦν·*

208 *Ἡ δὲ χθὼν ἐπίηρος ἐν εὐστέρνοις χοάνοισιν*
τὰ δύο τῶν ὀκτὼ μοιρέων λάχε Νήστιδος αἴγλης,
τέσσαρα δ' Ἡφαίστοιο· τὰ δ' ὀστέα λεύκ' ἐγένοντο. [a]

a) Imitatur Homerum Il. XVIII, 470 sqq. cf. Sturz p. 317 sqq.: „Aërem et aquam nominat *Νῆστιν αἴγλην*, *Νῆστιν μὲν διὰ τὸ ὑγρόν, ἀπὸ τοῦ νάειν καὶ ῥεῖν, αἴγλην δέ, ὡς διαφανῆ*, ut ait Simplicius ad Arist. d. Anim. fol. 18 b. cf. Ioann. Philop. ad eund. loc. F. fol. 1 a." Ossa igitur, si hanc interpretationem sequimur, ex quaternis ignis, binis terrae, et binis ex aëre atque aqua mixtis particulis conflata sunt. Et in eam quidem sententiam veteres Aristotelis interpretes hunc locum acceperunt

v. 209. Trendelenb. ad h. l. *τὰς δύο τῶν ὀκτὼ μοιρῶν*, *τὰς* ex uno cod. et duobus commentatoribus, consent. Philop. — Goettl. ib. *τά* (quod in plurimis codd. est) femininum dualis numeri esse, et deinde *μοιρέων* legendum esse monet. In tribus codd. est *μοιράων*, in cett. *μερέων*.

ad unum omnes, praeter eum, quem sequitur Plut. d. Pl. Ph. V, 22, loco misere corrupto, de quo v. Sturz p. 413 sqq. Sed illa interpretatio parum probabilis est, et propter sensum et propter vocabulum *νῆστις*, mythicum aquae nomen, quod semper substantive usurpatur, nunquam adiective, ut hoc loco usurpatum volunt isti interpretes. Quare hi versus aut manci esse putandi sunt, ut aëris mentionem excidisse suspicemur, aut corrupti, ut haec aëris mentio refingenda sit, sive ex vocabulo *ἴκληρος* sive ex voce *αἴγλης* verum refingas. Pro hoc levi mutatione ponas *αὐγῆς*, et totum locum ita scribas, *τὰ δύο τῶν ὀκτὼ μοιρέων λάχε Νήστιδος, Αὐγῆς τέσσαρ' ἴδ' Ἡφαίστοιο.* — *Αὐγή* de aëre v. 71.

Cf. Arist. Met. *A*, 10. Cernitur ex his locis iniquius Empedoclem reprehendi ab Aristotele de Gen. et Corr. II, 6. *ἡ ἑκάστου φύσις αὕτη, περὶ ἧς οὐδὲν λέγει.* Aliae elementorum, ex quorum mixtione animantium partes oriri putabat, proportiones afferuntur a Plutarcho d. Pl. Ph. V, 22, cf. Sturz p. 413 sq. Videtur Empedocles in his quaestionibus plurimus fuisse; certe constat eum copiosius quaesivisse de iis, quae ad medicam artem faciebant, ex quibus et hic locus est. Verum ut omnis eius doctrina, ita et haec pars explicatu difficillima erat, maxime propter orationem poeticam. Fluctuant interpretes, velut iam Arist. d. An. I, 4. *Ὁμοίως δὲ ἄτοπον καὶ τὸν λόγον τῆς μίξεως εἶναι τὴν ψυχήν· οὐ γὰρ τὸν αὐτὸν ἔχει λόγον ἡ μῖξις τῶν στοιχείων, καθ' ἣν σὰρξ καὶ καθ' ἣν ὀστοῦν. συμβήσεται οὖν πολλάς τε ψυχὰς ἔχειν καὶ κατὰ πᾶν τὸ σῶμα, εἴπερ πάντα μὲν ἐκ τῶν στοιχείων μεμιγμένων, ὁ δὲ τῆς μίξεως λόγος ἁρμονία καὶ ψυχή. ἀπαιτήσειε δ' ἄν τις τοῦτό γε καὶ παρ' Ἐμπεδοκλέους· ἕκαστον γὰρ αὐτῶν λόγῳ τινί φησιν εἶναι. πότερον οὖν λόγος ἐστὶν ἡ ψυχή, ἢ μᾶλλον ἕτερόν τι οὖσα ἐγγίνεται τοῖς μέλεσιν; ἔτι δὲ πότερον ἡ Φιλία τῆς τυχούσης αἰτία μίξεως ἢ τῆς κατὰ τὸν λόγον; καὶ αὕτη πότερον ὁ λόγος ἐστὶν ἢ παρὰ τὸν λόγον ἕτερόν τι;* ubi *αὕτη* ad *Φιλίαν* referendum esse recte docuit Trendelenburg ad h. l. Apparet autem Aristotelem eandem fere sententiam in hoc placito quaesivisse atque Sext. Emp. adv. Math. IX, 127, qui his verbis eam complectitur, *ἓν ὑπάρχειν πνεῦμα τὸ διὰ παντὸς τοῦ κόσμου διῆκον ψυχῆς τρόπον.*

CAPUT IV.

SOPHISTAE.

1. De arte doctrinaque Sophistarum in universum.

182 Arist. Soph. Elench. 1. Ἔστι γὰρ ἡ σοφιστικὴ φαινομένη σοφία οὖσα δ' οὔ, καὶ ὁ σοφιστὴς χρηματιστὴς ἀπὸ φαινομένης σοφίας ἀλλ' οὐκ οὔσης. Philostr. Vit. Sophist. prooem. init. Τὴν ἀρχαίαν σοφιστικὴν ῥητορικὴν ἡγεῖσθαι χρὴ φιλοσοφοῦσαν· διαλέγεται μὲν γὰρ ὑπὲρ ὧν οἱ φιλοσοφοῦντες. Cic. Brut. 12. Ait Aristoteles, quum sublatis in Sicilia tyrannis res privatae longo intervallo iudiciis repeterentur, tum primum, quod esset acuta illa gens et controversa natura, artem et praecepta Siculos Coracem et Tisiam conscripsisse (nam antea neminem solitum via nec arte, sed accurate tamen et de scripto plerosque dicere); scriptasque fuisse et paratas a Protagora rerum illustrium disputationes, quae nunc communes appellantur loci. Quod idem fecisse Gorgiam, quum singularum rerum laudes vituperationesque conscripsisset, quod iudicaret hoc oratoris esse maxime proprium, rem augere posse laudando vituperandoque rursus affligere.

De arte Sophistica prolixe Plato Sophist. init. — Praecipuam laudem inde sibi comparabant Sophistae, quod singulas civitates obeundo disciplinam quandam iuventutis erudiendae condebant, quae maxime in arte oratoria posita erat: quae ars, apud Siculos orta, deinde Athenis maxime florebat. Quod Gorgias „oratoris maxime proprium esse" indicabat, in eo illam artem constitisse puta, quam dicebant τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν. Aristoph. Nub. 886 sq. Arist. Rhet. II, 24. Plat. Phil. p. 58. Praeterea artem quandam colloquendi profitebantur Sophistae, v. Plat. Protag. p. 334; Gorg. p. 449, quae in certis ple-

rumque formulis et quaestionibus captiosis, ad alios refutandos accommodatis, posita erat. Arist. de Soph. El. 33. *Καὶ γὰρ τῶν περὶ τοὺς ἐριστικοὺς λόγους μισθαρνούντων ὁμοία τις ἦν ἡ παίδευσις τῇ Γοργίου πραγματείᾳ. λόγους γὰρ οἱ μὲν ῥητορικούς, οἱ δὲ ἐρωτηματικοὺς ἐδίδοσαν ἐκμανθάνειν, εἰς οὓς πλειστάκις ἐμπίπτειν ᾠήθησαν ἑκάτεροι τοὺς ἀλλήλων λόγους.* Cuius studii plurima exempla reperies ap. Platonem in Euthydemo. Eodem pertinent fallaciae istae argumentationum et verborum aucupia, quorum mirum est quantum Athenienses studiosi fuerint atque industriosi. Quid verum inesset in rebus, id Sophistae non nimis studiose quaerebant, cf. Plat. Phaedr. p. 267 A.; quamquam cavendum ne omnes eiusdem farinae fuisse animumque frivolum veritatisque socordem habuisse opinemur; cf. quae in Prodici laudem disputantur a Welckero Neues Rhein. Mus. I, 1. 4. De nominibus *σοφός, σοφιστής*, v. nr. 1. not.

Plato de Legg. X, p. 888 E sqq. *Λέγουσί πού τι-* 183
νες ὡς πάντα ἐστὶ τὰ πράγματα γιγνόμενα καὶ γενόμενα καὶ γενησόμενα τὰ μὲν φύσει, τὰ δὲ τέχνῃ, τὰ δὲ διὰ τύχην. — Ἔοικε, φασί, τὰ μὲν μέγιστα αὐτῶν καὶ κάλλιστα ἀπεργάζεσθαι φύσιν καὶ τύχην, τὰ δὲ σμικρότερα τέχνην, ἣν δὴ παρὰ φύσεως λαμβάνουσαν τὴν τῶν μεγάλων καὶ πρώτων γένεσιν ἔργων πλάττειν καὶ τεκταίνεσθαι πάντα τὰ σμικρότερα, ἃ δὴ τεχνικὰ πάντες προσαγορεύομεν. — — πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆν καὶ ἀέρα φύσει πάντα εἶναι καὶ τύχῃ φασί, τέχνῃ δὲ οὐδὲν τούτων. καὶ τὰ μετὰ ταῦτα αὖ σώματα, γῆς τε καὶ ἡλίου καὶ σελήνης ἄστρων τε πέρι, διὰ τούτων γεγονέναι παντελῶς ὄντων ἀψύχων· τύχῃ δὲ φερόμενα τῇ τῆς δυνάμεως ἕκαστα ἑκάστων, ᾗ ξυμπέπτωκεν ἁρμόττοντα οἰκείως πως, θερμὰ ψυχροῖς ἢ ξηρὰ πρὸς ὑγρὰ καὶ μαλακὰ πρὸς σκληρά, καὶ πάντα ὁπόσα τῇ τῶν ἐναντίων κράσει κατὰ τύχην ἐξ ἀνάγκης συνεκεράσθη, ταύτῃ καὶ κατὰ ταῦτα οὕτω γεγεννηκέναι τόν τε οὐρανὸν ὅλον καὶ πάντα ὁπόσα κατ' οὐρανόν, καὶ ζῷα αὖ καὶ φυτὰ ξύμπαντα, ὡρῶν πασῶν ἐκ τούτων γενομένων, οὐ διὰ νοῦν, φασίν, οὐδὲ διά τινα θεὸν οὐδὲ διὰ τέχνην, ἀλλὰ ὃ λέγομεν, φύσει καὶ τύχῃ.

τέχνην δὲ ὕστερον ἐκ τούτων ὑστέραν γενομένην, αὐτὴν θνητὴν ἐκ θνητῶν, ὕστερα γεγεννηκέναι παιδιάς τινας ἀληθείας οὐ σφόδρα μετεχούσας, ἀλλὰ εἴδωλ' ἄττα ξυγγενῆ ἑαυτῶν, οἷ' ἡ γραφικὴ γεννᾷ καὶ μουσικὴ καὶ ὅσαι ταύταις εἰσὶ συνέριθοι τέχναι. αἳ δέ τι καὶ σπουδαῖον ἄρα γεννῶσι τῶν τεχνῶν, εἶναι ταύτας ὁπόσαι τῇ φύσει ἐκοίνωσαν τὴν αὐτῶν δύναμιν, οἷον αὖ ἰατρικὴ καὶ γεωργικὴ καὶ γυμναστική. καὶ δὴ καὶ τὴν πολιτικὴν σμικρόν τι μέρος εἶναί φασι κοινωνοῦν φύσει, τέχνῃ δὲ τὸ πολύ. οὕτω δὲ καὶ τὴν νομοθεσίαν πᾶσαν οὐ φύσει, τέχνῃ δέ, ἧς οὐκ ἀληθεῖς εἶναι τὰς θέσεις. — Θεοὺς — εἶναι πρῶτόν φασιν οὗτοι τέχνῃ, οὐ φύσει ἀλλά τισι νόμοις, καὶ τούτους ἄλλους ἄλλοις, ὅπῃ ἕκαστοι ἑαυτοῖσι συνωμολόγησαν νομοθετούμενοι· καὶ δὴ καὶ τὰ καλὰ φύσει μὲν ἄλλα εἶναι, νόμῳ δὲ ἕτερα· τὰ δὲ δὴ δίκαια οὐδ' εἶναι τὸ παράπαν φύσει, ἀλλ' ἀμφισβητοῦντας διατελεῖν ἀλλήλοις καὶ μετατιθεμένους ἀεὶ ταῦτα· ἃ δ' ἂν μετάθωνται καὶ ὅταν, τότε κύρια ἕκαστα εἶναι, γιγνόμενα τέχνῃ καὶ τοῖς νόμοις, ἀλλ' οὐ δή τινι φύσει. ταῦτ' ἐστὶν — ἅπαντα ἀνδρῶν σοφῶν παρὰ νέοις ἀνθρώποις, ἰδιωτῶν τε καὶ ποιητῶν [a], φασκόντων εἶναι τὸ δικαιότατον ὅ τί τις ἂν νικᾷ βιαζόμενος. ὅθεν ἀσέβειαί τε ἀνθρώποις ἐμπίπτουσι νέοις, ὡς οὐκ ὄντων θεῶν οἵους ὁ νόμος προστάττει διανοεῖσθαι δεῖν, στάσεις τε διὰ ταῦτα, ἑλκόντων πρὸς τὸν κατὰ φύσιν ὀρθὸν βίον, ὅς ἐστι τῇ ἀληθείᾳ κρατοῦντα ζῆν τῶν ἄλλων καὶ μὴ δουλεύοντα ἑτέροισι κατὰ νόμον.

a) Respicere videtur Critiam, Sophistarum sectatorem, qui carminibus suis deos nil nisi legislatorum figmenta esse, quibus cives timori et obedientiae assuefacerent, in vulgus pronuntiaverat. V. Sext. Emp. IX, 54.

Universum locum ad Sophistas Sophistarumque familiares pertinere ex aliorum testimoniorum comparatione elucet. Vulgo ab iis distinguebatur inter ea quae natura (φύσει) et quae pacto (νόμῳ) essent, teste Platone Gorg. p. 482 sqq. Theaet. p. 167.

De eodem contrario Arist. Soph. El. 12. Ἦν δὲ τὸ μὲν κατὰ φύσιν αὐτοῖς τὸ ἀληθές, τὸ δὲ κατὰ νόμον τὸ τοῖς πολλοῖς δοκοῦν. Contrarium inter τύχην et τέχνην ad Polum referunt Arist. Met. Α, 1; Plato Gorg. p. 462.

2. Protagoras.

Diog. L. IX, 50. Πρωταγόρας — Ἀβδηρίτης — — 184
διήκουσε — Δημοκρίτου [a]. — 51. καὶ ἤρξατό που τοῦτον τὸν τρόπον. — „Περὶ μὲν θεῶν οὐκ ἔχω εἰδέναι εἴθ' ὡς εἰσὶν εἴθ' ὡς οὐκ εἰσίν· πολλὰ γὰρ τὰ κωλύοντα εἰδέναι, ἥ τε ἀδηλότης καὶ βραχὺς ὢν ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου." 52. διὰ ταύτην δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ συγγράμματος ἐξεβλήθη πρὸς Ἀθηναίων· καὶ τὰ βιβλία αὐτοῦ κατέκαυσαν ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὑπὸ κήρυκος ἀναλεξάμενοι * παρ' ἑκάστου τῶν κεκτημένων [b]. Οὗτος πρῶτος μισθὸν εἰσεπράξατο μνᾶς ἑκατόν. — καὶ τὴν διάνοιαν ἀφεὶς πρὸς τοὔνομα διελέχθη καὶ τὸ νῦν ἐπιπόλαιον γένος τῶν ἐριστικῶν ἐγέννησεν. — 53. καὶ πρῶτος κατέδειξε τὰς πρὸς τὰς θέσεις ἐπιχειρήσεις [c]. — — — διεῖλέ τε τὸν λόγον πρῶτος εἰς τέτταρα, εὐχωλήν, ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, ἐντολήν [d]. — Ib. 56. Ἀπολλόδωρος δέ φησιν ἑβδομήκοντα (sc. ἔτη βιώσαντα τελευτῆσαι), σοφιστεῦσαι δὲ τεσσαράκοντα [e] καὶ ἀκμάζειν κατὰ τὴν τετάρτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.

a) Id Epicurus in epistola tradiderat, adiuncta narratiuncula, quae iam Aristoteli nota fuisse videtur, v. Diog. L. IX, 53. Athen. VIII, p. 354 C. Gell. N. A. V, 3. Sed temporis rationem cum ea conciliare impeditum est. — b) Exordium libri citatur aut memoratur etiam ap. Cic. d. Nat. D. I, 12. 23. Plat. Theaet. p. 162; Sext. Emp. adv. Math. IX, 56. alios. Sextus Protagoram Athenis subterfugientem naufragio periisse narrat. cf. Diog. L. IX, 55. De librorum, qui aetatem tulerant, inscriptionibus v. Diog. L. IX, 55. Athenis identidem commorabatur, sed etiam

*) Ita edit. Froben. et Stephan. Cett. ἀναδεξάμενοι. Deinde vulgo ὑπὸ κήρυκα. Corr. Kuehn.

in Sicilia artem suam exercebat, Plat. Hipp. mai. p. 282. Prot. p. 328; 349. Tradebat ille non tam artes singulas, ut Hippias, qui docebat geometriam, arithmeticam, astronomiam, musicam, sed politicam potissimum et oeconomicam, *ὅπως ἄν τις ἄριστα τὴν αὑτοῦ οἰκίαν διοικοῖ καὶ τὰ τῆς πόλεως δυνατώτατος ἂν εἴη καὶ πράττειν καὶ λέγειν*. Plat. Protag. p. 319. — c) Cf. Cic. locum s. n. 182. laudatum. — d) V. Quintil. Inst. Orat. III, 4, 10. Haec divisio quamquam ad rhetoricam potius quam ad grammaticam pertinet, tamen ad verbi quoque modos observandos et disiungendos, et nimio quidem artificio, adhibebatur, v. Arist. Poet. 19; sicuti alia insuper Protagoras inani grammaticorum principiorum ostentatione novare conabatur, v. Arist. Soph. El. 14, cf. Rhet. III, 5; Aristoph. Nub. 659 sqq. Quas quaestiones ea arte complectebatur, quam *ὀρθοέπειαν* nominabat, quae erat media inter rhetoricam et grammaticam. — e) Plato Meno p. 91 E. De mortis tempore v. Clint.-Krueg. F. H. p. 365. not. c.

185 Diog. L. IX, 51. *Ἤρξατό που τοῦτον τὸν τρόπον· „Πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπος, τῶν μὲν ὄντων ὡς ἔστι, τῶν δὲ οὐκ ὄντων ὡς οὐκ ἔστιν."*

Quod dicit haec verba in principio operis posita fuisse, ex Platone fortasse sumtum est, v. Theaet. p. 161. *τὴν δ' ἀρχὴν τοῦ λόγου τεθαύμακα, ὅτι οὐκ εἶπεν ἀρχόμενος τῆς ἀληθείας κτλ.* Ipsa verba a Diogene afferri cernitur ex Plat. Theaet. p. 152 A.; Sext. Emp. Hyp. Pyrrh. I, 216. Sententiam verborum copiose prosequitur Theaetetus Platonis, ubi etiam argumenta, quibus Protagoras usus sit, expromuntur, quamquam ita, ut dubium sit quaenam ab ipso Protagora tradita expresserit, quaeve Protagorae doctrinam amplificando de suo addiderit. Imprimis attinent haec, l. l. ΣΩ. *Οὐκοῦν οὕτω πως λέγει, ὡς οἷα μὲν ἕκαστα ἐμοὶ φαίνεται, τοιαῦτα μέν ἐστιν ἐμοί, οἷα δὲ σοί, τοιαῦτα δὲ αὖ σοί; ἄνθρωπος δὲ σύ τε κἀγώ. — — πότερον οὖν — ἐφ' ἑαυτῷ τὸ πνεῦμα ψυχρὸν ἢ οὐ ψυχρὸν φήσομεν; ἢ πεισόμεθα τῷ Πρωταγόρᾳ ὅτι τῷ μὲν ῥιγοῦντι ψυχρόν, τῷ δὲ μὴ οὔ;* ΘΕΑΙ. *Ἔοικεν.* ΣΩ. *Οὐκοῦν καὶ φαίνεται οὕτως ἑκατέρῳ;* ΘΕΑΙ. *Ναί.* ΣΩ. *Τὸ δέ γε φαίνεται αἰσθάνεσθαί ἐστιν;* ΘΕΑΙ. *Ἔστι γάρ.* ΣΩ. *Φαντασία ἄρα καὶ αἴσθησις ταὐτὸν ἔν τε θερμοῖς καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις. οἷα γὰρ αἰσθάνεται ἕκαστος, τοιαῦτα ἑκάστῳ καὶ κινδυνεύει εἶναι.* ΘΕΑΙ. *Ἔοικεν.* ΣΩ. *Αἴσθησις ἄρα τοῦ ὄντος ἀεί ἐστι καὶ ἀψευδές, ὡς ἐπιστήμη οὖσα.* Deinde haec ad Heraclitum revocans monet Protagoram ea operte magis quam aperte docuisse, videlicet quum esset inter suos, *τοῖς δὲ μαθηταῖς ἐν ἀποῤῥήτῳ τὴν ἀλή-*

θειαν ἔλεγεν. — Protagoram etiam Eleaticorum rationem habuisse intelligitur ex Porphyrio ap. Eus. Praep. Evang. X, 3. Et ceterorum philosophorum quoque placitis eum usum esse probabile est, maxime eorum, qui sensus ex concursu motuum nasci docuerant; cf. Plat. Theaet. p. 156.

Diog. L. IX, 51. Πρῶτος ἔφη δύο λόγους εἶναι 186
περὶ παντὸς πράγματος ἀντικειμένους ἀλλήλοις. Ib. 53. καὶ τὸν Ἀντισθένους λόγον τὸν πειρώμενον ἀποδεικνύειν ὡς οὐκ ἔστιν ἀντιλέγειν οὗτος πρῶτος διείλεκται, καθά φησι Πλάτων ἐν Εὐθυδήμῳ.

V. Plat. Euthydem. p. 286. Connexum cum antecedentibus indicat Arist. Met. Γ, 4. ἔτι εἰ ἀληθεῖς αἱ ἀντιφάσεις ἅμα κατὰ τοῦ αὐτοῦ πᾶσαι, δῆλον ὡς ἅπαντα ἔσται ἕν. ἔσται γὰρ τὸ αὐτὸ καὶ τριήρης καὶ τοῖχος καὶ ἄνθρωπος, εἰ κατὰ παντός τι ἢ καταφῆσαι ἢ ἀποφῆσαι ἐνδέχεται, καθάπερ ἀνάγκη τοῖς τὸν Πρωταγόρου λέγουσι λόγον. εἰ γάρ τῳ δοκεῖ μὴ εἶναι τριήρης ὁ ἄνθρωπος, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι τριήρης· ὥστε καὶ ἔστιν, εἴπερ ἡ ἀντίφασις ἀληθής. Ib. Θ, 3. οὔτε γὰρ ψυχρὸν οὔτε θερμὸν οὔτε γλυκὺ οὔτε ὅλως αἰσθητὸν οὐθὲν ἔσται μὴ αἰσθανόμενον· ὥστε τὸν Πρωταγόρου λόγον συμβήσεται λέγειν αὐτοῖς.

Arist. Met. B, 2. Οὔτε γὰρ αἱ αἰσθηταὶ γραμμαὶ 187
τοιαῦταί εἰσιν οἵας λέγει ὁ γεωμέτρης· οὐθὲν γὰρ εὐθὺ τῶν αἰσθητῶν οὕτως οὐδὲ στρογγύλον· ἅπτεται γὰρ τοῦ κανόνος οὐ κατὰ στιγμὴν ὁ κύκλος, ἀλλ' ὥσπερ Πρωταγόρας ἔλεγεν ἐλέγχων τοὺς γεωμέτρας, οὔθ' αἱ κινήσεις καὶ ἕλικες τοῦ οὐρανοῦ ὅμοιαι, περὶ ὧν ἡ ἀστρολογία ποιεῖται τοὺς λόγους, οὔτε τὰ σημεῖα τοῖς ἄστροις τὴν αὐτὴν ἔχει φύσιν.

Protagoras apud Plat. Theaet. p. 166. Ἐγὼ γάρ 188
φημι μὲν τὴν ἀλήθειαν ἔχειν ὡς γέγραφα· μέτρον γὰρ ἕκαστον ἡμῶν εἶναι τῶν τε ὄντων καὶ μή· μυρίον μέντοι διαφέρειν ἕτερον ἑτέρου αὐτῷ τούτῳ, ὅτι τῷ μὲν ἄλλα ἔστι τε καὶ φαίνεται, τῷ δὲ ἄλλα. καὶ σοφίαν καὶ σοφὸν ἄνδρα πολλοῦ δέω τὸ μὴ φάναι εἶναι, ἀλλ' αὐτὸν τοῦτον καὶ λέγω σοφόν, ὃς ἄν τινι ἡμῶν ᾧ φαίνεται καὶ ἔστι κακά, μεταβάλλων ποιήσῃ ἀγαθὰ φαίνεσθαί τε καὶ εἶναι. — — οἷον γὰρ ἐν τοῖς πρόσθεν

ἐλέγετο ἀναμνήσθητι, ὅτι τῷ μὲν ἀσθενοῦντι πικρὰ φαίνεται ἃ ἐσθίει καὶ ἔστι, τῷ δὲ ὑγιαίνοντι τἀναντία ἔστι καὶ φαίνεται. σοφώτερον μὲν οὖν τούτων οὐδέτερον δεῖ ποιῆσαι· οὐδὲ γὰρ δυνατόν· οὐδὲ κατηγορητέον ὡς ὁ μὲν κάμνων ἀμαθής, ὅτι τοιαῦτα δοξάζει, ὁ δὲ ὑγιαίνων σοφός, ὅτι ἀλλοῖα· μεταβλητέον δ' ἐπὶ θάτερα· ἀμείνων γὰρ ἡ ἑτέρα ἕξις. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ παιδείᾳ ἀπὸ ἑτέρας ἕξεως ἐπὶ τὴν ἀμείνω μεταβλητέον, ἀλλ' ὁ μὲν ἰατρὸς φαρμάκοις μεταβάλλει, ὁ δὲ σοφιστὴς λόγοις.

3. Gorgias.

189 Quintil. Inst. Orat. III, 1, 8. Gorgias Leontinus, Empedoclis ut traditur discipulus [a] — — beneficio longissimae aetatis, nam centum et novem vixit annos, cum multis simul floruit — — et ultra Socratem usque duravit [b]. Plat. Hipp. mai. p. 282. Γοργίας — — σοφιστὴς δεῦρο ἀφίκετο δημοσίᾳ οἴκοθεν πρεσβεύων, ὡς ἱκανώτατος ὢν Λεοντίνων τὰ κοινὰ πράττειν, καὶ ἔν τε τῷ δήμῳ ἔδοξεν ἄριστα εἰπεῖν καὶ ἰδίᾳ ἐπιδείξεις ποιούμενος καὶ συνὼν τοῖς νέοις χρήματα πολλὰ εἰργάσατο καὶ ἔλαβεν ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως [c]. Dionys. Hal. Iudic. d. Lys. 3. p. 458. Rsk. Γοργίας τε ὁ Λεοντῖνος ἐν πολλοῖς πάνυ φορτικήν τε καὶ ὑπέρογκον ποιῶν τὴν κατασκευὴν καὶ οὐ πόῤῥω διθυράμβων ἔνια φθεγγόμενος· — — ἥψατο δὲ καὶ τῶν Ἀθήνησι ῥητόρων ἡ ποιητική τε καὶ τροπικὴ φράσις, ὡς μὲν Τίμαιός φησι, Γοργίου ἄρξαντος, ἡνίκα Ἀθήναζε πρεσβεύων κατεπλήξατο τοὺς ἀκούοντας ἐν τῇ δημηγορίᾳ. [d]

a) Cf. Diog. L. VIII, 58 sq. Plat. Men. p. 76. — b) De aetate cf. Foss de Gorgia Leontino comm. Hal. Sax. 1828. p. 6 sqq. Clint.-Krueg. F. H. p. 377. not. n. — c) De Gorgiae legatione cf. Diod. Sic. XII, 53. Incidit ea in Ol. 88, 2. cf. Clinton s. a. 427. Athenis plus semel commorabatur, sub finem vitae in Thessalia

erat. v. Foss p. 25 sq. — d) De ratione, qua in arte oratoria docenda utebatur, v. Arist. Soph. El. 33. et n. 182. not. Ipsius oratio vituperatur propter nimium figurarum et poetici splendoris studium, quo frigidior quam gravior evaserit; cf. Foss p. 50 sqq. Quae nunc exstant sub nomine Gorgiae, veteris Sophistae esse non posse contra Schoenbornium evicit Foss p. 78 sq. Apud antiquos praeter orationes artemque rhetoricam memoratur liber *περὶ τοῦ μὴ ὄντος ἢ περὶ φύσεως*, quo placita philosophica perscripserat. Nobis de doctrina eius constat ex extremis capitibus libelli de Xenoph. Zenon. et Gorgia (emendatius editis a Fossio de Gorg. p. 110 sq.), cf. Sext. Empir. adv. Math. VII, 65 sqq.

Sext. Emp. adv. Math. VII, 65. *Γοργίας δὲ ὁ Λεοντῖνος ἐκ τοῦ αὐτοῦ μὲν τάγματος ὑπῆρχε τοῖς ἀνῃρηκόσι τὸ κριτήριον, οὐ κατὰ τὴν ὁμοίαν δὲ ἐπιβολὴν τοῖς περὶ τὸν Πρωταγόραν. ἐν γὰρ τῷ ἐπιγραφομένῳ Περὶ τοῦ μὴ ὄντος ἢ περὶ φύσεως τρία κατὰ τὸ ἑξῆς κεφάλαια κατασκευάζει· ἓν μὲν καὶ πρῶτον, ὅτι οὐδὲν ἔστιν· δεύτερον, ὅτι εἰ καὶ ἔστιν, ἀκατάληπτον ἀνθρώπῳ· τρίτον, ὅτι εἰ καὶ καταληπτόν, ἀλλὰ τοίγε ἀνέξοιστον καὶ ἀνερμήνευτον τῷ πέλας.* 190

Cf. Arist. de Xenoph. c. 5. *Οὐκ εἶναί φησιν οὐδέν· εἰ δ' ἔστιν, ἄγνωστον εἶναι· εἰ δὲ καὶ ἔστι καὶ γνωστόν, ἀλλ' οὐ δηλωτὸν ἄλλοις.* Deinde sequuntur

Ibid. *Καὶ ὅτι μὲν οὐκ ἔστι, συνθεὶς τὰ ἑτέροις εἰρημένα, ὅσοι περὶ τῶν ὄντων λέγοντες τἀναντία, ὡς δοκοῦσιν, ἀποφαίνονται αὐτοῖς, οἱ μὲν ὅτι ἓν καὶ οὐ πολλά, οἱ δὲ αὖ ὅτι πολλὰ καὶ οὐχ ἕν, καὶ οἱ μὲν ὅτι ἀγέννητα, οἱ δ' ὡς γενόμενα ἐπιδεικνύντες ταῦτα, συλλογίζεται κατ' ἀμφοτέρων. ἀνάγκη γάρ, φησίν, εἴ τι ἔστι, μήτε ἓν μήτε πολλὰ εἶναι, μήτε ἀγέννητα μήτε γενόμενα .....* οὐδὲν ἂν εἴη. εἰ γὰρ εἴη τι**, τούτων ἂν θάτερα εἴη. ὅτι οὐκ ἔστιν οὔτε ἓν οὔτε πολλά, οὔτε ἀγέννητα οὔτε γενόμενα, τὰ μὲν ὡς Μέλισσος, τὰ δὲ ὡς Ζήνων ἐπιχειρεῖ δεικνύειν μετὰ τὴν πρώτην* 191

---

*) Lacunam indicavimus post v. *γενόμενα*, cum vulgo edatur *γενόμενα οὐδὲν ἂν εἴη*. — **) Bekk. *μὴ εἴη τι. μή* eiecit Foss.

ἴδιον αὐτοῦ ἀπόδειξιν, ἐν ᾗ λέγει ὅτι οὐκ ἔστιν οὔτε εἶναι οὔτε μὴ εἶναι. εἰ μὲν γὰρ τὸ μὴ εἶναι ἔστι [a] μὴ εἶναι, οὐδὲν ἂν ἧττον τὸ μὴ ὂν τοῦ ὄντος εἴη. τό τε γὰρ μὴ ὂν ἐστι μὴ ὄν, καὶ τὸ ὂν ὄν, ὥστε οὐδὲν μᾶλλον ἢ εἶναι ἢ οὐκ εἶναι τὰ πράγματα. εἰ δ' ὅμως τὸ μὴ εἶναί ἐστι, τὸ εἶναι, φησίν, οὐκ ἔστι τὸ ἀντικείμενον. εἰ γὰρ τὸ μὴ εἶναί ἐστι, τὸ εἶναι * μὴ εἶναι προσήκει· ὥστε οὐκ ἂν οὕτως, φησίν, οὐδὲν ἂν εἴη, εἰ μὴ ταὐτόν ἐστιν εἶναί τε καὶ μὴ εἶναι. εἰ δὲ ταὐτό, καὶ οὕτως οὐκ ἂν εἴη οὐδέν· τό τε γὰρ μὴ ὂν οὐκ ἔστι καὶ τὸ ὄν, ἐπείπερ ταὐτὸ τῷ μὴ ὄντι. οὗτος μὲν οὖν ὁ αὐτὸς λόγος ἐκείνου.

a) Notandum vocabulum ἔστι ambigue dici, ut tam copula quam verbum absolutum esse possit; in quo positum est sophisma; quod pertinet etiam ad cetera argumenta.

Totam argumentationem paucis commutatis repetit Sext. Emp. VII, 66—76, copiosius quidem sed minus accurate, cf. Foss p. 172 sqq.; et missum faceremus Sextum, ni Aristotelis locus misere esset corruptus. Melissi et Zenonis argumentis quo pacto usus sit Gorgias ex hoc specimine iudicari poterit. Arist. de Xenoph. c. 6. *Μετὰ δὲ τοῦτον τὸν λόγον φησίν· Εἰ δὲ ἔστιν, ἤτοι ἀγέννητον ἢ γενόμενον εἶναι. καὶ εἰ μὲν ἀγέννητον, ἄπειρον αὐτὸ τοῖς τοῦ Μελίσσου ἀξιώμασι λαμβάνει· τὸ δ' ἄπειρον οὐκ ἂν εἶναί ποτε. οὔτε γὰρ ἐν αὐτῷ οὔτ' ἂν ἐν ἄλλῳ εἶναι· δύο γὰρ ἂν οὕτως ἢ πλείω εἶναι, τό τε ἐνὸν καὶ τὸ ἐν ᾧ, μηδαμοῦ δὲ ὂν οὐδὲ εἶναι κατὰ τὸν Ζήνωνος λόγον περὶ τῆς χώρας.*

192 Sext. Emp. l. l. 77. Ὅτι κἂν ᾖ τι, τοῦτο ἄγνωστόν τε καὶ ἀνεπινόητόν ἐστιν ἀνθρώπῳ παρακειμένως ὑποδεικτέον· εἰ γὰρ τὰ φρονούμενα, φησὶν ὁ Γοργίας, οὐκ ἔστιν ὄντα, τὸ ὂν οὐ φρονεῖται. — 78. καὶ ὅτι τὰ φρονούμενα οὐκ ἔστιν ὄντα, συμφανές. — 79. οὐδὲ γὰρ ἂν φρονῇ τις ἄνθρωπον ἱπτάμενον ἢ ἅρματα ἐν πελάγει τρέχοντα, εὐθέως ἄνθρωπος ἵπταται ἢ ἅρματα ἐν πελάγει τρέχει. ὥστε οὐ τὰ φρονούμενά ἐστιν ὄντα.

---

*) Post εἶναι Bekk. ἢ uncinis circumscriptum.

80. πρὸς τούτοις εἰ τὰ φρονούμενά ἐστιν ὄντα, τὰ μὴ ὄντα οὐ φρονηθήσεται· τοῖς γὰρ ἐναντίοις τὰ ἐναντία συμβέβηκεν. ἐναντίον δέ ἐστι τῷ ὄντι τὸ μὴ ὄν, καὶ διὰ τοῦτο πάντως εἰ τῷ ὄντι συμβέβηκε τὸ φρονεῖσθαι, τῷ μὴ ὄντι συμβήσεται τὸ μὴ φρονεῖσθαι. ἄτοπον δέ ἐστι τοῦτο. καὶ γὰρ Σκύλλα καὶ Χίμαιρα καὶ πολλὰ τῶν μὴ ὄντων φρονεῖται. οὐκ ἄρα τὸ ὂν φρονεῖται. 81. ὥσπερ τε τὰ ὁρώμενα διὰ τοῦτο ὁρατὰ λέγεται ὅτι ὁρᾶται, καὶ τὰ ἀκουστὰ διὰ τοῦτο ἀκουστὰ ὅτι ἀκούεται, καὶ οὐ τὰ μὲν ὁρατὰ ἐκβάλλομεν ὅτι οὐκ ἀκούεται, τὰ δὲ ἀκουστὰ παραπέμπομεν ὅτι οὐχ ὁρᾶται· (ἕκαστον γὰρ ὑπὸ τῆς ἰδίας αἰσθήσεως, ἀλλ' οὐχ ὑπ' ἄλλης ὀφείλει κρίνεσθαι) οὕτω καὶ τὰ φρονούμενα, καὶ εἰ μὴ βλέποιτο τῇ ὄψει μηδὲ ἀκούοιτο τῇ ἀκοῇ, ἔσται, ὅτι πρὸς τοῦ οἰκείου λαμβάνεται κριτηρίου. 82. εἰ οὖν φρονεῖ τις ἐν πελάγει ἅρματα τρέχειν καὶ εἰ μὴ βλέπει ταῦτα, ὀφείλει πιστεύειν ὅτι ἅρματά ἐστιν ἐν πελάγει τρέχοντα. ἄτοπον δὲ τοῦτο.

Cf. Arist. de Xenoph. c. 6, qui extrema videtur (nam parum de iis liquet: adeo haec corrupta sunt) aliter atque Sextus accepisse, certe argumenta ibi alia consequentia enumerantur. Sextum si sequimur, videtur Gorgias ab Eleaticorum, quibus inter sensum et rationem distinxerant, partitionibus profectus, deinceps utramque rerum cognoscendarum viam perinde fallacem esse demonstrasse. Huc spectant verba ποῖα δὲ τἀληθῆ ἄδηλον, quae leguntur apud Aristotelem, quum cetera hoc quidem argumentorum tenore interciderint.

Arist. l. l. *Εἰ δὲ καὶ γνωστά, πῶς ἄν τις, φησί,* 193
δηλώσειεν ἄλλῳ; ὃ γὰρ εἶδε, πῶς ἄν τις, φησί, τοῦτο εἴποι λόγῳ; ἢ πῶς ἂν ἐκείνῳ δῆλον ἀκούσαντι γίγνοιτο, μὴ ἰδόντι; ὥσπερ γὰρ οὐδὲ ἡ ὄψις τοὺς φθόγγους γιγνώσκει, οὕτως οὐδὲ ἡ ἀκοὴ τὰ χρώματα ἀκούει, ἀλλὰ φθόγγους· καὶ λέγει ὁ λέγων, ἀλλ' οὐ χρῶμα οὐδὲ πρᾶγμα. ὃ οὖν τις μὴ ἐννοεῖ, πῶς αἰτεῖ** παρ' ἄλ-*

---

*) Foss addit λόγον. — **) Foss addit τοῦτο.

λου λόγῳ ἢ σημείῳ τινὶ ἑτέρου πράγματος; — — ὥστ' οὐδὲ διανοεῖσθαι χρῶμα ἔστιν, ἀλλ' ὁρᾶν, οὐδὲ ψόφον, ἀλλ' ἀκούειν. εἰ δὲ καὶ ἐνδέχεται, γινώσκει τε καὶ ἀναγινώσκει λέγων. ἀλλὰ πῶς ὁ ἀκούων τὸ αὐτὸ ἐννοήσει; οὐ γὰρ οἷόν τε τὸ αὐτὸ ἅμα ἐν πλείοσι καὶ χωρὶς οὖσιν εἶναι· δύο γὰρ ἂν εἴη τὸ ἕν. εἰ δὲ καὶ εἴη, φησίν, ἐν πλείοσι καὶ ταὐτόν, οὐδὲν κωλύει μὴ ὅμοιον φαίνεσθαι αὐτοῖς, μὴ πάντῃ ὁμοίοις ἐκείνοις οὖσιν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ· — — φαίνεται δὲ οὐδ' αὐτὸς αὑτῷ ὅμοια αἰσθανόμενος ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ, ἀλλ' ἕτερα τῇ ἀκοῇ καὶ τῇ ὄψει, καὶ νῦν τε καὶ πάλαι διαφόρως. ὥστε σχολῇ ἄλλῳ πᾶν ταὐτὸ αἴσθοιτό τις. οὕτως οὐκ ἔστι γνωστόν*, εἰ δ' ἔστιν, οὐδεὶς ἂν αὐτὸ ἑτέρῳ δηλώσειεν, διά τε τὸ μὴ εἶναι τὰ πράγματα λεκτά, καὶ ὅτι οὐδεὶς ἕτερον ἑτέρῳ ταὐτὸν ἐννοεῖ. ἅπαντα δὲ καὶ ταῦτα** ἑτέρων ἀρχαιοτέρων εἰσὶν ἀπορίαι.

Cf. Sext. Emp. l. l. 83—86, in his quoque negligentiorem et formulis usum, quae a Gorgiae consuetudine omnino abhorrent.

---

*) Ita Foss. Bekk. οὕτως οὐκ ἔστιν, ἓν ἐστι γνωστόν. Fort. οὕτως εἰ ἔστι καὶ ἔστι γνωστόν. — **) Ita edidimus c. Fossio. Vulgo ἅπαντες δὲ καὶ οὕτως.

CAPUT V.

SOCRATES ET SOCRATICI MINORES.

1. Socrates.

Diog. L. II, 18. *Σωκράτης Σωφρονίσκου μὲν ἦν* 194
υἱὸς λιθουργοῦ καὶ Φαιναρέτης μαίας, — Ἀθηναῖος, τῶν δήμων Ἀλωπεκῆθεν. — — 19. *ἀκούσας δὲ Ἀναξαγόρου κατά τινας, — μετὰ τὴν ἐκείνου καταδίκην διήκουσεν Ἀρχελάου τοῦ φυσικοῦ, οὗ καὶ παιδικὰ γενέσθαι φησὶν Ἀριστόξενος* [a]. *Δοῦρις δὲ — — καὶ ἐργάσασθαι λίθους* (sc. *αὐτόν φησιν*), *εἶναί τε αὐτοῦ καὶ τὰς ἐν ἀκροπόλει Χάριτας ἔνιοί φασιν, ἐνδεδυμένας οὔσας* [b]. Ib. 22. *ἀποδημίας δὲ οὐκ ἐδεήθη, καθάπερ οἱ πλείους, πλὴν εἰ μὴ στρατεύεσθαι ἔδει* [c]. Ib. 44. *ἐγεννήθη δέ, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Χρονικοῖς, ἐπὶ Ἀψεφίωνος ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς ἑβδομηκοστῆς ἑβδόμης Ὀλυμπιάδος, Θαργηλιῶνος ἕκτῃ. — — ἐτελεύτησε δὲ τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἐννενηκοστῆς πέμπτης Ὀλυμπιάδος, γεγονὼς ἐτῶν ἑβδομήκοντα.* [d]

a) Anaxagoram a Socrate non auditum esse patet ex Plat. Phaed. p. 97. Et Socratem vel a nemine vel per breve tantummodo tempus et obiter institutum esse in philosophia et disciplinis sophisticis confirmat Xenoph. Conviv. I, 5, ubi Socrates se nominat *αὐτουργόν τινα τῆς φιλοσοφίας*. Aristoxeni auctoritas contra tam bona testimonia nil valet, neque in ceteris, quae de Socrate ab eo narrantur, fides eius sincera est. Cf. Luzac. Lect. Att. II, p. 27 sqq. — b) Eas vidit Pausanias I, 22, 8. cf. IX, 35, 2. — c) De stipendiis et peregrinationibus Socratis cf. Plat. Crito p. 52. Conv. p. 219 E., Antisth. ap. Athen. V, p. 216, Diog. L. II, 23, alios. — d) Cf. Plat. Apol. p. 17 D. Crito p. 52 E.

Plat. Apol. Socr. p. 20 E. sqq. *Χαιρεφῶντα γὰρ* 195
ἴστε που· οὗτος ἐμός τε ἑταῖρος ἦν ἐκ νέου, καὶ ὑμῶν

τῷ πλήθει ἑταῖρός τε καὶ ξυνέφυγε τὴν φυγὴν ταύτην καὶ μεθ' ὑμῶν κατῆλθε. καὶ ἴστε δὴ οἷος ἦν Χαιρεφῶν, ὡς σφοδρὸς ἐφ' ὅ τι ὁρμήσειε· καὶ δήποτε καὶ εἰς Δελφοὺς ἐλθὼν ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι· καὶ ὅπερ λέγω μὴ θορυβεῖτε, ὦ ἄνδρες· ἤρετο γὰρ δὴ εἴ τις ἐμοῦ εἴη σοφώτερος. ἀνεῖλεν οὖν ἡ Πυθία μηδένα σοφώτερον εἶναι. καὶ τούτων πέρι ὁ ἀδελφὸς ὑμῖν αὐτοῦ οὑτοσὶ μαρτυρήσει, ἐπειδὴ ἐκεῖνος τετελεύτηκε. σκέψασθε δὲ ὧν ἕνεκα ταῦτα λέγω· μέλλω γὰρ ὑμᾶς διδάξειν ὅθεν μοι ἡ διαβολὴ γέγονεν. ταῦτα γὰρ ἐγὼ ἀκούσας ἐνεθυμούμην οὑτωσί· τί ποτε λέγει ὁ θεός; καὶ τί ποτε αἰνίττεται; ἐγὼ γὰρ δὴ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ξύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. τί οὖν ποτὲ λέγει φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γὰρ δή που ψεύδεταί γε· οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. καὶ πολὺν μὲν χρόνον ἠπόρουν τί ποτε λέγει· ἔπειτα μόλις πάνυ ἐπὶ ζήτησιν αὐτοῦ τοιαύτην τινὰ ἐτραπόμην. ἦλθον ἐπί τινα τῶν δοκούντων σοφῶν εἶναι, ὡς ἐνταῦθα, εἴπερ που, ἐλέγξων τὸ μαντεῖον, καὶ ἀποφανῶν τῷ χρησμῷ ὅτι οὗτός γέ μου σοφώτερός ἐστι, σὺ δ' ἐμὲ ἔφησθα. διασκοπῶν οὖν τοῦτον (ὀνόματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν· ἦν δέ τις τῶν πολιτικῶν, πρὸς ὃν ἐγὼ σκοπῶν τοιοῦτόν τι ἔπαθον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι) καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ, ἔδοξέ μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ δοκεῖν μὲν εἶναι σοφὸς ἄλλοις τε πολλοῖς ἀνθρώποις καὶ μάλιστα ἑαυτῷ, εἶναι δ' οὔ. κἄπειτα ἐπειρώμην αὐτῷ δεικνύναι, ὅτι οἴοιτο μὲν εἶναι σοφός, εἴη δ' οὔ. ἐντεῦθεν οὖν τούτῳ τε ἀπηχθόμην καὶ πολλοῖς τῶν παρόντων. πρὸς ἐμαυτὸν δ' οὖν ἀπιὼν ἐλογιζόμην ὅτι τούτου μὲν τοῦ ἀνθρώπου ἐγὼ σοφώτερός εἰμι. κινδυνεύει μὲν γὰρ ἡμῶν οὐδέτερος οὐδὲν καλὸν κἀγαθὸν εἰδέναι· ἀλλ' οὗτος μὲν οἴεταί τι εἰδέναι, οὐκ εἰδώς, ἐγὼ δέ, ὥσπερ οὖν οὐκ οἶδα, οὐδὲ οἴομαι. ἔοικα γοῦν τούτου γε σμικρῷ τινὶ αὐτῷ τούτῳ σοφώτερος εἶναι, ὅτι ἃ μὴ οἶδα οὐδὲ οἴομαι εἰδέναι. ἐντεῦθεν ἐπ' ἄλλον ᾖα τῶν ἐκεί-

νου δοκούντων σοφωτέρων εἶναι· καί μοι ταὐτὰ ταῦτα ἔδοξε· καὶ ἐνταῦθα κἀκείνῳ καὶ ἄλλοις πολλοῖς ἀπηχθόμην. μετὰ ταῦτα οὖν ἤδη ἐφεξῆς ᾖα, αἰσθανόμενος μὲν καὶ λυπούμενος καὶ δεδιὼς ὅτι ἀπηχθόμην· ὅμως δὲ ἀναγκαῖον ἐδόκει εἶναι τὸ τοῦ θεοῦ περὶ πλείστου ποιεῖσθαι· ἰτέον οὖν, σκοποῦντι τὸν χρησμὸν τί λέγει, ἐπὶ ἅπαντας τούς τι δοκοῦντας εἰδέναι. καὶ νὴ τὸν κύνα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι (δεῖ γὰρ πρὸς ὑμᾶς τἀληθῆ λέγειν), ἦ μὴν ἐγὼ ἔπαθόν τι τοιοῦτον. οἱ μὲν μάλιστα εὐδοκιμοῦντες ἔδοξάν μοι ὀλίγου δεῖν τοῦ πλείστου ἐνδεεῖς εἶναι ζητοῦντι κατὰ τὸν θεόν, ἄλλοι δέ, δοκοῦντες φαυλότεροι, ἐπιεικέστεροι εἶναι ἄνδρες πρὸς τὸ φρονίμως ἔχειν. δεῖ δὴ ὑμῖν τὴν ἐμὴν πλάνην ἐπιδεῖξαι, ὥσπερ πόνους τινὰς πονοῦντος, ἵνα μοι καὶ ἀνέλεγκτος ἡ μαντεία γένοιτο. μετὰ γὰρ τοὺς πολιτικοὺς ᾖα ἐπὶ τοὺς ποιητάς, τούς τε τῶν τραγῳδιῶν καὶ τοὺς τῶν διθυράμβων καὶ τοὺς ἄλλους, ὡς ἐνταῦθα ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληψόμενος ἐμαυτὸν ἀμαθέστερον ἐκείνων ὄντα. ἀναλαμβάνων οὖν αὐτῶν τὰ ποιήματα, ἅ μοι ἐδόκει μάλιστα πεπραγματεῦσθαι αὐτοῖς, διηρώτων ἂν αὐτοὺς τί λέγοιεν, ἵν' ἅμα τι καὶ μανθάνοιμι παρ' αὐτῶν. αἰσχύνομαι οὖν ὑμῖν εἰπεῖν, ὦ ἄνδρες, τἀληθῆ· ὅμως δὲ ῥητέον· ὡς ἔπος γὰρ εἰπεῖν, ὀλίγου αὐτῶν ἅπαντες οἱ παρόντες ἂν βέλτιον ἔλεγον περὶ ὧν αὐτοὶ πεποιήκεσαν. ἔγνων οὖν αὖ καὶ περὶ τῶν ποιητῶν ἐν ὀλίγῳ τοῦτο, ὅτι οὐ σοφίᾳ ποιοῖεν ἃ ποιοῖεν, ἀλλὰ φύσει τινὶ καὶ ἐνθουσιάζοντες, ὥσπερ οἱ θεομάντεις καὶ οἱ χρησμῳδοί· καὶ γὰρ οὗτοι λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλά, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι. τοιοῦτόν τί μοι ἐφάνησαν πάθος καὶ οἱ ποιηταὶ πεπονθότες· καὶ ἅμα ᾐσθόμην αὐτῶν διὰ τὴν ποίησιν οἰομένων καὶ τἆλλα σοφωτάτων εἶναι ἀνθρώπων, ἃ οὐκ ἦσαν. ἀπῇα οὖν καὶ ἐντεῦθεν τῷ αὐτῷ αὐτῶν οἰόμενος περιγεγονέναι, ᾧπερ καὶ τῶν πολιτικῶν. τελευτῶν οὖν ἐπὶ τοὺς χειροτέχνας ᾖα· ἐμαυτῷ γὰρ ξυνῄδη οὐ-

δὲν ἐπισταμένῳ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τούτους δέ γ' ᾔδη ὅτι εὑρήσοιμι πολλὰ καὶ καλὰ ἐπισταμένους. καὶ τούτου μὲν οὐκ ἐψεύσθην, ἀλλ' ἠπίσταντο ἃ ἐγὼ οὐκ ἠπιστάμην, καί μου ταύτῃ σοφώτεροι ἦσαν. ἀλλ', ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταὐτόν μοι ἔδοξαν ἔχειν ἁμάρτημα, ὅπερ καὶ οἱ ποιηταί, καὶ οἱ ἀγαθοὶ δημιουργοί. διὰ τὸ τὴν τέχνην καλῶς ἐξεργάζεσθαι ἕκαστος ἠξίου καὶ τἆλλα τὰ μέγιστα σοφώτατος εἶναι, καὶ αὐτῶν αὕτη ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν. ὥστ' ἐμὲ ἐμαυτὸν ἀνερωτᾶν ὑπὲρ τοῦ χρησμοῦ, πότερα δεξαίμην ἂν οὕτως ὥσπερ ἔχω ἔχειν, μήτε τι σοφὸς ὢν τὴν ἐκείνων σοφίαν μήτε ἀμαθὴς τὴν ἀμαθίαν, ἢ ἀμφότερα ἃ ἐκεῖνοι ἔχουσιν ἔχειν. ἀπεκρινάμην οὖν ἐμαυτῷ καὶ τῷ χρησμῷ ὅτι μοι λυσιτελεῖ ὥσπερ ἔχω ἔχειν. ἐκ ταυτησὶ δὴ τῆς ἐξετάσεως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πολλαὶ μὲν ἀπέχθειαί μοι γεγόνασι καὶ οἷαι χαλεπώταται καὶ βαρύταται, ὥστε πολλὰς διαβολὰς ἀπ' αὐτῶν γεγονέναι, ὄνομα δὲ τοῦτο λέγεσθαι, σοφὸς εἶναι. οἴονται γάρ με ἑκάστοτε οἱ παρόντες ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφὸν ἃ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω. τὸ δὲ κινδυνεύει, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῷ ὄντι ὁ θεὸς σοφὸς εἶναι, καὶ ἐν τῷ χρησμῷ τούτῳ τοῦτο λέγειν, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη σοφία ὀλίγου τινὸς ἀξία ἐστὶ καὶ οὐδενός. καὶ φαίνεται τοῦτ' οὐ λέγειν τὸν Σωκράτη, προσκεχρῆσθαι δὲ τῷ ἐμῷ ὀνόματι, ἐμὲ παράδειγμα ποιούμενος, ὥσπερ ἂν εἰ εἴποι, ὅτι οὗτος ὑμῶν, ὦ ἄνθρωποι, σοφώτατός ἐστιν, ὅστις ὥσπερ Σωκράτης ἔγνωκεν ὅτι οὐδενὸς ἄξιός ἐστι τῇ ἀληθείᾳ πρὸς σοφίαν. ταῦτ' οὖν ἐγὼ μὲν ἔτι καὶ νῦν περιιὼν ζητῶ καὶ ἐρευνῶ κατὰ τὸν θεόν, καὶ τῶν ἀστῶν καὶ τῶν ξένων ἄν τινα οἴωμαι σοφὸν εἶναι· καὶ ἐπειδάν μοι μὴ δοκῇ, τῷ θεῷ βοηθῶν ἐνδείκνυμαι ὅτι οὐκ ἔστι σοφός. καὶ ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας οὔτε τι τῶν τῆς πόλεως πρᾶξαί μοι σχολὴ γέγονεν ἄξιον λόγου οὔτε τῶν οἰκείων· ἀλλ' ἐν πενίᾳ μυρίᾳ εἰμὶ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ λατρείαν.

Divinitus igitur Socrates se ad tale vitae ac studiorum genus excitatum putabat; id quod disertissimis ipse exprimit verbis apud Plat. Ap. p. 33 C. Ἐμοὶ δὲ τοῦτο, ὡς ἐγώ φημι, προστέτακται ὑπὸ τοῦ θεοῦ πράττειν καὶ ἐκ μαντειῶν καὶ ἐξ ἐνυπνίων καὶ παντὶ τρόπῳ, ᾧπερ τίς ποτε καὶ ἄλλη θεία μοῖρα ἀνθρώπῳ καὶ ὁτιοῦν προσέταξε πράττειν. Cf. ib. p. 37 E.

Xen. Memor. Socr. I, cap. 1. §. 1. Πολλάκις ἐθαύ- 196
μασα τίσι ποτὲ λόγοις Ἀθηναίους ἔπεισαν οἱ γραψάμενοι Σωκράτην ὡς ἄξιος εἴη θανάτου τῇ πόλει· ἡ μὲν γὰρ γραφὴ κατ' αὐτοῦ τοιάδε τις ἦν· Ἀδικεῖ Σωκράτης οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς οὐ νομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων· ἀδικεῖ δὲ καὶ τοὺς νέους διαφθείρων [a]. 2. Πρῶτον μὲν οὖν, ὡς οὐκ ἐνόμιζεν οὓς ἡ πόλις νομίζει θεούς, ποίῳ ποτ' ἐχρήσαντο τεκμηρίῳ; θύων τε γὰρ φανερὸς ἦν πολλάκις μὲν οἴκοι, πολλάκις δὲ ἐπὶ τῶν κοινῶν τῆς πόλεως βωμῶν, καὶ μαντικῇ χρώμενος οὐκ ἀφανὴς ἦν· διετεθρύλητο γὰρ ὡς φαίη Σωκράτης τὸ δαιμόνιον [b] ἑαυτῷ σημαίνειν· ὅθεν δὴ καὶ μάλιστά μοι δοκοῦσιν αὐτὸν αἰτιάσασθαι καινὰ δαιμόνια εἰσφέρειν. 3. Ὁ δ' οὐδὲν καινότερον εἰσέφερε τῶν ἄλλων, ὅσοι μαντικὴν νομίζοντες οἰωνοῖς τε χρῶνται καὶ φήμαις καὶ συμβόλοις καὶ θυσίαις· οὗτοί τε γὰρ ὑπολαμβάνουσιν οὐ τοὺς ὄρνιθας οὐδὲ τοὺς ἀπαντῶντας εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς διὰ τούτων αὐτὰ σημαίνειν, κἀκεῖνος δὲ* οὕτως ἐνόμιζεν. 4. Ἀλλ' οἱ μὲν πλεῖστοί φασιν ὑπό τε τῶν ὀρνίθων καὶ τῶν ἀπαντώντων ἀποτρέπεσθαί τε καὶ προτρέπεσθαι, Σωκράτης δὲ ὥσπερ ἐγίγνωσκεν, οὕτως ἔλεγε· τὸ δαιμόνιον γὰρ ἔφη σημαίνειν. καὶ πολλοῖς τῶν ξυνόντων προηγόρευε τὰ μὲν ποιεῖν [c] τὰ δὲ μὴ ποιεῖν, ὡς τοῦ δαιμονίου προσημαίνοντος· καὶ τοῖς μὲν πειθομένοις αὐτῷ συνέφερε, τοῖς δὲ μὴ πειθομένοις μετέμελε. Ib. 2, 1. Θαυμαστὸν δὲ φαίνεταί μοι καὶ τὸ πεισθῆναί τινας ὡς

*) δὲ add. Bornemann ex cod. F.

Σωκράτης τοὺς νέους διέφθειρεν, ὃς πρὸς τοῖς εἰρημένοις πρῶτον μὲν ἀφροδισίων καὶ γαστρὸς πάντων ἀνθρώπων ἐγκρατέστατος ἦν, εἶτα πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος καὶ πάντας πόνους καρτερικώτατος, ἔτι δὲ πρὸς τὸ μετρίων δεῖσθαι πεπαιδευμένος οὕτως, ὥστε πάνυ μικρὰ κεκτημένος πάνυ ῥᾳδίως ἔχειν ἀρκοῦντα. 2. Πῶς οὖν αὐτὸς ὢν τοιοῦτος ἄλλους ἂν ἢ ἀσεβεῖς ἢ παρανόμους ἢ λίχνους ἢ ἀφροδισίων ἀκρατεῖς ἢ πρὸς τὸ πονεῖν μαλακοὺς ἐποίησεν; ἀλλ' ἔπαυσε μὲν τούτων πολλούς, ἀρετῆς ποιήσας ἐπιθυμεῖν καὶ ἐλπίδας παρασχών, ἂν ἑαυτῶν ἐπιμελῶνται, καλοὺς κἀγαθοὺς ἔσεσθαι. 3. καίτοι γε οὐδὲ πώποτε ὑπέσχετο διδάσκαλος εἶναι [d] τούτου, ἀλλὰ τῷ φανερὸς εἶναι τοιοῦτος ὢν ἐλπίζειν ἐποίει τοὺς συνδιατρίβοντας ἑαυτῷ μιμουμένους ἐκεῖνον τοιούσδε γενήσεσθαι.

a) Ipsa ἀντωμοσίας verba posuit, sicuti etiam Plato Apol. p. 24 B. et Phavorinus ap. Diog. L. II, 40, qui ea ex scripto exemplo, Athenis in Metroo asservato, exscripserat: τάδε ἐγράψατο καὶ ἀντωμόσατο (vulgo ἀνθωμολογήσατο. cf. Meier-Schoem. Att. Proc. p. 628 sq.) Μέλητος (non Μέλιτος. v. Bekk. Comm. crit. Plat. Euthyphr. p. 351, 16.) Μελήτου Πιτθεὺς Σωκράτην (vulgo Σωκράτει, v. Meier-Schoem. ibid.) Σωφρονίσκου Ἀλωπεκῆθεν· ἀδικεῖ Σωκράτης οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς οὐ νομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσηγούμενος· ἀδικεῖ δὲ καὶ τοὺς νέους διαφθείρων. τίμημα θάνατος. Accusatores erant praeter Meletum Anytus et Lyco; cf. Plat. Apolog. p. 36. Diog. L. II, 38 sqq. Ab iisdem Aristophanem comicum instigatum tradunt, ut Nubes in scenam produceret, v. Aelian. Var. Hist. XI, 13; Schol. Arist. Nubb. argum.; Diog. L. l. l.; quod pertinet ad priorem Nubium editionem, quam constat Ol. 89, 1. doctam esse, successu minus felici. Altera editio, quae nunc exstat, ab Eratosthene dubitatum est an nunquam in scenam prodierit, cf. G. Dindorf de Aristoph. Fragm. 15 sqq. — b) Semper adiective poni hoc vocabulum neque in ullo Xenophontis, Platonis aliusve scriptoris aequalis loco substantive accipi debere monuit Schleiermacher. Translat. Plat. I, 2. p. 432 sq. edit. sec. Subintelligendum est σημεῖον, quod interdum additur, velut Plat. Rep. VI, p. 496 C. τὸ δ' ἡμέτερον οὐκ ἄξιον λέγειν τὸ δαιμόνιον σημεῖον. Euthyphr. p. 3 B. Apol. p. 31 D. ὅτι μοι θεῖόν τι καὶ

δαιμόνιον γίγνεται. 40 A. ἡ εἰωθυῖά μοι μαντικὴ ἡ τοῦ δαιμονίου. 40 B. C. τὸ εἰωθὸς σημεῖον. Theag. p. 128 B. Cf. Cicero de Divin. I, 54. *Esse divinum quiddam, quod δαιμόνιον appellat, cui semper ipse paruerit.* — c) Non differt Plato Apol. p. 31 D. Ἐμοὶ δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ παιδὸς ἀρξάμενον, φωνή τις γιγνομένη, ἣ ὅταν γένηται, ἀεὶ ἀποτρέπει με τούτου, ὃ ἂν μέλλω πράττειν, προτρέπει δὲ οὔποτε. Nam quotiescunque vox ista divina Socratem non revocavit a consilio rei suscipiendae, potuit id silentium ab eo pro consensu et comprobatione accipi. Cf. Schneider ad Xenoph. l. l. — Multa mirabiliter a Socrate divinata ab Antipatro (Stoico, ut videtur, Tarsensi) collecta fuisse refert Cic. de Divinat. I, 54. Socratis animum religioso quodam impetu ferri solitum esse apparet etiam ex Plat. Conv. p. 220. Cavendum tamen ne nimium significationibus istis tribuisse Socratem putemus, v. Xenoph. Mem. I, 1, 9. τοὺς δὲ μηδὲν — οἰομένους εἶναι δαιμόνιον, ἀλλὰ πάντα τῆς ἀνθρωπίνης γνώμης, δαιμονᾶν ἔφη· δαιμονᾶν δὲ καὶ τοὺς μαντευομένους ἃ τοῖς ἀνθρώποις ἔδωκαν οἱ θεοὶ μαθοῦσι διακρίνειν. — d) Cf. Plat. Apol. p. 33 A. Ἐγὼ δὲ διδάσκαλος μὲν οὐδενὸς πώποτ' ἐγενόμην· εἰ δέ τις ἐμοῦ λέγοντος καὶ τὰ ἐμαυτοῦ πράττοντος ἐπιθυμοῖ ἀκούειν, εἴτε νεώτερος εἴτε πρεσβύτερος, οὐδενὶ πώποτε ἐφθόνησα κτλ.

Plat. Phaedr. p. 229 E. sqq. Loquitur Socrates: 197
Ἐμοὶ δὲ πρὸς αὐτὰ (sc. τὰ μυθολογήματα) οὐδαμῶς ἐστὶ σχολή· τὸ δὲ αἴτιον, ὦ φίλε, τούτου τόδε. οὐ δύναμαί πω κατὰ τὸ Δελφικὸν γράμμα γνῶναι ἐμαυτόν· γελοῖον δέ μοι φαίνεται τοῦτο ἔτι ἀγνοοῦντα τὰ ἀλλότρια σκοπεῖν. ὅθεν δὴ χαίρειν ἐάσας ταῦτα, πειθόμενος δὲ τῷ νομιζομένῳ περὶ αὐτῶν, ὃ νῦν δὴ ἔλεγον, σκοπῶ οὐ ταῦτα ἀλλ' ἐμαυτόν, εἴτε τι θηρίον ὢν τυγχάνω Τυφῶνος πολυπλοκώτερον καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον, εἴτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον ζῷον, θείας τινὸς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον. Xenoph. Memor. Socr. III, 9, 6. *Μανίαν γε μὴν ἐναντίον μὲν ἔφη εἶναι σοφίᾳ· οὐ μέντοι γε τὴν ἀνεπιστημοσύνην μανίαν ἐνόμιζε, τὸ δὲ ἀγνοεῖν ἑαυτὸν καὶ ἃ μὴ οἶδε* *

*) Ita Schneider ex cod. L. Vulgatae, μὴ ἃ οἶδε, patrocinantur Herbst et Stallbaum ad Plat. Criton. p. 121.

δοξάζειν τε καὶ οἴεσθαι γιγνώσκειν ἐγγυτάτω μανίας ἐλογίζετο εἶναι.

Prior locus est de ea cognitione sui, quae pertinet ad mores, de qua cf. Xenoph. Memorab. IV, 2, 24 sqq., posterior de ea, quam dicit Plato Apol. p. 21. (s. n. 195. laudatus) *Ἔοικα γοῦν τούτου σμικρῷ τινὶ αὐτῷ τούτῳ σοφώτερος εἶναι, ὅτι ἃ μὴ οἶδα οὐδὲ οἴομαι εἰδέναι.* Quod cave ita accipias, ac si omnem sciendi facultatem hominibus abnegaverit, quod existimavit Cicero Acad. post. I, 4. Recte Schleiermacherus, de Socrate philosopho Commentatt. Acad. Berol. 1814—15. p. 45 sqq., minime, inquit, nihil nisi se nihil scire scivit, sed necessario cum hoc coniunctum erat, ut in quo omnis scientia posita esset et quid ab eo differret opinio vulgaris exploratum haberet.

198 Plat. Meno p. 98 A. *ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ ἐγὼ ὡς οὐκ εἰδὼς λέγω, ἀλλὰ εἰκάζω. ὅτι δέ ἐστί τι ἀλλοῖον ὀρθὴ δόξα καὶ ἐπιστήμη, οὐ πάνυ μοι δοκῶ τοῦτο εἰκάζειν, ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο φαίην ἂν εἰδέναι, ὀλίγα δ' ἂν φαίην, ἓν δ' οὖν καὶ τοῦτο ἐκείνων θείην ἂν ὧν οἶδα. ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γε, ὦ Σώκρατες, λέγεις. ΣΩ. Τί δαί; τόδε οὐκ ὀρθῶς, ὅτι ἀληθὴς δόξα ἡγουμένη τὸ ἔργον ἑκάστης τῆς πράξεως οὐδὲν χεῖρον ἀπεργάζεται ἢ ἐπιστήμη; ΜΕΝ. Καὶ τοῦτο δοκεῖς μοι ἀληθῆ λέγειν. ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα ὀρθὴ δόξα ἐπιστήμης χεῖρον οὐδὲ ἧττον ὠφελίμη ἔσται εἰς τὰς πράξεις, οὐδὲ ἀνὴρ ὁ ἔχων ὀρθὴν δόξαν ἢ ὁ ἐπιστήμην; ΜΕΝ. Ἔστι ταῦτα. — — — ΣΩ. Οὐκοῦν διδακτὸν ἔδοξεν εἶναι, εἰ φρόνησις ἡ ἀρετή; ΜΕΝ. Ναί. — — — ΣΩ. Οὐκοῦν, εἰ μὴ ἐπιστήμῃ, εὐδοξίᾳ δὴ τὸ λοιπὸν γίγνεται, ᾗ οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες χρώμενοι τὰς πόλεις ὀρθοῦσιν, οὐδὲν διαφερόντως ἔχοντες πρὸς τὸ φρονεῖν ἢ οἱ χρησμῳδοί τε καὶ οἱ θεομάντεις· καὶ γὰρ οὗτοι λέγουσι μὲν ἀληθῆ καὶ πολλά, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι* [a]. Xenoph. Memorab. IV, 6, 1. *Σωκράτης γὰρ τοὺς μὲν εἰδότας τί ἕκαστον εἴη τῶν ὄντων ἐνόμιζε καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν ἐξηγεῖσθαι δύνασθαι.*

a) Cf. Plat. Apolog. p. 21 sqq. in nr. 195.

Plat. Theaet. p. 149 A. *ΣΩ. Εἶτα, ὦ καταγέλαστε, οὐκ ἀκήκοας ὡς ἐγώ εἰμι υἱὸς μαίας, μάλα γενναίας τε καὶ βλοσυρᾶς, Φαιναρέτης; ΘΕΑΙ. Ἤδη τοῦτό γε ἤκουσα. ΣΩ. Ἆρα καὶ ὅτι ἐπιτηδεύω τὴν αὐτὴν τέχνην ἀκήκοας; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Ἀλλ' εὖ ἴσθ' ὅτι· μὴ μέντοι μου κατείπῃς πρὸς τοὺς ἄλλους· λέληθα γάρ, ὦ ἑταῖρε, ταύτην ἔχων τὴν τέχνην· οἱ δέ, ἅτε οὐκ εἰδότες, τοῦτο μὲν οὐ λέγουσι περὶ ἐμοῦ, ὅτι δὲ ἀτοπώτατός εἰμι καὶ ποιῶ τοὺς ἀνθρώπους ἀπορεῖν. ἢ καὶ τοῦτο ἀκήκοας; ΘΕΑΙ. Ἔγωγε.* p. 150 C. *ΣΩ. Τῇ δέ γ' ἐμῇ τέχνῃ τῆς μαιεύσεως τὰ μὲν ἄλλα ὑπάρχει ὅσα ἐκείναις, διαφέρει δὲ τῷ τε ἄνδρας ἀλλὰ μὴ γυναῖκας μαιεύεσθαι καὶ τῷ τὰς ψυχὰς αὐτῶν τικτούσας ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ μὴ τὰ σώματα. μέγιστον δὲ τοῦτ' ἔνι τῇ ἡμετέρᾳ τέχνῃ, βασανίζειν δυνατὸν εἶναι παντὶ τρόπῳ πότερον εἴδωλον καὶ ψεῦδος ἀποτίκτει τοῦ νέου ἡ διάνοια ἢ γόνιμόν τε καὶ ἀληθές. ἐπεὶ τόδε γε καὶ ἐμοὶ ὑπάρχει ὅπερ ταῖς μαίαις· ἄγονός εἰμι σοφίας. καὶ ὅπερ ἤδη πολλοί μοι ὠνείδισαν, ὡς τοὺς μὲν ἄλλους ἐρωτῶ, αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀποκρίνομαι περὶ οὐδενὸς διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν σοφόν, ἀληθὲς ὀνειδίζουσι. τὸ δὲ αἴτιον τούτου τόδε· μαιεύεσθαί με ὁ θεὸς ἀναγκάζει, γεννᾶν δὲ ἀπεκώλυσεν. εἰμὶ δὴ οὖν αὐτὸς μὲν οὐ πάνυ τι σοφός, οὐδέ τί μοι ἔστιν εὕρημα τοιοῦτον γεγονὸς τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἔκγονον· οἱ δέ μοι ξυγγιγνόμενοι τὸ μὲν πρῶτον φαίνονται ἔνιοι μὲν καὶ πάνυ ἀμαθεῖς, πάντες δὲ προϊούσης τῆς ξυνουσίας, οἶσπερ ἂν ὁ θεὸς παρείκῃ, θαυμαστὸν ὅσον ἐπιδιδόντες, ὡς αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ἄλλοις δοκοῦσι· καὶ τοῦτο ἐναργές, ὅτι παρ' ἐμοῦ οὐδὲν πώποτε μαθόντες, ἀλλ' αὐτοὶ παρ' αὑτῶν πολλὰ καὶ καλὰ εὑρόντες τε καὶ κατέχοντες. τῆς μέντοι μαιείας ὁ θεός τε καὶ ἐγὼ αἴτιος. ὧδε δὲ δῆλον· πολλοὶ ἤδη τοῦτο ἀγνοήσαντες καὶ ἑαυτοὺς αἰτιασάμενοι, ἐμοῦ δὲ καταφρονήσαντες ἢ αὐτοὶ ὑπ' ἄλλων πεισθέντες, ἀπῆλθον πρωϊαίτερον τοῦ δέοντος· ἀπελ-* 199

θόντες δὲ τά τε λοιπὰ ἐξήμβλωσαν διὰ πονηρὰν ξυνουσίαν καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ μαιευθέντα κακῶς τρέφοντες ἀπώλεσαν, ψευδῆ καὶ εἴδωλα περὶ πλείονος ποιησάμενοι τοῦ ἀληθοῦς· τελευτῶντες δ' αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἔδοξαν ἀμαθεῖς εἶναι. ὧν εἷς γέγονεν Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου καὶ ἄλλοι πάνυ πολλοί. οἷς, ὅταν πάλιν ἔλθωσιν δεόμενοι τῆς ἐμῆς ξυνουσίας καὶ θαυμαστὰ δρῶντες, ἐνίοις μὲν τὸ γιγνόμενόν μοι δαιμόνιον ἀποκωλύει ξυνεῖναι, ἐνίοις δὲ ἐᾷ· καὶ πάλιν οὗτοι ἐπιδιδόασι. πάσχουσι δὲ δὴ οἱ ἐμοὶ ξυγγιγνόμενοι καὶ τοῦτο ταὐτὸν ταῖς τικτούσαις· ὠδίνουσι γὰρ καὶ ἀπορίας ἐμπίπλανται νύκτας τε καὶ ἡμέρας πολὺ μᾶλλον ἢ ἐκεῖναι· ταύτην δὲ τὴν ὠδῖνα ἐγείρειν τε καὶ ἀποπαύειν ἡ ἐμὴ τέχνη δύναται.

200 Xenoph. Memor. IV, 5, 12. Ἔφη δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ συνιόντας κοινῇ βουλεύεσθαι διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα. δεῖν οὖν πειρᾶσθαι ὅτι μάλιστα πρὸς τοῦτο ἑαυτὸν ἕτοιμον παρασκευάζειν καὶ τούτου μάλιστα ἐπιμελεῖσθαι· ἐκ τούτου γὰρ γίγνεσθαι ἄνδρας ἀρίστους τε καὶ ἡγεμονικωτάτους καὶ διαλεκτικωτάτους *. Ib. 6, 1. Ὡς δὲ καὶ διαλεκτικωτέρους ἐποίει τοὺς συνόντας, πειράσομαι καὶ τοῦτο λέγειν. — — — Σκοπῶν σὺν τοῖς συνοῦσι τί ἕκαστον εἴη τῶν ὄντων οὐδὲ πώποτ' ἔληγε. Ib. 13. Εἰ δέ τις αὐτῷ περί του ἀντιλέγοι μηδὲν ἔχων σαφὲς λέγειν, ἀλλ' ἄνευ ἀποδείξεως ἤτοι σοφώτερον φάσκων εἶναι ὃν αὐτὸς λέγοι, ἢ πολιτικώτερον ἢ ἀνδρειότερον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπανῆγεν ἂν πάντα τὸν λόγον ὧδέ πως· 14. Φῄς σὺ ἀμείνω πολίτην εἶναι ὃν σὺ ἐπαινεῖς ἢ ὃν ἐγώ; Φημὶ γὰρ οὖν. Τί οὖν οὐκ ἐκεῖνο πρῶτον ἐπεσκεψάμεθα, τί ἐστιν ἔργον ἀγαθοῦ πολίτου; Ποιῶμεν τοῦτο. Οὐκ

*) Καὶ διαλεκτικωτάτους delenda putat Suevern de Aristoph. Nub. p. 5. not.

σιν ἐν μὲν χρημάτων διοικήσει κρατοίη ἂν ὁ χρήμασιν εὐπορωτέραν ποιῶν τὴν πόλιν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἐν δέ γε πολέμῳ ὁ καθυπερτέραν τῶν ἀντιπάλων; Πῶς γὰρ οὔ; Ἐν δὲ πρεσβείᾳ ἆρα ὃς ἂν φίλους ἀντὶ πολεμίων παρασκευάζῃ; Εἰκότως γε. Οὐκοῦν καὶ ἐν δημηγορίᾳ ὁ στάσεις τε παύων καὶ ὁμόνοιαν ἐμποιῶν; Ἔμοιγε δοκεῖ. Οὕτω δὲ τῶν λόγων ἐπαναγομένων καὶ τοῖς ἀντιλέγουσιν αὐτοῖς φανερὸν ἐγίγνετο τἀληθές. 15. Ὁπότε δὲ αὐτός τι τῷ λόγῳ διεξίοι, διὰ τῶν μάλιστα ὁμολογουμένων ἐπορεύετο, νομίζων ταύτην τὴν* ἀσφάλειαν εἶναι λόγου.

a) Διαλέγειν κατὰ γένη, quod iterum legitur ibid. 11, referendum ad proprium illud, quod Socrates induxit, disserendi notionesque finiendi genus, cuius exempla habes ap. Xenoph. Memor. IV, 6, 2 sqq., non nimis tamen idonea. Eodem pertinet quod dicitur σκοπεῖν τί ἕκαστον εἴη τῶν ὄντων, cap. 6, 1; finiendo enim τὸ τί ἐστιν quaeritur; unde Socrati τὸ ὁρίσασθαι τὴν οὐσίαν tribuitur ab Aristotele de Part. An. I, 1. extr. — b) Ἐπανάγειν dicitur de inductione, quae recentioribus appellabatur ἐπαγωγή. Utramque disserendi rationem ad Socratem refert Aristoteles loco subsequenti.

Arist. Met. M, 4. Ἐκεῖνος (sc. ὁ Σωκράτης) εὐλόγως ἐζήτει τὸ τί ἐστιν. συλλογίζεσθαι γὰρ ἐζήτει, ἀρχὴ δὲ τῶν συλλογισμῶν τὸ τί ἐστιν. — — δύο γάρ ἐστιν ἅ τις ἂν ἀποδοίη Σωκράτει δικαίως, τούς τ' ἐπακτικοὺς λόγους καὶ τὸ ὁρίζεσθαι καθόλου· ταῦτα γάρ ἐστιν ἄμφω περὶ ἀρχὴν ἐπιστήμης. ἀλλ' ὁ μὲν Σωκράτης τὰ καθόλου οὐ χωριστὰ ἐποίει οὐδὲ τοὺς ὁρισμούς· οἱ δ' ἐχώρισαν καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ὄντων ἰδέας προσηγόρευσαν. 201

Haec indicant Socratis, qua τὴν οὐσίαν s. veritatem quaerebat, rationem, et qua parte Platonica de ideis doctrina a Socrate deflexerit. cf. ibid. 9. τοῦτο (sc. τὸ καθόλου) δ', ὥσπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐλέγομεν, ἐκίνησε μὲν Σωκράτης διὰ τοὺς ὁρισμούς, οὐ μὴν ἐχώρισέ γε τῶν καθ' ἕκαστον. De finitionibus v. Aristot. Met. Α, 6.

---

*) Τὴν uncin. inclus. Bornem. q. v. Idem: „Possis etiam ταύτῃ τὴν ἀσφάλειαν."

202 Arist. Eth. Eud. VII, 13. extr. *Καὶ ὀρθῶς τὸ Σωκρατικόν*, ὅτι οὐδὲν ἰσχυρότερον φρονήσεως· ἀλλ' ὅτι ἐπιστήμην ἔφη, οὐκ ὀρθόν.* Diog. L. II, 31. *Ἔλεγε δὲ καὶ ἓν μόνον ἀγαθὸν εἶναι, τὴν ἐπιστήμην, καὶ ἓν μόνον κακόν, τὴν ἀμαθίαν.* Xenoph. Memor. I, 2, 53. *Ἐγὼ δ' αὐτὸν οἶδα μὲν — — λέγοντα — — ὅτι τῆς ψυχῆς ἐξελθούσης, ἐν ᾗ μόνῃ γίγνεται φρόνησις, τὸ σῶμα καὶ τοῦ οἰκειοτάτου ἀνθρώπου τὴν ταχίστην ἐξενέγκαντες ἀφανίζουσιν.* 54. *Ἔλεγε δὲ ὅτι καὶ ζῶν ἕκαστος ἑαυτοῦ ὃ πάντων μάλιστα φιλεῖ, τοῦ σώματος ὅ τι ἂν ἀχρεῖον ᾖ καὶ ἀνωφελές, αὐτός τε ἀφαιρεῖ καὶ ἄλλῳ παρέχει. — —* 55. *Ταῦτ' οὖν ἔλεγεν, οὐ τὸν μὲν πατέρα ζῶντα κατορύττειν διδάσκων ἑαυτὸν δὲ κατατέμνειν, ἀλλ' ἐπιδεικνύων ὅτι τὸ ἄφρον ἄτιμόν ἐστι.* Arist. Magn. Mor. I, 1. extr. *Ὁ Σωκράτης — — οὐδὲν ᾤετο δεῖν μάτην εἶναι.*

203 Xenoph. Memor. IV, 3, 1. *Τὸ μὲν οὖν λεκτικοὺς καὶ πρακτικοὺς καὶ μηχανικοὺς γίγνεσθαι τοὺς συνόντας οὐκ ἔσπευδεν*[a], *ἀλλὰ πρότερον τούτων ᾤετο χρῆναι σωφροσύνην αὐτοῖς ἐγγενέσθαι· τοὺς γὰρ ἄνευ τοῦ σωφρονεῖν ταῦτα δυναμένους ἀδικωτέρους τε καὶ δυνατωτέρους κακουργεῖν ἐνόμιζεν εἶναι.* 2. *Πρῶτον μὲν δὴ περὶ θεοὺς ἐπειρᾶτο σώφρονας ποιεῖν τοὺς συνόντας.* Ib. I, 4, 4. *Πότερά σοι δοκοῦσιν οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα ἄφρονά τε καὶ ἀκίνητα ἀξιοθαυμαστότεροι εἶναι, ἢ οἱ ζῷα ἔμφρονά τε καὶ ἐνεργά; Πολὺ νὴ Δία οἱ ζῷα, εἴπερ γε μὴ τύχῃ τινί, ἀλλὰ ὑπὸ γνώμης ταῦτα γίγνεται. Τῶν δὲ ἀτεκμάρτως ἐχόντων ὅτου ἕνεκά ἐστι καὶ τῶν φανερῶς ἐπ' ὠφελείᾳ ὄντων πότερα τύχης καὶ πότερα γνώμης ἔργα κρίνεις; Πρέπει μὲν τὰ ἐπ' ὠφελείᾳ γενόμενα γνώμης ἔργα εἶναι.* 5. *Οὐκοῦν δοκεῖ σοι ὁ ἐξ ἀρχῆς ποιῶν ἀνθρώπους ἐπ' ὠφε*

---

*) Vulgo *σῶμα κρατητικόν*, Corr. Bekk. cf. Brandis Mus Rhen. I, 1. p. 134.

λεία προσθεῖναι αὐτοῖς δι' ὧν αἰσθάνονται ἕκαστα, ὀφθαλμοὺς μὲν ὥστε ὁρᾶν τὰ ὁρατά, ὦτα δὲ ὥστε ἀκούειν τὰ ἀκουστά; ὀσμῶν γε μήν, εἰ μὴ ῥῖνες προσετέθησαν, τί ἂν ἡμῖν ὄφελος ἦν; τίς δ' ἂν αἴσθησις ἦν γλυκέων καὶ δριμέων καὶ πάντων τῶν διὰ στόματος ἡδέων, εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη; Ib. 8. Σὺ δὲ σαυτὸν δοκεῖς τι φρόνιμον ἔχειν, ἄλλοθι δὲ οὐδαμοῦ οὐδὲν οἴει φρόνιμον εἶναι; καὶ ταῦτα εἰδὼς ὅτι γῆς τε μικρὸν μέρος ἐν τῷ σώματι πολλῆς οὔσης ἔχεις, καὶ ὑγροῦ βραχὺ πολλοῦ ὄντος, καὶ τῶν ἄλλων δήπου μεγάλων ὄντων ἑκάστου μικρὸν μέρος λαβόντι τὸ σῶμα συνήρμοσταί σοι· νοῦν δὲ ἄρα μόνον οὐδαμοῦ ὄντα σε εὐτυχῶς πως δοκεῖς συναρπάσαι, καὶ τάδε τὰ ὑπερμεγέθη καὶ πλῆθος ἄπειρα δι' ἀφροσύνην τινὰ οὕτως οἴει εὐτάκτως ἔχειν[b]; 9. Μὰ Δί'· οὐ γὰρ ὁρῶ τοὺς κυρίους, ὥσπερ τῶν ἐνθάδε γιγνομένων τοὺς δημιουργούς. Οὐδὲ γὰρ τὴν ἑαυτοῦ σύ γε ψυχὴν ὁρᾷς, ἣ τοῦ σώματος κυρία ἐστίν· ὥστε κατά γε τοῦτο ἔξεστί σοι λέγειν ὅτι οὐδὲν γνώμῃ ἀλλὰ τύχῃ πάντα πράττεις. 10. Καὶ ὁ Ἀριστόδημος, Οὔτοι, ἔφη, ἐγώ, ὦ Σώκρατες, ὑπερορῶ τὸ δαιμόνιον, ἀλλ' ἐκεῖνο μεγαλοπρεπέστερον ἡγοῦμαι ἢ ὡς τῆς ἐμῆς θεραπείας προσδεῖσθαι. Οὐκοῦν, ἔφη, ὅσῳ μεγαλοπρεπέστερον ἀξιοῖ σε θεραπεύειν, τοσούτῳ μᾶλλον καὶ τιμητέον αὐτό[c]; 11. Εὖ γὰρ ἴσθι, ἔφη, ὅτι, εἰ νομίζοιμι θεοὺς ἀνθρώπων τι φροντίζειν, οὐκ ἂν ἀμελοίην αὐτῶν. Ἔπειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν; οἳ πρῶτον μὲν μόνον τῶν ζῴων ἄνθρωπον ὀρθὸν ἀνέστησαν· ἡ δὲ ὀρθότης καὶ προορᾶν πλέον ποιεῖ δύνασθαι καὶ τὰ ὕπερθεν μᾶλλον θεᾶσθαι καὶ ἧττον κακοπαθεῖν· καὶ ὄψιν καὶ ἀκοὴν καὶ στόμα ἐνεποίησαν· ἔπειτα τοῖς μὲν ἄλλοις ἑρπετοῖς πόδας ἔδωκαν, οἳ τὸ πορεύεσθαι μόνον παρέχουσιν, ἀνθρώπῳ δὲ καὶ χεῖρας προσέθεσαν, αἳ τὰ πλεῖστα, οἷς εὐδαιμονέστεροι ἐκείνων ἐσμέν, ἐξεργάζονται. 12. Καὶ μὴν καὶ γλῶττάν γε πάντων τῶν ζῴων ἐχόντων, μό-

νην τὴν τῶν ἀνθρώπων ἐποίησαν οἵαν, ἄλλοτε ἀλλαχῇ ψαύουσαν τοῦ στόματος, ἀρθροῦν τε τὴν φωνὴν καὶ σημαίνειν πάντα ἀλλήλοις ἃ βουλόμεθα; Τὸ δὲ καὶ τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονὰς τοῖς μὲν ἄλλοις ζῴοις δοῦναι περιγράψαντας τοῦ ἔτους χρόνον, ἡμῖν δὲ συνεχῶς μέχρι γήρως ταύτας παρέχειν; 13. Οὐ τοίνυν μόνον ἤρκεσε τῷ θεῷ τοῦ σώματος ἐπιμεληθῆναι, ἀλλ', ὅπερ μέγιστόν ἐστι, καὶ τὴν ψυχὴν κρατίστην τῷ ἀνθρώπῳ ἐνέφυσε· τίνος γὰρ ἄλλου ζῴου ψυχὴ πρῶτα μὲν θεῶν τῶν τὰ μέγιστα καὶ κάλλιστα συνταξάντων ᾔσθηται ὅτι εἰσί; τί δὲ φῦλον ἄλλο ἢ οἱ ἄνθρωποι θεοὺς θεραπεύουσι; ποία δὲ ψυχὴ τῆς ἀνθρωπίνης ἱκανωτέρα προφυλάττεσθαι ἢ λιμὸν ἢ δίψος ἢ ψύχη ἢ θάλπη, ἢ νόσοις ἐπικουρῆσαι, ἢ ῥώμην ἀσκῆσαι, ἢ πρὸς μάθησιν ἐκπονῆσαι, ἢ ὅσα ἂν ἀκούσῃ ἢ ἴδῃ ἢ μάθῃ ἱκανωτέρα ἐστὶ διαμεμνῆσθαι; 14. Οὐ γὰρ πάνυ σοι κατάδηλον ὅτι παρὰ τὰ ἄλλα ζῷα ὥσπερ θεοὶ οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσι, φύσει καὶ τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ κρατιστεύοντες; οὔτε γὰρ βοὸς ἂν ἔχων σῶμα ἀνθρώπου δὲ γνώμην ἠδύνατ' ἂν πράττειν ἃ ἐβούλετο, οὔθ' ὅσα χεῖρας ἔχει ἄφρονα δ' ἐστὶ πλέον οὐδὲν ἔχει. σὺ δὲ ἀμφοτέρων τῶν πλείστου ἀξίων τετυχηκὼς οὐκ οἴει σοῦ θεοὺς ἐπιμελεῖσθαι; ἀλλ' ὅταν τί ποιήσωσι νομιεῖς αὐτοὺς σοῦ φροντίζειν; 15. Ὅταν πέμπωσιν, ὥσπερ σὺ σοὶ φῂς πέμπειν αὐτούς, συμβούλους ὅ τι χρὴ ποιεῖν καὶ μὴ ποιεῖν. Ὅταν δὲ Ἀθηναίοις, ἔφη, πυνθανομένοις τι διὰ μαντικῆς φράζωσιν, οὐ καὶ σοὶ δοκεῖς φράζειν αὐτούς, οὐδ' ὅταν τοῖς Ἕλλησι τέρατα πέμποντες προσημαίνωσιν, οὐδ' ὅταν πᾶσιν ἀνθρώποις; ἀλλὰ μόνον σὲ ἐξαιροῦντες ἐν ἀμελείᾳ κατατίθενται; 16. Οἴει δ' ἂν τοὺς θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις δόξαν ἐμφῦσαι ὡς ἱκανοί εἰσιν εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν, εἰ μὴ δυνατοὶ ἦσαν, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐξαπατωμένους τὸν πάντα χρόνον οὐδέποτ' ἂν αἰσθέσθαι; Οὐχ ὁρᾷς ὅτι τὰ πολυχρονιώτατα καὶ σοφώτατα τῶν

ἀνθρωπίνων, πόλεις καὶ ἔθνη, θεοσεβέστατά ἐστι, καὶ αἱ φρονιμώταται ἡλικίαι θεῶν ἐπιμελέσταται; 17. Ὦ 'γαθέ, ἔφη, κατάμαθε ὅτι καὶ ὁ σὸς νοῦς ἐνὼν τὸ σὸν σῶμα ὅπως βούλεται μεταχειρίζεται. Οἴεσθαι οὖν χρὴ καὶ τὴν ἐν τῷ * παντὶ φρόνησιν τὰ πάντα, ὅπως ἂν αὐτῇ ἡδὺ ᾖ, οὕτω τίθεσθαι [d], καὶ μὴ τὸ σὸν μὲν ὄμμα δύνασθαι ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξικνεῖσθαι, τὸν δὲ τοῦ θεοῦ ὀφθαλμὸν ἀδύνατον εἶναι ἅμα πάντα ὁρᾶν, μηδὲ τὴν σὴν μὲν ψυχὴν καὶ περὶ τῶν ἐνθάδε καὶ περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν Σικελίᾳ δύνασθαι φροντίζειν, τὴν δὲ τοῦ θεοῦ φρόνησιν μὴ ἱκανὴν εἶναι ἅμα πάντων ἐπιμελεῖσθαι.

a) His artibus mathematicam quoque adnumerabat, v. Xenoph. Memorab. IV, 7, 2. coll. Plat. de Legg. VI, p. 771; VII, p. 817 sq. Veteres enim has disciplinas, quippe a vulgari consuetudine remotas, neque homini neque civi necessarias esse putabant. Aliter tamen intelligendum quod Socrates discipulos etiam a naturalium rerum perquisitione revocasse dicitur, Xenoph. Mem. I, 1, 11 sq.; IV, 7, 6 sq. Nimirum improbabat impiam et irreligiosam, qua eius aetatis physici naturam tractabant, rationem: de qua re cum Socrate consentit Plato Phaed. p. 96 sqq.; de Rep. VII, p. 529. Xenophon autem et Aristoteles et recentiorum nonnulli hoc ad omne naturalium rerum studium transtulerunt, parum circumspecte; Arist. Met. *A*, 6; Met. *M*, 4; Part. Anim. I, 1. extr. Socratem quodam modo naturae studuisse vel ex nostro loco luculenter cernitur, ubi deprehendis eum teleologicam, quae dicitur, viam ingressum, quae ratio transiit ad Socraticos. Falsus igitur Cicero Acad. poster. I, 4. *Socrates mihi videtur — — primus a rebus occultis et ab ipsa natura involutis — — avocavisse philosophiam et ad vitam communem adduxisse, ut de virtutibus et vitiis omninoque de bonis rebus et malis quaereret, coelestia autem vel procul esse a nostra cognitione censeret, vel, si maxime cognita essent, nihil tamen ad bene vivendum.* — b) Eadem argumentatio Socrati tribuitur a Platone Phil. p. 29 sqq. — c) Haec fusius tractantur Mem. IV, 3, 12. Σοὶ δ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐοίκασιν ἔτι φιλικώτερον ἢ τοῖς ἄλλοις χρῆσθαι, εἴ γε μηδὲ ἐπερωτώμενοι ὑπό σου προσημαίνουσί σοι ἅ τε χρὴ ποιεῖν καὶ ἃ μή. 13. Ὅτι δέ γε ἀληθῆ

---

*) Articulum addidit Schneider.

λέγω καὶ σὺ γνώσῃ, ἂν μὴ ἀναμένῃς ἕως ἂν τὰς μορφὰς τῶν θεῶν ἴδῃς, ἀλλ' ἐξαρκῇ σοι τὰ ἔργα αὐτῶν ὁρῶντι σέβεσθαι καὶ τιμᾶν τοὺς θεούς. Ἐννόει δὲ ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ οὕτως ὑποδεικνύουσιν· οἵ τε γὰρ ἄλλοι ἡμῖν τἀγαθὰ διδόντες οὐδὲν τούτων εἰς τοὐμφανὲς ἰόντες διδόασι, καὶ ὁ τὸν ὅλον κόσμον συντάττων τε καὶ συνέχων, ἐν ᾧ πάντα τὰ καλὰ καὶ ἀγαθά ἐστι, καὶ ἀεὶ μὲν χρωμένοις ἀτριβῆ τε καὶ ὑγιᾶ καὶ ἀγήρατον παρέχων, θᾶττον δὲ νοήματος ἀναμαρτήτως ὑπηρετοῦντα, οὗτος τὰ μέγιστα μὲν πράττων ὁρᾶται, τάδε δὲ οἰκονομῶν ἀόρατος ἡμῖν ἐστιν. 14. Ἐννόει δ' ὅτι καὶ ὁ πᾶσι φανερὸς δοκῶν εἶναι ἥλιος οὐκ ἐπιτρέπει τοῖς ἀνθρώποις ἑαυτὸν ἀκριβῶς ὁρᾶν, ἀλλ' ἐάν τις αὐτὸν ἀναιδῶς ἐγχειρῇ θεᾶσθαι, τὴν ὄψιν ἀφαιρεῖται (Similiter Plato de Republ. VII, p. 515 E.; Legg. X, p. 897 D.). καὶ τοὺς ὑπηρέτας δὲ τῶν θεῶν εὑρήσεις ἀφανεῖς ὄντας· κεραυνός τε γὰρ ὅτι μὲν ἄνωθεν ἀφίεται δῆλον, καὶ ὅτι οἷς ἂν ἐντύχῃ πάντων κρατεῖ, ὁρᾶται δ' οὔτ' ἐπιὼν οὔτε κατασκήψας οὔτε ἀπιών. καὶ ἄνεμοι αὐτοὶ μὲν οὐχ ὁρῶνται, ἃ δὲ ποιοῦσι φανερὰ ἡμῖν ἐστί, καὶ προσιόντων αὐτῶν αἰσθανόμεθα. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἀνθρώπου γε ψυχή, ἣ εἴπερ τι καὶ ἄλλο τῶν ἀνθρωπίνων τοῦ θείου μετέχει, ὅτι μὲν βασιλεύει ἐν ἡμῖν φανερόν, ὁρᾶται δὲ οὐδ' αὐτή. Ἃ χρὴ κατανοοῦντα μὴ καταφρονεῖν τῶν ἀοράτων, ἀλλ' ἐκ τῶν γιγνομένων τὴν δύναμιν αὐτῶν καταμανθάνοντα τιμᾶν τὸ δαιμόνιον. — d) Socrates apud Plat. Phaed. p. 97. Καὶ ἔδοξέ μοι τρόπον τινὰ εὖ ἔχειν τὸ τὸν νοῦν εἶναι πάντων αἴτιον, καὶ ἡγησάμην, εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, τόν γε νοῦν κοσμοῦντα πάντα κοσμεῖν καὶ ἕκαστον τιθέναι ταύτῃ, ὅπῃ ἂν βέλτιστα ἔχῃ.

204 Xenoph. Mem. I, 1, 19. Καὶ γὰρ ἐπιμελεῖσθαι θεοὺς ἐνόμιζεν ἀνθρώπων, οὐχ ὃν τρόπον οἱ πολλοὶ νομίζουσιν· οὗτοι μὲν γὰρ οἴονται τοὺς θεοὺς τὰ μὲν εἰδέναι τὰ δ' οὐκ εἰδέναι· Σωκράτης δ' ἡγεῖτο πάντα μὲν θεοὺς εἰδέναι, τά τε λεγόμενα καὶ πραττόμενα καὶ τὰ σιγῇ βουλευόμενα, πανταχοῦ δὲ παρεῖναι, καὶ σημαίνειν τοῖς ἀνθρώποις περὶ τῶν ἀνθρωπείων πάντων. Cf. ibid. I, 4, 18.

205 Plat. Apol. p. 40 C. Ἐννοήσωμεν δὲ καὶ τῇδε, ὡς πολλὴ ἐλπίς ἐστιν ἀγαθὸν αὐτὸ (sc. τὸ τεθνάναι) εἶναι. δυοῖν γὰρ θάτερόν ἐστι τὸ τεθνάναι· ἢ γὰρ οἷον μηδὲν εἶναι μηδ' αἴσθησιν μηδεμίαν μηδενὸς ἔχειν

τὸν τεθνεῶτα, ἢ κατὰ τὰ λεγόμενα μεταβολή τις τυγχάνει οὖσα καὶ μετοίκησις τῆς ψυχῆς τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον. καὶ εἴτε δὴ μηδεμία αἴσθησίς ἐστιν, ἀλλ' οἷον ὕπνος, ἐπειδάν τις καθεύδων μηδ' ὄναρ μηδὲν ὁρᾷ, θαυμάσιον κέρδος ἂν εἴη ὁ θάνατος. ἐγὼ γὰρ ἂν οἶμαι, εἴ τινα ἐκλεξάμενον δέοι ταύτην τὴν νύκτα, ἐν ᾗ οὕτω κατέδαρθεν ὥστε μηδὲ ὄναρ ἰδεῖν, καὶ τὰς ἄλλας νύκτας τε καὶ ἡμέρας τὰς τοῦ βίου τοῦ ἑαυτοῦ ἀντιπαραθέντα ταύτῃ τῇ νυκτί, δέοι σκεψάμενον εἰπεῖν πόσας ἄμεινον καὶ ἥδιον ἡμέρας καὶ νύκτας ταύτης τῆς νυκτὸς βεβίωκεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ βίῳ, οἶμαι ἂν μὴ ὅτι ἰδιώτην τινά, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα εὐαριθμήτους ἂν εὑρεῖν αὐτὸν ταύτας πρὸς τὰς ἄλλας ἡμέρας καὶ νύκτας. εἰ οὖν τοιοῦτον ὁ θάνατός ἐστι, κέρδος ἔγωγε λέγω· καὶ γὰρ οὐδὲν πλείων ὁ πᾶς χρόνος φαίνεται οὕτω δὴ εἶναι ἢ μία νύξ. εἰ δ' αὖ οἷον ἀποδημῆσαί ἐστιν ὁ θάνατος ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον, καὶ ἀληθῆ ἐστὶ τὰ λεγόμενα, ὡς ἄρα ἐκεῖ εἰσὶν ἅπαντες οἱ τεθνεῶτες, τί μεῖζον ἀγαθὸν τούτου εἴη ἄν, ὦ ἄνδρες δικασταί; εἰ γάρ τις ἀφικόμενος εἰς ᾅδου, ἀπαλλαγεὶς τουτωνὶ τῶν φασκόντων δικαστῶν εἶναι, εὑρήσει τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστάς, οἵπερ καὶ λέγονται ἐκεῖ δικάζειν, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς καὶ Αἰακὸς καὶ Τριπτόλεμος καὶ ἄλλοι ὅσοι τῶν ἡμιθέων δίκαιοι ἐγένοντο ἐν τῷ ἑαυτῶν βίῳ, ἆρα φαύλη ἂν εἴη ἡ ἀποδημία; ἢ αὖ Ὀρφεῖ ξυγγενέσθαι καὶ Μουσαίῳ καὶ Ἡσιόδῳ καὶ Ὁμήρῳ ἐπὶ πόσῳ ἄν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν; ἐγὼ μὲν γὰρ πολλάκις ἐθέλω τεθνάναι, εἰ ταῦτ' ἐστὶν ἀληθῆ, ἐπεὶ ἔμοιγε καὶ αὐτῷ θαυμαστὴ ἂν εἴη ἡ διατριβὴ αὐτόθι, ὁπότε ἐντύχοιμι Παλαμήδει καὶ Αἴαντι τῷ Τελαμῶνος καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν παλαιῶν διὰ κρίσιν ἄδικον τέθνηκεν· ἀντιπαραβάλλοντι τὰ ἐμαυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων, ὡς ἐγῷμαι, οὐκ ἂν ἀηδὲς εἴη. καὶ δὴ καὶ τὸ μέγιστον, τοὺς ἐκεῖ ἐξετάζοντα καὶ ἐρευνῶντα ὥσπερ τοὺς ἐνταῦθα διάγειν, τίς αὐτῶν

σοφός ἐστι, καὶ τίς οἴεται μὲν ἔστι δ' οὔ. ἐπὶ πόσῳ δ' ἄν τις, ὦ ἄνδρες δικασταί, δέξαιτο ἐξετάσαι τὸν ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιὰν ἢ 'Οδυσσέα ἢ Σίσυφον; ἢ ἄλλους μυρίους ἄν τις εἴποι καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας, οἷς ἐκεῖ διαλέγεσθαι καὶ ξυνεῖναι καὶ ἐξετάζειν ἀμήχανον ἂν εἴη εὐδαιμονίας πάντως. οὐ δή που τούτου γε ἕνεκα οἱ ἐκεῖ ἀποκτείνουσι· τά τε γὰρ ἄλλα εὐδαιμονέστεροί εἰσιν οἱ ἐκεῖ τῶν ἐνθάδε, καὶ ἤδη τὸν λοιπὸν χρόνον ἀθάνατοί εἰσιν, εἴπερ γε τὰ λεγόμενα ἀληθῆ ἐστίν.

De immortalitate animi tam Xenophonti quam Platoni ex Socratis disciplina persuasum est; illum vide in Cyropaedia VIII, 7, 3 sqq., hunc in Phaedone dialogo.

206 Xenoph. Mem. I, 6, 10. Ἔοικας, ὦ Ἀντιφῶν, τὴν εὐδαιμονίαν οἰομένῳ τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν εἶναι· ἐγὼ δὲ νομίζω τὸ μὲν μηδενὸς δεῖσθαι θεῖον εἶναι, τὸ δ' ὡς ἐλαχίστων ἐγγυτάτω τοῦ θείου· καὶ τὸ μὲν θεῖον κράτιστον, τὸ δὲ ἐγγυτάτω τοῦ θείου ἐγγυτάτω τοῦ κρατίστου [a]. Ibid. IV, 5, 11. Καὶ ὁ Εὐθύδημος, Δοκεῖς μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, λέγειν ὡς ἀνδρὶ ἥττονι τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν πάμπαν οὐδεμιᾶς ἀρετῆς προσήκει. Τί γὰρ διαφέρει, ἔφη, ὦ Εὐθύδημε, ἄνθρωπος ἀκρατὴς θηρίου τοῦ ἀμαθεστάτου; ὅστις γὰρ τὰ μὲν κράτιστα μὴ σκοπεῖ, τὰ ἥδιστα δ' ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖ ποιεῖν, τί ἂν διαφέροι τῶν ἀφρονεστάτων βοσκημάτων; ἀλλὰ τοῖς ἐγκρατέσι μόνοις ἔξεστι σκοπεῖν τὰ κράτιστα τῶν πραγμάτων, καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ μὲν ἀγαθὰ προαιρεῖσθαι, τῶν δὲ κακῶν ἀπέχεσθαι.

a) Temperantia (ἐγκράτεια) necessaria est ad laudem hominis liberi, ἐλευθέρου. Hac tamen negativa tantum virtutis ratio constat: affirmativa constat scientia. Quod si id hominibus propositum est, ut deorum similes evadant, summa similitudo posita est in scientia: nam hoc proprium diis, scire omnia. Hoc nostro loco significatur, IV, 5, 11, et pertinent eodem quae leguntur Mem. III, 9, 10. Βασιλεῖς τε καὶ ἄρχοντας οὐ τοὺς τὰ

σκῆπτρα ἔχοντας ἔφη εἶναι, οὐδὲ τοὺς ὑπὸ τῶν τυχόντων αἱρεθέντας οὐδὲ τοὺς κλήρῳ λαχόντας, οὐδὲ τοὺς βιασαμένους οὐδὲ τοὺς ἐξαπατήσαντας, ἀλλὰ τοὺς ἐπισταμένους ἄρχειν. — Solam εὐπραξίαν bonum esse voluit, εὐτυχίαν bonum esse negabat, Xen. Mem. III, 9, 14. Omnia in unum complectitur Arist. Ethic. Eud. I, 5. Σωκράτης — ᾤετ' εἶναι τέλος τὸ γινώσκειν τὴν ἀρετήν. Neque quemquam possidere bonum nisi qui eo uti sciret docebat; quod cadit etiam in εὐδαιμονίαν, Xen. Mem. IV, 2, 34 sq., et σοφίαν, ib. 33.

Xen. Mem. III, 9, 4. Σοφίαν δὲ καὶ σωφροσύνην 207 οὐ διώριζεν, ἀλλὰ τὸν τὰ μὲν καλά τε καὶ ἀγαθὰ γιγνώσκοντα χρῆσθαι αὐτοῖς καὶ τὸν τὰ αἰσχρὰ εἰδότα εὐλαβεῖσθαι σοφόν* τε καὶ σώφρονα ἔκρινεν. Προσερωτώμενος δὲ εἰ τοὺς ἐπισταμένους μὲν ἃ δεῖ πράττειν ποιοῦντας δὲ τἀναντία σοφούς τε καὶ ἐγκρατεῖς εἶναι νομίζοι, Οὐδέν γε μᾶλλον, ἔφη, ἢ ἀσόφους τε καὶ ἀκρατεῖς. πάντας γὰρ οἶμαι προαιρουμένους ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, ἃ οἴονται συμφορώτατα αὐτοῖς εἶναι, ταῦτα πράττειν. νομίζω οὖν τοὺς μὴ ὀρθῶς πράττοντας οὔτε σοφοὺς οὔτε σώφρονας εἶναι. 5. Ἔφη δὲ καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἄλλην πᾶσαν ἀρετὴν σοφίαν εἶναι· τά τε γὰρ δίκαια καὶ πάντα, ὅσα ἀρετῇ πράττεται, καλά τε καὶ ἀγαθὰ εἶναι· καὶ οὔτ' ἂν τοὺς ταῦτα εἰδότας ἄλλο ἀντὶ τούτων οὐδὲν προελέσθαι οὔτε τοὺς μὴ ἐπισταμένους δύνασθαι πράττειν, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἐγχειρῶσιν, ἁμαρτάνειν. οὕτω καὶ τὰ καλά τε καὶ ἀγαθὰ τοὺς μὲν σοφοὺς πράττειν, τοὺς δὲ μὴ σοφοὺς οὐ δύνασθαι, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἐγχειρῶσιν, ἁμαρτάνειν. ἐπεὶ οὖν τά τε δίκαια καὶ τὰ ἄλλα καλά τε καὶ ἀγαθὰ πάντα ἀρετῇ πράττεται, δῆλον εἶναι ὅτι καὶ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα ἀρετὴ σοφία ἐστί. Arist. Eth. Nic. VII, 3. Ἀπορήσειε δ' ἄν τις πῶς ὑπολαμβάνων ὀρθῶς ἀκρατεύεταί τις. ἐπιστάμενον μὲν οὖν οὔ φασί τινες οἷόν τε εἶναι· δεινὸν γὰρ ἐπιστήμης ἐνούσης, ὡς ᾤετο Σωκράτης, ἄλλο τι κρατεῖν καὶ περιέλ-

*) Σοφὸν — σώφρονα adulterina videntur Bornemanno, q. v.

κειν αὐτὸν ὥσπερ ἀνδράποδον [a]. Σωκράτης μὲν γὰρ ὅλως ἐμάχετο πρὸς τὸν λόγον ὡς οὐκ οὔσης ἀκρασίας· οὐθένα γὰρ ὑπολαμβάνοντα πράττειν παρὰ τὸ βέλτιστον, ἀλλὰ δι' ἄγνοιαν. Arist. Eth. Eud. I, 5. ἐπιστήμας γὰρ ᾤετ' εἶναι πάσας τὰς ἀρετὰς (sc. ὁ Σωκράτης), ὥσθ' ἅμα συμβαίνειν εἰδέναι τε τὴν δικαιοσύνην καὶ εἶναι δίκαιον. Incert. auctor, f. Simo Socraticus, de Iusto p. 375 D. Ἑκόντες δὲ ἀμαθεῖς εἰσὶν οἱ ἄνθρωποι ἢ ἄκοντες; Ἄκοντες. Ἄκοντες ἄρα καὶ ἄδικοι; Φαίνεται. Οἱ δὲ ἄδικοι πονηροί; Ναί. Ἄκοντες ἄρα πονηροὶ καὶ ἄδικοι; Παντάπασι μὲν οὖν. [b]

a) Cf. Plato Protag. p. 352 sqq. — b) Plato Apolog. p. 25. Hipp. mai. p. 365 sqq. Xenoph. Mem. IV, 2, 20.

Cernitur ex his locis quo modo coniuncta fuerint duo illa Socratis placita, virtutem doceri posse et virtutem nonnisi unam esse. Namque tenendum hanc unam virtutem constare scientia boni. Cf. Brandis Grundlinien der Lehre des Socrates. Mus. Rhen. Philol. I, 1. p. 133 sq.

208 Xenoph. Memorab. IV, 4, 12. Φημὶ γὰρ ἐγὼ τὸ νόμιμον δίκαιον εἶναι. Ἆρα τὸ αὐτὸ λέγεις, ὦ Σώκρατες, νόμιμόν τε καὶ δίκαιον εἶναι; Ἔγωγε, ἔφη. 13. Οὐ γὰρ αἰσθάνομαί σου ὁποῖον νόμιμον ἢ ποῖον δίκαιον λέγεις. Νόμους δὲ πόλεως, ἔφη, γιγνώσκεις; Ἔγωγε, ἔφη. Καὶ τίνας τούτους νομίζεις; Ἃ οἱ πολῖται, ἔφη, συνθέμενοι ἅ τε δεῖ ποιεῖν καὶ ὧν ἀπέχεσθαι ἐγράψαντο. Οὐκοῦν, ἔφη, νόμιμος μὲν ἂν εἴη ὁ κατὰ ταῦτα πολιτευόμενος, ἄνομος δὲ ὁ ταῦτα παραβαίνων; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ib. 19. Ἀγράφους δέ τινας οἶσθα, ἔφη, ὦ Ἱππία, νόμους; Τούς γ' ἐν πάσῃ, ἔφη, χώρᾳ κατὰ ταὐτὰ νομιζομένους. Ἔχοις ἂν οὖν εἰπεῖν, ἔφη, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὺς ἔθεντο; Καὶ πῶς ἄν, ἔφη, οἵ γε οὔτε συνελθεῖν ἅπαντες ἂν δυνηθεῖεν οὔτε ὁμόφωνοί εἰσι; Τίνας οὖν, ἔφη, νομίζεις τεθεικέναι τοὺς νόμους τούτους; Ἐγὼ μέν, ἔφη, θεοὺς οἶμαι τοὺς νόμους τούτους τοῖς ἀνθρώποις θεῖναι·

καὶ γὰρ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις πρῶτον νομίζεται θεοὺς σέβειν. Ib. 25. Πότερον οὖν, ὦ Ἱππία, τοὺς θεοὺς ἡγῇ τὰ δίκαια νομοθετεῖν, ἢ ἄλλα τῶν δικαίων; Οὐκ ἄλλα μὰ Δί', ἔφη· σχολῇ γὰρ ἂν ἄλλος γέ τις τὰ δίκαια νομοθετήσειεν εἰ μὴ θεός. Καὶ τοῖς θεοῖς ἄρα, ὦ Ἱππία, τὸ αὐτὸ δίκαιόν τε καὶ νόμιμον εἶναι ἀρέσκει.

Cf. ibid. IV, 3, 16. Legum venerationem Socrates suis inculcat etiam apud Platonem Crito p. 50 sqq.

Xenoph. Memorab. II, 6, 35. Ἐὰν δέ μοι ἔτι ἐξουσίαν δῷς λέγειν περὶ σοῦ, ὅτι — — — ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶναι νικᾶν τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιοῦντα, τοὺς δ' ἐχθροὺς κακῶς, πάνυ ἂν οἶμαί σοι ἐπιτήδειον εἶναί με σύνθηρον τῶν ἀγαθῶν φίλων. 209

Cf. ibid. II, 2, 2; 3, 14.

2. Cyrenaici.

a. De Aristippo ceterisque Cyrenaicorum principibus.

Diog. L. II, 65. Ἀρίστιππος τὸ μὲν γένος ἦν Κυρηναῖος, ἀφιγμένος δὲ Ἀθήναζε, καθά φησιν Αἰσχίνης, κατὰ κλέος Σωκράτους. οὗτος σοφιστεύσας, ὥς φησι Φανίας ὁ Περιπατητικὸς ὁ Ἐρέσιος, πρῶτος τῶν Σωκρατικῶν μισθοὺς εἰσεπράξατο καὶ ἀπέστειλε χρήματα τῷ διδασκάλῳ. καί ποτε πέμψας αὐτῷ μνᾶς εἴκοσι παλινδρόμους ἔλαβεν, εἰπόντος Σωκράτους τὸ δαιμόνιον αὐτῷ μὴ ἐπιτρέπειν· ἐδυσχέραινε γὰρ ἐπὶ τούτῳ. Ξενοφῶν τε εἶχε πρὸς αὐτὸν δυσμενῶς· διὸ καὶ τὸν κατὰ τῆς ἡδονῆς λόγον Σωκράτει κατὰ Ἀριστίππου περιτέθεικεν [a]. οὐ μὴν ἀλλὰ — ἐκάκισεν αὐτὸν καὶ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς [b]. 66. Ἦν δὲ ἱκανὸς ἁρμόσασθαι καὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περί- 210

στασιν ἁρμονίως* ὑποκρίνασθαι [c]. διὸ καὶ παρὰ Διονυσίῳ τῶν ἄλλων [d] εὐδοκίμει μᾶλλον, ἀεὶ τὸ προσπεσὸν εὖ διατιθέμενος. Ib. 68. Ἐρωτηθεὶς τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη, τὸ δύνασθαι πᾶσι θαῤῥούντως ὁμιλεῖν [e]. Ib. 83. Φέρεται (αὐτοῦ) βιβλία τρία μὲν ἱστορίας τῶν κατὰ Λιβύην, ἀπεσταλμένα Διονυσίῳ, ἓν δὲ ἐν ᾧ διάλογοι πέντε καὶ εἴκοσιν, οἱ μὲν Ἀτθίδι, οἱ δὲ Δωρίδι διαλέκτῳ γεγραμμένοι. — — 84. ἔνιοι δὲ καὶ διατριβῶν αὐτόν φασιν ἓξ γεγραφέναι· οἱ δ' οὐδ' ὅλως γράψαι, ὧν ἐστὶ καὶ Σωσικράτης ὁ Ῥόδιος. [f]

a) V. Xen. Memorab. II, 1. cf. I, 2, 60, ubi iterum Aristippum respicere videtur. — b) Plat. Phaed. p. 59. Plurimi Socraticorum eum a magistro descivisse arbitrati sunt. Ab Aristotele Met. *B*, 2. (v. not. ad n. 212.) Sophistis adnumeratur. — c) Horat. Epp. I, 17, 23. *Omnis Aristippum decuit color et status et res Tentantem maiora, fere praesentibus aequum.* — d) Φιλοσόφων scil., qui cum Dionysio fuisse dicuntur, ut Aeschines et Plato; nisi forte supplendum παρασίτων, v. Lucian. de Parasito §. 32 sq. — e) Cf. Appul. Flor. p. 151 Bip., ubi tyranno id responsum dedisse perhibetur. — f) Dialogorum titulos habes apud Diog. L. II, 84. Panaetii testimonio, a Diog. L. II, 85. allato, cave ne nimium tribuas, nam pugnat sibi Diog. L. II, 64. Πάντων μέντοι τῶν Σωκρατικῶν διαλόγων Παναίτιος ἀληθεῖς εἶναι δοκεῖ τοὺς Πλάτωνος, Ξενοφῶντος, Ἀντισθένους, Αἰσχίνου· διστάζει δὲ περὶ τῶν Φαίδωνος καὶ Εὐκλείδου· τοὺς δὲ ἄλλους ἀναιρεῖ πάντας: nisi quis dicat Socraticos dialogos nominari eos, in quibus Socrates loquens inductus erat. Sosicrati dubitari potest utrum de διατριβῶν libris tantum, an de omnibus Aristippi quae ferebantur scriptis ambiguum fuerit; sed videntur omnia in dubium vocari etiam ab Aristocle, quem vide n. 211. not. c. laudatum. Certe mirum a nemine quidquam ex Aristippi libris laudari, excepto Theopompo apud Athen. XI, p. 508 C., qui citat diatribas.

211 Diog. L. II, 86. Ἀριστίππου διήκουσεν ἡ θυγάτηρ Ἀρήτη [a], καὶ Αἰθίοψ Πτολεμαεύς, καὶ Ἀντίπατρος Κυρηναῖος [b]. Ἀρήτης δὲ Ἀρίστιππος ὁ μητροδίδακτος

*) C. F. Hermanno in Diurn. Schol. Darmst. A. 1829. II. n. 45. p. 373. videtur scribendum ἁρμοδίως.

ἐπικληθεὶς [e], οὗ Θεόδωρος ὁ ἄθεος, εἶτα θεός [d]. Ἀντιπάτρου δ' Ἐπιτιμήδης Κυρηναῖος, οὗ Παραιβάτης, οὗ Ἡγησίας ὁ πεισιθάνατος [e], καὶ Ἀννίκερις. [f]

a) Arete Aristippi filia dicitur ab omnibus, praeter Aelianum Hist. An. III, 40, ubi vocatur soror Aristippi. — b) Huius meminit Cic. Tusc. V, 38. — c) Eum apertius pronuntiasse quae avus nonnisi inter privatos disputaverat filiaeve mandaverat (cf. Diog. L. II, 72), proditur ab Aristocle ap. Euseb. Pr. Ev. XIV, 18. Σωκράτους δ' ἑταῖρος Ἀρίστιππος ἦν, ὁ τὴν καλουμένην Κυρηναϊκὴν συστησάμενος αἵρεσιν. — — ἦν δ' ὁ Ἀρίστιππος ὑγρὸς πάνυ τὸν βίον καὶ φιλήδονος. ἀλλ' οὐδὲν μὲν οὗτος ἐν τῷ φανερῷ περὶ τέλους διελέξατο (cf. n. 210. not. f.), δυνάμει δὲ τῆς εὐδαιμονίας τὴν ὑπόστασιν ἔλεγεν ἐν ἡδοναῖς κεῖσθαι. — — τούτου γέγονεν ἀκουστὴς σὺν ἄλλοις* καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Ἀρήτη, ἥτις γεννήσασα παῖδα ὠνόμασεν Ἀρίστιππον, ὃς ὑπαχθεὶς ὑπ' αὐτῆς εἰς λόγους φιλοσοφίας μητροδίδακτος ἐκλήθη· ὃς καὶ σαφῶς ὡρίσατο τέλος εἶναι τὸ ἡδέως ζῆν. Unde existimaveris hunc demum Aristippum iuniorem certam formulam Cyrenaicis suppeditasse; et videare tibi in nonnullis Cyrenaicorum placitis, quae ad eos referuntur, manifesta inferioris aetatis vestigia deprehendere, v. ad n. 213; unde simul planum fit cur Aristoteles fere nunquam meminerit Aristippi ut philosophi deque moribus nove praecipientis. — d) Hoc ad ludibrium, v. Diog. L. II, 100. Aliis dicebatur Anniceridis discipulus; v. ibidem 98. Aetate primis Alexandri successoribus aequalis erat, v. Philo Quod omn. Prob. lib. 18. p. 465; Diog. L. II, 102. Librum reliquit περὶ θεῶν inscriptum, quo omnes de diis opiniones de medio tollere conabatur; cf. ib. 97. — e) Cic. Tusc. I, 34. *A malis igitur mors abducit, non a bonis, verum si quaerimus. Et quidem hoc a Cyrenaico Hegesia sic copiose disputatur, ut is a rege Ptolemaeo prohibitus esse dicatur illa in scholis dicere, quod multi iis auditis mortem sibi ipsi consciscerent. Eius autem — liber est* Ἀποκαρτερῶν, *quod a vita quidam per inediam discedens revocatur ab amicis; quibus respondens vitae humanae enumerat incommoda.* cf. Plut. de Amore Prol. 5. et n. 218. — De doctrina Theodoreorum, Hegesiacorum, Annicereorum vide infra n. 217—219.

*) Olim σύναλλος. Corr. Menag.

b. Cyrenaicorum doctrina in universum.

212 Sext. Emp. adv. Math. VII, 11. *Δοκοῦσι δὲ κατά τινας καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Κυρήνης μόνον ἀσπάζεσθαι τὸ ἠθικὸν μέρος, παραπέμπειν δὲ τὸ φυσικὸν καὶ τὸ λογικόν, ὡς μηδὲν πρὸς τὸ εὐδαιμόνως βιοῦν συνεργοῦντα. καίτοι περιτρέπεσθαι* τούτους ἔνιοι νενομίκασιν, ἐξ ὧν τὸ ἠθικὸν διαιροῦσιν εἴς τε τὸν περὶ τῶν αἱρετῶν καὶ φευκτῶν, καὶ εἰς τὸν περὶ τῶν παθῶν, καὶ ἔτι εἰς τὸν περὶ τῶν πράξεων, καὶ ἤδη τὸν περὶ τῶν αἰτίων, καὶ τελευταῖον εἰς τὸν περὶ τῶν πίστεων· ἐν τούτοις γὰρ ὁ περὶ τῶν αἰτίων τόπος, φασίν, ἐκ τοῦ φυσικοῦ μέρους ἐτύγχανεν, ὁ δὲ περὶ πίστεων τοῦ λογικοῦ.*

Eadem ex eodem, ut videtur, fonte Seneca Ep. 89, 10. Ex capite *περὶ πίστεων* nihil traditum est, sed credideris quaestiones, quae eo pertinent, non tam propter se, quam contrariorum refutandorum causa a Cyrenaicis tractatas esse; cf. Diog. L. II, 92. *τῶν δὲ λογικῶν διὰ τὴν εὐχρηστίαν ἥπτοντο.* Similem capitis *περὶ αἰτίων*, quo physice comprehendebatur, rationem fuisse patebit infra; v. ad n. 216. Cetera omnia ethicae posthabita fuisse confirmat Aristoteles Met. *B*, 2. *ὥστε διὰ ταῦτα τῶν σοφιστῶν τινὲς οἷον Ἀρίστιππος προεπηλάκιζεν αὐτάς* (sc. *τὰς μαθηματικὰς τέχνας*). *ἐν μὲν γὰρ ταῖς ἄλλαις τέχναις, καὶ ταῖς βαναύσοις, οἷον ἐν τεκτονικῇ καὶ σκυτικῇ, διότι βέλτιον ἢ χεῖρον λέγεσθαι πάντα, τὰς δὲ μαθηματικὰς οὐθένα ποιεῖσθαι λόγον περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν.* cf. Diog. L. II, 92. Plut. ap. Euseb. Pr. Ev. I, 8.

213 Diog. L. II, 87. *Δοκεῖ δ' αὐτοῖς καὶ τέλος εὐδαιμονίας διαφέρειν. τέλος μὲν γὰρ εἶναι τὴν κατὰ μέρος ἡδονήν, εὐδαιμονίαν δὲ τὸ ἐκ τῶν μερικῶν ἡδονῶν σύστημα, αἷς συναριθμοῦνται καὶ αἱ παρῳχηκυῖαι καὶ αἱ μέλλουσαι.* 88. *εἶναί τε τὴν μερικὴν ἡδονὴν δι' αὑτὴν αἱρετήν, τὴν δ' εὐδαιμονίαν οὐ δι' αὑτήν, ἀλλὰ διὰ τὰς κατὰ μέρος ἡδονάς. πίστιν δ' εἶναι τοῦ τέλος*

---

*) Seneca Ep. 89. de eadem re: Hi quoque qui removent, aliter inducunt.

εἶναι τὴν ἡδονὴν τὸ ἀπροαιρέτως ἡμᾶς ἐκ παίδων ᾠκειῶσθαι πρὸς αὐτήν, καὶ τυχόντας αὐτῆς μηθὲν ἐπιζητεῖν, μηθέν τε οὕτω φεύγειν ὡς τὴν ἐναντίαν αὐτῇ ἀλγηδόνα. Ib. 87. μὴ διαφέρειν τε ἡδονὴν ἡδονῆς μηδὲ ἥδιόν τι εἶναι.-καὶ τὴν μὲν εὐδοκητὴν πᾶσι ζῴοις, τὸν δ' (sc. πόνον) ἀποκρουστικόν. Ib. 90. λέγουσι δὲ μηδὲ κατὰ ψιλὴν τὴν ὅρασιν ἢ τὴν ἀκοὴν γίνεσθαι ἡδονάς. τῶν γοῦν μιμουμένων θρήνους ἡδέως ἀκούομεν, τῶν δὲ κατὰ ἀλήθειαν ἀηδῶς. — — πολὺ μέντοι τῶν ψυχικῶν τὰς σωματικὰς ἀμείνους εἶναι καὶ τὰς ὀχλήσεις χείρους τὰς σωματικάς· ὅθεν καὶ ταύταις κολάζεσθαι μᾶλλον τοὺς ἁμαρτάνοντας. Aelian. Var. Hist. XIV, 6. *Πάνυ σφόδρα ἐῤῥωμένως ἐῴκει λέγειν ὁ Ἀρίστιππος παρεγγυῶν μήτε τοῖς παρελθοῦσιν ἐπικάμνειν μήτε τῶν ἐπιόντων προκάμνειν· εὐθυμίας γὰρ δεῖγμα τὸ τοιοῦτο καὶ ἵλεω διανοίας ἀπόδειξις. προσέταττε δὲ ἐφ' ἡμέρᾳ* τὴν γνώμην ἔχειν, καὶ αὖ πάλιν τῆς ἡμέρας ἐπ' ἐκείνῳ τῷ μέρει, καθ' ὃ ἕκαστος ἢ πράττει τι ἢ ἐννοεῖ. μόνον γὰρ ἔφασκεν ἡμέτερον εἶναι τὸ παρόν, μήτε δὲ τὸ φθάνον μήτε τὸ προσδοκώμενον· τὸ μὲν γὰρ ἀπολωλέναι, τὸ δὲ ἄδηλον εἶναι εἴπερ ἔσται.

Pertinent haec ad primum Cyrenaicae doctrinae caput, περὶ αἱρετῶν καὶ φευκτῶν, v. n. 212. Formulae, quibus Diogenes utitur, ex parte redolent scholam Epicuri, quo sententiae nonnihil inflectuntur. Ita hoc enuntiatum πολὺ τῶν ψυχικῶν σωματικὰς ἡδονὰς ἀμείνους εἶναι (iterum leguntur ap. Diog. L. X, 137.) pugnat cum antecedentibus, μὴ διαφέρειν ἡδονὴν ἡδονῆς: quod repetendum ab doctrina Epicureorum, quibus ἡ ψυχικὴ ἡδονὴ dicebatur ea, quae nascitur ex praeteritorum recordatione (v. infra n. 360); quum Cyrenaicis praesentibus tantum vere homines frui viderentur, praeteritorumque ratio non haberetur, nisi qua praesentibus continerentur. Inde Cyrenaicorum voluptas μονόχρονος dicta, cf. Athen. XII, p. 544; Diog. L. II, 66. Causas voluptatum non morabantur, neque iis a corporis affectionibus voluptatem pendere visam esse cernitur ex exemplo ab lamentationibus fictitiis ac veris petito; et diserte hoc Cyre-

---

*) Vulg. ἐφ' ἡμέραν. Cod. reg. B. ἐφ' ἡμέρᾳ.

naicis tribuitur a Plutarcho Sympos. Qu. V, 1, 2, demonstraturo *μὴ περὶ τὴν ὄψιν εἶναι μηδὲ περὶ τὴν ἀκοήν, ἀλλὰ περὶ τὴν διάνοιαν ἡμῶν τὸ ἡδόμενον ἐπὶ τοῖς ἀκούσμασι καὶ θεάμασιν.* Unde compescendum iis, qui Cyrenaicos affirmant bonum nonnisi in corporum voluptatibus posuisse, velut Panaetio apud Diog. L. II, 87, et Ciceroni Ac. pr. II, 45; de Fin. II, 6.

214 Diog. L. II, 86. *Δύο πάθη ὑφίσταντο, πόνον καὶ ἡδονήν· τὴν μὲν λείαν κίνησιν τὴν ἡδονήν, τὸν δὲ πόνον τραχεῖαν κίνησιν.* Aristocles ap. Euseb. Pr. Ev. XIV, 18. *Τρεῖς γὰρ ἔφη* (sc. *ὁ Ἀρίστιππος*) *καταστάσεις εἶναι περὶ τὴν ἡμετέραν σύγκρασιν· μίαν μέν, καθ' ἣν ἀλγοῦμεν, ἐοικυῖαν τῷ κατὰ θάλασσαν χειμῶνι, ἑτέραν δέ, καθ' ἣν ἡδόμεθα, τῷ λείῳ κύματι ἀφομοιούμενοι· εἶναι γὰρ λείαν κίνησιν τὴν ἡδονήν, οὐρίῳ παραβαλλομένην ἀνέμῳ· τὴν δὲ τρίτην μέσην εἶναι κατάστασιν, καθ' ἣν οὔτε ἀλγοῦμεν οὔτε ἡδόμεθα, γαληνῇ παραπλησίαν οὖσαν.* Diog. L. II, 89. *Ἡ δὲ τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις, ὥς εἴρηται παρ' Ἐπικούρῳ, δοκεῖ αὐτοῖς μὴ εἶναι ἡδονή, οὐδὲ ἡ ἀηδονία ἀλγηδών· ἐν κινήσει γὰρ εἶναι ἀμφότερα, μὴ οὔσης τῆς ἀπονίας ἢ τῆς ἀηδονίας κινήσεως, ἐπεὶ ἡ ἀπονία οἱονεὶ καθεύδοντός ἐστι κατάστασις.*

Vides alterum caput, quod erat *περὶ παθῶν*, comprehendisse definitiones voluptatis et doloris: in quibus id potissimum egisse videntur, ut voluptatem aliquid per se esse, non sola privatione doloris terminari demonstrarent. Dixerit quispiam dissentire Diogenem L. II, 86. et Aristoclem nostro loco (quocum cf. Sext. Emp. adv. Math. VII, 199), quorum ille ponit *δύο πάθη*, hic tres *καταστάσεις*. Sed *πάθος* ex sententia Cyrenaicorum ea animi condicio non dici potest, quae est media inter voluptatem et dolorem, propterea quod haec non sentitur. Accuratius igitur Diog. L. II, 85. de Aristippo, *τέλος δ' ἀπέφαινε τὴν λείαν κίνησιν εἰς αἴσθησιν ἀναδιδομένην.*

215 Diog. L. II, 88. *Εἶναι δὲ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν κἂν ἀπὸ τῶν ἀσχημοτάτων γένηται. — — εἰ γὰρ καὶ ἡ πρᾶξις ἄτοπος εἴη, ἀλλ' οὖν ἡ ἡδονὴ δι' αὑτὴν αἱρετὴ καὶ ἀγαθόν.* Ib. 93. *μηδέν τε εἶναι φύσει δίκαιον ἢ καλὸν*

ἢ αἰσχρόν, ἀλλὰ νόμῳ καὶ ἔθει. ὁ μέντοι σπουδαῖος οὐδὲν ἄτοπον πράξει διὰ τὰς ἐπικειμένας ζημίας καὶ δόξας [a]· εἶναι δὲ τὸν σοφόν. Ib. 89. δύνασθαι δέ φασι καὶ τὴν ἡδονήν τινας μὴ αἱρεῖσθαι κατὰ διαστροφήν *. Ib. 91. Ἀρέσκει δ' αὐτοῖς μήτε τὸν σοφὸν πάντα ἡδέως ζῆν μήτε πάντα φαῦλον ἐπιπόνως, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον. ἀρκεῖ δὲ κἂν κατὰ μίαν τις προσπίπτουσαν ἡδέως ἐπανάγῃ **. τὴν φρόνησιν ἀγαθὸν μὲν εἶναι λέγουσιν, οὐ δι' ἑαυτὴν δὲ αἱρετήν, ἀλλὰ διὰ τὰ ἐξ αὐτῆς περιγινόμενα. τὸν φίλον τῆς χρείας ἕνεκα· καὶ γὰρ μέρος σώματος μέχρις ἂν παρῇ ἀσπάζεσθαι. τῶν ἀρετῶν ἐνίας καὶ περὶ τοὺς ἄφρονας συνίστασθαι. τὴν σωματικὴν ἄσκησιν συμβάλλεσθαι πρὸς ἀρετῆς ἀνάληψιν. τὸν σοφὸν μήτε φθονήσειν μήτε ἐρασθήσεσθαι ἢ δεισιδαιμονήσειν· γίνεσθαι γὰρ ταῦτα παρὰ κενὴν δόξαν. λυπήσεσθαι μέντοι καὶ φοβήσεσθαι· φυσικῶς γὰρ γίνεσθαι [b]. 93. καὶ τὸν πλοῦτον δὲ ποιητικὸν ἡδονῆς εἶναι, οὐ δι' αὐτὸν αἱρετόν. Ib. 72. Τὰ ἄριστα ὑπετίθετο (sc. ὁ Ἀρίστιππος) τῇ θυγατρὶ Ἀρήτῃ, συνασκῶν αὐτὴν ὑπεροπτικὴν τοῦ πλείονος εἶναι. Aristipp. ap. Stob. Serm. XVII, 18. Κρατεῖ ἡδονῆς οὐχ ὁ ἀπεχόμενος, ἀλλ' ὁ χρώμενος μέν, μὴ προεκφερόμενος δέ· ὥσπερ καὶ νεὼς καὶ ἵππου οὐχ ὁ μὴ χρώμενος, ἀλλ' ὁ μετάγων ὅποι βούλεται.

a) Diog. L. II, 68. Ἐρωτηθείς ποτε (sc. ὁ Ἀρίστιππος) τί πλέον ἔχουσιν οἱ φιλόσοφοι, ἔφη, ἐὰν πάντες οἱ νόμοι ἀναιρεθῶσιν, ὁμοίως βιώσομεν. Et patriae quoque amorem suis commendabat, ib. 89. — b) Sensus: sapiens invidia etc. laborat nunquam, pendet enim in hisce a sola opinione inani: sed metuit et dolet, quippe in quibus pendeat a natura.

Cernitur ex his locis doctrinam de sapiente pertinuisse ad caput περὶ τῶν πράξεων. Mores et virtutes per se non aestimantur, sed ita demum, si voluptates inde efficiantur. Virtus Cyrenaicis ea potissimum animi agilitate et habilitate aestima-

---

*) Hoc est, ob perversitatem animi. — **) Emperius malit ἐπαναλάβῃ, „id est, tollere et in usum suum conferre."

batur, qua quis curas aerumnasque naviter a se propellere, voluptates penitus haurire hilariterque sorbere calleat, ἀεὶ τὸ προσπεσὸν εὖ διατιθέμενος, qualis erat ipse Cyrenaicorum princeps, v. n. 210. Indulgendum ille voluptati esse, non inserviendum discipulis praecipiebat, temperantiamque apprime commendabat, v. Diog. L. II, 69. 75; Plut. de Cupid. Divit. 3. Horat. Ep. I, 1, 18.

216 Sext. Emp. adv. Math. VII, 191. Φασὶν οὖν οἱ Κυρηναϊκοὶ κριτήρια εἶναι τὰ πάθη, καὶ μόνα καταλαμβάνεσθαι καὶ ἀδιάψευστα τυγχάνειν· τῶν δὲ πεποιηκότων τὰ πάθη μηδὲν εἶναι καταληπτὸν μηδὲ ἀδιάψευστον. ὅτι μὲν γὰρ λευκαινόμεθα, φασί, καὶ γλυκαζόμεθα, δυνατὸν λέγειν ἀδιαψεύστως καὶ ἀληθῶς καὶ βεβαίως ἀνεξελέγκτως· ὅτι δὲ τὸ ἐμποιητικὸν τοῦ πάθους λευκόν ἐστιν ἢ γλυκύ ἐστιν, οὐχ οἷόν τ' ἀποφαίνεσθαι. 192. εἰκὸς γάρ ἐστι καὶ ὑπὸ μὴ λευκοῦ τινὰ λευκαντικῶς διατεθῆναι, καὶ ὑπὸ μὴ γλυκέος γλυκανθῆναι· καθὰ γὰρ ὁ μὲν σκοτωθεὶς καὶ ἰκτεριῶν ὠχραντικῶς ἀπὸ πάντων κινεῖται, ὁ δὲ ὀφθαλμιῶν ἐρυθαίνεται, ὁ δὲ παραπιέσας τὸν ὀφθαλμὸν ὡς ὑπὸ δυοῖν κινεῖται, ὅ τε δὲ μεμηνὼς δισσὰς ὁρᾷ τὰς Θήβας* καὶ δισσὸν φαντάζεται τὸν ἥλιον. 195. ἔνθεν οὐδὲ κριτήριόν φασιν εἶναι κοινὸν ἀνθρώπων, ὀνόματα δὲ κοινὰ τίθεσθαι τοῖς κρίμασι. 196. λευκὸν μὲν γάρ τι καὶ γλυκὺ καλοῦσι κοινῶς πάντες, κοινὸν δέ τι λευκὸν ἢ γλυκὺ οὐκ ἔχουσιν· ἕκαστος γὰρ τοῦ ἰδίου πάθους ἀντιλαμβάνεται. Ibid. VI, 53. οἵ τε γὰρ ἀπὸ τῆς Κυρήνης φιλόσοφοι μόνα φασὶν ὑπάρχειν τὰ πάθη, ἄλλο δὲ οὐδέν. ὅθεν καὶ τὴν φωνὴν μὴ οὖσαν πάθος, ἀλλὰ πάθους ποιητικήν, μὴ γίνεσθαι τῶν ὑπαρκτῶν.

Cf. Diog. L. II, 92. Plut. adv. Col. 24. Cic. Acad. II, 7. Continetur his doctrina περὶ αἰτίων, quae esse quidem posse causas rerum concedit, cognosci posse negat, physicam igitur omnem de medio tollit. Patet Cyrenaicos hac parte proxime a Protagorae sophismatis abesse. — Enuntiatum, quod in extre-

*) Dicit Pentheum, cf. Eurip. Bacch. v. 916.

mis apud Sext. Emp. legitur (VI, 56), non tam ipsorum Cyrenaicorum esse videtur, quam Sexti, haec ex praemissis concludentis. Si minus, dixeris Cyrenaicos in hoc vel maxime Sophistarum argutias imitatos esse, quod nomina esse quidem communia hominibus dicebant, deinde vero haec rursus tollebant, cum vocem esse negarent.

c. Theodorei.

Diog. L. II, 98. *Τέλος δ' ὑπελάμβανε* (sc. *ὁ Θεό-* 217
δωρος) *χαρὰν* [a] *καὶ λύπην, τὴν μὲν ἐπὶ φρονήσει, τὴν δὲ ἐπὶ ἀφροσύνῃ· ἀγαθὰ δὲ φρόνησιν καὶ δικαιοσύνην, κακὰ δὲ τὰς ἐναντίας ἕξεις, μέσα δὲ ἡδονὴν καὶ πόνον. ἀνῄρει δὲ καὶ φιλίαν διὰ τὸ μήτε ἐν ἄφροσιν αὐτὴν εἶναι μήτ' ἐν σοφοῖς· τοῖς μὲν γὰρ τῆς χρείας ἀναιρεθείσης καὶ τὴν φιλίαν ἐκποδὼν εἶναι, τοὺς δὲ σοφοὺς αὐτάρκεις ὑπάρχοντας μὴ δεῖσθαι φίλων. ἔλεγε δὲ καὶ εὔλογον εἶναι τὸν σπουδαῖον μὴ ἐξαγαγεῖν ὑπὲρ τῆς πατρίδος αὐτόν· οὐ γὰρ ἀποβάλλειν τὴν φρόνησιν ἕνεκα τῆς τῶν ἀφρόνων ὠφελείας, εἶναί τε πατρίδα τὸν κόσμον. κλέψειν τε καὶ μοιχεύσειν καὶ ἱεροσυλήσειν ἐν καιρῷ· μηδὲν γὰρ εἶναι τούτων αἰσχρὸν φύσει, τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης αἱρομένης, ἣ σύγκειται ἕνεκα τῆς τῶν ἀφρόνων συνοχῆς. φανερῶς δὲ τοῖς ἐρωμένοις ἄνευ πάσης ὑφοράσεως χρήσεσθαι τὸν σοφόν.*

a) Patet *λύπην* Theodoro non *τέλος* fuisse, sed *φευκτόν*. *Χαρὰν* et *ἡδονὴν* ita differre censuisse videtur, ut hanc extrinsecus effici, illam in interiore animi affectu positam esse diceret. Propterea sapientem *αὐτάρκη* esse affirmare poterat.

d. Hegesiaci.

Diog. L. II, 93. *Οἱ δὲ Ἡγησιακοὶ λεγόμενοι σκο-* 218
ποὺς μὲν εἶχον — ἡδονὴν καὶ πόνον. — — 94. *τὴν εὐδαιμονίαν ὅλως ἀδύνατον εἶναι· τὸ μὲν γὰρ σῶμα πολλῶν ἀναπεπλῆσθαι παθημάτων, τὴν δὲ ψυχὴν συμπαθεῖν τῷ σώματι καὶ ταράττεσθαι, τὴν δὲ τύχην πολλὰ τῶν κατ' ἐλπίδα κωλύειν, ὥστε διὰ ταῦτα ἀνύ-*

παρκτον τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι. τήν τε ζωὴν καὶ τὸν θάνατον αἱρετόν. φύσει τε οὐδὲν ἡδὺ ἢ ἀηδὲς ὑπελάμβανον, διὰ δὲ σπάνιν ἢ ξενισμὸν ἢ κόρον τοὺς μὲν ἥδεσθαι τοὺς δ' ἀηδῶς ἔχειν. πενίαν καὶ πλοῦτον πρὸς ἡδονῆς λόγον εἶναι οὐδέν· μὴ γὰρ διαφερόντως ἥδεσθαι τοὺς πλουσίους ἢ τοὺς πένητας. δουλείαν ἐπίσης ἐλευθερίᾳ ἀδιάφορον πρὸς ἡδονῆς μέτρον, καὶ εὐγένειαν δυσγενείᾳ, καὶ δόξαν ἀδοξίᾳ. 95. καὶ τῷ μὲν ἄφρονι τὸ ζῆν λυσιτελὲς εἶναι, τῷ δὲ φρονίμῳ ἀδιάφορον. τόν τε σοφὸν ἑαυτοῦ ἕνεκα πάντα πράξειν· οὐδένα γὰρ ἡγεῖσθαι τῶν ἄλλων ἐπίσης ἄξιον αὐτῷ. κἂν γὰρ τὰ μέγιστα δοκῇ παρ' ἄλλου καρποῦσθαι, μὴ εἶναι ἀντάξια ὧν αὐτὸς παρίσχει. — — ἔλεγον τὰ ἁμαρτήματα συγγνώμης τυγχάνειν· οὐ γὰρ ἑκόντα ἁμαρτάνειν, ἀλλά τινι πάθει πιεζόμενον. καὶ μὴ μισήσειν, μᾶλλον δὲ μεταδιδάξειν. τόν τε σοφὸν οὐχ οὕτω πλεονάσειν ἐν τῇ τῶν ἀγαθῶν αἱρέσει, ὡς ἐν τῇ τῶν κακῶν φυγῇ, τέλος τιθέμενον τὸ μὴ ἐπιπόνως ζῆν μηδὲ λυπηρῶς· ὃ δὴ περιγίνεσθαι τοῖς ἀδιαφορήσασι περὶ τὰ ποιητικὰ τῆς ἡδονῆς.

Extrema non concinunt cum antecedentibus, ut videantur conclusione tantum ex Hegesiae principiis facta poni. De vitae contemtu, quem prae se ferebant Hegesiaci, v. n. 211. not. e.

e. Annicerei.

219 Clem. Alex. Strom. II, p. 417 B. Οἱ δὲ Ἀννικέρειοι καλούμενοι ἐκ τῆς Κυρηναϊκῆς διαδοχῆς τοῦ μὲν ὅλου βίου τέλος οὐδὲν ὡρισμένον ἔταξαν· ἑκάστης δὲ πράξεως ἴδιον ὑπάρχειν τέλος, τὴν ἐκ τῆς πράξεως περιγινομένην ἡδονήν. οὗτοι οἱ Κυρηναϊκοὶ τὸν ὅρον τῆς ἡδονῆς Ἐπικούρου, τοῦτ' ἔστι τὴν τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσιν ἀθετοῦσιν νεκροῦ κατάστασιν ἀποκαλοῦντες. χαίρειν γὰρ ἡμᾶς μὴ μόνον ἐπὶ ἡδοναῖς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὁμιλίαις καὶ ἐπὶ φιλοτιμίαις. Diog. L. II, 96. Ἀπέλιπον δὲ καὶ φιλίαν ἐν βίῳ καὶ χάριν καὶ πρὸς γονέας τιμὴν

καὶ ὑπὲρ πατρίδος τι πράξειν· ὅθεν διὰ ταῦτα, κἂν ὀχλήσεις ἀναδέξηταί ὁ σοφός, οὐδὲν ἧττον εὐδαιμονήσει, κἂν ὀλίγα ἡδέα περιγένηται αὐτῷ. τήν τε τοῦ φίλου εὐδαιμονίαν δι' αὐτὴν μὴ εἶναι αἱρετήν· μηδὲ γὰρ αἰσθητὴν τῷ πέλας ὑπάρχειν. μὴ εἶναί τε αὐτάρκη τὸν λόγον πρὸς τὸ θαῤῥῆσαι καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γενέσθαι. δεῖν δὲ ἀνεθίζεσθαι διὰ τὴν ἐκ πολλοῦ συντραφεῖσαν ἡμῖν φαύλην διάθεσιν. 97. τόν τε φίλον μὴ διὰ τὰς χρείας μόνον ἀποδέχεσθαι, ὧν ὑπολειπουσῶν μὴ ἐπιστρέφεσθαι, ἀλλὰ καὶ παρὰ τὴν γεγονυῖαν εὔνοιαν, ἧς ἕνεκα καὶ πόνους ὑπομένειν. καίτοι τιθέμενον ἡδονὴν τέλος καὶ ἀχθόμενον ἐπὶ τῷ στέρεσθαι αὐτῆς ὅμως ἑκουσίως ὑπομένειν διὰ τὴν πρὸς τὸν φίλον στοργήν.[a]

a) His ne puta ea tolli, quae antea ex Anniceridis nomine disputabantur, amici felicitatem per se non appetendam esse. Amicitia enim non colenda est nisi propter voluptatem, quae ex amici caritate percipitur.

3. Cynici.

Diog. L. VI, 1. Ἀντισθένης — Ἀθηναῖος. ἐλέγετο 220
δ' οὐκ εἶναι ἰθαγενής. — — οὗτος κατ' ἀρχὰς μὲν ἤκουσε Γοργίου τοῦ ῥήτορος, ὅθεν τὸ ῥητορικὸν εἶδος ἐν τοῖς διαλόγοις ἐπιφέρει. — — 2. ὕστερον δὲ παρέβαλε Σωκράτει καὶ τοσοῦτον ὤνατο αὐτοῦ, ὥστε παρῄνει τοῖς μαθηταῖς γενέσθαι αὐτῷ πρὸς Σωκράτην συμμαθητάς· οἰκῶν τε ἐν Πειραιεῖ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τοὺς τετταράκοντα σταδίους ἀνιὼν ἤκουσε Σωκράτους, παρ' οὗ καὶ τὸ καρτερικὸν λαβὼν καὶ τὸ ἀπαθὲς ζηλώσας κατῆρξε πρῶτος τοῦ κυνισμοῦ. Ib. 8. στρέψαντος αὐτοῦ τὸ διεῤῥωγὸς τοῦ τρίβωνος εἰς τὸ προφανές, Σωκράτης ἰδών φησιν· Ὁρῶ σου διὰ τοῦ τρίβωνος τὴν φιλοδοξίαν. Ib. 13. διελέγετο δ' ἐν τῷ Κυνοσάργει γυμνασίῳ μικρὸν ἄποθεν τῶν πυλῶν· ὅθεν

τινὲς καὶ τὴν κυνικὴν φασιν ἐντεῦθεν ὀνομασθῆναι[a], *αὐτός τε ἐπεκαλεῖτο Ἁπλοκύων. καὶ πρῶτος ἐδίπλωσε τὸν τρίβωνα, — καὶ μόνῳ αὐτῷ ἐχρῆτο, βάκτρον τε ἀνέλαβε καὶ πήραν.* Ib. 15. *φέρονται δ' αὐτοῦ συγγράμματα τόμοι δέκα*[b]. Ib. 18. *ὁ Τίμων δὲ διὰ τὸ πλῆθος* (sc. *τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων*) *ἐπιτιμῶν αὐτῷ παντοφυῆ φλέδονά φησιν αὐτόν.*

a) Cynosarges gymnasium erat ante portas Melitidas situm, Herculi sacrum, quo utebantur *οἱ νόθοι*, de quibus erat Antisthenes, v. Plut. V. Themist. c. 1. Aliis Cynici dicti videbantur propter mores quasi caninos; v. Menag. ad h. l. — b) Decem tomis a grammaticis digesta erant. Erat eorum multitudo ingens, declamationum maxime et commentationum ethicarum. Imprimis saepe laudatur *ὁ Ἡρακλῆς*, cf. n. 223, 224, Lob. Aglaoph. p. 159 h., sive dicitur ille, quem in quarto tomo enumerat Diog. L. II, 16, sive is, quem in decimo ib. 18. Semel citatur *ὁ φυσικός* sc. *λόγος*, v. n. 226. Quae nunc sub Antisthenis nomine feruntur, declamationes duae Aiax et Ulysses, pro spuriis plerumque habentur.

221 Diog. L. VI, 20. *Διογένης — Σινωπεύς. — —* 21. *γενόμενος δὲ Ἀθήνησιν Ἀντισθένει παρέβαλε. — — τοὐντεῦθεν διήκουσεν αὐτοῦ καὶ ἅτε φυγὰς ὢν ὥρμησεν ἐπὶ τὸν εὐτελῆ βίον.* Ib. 79. *Δημήτριος δὲ ἐν τοῖς Ὁμωνύμοις φησὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας Ἀλέξανδρον μὲν ἐν Βαβυλῶνι, Διογένην δ' ἐν Κορίνθῳ τελευτῆσαι.* — — 80. *Σωσικράτης δὲ — καὶ Σάτυρος — οὐδὲν εἶναι Διογένους* (sc. *σύγγραμμα*) *φασί*[a]. Ib. 85. *Κράτης — Θηβαῖος, καὶ οὗτος τῶν ἐλλογίμων τοῦ Κυνὸς μαθητῶν.*[b]

a) Multa scripta Diogeni a veteribus tribuebantur, de quibus an genuina essent necne diverse iudicabatur. Quae de eius philosophia constant, ea ore tantum modo tradita esse videntur. — b) Alios praeter hosce Cynicos nominat Diog. L. VI, 82 sqq. 94 sqq., sed nullus inter eos est, qui de philosophia insigniter meruerit.

222 Diog. L. VI, 103. *Ἀρέσκει οὖν αὐτοῖς* (sc. *τοῖς Κυνικοῖς*) *τὸν λογικὸν καὶ τὸν φυσικὸν τόπον περιαι-*

ρεῖν — — μόνῳ δὲ προσέχειν τῷ ἠθικῷ. καὶ ὅπερ τινὲς ἐπὶ Σωκράτους, τοῦτο Διοκλῆς ἐπὶ Διογένους ἀναγράφει, τοῦτον φάσκων λέγειν, Δεῖ ζητεῖν

ὅ ττι τοι ἐν μεγάροισι κακόν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται.

παραιτοῦνται δὲ καὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα· γράμματα γοῦν μὴ μανθάνειν ἔφασκεν ὁ Ἀντισθένης τοὺς σώφρονας γενομένους, ἵνα μὴ διαστρέφοιντο τοῖς ἀλλοτρίοις.

Similia leguntur ap. Diog. L. VI, 11. Sed videntur in maius aucta esse, ad priores Cynicos a posterioribus translato, quod hi demum prae se ferebant, litterarum fastidio. Quas si Antisthenes adeo contemserit, quidni abstinuerit a scribendo? Neque hic omnem reiecit physicam neque logicam, sed ita tantum admisit, ut ethicae inservirent.

Diog. L. VI, 104. Ἀρέσκει δ' αὐτοῖς (sc. τοῖς Κυνικοῖς) καὶ τέλος εἶναι τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν, ὡς Ἀντισθένης φησὶν ἐν τῷ Ἡρακλεῖ. Ib. 2. Καὶ ὅτι ὁ πόνος ἀγαθὸν συνέστησε (sc. ὁ Ἀντισθένης) διὰ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους καὶ τοῦ Κύρου, τὸ μὲν ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων τὸ δὲ ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἑλκύσας. — — 3. Ἔλεγέ τε συνεχές, Μανείην μᾶλλον ἢ ἡσθείην. Xenoph. Symp. 4, 41 sqq. Loquitur Antisthenes. Καὶ γὰρ ὅταν ἡδυπαθῆσαι βουληθῶ, οὐκ ἐκ τῆς ἀγορᾶς τὰ τίμια ὠνοῦμαι (πολυτελῆ γὰρ γίνεται), ἀλλ' ἐκ τῆς ψυχῆς ταμιεύομαι. καὶ πολὺ πλεῖον διαφέρει πρὸς ἡδονήν, ὅταν ἀναμείνας τὸ δεηθῆναι προσφέρωμαι ἢ ὅταν τινὶ τῶν τιμίων χρῶμαι. — — 42. ἀλλὰ μὴν καὶ πολὺ δικαιοτέρους γε εἰκὸς εἶναι τοὺς εὐτέλειαν μᾶλλον ἢ πολυχρηματίαν σκοποῦντας· οἷς γὰρ μάλιστα τὰ παρόντα ἀρκεῖ, ἥκιστα τῶν ἀλλοτρίων ὀρέγονται. 43. ἄξιον δ' ἐννοῆσαι ὡς καὶ ἐλευθερίους ὁ τοιοῦτος πλοῦτος παρέχεται. Antisthenes ap. Stob. Serm. XXIX, 65. Ἡδονὰς τὰς μετὰ τοὺς πόνους διωκτέον, ἀλλ' οὐχὶ τὰς πρὸ τῶν πόνων. Diog. L. VI, 71. Δέον οὖν (sc. ἔλεγεν ὁ Διογένης) ἀντὶ τῶν ἀχρήστων πόνων τοὺς κατὰ φύσιν ἑλομένους ζῆν εὐδαιμόνως. — — καὶ γὰρ αὐτῆς τῆς ἡδονῆς ἡ κατα- 223

φρόνησις ἡδυτάτη προμελετηθεῖσα, καὶ ὥσπερ οἱ συνεθισθέντες ἡδέως ζῆν ἀηδῶς ἐπὶ τοὐναντίον μετίασιν, οὕτως οἱ τοὐναντίον ἀσκηθέντες ἥδιον αὐτῶν τῶν ἡδονῶν καταφρονοῦσι.

Similia placita respicit Plato Phileb. p. 44, ubi meminit eorum, qui voluptatem οὐδὲν ὑγιὲς esse statuerint. Item Arist. Eth. Nic. X, 1. οἱ μὲν γὰρ τἀγαθὸν ἡδονὴν λέγουσιν, οἱ δ' ἐξ ἐναντίας κομιδῇ φαῦλον, οἱ μὲν ἴσως πεπεισμένοι οὕτω καὶ ἔχειν, οἱ δὲ οἰόμενοι βέλτιον εἶναι πρὸς τὸν βίον ἡμῶν ἀποφαίνειν τὴν ἡδονὴν τῶν φαύλων, καὶ εἰ μή ἐστιν· ῥέπειν γὰρ τοὺς πολλοὺς πρὸς αὐτὴν καὶ δουλεύειν ταῖς ἡδοναῖς, διὸ δεῖν εἰς τοὐναντίον ἄγειν· ἐλθεῖν γὰρ ἂν οὕτως ἐπὶ τὸ μέσον. Quod bonum in labore, malum in voluptate ponebant, apertum est contra Cyrenaicos tendere: sed cave putes omnem a Cynicis voluptatem spretam esse. Aliud dumtaxat voluptarium quaerebatur quam quod sequerentur homines de vulgo; cf. Antisthenis dictum ap. Stob. l. l.

224 Diog. L. VI, 105. Ἀρέσκει δὲ αὐτοῖς καὶ τὴν ἀρετὴν διδακτὴν εἶναι, καθά φησιν Ἀντισθένης ἐν τῷ Ἡρακλεῖ, καὶ ἀναπόβλητον ὑπάρχειν· — καὶ ἀναμάρτητον (sc. τὸν σοφὸν εἶναι). Ib. 11. τήν τε ἀρετὴν τῶν ἔργων εἶναι, μήτε λόγων πλείστων δεομένην μήτε μαθημάτων. Ib. 13. τεῖχος ἀσφαλέστατον φρόνησιν· μήτε γὰρ καταῤῥεῖν μήτε προδίδοσθαι. τείχη κατασκευαστέον ἐν τοῖς αὐτῶν ἀναλώτοις λογισμοῖς. Plut. de Stoic. Repugn. 14. τοῦ Ἀντισθένους — τὸ Δεῖν κτᾶσθαι νοῦν ἢ βρόχον. Diog. L. VI, 70. Διττὴν δὲ ἔλεγεν (sc. ὁ Διογένης) εἶναι τὴν ἄσκησιν, τὴν μὲν ψυχικήν, τὴν δὲ σωματικήν. — εἶναι δὲ ἀτελῆ τὴν ἑτέραν χωρὶς τῆς ἑτέρας. — — 71. οὐδέν γε μὴν ἔλεγε τὸ παράπαν ἐν τῷ βίῳ χωρὶς ἀσκήσεως κατορθοῦσθαι, δυνατὴν δὲ ταύτην πᾶν ἐκνικῆσαι. Ib. 7. Ἐρωτηθεὶς (sc. ὁ Ἀντισθένης) τί τῶν μαθημάτων ἀναγκαιότατον, ἔφη, Τὸ κακὰ ἀπομαθεῖν. — — 8. Ἐρωτηθεὶς ὑπό του — — τί ποιῶν καλὸς κἀγαθὸς ἔσοιτο, ἔφη, Εἰ τὰ κακὰ ἃ ἔχεις ὅτι φευκτά ἐστι μάθοις παρὰ τῶν εἰδότων.

Consenserint igitur cum Socrate in eo, quod virtutem constantem *φρόνησιν* esse et doceri posse docebant; quamquam in incerto relinquebatur quanam in re *φρόνησις* ponenda esset. Id notat Plato de Rep. VI, p. 505 B. *Ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε γε οἶσθα, ὅτι τοῖς μὲν πολλοῖς ἡδονὴ δοκεῖ εἶναι τὸ ἀγαθόν, τοῖς δὲ κομψοτέροις φρόνησις, — — καὶ ὅτι γε — οἱ τοῦτο ἡγούμενοι οὐκ ἔχουσι δεῖξαι ἥτις φρόνησις, ἀλλ' ἀναγκάζονται τελευτῶντες τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φάναι.* Propterea Antisthenes statuisse videtur virtutem positam esse in eo, ut malum dedoceamus, cum Diogenes contra homines exercitatione virtutem sibi conciliare posse diceret.

Diog. L. VI, 11. *Αὐτάρκη γὰρ τὴν ἀρετὴν εἶναι* 225
πρὸς εὐδαιμονίαν, μηδενὸς προσδεομένην ὅτι μὴ Σωκρατικῆς ἰσχύος. Ib. 105. *Ἀρέσκει δ' αὐτοῖς καὶ λιτῶς βιοῦν, αὐτάρκεσι χρωμένοις σιτίοις καὶ τρίβωσι μόνοις, πλούτου καὶ δόξης καὶ εὐγενείας καταφρονοῦσιν. ἔνιοί τε γοῦν καὶ βοτάναις καὶ παντάπασιν ὕδατι χρῶνται ψυχρῷ σκέπαις τε ταῖς τυχούσαις καὶ πίθοις, καθάπερ Διογένης, ὃς ἔφασκε θεῶν μὲν ἴδιον εἶναι μηδενὸς δεῖσθαι, τῶν δὲ θεοῖς ὁμοίων τὸ ὀλίγων χρῄζειν* [a]. — — *τὰ δὲ μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀδιάφορα λέγουσιν.* Ib. 11. *τὸν σοφὸν οὐ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους πολιτεύσεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῆς ἀρετῆς. γαμήσειν τε τεκνοποιίας χάριν, ταῖς εὐφυεστάταις συνιόντα γυναιξί. καὶ ἐρασθήσεσθαι δέ· μόνον γὰρ εἰδέναι τὸν σοφὸν τίνων χρὴ ἐρᾶν.* 12. — — *τῷ γὰρ σοφῷ ξένον οὐδὲν οὐδ' ἄπο.* Ib. 72. *μόνην τε ὀρθὴν πολιτείαν εἶναι τὴν ἐν κόσμῳ* [b] (sc. *ἔλεγεν ὁ Διογένης*). *ἔλεγε δὲ καὶ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας, γάμον μηδὲν ὀνομάζων* [c]· *ἀλλὰ τὸν πείσαντα τῇ πεισάσῃ συνεῖναι. κοινοὺς δὲ διὰ τοῦτο καὶ τοὺς υἱέας.* 73. *μηδέν τε ἄτοπον εἶναι ἐξ ἱεροῦ τι λαβεῖν ἢ τῶν ζῴων τινὸς γεύσασθαι· μηδ' ἀνόσιον εἶναι τὸ καὶ τῶν ἀνθρωπείων κρεῶν ἅψασθαι, ὡς δῆλον ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἐθῶν.*

a) Cf. supra in Socrate n. 206. — b) Nominabat se cosmopolitam, Diog. L. VI, 68. cf. ib. 93. — c) Similia Antistheni placuisse videntur. cf. Xenoph. Conv. 4, 38. Diog. L. VI, 3. 4.

226 Cic. de Nat. D. I, 13. Antisthenes in eo libro, qui Physicus inscribitur, populares deos multos, naturalem unum esse dicens tollit vim et naturam deorum. Clem. Alex. Strom. V, p. 601 A. ὅ τε Σωκρατικὸς Ἀντισθένης — — οὐδενὶ ἐοικέναι φησίν (sc. τὸν θεόν).

Multa traduntur, ex quibus popularem deorum cultum Cynicis contemtui fuisse compareat. Quod inde repetendum, quod supra vulgum sapere affectabant, omnibusque, quibus vulgus teneretur, institutis omnique consuetudine sapientis libertatem impediri atque obstringi opinabantur. Quid quod daemonium quoque Socratis ab Antisthene deridebatur, v. Xenoph. Conv. 8, 5. Homerum idem allegorice interpretabatur; v. Lob. Aglaoph. p. 159 h. — Naturalem autem illum deum admisisse videtur, quod desiderari aliquem arbitraretur, scilicet per quem sapienti ea, quae ad vitam necessaria essent, procurarentur. Diogenes apud Diog. L. VI, 72. πάντα τῶν θεῶν ἐστί· φίλοι δὲ τοῖς σοφοῖς οἱ θεοί· κοινὰ δὲ τὰ τῶν φίλων· πάντα ἄρα τῶν σοφῶν.

227 Arrian. Epictet. Diss. I, 17. Ἀντισθένης — λέγει — ὅτι ἀρχὴ παιδεύσεως ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίσκεψις. Arist. Met. Δ, 29. Διὸ Ἀντισθένης ᾤετο εὐήθως μηθὲν ἀξιῶν λέγεσθαι πλὴν τῷ οἰκείῳ λόγῳ, ἓν ἐφ᾽ ἑνός· ἐξ ὧν συνέβαινε μὴ εἶναι ἀντιλέγειν [a]. Ib. H, 3. Ἡ ἀπορία, ἣν οἱ Ἀντισθένειοι καὶ οἱ οὕτως ἀπαίδευτοι ἠπόρουν, ἔχει τινὰ καιρόν, ὅτι οὐκ ἔστι τὸ τί ἐστιν ὁρίσασθαι (τὸν γὰρ ὅρον λόγον εἶναι μακρόν [b]), ἀλλὰ ποῖον μέν τί ἐστιν ἐνδέχεται καὶ διδάξαι, ὥσπερ ἀργύριον, τί μέν ἐστιν, οὔ, ὅτι δ᾽ οἷον καττίτερος. Simpl. in Cat. Arist. f. 54 B. τῶν δὲ παλαιῶν οἱ μὲν ἀνῄρουν τὰς ποιότητας τελέως, τὸ ποιὸν συγχωροῦντες εἶναι, ὥσπερ Ἀντισθένης, ὅς ποτε Πλάτωνι διαμφισβητῶν, ὦ Πλάτων, ἔφη, ἵππον μὲν ὁρῶ, ἱππότητα δὲ οὐχ ὁρῶ. [c]

a) Sophistarum illa sententia μὴ εἶναι ἀντιλέγειν Antistheni tribuitur etiam in Topicis I, 11. — b) Cf. Arist. Met. N, 3. p. 1091 a l. 7. Bekk. et Schol. in Arist. p. 827 b. — c) Eadem leguntur ap. Ammon. in Porphyr. B. fol. 4 b. ed. Nic. Blasti. (Venet. 1500); Tzetz. Chil. VII, 605 sqq.; Diog. L. VI, 53, nisi quod ab hoc Diogeni illa verba tribuuntur, et quod uterque, et Tzetzes et Diogenes, iis hoc exprimi volunt, ideas nil nisi

inania nomina esse. Causam cur ad talia placita declinaverit Antisthenes aliique eiusdem aetatis aperit Plato Sophist. p. 251 A. Λέγομεν ἄνθρωπον δή που πόλλ' ἄττα ἐπονομάζοντες, τά τε χρώματα ἐπιφέροντες αὐτῷ καὶ τὰ σχήματα καὶ μεγέθη καὶ κακίας καὶ ἀρετάς, ἐν οἷς πᾶσι καὶ ἑτέροις μυρίοις οὐ μόνον ἄνθρωπον αὐτὸν εἶναί φαμεν, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὸν καὶ ἕτερα ἄπειρα, καὶ τἆλλα δὴ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον οὕτως ἓν ἕκαστον ὑποθέμενοι πάλιν αὐτὸ πολλὰ καὶ πολλοῖς ὀνόμασι λέγομεν. — — ὅθεν γε, οἶμαι, τοῖς τε νέοις καὶ τῶν γερόντων τοῖς ὀψιμαθέσι θοίνην παρεσκευάκαμεν· εὐθὺς γὰρ ἀντιλαβέσθαι παντὶ πρόχειρον ὡς ἀδύνατον τά τε πολλὰ ἓν καὶ τὸ ἓν πολλὰ εἶναι, καὶ δή που χαίρουσιν οὐκ ἐῶντες ἀγαθὸν λέγειν ἄνθρωπον, ubi ὁ γέρων ὁ ὀψιμαθὴς Antisthenes esse videtur, quod vidit Tennemann Gesch. d. Philos. II, p. 97. Erat igitur logica Antisthenis plane negativa, nisi forte retinuerit enuntiata identica. In disputando quod a nominibus proficiscendum arbitrabatur, id recepit a Socrate; v. supra n. 200. Sed longe aliter illum atque hunc ea disserendi ratione usum esse consentaneum est, quum Antisthenes nonnisi nominales definitiones admittere posset, et ipsas illas reiecisse videatur, ut quas persequi longum esset.

4. Megarici.

a. Euclides.

Diog. L. II, 106. Εὐκλείδης ἀπὸ Μεγάρων τῶν πρὸς Ἰσθμῷ ἢ Γελῷος κατ' ἐνίους. — οὗτος καὶ τὰ Παρμενίδεια μετεχειρίζετο [a], καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ Μεγαρικοὶ προσηγορεύοντο, εἶτ' Ἐριστικοί, ὕστερον δὲ Διαλεκτικοί [b], — διὰ τὸ πρὸς ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν τοὺς λόγους διατίθεσθαι. πρὸς τοῦτόν φησιν ὁ Ἑρμόδωρος ἀφικέσθαι Πλάτωνα καὶ τοὺς λοιποὺς φιλοσόφους μετὰ τὴν Σωκράτους τελευτήν, δείσαντας τὴν ὠμότητα τῶν τυράννων. [c] 228

a) Cic. Acad. pr. II, 42. *Megaricorum fuit nobilis disciplina, cuius, ut scriptum video, princeps Xenophanes — —, deinde eum secuti Parmenides et Zeno, itaque ab his Eleatici philosophi nominabantur. Post Euclides, Socratis discipulus, Megareus, a quo iidem illi Megarici dicti.* cf. Aristocl. ap. Euseb. Pr. Ev. XIV, 17.

Quantum Socratis fuerit studiosus et obsequiosus cernitur ex Platone Theaet. p. 142 sq. coll. Gell. Noct. Att. VI, 10. — b) Minimo tamen omnes, qui Eristici vel Dialectici nominantur, Megaricis adnumerandi, v. Deycks de Megaricorum doctrina, Bonnae 1827. p. 2 sqq. — c) Hermodorus ex Academicis erat. De re cf. Diog. L. III, 6. — Scripsisse Euclides fertur dialogos, de quibus dubitabat Panaetius; v. Diog. L. II, 64. 108; cf. Suid. s. v. Εὐκλείδης.

229 Diog. L. II, 106. *Οὗτος ἓν τὸ ἀγαθὸν ἀπεφαίνετο πολλοῖς ὀνόμασι καλούμενον· ὁτὲ μὲν γὰρ φρόνησιν, ὁτὲ δὲ θεόν, καὶ ἄλλοτε νοῦν καὶ τὰ λοιπά. τὰ δ' ἀντικείμενα τῷ ἀγαθῷ ἀνῄρει, μὴ εἶναι φάσκων.* VII, 161. *μίαν* (sc. *ἀρετὴν*) *πολλοῖς ὀνόμασι καλουμένην, ὡς οἱ Μεγαρικοί.* Cic. Acad. pr. II, 42. Euclides — — id bonum solum esse dicebat, quod esset unum et simile et idem semper.

Apparet Megaricos similiter de bono statuisse atque Eleaticos de ente: quod a Socrate repetendum, qui virtutem unam esse volebat, modo φρόνησιν dictam, modo σοφίαν, modo ἐπιστήμην; et τὴν φρόνησιν divini, quod in nobis inesset, vim esse statuebat, divinamque esse, quae omnia gubernaret, φρόνησιν. Ad eundem provocare poterat Euclides in eo, quod existere negabat quicquid bono oppositum esset. Animadvertimus enim Socratem docuisse solum sapientem alios regere posse omninoque supra alios pollere (v. supra n. 206. 207.), et negasse quemquam peccare.

230 Diog. L. II, 107. *Ταῖς δὲ ἀποδείξεσιν ἐνίστατο οὐ κατὰ λήμματα, ἀλλὰ κατ' ἐπιφοράν* [a]. *καὶ τὸν διὰ παραβολῆς λόγον ἀνῄρει, λέγων ἤτοι ἐξ ὁμοίων αὐτὸν ἢ ἐξ ἀνομοίων συνίστασθαι· καὶ εἰ μὲν ἐξ ὁμοίων, περὶ αὐτὰ δεῖν μᾶλλον ἢ οἷς ὅμοιά ἐστιν ἀναστρέφεσθαι· εἰ δ' ἐξ ἀνομοίων, παρέλκειν* [b] *τὴν παράθεσιν.*

a) Ἐπιφορά est conclusio; λῆμμα videtur et maiorem et minorem syllogismi propositionem amplecti: utrumque vocabulum Stoicorum est, v. Diog. L. VII, 76, ubi pro ἐκ λήμματος ἢ λημμάτων καὶ προσλήψεως καὶ ἐπιφορᾶς legendum videtur ἐκ λήμματος καὶ προσλήψεως ἢ λημμάτων καὶ ἐπιφορᾶς. cf. Suid. s. v. λῆμμα. Euclides igitur contrarios suos refutabat similiter atque Zeno Eleates, v. ad n. 154, i. e. indirecta, ut aiunt, via

usus. — b) Παρέλκειν et παρολκή plerumque dicitur si quid superfluat in argumentis haud necessarium; v. Sext. Emp. Hyp. Pyrrh. II, 156. c. not. Fabricii. Sed hoc loco notatur comparatio falsa et parum idonea. Universa autem argumentatio Antisthenem spectat, qui, quicquid de rebus praedicaretur, id comparative tantummodo dici posuerat, cf. n. 227. Ceterum id maxime Megarici agebant, ut sensuum fidem infringerent; cf. Aristocl. ap. Eus. Pr. Ev. XIV, 17. Οἴονται γὰρ δεῖν τὰς μὲν αἰσθήσεις καὶ τὰς φαντασίας καταβάλλειν, αὐτῷ δὲ μόνον τῷ λόγῳ πιστεύειν. τοιαῦτα γάρ τινα πρότερον μὲν Ξενοφάνης καὶ Παρμενίδης καὶ Ζήνων καὶ Μέλισσος ἔλεγον, ὕστερον δ' οἱ περὶ Στίλπωνα καὶ τοὺς Μεγαρικούς.

b. Eubulides.

Diog. L. II, 108. Τῆς δὲ Εὐκλείδου διαδοχῆς ἐστὶ καὶ Εὐβουλίδης ὁ Μιλήσιος, ὃς καὶ πολλοὺς ἐν διαλεκτικῇ λόγους ἠρώτησε, τόν τε Ψευδόμενον, καὶ τὸν Διαλανθάνοντα, καὶ Ἠλέκτραν, καὶ Ἐγκεκαλυμμένον, καὶ Σωρείτην, καὶ Κερατίνην, καὶ Φαλακρόν. 231

Eubulides acer adversarius Aristotelis fuisse perhibetur, ib. 109. Sophismata, quae huic tribuuntur, non ab ipso, certe non omnia, inventa sunt; videtur potius haec laus eo revocanda, quod Eubulides iis maxime uteretur, quum refutaret adversarios Megaricorumve doctrinae patrocinaretur, velut Zeno, quum Eleaticorum. cf. Ritter de Megaricorum philos. Mus. Rhen. Philol. II, 3, p. 331 sqq. De singulis nominibus haec traduntur: 1) ὁ Ψευδόμενος. Cic. Acad. pr. II, 30. *Si dicis te mentiri, verumque dicis, mentiris. Dicis autem te mentiri, verumque dicis: mentiris igitur.* 2) ὁ Διαλανθάνων, Ἠλέκτρα, Ἐγκεκαλυμμένος, eadem argumenta, diversis nominibus. Lucian. Vit. Auct. 22. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἣ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα καὶ οὐκ οἶδε· παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνῶτος οἶδε μὲν Ὀρέστην ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς, ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀπόκριναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ; Ναί. Τί οὖν; ἤν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα; τί φήσεις; Δηλαδὴ ἀγνοεῖν. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. 3) Σωρείτης. Diog. L. VII, 82. Οὐχὶ τὰ μὲν δύο ὀλίγα ἐστίν; οὐχὶ δὲ καὶ τὰ τρία; οὐχὶ δὲ καὶ ταῦτα μέν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ τέσσαρα; καὶ

οὕτω μέχρι τῶν δέκα· τὰ δὲ δύο ὀλίγα ἐστί· καὶ τὰ δέκα ἄρα. Cic. Acad. pr. II, 16. *Et primum quidem hoc reprehendendum, quod captiosissimo genere interrogationis utuntur; quod genus minime in philosophia probari solet, quum aliquid minutatim et gradatim additur vel demitur. Soritas hoc vocant, quia acervum efficiunt uno addito grano.* cf. ib. 29. 4) *Κερατίνη.* Diog. L. VII, 187. *Εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις. κέρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις.* 5) *Φαλακρός.* Hor. Ep. II, 1, 45 sqq. *Utor permisso caudaeque pilos ut equinae Paulatim vello et demo unum, demo etiam unum, Dum cadat elusus ratione ruentis acervi,* etc. Quaeritur enim quando quis calvus appellari debeat, postquam unum pilum amiserit, an postquam duos et sic porro; itemque in cauda equina et in acervo in singula grana ruente et collabente. Ceterum *Φαλακρὸς* eandem rationem sequitur quam *Σωρείτης*, praeterquam quod hic inversam habet argumentorum consequentiam. Similia tribuuntur Diodoro, ap. Sext. Emp. adv. Math. X, 347.

c. Diodorus Cronus.

232 Diog. L. II, 111. *Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι διακηκοότες Εὐβουλίδου, ἐν οἷς καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Κρόνος, οὗ Διόδωρος — Ἰασεύς, καὶ αὐτὸς Κρόνος ἐπίκλην. — — οὗτος παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Σωτῆρι διατρίβων λόγους τινὰς διαλεκτικοὺς ἠρωτήθη πρὸς Στίλπωνος· καὶ παραχρῆμα μὴ δυνάμενος διαλύσασθαι ὑπὸ τοῦ βασιλέως τά τε ἄλλα ἐπετιμήθη καὶ δὴ καὶ Κρόνος ἤκουσεν ἐν σκώμματος μέρει. 112. ἐξελθὼν δὴ τοῦ συμποσίου καὶ λόγον γράψας περὶ τοῦ προβλήματος ἀθυμίᾳ τὸν βίον κατέστρεψε.*

Strabo XIV, p. 658. XVII, 838. cognomen Croni a magistro ad eum translatum esse narrat.

233 Arist. Met. Θ, 3. *Εἰσὶ δέ τινες οἵ φασιν, οἷον οἱ Μεγαρικοί, ὅταν ἐνεργῇ μόνον δύνασθαι, ὅταν δὲ μὴ ἐνεργῇ οὐ δύνασθαι, οἷον τὸν μὴ οἰκοδομοῦντα οὐ δύνασθαι οἰκοδομεῖν, ἀλλὰ τὸν οἰκοδομοῦντα ὅταν οἰκοδομῇ· ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. οἷς τὰ συμβαίνοντα ἄτοπα οὐ χαλεπὸν ἰδεῖν. — — ὥστε οὗτοι οἱ λόγοι ἐξαιροῦσι καὶ κίνησιν καὶ γένεσιν. ἀεὶ γὰρ τό τε*

ἑστηκὸς ἑστήξεται καὶ τὸ καθήμενον καθεδεῖται· οὐ γὰρ ἀναστήσεται ἂν καθέζηται· ἀδύνατον γὰρ ἔσται ἀναστῆναι ὅ γε μὴ δύναται ἀναστῆναι. Cic. de Fato 9. Sed ad illam Diodori contentionem, quam περὶ δυνατῶν appellant, revertamur, in qua quid valeat id quod fieri possit inquiritur. Placet igitur Diodoro id solum fieri posse, quod aut verum sit aut verum futurum sit. Qui locus attingit hanc quaestionem: Nihil fieri quod non necesse fuerit, et quidquid fieri possit id aut esse iam aut futurum esse, nec magis commutari ex veris in falsa ea posse quae futura sunt, quam ea quae facta sunt, sed in factis immutabilitatem apparere, in futuris quibusdam, quia non appareat, ne inesse quidem videri.

Cf. Cic. de Fato 6; 7. Arrian. Epict. Diss. II, 19. Plut. de Stoic. Repugn. 46. alios. Contentio περὶ δυνατῶν Diodoro prae ceteris tribuitur, licet ex Aristotelis locis appareat antiquiores etiam Megaricos ei operam dedisse. Diodorus igitur eam in primis excoluisse videtur. Quae est iis Megaricorum enuntiatis adnumeranda, quibus nihil fieri demonstrare studebant. Animadvertendum vero in tali argumentatione ipsum hoc, res fieri, ut tollatur, primum sumi; quapropter ita Diodorus de propositionibus conditionalibus: v. Sext. Empir. adv. Math. VIII, 115. Διόδωρος δὲ ἀληθὲς εἶναί φησι συνημμένον, ὅπερ μήτε ἐνεδέχετο μήτε ἐνδέχεται ἀρχόμενον ἀπ' ἀληθοῦς λήγειν ἐπὶ ψεῦδος.

Sext. Emp. adv. Math. X, 85. Κομίζεται δὲ καὶ 234
ἄλλη τις ἐμβριθὴς ὑπόμνησις εἰς τὸ μὴ εἶναι κίνησιν ὑπὸ Διοδώρου τοῦ Κρόνου, δι' ἧς παρίστησιν ὅτι κινεῖται μὲν οὐδὲ ἕν, κεκίνηται δέ, καὶ μὴ κινεῖσθαι μέν, τοῦτο ἀκόλουθόν ἐστι ταῖς κατ' αὐτὸν τῶν ἀμερῶν ὑποθέσεσι [a]. 86. τὸ γὰρ ἀμερὲς σῶμα ὀφείλει ἐν ἀμερεῖ τόπῳ περιέχεσθαι καὶ διὰ τοῦτο μήτε ἐν αὐτῷ κινεῖσθαι· ἐκπεπλήρωκε γὰρ αὐτόν· δεῖ δὲ τόπον ἔχειν μείζονα τὸ κινούμενον. οὔτε ἐν ᾧ μή ἐστιν· οὔπω γάρ ἐστιν ἐν ἐκείνῳ, ἵνα καὶ ἐν αὐτῷ κινηθῇ. ὥστε οὐδὲ κινεῖται. κεκίνηται δὲ κατὰ λόγον· τὸ γὰρ πρότερον ἐν τῷδε τῷ τόπῳ θεωρούμενον, τοῦτο ἐν ἑτέρῳ νῦν θεωρεῖται τόπῳ, ὅπερ οὐκ ἂν ἐγεγόνει μὴ κινηθέντος αὐ-

τοῦ. Ib. 101. *Βαλλέσθω γάρ, φησί, σφαῖρα εἰς τὸν ὑπερκείμενον ὄροφον. οὐκοῦν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς βολῆς χρόνῳ τὸ μὲν παρατατικὸν ἀξίωμα, ἅπτεται ἡ σφαῖρα τῆς ὀροφῆς, ψεῦδός ἐστιν· ἔτι γὰρ ἐπιφέρεται. ὅταν δὲ ἅψηται τῆς ὀροφῆς, γίνεται ἀληθὲς τὸ συντελεστικόν, τὸ ἥψατο ἡ σφαῖρα τῆς ὀροφῆς. ἐνδέχεται ἄρα ψεύδους ὄντος τοῦ παρατατικοῦ ἀληθὲς ὑπάρχειν τὸ συντελεστικὸν καὶ διὰ τοῦτο μὴ κινεῖσθαι μέν τι παρατατικῶς, κεκινῆσθαι δὲ συντελεστικῶς* [b]. Ib. 113. *Διττῆς δὲ οὔσης κινήσεως, μιᾶς μὲν τῆς κατ' ἐπικράτειαν, δευτέρας δὲ τῆς κατ' εἰλικρίνειαν, καὶ κατ' ἐπικράτειαν μὲν ὑπαρχούσης ἐφ' ἧς τῶν πλειόνων κινουμένων μερῶν τοῦ σώματος ὀλίγα ἠρεμεῖ, κατ' εἰλικρίνειαν δὲ ἐφ' ἧς πάντα κινεῖται τὰ τοῦ σώματος μέρη, δοκεῖ τούτων τῶν δυοῖν κινήσεων ἡ κατ' ἐπικράτειαν προηγεῖσθαι τῆς κατ' εἰλικρίνειαν.* 114. *ἵνα γάρ τι εἰλικρινῶς κινηθῇ, τουτέστιν ὅλον δι' ὅλου, πρότερον ὀφείλει νοεῖσθαι κατ' ἐπικράτειαν κινούμενον. ὃν τρόπον, ἵνα τις κατ' εἰλικρίνειαν γένηται πολιός, ὀφείλει κατ' ἐπικράτειαν προπεπολιῶσθαι, καὶ ἵνα τις κατ' εἰλικρίνειαν ληφθῇ σωρός, ὀφείλει κατ' ἐπικράτειαν γεγονέναι σωρός* [c], *κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον ἡγεῖσθαι δεῖ τῆς κατ' εἰλικρίνειαν κινήσεως τὴν κατ' ἐπικράτειαν· ἐπίτασις γὰρ τῆς κατ' ἐπικράτειάν ἐστιν ἡ κατ' εἰλικρίνειαν.* 115. *οὐχὶ δέ γέ ἐστί τις κατ' ἐπικράτειαν κίνησις, ὡς παραστήσομεν· τοίνυν οὐδ' ἡ κατ' εἰλικρίνειαν γενήσεται. ὑποκείσθω γὰρ ἐκ τριῶν ἀμερῶν συνεστὼς σῶμα, δυοῖν μὲν κινουμένων ἑνὸς δὲ ἀκινητίζοντος· τοῦτο γὰρ ἡ κατ' ἐπικράτειαν ἀπαιτεῖ κίνησις.* 116. *οὐκοῦν εἰ προσθείημεν τέταρτον ἀμερὲς ἀκινητίζον τούτῳ τῷ σώματι, πάλιν γενήσεται κίνησις. εἴπερ γὰρ τὸ ἐκ τριῶν ἀμερῶν συγκείμενον σῶμα δυοῖν μὲν κινουμένων ἑνὸς δὲ ἀκινητίζοντος κινεῖται, καὶ τετάρτου προστεθέντος ἀμεροῦς κινήσεται. ἰσχυρότερα γὰρ τὰ τρία μέρη, μεθ' ὧν πρότερον ἐκινεῖτο, τοῦ προστεθέντος ἑνὸς*

ἀμεροῦς. ἀλλ' εἴπερ τὸ ἐκ τεσσάρων ἀμερῶν συγκείμενον σῶμα κινεῖται, κινήσεται καὶ τὸ ἐκ πέντε· ἰσχυρότερα γάρ ἐστι τὰ τέσσαρα ἀμερῆ, μεθ' ὧν πρότερον ἐκινεῖτο, τοῦ προστεθέντος ἀμεροῦς. 117. καὶ εἰ τὸ ἐκ τῶν πέντε συγκείμενον κινεῖται, πάντως καὶ ἐκ τοῦ προσελθόντος ἀμεροῦς κινήσεται, ἰσχυροτέρων ὄντων τῶν πέντε παρὰ τὸ ἕν. καὶ οὕτω μέχρι μυρίων ἀμερῶν προέρχεται ὁ Διόδωρος, δεικνὺς ὅτι ἀνυπόστατός ἐστιν ἡ κατ' ἐπικράτειαν κίνησις. ἄτοπον γάρ φησιν τὸ λέγειν κατ' ἐπικράτειαν κινεῖσθαι σῶμα, ἐφ' οὗ ἐνακισχίλια ἐνακόσια ἐνενήκοντα ὀκτὼ ἀκινητίζει ἀμερῆ καὶ δύο μόνον κινεῖται. ὥστε οὐδὲν κατ' ἐπικράτειαν κινεῖται· εἰ δὲ τοῦτο, οὐδὲ κατ' εἰλικρίνειαν. ᾧ ἕπεται τὸ μηδὲν κινεῖσθαι.

a) Diodorus corpuscula individua statuisse traditur etiam a Sexto Empirico adv. Math. IX, 363. Sed videtur ea nonnisi ex hypothesi admisisse, adversariorum refutandorum gratia. Si minus, desciverit a formula Megaricorum. — b) Similia afferuntur a Sexto Emp. ib. X, 347. — c) Apparet huic argumento subesse Soritam.

Prima Diodori argumentatio proxime abest a tertia Zenonis, v. n. 158; omninoque hae argumentationes Zenoneis simillimae sunt, praeterquam quod a Diodoro admittitur nonnisi τὸ κεκινῆσθαι, negatur τὸ κινεῖσθαι. Posuerit igitur finem motus eumque ipsum immotum esse; quem, si ad mores transferretur, bonum esse docebat.

d. Stilpo.

Diog. L. II, 112. Τῶν δ' ἀπὸ Εὐκλείδου ἐστὶ καὶ — — Στίλπων ὁ Μεγαρεύς, διασημότατος φιλόσοφος —. 113. διήκουσε μὲν τῶν ἀπ' Εὐκλείδου τινῶν· οἱ δὲ καὶ αὐτοῦ Εὐκλείδου ἀκοῦσαί φασιν αὐτόν, ἀλλὰ καὶ Θρασυμάχου τοῦ Κορινθίου, ὃς ἦν Ἰχθύᾳ [a] γνώριμος —. τοσοῦτον δ' εὑρεσιλογίᾳ καὶ σοφιστείᾳ προῆγε τοὺς ἄλλους, ὥστε μικροῦ δεῆσαι πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀφορῶσαν εἰς αὐτὸν μεγαρίσαι. Ib. 120. φέρονται δ' αὐτοῦ διάλογοι ἐννέα [b] ψυχροί. 235

a) Ichthyas Euclidis, Stilpo Ichthyae successor appellatur. cf. Suid. s. v. *Εὐκλείδης*; Diog. L. II, 112. De aliis Stilponis magistris v. Suid. v. *Στίλπων*. — b) Viginti dialogos numerat Suid. v. *Στίλπων*. — Aetas Stilponis eo definitur, quod Theophrasti, Cratetis, Theodori et Diodori aequalis erat. Diog. L. II, 112. 113. 114. 116. Zeno Stoicus eum audivit, ib. 114. 120. VII, 24. Insignis erat morum integritate, v. Cic. de Fato 5. Plut. adv. Colot. 22. Et placita quoque ad mores potissimum spectasse videntur, v. Cratetem ap. Diog. L. II, 118.

236 Seneca Ep. 9. An merito reprehendat in quadam epistola Epicurus eos, qui dicunt sapientem se ipso esse contentum et propter hoc amico non indigere, desideras scire. Hoc obiicitur Stilponi ab Epicuro et his, quibus summum bonum visum est animus impatiens. In ambiguitatem incidendum est, si exprimere *ἀπάθειαν* uno verbo scite* voluerimus et impatientiam dicere. Poterit enim contrarium ei, quod significare volumus, intelligi. Nos enim eum volumus dicere, qui respuat omnis mali sensum; accipietur is, qui nullum possit ferre malum. Vide ergo num satius sit aut invulnerabilem animum dicere aut animum extra omnem patientiam positum. Hoc inter nos [a] et illos interest. Noster sapiens vincit quidem incommodum omne, sed sentit; illorum ne sentit quidem. Illud nobis cum illis commune est, sapientem se ipso esse contentum; sed tamen et amicum habere vult et vicinum et contubernalem, quamvis sibi ipse sufficiat.

a) Stoicos.

Haec ad Megaricae disciplinae formulam explicanti summum bonum (*ἡ ἀπάθεια*) idem dicetur quod *φρόνησις*, quae una est et cernitur in sapiente.

237 Plut. adv. Colot. 23. *Οὐ μὴν ἀλλὰ τὸ ἐπὶ Στίλπωνος τοιοῦτόν ἐστιν· εἰ περὶ ἵππου τὸ τρέχειν κατηγοροῦμεν, οὔ φησι ταὐτὸν εἶναι τῷ περὶ οὗ κατηγορεῖται τὸ κατηγορούμενον, ἀλλ' ἕτερον μὲν ἀνθρώπῳ*

*) Libb. *cito*. Corr. Godofr.

τοῦ τί ἦν εἶναι τὸν λόγον, ἕτερον δὲ τῷ ἀγαθῷ. καὶ πάλιν τὸ ἵππον εἶναι τοῦ τρέχοντα εἶναι διαφέρειν· ἑκατέρου γὰρ ἀπαιτούμενοι τὸν λόγον οὐ τὸν αὐτὸν ἀποδίδομεν ὑπὲρ ἀμφοῖν. ὅθεν ἁμαρτάνειν τοὺς ἕτερον ἑτέρου κατηγοροῦντας*. εἰ μὲν γὰρ ταὐτόν ἐστι τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἀγαθὸν καὶ τῷ ἵππῳ τὸ τρέχειν, πῶς καὶ σιτίου καὶ φαρμάκου τὸ ἀγαθόν, καὶ νὴ Δία πάλιν λέοντος καὶ κυνὸς τὸ τρέχειν κατηγοροῦμεν; εἰ δ' ἕτερον, οὐκ ὀρθῶς ἄνθρωπον ἀγαθὸν καὶ ἵππον τρέχειν λέγομεν.

Ad omnes Megaricos hoc Stilponis enuntiatum (ἕτερον ἑτέρου μὴ κατηγορεῖσθαι) revocatur a Simplicio Phys. f. 26 a. Simillimum est quod Euclides posuit, omnia vera eadem esse, nominibus tantum diversa; v. n. 229. A generalibus notionibus apparet talem doctrinam abhorrere; quod deprehenditur etiam in loco subsequenti.

Diog. L. II, 119. Δεινὸς δὲ ἄγαν ὢν ἐν τοῖς ἐριστικοῖς ἀνῄρει καὶ τὰ εἴδη· καὶ ἔλεγε τὸν λέγοντα ἄνθρωπον εἶναι, μηδένα λέγειν**· οὔτε γὰρ τόνδε λέγειν οὔτε τόνδε· τί γὰρ μᾶλλον τόνδε ἢ τόνδε; οὔτε ἄρα τόνδε. καὶ πάλιν· τὸ λάχανον οὐκ ἔστι τὸ δεικνύμενον· λάχανον μὲν γὰρ ἦν πρὸ μυρίων ἐτῶν· οὐκ ἄρα ἔστι τοῦτο τὸ λάχανον.*** **238**

e. Alexinus.

Diog. L. II, 109. Μεταξὺ δὲ ἄλλων ὄντων τῆς Εὐβουλίδου διαδοχῆς Ἀλεξῖνος ἐγένετο Ἠλεῖος, ἀνὴρ φιλονεικότατος, διὸ καὶ Ἐλεγξῖνος ἐπεκλήθη. διεφέρετο δὲ μάλιστα πρὸς Ζήνωνα. **Sext. Emp. adv. Math. IX, 108.** Ἀλλ' ὅ γε Ἀλεξῖνος τῷ Ζήνωνι παρέβαλε τρόπῳ τῷδε· τὸ ποιητικὸν τοῦ μὴ ποιητικοῦ καὶ τὸ γραμματικὸν τοῦ μὴ γραμματικοῦ κρεῖττόν ἐστι, καὶ τὸ κατὰ τὰς **239**

---

*) Vulgo indicatur lacuna. Sed ad sensum nil deest. — **) λέγειν deest in codd. Casaub. coni. καὶ ἔλεγε τὸν λέγοντα ἄνθρωπον εἶναι εἰπεῖν μηδένα. Similiter Deycks de Megar. doctr. p. 82. — ***) Vulgo ἐστὶ τοῦτο λάχανον.

ἄλλας τέχνας θεωρούμενον κρεῖττόν ἐστι τοῦ μὴ τοιούτου· οὐδὲ ἓν δὲ κόσμου κρεῖττόν ἐστι· ποιητικὸν ἄρα καὶ γραμματικόν ἐστιν ὁ κόσμος.

Scripsit adversus Zenonem Stoicum, v. Diog. L. II, 110. Erat igitur ex serioribus Megaricis, quorum secta, postquam Stoicis in nonnullis incitamento fuerat, mox fracta atque exstincta est.

5. Eliaci et Eretriaci.

240 Diog. L. II, 105. Φαίδων Ἠλεῖος — — μετεῖχε Σωκράτους [a]. — — Διάδοχος δ' αὐτοῦ Πλείστανος* Ἠλεῖος, καὶ τρίτοι ἀπ' αὐτοῦ οἱ περὶ Μενέδημον τὸν Ἐρετριέα καὶ Ἀσκληπιάδην τὸν Φλιάσιον, μετάγοντες ἀπὸ Στίλπωνος [b]. καὶ ἕως μὲν τούτων Ἠλειακοὶ προσηγορεύοντο, ἀπὸ δὲ Μενεδήμου Ἐρετριακοί.

a) De doctrina Phaedonis incertum est. Nominatur plerumque una cum Eretriacis, qui solent cum Megaricis coniungi. Notum est de Phaedone Platonico; sed ipse etiam Phaedo dialogos conscripsit, de quibus v. Diog. L. l. l. et II, 85. — b) Cf. Diog. L. II, 126; 134. Menedemus nil scripti reliquisse narratur ib. 136. Nobilis erat amicitia Asclepiadis et Menedemi, ib. 137, et insignis, quo in philosophiam ferebantur, amor; Athen. IV, p. 168. Menedemus de patria quoque merebatur, quam regebat tempore primorum Alexandri successorum usque ad Ol. 125, 3. cf. Diog. L. II, 140 sqq.

241 Diog. L. II, 134. Καὶ δὴ καὶ τόδε ἐρωτᾶν εἰώθει (sc. ὁ Μενέδημος), Τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου ἕτερόν ἐστι; Ναί. Ἕτερον δέ ἐστι τὸ ὠφελεῖν τοῦ ἀγαθοῦ; Ναί. Οὐκ ἄρα τὸ ἀγαθὸν ὠφελεῖν ἐστίν.

Subest enuntiatum Stilponis, quod affertur in n. 237.

242 Plut. de Virt. Mor. 2. Μενέδημος μὲν ὁ ἐξ Ἐρετρίας ἀνῄρει τῶν ἀρετῶν καὶ τὸ πλῆθος καὶ τὰς διαφοράς, ὡς μιᾶς οὔσης καὶ χρωμένης πολλοῖς ὀνόμασι· τὸ γὰρ αὐτὸ σωφροσύνην καὶ ἀνδρείαν καὶ δικαιοσύνην λέ-

*) Menag. malit Πλειστῶναξ.

γεσθαι, καθάπερ βροτὸν καὶ ἄνθρωπον. Cic. Acad. pr. II, 42. A Menedemo autem, quod is Eretria fuit, Eretriaci appellati; quorum omne bonum in mente positum et mentis acie, qua verum cerneretur.

Excipiunt haec verba ea, quae supra apposita sunt in n. 229. Namque Cicero Eretriacam philosophiam nil nisi continuationem Megaricae esse iudicabat; et redeunt ferme eodem haec, quae nostro loco afferuntur, placita atque Euclidis quae leguntur supra n. 229.

Diog. L. II, 135. *Ἀνῄρει δέ, φασί, καὶ τὰ ἀποφα-* 243
*τικὰ τῶν ἀξιωμάτων, καταφατικὰ τιθείς· καὶ τούτων
τὰ ἁπλᾶ προσδεχόμενος τὰ οὐχ ἁπλᾶ ἀνῄρει, λέγων
συνημμένα καὶ συμπεπλεγμένα.*

Propositiones negativas idcirco repudiasse videtur, quod veritatem nonnisi affirmando exprimi posse censebat. *Συνημμένα* quae dicantur patet ex n. 233; quid *ἀξίωμα συμπεπλεγμένον*, ex Diog. L. VII, 72. *συμπεπλεγμένον δέ ἐστιν ἀξίωμα ὃ ὑπό τινων συμπλεκτικῶν συνδέσμων συμπέπλεκται, οἷον Καὶ ἡμέρα ἐστὶ καὶ φῶς ἐστί.* Hoc Menedemo captiosum visum esse dixeris, quia, si tales propositiones sequi liceret, multitudo rerum poni videretur. Sed cavebat sibi etiam a simpliciter affirmativis; v. Simplic. ad Arist. Phys. fol. 20 a. *Οἱ δὲ ἐκ τῆς Ἐρετρίας οὕτω τὴν ἀπορίαν ἐφοβήθησαν, ὥστε λέγειν μηδὲν κατὰ μηδενὸς κατηγορεῖσθαι, ἀλλ' αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἕκαστον λέγεσθαι, οἷον ὁ ἄνθρωπος ἄνθρωπος, καὶ τὸ λευκὸν λευκόν.* His plurimum differebat a Diodoro, minus a Stilpone, v. n. 237. Praeterea haec Aristotelis verba: *Οἱ δὲ τὴν λέξιν μετεῤῥύθμιζον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὐ λευκός ἐστιν ἀλλὰ λελεύκωται, οὐδὲ βαδίζων ἐστὶν ἀλλὰ βαδίζει, ἵνα μή ποτε τὸ ἔστι προσάπτοντες πολλὰ εἶναι ποιῶσι τὸ ἕν, ὡς μοναχῶς λεγομένου τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ὄντος,* Phys. I, 2., ad Menedemum revocantur ab Ioanne Philop. ad h. l.; sed obstat et temporum ratio et Megaricorum cum Eretriacis similitudo, quam ut in ceteris deprehendimus, ita de hoc ipso placito testatur Simplicius l. l.

CAPUT VI.

PLATO ET ACADEMIA VETUS.

1. Plato.

a. De vita eius ac scriptis.

244 Diog. L. III, 1. *Πλάτων Ἀρίστωνος καὶ Περικτιόνης ἢ Ποτώνης, ἥτις τὸ γένος ἀνέφερεν εἰς Σόλωνα, Ἀθηναῖος. — — φασὶ δὲ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ ἀνάγειν εἰς Κόδρον τὸν Μελάνθου* [a]. — — 2. *Καὶ γίνεται ὁ Πλάτων, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς, ὀγδόῃ καὶ ὀγδοηκοστῇ Ὀλυμπιάδι, Θαργηλιῶνος ἑβδόμῃ, — — τελευτᾷ δ', ὥς φησιν Ἕρμιππος, ἐν γάμοις* * *δειπνῶν, τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ὀγδόης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, βιοὺς ἔτος ἓν πρὸς τοῖς ὀγδοήκοντα* [b].

a) Cf. Procul. Tim. p. 25 sq. Solonem parum accurate inter maternos proavos numerant, v. Plat. Tim. p. 20 E. Charm. p. 155 A. 157 E.; et claudicat etiam in ceteris illud, quod apud Diogenem et Proculum habetur, stemma. Verum intercedebat affinitas inter utramque, Platonis ac Solonis, prosapiam, eoque nomine Critias, qui erat inter triginta tyrannos, Platoni cognatus erat. — b) Cf. Clint. F. H. in ann. 429 et 347. De nomine Platonis v. Diog. L. III, 4. et quos citat Menag. ib. Narrant eum prius Aristoclem appellatum fuisse, deinde Platonem, idque propter pectoris frontisque latitudinem; cf. Senec. Ep. 58, 27. et Olympiod. Vit. Plat. ap. Menag. p. 583. *ἐκλήθη δ' οὕτως διὰ τὸ δύο μόρια τοῦ σώματος ἔχειν πλατύτατα, τό τε στέρνον καὶ τὸ μέτωπον, ὡς δηλοῦσι πανταχοῦ αἱ ἀνακείμεναι αὐτοῦ εἰκόνες οὕτω φαινόμεναι.*

245 Diog. L. III, 5. *Ἐφιλοσόφει δὲ τὴν ἀρχὴν* ** — *καθ' Ἡράκλειτον* [a]· *ἔπειτα μέντοι μέλλων ἀγωνιεῖσθαι*

---

*) Clinton F. H. p. 139. coni. *ἐν γενεθλίοις*. cf. Senec. Ep. 58.
**) Omisimus quae sequuntur post *ἀρχήν*, *ἐν Ἀκαδημίᾳ, εἶτα ἐν τῷ κήπῳ τῷ παρὰ τὸν Κολωνόν*, ab aliena manu,

τραγῳδίᾳ πρὸ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου *, Σωκράτους ἀκούσας κατέφλεξε τὰ ποιήματα [b]. — — 6. τοὐντεῦθεν δή, γεγονώς, φασίν, εἴκοσιν ἔτη, διήκουσε Σωκράτους· ἐκείνου δ' ἀπελθόντος — — γενόμενος ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἐτῶν, — εἰς Μέγαρα πρὸς Εὐκλείδην σὺν ἄλλοις τισὶ Σωκρατικοῖς ὑπεχώρησεν [c]. ἔπειτα εἰς Κυρήνην ἀπῆλθε πρὸς Θεόδωρον τὸν μαθηματικόν· κἀκεῖθεν εἰς Ἰταλίαν πρὸς τοὺς Πυθαγορικοὺς Φιλόλαον καὶ Εὔρυτον· ἔνθεν τε εἰς Αἴγυπτον παρὰ τοὺς προφήτας. [d]

a) Heraclitea philosophia a Cratylo institutus esse perhibetur, v. Aristot. Met. *Α*, 6. Commentum est quod narrat Diog. L. III, 6, Cratylum a Platone post mortem Socratis et una cum Hermogene (apud Anonym. Vit. Plat. p. 13. nominatur Hermippus) Eleatico auditum esse; v. Ast. Platon's Leben und Schriften p. 29. Credibile est eum haec placita, Eleaticorum et Pythagoreorum, eodem tempore, quo Socrati operam dabat, percepisse, ope condiscipulorum, Euclidis et, qui Philolaum audiverant (Boeckh. Philol. p. 104 sq.), Simmiae et Cebetis. Ad Pythagoreos quod attinet, absonum quod narratur horum disciplinam haud prius didicisse quam ubi in Italia peregrinatus sit. Ceterum alii complures Pythagoreos, qui eum instituerint, enumerant, cf. Cic. de Fin. V, 29, Diog. L. III, 6; alii Platonem in hoc studio Philolai libro usum esse memorant, Diog. L. III, 9. — b) Cf. Aelian. V. H. II, 30. Carminibus pangendis ut operam navaverit, de tragoediis in scenam producendis eum cogitavisse vix credas propter teneram, qua tunc erat, adolescentiam. Praeter tragoedias etiam dithyrambos et melica carmina condidisse dicitur, v. Diog. L. III, 5; Aelian. l. l.; feruntur que sub eius nomine etiam nunc epigrammata, v. Anthol. Pal. et Planud. passim. — c) Cf. Diog. L. II, 106. Sed constat Platonem tunc non XXVIII, sed XXIX vel XXX annos natum fuisse. — d) Platonem Magos quoque adire voluisse, sed propter bella proposito destitisse narrat Diog. L. l. l., cautior in his quam alii, velut Olympiod. V. Plat. p. 587. et Clem. Alex. Protrept. p. 46 A., qui eum etiam

ut videtur, aut secundis curis ab ipso Diogene addita. Cf. quae leguntur III, 56. *Διονυσίοις — Χύτροις*, et infra n. 366. not. crit.

*) πρὸ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου est i. q. πρὸ τῶν Διονυσίων, v. Aelian. l. in n. b. cit.

a Chaldaeis atque Indis sapientiam petivisse affirmat. In Aegypto eum tredecim annos apud Heliopolitas vixisse narrat Strabo XVII, p. 806. De quibus utcunque putandum est, Platonem apud externas gentes scientiam aut non quaesivisse aut certe non reperisse liquet ex ipsius scriptis, velut de Rep. IV, p. 435 E. De Graecis etiam (praeter Cratylum et Socratem) doctoribus quae narrantur habent dubitationem. De Theodoro mathematico constat ex Theaeteto; ubi quae ab eo disputantur, parum sunt ad praeceptoris dignitatem commendandam accommodata. Philolaum vero ratum est exstinctum fuisse, cum Plato Italiam visitabat.

246 Diog. L. III, 18. *Τρὶς δὲ πέπλευκεν εἰς Σικελίαν· πρῶτον μὲν κατὰ θέαν τῆς νήσου καὶ τῶν κρατήρων, ὅτε καὶ Διονύσιος ὁ Ἑρμοκράτους, τύραννος ὤν, ἠνάγκασεν ὥστε συμμῖξαι αὐτῷ.* Ib. 21. *δεύτερον πρὸς νεώτερον ἧκε Διονύσιον, αἰτῶν γῆν καὶ ἀνθρώπους τοὺς κατὰ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ ζησομένους. ὁ δὲ καίπερ ὑποσχόμενος οὐκ ἐποίησεν. ἔνιοι δέ φασι καὶ κινδυνεῦσαι αὐτὸν ὡς ἀναπείθοντα Δίωνα καὶ Θεώταν ἐπὶ τῇ τῆς νήσου ἐλευθερίᾳ· ὅτε καὶ Ἀρχύτας αὐτὸν ὁ Πυθαγορικός, γράψας ἐπιστολὴν πρὸς Διονύσιον, παρῃτήσατο καὶ διέσωσεν εἰς Ἀθήνας.* Ib. 23. *τρίτον ἦλθε διαλλάξων Δίωνα Διονυσίῳ· οὐ τυχὼν δέ, ἄπρακτος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα.*

Eadem narrantur a Plutarcho in vita Dionis c. 13 sq., sed copiosius et fabulose. Fluxerunt autem ex epistolis, quae circumferuntur, Platonis, Aristophani grammatico iam notis neque veteribus suspectis, quas tamen nunc multis nominibus liquet supposititicias esse. V. Salomon de Platonis quae vulgo feruntur epistolis. Berol. 1835. Enimvero subesse his narrationibus aliquid veri non est dubium. Videntur enim Plato eiusque familiares speravisse fore ut Dionysius adolescens, non male cordatus sed prave educatus, philosophia perdiscenda ad meliores fruges redigi posset, ut ait ipse Plato de Legg. IV, p. 709 E. sqq. optimam legislatori civitatis constituendae ansam dari, quando tyrannum invenerit adolescentem ac satis bonae ad discendum et agendum indolis. Unde et epistolae illae quo pacto conflatae sint coniici potest. Platonicorum enim nescio quis cum hoc placitum pluribus tractare atque expromere vellet, inde ad epistolas illas conscribendas delatus esse videtur.

Diog. L. III, 41. *Καὶ ἐτάφη ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, ἔνθα τὸν πλεῖστον χρόνον διετέλεσε φιλοσοφῶν, ὅθεν καὶ Ἀκαδημαϊκὴ προσηγορεύθη ἡ ἀπ᾽ αὐτοῦ αἵρεσις.* 247

Academia gymnasium erat suburbanum, ante Dipylum situm. Plato hortulum in ea regione sibi comparaverat, qui transiit ad eius heredes, v. Diog. L. III, 20. Suid. v. *Πλάτων*. Ibi suos docebat, per colloquia, ut videtur; certe ipse eam institutionem, quae fieret colloquendo, continuis orationibus longe praeferendam esse censebat; v. Protag. p. 334 D. Gorg. p. 461 D. Quamquam et perpetuis eum nonnunquam sermonibus usum esse insignis testis est Aristoxenus Harm. Elem. II, p. 30. ed. Meibom.: *Βέλτιον ἴσως ἐστὶ τὸ προδιελθεῖν τὸν τρόπον τῆς πραγματείας τί ποτ᾽ ἐστίν, ἵνα προγινώσκοντες ὥσπερ ὁδὸν ᾗ βαδιστέον ῥᾷδιον πορευώμεθα, εἰδότες τε κατὰ τί μέρος ἐσμὲν αὐτῆς καὶ μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς παρυπολαμβάνοντες τὸ πρᾶγμα, καθάπερ Ἀριστοτέλης ἀεὶ διηγεῖτο τοὺς πλείστους τῶν ἀκουσάντων παρὰ Πλάτωνος τὴν περὶ τἀγαθοῦ ἀκρόασιν παθεῖν. προσιέναι μὲν γὰρ ἕκαστον ὑπολαμβάνοντα λήψεσθαί τι τῶν νομιζομένων τούτων ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν, οἷον πλοῦτον, ὑγίειαν, ἰσχύν, τὸ ὅλον εὐδαιμονίαν τινὰ θαυμαστήν. ὅτε δὲ φανείησαν οἱ λόγοι περὶ μαθημάτων καὶ ἀριθμῶν καὶ γεωμετρίας καὶ ἀστρολογίας, καὶ τὸ πέρας ὅτι ἀγαθόν ἐστιν ἕν, παντελῶς οἶμαι παράδοξόν τι ἐφαίνετο αὐτοῖς.* Haec igitur Platonis acroamata excipiebant discipuli, Aristoteles, Speusippus, Xenocrates, Heraclides, Hestiaeus; unde dictae *αἱ ἄγραφοι συνουσίαι*, v. Simpl. Phys. fol. 32 b. 104 b., sive *ἄγραφα δόγματα*, Arist. Phys. IV, 2; nam haec ab illis non differre videntur. Ex posteriore loco simul Aristotelem patet acroamata iudicasse nil nisi aliam formam eiusdem, quae vulgo in colloquiis tradita fuerat, doctrinae continere. Sed dialogi longe saepius ab eo laudantur.

Dionys. Hal. de Compos. Verbor. 25, p. 208 Rsk. 248
Ὁ δὲ Πλάτων τοὺς ἑαυτοῦ διαλόγους κτενίζων καὶ βοστρυχίζων καὶ πάντα τρόπον ἀναπλέκων οὐ διέλιπεν ὀγδοήκοντα γεγονὼς ἔτη. πᾶσι γὰρ δή που τοῖς φιλολόγοις γνώριμα τὰ περὶ τῆς φιλοπονίας τἀνδρὸς ἱστορούμενα, τά τ᾽ ἄλλα καὶ δὴ καὶ τὰ περὶ τὴν δέλτον, ἣν τελευτήσαντος αὐτοῦ λέγουσιν εὑρεθῆναι ποικίλως μετακειμένην τὴν ἀρχὴν τῆς πολιτείας ἔχουσαν τήνδε·

„Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκωνος τοῦ Ἀρίστωνος."

Cf. Quintil. Inst. Orat. VIII, 6, 64; Euphorion et Panaetius ap. Diog. L. III, 37. Iteratis illis curis consentaneum est non modo sermonem sed etiam sententias immutatas esse neque constitisse ante mortem Platonis; unde perspicuum est quam lubricum sit ex ipsis dialogis de tempore quo singuli prodierint iudicare. De quo pauca sunt a veteribus tradita. Phaedrum primum Platonis opus esse testantur Diog. L. III, 35, Olymp. V. Plat. p. 584, Lysidem vivo Socrate editum Diog. L. III, 35, Anonym. V. Plat. p. 13. Alia narratio exstat apud Athenaeum XI, p. 505 D., quae si vera est, Gorgias non diu post mortem Socratis editus fuerit. Leges postremum opus putabantur; Diog. L. III, 37. Bona fortuna factum, quod rarum est in litteris Graecis, ut quae scripta Platonis a veteribus pro genuinis habebantur, ea omnia aetatem superaverint. Ab Aristophane Byzantio in trilogias digesta erant, a Thrasylo et Dercyllida in tetralogias; cf. Diog. L. III, 56 sqq., 61. Albinus c. 6. p. 129. Fisch. Etiam quae nunc spuria habentur omnia, praeter definitiones, in catalogum Thrasyli recepta erant.

249 Diog. L. III, 62. Νοθεύονται δὲ τῶν διαλόγων ὁμολογουμένως Μίδων ἢ Ἱπποτρόφος, Ἐρυξίας ἢ Ἐρασίστρατος, Ἀλκυών, Ἀκέφαλοι ἢ Σίσυφος *, Ἀξίοχος, Φαίακες, Δημοδόκος, Χελιδών, Ἑβδόμη, Ἐπιμενίδης.

Eryxias et Axiochus, Acephali insuper et dialogus περὶ ἀρετῆς tribuebantur Aeschini Socratico, v. Diog. L. II, 60. Suid. s. v. Αἰσχίνης et Ἀξίοχος, all. Sed ex Eryxia Aeschinis quae a veteribus citantur, ea in nostro Eryxia non inveniuntur; v. Letronne quelques remarques historiques et littéraires sur les dialogues dits Socratiques. Journ. d. Sav. Novbr. 1820. p. 673 sq.; et de Acephalis monendum a Diogene differre Suidam v. Αἰσχίνης, ubi haec leguntur, καὶ οἱ καλούμενοι Ἀκέφαλοι, Φαίδων, Πολύαινος, Δράκων, Ἐρυξίας, περὶ ἀρετῆς, Ἐρασίστρατος, Σκυθικοί. Ad eundem Aeschinem etiam Alcibiades II. a nonnullis referebatur, ab aliis Xenophonti tributus; v. Diog. L. II, 61. 62. Athen. V, p. 220 C. XI, p. 506 C. Anterastas in catalogum receperat Thrasylus, dubitans tamen an sint adulterini; Diog. L. IX, 37. Dubitabatur etiam de Hipparcho; v. Aelian. V. H. VIII, 2.

---

*) Vulgo editur Σίσυφοι. Singularis, quem praetulerat Lambecius, est in cod. Monac. et vers. Ambros.

Porro Epinomis Philippi Opuntii esse putabatur, Diog. L. III, 37. Suid. v. φιλόσοφος. Ad omnem quaestionem cum plurimum valeat Aristotelis auctoritas, attinebit eos dialogos enumerare, quorum hic meminit. Et creberrime quidem laudantur Timaeus et Respublica, velut Phys. IV, 2. Pol. II, 1. etc. Praeterea citantur: Phaedo, Meteor. II, 2., de Gen. et Corr. II, 9; ex Convivio oratio Aristophanis, Pol. II, 4; Leges, ib. II, 6. 7. 9; Meno, Anal. pr. II, 21. Anal. post. I, 1; Gorgias, Soph. El. 12; Euthydemus, ib. 20; Hippias minor, Met. Δ, 29; Menexenus, Rhet. III, 14. Persequitur haec pluribus Trendelenburg, Platonis de ideis et numeris doctrina ex Aristotele illustrata, Lips. 1826. p. 13 sqq.

b. De philosophia in genere eiusque partibus.

Euthyd. p. 288 D. *Σὺ δέ, ὦ Κλεινία, ἔφην, ἀνά-* 250
μνησόν με πόθεν τότ' ἀπελίπομεν. ὡς μὲν οὖν ἐγῷμαι, ἐνθένδε ποθέν. φιλοσοφητέον ὡμολογήσαμεν τελευτῶντες. ἢ γάρ; Ναί, ἦ δ' ὅς. Ἡ δέ γε φιλοσοφία κτῆσις ἐπιστήμης. οὐχ οὕτως; ἔφην. Ναί, ἔφη. Τίνα ποτ' οὖν ἂν κτησάμενοι ἐπιστήμην ὀρθῶς κτησαίμεθα; ἆρ' οὐ τοῦτο μὲν ἁπλοῦν, ὅτι ταύτην ἥτις ἡμᾶς ὀνήσει; Πάνυ γ', ἔφη. Ἆρ' οὖν ἄν τι ἡμᾶς ὀνήσειεν, εἰ ἐπισταίμεθα γιγνώσκειν περιιόντες ὅπου τῆς γῆς χρυσίον πλεῖστον κατορώρυκται; Ἴσως, ἔφη. Ἀλλὰ τὸ πρότερον, ἦν δ' ἐγώ, τοῦτό γε ἐξηλέγξαμεν, ὅτι οὐδὲν πλέον, οὐδ' εἰ ἄνευ πραγμάτων καὶ τοῦ ὀρύττειν τὴν γῆν τὸ πᾶν ἡμῖν χρυσίον γένοιτο· ὥστε οὐδ' εἰ τὰς πέτρας χρυσᾶς ἐπισταίμεθα ποιεῖν, οὐδενὸς ἂν ἀξία ἡ ἐπιστήμη εἴη. εἰ γὰρ μὴ χεχρῆσθαι ἐπιστησόμεθα τῷ χρυσίῳ, οὐδὲν ὄφελος αὐτοῦ ἐφάνη ὄν· ἢ οὐ μέμνησαι; ἔφην ἐγώ. Πάνυ γ', ἔφη, μέμνημαι. Οὐδέ γε, ὡς ἔοικε, τῆς ἄλλης ἐπιστήμης ὄφελος γίγνεται οὐδέν, οὔτε χρηματιστικῆς οὔτε ἰατρικῆς οὔτε ἄλλης οὐδεμιᾶς, ἥτις ποιεῖν τι ἐπίσταται, χρῆσθαι δὲ μὴ ᾧ ἂν ποιήσῃ. οὐχ οὕτω; Συνέφη. Οὐδέ γε εἴ τις ἔστιν ἐπιστήμη ὥστε ἀθανάτους ποιεῖν ἄνευ τοῦ ἐπίστασθαι τῇ ἀθα-

νασίᾳ χρῆσθαι, οὐδὲ ταύτης ἔοικεν ὄφελος οὐδέν, εἴ τι δεῖ τοῖς πρόσθεν ὡμολογημένοις τεκμαίρεσθαι. Συνεδόκει ἡμῖν πάντα ταῦτα. Τοιαύτης τινὸς ἄρα ἡμῖν ἐπιστήμης δεῖ, ὦ καλὲ παῖ, ἦν δ' ἐγώ, ἐν ᾗ συμπέπτωκεν ἅμα τό τε ποιεῖν καὶ τὸ ἐπίστασθαι χρῆσθαι τούτῳ ὃ ἂν ποιῇ. Φαίνεται, ἔφη. ——— Οὐδεμία (sc. τέχνη), ἔφη, τῆς θηρευτικῆς αὐτῆς ἐπὶ πλέον ἐστὶν ἢ ὅσον θηρεῦσαι καὶ χειρώσασθαι. ἐπειδὰν δὲ χειρώσωνται τοῦτο ὃ ἂν θηρεύωνται, οὐ δύνανται τούτῳ χρῆσθαι, ἀλλ' οἱ μὲν κυνηγέται καὶ οἱ ἁλιεῖς τοῖς ὀψοποιοῖς παραδιδόασιν, οἱ δ' αὖ γεωμέτραι καὶ οἱ ἀστρονόμοι καὶ οἱ λογιστικοί (θηρευτικοὶ γάρ εἰσι καὶ οὗτοι· οὐ γὰρ ποιοῦσι τὰ διαγράμματα ἕκαστοι τούτων, ἀλλὰ τὰ ὄντα ἀνευρίσκουσιν) ἅτε οὖν χρῆσθαι αὐτοῖς οὐκ ἐπιστάμενοι, ἀλλὰ θηρεῦσαι μόνον, παραδιδόασι δή που τοῖς διαλεκτικοῖς καταχρῆσθαι αὐτῶν τοῖς εὑρήμασιν, ὅσοι γε αὐτῶν μὴ παντάπασιν ἀνόητοί εἰσιν. De Rep. VI, p. 504 E. Πάντως αὐτὸ οὐκ ὀλιγάκις ἀκήκοας, νῦν δὲ ἢ οὐκ ἐννοεῖς ἢ αὖ διανοεῖ ἐμοὶ πράγματα παρέχειν ἀντιλαμβανόμενος. οἶμαι δὲ τοῦτο μᾶλλον, ἐπεὶ ὅτι γε ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα μέγιστον μάθημα πολλάκις ἀκήκοας, ᾗ καὶ δίκαια καὶ τἆλλα προσχρησάμενα χρήσιμα καὶ ὠφέλιμα γίγνεται. καὶ νῦν σχεδὸν οἶσθ' ὅτι μέλλω τοῦτο λέγειν, καὶ πρὸς τούτῳ ὅτι αὐτὴν οὐχ ἱκανῶς ἴσμεν· εἰ δὲ μὴ ἴσμεν, ἄνευ δὲ ταύτης εἰ ὅτι μάλιστα τἆλλα ἐπισταίμεθα, οἶσθ' ὅτι οὐδὲν ἡμῖν ὄφελος, ὥσπερ οὐδ' εἰ κεκτήμεθά τι ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ. Ib. II, p. 376 B. Τό γε φιλομαθὲς καὶ φιλόσοφον ταὐτόν.

De dialectica cf. Phileb. p. 57 E; de Rep. VII, p. 534 E; de philosophia cf. de Rep. V, p. 475.

251 Conviv. p. 203 E. Θεῶν οὐδεὶς φιλοσοφεῖ οὐδ' ἐπιθυμεῖ σοφὸς γενέσθαι· ἔστι γάρ· οὐδ' εἴ τις ἄλλος σοφός, οὐ φιλοσοφεῖ. οὐδ' αὖ οἱ ἀμαθεῖς φιλοσοφοῦσιν οὐδ' ἐπιθυμοῦσι σοφοὶ γενέσθαι· αὐτὸ γὰρ τοῦτό ἐστι χαλεπὸν ἀμαθία, τὸ μὴ ὄντα καλὸν κἀγαθὸν μηδὲ

φρόνιμον δοκεῖν αὑτῷ εἶναι ἱκανόν. οὔκουν ἐπιθυμεῖ ὁ μὴ οἰόμενος ἐνδεὴς εἶναι οὗ ἂν μὴ οἴηται ἐπιδεῖσθαι. Τίνες οὖν, ἔφην ἐγώ, ὦ Διοτίμα, οἱ φιλοσοφοῦντες, εἰ μήτε οἱ σοφοὶ μήτε οἱ ἀμαθεῖς; Δῆλον δή, ἔφη, τοῦτό γε ἤδη καὶ παιδί, ὅτι οἱ μεταξὺ τούτων ἀμφοτέρων.

Cf. Phaedr. p. 278 D. Lys. p. 218 A. Soph. p. 230. Qui medii sunt inter σοφοὺς et ἀμαθεῖς, ii ὀρθὰς δόξας sequi dicuntur; de Rep. V, p. 477 A.; Conv. p. 202 A. ἔστι δὲ δή που τοιοῦτον ἡ ὀρθὴ δόξα, μεταξὺ φρονήσεως καὶ ἀμαθίας. Hi sentiunt quidem quod verum est, sed quid sentiant exponere nequeunt, eoque differunt ab iis, qui nacti sunt τὴν ἐπιστήμην. Dicitur illa (ἡ ὀρθὴ δόξα) ἀρετὴ θείᾳ μοίρᾳ παραγιγνομένη ἄνευ νοῦ Meno p. 99 E., quae cum divino amoris spiritu atque enthusiasmo coniuncta est. Sed distinguendum inter duo genera amoris et inscitiae, v. Phaedr. p. 265 D.

Tim. p. 51 E. Δύο δὴ λεκτέον ἐκείνω (sc. νοῦν 252
καὶ δόξαν ἀληθῆ), διότι χωρὶς γεγόνατον ἀνομοίως τε ἔχετον. τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν διὰ διδαχῆς, τὸ δ' ὑπὸ πειθοῦς ἡμῖν ἐγγίγνεται· καὶ τὸ μὲν ἀεὶ μετὰ ἀληθοῦς λόγου, τὸ δὲ ἄλογον· καὶ τὸ μὲν ἀκίνητον πειθοῖ, τὸ δὲ μεταπειστόν· καὶ τοῦ μὲν πάντα ἄνδρα μετέχειν φατέον, νοῦ δὲ θεούς, ἀνθρώπων δὲ γένος βραχύ τι.

Νοῦς h. l. est idem quod ἐπιστήμη. Quid intersit inter hanc et δόξαν ἀληθῆ similiter explicatur Meno p. 98 A. Aliis tamen locis, velut Theaet. p. 210 A., ὀρθὸς λόγος pro scientia nominatur; ipsum enim ὀρθὸν λόγον esse scientiam, neque dici quidquam de scientia posse nisi esse eam scientiam: quibus hoc indicatur, de scientia inquiri non posse nisi scientiae notione supposita; v. Theaetet. p. 196 E. Ἀλλὰ γάρ, ὦ Θεαίτητε, πάλαι ἐσμὲν ἀνάπλεῳ τοῦ μὴ καθαρῶς διαλέγεσθαι. μυριάκις γὰρ εἰρήκαμεν τὸ Γιγνώσκομεν καὶ Οὐ γιγνώσκομεν, καὶ Ἐπιστάμεθα καὶ Οὐκ ἐπιστάμεθα, ὥς τι συνιέντες ἀλλήλων ἐν ᾧ ἔτι ἐπιστήμην ἀγνοοῦμεν· εἰ δὲ βούλει καὶ νῦν ἐν τῷ παρόντι κεχρήμεθ' αὖ τῷ Ἀγνοεῖν τε καὶ Συνιέναι, ὡς προσῆκον αὐτοῖς χρῆσθαι, εἴ περ στερόμεθα ἐπιστήμης. ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ τίνα τρόπον διαλέξει, ὦ Σώκρατες, τούτων ἀπεχόμενος; ΣΩ. Οὐδένα, ὤν γε ὃς εἰμί. Cf. ib. p. 200. Ita etiam Charmid. p. 166 C., ubi ἡ σωφροσύνη habetur loco ἐπιστήμης et virtutis in genere: αἱ μὲν

ἄλλαι πᾶσαι ἄλλου εἰσὶν ἐπιστῆμαι ἑαυτῶν δ' οὔ· ἡ δὲ μόνη τῶν τε ἄλλων ἐπιστημῶν ἐπιστήμη ἐστὶ καὶ αὐτὴ ἑαυτῆς.

253 De Rep. V, p. 476 E. Ἀλλ' ἡμῖν εἰπὲ τόδε· ὁ γιγνώσκων γιγνώσκει τὶ ἢ οὐδέν; σὺ οὖν μοι ὑπὲρ ἐκείνου ἀποκρίνου. Ἀποκρινοῦμαι, ἔφη, ὅτι γιγνώσκει τι. Πότερον ὂν ἢ οὐκ ὄν; Ὄν· πῶς γὰρ ἂν μὴ ὄν γέ τι γνωσθείη; Ἱκανῶς οὖν τοῦτο ἔχομεν, κἂν εἰ πλεοναχῇ σκοποῖμεν, ὅτι τὸ μὲν παντελῶς ὂν παντελῶς γνωστόν, μὴ ὂν δὲ μηδαμῇ πάντῃ ἄγνωστον; Ἱκανώτατα. Εἶεν· εἰ δὲ δή τι οὕτως ἔχει ὡς εἶναί τε καὶ μὴ εἶναι, οὐ μεταξὺ ἂν κέοιτο τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος καὶ τοῦ αὖ μηδαμῇ ὄντος; Μεταξύ. Οὐκοῦν ἐπὶ μὲν τῷ ὄντι γνῶσις ἦν, ἀγνωσία δ' ἐξ ἀνάγκης ἐπὶ τῷ μὴ ὄντι, ἐπὶ τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ μεταξύ τι καὶ ζητητέον ἀγνοίας τε καὶ ἐπιστήμης, εἴ τι τυγχάνει ὂν τοιοῦτον; Πάνυ μὲν οὖν. Ἆρ' οὖν λέγομέν τι δόξαν εἶναι; Πῶς γὰρ οὔ; Πότερον ἄλλην δύναμιν ἐπιστήμης ἢ τὴν αὐτήν; Ἄλλην. Ἐπ' ἄλλῳ ἄρα τέτακται δόξα καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἐπιστήμη, κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὑτῆς. Οὕτως.

Cf. Parm. p. 134 A. Ne putes *τὸ ὂν* **prorsus aliud esse atque scientiam, confer Phaedr. p. 247 D., ubi sermo est de eo, qui id quod verum in rebus est contemplatur:** *Καθορᾷ δὲ ἐπιστήμην, οὐχ ᾗ γένεσις πρόσεστιν οὐδ' ἥ ἐστί που ἑτέρα ἐν ἑτέρῳ οὖσα ὧν ἡμεῖς νῦν ὄντων καλοῦμεν, ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ ὅ ἐστιν ὂν ὄντως ἐπιστήμην οὖσαν:* **unde cernis eam quidem** *ἐπιστήμην*, **cui** *πρόσεστι γένεσις*, **differre ab eo quod vere sit, non tamen illam absolutam. Cf. Phaed. p. 100 A.**

254 Protag. p. 352 A. Ἴθι δή μοι, ὦ Πρωταγόρα, καὶ τόδε τῆς διανοίας ἀποκάλυψον, πῶς ἔχεις πρὸς ἐπιστήμην; πότερον καὶ τοῦτό σοι δοκεῖ ὥσπερ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις, ἢ ἄλλως; δοκεῖ δὲ τοῖς πολλοῖς περὶ ἐπιστήμης τοιοῦτόν τι, οὐκ ἰσχυρὸν οὐδ' ἡγεμονικὸν οὐδ' ἀρχικὸν εἶναι· οὐδὲ ὡς περὶ τοιούτου αὐτοῦ ὄντος διανοοῦνται, ἀλλ' ἐνούσης πολλάκις ἀνθρώπῳ ἐπιστήμης οὐ τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ ἄρχειν, ἀλλ' ἄλλο τι,

τοτὲ μὲν θυμόν, τοτὲ δὲ ἡδονήν, τοτὲ δὲ λύπην, ἐνίοτε δὲ ἔρωτα, πολλάκις δὲ φόβον, ἀτεχνῶς διανοούμενοι περὶ τῆς ἐπιστήμης ὥσπερ περὶ ἀνδραπόδου, περιελκομένης ὑπὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων. ἆρ᾽ οὖν καὶ σοὶ τοιοῦτόν τι περὶ αὐτῆς δοκεῖ ἢ καλόν τε εἶναι ἡ ἐπιστήμη καὶ οἷον ἄρχειν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐάν περ γιγνώσκῃ τις τἀγαθὰ καὶ τὰ κακά, μὴ ἂν κρατηθῆναι ὑπὸ μηδενός, ὥστε ἄλλ᾽ ἄττα πράττειν ἢ ἃ ἂν ἡ ἐπιστήμη κελεύῃ, ἀλλ᾽ ἱκανὴν εἶναι τὴν φρόνησιν βοηθεῖν τῷ ἀνθρώπῳ; Καὶ δοκεῖ, ἔφη, ὥσπερ σὺ λέγεις, ὦ Σώκρατες, καὶ ἅμα εἴ πέρ τῳ ἄλλῳ, αἰσχρόν ἐστι καὶ ἐμοὶ σοφίαν καὶ ἐπιστήμην μὴ οὐχὶ πάντων κράτιστον φάναι εἶναι τῶν ἀνθρωπείων πραγμάτων. Καλῶς γε, ἔφην ἐγώ, σὺ λέγων καὶ ἀληθῆ. Ib. p. 357 C. Ἤρεσθε δέ, εἰ μέμνησθε, ἡνίκα ἡμεῖς ἀλλήλοις ὡμολογοῦμεν ἐπιστήμης μηδὲν εἶναι κρεῖττον, ἀλλὰ τοῦτο ἀεὶ κρατεῖν, ὅπου ἂν ἐνῇ, καὶ ἡδονῆς καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων· ὑμεῖς δὲ δὴ ἔφατε τὴν ἡδονὴν πολλάκις κρατεῖν καὶ τοῦ εἰδότος ἀνθρώπου, ἐπειδὴ δὲ ὑμῖν οὐχ ὡμολογοῦμεν, μετὰ τοῦτο ἤρεσθ᾽ ἡμᾶς Ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, εἰ μὴ ἔστι τοῦτο τὸ πάθημα ἡδονῆς ἡττᾶσθαι, ἀλλὰ τί ποτ᾽ ἐστὶ καὶ τί ὑμεῖς αὐτό φατε εἶναι, εἴπετε ἡμῖν. εἰ μὲν οὖν τότε εὐθὺς ὑμῖν εἴπομεν ὅτι ἀμαθία, κατεγελᾶτε ἂν ἡμῶν· νῦν δ᾽ ἐὰν ἡμῶν καταγελᾶτε, καὶ ὑμῶν αὐτῶν καταγελάσεσθε. καὶ γὰρ ὑμεῖς ὡμολογήκατε ἐπιστήμης ἐνδείᾳ ἐξαμαρτάνειν περὶ τὴν τῶν ἡδονῶν αἵρεσιν καὶ λυπῶν τοὺς ἐξαμαρτάνοντας· ταῦτα δέ ἐστιν ἀγαθά τε καὶ κακά. καὶ οὐ μόνον ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πρόσθεν ἔτι ὡμολογήκατε ὅτι μετρητικῆς· ἡ δὲ ἐξαμαρτανομένη πρᾶξις ἄνευ ἐπιστήμης ἴστε που καὶ αὐτοὶ ὅτι ἀμαθίᾳ πράττεται· ὥστε τοῦτ᾽ ἔστι τὸ ἡδονῆς ἥττω εἶναι, ἀμαθία ἡ μεγίστη. Soph. p. 228 C. ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν ψυχήν γε ἴσμεν ἄκουσαν πᾶσαν πᾶν ἀγνοοῦσαν. ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε. ΞΕ. Τό γε μὴν ἀγνοεῖν ἐστὶν ἐπ᾽ ἀλήθειαν ὁρμωμένης

ψυχῆς, παραφόρου ξυνέσεως γιγνομένης, οὐδὲν ἄλλο πλὴν παραφροσύνη. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Ψυχὴν ἄρα ἀνόητον αἰσχρὰν καὶ ἄμετρον θετέον. ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

Cf. de Rep. VI, p. 504 E., qui locus laudatur in nr. 250. Quod Socrates statuebat, neminem peccare volentem, v. nr. 207, idem plus semel pronuntiat Plato, velut Protag. p. 345 D., Tim. p. 86 D., all.

255 Polit. p. 284 D. Δῆλον ὅτι διαιροῖμεν ἂν τὴν μετρητικήν, καθά περ ἐῤῥήθη, ταύτῃ δίχα τέμνοντες, ἓν μὲν τιθέντες αὐτῆς μόριον ξυμπάσας τέχνας, ὁπόσαι τὸν ἀριθμὸν καὶ μήκη καὶ βάθη καὶ πλάτη καὶ παχύτητας πρὸς τοὐναντίον μετροῦσι, τὸ δὲ ἕτερον, ὁπόσαι πρὸς τὸ μέτριον καὶ τὸ πρέπον καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὸ δέον καὶ πάνθ' ὁπόσα εἰς τὸ μέσον ἀπῳκίσθη τῶν ἐσχάτων.

Priore metiendi arte, qua magnum et parvum inter se comparantur, constat mathematica, altera, qua omnia cum omnium mensura h. e. cum bono (τὸ μέτριον) conferuntur, constat philosophia. Mathematicam igitur diserte distinguit a philosophia; cf. de Rep. VII, p. 529; neque idcirco eam scientiam, quae proprie ita vocetur, dicendam putat, verum mediam esse inter scientiam et opinionem, appellarique posse διάνοιαν, de Rep. VII, p. 533, ut quae posset si non ipsam veritatem assequi, certe ad eam adducere; de qua re copiose disputat de Rep. VII, p. 523 sqq.

256 Sext. Empir. adv. Math. VII, 16. Ὧν (sc. τῶν εἰπόντων τῆς φιλοσοφίας τὸ μέν τι εἶναι φυσικόν, τὸ δὲ ἠθικόν, τὸ δὲ λογικὸν) δυνάμει μὲν Πλάτων ἐστὶν ἀρχηγός, περὶ πολλῶν μὲν φυσικῶν, περὶ πολλῶν δὲ ἠθικῶν, οὐκ ὀλίγων δὲ λογικῶν διαλεχθείς· ῥητότατα δὲ οἱ περὶ τὸν Ξενοκράτη καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, ἔτι δὲ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς ἔχονται τῆσδε τῆς διαιρέσεως.

Ab aliis haec divisio ad ipsum Platonem refertur, velut a Diog. L. III, 56, ab Attico ap. Euseb. Pr. Ev. XI, 2; Cic. Acad. I, 5, ubi logica dicitur quae apud superiores dicebatur dialectica. Platonem in cogitando et tacite hanc partitionem sequutum esse, tametsi non aperte eam pronuntiavit, intelligitur ex argumentis

potissimorum dialogorum, inter quos Timaeus fere totus est in physicis, Respublica et Leges maximam partem ethici argumenti sunt, Parmenides, Theaetetus et Sophista dialectici. Dialecticae nomen ad universam philosophiam transferre solet, v. nr. 250, physica a philosophicis, quae sensu angustiore dicuntur, disputationibus seiuncta, quia haec non inquirat in id quod sit, verum in id quod fiat; v. Phileb. p. 59 A.

c. Dialectica.

Cratyl. p. 440 A. *Ἀλλ' οὐδὲ γνῶσιν εἶναι φάναι εἰκός, ὦ Κρατύλε, εἰ μεταπίπτει πάντα χρήματα καὶ μηδὲν μένει. εἰ μὲν γὰρ αὐτὸ τοῦτο, ἡ γνῶσις, τοῦ γνῶσις εἶναι μὴ μεταπίπτει, μένοι τε ἂν ἀεὶ ἡ γνῶσις καὶ εἴη γνῶσις· εἰ δὲ καὶ αὐτὸ τὸ εἶδος μεταπίπτει τῆς γνώσεως, ἅμα τ' ἂν μεταπίπτοι εἰς ἄλλο εἶδος γνώσεως καὶ οὐκ ἂν εἴη γνῶσις· εἰ δὲ ἀεὶ μεταπίπτει, ἀεὶ οὐκ ἂν εἴη γνῶσις. καὶ ἐκ τούτου τοῦ λόγου οὔτε τὸ γνωσόμενον οὔτε τὸ γνωσθησόμενον ἂν εἴη. εἰ δὲ ἔστι μὲν ἀεὶ τὸ γιγνῶσκον, ἔστι δὲ τὸ γιγνωσκόμενον, ἔστι δὲ τὸ καλόν, ἔστι δὲ τὸ ἀγαθόν, ἔστι δὲ ἓν ἕκαστον τῶν ὄντων, οὔ μοι φαίνεται ταῦτα ὅμοια ὄντα, ἃ νῦν ἡμεῖς λέγομεν, ῥοῇ οὐδὲν οὐδὲ φορᾷ.* Tim. p. 27 D. *Ἔστιν οὖν δὴ κατ' ἐμὴν δόξαν πρῶτον διαιρετέον τάδε· τί τὸ ὂν ἀεί, γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον, καὶ τί τὸ γιγνόμενον μὲν ἀεί, ὂν δὲ οὐδέποτε; τὸ μὲν δὴ νοήσει μετὰ λόγου περιληπτὸν ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ὄν, τὸ δ' αὖ δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου δοξαστὸν γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον, ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν.* 257

Quod prioribus placuerat, omnia perpetuo motu agitari, nihil esse, scientiam nonnisi sensibus constare, contra id copiose disputat Theaet. p. 151 E. — 183 B. Sensum (*αἴσθησιν*) intelligit eam animi affectionem, qua una cum corpore moveatur. Phileb. p. 34 A. *Τὸ δὲ ἐν ἑνὶ πάθει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα κοινῇ γιγνόμενον κοινῇ καὶ κινεῖσθαι, ταύτην δ' αὖ τὴν κίνησιν ὀνομάζων αἴσθησιν οὐκ ἄπο τρόπου φθέγγοι' ἄν.* Tim. p. 42 A. *Ὁπότε δὴ σώμασιν ἐμφυτευθεῖεν* (sc. *αἱ ψυχαὶ*) *ἐξ ἀνάγκης, καὶ τὸ μὲν προσίοι, τὸ δ' ἀπίοι τοῦ σώματος αὐτῶν, πρῶτον μὲν αἴσθησιν ἀναγκαῖον εἴη μίαν πᾶσιν ἐκ βιαίων παθημάτων*

ξύμφυτον γίγνεσθαι. — Alias philosophum in eo cerni dicit, quod fatalem, qua animus teneatur, corporis consociationem vivus resolvere sibique ultro emori studeat. Phaed. p. 64 A. Κινδυνεύουσι γὰρ ὅσοι τυγχάνουσιν ὀρθῶς ἁπτόμενοι φιλοσοφίας λεληθέναι τοὺς ἄλλους ὅτι οὐδὲν ἄλλο αὐτοὶ ἐπιτηδεύουσιν ἢ ἀποθνήσκειν τε καὶ τεθνάναι. Philosophum enim id agere, ut quid verum et purum sit in quaque re, mente pura et ab omni sensuum coniunctione secreta cognoscat. Ib. p. 65 E. Ἆρ' οὖν ἐκεῖνος ἂν τοῦτο ποιήσειε καθαρώτατα, ὅς τις ὅτι μάλιστα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ ἴοι ἐφ' ἕκαστον, μήτε τὴν ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι μήτε τιν' ἄλλην αἴσθησιν ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ, ἀλλ' αὐτῇ καθ' αὑτὴν εἰλικρινεῖ τῇ διανοίᾳ χρώμενος αὐτὸ καθ' αὑτὸ εἰλικρινὲς ἕκαστον ἐπιχειροίη θηρεύειν τῶν ὄντων, ἀπαλλαγεὶς ὅτι μάλιστα ὀφθαλμῶν τε καὶ ὤτων καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν ξύμπαντος τοῦ σώματος, ὡς ταράττοντος καὶ οὐκ ἐῶντος τὴν ψυχὴν κτήσασθαι ἀλήθειάν τε καὶ φρόνησιν, ὅταν κοινωνῇ; ἆρ' οὐχ οὗτός ἐστιν, ὦ Σιμμία, εἴ πέρ τις καὶ ἄλλος, ὁ τευξόμενος τοῦ ὄντος; Ὑπερφυῶς, ἔφη ὁ Σιμμίας, ὡς ἀληθῆ λέγεις, ὦ Σώκρατες. Cave tamen putes omnem eum sensibus fidem et auctoritatem negasse. Tim. p. 47 A. Ὄψις δὴ κατὰ τὸν ἐμὸν λόγον αἰτία τῆς μεγίστης ὠφελείας γέγονεν ἡμῖν, ὅτι τῶν νῦν λόγων περὶ τοῦ παντὸς λεγομένων οὐδεὶς ἄν ποτε ἐῤῥήθη μήτε ἄστρα μήτε ἥλιον μήτ' οὐρανὸν ἰδόντων. νῦν δ' ἡμέρα τε καὶ νὺξ ὀφθεῖσαι μῆνές τε καὶ ἐνιαυτῶν περίοδοι μεμηχάνηνται μὲν ἀριθμόν, χρόνου δὲ ἔννοιαν περί τε τῆς τοῦ παντὸς φύσεως ζήτησιν ἔδοσαν· ἐξ ὧν ἐπορισάμεθα φιλοσοφίας γένος, οὗ μεῖζον ἀγαθὸν οὔτ' ἦλθεν οὔθ' ἥξει ποτὲ τῷ θνητῷ γένει δωρηθὲν ἐκ θεῶν. — — φωνῆς τε δὴ καὶ ἀκοῆς πέρι πάλιν ὁ αὐτὸς λόγος, ἐπὶ ταὐτὰ τῶν αὐτῶν ἕνεκα παρὰ θεῶν δεδωρῆσθαι. Cf. Theaet. p. 171 E., 188 E. sqq.; de Rep. VII, p. 523 A. sqq.

258 Theaet. p. 189 E. ΣΩ. Τὸ δὲ διανοεῖσθαι ἆρ' ὅπερ ἐγὼ καλεῖς; ΘΕΑΙ. Τί καλῶν; ΣΩ. Λόγον ὃν αὐτὴ πρὸς αὑτὴν ἡ ψυχὴ διεξέρχεται περὶ ὧν ἂν σκοπῇ· ὥς γε μὴ εἰδώς σοι ἀποφαίνομαι. τοῦτο γάρ μοι ἰνδάλλεται διανοουμένη οὐκ ἄλλο τι ἢ διαλέγεσθαι, αὐτὴ ἑαυτὴν ἐρωτῶσα καὶ ἀποκρινομένη, καὶ φάσκουσα καὶ οὐ φάσκουσα. ὅταν δὲ ὁρίσασα, εἴτε βραδύτερον εἴτε καὶ ὀξύτερον ἐπαΐξασα, τὸ αὐτὸ ἤδη φῇ καὶ μὴ διστάζῃ, δόξαν ταύτην τίθεμεν αὐτῆς. ὥστ' ἔγωγε τὸ δοξάζειν λέγειν καλῶ καὶ τὴν δόξαν λόγον εἰρημένον,

οὐ μέντοι πρὸς ἄλλον οὐδὲ φωνῇ, ἀλλὰ σιγῇ πρὸς αὑτόν. σὺ δὲ τί; ΘΕΑΙ. Κἀγώ. Soph. p. 261 E. *ΞΕ. Ἔστι γὰρ ἡμῖν που τῶν τῇ φωνῇ περὶ τὴν οὐσίαν δηλωμάτων διττὸν γένος. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Τὸ μὲν ὀνόματα, τὸ δὲ ῥήματα κληθέν. ΘΕΑΙ. Εἰπὲ ἑκάτερον. ΞΕ. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς πράξεσιν ὂν δήλωμα ῥῆμά που λέγομεν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὸ δέ γ' ἐπ' αὐτοῖς τοῖς ἐκεῖνα πράττουσι σημεῖον τῆς φωνῆς ἐπιτεθὲν ὄνομα. ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν. ΞΕ. Οὐκοῦν ἐξ ὀνομάτων μὲν μόνων συνεχῶς λεγομένων οὐκ ἔστι ποτὲ λόγος, οὐδ' αὖ ῥημάτων χωρὶς ὀνομάτων λεχθέντων. ΘΕΑΙ. Ταῦτ' οὐκ ἔμαθον. ΞΕ. Δῆλον γὰρ ὡς πρὸς ἕτερόν τι βλέπων ἄρτι ξυνωμολόγεις, ἐπεὶ τοῦτ' αὐτὸ ἐβουλόμην εἰπεῖν, ὅτι συνεχῶς ὧδε λεγόμενα ταῦτα οὐκ ἔστι λόγος. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Οἷον βαδίζει τρέχει καθεύδει καὶ τἆλλα ὅσα πράξεις σημαίνει ῥήματα, κἂν πάντα τις ἐφεξῆς αὔτ' εἴπῃ, λόγον οὐδέν τι μᾶλλον ἀπεργάζεται. ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ; ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ πάλιν ὅταν λέγηται λέων ἔλαφος ἵππος, ὅσα τε ὀνόματα τῶν τὰς πράξεις αὖ πραττόντων ὠνομάσθη, καὶ κατὰ ταύτην δὴ τὴν συνέχειαν οὐδείς πω ξυνέστη λόγος· οὐδεμίαν γὰρ οὔτε οὕτως οὔτ' ἐκείνως πρᾶξιν οὐδ' ἀπραξίαν οὐδὲ οὐσίαν ὄντος οὐδὲ μὴ ὄντος δηλοῖ τὰ φωνηθέντα, πρὶν ἄν τις τοῖς ὀνόμασι τὰ ῥήματα κεράσῃ. τότε δ' ἥρμοσέ τε καὶ λόγος ἐγένετο εὐθὺς ἡ πρώτη συμπλοκή, σχεδὸν τῶν λόγων ὁ πρῶτος καὶ σμικρότατος. ΘΕΑΙ. Πῶς ἄρ' ὧδε λέγεις; ΞΕ. Ὅταν εἴπῃ τις ἄνθρωπος μανθάνει, λόγον εἶναι φῂς τοῦτον ἐλάχιστόν τε καὶ πρῶτον; ΘΕΑΙ. Ἔγωγε. ΞΕ. Δηλοῖ γὰρ ἤδη που τότε περὶ τῶν ὄντων ἢ γιγνομένων ἢ γεγονότων ἢ μελλόντων, καὶ οὐκ ὀνομάζει μόνον, ἀλλά τι περαίνει, συμπλέκων τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι. διὸ λέγειν τε αὐτὸν ἀλλ' οὐ μόνον ὀνομάζειν εἴπομεν, καὶ δὴ καὶ τῷ πλέγματι τούτῳ τὸ ὄνομα ἐφθεγξάμεθα λόγον. ΘΕΑΙ. Ὀρθῶς. ΞΕ. Οὕτω δὴ*

καθά περ τὰ πράγματα τὰ μὲν ἀλλήλοις ἥρμοττε, τὰ δ' οὔ, καὶ περὶ τὰ τῆς φωνῆς αὖ σημεῖα τὰ μὲν οὐχ ἁρμόττει, τὰ δὲ ἁρμόττοντα αὐτῶν λόγον ἀπειργάσατο. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. Cratyl. p. 386 D. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μήτε πᾶσι πάντα ἐστὶν ὁμοίως ἅμα καὶ ἀεί, μήτε ἑκάστῳ ἰδίᾳ ἕκαστον τῶν ὄντων ἐστί, δῆλον δὴ ὅτι αὐτὰ αὑτῶν οὐσίαν ἔχοντά τινα βέβαιόν ἐστι τὰ πράγματα, οὐ πρὸς ἡμᾶς οὐδὲ ὑφ' ἡμῶν, ἑλκόμενα ἄνω καὶ κάτω τῷ ἡμετέρῳ φαντάσματι, ἀλλὰ καθ' αὑτὰ πρὸς τὴν αὑτῶν οὐσίαν ἔχοντα ᾗ περ πέφυκεν. ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Σώκρατες, οὕτως ἔχειν. ΣΩ. Πότερον οὖν αὐτὰ μὲν ἂν εἴη οὕτω πεφυκότα, αἱ δὲ πράξεις αὐτῶν οὐ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον; ἢ οὐ καὶ αὗται ἕν τι εἶδος τῶν ὄντων εἰσίν, αἱ πράξεις; ΕΡΜ. Πάνυ γε καὶ αὗται. ΣΩ. Κατὰ τὴν αὑτῶν ἄρα φύσιν καὶ αἱ πράξεις πράττονται, οὐ κατὰ τὴν ἡμετέραν δόξαν.

Est igitur multitudo rerum, quae sunt diuturnae et quarum pro sua quaeque natura existit et operatur; quae doctrina coniuncta est cum contentione adversus Eleaticos, quibus nonnisi Unum esse placebat, diversis nominibus appellatum. Adversus quos et, qui illos in hoc sequebantur, Megaricos hoc manifestum esse dicit, Unum a nominibus suis diversum esse, et diversis nominibus diversa significari. Soph. p. 244 C. ΞΕ. Τό τε δύο ὀνόματα ὁμολογεῖν εἶναι μηδὲν θέμενον πλὴν ἓν καταγέλαστόν που. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὔ; ΞΕ. Καὶ τὸ παράπαν γε ἀποδέχεσθαι τοῦ λέγοντος ὡς ἔστιν ὄνομά τι, λόγον οὐκ ἂν ἔχον. ΘΕΑΙ. Πῇ; ΞΕ. Τιθείς τε τοὔνομα τοῦ πράγματος ἕτερον δύο λέγει πού τινε. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ μὴν ἂν ταὐτόν γε αὐτῷ τιθῇ τοὔνομα, ἢ μηδενὸς ὄνομα ἀναγκασθήσεται λέγειν· εἰ δέ τινος αὐτὸ φήσει, συμβήσεται τὸ ὄνομα ὀνόματος ὄνομα μόνον, ἄλλου δὲ οὐδενὸς ὄν. ΘΕΑΙ. Οὕτως. ΞΕ. Καὶ τὸ ἕν γε, ἑνὸς ἓν ὂν μόνον, καὶ τοῦτο ὀνόματος αὖ τὸ ἓν ὄν. ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη. Porro cum iis pugnandum ei erat, qui multas res esse concedebant, sed fieri quidquam vel pati et agere negabant. Contra quos urgetur hoc, rerum actiones et passiones esse statim ex eo cerni, quod sint quae cognoscant et quae cognoscantur. Soph. p. 248 E. ΞΕ. Μανθάνω, τόδε γε, ὡς τὸ γιγνώσκειν εἴ περ ἔσται ποιεῖν τι, τὸ γιγνωσκόμενον ἀναγκαῖον

αὖ ξυμβαίνει πάσχειν. τὴν οὐσίαν δὴ κατὰ τὸν λόγον τοῦτον γιγνωσκομένην ὑπὸ τῆς γνώσεως, καθ' ὅσον γιγνώσκεται, κατὰ τοσοῦτον κινεῖσθαι διὰ τὸ πάσχειν, ὃ δή φαμεν οὐκ ἂν γενέσθαι περὶ τὸ ἠρεμοῦν. ΘΕΑΙ. Ὀρθῶς. ΞΕ. Τί δαὶ πρὸς Διός; ὡς ἀληθῶς κίνησιν καὶ ζωὴν καὶ ψυχὴν καὶ φρόνησιν ἦ ῥαδίως πεισθησόμεθα τῷ παντελῶς ὄντι μὴ παρεῖναι, μηδὲ ζῆν αὐτὸ μηδὲ φρονεῖν, ἀλλὰ σεμνὸν καὶ ἅγιον νοῦν οὐκ ἔχον ἀκίνητον ἑστὸς εἶναι; ΘΕΑΙ. Δεινὸν μέντ' ἄν, ὦ ξένε, λόγον συγχωροῖμεν. ΞΕ. Ἀλλὰ νοῦν μὲν ἔχειν, ζωὴν δὲ μὴ φῶμεν; ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς; ΞΕ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀμφότερα ἐνόντ' αὐτῷ λέγομεν, οὐ μὴν ἐν ψυχῇ γε φήσομεν αὐτὸ ἔχειν αὐτά; ΘΕΑΙ. Καὶ τίν' ἂν ἕτερον ἔχοι τρόπον; ΞΕ. Ἀλλὰ δῆτα νοῦν μὲν καὶ ζωὴν καὶ ψυχήν, ἀκίνητον μέντοι τὸ παράπαν ἔμψυχον ὂν ἑστάναι; ΘΕΑΙ. Πάντα ἔμοιγε ἄλογα ταῦτ' εἶναι φαίνεται. ΞΕ. Καὶ τὸ κινούμενον δὴ καὶ κίνησιν συγχωρητέον ὡς ὄντα. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὔ; ΞΕ. Ξυμβαίνει δ' οὖν, ὦ Θεαίτητε, ἀκινήτων τε ὄντων νοῦν μηδενὶ περὶ μηδενὸς εἶναι μηδαμοῦ. ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν. **Hinc eo pergere solet, ut cogitationem cum sermonis rationibus congruere diversasque rerum formas communione quadam et participatione (κοινωνίᾳ, μεθέξει) inter se connexas esse evincat, propter id quod sermo non efficiatur nisi vocibus singulis inter se connexis et copulatis: quae copulatio quum temere fieri nequeat, consentaneum esse ut artem esse putemus, qua regulae eius et leges aperiantur, eamque vocari dialecticam; Soph. p. 253. Inde etiam non entia quodam modo existere adversus Eleaticos contendit; unumquodque enim ens non esse id, quod ab eo diversum sit: esse igitur non ens; hoc tamen non esse id, quod enti oppositum sit, verum id, quod ab illo diversum sit. Soph. p. 251 C. sqq. 258 E.** Μή τοίνυν ἡμᾶς εἴπῃ τις ὅτι τοὐναντίον τοῦ ὄντος τὸ μὴ ὂν ἀποφαινόμενοι τολμῶμεν λέγειν ὡς ἔστιν. ἡμεῖς γὰρ περὶ μὲν ἐναντίου τινὸς αὐτῷ χαίρειν πάλαι λέγομεν, εἴτ' ἔστιν εἴτε μή, λόγον ἔχον ἢ καὶ παντάπασιν ἄλογον· ὃ δὲ νῦν εἰρήκαμεν εἶναι τὸ μὴ ὄν, ἢ πεισάτω τις ὡς οὐ καλῶς λέγομεν ἐλέγξας, ἢ μέχρι περ ἂν ἀδυνατῇ, λεκτέον καὶ ἐκείνῳ καθά περ ἡμεῖς λέγομεν, ὅτι συμμίγνυταί τε ἀλλήλοις τὰ γένη καὶ τό τε ὂν καὶ θάτερον διὰ πάντων καὶ δι' ἀλλήλων διεληλυθότα τὸ μὲν ἕτερον μετασχὸν τοῦ ὄντος ἔστι μὲν διὰ ταύτην τὴν μέθεξιν, οὐ μὴν ἐκεῖνό γε οὗ μετέσχεν ἀλλ' ἕτερον, ἕτερον δὲ τοῦ ὄντος ὂν ἔστι σαφέστατα ἐξ ἀνάγκης εἶναι μὴ ὄν· τὸ δὲ ὂν αὖ θατέρου μετειληφὸς ἕτερον τῶν ἄλλων ἂν εἴη γενῶν, ἕτερον δ' ἐκείνων ἁπάντων ὂν οὐκ ἔστιν ἕκαστον αὐτῶν οὐδὲ ξύμπαντα τὰ ἄλλα πλὴν αὐτό, ὥστε τὸ ὂν ἀναμφισβητήτως αὖ μυρία ἐπὶ μυρίοις οὐκ

ἔστι, καὶ τἆλλα δὴ καθ' ἕκαστον οὕτω καὶ ξύμπαντα πολλαχῇ μὲν ἔστι, πολλαχῇ δ' οὐκ ἔστιν.

259 De Rep. X, p. 596 A. *Βούλει οὖν ἐνθένδε ἀρξώμεθα ἐπισκοποῦντες ἐκ τῆς εἰωθυίας μεθόδου; εἶδος γάρ πού τι ἓν ἕκαστον εἰώθαμεν τίθεσθαι περὶ ἕκαστα τὰ πολλὰ οἷς ταὐτὸν ὄνομα ἐπιφέρομεν. ἢ οὐ μανθάνεις; Μανθάνω. Θῶμεν δὴ καὶ νῦν ὅ τι βούλει τῶν πολλῶν. οἷον, εἰ θέλεις, πολλαί πού εἰσι κλῖναι καὶ τράπεζαι. Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ ἰδέαι γέ που περὶ ταῦτα τὰ σκεύη δύο, μία μὲν κλίνης, μία δὲ τραπέζης. Ναί.*

Ἡ εἰωθυῖα μέθοδος est disquisitio quae fit secundum notiones, quae hoc loco dicuntur *εἴδη* s. *ἰδέαι*. Idea autem dicitur quicquid nomine aliquo consignatur; cf. de Legg. X, p. 895 D. *Ἔχε δὴ πρὸς Διός· ἆρ' οὐκ ἂν ἐθέλοις περὶ ἕκαστον τρία νοεῖν; ΚΛ. Πῶς λέγεις; ΑΘ. Ἓν μὲν τὴν οὐσίαν, ἓν δὲ τῆς οὐσίας τὸν λόγον, ἓν δὲ ὄνομα. καὶ δὴ καὶ ἐρωτήσεις εἶναι περὶ τὸ ὂν ἅπαν δύο. ΚΛ. Πῶς δύο; ΑΘ. Τοτὲ μὲν ἡμῶν ἕκαστον τοὔνομα προτεινόμενον αὐτὸ τὸν λόγον ἀπαιτεῖν, τοτὲ δὲ τὸν λόγον αὐτὸν προτεινόμενον ἐρωτᾶν αὖ τοὔνομα*: ubi *ὁ λόγος* est definitio notionis, *ἡ οὐσία* id quod definitione exponitur. Unaquaeque igitur idea ad *οὐσίαν* aliquam spectat, cf. Phaedr. p. 237 B. sq., h. e. ad substantiam immutabilem, quae appellatur etiam *αὐτὸ καθ' αὑτό*, vel *αὐτὸ ἕκαστον*, vel *αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἕκαστον*, Theaet. p. 201 E. sq. Sed idea cum sit *αὐτὸ καθ' αὑτό*, sequitur ut sit Unum (*ἕν*), cui opponuntur *τὰ πολλά*, quae sunt idearum dumtaxat participia; v. de Rep. VI, p. 493 E.; 507 B.; Parm. p. 128 E. sqq. *χωρὶς μὲν εἴδη αὐτὰ ἅττα, χωρὶς δὲ τὰ τούτων αὖ μετέχοντα*, ubi *τὸ μετέχειν* pertinet ad logicum, quo singulae notiones copulantur, connexum, de quo dictum est in nr. 258. Iam vero si hoc dicitur idea, patet id quod hoc nomine comprehenditur esse *ἓν καὶ πολλά*, propterea quod multitudinem tanquam assumere videtur, quatenus certa ad alias ideas ratione (*τῷ πρός τι*) consideratur; Soph. p. 251 sqq., Phileb. p. 16 sq.: eademque idea, quatenus plura complectitur, universale est, *ἓν ἐπὶ πολλῶν*, ut ait Aristot. Met. *Α*, 9; *Μ*, 4; Plat. Theaet. p. 185. *αὐτὴ δι' αὑτῆς ἡ ψυχὴ τὰ κοινά μοι φαίνεται περὶ πάντων ἐπισκοπεῖν*. At cave putes Platonem non admisisse ideas individuorum; ipsum enim individuum ei videbatur universale quoddam esse, videlicet quatenus complectitur universitatem actionum; quod cernitur ex Theaet. p. 157 A., 166 C., ubi interpretatur doctrinam Protagorae. Sed ideas cum esse

statueret ubicunque aliquid suo nomine appellaretur, non poterat quin exilibus etiam rebus ideas tribueret; cf. Parm. p. 130. Verum tamen sunt etiam ad quae ideae non pertineant, ea videlicet, quae fiunt tantummodo, neque dum sunt ad certam ratamque formam redacta et absoluta. Tim. p. 66 D. περὶ δὲ δὴ τὴν τῶν μυκτήρων δύναμιν εἴδη μὲν οὐκ ἔνι· τὸ γὰρ τῶν ὀσμῶν πᾶν ἡμιγενές κτλ. Opponitur propterea ideis τὸ ἄπειρον, Polit. p. 273 D., Phileb. p. 24 sq.

Phileb. p. 16 B. *ΣΩ. Οὐ μὴν ἔστι καλλίων ὁδὸς* **260**
οὐδ' ἂν γένοιτο, ἧς ἐγὼ ἐραστὴς μέν εἰμι ἀεί, πολλάκις δέ με ἤδη διαφυγοῦσα ἔρημον καὶ ἄπορον κατέστησεν. ΠΡΩ. Τίς αὕτη; λεγέσθω μόνον. ΣΩ. Ἣν δηλῶσαι μὲν οὐ πάνυ χαλεπόν, χρῆσθαι δὲ παγχάλεπον· πάντα γὰρ ὅσα τέχνης ἐχόμενα ἀνευρέθη πώποτε, διὰ ταύτης φανερὰ γέγονε. σκόπει δὲ ἣν λέγω. ΠΡΩ. Λέγε μόνον. ΣΩ. Θεῶν μὲν εἰς ἀνθρώπους δόσις, ὥς γε καταφαίνεται ἐμοί, ποθὲν ἐκ θεῶν ἐῤῥίφη διά τινος Προμηθέως ἅμα φανοτάτῳ τινὶ πυρί· καὶ οἱ μὲν παλαιοί, κρείττονες ἡμῶν καὶ ἐγγυτέρω θεῶν οἰκοῦντες, ταύτην φήμην παρέδοσαν, ὡς ἐξ ἑνὸς μὲν καὶ ἐκ πολλῶν ὄντων τῶν ἀεὶ λεγομένων εἶναι, πέρας δὲ καὶ ἀπειρίαν ἐν ἑαυτοῖς ξύμφυτον ἐχόντων. δεῖν οὖν ἡμᾶς τούτων οὕτω διακεκοσμημένων ἀεὶ μίαν ἰδέαν περὶ παντὸς ἑκάστοτε θεμένους ζητεῖν· εὑρήσειν γὰρ ἐνοῦσαν. ἐὰν οὖν καταλάβωμεν, μετὰ μίαν δύο, εἴ πως εἰσί, σκοπεῖν, εἰ δὲ μή, τρεῖς ἤ τινα ἄλλον ἀριθμόν, καὶ τῶν ἓν ἐκείνων ἕκαστον πάλιν ὡσαύτως, μέχρι περ ἂν τὸ κατ' ἀρχὰς ἓν μὴ ὅτι ἓν καὶ πολλὰ καὶ ἄπειρά ἐστι μόνον ἴδῃ τις, ἀλλὰ καὶ ὁπόσα. τὴν δὲ τοῦ ἀπείρου ἰδέαν πρὸς τὸ πλῆθος μὴ προσφέρειν, πρὶν ἄν τις τὸν ἀριθμὸν αὐτοῦ πάντα κατίδῃ τὸν μεταξὺ τοῦ ἀπείρου τε καὶ τοῦ ἑνός· τότε δ' ἤδη τὸ ἓν ἕκαστον τῶν πάντων εἰς τὸ ἄπειρον μεθέντα χαίρειν ἐᾶν. οἱ μὲν οὖν θεοί, ὅ περ εἶπον, οὕτως ἡμῖν παρέδοσαν σκοπεῖν καὶ μανθάνειν καὶ διδάσκειν ἀλλήλους· οἱ δὲ νῦν τῶν ἀνθρώπων σοφοὶ ἓν μέν, ὅπως ἂν τύχωσι,

καὶ πολλὰ θᾶττον καὶ βραδύτερον ποιοῦσι τοῦ δέοντος, μετὰ δὲ τὸ ἓν ἄπειρα εὐθύς· τὰ δὲ μέσα αὐτοὺς ἐκφεύγει, οἷς διακεχώρισται τό τε διαλεκτικῶς πάλιν καὶ τὸ ἐριστικῶς ἡμᾶς ποιεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους. Ib. p. 18 A. *ΣΩ. Ὥς περ γὰρ ἓν ὁτιοῦν εἴ τίς ποτε λάβοι, τοῦτον, ὥς φαμεν, οὐκ ἐπ' ἀπείρου φύσιν δεῖ βλέπειν εὐθὺς ἀλλ' ἐπί τιν' ἀριθμόν, οὕτω καὶ τοὐναντίον ὅταν τις τὸ ἄπειρον ἀναγκασθῇ πρῶτον λαμβάνειν, μὴ ἐπὶ τὸ ἓν εὐθὺς ἀλλ' ἐπ' ἀριθμὸν αὖ τινὰ πλῆθος ἕκαστον ἔχοντά τι κατανοεῖν, τελευτᾶν τε ἐκ πάντων εἰς ἕν.*

Haec ea idearum tractatio est, quae solet a Platone commendari, ut a generibus ad species disputando descendatur, donec reperiatur quod dividi ultra non possit, Phaedr. p. 277 D., pariterque adscendatur a speciebus ad genera, donec occurrat *ἱκανόν τι*, quod sufficiat et sit exploratum; cf. Phaed. p. 101 D., ubi ipsae ideae appellantur *ὑποθέσεις*, eo nomine quod ratio (*λόγος*) de iis danda est; quod fit ita, ut per altiores quasque ideas assurgendo ea investigetur, quae est summa et *ἀνυπόθετος*; de Rep. VI, p. 511 B. De utraque disputandi ratione v. Phaedr. p. 265 D. sqq., Soph. p. 253, Polit. p. 285 A.

261 De Rep. VII, p. 517 B. *Τὰ δ' οὖν ἐμοὶ φαινόμενα οὕτω φαίνεται, ἐν τῷ γνωστῷ τελευταία ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα καὶ μόγις ὁρᾶσθαι, ὀφθεῖσα δὲ συλλογιστέα εἶναι ὡς ἄρα πᾶσι πάντων αὕτη ὀρθῶν τε καὶ καλῶν αἰτία, ἔν τε ὁρατῷ φῶς καὶ τὸν τούτου κύριον τεκοῦσα ἔν τε νοητῷ αὐτὴ κυρία ἀλήθειαν καὶ νοῦν παρασχομένη, καὶ ὅτι δεῖ ταύτην ἰδεῖν τὸν μέλλοντα ἐμφρόνως πράξειν ἢ ἰδίᾳ ἢ δημοσίᾳ.*

Cf. de Rep. VI, p. 506 D. sqq., ubi disputatur de eadem ratione, quae intercedit inter boni ideam et scientiae atque essentiae ideam; in quibus leguntur haec, p. 509 B. *οὐκ οὐσίας ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλ' ἔτι ἐπέκεινα τῆς οὐσίας πρεσβείᾳ καὶ δυνάμει ὑπερέχοντος.* Bonum igitur est summa notio, *τὸ ἀνυπόθετον*, quod dicitur etiam *ἡ ἀρχὴ τοῦ παντός*, de Rep. VI, p. 511 B., itemque *τὸ ἱκανόν*, Phileb. p. 20 D. *ΣΩ. Τί δαί; ἱκανὸν τἀγαθόν; ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ; καὶ πάντων γε εἰς τοῦτο διαφέρει τῶν ὄντων.* Unde intelligitur Platonem necessaria

consecutione eo ductum fuisse, ut boni ideam finiri posse negaret, propterea quod hanc non solum ἐπέκεινα τῆς οὐσίας esse convenit, sed etiam ἐπέκεινα τῆς ἐπιστήμης. Boni igitur ideam persequendam esse censet ita, ut singulae, quae ea contineantur, ideae pertractentur, Phileb. p. 65 A. Οὐκοῦν εἰ μὴ μιᾷ δυνάμεθα ἰδέᾳ τὸ ἀγαθὸν θηρεῦσαι, σὺν τρισὶ λαβόντες, κάλλει καὶ ξυμμετρίᾳ καὶ ἀληθείᾳ, λέγωμεν ὡς τοῦτο οἷον ἓν ὀρθότατ' ἂν αἰτιασαίμεθ' ἂν τῶν ἐν τῇ ξυμμίξει καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἀγαθὸν ὂν τοιάυτην αὐτὴν γεγονέναι. Boni idea Platoni idem significat quod Dei idea; Deum enim omnis boni causam esse, tam in mundo sensibili quam in intelligibili, itemque idearum principium; de Rep. X, p. 597 B. C. Propterea Deum immutabilem esse statuebat; ib. II, p. 380 D. sq. Eundem dicit νοῦν, Soph. p. 248 E. sq., Phileb. p. 28 C., Phaed. p. 97 B. sqq., ideoque docet νοῦν extra limites scientiae nostrae positum esse, de Legg. X, p. 897 D. Μὴ τοίνυν ἐξ ἐναντίας οἷον εἰς ἥλιον ἀποβλέποντες νύκτα ἐν μεσημβρίᾳ ἐπαγόμενοι ποιησώμεθα τὴν ἀπόκρισιν, ὡς νοῦν ποτὲ θνητοῖς ὄμμασιν ὀψόμενοί τε καὶ γνωσόμενοι ἱκανῶς· πρὸς δὲ εἰκόνα τοῦ ἐρωτωμένου βλέποντας ἀσφαλέστερον ὁρᾶν. Quamquam haec sententia minus ad interiorem doctrinae Platonicae rationem pertinet, quam illud, de quo modo dictum est, boni ideam esse supra τὸν νοῦν, praesertim quum animae quoque et vitae notionem censeret necessaria coniunctione connexam esse cum notione τοῦ νοῦ, Phileb. p. 30 D., Soph. p. 248 E., Tim. p. 30 A.; quod ideo ponebat, quia per omnia persequi inque omnibus inesse demonstrare studebat rationem illam, qua immutabilis idearum mundus cum iis, quae fierent, coniunctus teneretur. Eodem tendit quod duplex apud Platonem placitorum ratio deprehenditur, quum modo Deus sive Boni idea causa tantum boni et pulchri esse dicatur, v. de Rep. VII, p. 517 B. (qui locus laudatur in nr. 261.), diserteque Deus negetur omnium rerum causa esse, de Rep. II, p. 379 C. Οὐδ' ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὁ θεός, ἐπειδὴ ἀγαθός, πάντων ἂν εἴη αἴτιος, ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἀλλ' ὀλίγων μὲν τοῖς ἀνθρώποις αἴτιος, πολλῶν δὲ ἀναίτιος· πολὺ γὰρ ἐλάττω τἀγαθὰ τῶν κακῶν ἡμῖν: aliis vero locis Deus omnipotens illud principium esse confirmetur, per quod omnia procreata sint, etsi non ab ipso omnia, nullo medio interposito, fluxerint; de Legg. IV, p. 715 E., Tim. p. 68 E. Ταῦτα δὴ πάντα τότε ταύτῃ πεφυκότα ἐξ ἀνάγκης ὁ τοῦ καλλίστου τε καὶ ἀρίστου δημιουργὸς ἐν τοῖς γιγνομένοις παρελάμβανεν, ἡνίκα τὸν αὐτάρκη τε καὶ τὸν τελεώτατον θεὸν ἐγέννα, χρώμενος μὲν ταῖς περὶ ταῦτα αἰτίαις ὑπηρετούσαις, τὸ δὲ εὖ τεκταινόμενος ἐν πᾶσι τοῖς γιγνομένοις αὐτός. Dei

cura igitur ad omnia pertinet, maxima minima, omniaque ab eo ita disponuntur, ut suum quodque locum obtineat, bonum locum bonum, malum malum; de Legg. X, p. 900 sqq. Enimvero omnia bona reddere Deo non licuit, quandoquidem in hunc quidem mundum fatali quadam necessitate ingruit hoc, ut cuique bono oppositum sit aliquid mali; v. Theaet. p. 176 A., qui locus laudatur in nr. 272; de Legg. X, p. 906 A.

262 Parmen. p. 157 B. *Τί δὲ τοῖς ἄλλοις προσήκοι ἂν πάσχειν, ἓν εἰ ἔστιν, ἆρα οὐ σκεπτέον; Σκεπτέον. Λέγωμεν δή, ἓν εἰ ἔστι, τἆλλα τοῦ ἑνὸς τί χρὴ πεπονθέναι; Λέγωμεν. Οὐκοῦν ἐπεί περ ἄλλα τοῦ ἑνός ἐστιν, οὔτε τὸ ἕν ἐστι τἆλλα· οὐ γὰρ ἂν ἄλλα τοῦ ἑνὸς ἦν. Ὀρθῶς. Οὐδὲ μὴν στέρεταί γε παντάπασι τοῦ ἑνὸς τἆλλα, ἀλλὰ μετέχει πῃ. Πῇ δή; Ὅτι που τἆλλα τοῦ ἑνὸς μόρια ἔχοντα ἄλλα ἐστίν· εἰ γὰρ μόρια μὴ ἔχοι, παντελῶς ἂν ἓν εἴη. Ὀρθῶς. Μόρια δέ γε, φαμέν, τούτου ἐστὶν ὃ ἂν ὅλον ᾖ. Φαμὲν γάρ. Ἀλλὰ μὴν τό γε ὅλον ἓν ἐκ πολλῶν ἀνάγκη εἶναι, οὗ ἔσται μόρια τὰ μόρια. ἕκαστον γὰρ τῶν μορίων οὐ πολλῶν μόριον χρὴ εἶναι, ἀλλὰ ὅλου. Πῶς τοῦτο; Εἴ τι πολλῶν μόριον εἴη, ἐν οἷς αὐτὸ εἴη, ἑαυτοῦ τε δή που μόριον ἔσται, ὅ ἐστιν ἀδύνατον, καὶ τῶν ἄλλων δὴ ἑνὸς ἑκάστου, εἴ περ καὶ πάντων. ἑνὸς γὰρ μὴ ὂν μόριον, πλὴν τούτου τῶν ἄλλων ἔσται, καὶ οὕτως ἑνὸς ἑκάστου οὐκ ἔσται μόριον, μὴ ὂν δὲ μόριον ἑκάστου οὐδενὸς τῶν πολλῶν ἔσται· μηδενὸς δὲ ὂν πάντων τούτων τι εἶναι, ὧν οὐδενὸς οὐδέν ἐστι, καὶ μόριον καὶ ἄλλο ὁτιοῦν, ἀδύνατον εἶναι. Φαίνεταί γε δή. Οὐκ ἄρα τῶν πολλῶν οὐδὲ πάντων τὸ μόριον μόριον, ἀλλὰ μιᾶς τινὸς ἰδέας καὶ ἑνός τινος, ὃ καλοῦμεν ὅλον, ἐξ ἁπάντων ἓν τέλειον γεγονός, τούτου μόριον ἂν τὸ μόριον εἴη. Παντάπασι μὲν οὖν. Εἰ ἄρα τἆλλα μόρια ἴσχει, κἂν τοῦ ὅλου τε καὶ ἑνὸς μετέχοι. Πάνυ γε. Ἓν ἄρα ὅλον τέλειον μόρια ἔχον ἀνάγκη εἶναι τἆλλα τοῦ ἑνός. Ἀνάγκη. Καὶ μὴν καὶ περὶ τοῦ μορίου γε ἑκάστου ὁ αὐτὸς λόγος. καὶ γὰρ τοῦτο ἀνάγκη μετέχειν*

τοῦ ἑνός. εἰ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν μόριόν ἐστι, τό γε ἕκαστον εἶναι ἓν δή που σημαίνει, ἀφωρισμένον μὲν τῶν ἄλλων, καθ' αὑτὸ δὲ ὄν, εἴ περ ἕκαστον ἔσται. Ὀρθῶς. Μετέχοι δέ γε ἂν τοῦ ἑνὸς δῆλον ὅτι ἄλλο ὂν ἢ ἕν. οὐ γὰρ ἂν μετεῖχεν, ἀλλ' ἦν ἂν αὐτὸ ἕν. νῦν δὲ ἑνὶ μὲν εἶναι πλὴν αὐτῷ τῷ ἑνὶ ἀδύνατόν που. Ἀδύνατον. Μετέχειν δέ γε τοῦ ἑνὸς ἀνάγκη τῷ τε ὅλῳ καὶ τῷ μορίῳ. τὸ μὲν γὰρ ἓν ὅλον ἔσται, οὗ μόρια τὰ μόρια, τὸ δ' αὖ ἕκαστον ἓν μόριον τοῦ ὅλου, οὗ ἂν ᾖ μόριον ὅλου. Οὕτως. Οὐκοῦν ἕτερα ὄντα τοῦ ἑνὸς μεθέξει τὰ μετέχοντα αὐτοῦ; Πῶς δ' οὔ; Τὰ δ' ἕτερα τοῦ ἑνὸς πολλά που ἂν εἴη. εἰ γὰρ μήθ' ἓν μήθ' ἑνὸς πλείω εἴη τἆλλα τοῦ ἑνός, οὐδὲν ἂν εἴη. Οὐ γὰρ οὖν. Ἐπεὶ δέ γε πλείω ἑνός ἐστι τά τε τοῦ ἑνὸς μορίου καὶ τὰ τοῦ ἑνὸς ὅλου μετέχοντα, οὐκ ἀνάγκη ἤδη ἄπειρα πλήθει εἶναι αὐτά γε ἐκεῖνα τὰ μεταλαμβάνοντα τοῦ ἑνός; Πῶς; Ὧδε ἴδωμεν. ἄλλο τι οὐχ ἓν ὄντα οὐδὲ μετέχοντα τοῦ ἑνὸς τότε, ὅτε μεταλαμβάνει αὐτοῦ, μεταλαμβάνει. Δῆλα δή. Οὐκοῦν πλήθη ὄντα, ἐν οἷς τὸ ἓν οὐκ ἔνι; Πλήθη μέντοι. Τί οὖν; εἰ ἐθέλοιμεν τῇ διανοίᾳ τῶν τοιούτων ἀφελεῖν ὡς οἷοί τέ ἐσμεν ὅτι ὀλίγιστον, οὐκ ἀνάγκη καὶ τὸ ἀφαιρεθὲν ἐκεῖνο, εἴ περ τοῦ ἑνὸς μὴ μετέχοι, πλῆθος εἶναι καὶ οὐχ ἕν; Ἀνάγκη. Οὐκοῦν οὕτως ἀεὶ σκοποῦντι αὐτὴν καθ' αὑτὴν τὴν ἑτέραν φύσιν τοῦ εἴδους, ὅσον ἂν αὐτῆς ἀεὶ ὁρῶμεν, ἄπειρον ἔσται πλήθει; Παντάπασι μὲν οὖν. Καὶ μὴν ἐπειδάν γε ἓν ἕκαστον μόριον μόριον γένηται, πέρας ἤδη ἔχει πρὸς ἄλληλα καὶ πρὸς τὸ ὅλον, καὶ τὸ ὅλον πρὸς τὰ μόρια. Κομιδῇ μὲν οὖν. Τοῖς ἄλλοις δὴ τοῦ ἑνὸς συμβαίνει ἐκ μὲν τοῦ ἑνὸς καὶ ἐξ ἑαυτῶν κοινωνησάντων, ὡς ἔοικεν, ἕτερόν τι γίγνεσθαι ἐν ἑαυτοῖς, ὃ δὴ πέρας παρέσχε πρὸς ἄλληλα· ἡ δὲ αὐτῶν φύσις καθ' ἑαυτὰ ἀπειρίαν. Φαίνεται. Οὕτω δὴ τἆλλα τοῦ ἑνὸς καὶ ὅλα

καὶ κατὰ μόρια ἄπειρά τέ ἐστι καὶ πέρατος μετέχει. Πάνυ γε.

Similis collectio est ex connexione diversarum notionum, quae fit nobis sive loquentibus sive cogitantibus, Soph. p. 256 E. sq.; quod pertinet etiam ad *τὸ μὴ ὄν* cum notione infiniti conciliandum, v. nr. 258. not. Eiusdem notionis quae sit ratio ad *τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον*, cui opponitur *τὸ μέτριον*, aperitur Phileb. p. 23 C. sqq. In hisce autem, quae nostro loco continentur, disputationibus *τὸ ἓν* idem est quod *τὸ ἀγαθὸν* et summa notio; *τὸ ἄπειρον* autem significat illud extremum, quo pervenimus descendendo, cf. nr. 260. Eodem revocatur notio materiae (*ὕλην* nominat nonnisi in transcursu, Tim. p. 69 A., Phileb. p. 54 C.), in quo sequitur Pythagoreos. Aristot. Met. *A*, 6. *ἐπεὶ δ' αἴτια τὰ εἴδη τοῖς ἄλλοις, τἀκείνων στοιχεῖα πάντων ᾠήθη* (sc. *ὁ Πλάτων*) *τῶν ὄντων εἶναι στοιχεῖα· ὡς μὲν οὖν ὕλην τὸ μέγα καὶ τὸ μικρὸν εἶναι ἀρχάς, ὡς δ' οὐσίαν τὸ ἕν· ἐξ ἐκείνων γὰρ κατὰ μέθεξιν τοῦ ἑνὸς τὰ εἴδη εἶναι τοὺς ἀριθμούς. τὸ μέντοι γε ἓν οὐσίαν εἶναι, καὶ μὴ ἕτερόν γέ τι ὂν λέγεσθαι ἕν, παραπλησίως τοῖς Πυθαγορείοις ἔλεγε, καὶ τὸ τοὺς ἀριθμοὺς αἰτίους εἶναι τοῖς ἄλλοις τῆς οὐσίας ὡςαύτως ἐκείνοις· τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπείρου ὡς ἑνὸς δυάδα ποιῆσαι καὶ τὸ ἄπειρον ἐκ μεγάλου καὶ μικροῦ, τοῦτ' ἴδιον.* Quae enim sensibus offeruntur magna et parva commixta, ea discernuntur mente, de Rep. VII, p. 524 C. *μέγα μὴν καὶ ὄψις καὶ σμικρὸν ἑώρα, φαμέν, ἀλλ' οὐ κεχωρισμένον, ἀλλὰ συγκεχυμένον τι κτλ.* Magna autem, quae dicit, et parva significant idem quod *τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον*, i. e. graduum differentiam; Arist. Phys. III, 6. *ἐπεὶ καὶ Πλάτων διὰ τοῦτο δύο τὰ ἄπειρα ἐποίησεν, ὅτι καὶ ἐπὶ τὴν αὔξην δοκεῖ ὑπερβάλλειν καὶ εἰς ἄπειρον ἰέναι καὶ ἐπὶ τὴν καθαίρεσιν.* De materia nominanda mirum quantum fluctuabat; cf. Arist. Phys. IV, 2. et, ubi cetera Aristotelis de hac re testimonia collecta habes, Trendelenburg *Platonis de ideis et numeris doctr. ex Aristotele illustrata.* Lips. 1826. Quod factum est eo, quod Plato ortum potissimum et generationem rerum vicissitudinesque earum ac mutationes ex immutabilibus ideis repetebat, v. de Rep. V, p. 475 E. *Καὶ περὶ δικαίου καὶ ἀδίκου καὶ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ καὶ πάντων τῶν εἰδῶν πέρι ὁ αὐτὸς λόγος, αὐτὸ μὲν ἓν ἕκαστον εἶναι, τῇ δὲ τῶν πράξεων καὶ σωμάτων καὶ ἀλλήλων κοινωνίᾳ πανταχοῦ φανταζόμενα πολλὰ φαίνεσθαι ἕκαστον.* cf. Soph. p. 259. Hinc igitur factum ut materiam, ut quae esset *θάτερον, τὰ ἄλλα τοῦ ἑνός*, ad non ens revocandam existimaret. Quapropter Aristoteles hinc potissimum doctrinae idearum instat,

quod parum apte ea derivetur omnis natura rerum et fiendi modus. Met. *A*, 9. πάντων δὲ μάλιστα διαπορήσειεν ἄν τις, τί ποτε συμβάλλεται τὰ εἴδη τοῖς ἀϊδίοις τῶν αἰσθητῶν ἢ τοῖς γιγνομένοις καὶ φθειρομένοις· οὔτε γὰρ κινήσεώς οὔτε μεταβολῆς οὐδεμιᾶς ἐστιν αἴτια αὐτοῖς. — περί τε κινήσεως, εἰ μὲν ἔσται ταῦτα (sc. ὑπεροχὴ καὶ ἔλλειψις) κίνησις, δῆλον ὅτι κινήσεται τὰ εἴδη· εἰ δὲ μή, πόθεν ἦλθεν; ὅλη γὰρ ἡ περὶ φύσεως ἀνῄρηται σκέψις. cf. Met. Z, 8; *M*, 5; de Gen. et Corr. II, 9. De qua re ipse Plato ita statuisse videtur, ut, sicuti in iis, quae cadunt sub sensus, corpus potissimum cerni existimabat, ita in ideis contemplandis mentem maxime spectaret, ipsisque ideis appetitum quendam intellectualem tribueret, quod esset illis principium movendi et fiendi. Aristot. Eth. Eud. I, 8. παράβολος δὲ καὶ ἡ ἀπόδειξις, ὅτι τὸ ἓν αὐτὸ τὸ ἀγαθόν, ὅτι οἱ ἀριθμοὶ ἐφίενται· οὔτε γὰρ ὡς ἐφίενται λέγονται φανερῶς, ἀλλὰ λίαν ἁπλῶς τοῦτό φασι, καὶ ὄρεξιν εἶναι πῶς ἄν τις ὑπολάβοι ἐν οἷς ζωὴ μὴ ὑπάρχει; Eadem fere sequitur Plato ubi eos refutat, qui negabant ideas plures inter se coniunctas esse et invicem agere et pati posse, Soph. p. 248 sq., quippe quo placito intimum illud, quo secundum Platonem continebantur, vinculum resolveretur. Hi refelluntur eo, quod id quod vere sit, τὸ παντελῶς ὄν, esse non posse ponitur sine intellectu, neque sine ratione, anima, vita, neque ideo etiam sine motu.

d. Physica.

Tim. p. 68 E. Διὸ δὴ χρὴ δύ' αἰτίας εἴδη διορίζεσθαι, τὸ μὲν ἀναγκαῖον, τὸ δὲ θεῖον, καὶ τὸ μὲν θεῖον ἐν ἅπασι ζητεῖν κτήσεως ἕνεκα εὐδαίμονος βίου, καθ' ὅσον ἡμῶν ἡ φύσις ἐνδέχεται, τὸ δὲ ἀναγκαῖον ἐκείνων χάριν, λογιζομένους ὡς ἄνευ τούτων οὐ δυνατὰ αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐφ' οἷς σπουδάζομεν, μόνα κατανοεῖν οὐδ' αὖ λαβεῖν οὐδ' ἄλλως πως μετασχεῖν. Phileb. p. 54 C. Φημὶ δὴ γενέσεως μὲν ἕνεκα φάρμακά τε καὶ πάντα ὄργανα καὶ πᾶσαν ὕλην παρατίθεσθαι πᾶσιν, ἑκάστην δὲ γένεσιν ἄλλην ἄλλης οὐσίας τινὸς ἑκάστης ἕνεκα γίγνεσθαι, ξύμπασαν δὲ γένεσιν οὐσίας ἕνεκα γίγνεσθαι ξυμπάσης. 263

Necessaria causa dicitur etiam τὸ ξυναίτιον, Tim. p. 46 C., Polit. p. 281 C., sive id, sine quo vera causa non esset causa,

quod pertinet ad naturam corporis, Phaed. p. 99. Ἀλλ' αἴτια μὲν τὰ τοιαῦτα καλεῖν λίαν ἄτοπον· εἰ δέ τις λέγοι ὅτι ἄνευ τοῦ τὰ τοιαῦτα ἔχειν καὶ ὀστᾶ καὶ νεῦρα καὶ ὅσα ἄλλα ἔχω, οὐκ ἂν οἷός τ' ἦ ποιεῖν τὰ δόξαντά μοι, ἀληθῆ ἂν λέγοι κτλ.: ex quibus perspicuum est materiem Platonis minime activam esse, verum passivam, cf. Phileb. p. 27 A., ἄμορφον, Tim. p. 50 C. sqq. Dicitur propterea ὑποδοχή, Tim. p. 49 D., vel χώρα, Tim. p. 52 A. Cf. Tim. p. 30 A., 52 D. sqq., 69 B., Polit. p. 273 B., de quibus tamen locis minus expeditum est.

264 Tim. p. 28 B. Σκεπτέον δ' οὖν περὶ αὐτοῦ (sc. τοῦ κόσμου) πρῶτον, ὅ περ ὑπόκειται περὶ παντὸς ἐν ἀρχῇ δεῖν σκοπεῖν, πότερον ἦν ἀεί, γενέσεως ἀρχὴν ἔχων οὐδεμίαν, ἢ γέγονεν, ἀπ' ἀρχῆς τινὸς ἀρξάμενος. γέγονεν· ὁρατὸς γὰρ ἁπτός τέ ἐστι καὶ σῶμα ἔχων, πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα αἰσθητά, τὰ δὲ αἰσθητά, δόξῃ περιληπτὰ μετὰ αἰσθήσεως, γιγνόμενα καὶ γεννητὰ ἐφάνη. τῷ δ' αὖ γενομένῳ φαμὲν ὑπ' αἰτίου τινὸς ἀνάγκην εἶναι γενέσθαι. τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν· τόδε δ' οὖν πάλιν ἐπισκεπτέον περὶ αὐτοῦ, πρὸς πότερον τῶν παραδειγμάτων ὁ τεκταινόμενος αὐτὸν ἀπειργάζετο, πότερον πρὸς τὸ κατὰ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχον ἢ πρὸς τὸ γεγονός. εἰ μὲν δὴ καλός ἐστιν ὅδε ὁ κόσμος ὅ τε δημιουργὸς ἀγαθός, δῆλον ὡς πρὸς τὸ ἀΐδιον ἔβλεπεν· εἰ δέ, ὃ μηδ' εἰπεῖν τινὶ θέμις, πρὸς τὸ γεγονός. παντὶ δὴ σαφὲς ὅτι πρὸς τὸ ἀΐδιον· ὁ μὲν γὰρ κάλλιστος τῶν γεγονότων, ὁ δ' ἄριστος τῶν αἰτίων. οὕτω δὴ γεγενημένος πρὸς τὸ λόγῳ καὶ φρονήσει περιληπτὸν καὶ κατὰ ταὐτὰ ἔχον δεδημιούργηται.

Cf. Soph. p. 265 C. sqq. Phaed. p. 96 sqq. Phil. p. 28 D sqq., de Legg. X, p. 885 E. sqq.

265 Tim. p. 29 D. Λέγωμεν δὴ δι' ἥν τινα αἰτίαν γένεσιν καὶ τὸ πᾶν τόδε ὁ ξυνιστὰς ξυνέστησεν. ἀγαθὸς ἦν, ἀγαθῷ δὲ οὐδεὶς περὶ οὐδενὸς οὐδέποτε ἐγγίγνεται φθόνος· τούτου δ' ἐκτὸς ὢν πάντα ὅτι μάλιστα γε-

νέσθαι ἐβουλήθη παραπλήσια ἑαυτῷ. ταύτην δὴ γενέσεως καὶ κόσμου μάλιστ' ἄν τις ἀρχὴν κυριωτάτην παρ' ἀνδρῶν φρονίμων ἀποδεχόμενος ὀρθότατα ἀποδέχοιτ' ἄν. βουληθεὶς γὰρ ὁ θεὸς ἀγαθὰ μὲν πάντα, φλαῦρον δὲ μηδὲν εἶναι κατὰ δύναμιν, οὕτω δὴ πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν παραλαβὼν οὐχ ἡσυχίαν ἄγον ἀλλὰ κινούμενον πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως [a], εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας, ἡγησάμενος ἐκεῖνο τούτου πάντως ἄμεινον. θέμις δὲ οὔτ' ἦν οὔτ' ἔστι τῷ ἀρίστῳ δρᾶν ἄλλο πλὴν τὸ κάλλιστον· λογισάμενος οὖν εὕρισκεν ἐκ τῶν κατὰ φύσιν ὁρατῶν οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος ὅλον ὅλου κάλλιον ἔσεσθαί ποτ' ἔργον, νοῦν δ' αὖ χωρὶς ψυχῆς ἀδύνατον παραγενέσθαι τῳ. διὰ δὴ τὸν λογισμὸν τόνδε νοῦν μὲν ἐν ψυχῇ, ψυχὴν δὲ ἐν σώματι ξυνιστὰς τὸ πᾶν ξυνετεκταίνετο [b], ὅπως ὅτι κάλλιστον εἴη κατὰ φύσιν ἄριστόν τε ἔργον ἀπειργασμένος. οὕτως οὖν δὴ κατὰ λόγον τὸν εἰκότα [c] δεῖ λέγειν τόνδε τὸν κόσμον ζῷον ἔμψυχον ἔννουν τε τῇ ἀληθείᾳ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ γενέσθαι πρόνοιαν.

a) Parum accurate hoc dicitur, materiam tumultuarie moveri et adspectabile esse, cf. ad nr. 263. — b) Cf. Tim. p. 34 D. sqq., ubi mixtio animae mundi ad Pythagoreorum exemplum describitur: quae ab singularum animarum mixtione differt eo, quod purior est, ib. p. 41 D. — c) De rebus naturalibus lubricum indicium esse dicit; v. ad n. 256.

Tim. p. 34 A. Οὗτος δὴ πᾶς ὄντος ἀεὶ λογισμὸς 266
θεοῦ περὶ τὸν ποτὲ ἐσόμενον θεὸν λογισθεὶς λεῖον καὶ ὁμαλὸν πανταχῇ καὶ ἐκ μέσου ἴσον καὶ ὅλον καὶ τέλεον ἐκ τελέων σωμάτων σῶμα ἐποίησε [a]. ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ θεὶς διὰ παντός τε ἔτεινε καὶ ἔτι ἔξωθεν τὸ σῶμα αὐτῇ περιεκάλυψε ταύτῃ, καὶ κύκλῳ δὴ κύκλον στρεφόμενον οὐρανὸν ἕνα μόνον ἔρημον κατέστησε, δι' ἀρετὴν δὲ αὐτὸν αὐτῷ δυνάμενον ξυγγίγνεσθαι καὶ οὐδενὸς ἑτέρου προσδεόμενον, γνώριμον δὲ καὶ φίλον ἱκανῶς αὐτὸν αὐτῷ [b]. διὰ πάντα δὴ ταῦτα εὐδαίμονα θεὸν αὐτὸν ἐγεννήσατο.

a) Id copiosius exponitur Tim. p. 30 C. sqq. Corpora, ex quibus constat mundus, sunt quatuor elementa, quorum numerus efficitur eo, quod corpus habeat quatuor superficies: quae secundum Pythagoreos referuntur ad corpora regularia, praeterquam quod Dodecaëdron revocatur ad globosam figuram Universi; Tim. p. 31 B. sq., 53 C. sqq. Mundus nulla re eget extra se ipsum posita; oritur ex ipso quidquid vel agit vel patitur. Propterea neque membris praeditus est, ut animalia, neque dissolvi potest nisi per deum, qui dissolvet eum nunquam, quippe pulcherrimum et quo nihil potest esse concinnius, ib. p. 32 C., 33 B., 41 A. — b) Mundum circulari motu agitari necesse est, cum intellectus similem motum habeat, Tim. p. 34 A., p. 88 E. *Τῶν δ' αὖ κινήσεων ἡ ἐν ἑαυτῷ ὑφ' ἑαυτοῦ ἀρίστη κίνησις, μάλιστα γὰρ τῇ διανοητικῇ καὶ τῇ τοῦ παντὸς κινήσει ξυγγενής.* De Legg. X, p. 897 C. sqq.

267 Tim. p. 37 C. *Ὡς δὲ κινηθὲν αὐτὸ καὶ ζῶν ἐνενόησε τῶν ἀϊδίων θεῶν γεγονὸς ἄγαλμα ὁ γεννήσας πατήρ, ἠγάσθη τε καὶ εὐφρανθεὶς ἔτι δὴ μᾶλλον ὅμοιον πρὸς τὸ παράδειγμα ἐπενόησεν ἀπεργάσασθαι. καθάπερ οὖν αὐτὸ τυγχάνει ζῶον ἀΐδιον, καὶ τόδε τὸ πᾶν οὕτως εἰς δύναμιν ἐπεχείρησε τοιοῦτον ἀποτελεῖν. ἡ μὲν οὖν τοῦ ζώου φύσις ἐτύγχανεν οὖσα αἰώνιος. καὶ τοῦτο μὲν δὴ τῷ γεννητῷ παντελῶς προσάπτειν οὐκ ἦν δυνατόν· εἰκὼ δ' ἐπινοεῖ κινητόν τινα αἰῶνος ποιῆσαι, καὶ διακοσμῶν ἅμα οὐρανὸν ποιεῖ μένοντος αἰῶνος ἐν ἑνὶ κατ' ἀριθμὸν ἰοῦσαν αἰώνιον εἰκόνα, τοῦτον ὃν δὴ χρόνον ὠνομάκαμεν.* Ib. p. 38 C. *Ἐξ οὖν λόγου καὶ διανοίας θεοῦ τοιαύτης πρὸς χρόνου γένεσιν, ἵνα γεννηθῇ χρόνος, ἥλιος καὶ σελήνη καὶ πέντε ἄλλα ἄστρα, ἐπίκλην ἔχοντα πλανητά, εἰς διορισμὸν καὶ φυλακὴν ἀριθμῶν χρόνου γέγονε.*

Cf. Tim. p. 35 B. sqq., ubi explicatius disserit de numeris illis, secundum quos deus mundum in singula mundi corpora digessisse dicitur.

268 Tim. p. 39 D. *Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἤδη μέχρι χρόνου γενέσεως ἀπείργαστο εἰς ὁμοιότητα ᾧπερ ἀπεικάζετο, τῷ δὲ μήπω τὰ πάντα ζῷα ἐντὸς αὐτοῦ γεγενημένα περιειληφέναι, ταύτῃ ἔτι εἶχεν ἀνομοίως. τοῦτο δὴ τὸ*

κατάλοιπον ἀπειργάζετο αὐτοῦ πρὸς τὴν τοῦ παραδείγματος ἀποτυπούμενος φύσιν. ᾗ περ οὖν νοῦς ἐνούσας ἰδέας τῷ ὃ ἔστι ζῷον, οἷαί τε ἔνεισι καὶ ὅσαι, καθορᾷ, τοιαύτας καὶ τοσαύτας διενοήθη δεῖν καὶ τόδε σχεῖν. εἰσὶ δὲ τέτταρες, μία μὲν οὐράνιον θεῶν γένος, ἄλλη δὲ πτηνὸν καὶ ἀεροπόρον, τρίτη δὲ ἔνυδρον εἶδος, πεζὸν δὲ καὶ χερσαῖον τέταρτον. Ib. 41 A. Ἐπεὶ δ' οὖν πάντες ὅσοι τε περιπολοῦσι φανερῶς καὶ ὅσοι φαίνονται καθ' ὅσον ἂν ἐθέλωσι θεοὶ γένεσιν ἔσχον, λέγει πρὸς αὐτοὺς ὁ τόδε τὸ πᾶν γεννήσας τάδε· Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς πατήρ τε ἔργων, ἃ δι' ἐμοῦ γενόμενα ἄλυτα ἐμοῦ γ' ἐθέλοντος. τὸ μὲν οὖν δὴ δεθὲν πᾶν λυτόν, τό γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν κακοῦ. δι' ἃ καὶ ἐπεί περ γεγένησθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν, οὔ τι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας, τῆς ἐμῆς βουλήσεως μείζονος ἔτι δεσμοῦ καὶ κυριωτέρου λαχόντες ἐκείνων οἷς ὅτ' ἐγίγνεσθε ξυνεδεῖσθε. νῦν οὖν ὃ λέγω πρὸς ὑμᾶς ἐνδεικνύμενος, μάθετε. θνητὰ ἔτι γένη λοιπὰ τρί' ἀγέννητα. τούτων οὖν μὴ γενομένων οὐρανὸς ἀτελὴς ἔσται· τὰ γὰρ ἅπαντα ἐν αὑτῷ γένη ζῴων οὐχ ἕξει, δεῖ δέ, εἰ μέλλει τέλεος ἱκανῶς εἶναι. δι' ἐμοῦ δὲ ταῦτα γενόμενα καὶ βίου μετασχόντα θεοῖς ἰσάζοιτ' ἄν. ἵν' οὖν θνητά τε ᾖ τό τε πᾶν τόδε ὄντως ἅπαν ᾖ, τρέπεσθε κατὰ φύσιν ὑμεῖς ἐπὶ τὴν τῶν ζῴων δημιουργίαν, μιμούμενοι τὴν ἐμὴν δύναμιν περὶ τὴν ὑμετέραν γένεσιν. καὶ καθ' ὅσον μὲν αὐτῶν ἀθανάτοις ὁμώνυμον εἶναι προσήκει, θεῖον λεγόμενον ἡγεμονοῦν τ' ἐν αὐτοῖς τῶν ἀεὶ δίκῃ καὶ ὑμῖν ἐθελόντων ἕπεσθαι, σπείρας καὶ ὑπαρξάμενος ἐγὼ παραδώσω· τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς, ἀθανάτῳ θνητὸν προσυφαίνοντες, ἀπεργάζεσθε ζῷα καὶ γεννᾶτε τροφήν τε διδόντες αὐξάνετε καὶ φθίνοντα πάλιν δέχεσθε. Ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα, ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε [a], τὰ τῶν πρόσθεν

ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων τρόπον μέν τινα τὸν αὐτόν, ἀκήρατα δ' οὐκέτι κατὰ ταὐτὰ ὡσαύτως, ἀλλὰ δεύτερα καὶ τρίτα. ξυστήσας δὲ τὸ πᾶν διεῖλε ψυχὰς ἰσαρίθμους τοῖς ἄστροις [b] ἔνειμέ θ' ἑκάστην πρὸς ἕκαστον, καὶ ἐμβιβάσας ὡς ἐς ὄχημα τὴν τοῦ παντὸς φύσιν ἔδειξε, νόμους τε τοὺς εἱμαρμένους εἶπεν αὐταῖς, ὅτι γένεσις πρώτη μὲν ἔσοιτο τεταγμένη μία πᾶσιν, ἵνα μή τις ἐλαττοῖτο ὑπ' αὐτοῦ, δέοι δὲ σπαρείσας αὐτὰς εἰς τὰ προσήκοντα ἑκάστοις ἕκαστα ὄργανα χρόνου φῦναι ζώων τὸ θεοσεβέστατον, διπλῆς δὲ οὔσης τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὸ κρεῖττον τοιοῦτον εἴη γένος, ὃ καὶ ἔπειτα κεκλήσοιτο ἀνήρ. ὁπότε δὴ σώμασιν ἐμφυτευθεῖεν ἐξ ἀνάγκης, καὶ τὸ μὲν προσίοι, τὸ δ' ἀπίοι τοῦ σώματος αὐτῶν, πρῶτον μὲν αἴσθησιν ἀναγκαῖον εἴη μίαν πᾶσιν ἐκ βιαίων παθημάτων ξύμφυτον γίγνεσθαι, δεύτερον δὲ ἡδονῇ καὶ λύπῃ μεμιγμένον ἔρωτα, πρὸς δὲ τούτοις φόβον καὶ θυμὸν ὅσα τε ἑπόμενα αὐτοῖς καὶ ὁπόσα ἐναντίως πέφυκε διεστηκότα [c]· ὧν εἰ μὲν κρατήσειαν, ἐν δίκῃ βιώσοιντο, κρατηθέντες δὲ ἀδικίᾳ. καὶ ὁ μὲν εὖ τὸν προσήκοντα βιοὺς χρόνον, πάλιν εἰς τὴν τοῦ ξυννόμου πορευθεὶς οἴκησιν ἄστρου, βίον εὐδαίμονα καὶ συνήθη ἕξοι· σφαλεὶς δὲ τούτων εἰς γυναικὸς φύσιν ἐν τῇ δευτέρᾳ γενέσει μεταβαλοῖ· μὴ παυόμενος δὲ ἐν τούτοις ἔτι κακίας, τρόπον ὃν κακύνοιτο, κατὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς τοῦ τρόπου γενέσεως εἴς τινα τοιαύτην ἀεὶ μεταβαλοῖ θήρειον φύσιν [d], ἀλλάττων τε οὐ πρότερον πόνων λήξοι, πρὶν τῇ ταὐτοῦ καὶ ὁμοίου περιόδῳ τῇ ἐν αὐτῷ ξυνεπισπώμενος τὸν πολὺν ὄχλον καὶ ὕστερον προσφύντα ἐκ πυρὸς καὶ ὕδατος καὶ ἀέρος καὶ γῆς, θορυβώδη καὶ ἄλογον ὄντα λόγῳ κρατήσας εἰς τὸ τῆς πρώτης καὶ ἀρίστης ἀφίκοιτο εἶδος ἕξεως. Διαθεσμοθετήσας δὲ πάντα αὐτοῖς ταῦτα, ἵνα τῆς ἔπειτα εἴη κακίας ἑκάστων ἀναίτιος [e], ἔσπειρε τοὺς μὲν εἰς γῆν, τοὺς δ' εἰς σελήνην, τοὺς δ' εἰς τἆλλα ὅσα ὄργανα χρόνου. τὸ δὲ μετὰ τὸν

σπόρον τοῖς νέοις παρέδωκε θεοῖς σώματα πλάττειν θνητά, τό τε ἐπίλοιπον ὅσον ἔτ' ἦν ψυχῆς ἀνθρωπίνης δέον προσγενέσθαι, τοῦτο καὶ πάνθ' ὅσα ἀκόλουθα ἐκείνοις ἀπεργασαμένους ἄρχειν, καὶ κατὰ δύναμιν ὅτι κάλλιστα καὶ ἄριστα τὸ θνητὸν διακυβερνᾶν ζῷον, ὅ τι μὴ κακῶν αὐτὸ ἑαυτῷ γίγνοιτο αἴτιον.[f]

a) Cf. nr. 265. not. b. — b) Animarum numerus neque imminuitur neque augeri potest, de Rep. X, p. 611 A.; Phaed. p. 72 C. καὶ εἰ ἀποθνήσκοι μὲν πάντα, ὅσα τοῦ ζῆν μεταλάβοι, ἐπειδὴ δὲ ἀποθάνοι, μένοι ἐν τούτῳ τῷ σχήματι τὰ τεθνεῶτα καὶ μὴ πάλιν ἀναβιώσκοιτο, ἆρ' οὐ πολλὴ ἀνάγκη τελευτῶντα πάντα τεθνάναι καὶ μηδὲν ζῆν; Hoc maxime argumento utitur in immortalitate animi demonstranda. —. c) Hae reliquae (praeter νοῦν, qui immortalis est) partes sunt animarum mortalium, ἐπιθυμία et θυμός: cf. Tim. p. 69 C. et imprimis de Rep. IV, p. 436—441 C., ubi quid inter utrumque intercedat sic explicatur: Οὐκοῦν καὶ ἄλλοθι, ἔφην, πολλαχοῦ αἰσθανόμεθα, ὅταν βιάζωνταί τινα παρὰ τὸν λογισμὸν ἐπιθυμίαι, λοιδοροῦντά τε αὐτὸν καὶ θυμούμενον τῷ βιαζομένῳ ἐν αὐτῷ, καὶ ὥσπερ δυοῖν στασιαζόντοιν ξύμμαχον τῷ λόγῳ γιγνόμενον τὸν θυμὸν τοῦ τοιούτου; — — Καὶ γὰρ ἐν τοῖς παιδίοις τοῦτό γε ἄν τις ἴδοι, ὅτι θυμοῦ μὲν εὐθὺς γενόμενα μεστά ἐστι, λογισμοῦ δ' ἔνιοι μὲν ἔμοιγε δοκοῦσιν οὐδέποτε μεταλαμβάνειν, οἱ δὲ πολλοὶ ὀψέ ποτε. Ναὶ μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ, καλῶς γε εἶπες. ἔτι δὲ ἐν τοῖς θηρίοις ἄν τις ἴδοι ὃ λέγεις, ὅτι οὕτως ἔχει. — d) Cf. Phaed. p. 80 E. sq. De animarum migratione v. Tim. p. 90 E. sqq. Haec persuasio ubicunque disputat de defunctorum conditionibus praevalet, bonum hominem praemiis, nequam suppliciis affectum iri. — e) Cf. de Rep. X, p. 617 E. Ἀρετὴ δὲ ἀδέσποτον, ἣν τιμῶν καὶ ἀτιμάζων πλέον καὶ ἔλαττον αὐτῆς ἕκαστος ἕξει. αἰτία ἑλομένου· θεὸς ἀναίτιος. De Legg. X, p. 904 B. Τῆς δὲ γενέσεως τὸ ποίον τινὸς ἀφῆκε ταῖς βουλήσεσιν ἑκάστων ἡμῶν τὰς αἰτίας. ὅπῃ γὰρ ἂν ἐπιθυμῇ καὶ ὁποῖός τις ὢν τὴν ψυχήν, ταύτῃ σχεδὸν ἑκάστοτε καὶ τοιοῦτος γίγνεται ἅπας ἡμῶν ὡς τὸ πολύ. De libertate voluntatis et origine mali quid statuerit parum apertum est. Cavet sibi ne videatur malum ex deo ortum esse ponere; quapropter deus affirmatur nonnisi boni origo esse, de Rep. II, p. 376 B. (v. supra nr. 261. not.) Alibi Universum bonum esse dicit, singulas vero Universi partes tantum mali in se recipere convenire, quantum iis imponat Universi condicio et lex, de Legg. X, p. 903 B. sq. Propterea

etiam nostro loco creatio animalium mortalium ad deos creatos refertur; a quibus tamen nil efficitur nisi deo supremo auctore et institutore. Malum vero fatali quadam necessitate in mortalibus inesse videtur, ipsisque invitis, dum fiunt et adolescunt, emergere perque naturam eorum grassari. Tim. p. 86 B. sq. *Κακὸς μὲν γὰρ ἑκὼν οὐδείς, διὰ δὲ πονηρὰν ἕξιν τινὰ τοῦ σώματος καὶ ἀπαίδευτον τροφὴν ὁ κακὸς γίγνεται κακός. — — ὧν αἰτιατέον μὲν τοὺς φυτεύοντας ἀεὶ τῶν φυτευομένων μᾶλλον καὶ τοὺς τρέφοντας τῶν τρεφομένων.* Statuebat esse tempora fecundiora et infecundiora non modo corporum sed etiam animarum et ingeniorum, quorum tenor penderet ab arcanis quibusdam universarum rerum condicionibus, v. de Rep. VIII, p. 546 A.; Polit. p. 269 C. sq. — f) Immortalis pars animalibus iniicitur a deo supremo, mortalis adiicitur per deos creatos, Tim. p. 69 C. Eo revocandum quod de immortalitate animi docetur in Phaedone et alibi. *Νοῦς* enim solus immortalis est, quippe qui est id, quod appellatur *αὐτὸ αὑτὸ κινοῦν*, et per quem animantur mortalia; Phaedr. p. 245 C. sqq., Phaed. p. 105 C. sqq.

269 Tim. p. 44 D. *Τὰς μὲν δὴ θείας περιόδους δύο οὔσας*[a], *τὸ τοῦ παντὸς σχῆμα ἀπομιμησάμενοι* (sc. *οἱ θεοὶ*) *περιφερὲς ὄν, εἰς σφαιροειδὲς σῶμα ἐνέδησαν, τοῦτο ὃ νῦν κεφαλὴν ἐπονομάζομεν, ὃ θειότατόν τ' ἐστὶ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν πάντων δεσποτοῦν. ᾧ καὶ πᾶν τὸ σῶμα παρέδοσαν ὑπηρεσίαν αὐτῷ ξυναθροίσαντες θεοί, κατανοήσαντες ὅτι πασῶν ὅσαι κινήσεις ἔσοιντο μετέχοι· ἵν' οὖν μὴ κυλινδούμενον ἐπὶ γῆς ὕψη τε καὶ βάθη παντοδαπὰ ἐχούσης ἀποροῖ τὰ μὲν ὑπερβαίνειν, ἔνθεν δὲ ἐκβαίνειν, ὄχημ' αὐτῷ τοῦτο καὶ εὐπορίαν ἔδοσαν. ὅθεν δὴ μῆκος τὸ σῶμα ἔσχεν, ἐκτατά τε κῶλα καὶ καμπτὰ ἔφυσε τέτταρα θεοῦ μηχανησαμένου πορεῖα, οἷς ἀντιλαμβανόμενον καὶ ἀπερειδόμενον διὰ πάντων τόπων πορεύεσθαι δυνατὸν γέγονε τὴν τοῦ θειοτάτου καὶ ἱερωτάτου φέρον οἴκησιν ἐπάνωθεν ἡμῶν. σκέλη μὲν οὖν χεῖρές τε ταύτῃ καὶ διὰ ταῦτα προσέφυ πᾶσι· τοῦ δ' ὄπισθεν τὸ πρόσθεν τιμιώτερον καὶ ἀρχικώτερον νομίζοντες θεοὶ ταύτῃ τὸ πολὺ τῆς πορείας ἡμῖν ἔδοσαν.*[b]

a) In antecedentibus περίοδοι dicuntur esse circa ταὐτὸν et θάτερον; cf. Tim. p. 37 A. sqq. 40 A. — b) In sequentibus capitis constructio copiosius enarratur. Immortalem sive divinam animae partem in cerebro sedem suam habere statuebat; Tim. p. 73 D.

Tim. p. 69 D. *Καὶ διὰ ταῦτα δὴ σεβόμενοι* (sc. 270
οἱ θεοὶ) *μιαίνειν τὸ θεῖον, ὅ τι μὴ πᾶσα ἦν ἀνάγκη, χωρὶς ἐκείνου κατοικίζουσιν εἰς ἄλλην τοῦ σώματος οἴκησιν τὸ θνητόν, ἰσθμὸν καὶ ὅρον διοικοδομήσαντες τῆς τε κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους, αὐχένα μεταξὺ τιθέντες, ἵνα εἴη χωρίς. ἐν δὴ τοῖς στήθεσι καὶ τῷ καλουμένῳ θώρακι τὸ τῆς ψυχῆς θνητὸν γένος ἐνέδουν. καὶ ἐπειδὴ τὸ μὲν ἄμεινον αὐτῆς, τὸ δὲ χεῖρον πεφύκει, διοικοδομοῦσι τοῦ θώρακος αὖ τὸ κύτος, διορίζοντες οἷον γυναικῶν, τὴν δὲ ἀνδρῶν χωρὶς οἴκησιν, τὰς φρένας διάφραγμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τιθέντες. τὸ μετέχον οὖν τῆς ψυχῆς ἀνδρίας καὶ θυμοῦ, φιλόνεικον ὄν, κατῴκισαν ἐγγυτέρω τῆς κεφαλῆς μεταξὺ τῶν φρενῶν τε καὶ αὐχένος, ἵνα τοῦ λόγου κατήκοον ὂν κοινῇ μετ᾽ ἐκείνου βίᾳ τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν κατέχοι γένος, ὁπότ᾽ ἐκ τῆς ἀκροπόλεως τῷ ἐπιτάγματι καὶ λόγῳ μηδαμῇ πείθεσθαι ἑκὸν ἐθέλοι. Τὴν δὲ δὴ καρδίαν ἅμμα τῶν φλεβῶν καὶ πηγὴν τοῦ περιφερομένου κατὰ πάντα τὰ μέλη σφοδρῶς αἵματος εἰς τὴν δορυφορικὴν οἴκησιν κατέστησαν, ἵνα, ὅτε ζέσειε τὸ τοῦ θυμοῦ μένος τοῦ λόγου παραγγείλαντος ὥς τις ἄδικος περὶ αὐτὰ γίγνεται πρᾶξις ἔξωθεν ἤ καί τις ἀπὸ τῶν ἔνδοθεν ἐπιθυμιῶν, ὀξέως διὰ πάντων τῶν στενωπῶν πᾶν, ὅσον αἰσθητικὸν ἐν τῷ σώματι, τῶν τε παρακελεύσεων καὶ ἀπειλῶν αἰσθανόμενον γίγνοιτο ἐπήκοον καὶ ἕποιτο πάντῃ καὶ τὸ βέλτιστον οὕτως ἐν αὐτοῖς πᾶσιν ἡγεμονεῖν ἐῷη.*

Tim. p. 70 D. *Τὸ δὲ δὴ σίτων τε καὶ ποτῶν ἐπι-* 271
θυμητικὸν τῆς ψυχῆς καὶ ὅσων ἔνδειαν διὰ τὴν τοῦ σώματος ἴσχει φύσιν, τοῦτο εἰς τὰ μεταξὺ τῶν τε φρε-

νῶν καὶ τοῦ πρὸς τὸν ὀμφαλὸν ὅρου κατῴκισαν, οἷον φάτνην ἐν ἅπαντι τούτῳ τῷ τόπῳ τῇ τοῦ σώματος τροφῇ τεκτηνάμενοι· καὶ κατέδησαν δὴ τὸ τοιοῦτον ἐνταῦθα ὡς θρέμμα ἄγριον, τρέφειν δὲ ξυνημμένον ἀναγκαῖον, εἴ πέρ τι μέλλοι ποτὲ θνητὸν ἔσεσθαι γένος. ἵν᾽ οὖν ἀεὶ νεμόμενον πρὸς φάτνῃ καὶ ὅτι ποῤῥωτάτω τοῦ βουλευομένου κατοικοῦν, θόρυβον καὶ βοὴν ὡς ἐλαχίστην παρέχον, τὸ κράτιστον καθ᾽ ἡσυχίαν περὶ τοῦ πᾶσι κοινῇ ξυμφέροντος ἐῷ βουλεύεσθαι, διὰ ταῦτ᾽ ἐνταῦθα ἔδοσαν αὐτῷ τὴν τάξιν. Εἰδότες δὲ αὐτὸ ὡς λόγου μὲν οὔτε ξυνήσειν ἔμελλεν, εἴ τέ πῃ καὶ μεταλαμβάνοι τινὸς αὖ τῶν αἰσθήσεων, οὐκ ἔμφυτον αὐτῷ τὸ μέλειν τινῶν ἔσοιτο λόγων, ὑπὸ δὲ εἰδώλων καὶ φαντασμάτων νυκτός τε καὶ μεθ᾽ ἡμέραν μάλιστα ψυχαγωγήσοιτο, τούτῳ δὴ θεὸς ἐπιβουλεύσας αὐτῷ τὴν τοῦ ἥπατος ἰδέαν ξυνέστησε καὶ ἔθηκεν εἰς τὴν ἐκείνου κατοίκησιν, πυκνὸν καὶ λεῖον καὶ λαμπρὸν καὶ γλυκὺ καὶ πικρότητα ἔχον μηχανησάμενος, ἵν᾽ ἐν αὐτῷ τῶν διανοημάτων ἡ ἐκ τοῦ νοῦ φερομένη δύναμις, οἷον ἐν κατόπτρῳ δεχομένῳ τύπους καὶ κατιδεῖν εἴδωλα παρέχοντι, φοβοῖ μὲν αὐτό, ὁπότε μέρει τῆς πικρότητος χρωμένη ξυγγενεῖ, χαλεπὴ προσενεχθεῖσα ἀπειλῇ, κατὰ πᾶν ὑπομιγνῦσα ὀξέως τὸ ἧπαρ χολώδη χρώματα ἐμφαίνοι, ξυνάγουσά τε πᾶν ῥυσὸν καὶ τραχὺ ποιοῖ, λοβὸν δὲ καὶ δοχὰς πύλας τε τὰ μὲν ἐξ ὀρθοῦ κατακάμπτουσα καὶ ξυσπῶσα, τὰ δ᾽ ἐμφράττουσα συγκλείουσά τε, λύπας καὶ ἄσας παρέχοι, καὶ ὅτ᾽ αὖ τὰ ἐναντία φάσματα ἀποζωγραφοῖ πρᾳότητός τις ἐκ διανοίας ἐπίπνοια, τῆς μὲν πικρότητος ἡσυχίαν παρέχουσα τῷ μήτε κινεῖν μήτε προσάπτεσθαι τῆς ἐναντίας ἑαυτῇ φύσεως ἐθέλειν, γλυκύτητι δὲ τῇ κατ᾽ ἐκεῖνο ξυμφύτῳ πρὸς αὐτὸ χρωμένη καὶ πάντα ὀρθὰ καὶ λεῖα αὐτοῦ καὶ ἐλεύθερα ἀπευθύνουσα ἵλεών τε καὶ εὐήμερον ποιοῖ τὴν περὶ τὸ ἧπαρ ψυχῆς μοῖραν κατῳκισμένην, ἔν τε τῇ νυκτὶ διαγωγὴν ἔχουσαν μετρίαν, μαντείᾳ χρωμένην

καθ' ὕπνον, ἐπειδὴ λόγου καὶ φρονήσεως οὐ μετεῖχε. μεμνημένοι γὰρ τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιστολῆς οἱ ξυνιστάντες ἡμᾶς, ὅτε τὸ θνητὸν ἐπέστελλε γένος ὡς ἄριστον εἰς δύναμιν ποιεῖν, οὕτω δὴ κατορθοῦντες καὶ τὸ φαῦλον ἡμῶν, ἵνα ἀληθείας πῃ προσάπτοιτο, κατέστησαν ἐν τούτῳ τὸ μαντεῖον. ἱκανὸν δὲ σημεῖον ὡς μαντικὴν ἀφροσύνῃ θεὸς ἀνθρωπίνῃ δέδωκεν· οὐδεὶς γὰρ ἔννους ἐφάπτεται μαντικῆς ἐνθέου καὶ ἀληθοῦς, ἀλλ' ἢ καθ' ὕπνον τὴν τῆς φρονήσεως πεδηθεὶς δύναμιν ἢ διὰ νόσον ἤ τινα ἐνθουσιασμὸν παραλλάξας.

e. Ethica.

Theaet. p. 176 A. Ἀλλ' οὔτ' ἀπολέσθαι τὰ κακὰ δυνατόν, ὦ Θεόδωρε· ὑπεναντίον γάρ τι τῷ ἀγαθῷ ἀεὶ εἶναι ἀνάγκη· οὔτ' ἐν θεοῖς αὐτὰ ἱδρῦσθαι, τὴν δὲ θνητὴν φύσιν καὶ τόνδε τὸν τόπον περιπολεῖ ἐξ ἀνάγκης. διὸ καὶ πειρᾶσθαι χρὴ ἐνθένδε ἐκεῖσε φεύγειν ὅτι τάχιστα. φυγὴ δὲ ὁμοίωσις θεῷ κατὰ τὸ δυνατόν· ὁμοίωσις δὲ δίκαιον καὶ ὅσιον μετὰ φρονήσεως γενέσθαι. 272

Gorg. p. 499 E. ΣΩ. Ἕνεκα γάρ που τῶν ἀγαθῶν ἅπαντα ἡμῖν ἔδοξε πρακτέον εἶναι, εἰ μνημονεύεις, ἐμοί τε καὶ Πώλῳ. ἆρα καὶ σοὶ συνδοκεῖ οὕτω, τέλος εἶναι ἁπασῶν τῶν πράξεων τὸ ἀγαθόν, καὶ ἐκείνου ἕνεκεν δεῖν πάντα τἆλλα πράττεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνο τῶν ἄλλων; σύμψηφος ἡμῖν εἶ καὶ σὺ ἐκ τρίτων; ΚΑΛ. Ἔγωγε. ΣΩ. Τῶν ἀγαθῶν ἄρα ἕνεκα δεῖ καὶ τἆλλα καὶ τὰ ἡδέα πράττειν, ἀλλ' οὐ τἀγαθὰ τῶν ἡδέων. ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἆρ' οὖν παντὸς ἀνδρός ἐστιν ἐκλέξασθαι ποῖα ἀγαθὰ τῶν ἡδέων ἐστὶ καὶ ὁποῖα κακά, ἢ τεχνικοῦ δεῖ εἰς ἕκαστον; ΚΑΛ. Τεχνικοῦ. 273

Voluptas Platoni necessaria esse videbatur propter boni et mali, quae per vitam nostram obtineret, commixtionem. Efficitur voluptas dum desiderium expletur eius, quod naturae nostrae consentaneum est. Fit igitur illa, non est, neque idcirco

bonis adnumerari potest, Phil. p. 53 C. sqq., de Rep. IX, p. 585 D. Sed distinguendum inter voluptatem puram et impuram, quarum haec procedit ex eo dolore, quo indigentes aliqua re afficimur, ut nunquam percipiatur nisi una cum dolore, Phileb. p. 44 E. sqq. Phaed. p. 60 B.; pura autem voluptas doloris expers est eamque ob causam ad vitam bonam convenientior, Phil. p. 51 A. sqq. Aliud discrimen est inter bonam et malam voluptatem. Quaevis enim animi pars, ubi repletur eo quod naturae suae congruum est, voluptate afficitur, optima voluptate optima pars: haec vera voluptas est et hac omnis voluptas bona sive vera aestimatur, quae non potest percipi nisi in vita bona sive ad rationem accommodata. V. de Rep. IX, p. 580 D. sqq., imprimis p. 586 E. *Τῷ φιλοσόφῳ ἄρα ἑπομένης ἁπάσης τῆς ψυχῆς καὶ μὴ στασιαζούσης ἑκάστῳ τῷ μέρει ὑπάρχει εἴς τε τἆλλα τὰ ἑαυτοῦ πράττειν καὶ δικαίῳ εἶναι, καὶ δὴ καὶ τὰς ἡδονὰς τὰς ἑαυτοῦ ἕκαστον καὶ τὰς βελτίστας καὶ εἰς τὸ δυνατὸν τὰς ἀληθεστάτας καρποῦσθαι. Κομιδῇ μὲν οὖν. Ὅταν δὲ ἄρα τῶν ἑτέρων τι κρατήσῃ, ὑπάρχει αὐτῷ μήτε τὴν ἑαυτοῦ ἡδονὴν ἐξευρίσκειν τά τε ἄλλα ἀναγκάζειν ἀλλοτρίαν καὶ μὴ ἀληθῆ ἡδονὴν διώκειν. Οὕτως, ἔφη.*

274 De Rep. I, p. 353 D. *Τί δ' αὖ τὸ ζῆν; ψυχῆς φήσομεν ἔργον εἶναι; Μάλιστά γ', ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἀρετήν φαμέν τινα ψυχῆς εἶναι; Φαμέν. Ἆρ' οὖν ποτέ, ὦ Θρασύμαχε, ψυχὴ τὰ αὑτῆς ἔργα εὖ ἀπεργάσεται στερομένη τῆς οἰκείας ἀρετῆς; ἢ ἀδύνατον; Ἀδύνατον.*

Virtutis, quae hoc loco adumbratur, finitio leviter inflectitur ubi virtus revocatur ad animi sanitatem (*ὑγίειαν*), sive vigorem (*εὐεξίαν*), de Rep. IV, p. 444 D., VIII, p. 554 E., de Legg. II, p. 653 B., Phaed. p. 93 E.

275 De Rep. IV, p. 441 C. *Ταῦτα μὲν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, μόγις διανενεύκαμεν, καὶ ἡμῖν ἐπιεικῶς ὁμολογεῖται τὰ αὐτὰ μὲν ἐν πόλει, τὰ αὐτὰ δ' ἐν ἑνὸς ἑκάστου τῇ ψυχῇ γένη ἐνεῖναι* [a], *καὶ ἴσα τὸν ἀριθμόν. Ἔστι ταῦτα. Οὐκοῦν ἐκεῖνό γε ἤδη ἀναγκαῖον, ὡς πόλις ἦν σοφὴ καὶ ᾧ, οὕτω καὶ τὸν ἰδιώτην καὶ τούτῳ σοφὸν εἶναι; Τί μήν; Καὶ ᾧ δὴ ἀνδρεῖος ἰδιώτης καὶ ὥς, τούτῳ καὶ πόλιν ἀνδρείαν καὶ οὕτω, καὶ τἆλλα πάντα πρὸς ἀρετὴν ὡσαύτως ἀμφότερα ἔχειν. Ἀνάγκη. Καὶ δίκαιον*

δή, ὦ Γλαύκων, οἶμαι, φήσομεν ἄνδρα εἶναι τῷ αὐτῷ τρόπῳ ᾧ περ καὶ πόλις ἦν δικαία. Καὶ τοῦτο πᾶσα ἀνάγκη. Ἀλλ' οὔ πω μὴν τοῦτο ἐπιλελήσμεθα, ὅτι ἐκείνη γε τῷ τὸ ἑαυτοῦ ἕκαστον ἐν αὐτῇ πράττειν τριῶν ὄντων γενῶν δικαία ἦν. Οὔ μοι δοκοῦμεν, ἔφη, ἐπιλελῆσθαι. Μνημονευτέον ἄρα ἡμῖν ὅτι καὶ ἡμῶν ἕκαστος, ὅτου ἂν τὰ αὐτοῦ ἕκαστον τῶν ἐν αὐτῷ πράττῃ, οὗτος δίκαιός τε ἔσται καὶ τὰ αὑτοῦ πράττων. Καὶ μάλα, ἦ δ' ὅς, μνημονευτέον. Οὐκοῦν τῷ μὲν λογιστικῷ ἄρχειν προσήκει, σοφῷ ὄντι καὶ ἔχοντι τὴν ὑπὲρ ἁπάσης τῆς ψυχῆς προμήθειαν, τῷ δὲ θυμοειδεῖ ὑπηκόῳ εἶναι καὶ ξυμμάχῳ τούτου; Πάνυ γε. Ἆρ' οὖν οὐχ ὥσπερ ἐλέγομεν, μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς κρᾶσις [b] ξύμφωνα αὐτὰ ποιήσει, τὸ μὲν ἐπιτείνουσα καὶ τρέφουσα λόγοις τε καλοῖς καὶ μαθήμασι, τὸ δὲ ἀνιεῖσα, παραμυθουμένη, ἡμεροῦσα ἁρμονίᾳ τε καὶ ῥυθμῷ; Κομιδῇ γε, ἦ δ' ὅς. Καὶ τούτω δὴ οὕτω τραφέντε καὶ ὡς ἀληθῶς τὰ αὑτῶν μαθόντε καὶ παιδευθέντε προστήσετον * τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, ὃ δὴ πλεῖστον τῆς ψυχῆς ἐν ἑκάστῳ ἐστὶ καὶ χρημάτων φύσει ἀπληστότατον· ὃ τηρήσετον, μὴ τῷ πίμπλασθαι τῶν περὶ τὸ σῶμα καλουμένων ἡδονῶν πολὺ καὶ ἰσχυρὸν γενόμενον οὐκ αὖ τὰ αὑτοῦ πράττῃ, ἀλλὰ καταδουλώσασθαι καὶ ἄρχειν ἐπιχειρήσῃ ὧν οὐ προσῆκον αὐτῷ γενῶν, καὶ ξύμπαντα τὸν βίον πάντων ἀνατρέψῃ. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους τούτω ἂν κάλλιστα φυλαττοίτην ὑπὲρ ἁπάσης τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος, τὸ μὲν βουλευόμενον, τὸ δὲ προπολεμοῦν, ἑπόμενον δὲ τῷ ἄρχοντι καὶ τῇ ἀνδρίᾳ ἐπιτελοῦν τὰ βουλευθέντα; Ἔστι ταῦτα. Καὶ ἀνδρεῖον δή, οἶμαι, τούτῳ τῷ μέρει καλοῦμεν ἕνα ἕκαστον, ὅταν αὐτοῦ τὸ θυμοειδὲς διασώζῃ διά τε λυπῶν καὶ ἡδονῶν τὸ ὑπὸ τοῦ λόγου παραγγελθὲν δεινόν τε

*) An προστατήσετον? Bekk.

καὶ μή. Ὀρθῶς γ', ἔφη. Σοφὸν δέ γε ἐκείνῳ τῷ σμικρῷ μέρει, τῷ ὃ ἦρχέ τ' ἐν αὐτῷ καὶ ταῦτα παρήγγελλεν, ἔχον αὖ κἀκεῖνο ἐπιστήμην ἐν αὐτῷ τὴν τοῦ ξυμφέροντος ἑκάστῳ τε καὶ ὅλῳ τῷ κοινῷ σφῶν αὐτῶν τριῶν ὄντων. Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ; σώφρονα οὐ τῇ φιλίᾳ καὶ ξυμφωνίᾳ τῇ αὐτῶν τούτων, ὅταν τό τε ἄρχον καὶ τὼ ἀρχομένω τὸ λογιστικὸν ὁμοδοξῶσι δεῖν ἄρχειν καὶ μὴ στασιάζωσιν αὐτῷ; Σωφροσύνη γοῦν, ἦ δ' ὅς, οὐκ ἄλλο τί ἐστιν ἢ τοῦτο, πόλεώς τε καὶ ἰδιώτου. Ἀλλὰ μὲν δὴ δίκαιός γε, ᾧ πολλάκις λέγομεν, τούτῳ καὶ οὕτως ἔσται. Πολλὴ ἀνάγκη.

a) Tres illae, de quibus supra, nr. 268 c., sermo fuerat, animi partes, quae comparantur cum tribus ordinibus civitatis, v. nr. 279 b. — b) Musica et gymnastica inserviunt civibus instituendis, non ita, ut altera pertineat ad animum, altera ad corpus, verum ut ad animum utraque. Musica est omnium artium litterarumque tractatio, ut etiam *λόγοι καλοὶ* et *τὰ μαθήματα* ad eam referantur, de Rep. II, p. 376 E. sqq., III, p. 410 B. sqq.

Universus locus est de quatuor virtutibus cardinalibus, inter quas sapientia (*σοφία, φρόνησις, ἐπιστήμη*) et fortitudo et constantia pertinent ad tres animi partes particulares recte excultas, iustitia vero ad universum animum partiumque illarum concinnitatem atque harmoniam, quam Plato dicere solet. Cunctae vero ita inter se connexae sunt et aptae, ut altera non esse possit sine altera. Reliquae partes animi rationi subiectae sunt, quae omnium actionum mensura est et qua efficitur harmonia iustitiae. Propterea omnem virtutem in scientia positam esse et edoceri posse statuebat; quod eodem sensu accipiendum est ac si dicit scientiam doceri posse. Reliquae virtutes exercitatione colendae ad corpus maxime pertinent. De Rep. VII, p. 518 B. sqq., ubi prae ceteris attinent haec: *Αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος· τῷ ὄντι γὰρ οὐκ ἐνοῦσαι πρότερον ὕστερον ἐμποιεῖσθαι ἔθεσί τε καὶ ἀσκήσεσιν· ἡ δὲ τοῦ φρονῆσαι παντὸς μᾶλλον θειοτέρου τινὸς τυγχάνει, ὡς ἔοικεν, οὖσα, ὃ τὴν μὲν δύναμιν οὐδέποτε ἀπόλλυσιν, ὑπὸ δὲ τῆς περιαγωγῆς χρήσιμόν τε καὶ ὠφέλιμον καὶ ἄχρηστον αὖ καὶ βλαβερὸν γίγνεται.* Hinc sequitur ut vera virtus attribuenda sit nemini nisi philosopho, et ut reliquae virtutes, ut quae non regantur sapientia, videantur tantummodo

virtutes esse. Cf. Phaed. p. 68 C. sqq., imprimis haec: Ὦ μακάριε Σιμμία, μὴ γὰρ οὐχ αὕτη ᾖ ἡ ὀρθὴ πρὸς ἀρετὴν ἀλλαγή, ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς καὶ λύπας πρὸς λύπας καὶ φόβον πρὸς φόβον καταλλάττεσθαι καὶ μείζω πρὸς ἐλάττω ὥσπερ νομίσματα, ἀλλ' ᾖ ἐκεῖνο μόνον τὸ νόμισμα ὀρθόν, ἀνθ' οὗ δεῖ ἅπαντα ταῦτα καταλλάττεσθαι, φρόνησις, καὶ τούτου μὲν πάντα καὶ μετὰ τούτου ὠνούμενά τε καὶ πιπρασκόμενα τῷ ὄντι ᾖ, καὶ ἀνδρία καὶ σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη καὶ ξυλλήβδην ἀληθὴς ἀρετὴ ᾖ μετὰ φρονήσεως, καὶ προσγιγνομένων καὶ ἀπογιγνομένων καὶ ἡδονῶν καὶ φόβων καὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν τοιούτων. Quamquam hoc eo lenitur, quod etiam ex recta opinione virtutem procedere posse docebat, quamquam minus perfectam, Meno p. 97 A. sqq. cf. supra nr. 251. not.

De Rep. VI, p. 496 E. *Ἀλλά τοι, ἦ δ' ὅς, οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιτο* (sc. ὁ φιλόσοφος). *Οὐδέ γε, εἶπον, τὰ μέγιστα, μὴ τυχὼν πολιτείας προσηκούσης· ἐν γὰρ προσηκούσῃ αὐτός τε μᾶλλον αὐξήσεται καὶ μετὰ τῶν ἰδίων τὰ κοινὰ σώσει.* 276

Aliis quidem locis philosophi imago sic adumbratur, tanquam a republica prorsus abstinere debeat, velut Theaet. p. 172 C. sq., de Rep. I, p. 346 E. sqq., VII, p. 519 C. sq.; sed tum spectat imperfectas, quae vulgo obtinerent, civitatum formas, et id maxime agit, ut philosophum altius tendere debere, veritatem contemplari eamque protinus sequi praedicet: prae quo studio reipublicae studia, necessaria illa quidem, sed parum honesta esse, de Rep. VII, p. 540 B.

De Legg. IX, p. 874 E. *Προῤῥητέον δή τι — — τοιόνδε, ὡς ἄρα νόμους ἀνθρώποις ἀναγκαῖον τίθεσθαι καὶ ζῆν κατὰ νόμους, ἢ μηδὲν διαφέρειν τῶν πάντῃ ἀγριωτάτων θηρίων. ἡ δὲ αἰτία τούτων ἥδε, ὅτι φύσις ἀνθρώπων οὐδενὸς ἱκανὴ φύεται ὥστε γνῶναί τε τὰ συμφέροντα ἀνθρώποις εἰς πολιτείαν καὶ γνοῦσα τὸ βέλτιστον ἀεὶ δύνασθαί τε καὶ ἐθέλειν πράττειν. γνῶναι μὲν γὰρ πρῶτον χαλεπὸν ὅτι πολιτικῇ καὶ ἀληθεῖ τέχνῃ οὐ τὸ ἴδιον ἀλλὰ τὸ κοινὸν ἀνάγκη μέλειν — τὸ μὲν γὰρ κοινὸν ξυνδεῖ, τὸ δὲ ἴδιον διασπᾷ τὰς πόλεις — καὶ ὅτι ξυμφέρει τῷ κοινῷ τε καὶ ἰδίῳ τοῖν ἀμφοῖν, ἢν τὸ κοινὸν τιθῆται καλῶς μᾶλλον ἢ* 277

τὸ ἴδιον· δεύτερον δέ, ἐὰν ἄρα καὶ τὸ γνῶναί τις ὅτι ταῦτα οὕτω πέφυκε λάβῃ ἱκανῶς ἐν τέχνῃ, μετὰ δὲ τοῦτο ἀνυπεύθυνός τε καὶ αὐτοκράτωρ ἄρξῃ πόλεως, οὐκ ἄν ποτε δύναιτο ἐμμεῖναι τούτῳ τῷ δόγματι καὶ διαβιῶναι τὸ μὲν κοινὸν ἡγούμενον τρέφων ἐν τῇ πόλει, τὸ δὲ ἴδιον ἑπόμενον τῷ κοινῷ, ἀλλ' ἐπὶ πλεονεξίαν καὶ ἰδιοπραγίαν ἡ θνητὴ φύσις αὐτὸν ὁρμήσει ἀεί, φεύγουσα μὲν ἀλόγως τὴν λύπην, διώκουσα δὲ τὴν ἡδονήν, τοῦ δὲ δικαιοτέρου τε καὶ ἀμείνονος ἐπίπροσθεν ἄμφω τούτω προστήσεται, καὶ σκότος ἀπεργαζομένη ἐν αὐτῇ πάντων κακῶν ἐμπλήσει πρὸς τὸ τέλος αὐτήν τε καὶ τὴν πόλιν ὅλην· ἐπεὶ ταῦτα εἴ ποτέ τις ἀνθρώπων φύσει ἱκανός, θείᾳ μοίρᾳ γεννηθείς, παραλαβεῖν δυνατὸς εἴη, νόμων οὐδὲν ἂν δέοιτο τῶν ἀρξόντων ἑαυτοῦ. ἐπιστήμης γὰρ οὔτε νόμος οὔτε τάξις οὐδεμία κρείττων, οὐδὲ θέμις ἐστὶ νοῦν οὐδενὸς ὑπήκοον οὐδὲ δοῦλον ἀλλὰ πάντων ἄρχοντα εἶναι, ἐάνπερ ἀληθινὸς ἐλεύθερός τε ὄντως ᾖ κατὰ φύσιν. νῦν δέ — οὐ γάρ ἐστιν οὐδαμοῦ οὐδαμῶς, ἀλλ' ἢ κατὰ βραχύ· διὸ δὴ τὸ δεύτερον αἱρετέον, τάξιν τε καὶ νόμον, ἃ δὴ τὸ μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁρᾷ καὶ βλέπει, τὸ δ' ἐπὶ πᾶν ἀδυνατεῖ.

Cf. Polit. p. 294 A. *Τὸ δ' ἄριστον οὐ τοὺς νόμους ἐστὶν ἰσχύειν, ἀλλὰ ἄνδρα τὸν μετὰ φρονήσεως βασιλικόν.* **Educationem puerorum ad civitatem regendam gravioris momenti quam ipsam legislationem esse arbitrabatur; de Rep. IV, p. 423 D. sqq.: quocirca leges ita concipiendas esse dicit, ut institutioni simul inserviant; de Legg. IV, p. 719 E. sqq., IX, p. 857 C. sqq. Ipsa administratio civitatis nihil aliud ei quam educatio civium esse videbatur. Menex. p. 238 C.** *Πολιτεία γὰρ τροφὴ ἀνθρώπων ἐστί, καλὴ μὲν ἀγαθῶν, ἡ δὲ ἐναντία κακῶν.*

278 De Rep. II, p. 369 B. *Γίγνεται τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πόλις, ὡς ἐγᾦμαι, ἐπειδὴ τυγχάνει ἡμῶν ἕκαστος οὐκ αὐτάρκης ἀλλὰ πολλῶν ἐνδεής. ἢ τίν' οἴει ἀρχὴν ἄλλην πόλιν οἰκίζειν; Οὐδεμίαν, ἦ δ' ὅς. Οὕτω δὴ ἄρα παραλαμβάνων ἄλλος ἄλλον ἐπ' ἄλλου, τὸν δ' ἐπ' ἄλ-*

λου χρείᾳ, πολλῶν δεόμενοι, πολλοὺς εἰς μίαν οἴκησιν ἀγείραντες κοινωνούς τε καὶ βοηθούς, ταύτῃ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα. ἦ γάρ; Πάνυ μὲν οὖν. Ib. p. 370 A. *Ἐννοῶ γὰρ καὶ αὐτὸς εἰπόντος σοῦ ὅτι πρῶτον μὲν ἡμῶν φύεται ἕκαστος οὐ πάνυ ὅμοιος ἑκάστῳ, ἀλλὰ διαφέρων τὴν φύσιν, ἄλλος ἐπ' ἄλλου ἔργου πρᾶξιν. ἢ οὐ δοκεῖ σοι; Ἔμοιγε. Τί δέ; πότερον κάλλιον πράττοι ἄν τις, εἷς ὢν πολλὰς τέχνας ἐργαζόμενος, ἢ ὅταν μίαν εἷς; Ὅταν, ἦ δ' ὅς, εἷς μίαν*[a]. Ib. p. 371 A. *Καὶ ἐμπόρων δὴ δεησόμεθα. Πάνυ γε. Καὶ ἐὰν μέν γε κατὰ θάλατταν ἡ ἐμπορία γίγνηται, συχνῶν καὶ ἄλλων προσδεήσεται τῶν ἐπιστημόνων τῆς περὶ τὴν θάλατταν ἐργασίας. Συχνῶν μέντοι. Τί δὲ δή; ἐν αὐτῇ τῇ πόλει πῶς ἀλλήλοις μεταδώσουσιν ὧν ἂν ἕκαστοι ἐργάζωνται; ὧν δὴ ἕνεκα καὶ κοινωνίαν ποιησάμενοι πόλιν ᾠκίσαμεν. Δῆλον δή, ἦ δ' ὅς, ὅτι πωλοῦντες καὶ ὠνούμενοι. Ἀγορὰ δὴ ἡμῖν καὶ νόμισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα γενήσεται ἐκ τούτου. Πάνυ μὲν οὖν.* Ib. p. 371 D. *Αὕτη ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἡ χρεία καπήλων ἡμῖν γένεσιν ἐμποιεῖ τῇ πόλει.* Ib. p. 371 E. *Ἆρ' οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ἤδη ἡμῖν ηὔξηται ἡ πόλις, ὥστ' εἶναι τελέα; Ἴσως. Ποῦ οὖν ἄν ποτε ἐν αὐτῇ εἴη ἥ τε δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀδικία; καὶ τίνι ἅμα ἐγγενομένη ὧν ἐσκέμμεθα; Ἐγὼ μέν, ἔφη, οὐκ ἐννοῶ, ὦ Σώκρατες, εἰ μή που ἐν αὐτῶν τούτων χρείᾳ τινὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους. Ἀλλ' ἴσως, ἦν δ' ἐγώ, καλῶς λέγεις.*[b]

a) In sequentibus p. 374 A. sqq. eo usque in hac munerum distributione procedit, ut militantium etiam peculiarem ordinem esse iubeat. — b) Veram Platonis hac de re sententiam habebis in n. subsequenti.

De Rep. IV, p. 428 E. *Τῷ σμικροτάτῳ ἄρα ἔθνει* 279
καὶ μέρει ἑαυτῆς καὶ τῇ ἐν τούτῳ ἐπιστήμῃ, τῷ προεστῶτι καὶ ἄρχοντι, ὅλη σοφὴ ἂν εἴη κατὰ φύσιν οἰκισθεῖσα πόλις· καὶ τοῦτο, ὡς ἔοικε, φύσει ὀλίγιστον

γίγνεται γένος, ᾧ προσήκει ταύτης τῆς ἐπιστήμης μεταλαγχάνειν, ἣν μόνην δεῖ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν σοφίαν καλεῖσθαι[a]. Ib. p. 429 A. *Ἀλλὰ μὴν ἀνδρία γε αὐτή τε καὶ ἐν ᾧ κεῖται τῆς πόλεως, δι' ὃ τοιαύτη κλητέα ἡ πόλις, οὐ πάνυ χαλεπὸν ἰδεῖν. Πῶς δή; Τίς ἄν, ἦν δ' ἐγώ, εἰς ἄλλο τι ἀποβλέψας ἢ δειλὴν ἢ ἀνδρείαν πόλιν εἴποι, ἀλλ' ἢ εἰς τοῦτο τὸ μέρος, ὃ προπολεμεῖ τε καὶ στρατεύεται ὑπὲρ αὐτῆς; Οὐδ' ἂν εἷς, ἔφη, εἰς ἄλλο τι. Οὐ γάρ, οἶμαι, εἶπον, οἵ γε ἄλλοι ἐν αὐτῇ ἢ δειλοὶ ἢ ἀνδρεῖοι ὄντες κύριοι ἂν εἶεν ἢ τοίαν αὐτὴν εἶναι ἢ τοίαν. Οὐ γάρ. Καὶ ἀνδρεία ἄρα πόλις μέρει τινὶ ἑαυτῆς ἐστί, διὰ τὸ ἐν ἐκείνῳ ἔχειν δύναμιν τοιαύτην, ἣ διὰ παντὸς σώσει τὴν περὶ τῶν δεινῶν δόξαν, ταῦτά τε αὐτὰ εἶναι καὶ τοιαῦτα, ἅ τε καὶ οἷα ὁ νομοθέτης παρήγγειλεν ἐν τῇ παιδείᾳ.* Ib. p. 431 D. *Εἰ ἄρα δεῖ τινὰ πόλιν προσαγορεύειν κρείττω ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ αὐτὴν αὑτῆς, καὶ ταύτην προσρητέον. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ καὶ σώφρονα κατὰ πάντα ταῦτα; Καὶ μάλα, ἔφη. Καὶ μὴν εἴ περ αὖ ἐν ἄλλῃ πόλει ἡ αὐτὴ δόξα ἔνεστι τοῖς τε ἄρχουσι καὶ ἀρχομένοις περὶ τοῦ οὕς τινας δεῖ ἄρχειν, καὶ ἐν ταύτῃ ἂν εἴη τοῦτο ἐνόν. ἢ οὐ δοκεῖ; Καὶ μάλα, ἔφη, σφόδρα. Ἐν ποτέροις οὖν φήσεις τῶν πολιτῶν τὸ σωφρονεῖν ἐνεῖναι, ὅταν οὕτως ἔχωσιν, ἐν τοῖς ἄρχουσιν ἢ ἐν τοῖς ἀρχομένοις; Ἐν ἀμφοτέροις που, ἔφη.* Ib. p. 434 A. *Τέκτων σκυτοτόμου ἐπιχειρῶν ἔργα ἐργάζεσθαι ἢ σκυτοτόμος τέκτονος, ἢ τὰ ὄργανα μεταλαμβάνοντες τἀλλήλων ἢ τιμάς, ἢ καὶ ὁ αὐτὸς ἐπιχειρῶν ἀμφότερα πράττειν, πάντα τἆλλα μεταλλαττόμενα, ἆρά σοι ἄν τι δοκεῖ μέγα βλάψαι πόλιν; Οὐ πάνυ, ἔφη. Ἀλλ' ὅταν γε, οἶμαι, δημιουργὸς ὢν ἤ τις ἄλλος χρηματιστὴς φύσει, ἔπειτα ἐπαιρόμενος ἢ πλούτῳ ἢ πλήθει ἢ ἰσχύϊ ἢ ἄλλῳ τῳ τοιούτῳ εἰς τὸ τοῦ πολεμικοῦ εἶδος ἐπιχειρῇ ἰέναι, ἢ τῶν πολεμικῶν τις εἰς τὸ τοῦ βουλευτικοῦ καὶ φύ-*

λακος ἀνάξιος ὢν, καὶ τὰ ἀλλήλων οὗτοι ὄργανα μεταλαμβάνωσι καὶ τὰς τιμάς, ἢ ὅταν ὁ αὐτὸς πάντα ταῦτα ἅμα ἐπιχειρῇ πράττειν, τότε οἶμαι καὶ σοὶ δοκεῖν ταύτην τὴν τούτων μεταβολὴν καὶ πολυπραγμοσύνην ὄλεθρον εἶναι τῇ πόλει. Παντάπασι μὲν οὖν. Ἡ τριῶν ἄρα ὄντων γενῶν πολυπραγμοσύνη καὶ μεταβολὴ εἰς ἄλληλα μεγίστη τε βλάβη τῇ πόλει καὶ ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύοιτο μάλιστα κακουργία. Κομιδῇ μὲν οὖν. Κακουργίαν δὲ τὴν μεγίστην τῆς ἑαυτοῦ πόλεως οὐκ ἀδικίαν φήσεις εἶναι; Πῶς δ' οὔ; Τοῦτο μὲν ἄρα ἀδικία. πάλιν δὲ ὧδε λέγωμεν· χρηματιστικοῦ, ἐπικουρικοῦ, φυλακικοῦ γένους οἰκειοπραγία, ἑκάστου τούτων τὸ ἑαυτοῦ πράττοντος ἐν πόλει, τοὐναντίον ἐκείνου δικαιοσύνη τ' ἂν εἴη καὶ τὴν πόλιν δικαίαν παρέχοι; Οὐκ ἄλλῃ ἔμοιγε δοκεῖ, ἦ δ' ὅς, ἔχειν ἢ ταύτῃ.

a) Dicit boni scientiam, philosophiam, quam nisi callet quisquam, non potest in iusta civitate rectoris munere fungi; de Rep. V, p. 473 C. all. Hac etiam de parte civitatis munerum distributionem commendat, sed ita, ut provectissimos quosque aetate et optimos militantium principes esse velit. Eodem pertinet quod servitutem suae civitati vindicat, non tamen eam, qua Graeci Graecis serviant, de Rep. V, p. 469 C., sed eam, qua Barbari Graecis, ut qui careant illis ingenii dotibus, quibus constat philosophia; Polit. p. 309 A.

De Legg. V, p. 739 B. Πρώτη μὲν τοίνυν πόλις 280
τέ ἐστι καὶ πολιτεία καὶ νόμοι ἄριστοι, ὅπου τὸ πάλαι λεγόμενον ἂν γίγνηται κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν ὅτι μάλιστα· λέγεται δὲ ὡς ὄντως ἐστὶ κοινὰ τὰ φίλων. τοῦτ' οὖν εἴτε που νῦν ἔστιν εἴτ' ἔσται ποτέ, κοινὰς μὲν γυναῖκας, κοινοὺς δὲ εἶναι παῖδας, κοινὰ δὲ χρήματα ξύμπαντα, καὶ πάσῃ μηχανῇ τὸ λεγόμενον ἴδιον πανταχόθεν ἐκ τοῦ βίου ἅπαν ἐξῄρηται, μεμηχάνηται δ' εἰς τὸ δυνατὸν καὶ τὰ φύσει ἴδια κοινὰ ἁμῇ γέ πῃ γεγονέναι, οἷον ὄμματα καὶ ὦτα καὶ χεῖρας κοινὰ μὲν ὁρᾶν δοκεῖν καὶ ἀκούειν καὶ πράττειν, ἐπαινεῖν τε αὖ καὶ ψέγειν καθ' ἓν ὅτι μάλιστα ξύμπαντας ἐπὶ τοῖς

αὐτοῖς χαίροντας καὶ λυπουμένους, καὶ κατὰ δύναμιν οἵ τινες νόμοι μίαν ὅτι μάλιστα πόλιν ἀπεργάζονται, τούτων ὑπερβολῇ πρὸς ἀρετὴν οὐδείς ποτε ὅρον ἄλλον θέμενος ὀρθότερον οὐδὲ βελτίω θήσεται.

Cf. de Rep. V, p. 462 C. In sequentibus aperte pronuntiat se nil nisi speciem perfectae civitatis adumbrare voluisse, dubitans an nunquam talis revera existere queat; cf. de Rep. IX, p. 592 A. Ἐν ᾗ νῦν δὴ διήλθομεν οἰκίζοντες πόλει λέγεις, τῇ ἐν λόγοις κειμένῃ, ἐπεὶ γῆς γε οὐδαμοῦ οἶμαι αὐτὴν εἶναι. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, ἐν οὐρανῷ ἴσως παράδειγμα ἀνάκειται τῷ βουλομένῳ ὁρᾶν καὶ ὁρῶντι ἑαυτὸν κατοικίζειν. διαφέρει δὲ οὐδὲν εἴτε που ἔστιν εἴτε ἔσται. Idem valet de iustitia et homine iusto, de Rep. V, p. 472 B. sqq. — Ex communione bonorum et rei domesticae eximuntur opifices, de Rep. IV, p. 421 C. sqq.; quamquam aliter statuit in opere de legibus, ubi agrorum cultura militantibus imponitur, opificia autem ad peregrinos relegantur, VIII, p. 846 D. sqq.

2. Academia vetus.

a. Speusippus.

281 Diog. L. IV, 1. Διεδέξατο δ' αὐτὸν (sc. Πλάτωνα) Σπεύσιππος — Ἀθηναῖος, — υἱὸς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ποτώνης. καὶ ἐσχολάρχησεν ἔτη ὀκτώ, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς ὀγδόης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος.

282 Diog. L. IV, 2. Οὗτος πρῶτος — ἐν τοῖς μαθήμασιν ἐθεάσατο τὸ κοινὸν καὶ συνῳκείωσε καθόσον ἦν δυνατὸν ἀλλήλοις.

Eodem redeunt quae scribit Themistius in Aristot. Anal. post. Schol. in Arist. p. 248 a. Σπεύσιππος δὲ οὐ καλῶς λέγει φάσκων ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ὁριζόμενον πάντα εἰδέναι· δεῖ γάρ, φησίν, γινώσκειν τὰς διαφορὰς αὐτοῦ πάσας, αἷς τῶν ἄλλων διενήνοχεν. Ex libris Speusippi a Diogene IV, 5. inter alios nominantur διάλογοι τῶν περὶ τὴν πραγματείαν ὁμοίων, libris X, et διαιρέσεις καὶ πρὸς τὰ ὅμοια ὑποθέσεις. Ὅμοια frequenter citantur apud Athenaeum, ubi disputatur de plantis avibusque, animalibus aquaticis et insectis, unde intelligitur Speusippum in singulas res naturales ultra quam Platonem inquisivisse, quem sequebatur in causa generali.

Sext. Emp. adv. Math. VII, 145. Σπεύσιππος δέ, ἐπεὶ τῶν πραγμάτων τὰ μὲν αἰσθητά, τὰ δὲ νοητά, τῶν μὲν νοητῶν κριτήριον ἔλεγεν εἶναι τὸν ἐπιστημονικὸν λόγον, τῶν δὲ αἰσθητῶν τὴν ἐπιστημονικὴν αἴσθησιν· ἐπιστημονικὴν δὲ αἴσθησιν ὑπείληφε καθεστάναι τὴν μεταλαμβάνουσαν τῆς κατὰ τὸν λόγον ἀληθείας. 146. ὥσπερ γὰρ οἱ τοῦ αὐλητοῦ ἢ ψάλτου δάκτυλοι τεχνικὴν μὲν εἶχον ἐνέργειαν, οὐκ ἐν αὐτοῖς δὲ προηγουμένως τελειουμένην, ἀλλὰ τῆς πρὸς τὸν λογισμὸν συνασκήσεως ἀπαρτιζομένην, καὶ ὡς ἡ τοῦ μουσικοῦ αἴσθησις ἐνάργειαν μὲν εἶχεν ἀντιληπτικὴν τοῦ τε ἡρμοσμένου καὶ τοῦ ἀναρμόστου, ταύτην δὲ οὐκ αὐτοφυῆ, ἀλλ' ἐκ λογισμοῦ περιγεγονυῖαν, οὕτω καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ αἴσθησις φυσικῶς παρὰ τοῦ λόγου τῆς ἐπιστημονικῆς μεταλαμβάνει τριβῆς πρὸς ἀπλανῆ τῶν ὑποκειμένων διάγνωσιν. 283

Contrarium est inter id, quod nobis innatum et semper in nobis est, velut ratio, et id, quod exercitatione acquiritur, cf. Plato de Rep. VII, p. 518. supra in nr. 275. not. Videtur igitur Speusippus sensibus plus quam magister tribuisse.

Cic. de Nat. Deor. I, 13. Speusippus — vim quandam dicens, qua omnia regantur, eamque animalem, evellere ex animis conatur cognitionem deorum. 284

Ponuntur haec contentiosius, spectant autem Pythagoreorum illud dogma, quo redierat Speusippus, primum non esse optimum, v. Aristot. Met. Λ, 7. supra in nr. 112. Inde etiam Theophrastus Met. 9. Σπεύσιππος σπάνιόν τι τὸ τίμιον ποιεῖ, τὸ περὶ τὴν τοῦ μέσου χώραν· τὰ δ' ἄκρα καὶ ἑκατέρωθεν. Eodem retuleris haec ap. Stob. Ecl. I, p. 58. Σπεύσιππος τὸν νοῦν οὔτε τῷ ἑνὶ οὔτε τῷ ἀγαθῷ τὸν αὐτόν, ἰδιοφυῆ δέ. Cf. Arist. Met. N, 4. p. 1091, l. 32. Bekk. (cf. Schol. in Arist. p. 828 a.); ib. 5. in. Speusippum Pythagoreos in pluribus quam Platonem sequutum esse patet ex Aristotele Eth. Nicom. I, 4; Met. Z, 2, coll. Theol. Arithm. 8. supra in nr. 118. Quid quod differentia numeri idealis et mathematici a Speusippo sublata esse videtur; cf. Brandis de perditis Aristotel. libris de ideis et de bono p. 46. Quantum pythagorissaverit ille eximie aestimari potest ex fragmento commentationis περὶ Πυθαγορικῶν ἀριθμῶν, Theol. Arithm. 10. p. 61 sq.

285 Seneca Ep. 85, 15. Xenocrates et Speusippus putant beatum vel sola virtute fieri posse, non tamen unum bonum esse quod honestum est. Clem. Alex. Strom. II, p. 418 D. *Σπεύσιππος — τὴν εὐδαιμονίαν φησὶν ἕξιν εἶναι τελείαν ἐν τοῖς κατὰ φύσιν ἔχουσιν, ἢ ἕξιν ἀγαθῶν· ἧς δὴ καταστάσεως ἅπαντας μὲν ἀνθρώπους ὄρεξιν ἔχειν, στοχάζεσθαι δὲ τοὺς ἀγαθοὺς τῆς ἀοχλησίας· εἶεν δ' ἂν αἱ ἀρεταὶ τῆς εὐδαιμονίας ἀπεργαστικαί.*

Videtur vetus Academia, cuius princeps est Speusippus, bona externa aliquanti aestimasse, sed non tanti ut ea ad beate vivendum necessaria putaverit, verum ut fere similiter statuerit atque Antiochus ap. Cic. Acad. pr. II, 43; 44. Neque de moribus quidquam inter Peripateticos et veterem Academiam differre arbitrabatur Cicero de Orat. III, 18; Acad. post. I, 4.

b. Xenocrates.

286 Diog. L. IV, 6. *Ξενοκράτης — Χαλκηδόνιος· οὗτος ἐκ νέου Πλάτωνος ἤκουσεν* [a] —. *Ἦν δὲ τὴν φύσιν νωθρός* [b]. Ib. 14. *Διεδέξατο δὲ Σπεύσιππον καὶ ἀφηγήσατο τῆς σχολῆς πέντε καὶ εἴκοσι ἔτη ἐπὶ Λυσιμαχίδου ἀρξάμενος κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς δεκάτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος. ἐτελεύτα δὲ — ἔτος ἤδη γεγονὼς δεύτερον καὶ ὀγδοηκοστόν.*

a) Athen. XI, p. 507 C. ante Platonem perhibet Aeschinem a Xenocrate auditum esse. — b) Cf. Plut. de Rect. Rat. Aud. 18. — De libris v. Diog. L. IV, 11 sqq.

287 Sext. Empir. adv. Math. VII, 147. *Ξενοκράτης δὲ τρεῖς φησὶν οὐσίας εἶναι, τὴν μὲν αἰσθητήν, τὴν δὲ νοητήν, τὴν δὲ σύνθετον καὶ δοξαστήν· ὧν αἰσθητὴν μὲν εἶναι τὴν ἐντὸς οὐρανοῦ, νοητὴν δὲ πάντων τῶν ἐκτὸς οὐρανοῦ, δοξαστὴν δὲ καὶ σύνθετον τὴν αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ· ὁρατὴ μὲν γάρ ἐστι τῇ αἰσθήσει, νοητὴ δὲ δι' ἀστρολογίας.* 148. *τούτων μέντοι τοῦτον ἐχόντων τὸν τρόπον τῆς μὲν ἐκτὸς οὐρανοῦ καὶ νοητῆς οὐσίας κριτήριον ἀπεφαίνετο τὴν ἐπιστήμην, τῆς δὲ ἐντὸς οὐρανοῦ καὶ αἰσθητῆς αἴσθησιν, τῆς δὲ μικτῆς*

τὴν δόξαν· καὶ τούτων κοινῶς τὸ μὲν διὰ τοῦ ἐπιστημονικοῦ λόγου κριτήριον βέβαιόν τε ὑπάρχειν καὶ ἀληθές, τὸ δὲ διὰ τῆς αἰσθήσεως ἀληθὲς μέν, οὐχ οὕτω δὲ ὡς τὸ διὰ τοῦ ἐπιστημονικοῦ λόγου, τὸ δὲ σύνθετον κοινὸν ἀληθοῦς τε καὶ ψευδοῦς ὑπάρχειν. 149. τῆς γὰρ δόξης τὴν μέν τινα ἀληθῆ εἶναι, τὴν δὲ ψευδῆ· ὅθεν καὶ τρεῖς Μοίρας παραδεδόσθαι, Ἄτροπον μὲν τὴν τῶν νοητῶν, ἀμετάθετον οὖσαν, Κλωθὼ δὲ τὴν τῶν αἰσθητῶν, Λάχεσιν δὲ τὴν τῶν δοξαστῶν. [a]

a) Cf. Plat. de Rep. X, p. 617 B. sqq., ubi eadem facultas Atropo tribuitur, reddendi τὰ ἐπικλωθέντα ἀμετάστροφα. Facit haec doctrina eodem, quo antecedentia placita, ut sensibus plus tribuatur quam Plato iis concesserat, cf. nr. 283. Neque id Platonicae doctrinae consentaneum, quod inter tres illos cogitandi modos distinguitur velut inter partes discretas et separatas. — De finitione δόξης et αἰσθήσεως apparet parum accurate et confusius traditum esse.

Stob. Ecl. I, p. 62. Ξενοκράτης — τὴν μονάδα 288 καὶ τὴν δυάδα θεούς, τὴν μὲν ὡς ἄῤῥενα πατρὸς ἔχουσαν τάξιν ἐν οὐρανῷ βασιλεύουσαν, ἥντινα προσαγορεύει καὶ Ζῆνα καὶ περιττὸν καὶ νοῦν, ὅστις ἐστὶν αὐτῷ πρῶτος θεός· τὴν δὲ ὡς θήλειαν μητρὸς θεῶν δίκην τῆς ὑπὸ τὸν οὐρανὸν λήξεως ἡγουμένην, ἥτις ἐστὶν αὐτῷ ψυχὴ τοῦ παντός [a]. θεῖον δὲ εἶναι καὶ τὸν οὐρανόν, καὶ τοὺς ἀστέρας πυρώδεις Ὀλυμπίους θεούς [b], καὶ ἑτέρους ὑποσελήνους δαίμονας ἀοράτους. ἀρέσκεται δὲ καὶ αὐτῷ . . . * καὶ ἐνδιήκειν τοῖς ὑλικοῖς στοιχείοις. τούτων δὲ τὴν δι' ἀέρος Ἥρην προσαγορεύει, τὴν δὲ διὰ τοῦ ὑγροῦ Ποσειδῶνα, τὴν δὲ διὰ τῆς γῆς φυτοσπόρον ** Δήμητραν. [c]

---

*) Lacuna in codd. notata explenda videtur per τούτους vel ταύτας, nempe δαίμονας. Heeren. Nisi mavis ἀρέσκεται δὲ ταύτας αὐτῷ καὶ ἐνδιήκειν. — In sequentibus Heeren ἐνοικεῖν ex cod. V. Vulgo ἐνδιήκειν, quae vox minime inaudita est, v. Sext. Emp. adv. Math. VIII, 41. αἱ ἐνδιήκουσαι ἐν τοῖς κατὰ μέρος κοινότητες. — **) Videtur scribendum φυτοσπόρον. cf. Preller Demet. u. Perseph. p. 401.

a) Aliud contrarium indicatur Clem. Alex. Strom. V, p. 604 C. Ξενοκράτης — τὸν μὲν ὕπατον Δία, τὸν δὲ νέατον καλῶν ἔμφασιν πατρὸς ἀπολείπει καὶ υἱοῦ, h. e. Dei patris et Dei filii. Sequebatur in hoc Pythagoreos, sicut in multis. Ζεὺς νέατος est Pluto, cf. Lobeck Agl. p. 1098. Aliter Plutarch. Plat. Qu. IX, 1. Ξενοκράτης Δία τὸν ἐν μὲν τοῖς κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν ὕπατον καλεῖ, νέατον δὲ τὸν ὑπὸ σελήνην. A Platone eo differt, quod Dyadi divinum honorem tribuebat, tanquam fundamento rerum materialium: quo pertinet quod malos daemonas esse statuebat, lustrationibus et mysticis sacrificiis placandos, v. Plut. Is. et Osir. 25; 26; et quod fabulam de Zagrei per Titanas dilaceratione ad animae cum corpore coniunctionem retulisse perhibetur, v. Comment. ined. in Platon. Phaed. ap. Cousin Journ. d. Savans. 1835. p. 145. — b) Cf. Cic. de Nat. Deor. I, 13. Paulo secus Clem. Alex. Protr. p. 44 A. Ξενοκράτης ἑπτὰ μὲν θεοὺς τοὺς πλανήτας, ὄγδοον δὲ τὸν ἐκ πάντων αὐτῶν συνεστῶτα κόσμον αἰνίττεται, quod apertum est dici nonnisi de diis inferiorum ordinum. — c) Mythologia Xenocratis prorsus alia fuisse videtur atque Platonis. De daemonibus quidem similiter statuebat, Arist. Top. II, 6. Ξενοκράτης φησὶν εὐδαίμονα εἶναι τὸν τὴν ψυχὴν ἔχοντα σπουδαίαν· ταύτην γὰρ ἑκάστου εἶναι δαίμονα. Stob. Serm. CIV, 24. cf. Plat. de Rep. X, p. 617 D. Sed alienum a Platone quod malos daemonas esse volebat, sacris publicis colendos, et quod daemonas per universam rerum naturam et per ipsa elementa corporum pertinere accipiebat, in quo erat superstitiosior.

289 Plut. de Anim. Procr. 1. Ξενοκράτης — τῆς ψυχῆς τὴν οὐσίαν ἀριθμὸν αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ κινούμενον ἀποφηνάμενος. Ib. 2. Οὐδὲν ἢ γένεσιν ἀριθμοῦ δηλοῦσθαι νομίζουσι (sc. οἱ περὶ τὸν Ξενοκράτη) τῇ μίξει τῆς ἀμερίστου καὶ μεριστῆς οὐσίας· ἀμέριστον μὲν γὰρ εἶναι τὸ ἕν, μεριστὸν δὲ τὸ πλῆθος, ἐκ δὲ τούτων γίνεσθαι τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἑνὸς ὁρίζοντος τὸ πλῆθος καὶ τῇ ἀπειρίᾳ πέρας ἐντιθέντος, ἣν καὶ δυάδα καλοῦσιν ἀόριστον. — — τοῦτον δὲ μήπω ψυχὴν τὸν ἀριθμὸν εἶναι· τὸ γὰρ κινητικὸν καὶ τὸ κινητὸν ἐνδεῖν αὐτῷ· τοῦ δὲ ταὐτοῦ καὶ τοῦ ἑτέρου συμμιγέντων, ὧν τὸ μέν ἐστι κινήσεως ἀρχὴ καὶ μεταβολῆς, τὸ δὲ μονῆς, ψυχὴν γεγονέναι, μηδὲν ἧττον τοῦ ἱστάναι καὶ ἵστασθαι δύναμιν ἢ τοῦ κινεῖσθαι καὶ κινεῖν οὖσαν.

Haec interpretatio est loci Platonis Tim. p. 35 A. Animi finitio, qua dicitur esse numerus se ipse movens, identidem commemoratur apud Aristotelem, sed Xenocrate non nominato, de An. I, 2; 4. Anal. post. II, 4.

Simpl. Phys. fol. 30 a. *Τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ φησὶ* (sc. *Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισιεὺς*) *τῷ περὶ τὰς διχοτομίας ἐνδοῦναι Ξενοκράτη τὸν Χαλκηδόνιον δεξάμενον μὲν τὸ πᾶν τὸ διαιρετὸν πολλὰ εἶναι. τὸ γὰρ μέρος ἕτερον εἶναι τοῦ ὅλου, καὶ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ταὐτὸ ἕν τε ἅμα καὶ πολλὰ εἶναι διὰ τὸ μὴ συναληθεύεσθαι τὴν ἀντίφασιν, μηκέτι συγχωρεῖν πᾶν μέγεθος διαιρετὸν εἶναι καὶ μέρος ἔχειν· εἶναι γάρ τινας ἀτόμους γραμμάς, ἐφ᾽ ὧν οὐκέτι ἀληθεύεσθαι τὸ πολλὰς ταύτας εἶναι· οὕτω γὰρ ᾤετο τὴν τοῦ ἑνὸς εὑρίσκειν φύσιν καὶ φεύγειν τὴν ἀντίφασιν διὰ τοῦ μήτε τὸ διαιρετὸν ἓν εἶναι ἀλλὰ πολλά, μήτε τὰς ἀτόμους γραμμὰς πολλὰ ἀλλ᾽ ἓν μόνον.* 290

Ab aliis haec de lineis insecabilibus doctrina revocatur ad dubitationes de dichotomia corporum, a Zenone excitatas, v. Aristot. de Lin. Insec. in. Quas dubitationes etiamsi evitare studuerit Xenocrates, tamen non sequebatur ut assereret insecabile lineam esse; quod placitum ad eam potius Platonis doctrinam referendum videtur, qua elementa ad triangula laterum disparium revocabantur. Ex eadem triangulorum discrepantia Xenocrates differentiam deorum et daemonum et mortalium derivandam putabat, Plut. de Orac. Def. 13.

Clem. Alex. Strom. II, p. 419 A. *Ξενοκράτης — τὴν εὐδαιμονίαν ἀποδίδωσι κτῆσιν τῆς οἰκείας ἀρετῆς καὶ τῆς ὑπηρετικῆς αὐτῇ δυνάμεως. εἶτα ὡς μὲν ἐν ᾧ γίνεται, φαίνεται λέγων τὴν ψυχήν· ὡς δ᾽ ὑφ᾽ ὧν, τὰς ἀρετάς· ὡς δὲ ἐξ ὧν, ὡς μερῶν, τὰς καλὰς πράξεις καὶ τὰς σπουδαίας ἕξεις τε καὶ διαθέσεις καὶ κινήσεις καὶ σχέσεις, ὡς τούτων οὐκ ἄνευ τὰ σωματικὰ καὶ τὰ ἐκτός.* 291

Cf. nr. 285.

c. Polemo.

292 Cic. Acad. pr. II, 42. Honeste — vivere, fruentem rebus iis, quas primas homini natura conciliet, — vetus Academia censuit, ut indicant scripta Polemonis.

Similiter Stoici, cf. Cic. de Fin. IV, 6. — Polemo Atheniensis, Xenocratis successor, eiusque auditores, Crates et Crantor, morali philosophiae parti potissimum studium navasse videntur, Diog. L. IV, 18. Ἔφασκε δὲ ὁ Πολέμων δεῖν ἐν τοῖς πράγμασι γυμνάζεσθαι καὶ μὴ ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς. Neque fere quicquam sub nominibus eorum affertur, quin pertineat ad ethicam, hoc est ad tritiorem illam atque in medio positam. Crantor primus librorum Platonicorum interpres fuisse dicitur, v. Procul. in Tim. p. 24. Celeberrimum eius opus inscriptum erat περὶ πένθους, v. F. Schneider in Zimmerm. Zeitschr. f. Alterthumsw. 1836. nr. 104 sq.

CAPUT VII.

ARISTOTELES ET PERIPATETICI.

---

1. Aristoteles.

a. De vita eius ac scriptis.

293 Dionys. Hal. Ep. I. ad Ammaeum c. 5. Ἀριστοτέλης υἱὸς μὲν ἦν Νικομάχου τὸ γένος καὶ τὴν τέχνην ἀναφέροντος εἰς Μαχάονα τὸν Ἀσκληπιοῦ [a], μητρὸς δὲ Φαιστίδος, ἀπογόνου τινὸς τῶν ἐκ Χαλκίδος τὴν ἀποικίαν ἀναγαγόντων εἰς Στάγειρα [b]. ἐγεννήθη δὲ κατὰ τὴν ἐννενηκοστὴν καὶ ἐννάτην Ὀλυμπιάδα, Διοτρεφοῦς Ἀθήνησιν ἄρχοντος [c]. — — ἐπὶ δὲ Πολυζήλου ἄρχοντος τελευτήσαντος τοῦ πατρὸς ὀκτωκαιδέκατον

ἔτος ἔχων εἰς Ἀθήνας ἦλθε καὶ συσταθεὶς Πλάτωνι χρόνον εἰκοσαετῆ διέτριψε σὺν αὐτῷ [d]. ἀποθανόντος δὲ Πλάτωνος ἐπὶ Θεοφίλου ἄρχοντος ἀπῆρε πρὸς Ἑρμείαν τὸν Ἀταρνέως τύραννον [e], καὶ τριετῆ χρόνον παρ' αὐτοῦ τρίψας ἐπ' Εὐβούλου ἄρχοντος εἰς Μιτυλήνην ἐχωρίσθη. ἐκεῖθεν δὲ πρὸς Φίλιππον ἤρχετο, κατὰ Πυθόδοτον ἄρχοντα, καὶ διέτριψε χρόνον ὀκταετῆ παρ' αὐτῷ καθηγούμενος Ἀλεξάνδρου [f]. μετὰ δὲ τὴν Φιλίππου τελευτὴν ἐπ' Εὐαινέτου ἄρχοντος ἀφικόμενος εἰς Ἀθήνας ἐσχόλαζεν ἐν Λυκείῳ χρόνον ἐτῶν δώδεκα. τῷ δὲ τρισκαιδεκάτῳ μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτήν, ἐπὶ Κηφισοδώρου ἄρχοντος, ἐπάρας εἰς Χαλκίδα [g] νόσῳ τελευτᾷ, τρία πρὸς τοῖς ἑξήκοντα βιώσας ἔτη.

a) Quae gens sequebatur professionem medicinae et physicae, ut harum artium scientia Aristoteli patria fuerit, cf. Suid. s. v. Νικόμαχος. Pater Aristotelis erat medicus Amyntae, regis Macedonici, Philippi patris, Diog. L. V, 1. — b) Inde Aristoteles Stagirita. — c) H. e. Ol. 99, 1, cf. Diog. L. V, 9 sq., ex quo loco apparet omnes illas, quas habet Dionysius Hal., notationes chronologicas ex Apollodoro sumtas esse. — d) Diog. L. l. l. Aristotelem perhibet decimo septimo aetatis anno ad Platonem perrexisse. Platone vero non continuo utebatur; iste enim eo ipso anno in Siciliam ad Dionysium profectus est, neque Aristoteles inter comites nominatur, neque in secunda neque in tertia peregrinatione. Quod affirmant multi, Aristotelem in simultate cum magistro fuisse, natum est ex eo, quod in multis postea contradicebat Platoni; invidiae vero calumniaeque, quae multa turpiter de Aristotele finxit, tribuendum quod memoratur ingrato animo in magistrum fuisse, v. Aristocl. ap. Euseb. Pr. Ev. XV, 2. — e) Hermias eunuchus erat et servus Eubuli, qui ex trapezita evaserat Atarnensium et Assensium tyrannus. Huius negotia procurans Athenas venit Hermias, ubi Platonem audiebat. Deinde Eubulum in illa tyrannide sequebatur, Aristotelemque et Xenocratem ad se vocabat. Aristoteli fratris filiam in matrimonium dedit, ex qua ille filiam suscepit, qui has regiones tunc demum deseruit, posteaquam periit Hermias, per Memnonem proditus, v. Strab. XIII, p. 610; Diog. L. V, 3. Carmen ab Aristotele in honorem Hermiae compositum servavit Diog. L. V, 7. Praeter filiam ex Pythiade susceptam filium habuit Nicomachum ex Harpyllide concubina, quam ei Hermias

concessisse traditur, v. Diog. L. V, 1; 4. Suid. s. v. Ἀριστοτέλης. — f) De Alexandro ab Aristotele instituto v. Plut. V. Alex. c. 7 sqq., qui tamen magis coniecturas quam certam memoriam sequi videtur. Alexander magistrum accepit tredecim annos natus; sed non continuo eo usus esse videtur, cum Philippus mature filium ad civitatem administrandam adhiberet. Multa traduntur de beneficiis ab Alexandro in Aristotelem collatis, imprimis de praesidiis historiae naturalis, quae ei rex ex intima Asia misisse perhibetur, Plin. H. N. VIII, 16; Athen. IX, p. 398 E. Qua gratia ante mortem Alexandri excidit propter Callisthenem, v. Diog. L. V, 10; Plut. V. Alex. c. 8; 55. Sunt qui narrent venenum, quo Alexandrum necatum tradunt, ab Aristotele subministratum esse, v. Plut. V. Alex. 77. — g) Chalcidem, quae urbs prae ceteris litteris florebat, teste Dicaearcho fragm. p. 30. Buttm., concessisse fertur cum esset impietatis accusatus propter carmen illud in Hermiam compositum, quod paeanem dicebant accusatores, v. Phavorin. ap. Diog. L. V, 5. coll. Athen. XV, p. 696 sq., qui ipsum Aristotelem citat ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τῆς ἀσεβείας, quae scriptio erat subditicia. Accusatio ista incidit in tempora belli Lamiaci, cum Aristoteles studeret partibus Antipatri, unde omnis illa invidia conflata esse videtur.

294 Gellius Noct. Att. XX, 5. Commentationum suarum artiumque, quas discipulis tradebat, Aristoteles philosophus — duas species habuisse dicitur: alia erant, quae nominabat ἐξωτερικά, alia, quae appellabat ἀκροατικά. Ἐξωτερικὰ dicebantur, quae ad rhetoricas meditationes, facultatem argutiarum civiliumque rerum notitiam conducebant, ἀκροατικὰ autem vocabantur, in quibus philosophia remotior subtiliorque agitabatur, quaeque ad naturae contemplationes disceptationesve dialecticas pertinebant. Huic disciplinae, quam dixi ἀκροατικήν, tempus exercendae dabat in Lycio matutinum, nec ad eam quemquam temere admittebat nisi quorum ante ingenium et eruditionis elementa atque in discendo studium laboremque explorasset. Illas vero ἐξωτερικὰς auditiones exercitiumque dicendi eodem in loco vesperi faciebat easque vulgo iuvenibus sine delectu dabat; atque eum δειλινὸν περίπατον appellabat, illum autem supra ἑωθινόν: utroque enim tempore ambulans disserebat. Libros

quoque suos, earum omnium rerum commentarios, seorsum divisit, ut alii ἐξωτερικοὶ dicerentur, partim ἀκροατικοί.

Insignis auctoritas huius loci est, quum in sequentibus provocet ad Andronicum, de quo v. loc. sq. Nomen ἐξωτερικοὶ λόγοι identidem reperitur in scriptis Aristotelis, non vero ἀκροατικά, ἐσωτερικά, vel tale quid. Ethic. Eucl. I, 8. τοῖς ἐξωτερικοῖς λόγοις opponuntur οἱ κατὰ φιλοσοφίαν. Ex Eth. Nic. I, 13. apparet ἐξωτερικοὺς λόγους esse disputationes minus accuratas, parum ad normam scientiae exactas; sed ambiguum eodem loco est utrum hi λόγοι fuerint perscripti an quae tradebantur praesentibus disceptationibus. Ad libros exotericos referendi videntur dialogi, qui erant populariter scripti, v. Cic. de Fin. V, 5; ad Att. IV, 16, 2. cf. ad Att. XIII, 19, 4; ad Famil. I, 9, 23; Plut. adv. Colot. c. 14; Ammon. Herm. ad Arist. Cat. AA. fol. 2 b. Ald. A Simplicio Phys. fol. 2 b. etiam historici libri Aristotelis ad exotericos referuntur, parum accurate: sed aperte fallitur Plutarchus V. Alex. c. 7, ethicam et politicam ad exoterica revocans. Omnino exotericas disputationes amplexas esse dixeris encyclias disciplinas, quatenus hae ab Aristotele ad praeparationem philosophiae ipsius tractabantur, cf. Eth. Nicom. I, 3. Quae nunc supersunt esoterici generis esse videntur omnia.

Strab. XIII, p. 608 sq. Ὁ γὰρ Ἀριστοτέλης τὴν 295
ἑαυτοῦ (sc. βιβλιοθήκην) Θεοφράστῳ παρέδωκεν, ᾧπερ καὶ τὴν σχολὴν ἀπέλιπε, πρῶτος ὧν ἴσμεν συναγαγὼν βιβλία καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Θεόφραστος δὲ Νηλεῖ παρέδωκεν, ὁ δ' εἰς Σκῆψιν κομίσας τοῖς μετ' αὐτὸν παρέδωκεν ἰδιώταις ἀνθρώποις, οἳ κατάκλειστα εἶχον τὰ βιβλία οὐδ' ἐπιμελῶς κείμενα· ἐπειδὴ δὲ ᾔσθοντο τὴν σπουδὴν τῶν Ἀτταλικῶν βασιλέων, ὑφ' οἷς ἦν ἡ πόλις, ζητούντων βιβλία εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς ἐν Περγάμῳ βιβλιοθήκης, κατὰ γῆς ἔκρυψαν ἐν διώρυγί τινι· ὑπὸ δὲ νοτίας καὶ σητῶν κακωθέντα, ὀψέ ποτε ἀπέδοντο οἱ ἀπὸ τοῦ γένους Ἀπελλίκοντι τῷ Τηΐῳ πολλῶν ἀργυρίων τά τε Ἀριστοτέλους καὶ τὰ τοῦ Θεοφράστου βιβλία· ἦν δὲ ὁ Ἀπελλίκων φιλόβιβλος μᾶλλον ἢ φιλόσοφος· διὸ καὶ ζητῶν ἐπανόρθωσιν τῶν διαβρωμάτων,

εἰς ἀντίγραφα καινὰ μετήνεγκε τὴν γραφὴν ἀναπληρῶν οὐκ εὖ, καὶ ἐξέδωκεν ἁμαρτάδων πλήρη τὰ βιβλία. συνέβη δὲ τοῖς ἐκ τῶν περιπάτων, τοῖς μὲν πάλαι τοῖς μετὰ Θεόφραστον, ὅλως οὐκ ἔχουσι τὰ βιβλία πλὴν ὀλίγων καὶ μάλιστα τῶν ἐξωτερικῶν, μηδὲν ἔχειν φιλοσοφεῖν πραγματικῶς, ἀλλὰ θέσεις ληκυθίζειν, τοῖς δ' ὕστερον, ἀφ' οὗ τὰ βιβλία ταῦτα προῆλθεν, ἄμεινον μὲν ἐκείνων φιλοσοφεῖν καὶ ἀριστοτελίζειν, ἀναγκάζεσθαι μέντοι τὰ πολλὰ εἰκότα λέγειν, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν. πολὺ δὲ εἰς τοῦτο καὶ ἡ Ῥώμη προσελάβετο. εὐθὺς γὰρ μετὰ τὴν Ἀπελλίκοντος τελευτὴν Σύλλας εἷλε τὴν Ἀπελλίκοντος βιβλιοθήκην ὁ τὰς Ἀθήνας ἑλών· δεῦρο *) δὲ κομισθεῖσαν Τυραννίων τε ὁ γραμματικὸς διεχειρίσατο φιλαριστοτέλης ὤν, θεραπεύσας τὸν ἐπὶ τῆς βιβλιοθήκης, καὶ βιβλιοπῶλαί τινες γραφεῦσι φαύλοις χρώμενοι καὶ οὐκ ἀντιβάλλοντες, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων συμβαίνει τῶν εἰς πρᾶσιν γραφομένων βιβλίων, καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Plut. V. Sull. c. 26. Λέγεται δὲ κομισθείσης αὐτῆς (sc. τῆς Ἀπελλίκωνος βιβλιοθήκης) εἰς Ῥώμην, Τυραννίωνα τὸν γραμματικὸν ἐνσκευάσασθαι τὰ πολλά, καὶ παρ' αὐτοῦ τὸν Ῥόδιον Ἀνδρόνικον, εὐπορήσαντα τῶν ἀντιγράφων, εἰς μέσον θεῖναι, καὶ ἀναγράψαι τοὺς νῦν φερομένους πίνακας.

Apelliconem Aristotelis bibliothecam possedisse narrat etiam Athenaeus V, p. 214 D. At tamen alio loco, I, p. 3 A., idem Neleum narrat Aristotelis libros Ptolemaeo Philadelpho vendidisse. Aperte falsum est quod Strabo affirmat itemque Plutarchus l. l., Peripateticos post Theophrastum Aristotelis et Theophrasti libris caruisse, v. Brandis über die Schicksale der Aristotelischen Bücher etc. in Mus. Rhen. Philol. I, 3, p. 236 sqq., Stahr Aristotelia P. II. Secundum Ammonium Herm. in Arist. Cat. AA. fol. 3 a. b. Ald.; Scholl. Aristot. p. 30 b; cf. p. 22 a; 28 a. Ptolemaeus Philadelphus studiosissimus erat in Aristotelicis libris conquirendis, habebanturque in bibliotheca Alexandrina Analy-

*) Romam.

ticorum voll. XL, Categoriarum II, quae videntur diversas eiusdem operis editiones, ex parte etiam Aristotelis de iisdem rebus praelectiones comprehendisse; de quibus eae tantum editiones ad nos pervenerunt, quae posterioribus criticis ut genuinae probabantur; quamquam etiam nunc de tribus, quae inter scripta Aristotelis feruntur, Ethicis una tantummodo illa, quae est ad Nicomachum data, ab ipsa Aristotelis manu edita esse videtur. Nova igitur, quam Tyrannio et Andronicus curaverunt, editio, ad meliores fortasse codices, qui ipsius Aristotelis et Theophrasti antigrapha dicebantur, instituta, videtur id potissimum spectasse, ut suppositicia scripta discernerentur a genuinis. Ab Andronico eum insuper ordinem repetendum putamus, quem nostra librorum Aristotelicorum exemplaria sequuntur, cf. Porphyr. Vit. Plotin. γ. 3. a. ὁ δὲ (sc. Ἀνδρόνικος) τὰ Ἀριστοτέλους καὶ Θεοφράστου εἰς πραγματείας διεῖλε, τὰς οἰκείας ὑποθέσεις εἰς ταὐτὸν συναγαγών, qui ordo longe remotus est ab confusione illa tumultuaria, qua hi libri recensentur in aliis catalogis, velut ap. Diog. L. V, 22—28; Anonym. Vit. Arist. ap. Menag. ad Diog. L. l. l.; Catal. libror. Aristot. ex Arab. transl. ap. Buhle Aristot. opp. I, p. 306. At reiecit Andronicus nonnulla, quae posterioribus fidem habére videbantur, velut scriptionem de interpretatione et ex Categoriis hypotheoriam quae vocatur, v. Alex. Aphrod. in libr. I. Analyt. fol. 52 a. ed. Ald. (Scholl. Arist. p. 161 b.); Boethius in Categ. IV. in.; Simpl. in Cat. fol. 95 Z.

b. De philosophia in genere eiusque partibus.

Met. *A*, 2. Διὰ γὰρ τὸ θαυμάζειν οἱ ἄνθρωποι 296
καὶ νῦν καὶ τὸ πρῶτον ἤρξαντο φιλοσοφεῖν, ἐξ ἀρχῆς μὲν τὰ πρόχειρα τῶν ἀπόρων θαυμάσαντες, εἶτα κατὰ μικρὸν οὕτω προϊόντες καὶ περὶ τῶν μειζόνων διαπορήσαντες, οἷον περί τε τῶν τῆς σελήνης παθημάτων καὶ τῶν περὶ τὸν ἥλιον καὶ περὶ ἄστρων καὶ περὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως. ὁ δ' ἀπορῶν καὶ θαυμάζων οἴεται ἀγνοεῖν. διὸ καὶ φιλόμυθος ὁ φιλόσοφός πώς ἐστιν· ὁ γὰρ μῦθος σύγκειται ἐκ θαυμασίων. ὥστ' εἴπερ διὰ τὸ φεύγειν τὴν ἄγνοιαν ἐφιλοσόφησαν, φανερὸν ὅτι διὰ τὸ εἰδέναι τὸ ἐπίστασθαι ἐδίωκον, καὶ οὐ χρήσεώς τινος ἕνεκεν. μαρτυρεῖ δὲ αὐτὸ τὸ συμβεβηκός· σχεδὸν

γὰρ πάντων ὑπαρχόντων τῶν ἀναγκαίων καὶ πρὸς ῥᾳστώνην καὶ διαγωγὴν ἡ τοιαύτη φρόνησις ἤρξατο ζητεῖσθαι. δῆλον οὖν ὡς δι' οὐδεμίαν αὐτὴν ζητοῦμεν χρείαν ἑτέραν, ἀλλ' ὥσπερ ἄνθρωπός φαμεν ἐλεύθερος ὁ αὑτοῦ ἕνεκα καὶ μὴ ἄλλου ὤν, οὕτω καὶ αὕτη μόνη ἐλευθέρα οὖσα τῶν ἐπιστημῶν· μόνη γὰρ αὐτὴ αὑτῆς ἕνεκέν ἐστιν. διὸ καὶ δικαίως ἂν οὐκ ἀνθρωπίνη νομίζοιτο αὐτῆς ἡ κτῆσις· πολλαχῇ γὰρ ἡ φύσις δούλη τῶν ἀνθρώπων ἐστίν, ὥστε κατὰ Σιμωνίδην θεὸς ἂν μόνος τοῦτο ἔχοι γέρας, ἄνδρα δ' οὐκ ἄξιον μὴ οὐ ζητεῖν τὴν καθ' αὐτὸν ἐπιστήμην. εἰ δὴ λέγουσί τι οἱ ποιηταὶ καὶ πέφυκε φθονεῖν τὸ θεῖον, ἐπὶ τούτου συμβαίνειν μάλιστα εἰκὸς καὶ δυστυχεῖς εἶναι πάντας τοὺς περιττούς. ἀλλ' οὔτε τὸ θεῖον φθονερὸν ἐνδέχεται εἶναι, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί, οὔτε τῆς τοιαύτης ἄλλην χρὴ νομίζειν τιμιωτέραν. ἡ γὰρ θειοτάτη καὶ τιμιωτάτη. τοιαύτη δὲ διχῶς ἂν εἴη μόνον· ἥν τε γὰρ μάλιστ' ἂν ὁ θεὸς ἔχοι, θεία τῶν ἐπιστημῶν ἐστί, κἂν εἴ τις τῶν θείων εἴη. μόνη δ' αὕτη τούτων ἀμφοτέρων τετύχηκεν· ὅ τε γὰρ θεὸς δοκεῖ τῶν αἰτίων πᾶσιν εἶναι καὶ ἀρχή τις, καὶ τὴν τοιαύτην ἢ μόνος ἢ μάλιστ' ἂν ἔχοι ὁ θεός [a]. ἀναγκαιότεραι μὲν οὖν πᾶσαι ταύτης, ἀμείνων δ' οὐδεμία.

a) In antecedentibus demonstraverat sapientiam causarum cognitionem esse. Ἀλλὰ μὴν καὶ διδασκαλική γε ἡ τῶν αἰτιῶν θεωρητικὴ μᾶλλον· οὗτοι γὰρ διδάσκουσιν οἱ τὰς αἰτίας λέγοντες περὶ ἕκαστον. τὸ δ' εἰδέναι καὶ τὸ ἐπίστασθαι αὐτῶν ἕνεκα μάλισθ' ὑπάρχει τῇ τοῦ μάλιστα ἐπιστητοῦ ἐπιστήμῃ. ὁ γὰρ τὸ ἐπίστασθαι δι' ἑαυτὸ αἱρούμενος τὴν μάλιστα ἐπιστήμην μάλιστα αἱρήσεται, τοιαύτη δ' ἐστὶν ἡ τοῦ μάλιστα ἐπιστητοῦ, μάλιστα δ' ἐπιστητὰ τὰ πρῶτα καὶ τὰ αἴτια· διὰ γὰρ ταῦτα καὶ ἐκ τούτων τἄλλα γνωρίζεται, ἀλλ' οὐ ταῦτα διὰ τῶν ὑποκειμένων. Cf. Ethic. Nicom. VI, 7. Δεῖ ἄρα τὸν σοφὸν μὴ μόνον τὰ ἐκ τῶν ἀρχῶν εἰδέναι, ἀλλὰ καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς ἀληθεύειν. ὥστ' εἴη ἂν ἡ σοφία νοῦς καὶ ἐπιστήμη, ὥσπερ κεφαλὴν ἔχουσα ἐπιστήμη τῶν τιμιωτάτων. Scientia enim (ἐπιστήμη) eorum cognitio est, quae possunt demonstrari, quae neces-

saria consecutione ex aliquo principio concluduntur: νοῦς vero principiorum cognitio est. Ib. c. 6.

Met. Γ, 2. Καὶ ἔστι τοῦ φιλοσόφου περὶ πάντων δύνασθαι θεωρεῖν. εἰ γὰρ μὴ τοῦ φιλοσόφου, τίς ἔσται ὁ ἐπισκεψόμενος εἰ ταὐτὸ Σωκράτης καὶ Σωκράτης καθήμενος, ἢ εἰ ἓν ἑνὶ ἐναντίον, ἢ τί ἐστι τὸ ἐναντίον, ἢ ποσαχῶς λέγεται; ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. ἐπεὶ οὖν τοῦ ἑνὸς ᾗ ἓν καὶ τοῦ ὄντος ᾗ ὂν ταῦτα καθ' αὑτά ἐστι πάθη, ἀλλ' οὐχ ᾗ ἀριθμοὶ ἢ γραμμαὶ ἢ πῦρ, δῆλον ὡς ἐκείνης τῆς ἐπιστήμης καὶ τί ἐστι γνωρίσαι καὶ τὰ συμβεβηκότ' αὐτοῖς. — — ἐπεὶ ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἀριθμοῦ ᾗ ἀριθμὸς ἴδια πάθη, οἷον περιττότης ἀρτιότης, συμμετρία ἰσότης, ὑπεροχὴ ἔλλειψις, καὶ ταῦτα καὶ καθ' αὑτοὺς καὶ πρὸς ἀλλήλους ὑπάρχει τοῖς ἀριθμοῖς· ὁμοίως δὲ καὶ στερεῷ καὶ ἀκινήτῳ καὶ κινουμένῳ ἀβαρεῖ τε καὶ βάρος ἔχοντι ἔστιν ἕτερα ἴδια· οὕτω καὶ τῷ ὄντι ᾗ ὂν ἔστι τινὰ ἴδια, καὶ ταῦτ' ἐστὶ περὶ ὧν τοῦ φιλοσόφου ἐπισκέψασθαι τἀληθές. σημεῖον δέ· οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ καὶ σοφισταὶ ταὐτὸν μὲν ὑποδύονται σχῆμα τῷ φιλοσόφῳ (ἡ γὰρ σοφιστικὴ φαινομένη μόνον σοφία ἐστί, καὶ οἱ διαλεκτικοὶ διαλέγονται περὶ ἁπάντων), κοινὸν δὲ πᾶσι τὸ ὄν ἐστιν. διαλέγονται δὲ περὶ τούτων δῆλον ὅτι διὰ τὸ τῆς φιλοσοφίας εἶναι αὐτὰ οἰκεῖα. περὶ μὲν γὰρ τὸ αὐτὸ γένος στρέφεται ἡ σοφιστικὴ καὶ ἡ διαλεκτικὴ τῇ φιλοσοφίᾳ, ἀλλὰ διαφέρει τῆς μὲν τῷ τρόπῳ τῆς δυνάμεως [a], τῆς δὲ τοῦ βίου τῇ προαιρέσει. [b] 297

a) Aristoteles τὴν διαλεκτικὴν alia prorsus quam Plato significatione dicit. Top. I, 1. διαλεκτικὸς δὲ συλλογισμὸς ὁ ἐξ ἐνδόξων συλλογιζόμενος. — b) De Soph. El. 1. Ἐπεὶ δ' ἐστί τισι μᾶλλον πρὸ ἔργου τὸ δοκεῖν εἶναι σοφοῖς ἢ τὸ εἶναι καὶ μὴ δοκεῖν (ἔστι γὰρ ἡ σοφιστικὴ φαινομένη σοφία οὖσα δ' οὔ, καὶ ὁ σοφιστὴς χρηματιστὴς ἀπὸ φαινομένης σοφίας ἀλλ' οὐκ οὔσης), δῆλον ὅτι ἀναγκαῖον τούτοις καὶ τὸ τοῦ σοφοῦ ἔργον δοκεῖν ποιεῖν μᾶλλον ἢ ποιεῖν καὶ μὴ δοκεῖν. — — ἡ γὰρ τοιαύτη δύναμις ποιήσει φαίνεσθαι σοφόν, οὗ τυγχάνουσι τὴν προαίρεσιν ἔχοντες.

Sapientia est cognitio generalissimi, quod est ad cognoscendum difficillimum, sed quo constat etiam particularium rerum cognitio. Met. *A*, 2. *τὸ μὲν πάντα ἐπίστασθαι τῷ μάλιστα ἔχοντι τὴν καθόλου ἐπιστήμην ἀναγκαῖον ὑπάρχειν· οὗτος γὰρ οἶδέ πως πάντα τὰ ὑποκείμενα. σχεδὸν δὲ καὶ χαλεπώτατα ταῦτα γνωρίζειν τοῖς ἀνθρώποις, τὰ μάλιστα καθόλου· πορρωτάτω γὰρ τῶν αἰσθήσεών ἐστιν.* — Haec *τοῦ μάλιστα καθόλου* scientia tractatur in philosophia prima, v. loc. sq.

298 Met. *E*, 1. *Εἰ δέ τί ἐστιν ἀΐδιον καὶ ἀκίνητον καὶ χωριστόν* [a], *φανερὸν ὅτι θεωρητικῆς τὸ γνῶναι* [b]. *οὐ μέντοι φυσικῆς γε (περὶ κινητῶν γάρ τινων ἡ φυσική), οὐδὲ μαθηματικῆς, ἀλλὰ προτέρας ἀμφοῖν. ἡ μὲν γὰρ φυσικὴ περὶ ἀχώριστα μὲν ἀλλ' οὐκ ἀκίνητα, τῆς δὲ μαθηματικῆς ἔνια περὶ ἀκίνητα μὲν οὐ χωριστὰ δ' ἴσως, ἀλλ' ὡς ἐν ὕλῃ· ἡ δὲ πρώτη καὶ περὶ χωριστὰ καὶ ἀκίνητα. ἀνάγκη δὲ πάντα μὲν τὰ αἴτια ἀΐδια εἶναι, μάλιστα δὲ ταῦτα· ταῦτα γὰρ αἴτια τοῖς φανεροῖς τῶν θείων* [c]. *ὥστε τρεῖς ἂν εἶεν φιλοσοφίαι θεωρητικαί, μαθηματική* [d], *φυσική, θεολογική. οὐ γὰρ ἄδηλον ὅτι εἴ που τὸ θεῖον ὑπάρχει, ἐν τῇ τοιαύτῃ φύσει ὑπάρχει· καὶ τὴν τιμιωτάτην δεῖ περὶ τὸ τιμιώτατον γένος εἶναι. αἱ μὲν οὖν θεωρητικαὶ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν αἱρετώτεραι, αὕτη δὲ τῶν θεωρητικῶν. ἀπορήσειε γὰρ ἄν τις πότερόν ποθ' ἡ πρώτη φιλοσοφία καθόλου ἐστίν, ἢ περί τι γένος καὶ φύσιν τινὰ μίαν. οὐ γὰρ ὁ αὐτὸς τρόπος οὐδ' ἐν ταῖς μαθηματικαῖς, ἀλλ' ἡ μὲν γεωμετρία καὶ ἀστρολογία περί τινα φύσιν εἰσίν, ἡ δὲ καθόλου πασῶν κοινή* [e]. *εἰ μὲν οὖν μή ἐστί τις ἑτέρα οὐσία παρὰ τὰς φύσει συνεστηκυίας, ἡ φυσικὴ ἂν εἴη πρώτη ἐπιστήμη· εἰ δ' ἐστί τις οὐσία ἀκίνητος, αὕτη προτέρα καὶ φιλοσοφία πρώτη, καὶ καθόλου οὕτως ὅτι πρώτη· καὶ περὶ τοῦ ὄντος ᾗ ὄν, ταύτης ἂν εἴη θεωρῆσαι, καὶ τί ἐστι καὶ τὰ ὑπάρχοντα ᾗ ὄν.*

a) *Τὸ χωριστόν* est *τὸ οὐκ ἐν ὕλῃ*, quod patet ex sequentibus. — b) *Τὰ πρακτικὰ* enim pertinent ad id, quod mutabile est, v. Eth. Nic. VI, 4. — c) *Τὰ φανερὰ τῶν θείων* sunt sidera,

cf. Met. *Λ*, 8; de Coelo I, 3; Meteorol. I, 3. — d) Mathematicam igitur philosophiae partem esse censet, cf. Met. *K*, 4; 7: quamquam obscurum est quid de ratione eius ac loco, quem teneat inter ceteras disciplinas philosophicas, iudicaverit. Dicit mathematicam comprehendere principia physicae, Anal. post. I, 13; simulque partes mathematicae, velut opticam, harmonicam et astronomiam *φυσικώτερα τῶν μαθημάτων*, i. e. physicae potius quam mathematicae partes esse censet, Phys. II, 2. Aliis locis ethica et physica inquirendi ratio mathematicae severitati opponuntur, Met. *α*, 3; Eth. Nic. I, 1. — e) *Ἡ καθόλου μαθηματικὴ* est arithmetica, cf. Met. *Α*, 2. *αἱ γὰρ ἐξ ἐλαττόνων* (sc. *ἐπιστῆμαι*) *ἀκριβέστεραι τῶν ἐκ προθέσεως λαμβανομένων, οἷον ἀριθμητικὴ γεωμετρίας*. Ib. 5. *ἐπεὶ δὲ τούτων* (sc. *μαθημάτων*) *οἱ ἀριθμοὶ φύσει πρῶτοι*. Anal. post. I, 27.

Cf. Met. *Γ*, 3; *K*, 7. Prima philosophia versatur in supremis omnium scientiarum causis atque principiis; petunturque ex illa omnes rationes, quibus ceterae partes aut derivantur aut explicantur. Supremum vero principium est deus, qui est immaterialis et immotus; quocirca prima philosophia appellatur etiam theologia, sive cognitio eius, quod immateriale atque immotum est, Phys. I, 9. extr.; II, 2. extr.; de Part. An. I, 1; de Anim. Mot. 6; de Gen. et Corr. I, 3. Est igitur prima philosophia cognitio eorum, quae maxime generaliter sive quae vere sunt, h. e. principiorum omnium, in quibus ceterae disciplinae innituntur, mathematica, physica etc. Quamobrem etiam analyticam amplectitur, nec sine ea esse potest, Met. *Γ*, 3. Disputationes de generalissimo etiam Logicae nomine comprehendisse Aristoteles videtur; de Gen. An. II, 8. *λέγω δὲ λογικὴν* (sc. *ἀπόδειξιν*) *διὰ τοῦτο, ὅτι ὅσῳ καθόλου μᾶλλον, ποῤῥωτέρω τῶν οἰκείων ἐστὶν ἀρχῶν*. Eth. Eud. I, 8.

Met. Z, 11. *Τῆς φυσικῆς καὶ δευτέρας φιλοσοφίας ἔργον ἡ περὶ τὰς αἰσθητὰς οὐσίας θεωρία.* 299

Cf. nr. 298; de Anim. I, 1. extr. Physices argumenta non perinde certa et definita sunt atque primae philosophiae vel mathematicae. Met. *α*, 3. *τὴν δ' ἀκριβολογίαν τὴν μαθηματικὴν οὐκ ἐν ἅπασιν ἀπαιτητέον, ἀλλ' ἐν τοῖς μὴ ἔχουσιν ὕλην. διόπερ οὐ φυσικὸς ὁ τρόπος· ἅπασα γὰρ ἴσως ἡ φύσις ἔχει ὕλην.* Nam quae habent materiam, ea possunt mutari, sunt igitur non necessaria atque absoluta: scientia vero non pertinet nisi ad necessaria: possibilia non possunt vere cognosci, sed coniectura tantummodo de iis fieri potest, Anal. post. I, 33.

300 Eth. Nicom. I, 1. *Λέγοιτο δ' ἂν ἱκανῶς, εἰ κατὰ τὴν ὑποκειμένην ὕλην διασαφηθείη· τὸ γὰρ ἀκριβὲς οὐχ ὁμοίως ἐν ἅπασι τοῖς λόγοις ἐπιζητητέον, ὥσπερ οὐδ' ἐν τοῖς δημιουργουμένοις. τὰ δὲ καλὰ καὶ τὰ δίκαια, περὶ ὧν ἡ πολιτικὴ*[a] *σκοπεῖται, τοσαύτην ἔχει διαφορὰν καὶ πλάνην ὥστε δοκεῖν νόμῳ μόνον εἶναι, φύσει δὲ μή. τοιαύτην δέ τινα πλάνην ἔχει καὶ τἀγαθὰ διὰ τὸ πολλοῖς συμβαίνειν βλάβας ἀπ' αὐτῶν· ἤδη γάρ τινες ἀπώλοντο διὰ πλοῦτον, ἕτεροι δὲ δι' ἀνδρείαν. ἀγαπητὸν οὖν περὶ τοιούτων καὶ ἐκ τοιούτων λέγοντας παχυλῶς καὶ τύπῳ τἀληθὲς ἐνδείκνυσθαι, καὶ περὶ τῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἐκ τοιούτων λέγοντας τοιαῦτα καὶ συμπεραίνεσθαι. τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἀποδέχεσθαι χρεὼν ἕκαστον τῶν λεγομένων· πεπαιδευμένου γάρ ἐστιν ἐπὶ τοσοῦτον τἀκριβὲς ἐπιζητεῖν καθ' ἕκαστον γένος, ἐφ' ὅσον ἡ τοῦ πράγματος φύσις ἐπιδέχεται· παραπλήσιον γὰρ φαίνεται μαθηματικοῦ τε πιθανολογοῦντος ἀποδέχεσθαι καὶ ῥητορικὸν ἀποδείξεις ἀπαιτεῖν.*

a) Magn. Mor. I, 1. *Μέρος ἐστὶν ἄρα, ὡς ἔοικεν, καὶ ἀρχὴ ἡ περὶ τὰ ἤθη πραγματεία τῆς πολιτικῆς. τὸ δ' ὅλον καὶ τὴν ἐπωνυμίαν δικαίως δοκεῖ ἄν μοι ἔχειν ἡ πραγματεία οὐκ ἠθικὴν ἀλλὰ πολιτικήν.*

De Ethica non aeque accurate sua demonstrante atque prima philosophia et mathematica cf. Eth. Nic. VII, 1; Eud. I, 6. Opponuntur igitur ab Aristotele primae philosophiae s. Logicae duae reliquae partes eadem, qua a Platone, ratione, v. supra nr. 256. Non plures partes esse quam illas tres apparet ex Anal. post. I, 33.

c. Logica.

301 Cat. 2. *Τῶν λεγομένων τὰ μὲν κατὰ συμπλοκὴν λέγεται, τὰ δ' ἄνευ συμπλοκῆς. τὰ μὲν οὖν κατὰ συμπλοκὴν οἷον ἄνθρωπος τρέχει, ἄνθρωπος νικᾷ· τὰ δ' ἄνευ συμπλοκῆς οἷον ἄνθρωπος, βοῦς, τρέχει, νικᾷ.*
Ib. 4. *Τῶν κατὰ μηδεμίαν συμπλοκὴν λεγομένων ἕκα-*

στον ἤτοι οὐσίαν σημαίνει ἢ ποσὸν ἢ ποιὸν ἢ πρός τι ἢ ποῦ ἢ ποτὲ ἢ κεῖσθαι ἢ ἔχειν ἢ ποιεῖν ἢ πάσχειν. ἔστι δὲ οὐσία μὲν ὡς τύπῳ εἰπεῖν οἷον ἄνθρωπος, ἵππος· ποσὸν δὲ οἷον δίπηχυ, τρίπηχυ· ποιὸν δὲ οἷον λευκόν, γραμματικόν· πρός τι δὲ οἷον διπλάσιον, ἥμισυ, μεῖζον· ποῦ δὲ οἷον ἐν Λυκείῳ, ἐν ἀγορᾷ· ποτὲ δὲ οἷον ἐχθές, πέρυσιν· κεῖσθαι δὲ οἷον ἀνάκειται, κάθηται· ἔχειν δὲ οἷον ὑποδέδεται, ὥπλισται· ποιεῖν δὲ οἷον τέμνει, καίει· πάσχειν δὲ οἷον τέμνεται, καίεται. ἕκαστον δὲ τῶν εἰρημένων αὐτὸ μὲν καθ' αὑτὸ ἐν οὐδεμιᾷ καταφάσει λέγεται ἢ ἀποφάσει, τῇ δὲ πρὸς ἄλληλα τούτων συμπλοκῇ κατάφασις ἢ ἀπόφασις γίνεται. ἅπασα γὰρ δοκεῖ κατάφασις καὶ ἀπόφασις ἤτοι ἀληθὴς ἢ ψευδὴς εἶναι· τῶν δὲ κατὰ μηδεμίαν συμπλοκὴν λεγομένων οὐδὲν οὔτε ἀληθὲς οὔτε ψεῦδός ἐστιν, οἷον ἄνθρωπος, λευκόν, τρέχει, νικᾷ.

Decem categoriae (Top. I, 9.) nusquam a principiis certis derivantur, sed velut postulata ubique supponuntur, ut quae sint summa genera enuntiationum; interdum fieri ut idem enuntiatum ad duas categorias referri debeat. Cat. 8. extr. Ἔτι εἰ τυγχάνοι τὸ αὐτὸ πρός τι καὶ ποιὸν ὄν, οὐδὲν ἄτοπον ἐν ἀμφοτέροις τοῖς γένεσιν αὐτὸ καταριθμεῖσθαι. Ipsa vocabula per se neque verum neque falsum indicant, sed nil nisi τὰ παθήματα τῆς ψυχῆς, ea quibus movetur animus; veritas et falsitas compositione demum vocabulorum et separatione efficitur; de Interpret. 1. Τὸ ὂν significat copulam; ib. 3; Met. Θ, 10; Ε, 4. οὐ γάρ ἐστι τὸ ψεῦδος καὶ τὸ ἀληθὲς ἐν τοῖς πράγμασιν, οἷον τὸ μὲν ἀγαθὸν ἀληθές, τὸ δὲ κακὸν εὐθὺς ψεῦδος, ἀλλ' ἐν διανοίᾳ· περὶ δὲ τὰ ἁπλᾶ καὶ τὰ τί ἐστιν οὐδ' ἐν τῇ διανοίᾳ. — — ἐπεὶ δὲ ἡ συμπλοκή ἐστι καὶ ἡ διαίρεσις ἐν διανοίᾳ ἀλλ' οὐκ ἐν τοῖς πράγμασι, τὸ δ' οὕτως ὂν ἕτερον ὂν τῶν κυρίως (ἢ γὰρ τὸ τί ἐστιν ἢ ὅτι ποιὸν ἢ ὅτι ποσὸν ἢ εἴ τι ἄλλο συνάπτει ἢ ἀφαιρεῖ ἡ διάνοια), τὸ μὲν ὡς συμβεβηκὸς καὶ τὸ ὡς ἀληθῶς ὂν ἀφετέον.

Analyt. post. I, 1. Πᾶσα διδασκαλία καὶ πᾶσα μά- 302
θησις διανοητικὴ [a] ἐκ προϋπαρχούσης γίνεται γνώσεως. φανερὸν δὲ τοῦτο θεωροῦσιν ἐπὶ πασῶν· αἵ τε γὰρ μαθηματικαὶ τῶν ἐπιστημῶν διὰ τούτου τοῦ τρόπου

παραγίνονται καὶ τῶν ἄλλων ἑκάστη τεχνῶν. ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τοὺς λόγους οἵ τε διὰ συλλογισμῶν καὶ οἱ δἰ ἐπαγωγῆς· ἀμφότεροι γὰρ διὰ προγινωσκομένων ποιοῦνται τὴν διδασκαλίαν, οἱ μὲν λαμβάνοντες ὡς παρὰ ξυνιέντων, οἱ δὲ δεικνύντες τὸ καθόλου διὰ τοῦ δῆλον εἶναι τὸ καθ' ἕκαστον [b]. Ib. 2. Ἐπίστασθαι δὲ οἰόμεθ' ἕκαστον ἁπλῶς, — — ὅταν τήν τ' αἰτίαν οἰώμεθα γινώσκειν δἰ ἣν τὸ πρᾶγμά ἐστιν, ὅτι ἐκείνου αἰτία ἐστί, καὶ μὴ ἐνδέχεσθαι τοῦτ' ἄλλως ἔχειν. — — εἰ μὲν οὖν καὶ ἕτερός ἐστι τοῦ ἐπίστασθαι τρόπος, ὕστερον ἐροῦμεν [c], φαμὲν δὲ καὶ δἰ ἀποδείξεως εἰδέναι. ἀπόδειξιν δὲ λέγω συλλογισμὸν ἐπιστημονικόν. ἐπιστημονικὸν δὲ λέγω καθ' ὃν τῷ ἔχειν αὐτὸν ἐπιστάμεθα. εἰ τοίνυν ἐστὶ τὸ ἐπίστασθαι οἷον ἔθεμεν, ἀνάγκη καὶ τὴν ἀποδεικτικὴν ἐπιστήμην ἐξ ἀληθῶν τ' εἶναι καὶ πρώτων καὶ ἀμέσων καὶ γνωριμωτέρων καὶ προτέρων καὶ αἰτίων τοῦ συμπεράσματος· οὕτω γὰρ ἔσονται καὶ αἱ ἀρχαὶ οἰκεῖαι τοῦ δεικνυμένου. συλλογισμὸς μὲν γὰρ ἔσται καὶ ἄνευ τούτων, ἀπόδειξις δ' οὐκ ἔσται [d]· οὐ γὰρ ποιήσει ἐπιστήμην. ἀληθῆ μὲν οὖν δεῖ εἶναι, ὅτι οὐκ ἔστι τὸ μὴ ὂν ἐπίστασθαι, οἷον ὅτι ἡ διάμετρος σύμμετρος. ἐκ πρώτων δ' ἀναποδείκτων, ὅτι οὐκ ἐπιστήσεται μὴ ἔχων ἀπόδειξιν αὐτῶν· τὸ γὰρ ἐπίστασθαι ὧν ἀπόδειξίς ἐστι μὴ κατὰ συμβεβηκός, τὸ ἔχειν ἀπόδειξίν ἐστιν. αἴτιά τε καὶ γνωριμώτερα δεῖ εἶναι καὶ πρότερα, αἴτια μὲν ὅτι τότε ἐπιστάμεθα ὅταν τὴν αἰτίαν εἰδῶμεν, καὶ πρότερα, εἴπερ αἴτια, καὶ προγινωσκόμενα οὐ μόνον τὸν ἕτερον τρόπον τῷ ξυνιέναι, ἀλλὰ καὶ τῷ εἰδέναι ὅτι ἔστιν. πρότερα δ' ἐστὶ καὶ γνωριμώτερα διχῶς· οὐ γὰρ ταὐτὸν πρότερον τῇ φύσει καὶ πρὸς ἡμᾶς πρότερον, οὐδὲ γνωριμώτερον καὶ ἡμῖν γνωριμώτερον. λέγω δὲ πρὸς ἡμᾶς μὲν πρότερα καὶ γνωριμώτερα τὰ ἐγγύτερον τῆς αἰσθήσεως, ἁπλῶς δὲ πρότερα καὶ γνωριμώτερα τὰ πορρώτερον. ἔστι δὲ πορρωτάτω μὲν τὰ καθόλου μά-

λιστα, ἐγγυτάτω δὲ τὰ καθ' ἕκαστα· καὶ ἀντίκειται ταῦτ' ἀλλήλοις. e

a) Διανοητική h. e. quae docetur et discitur ἐν διανοίᾳ, cf. not. ad n. 301. — b) Opponuntur inductio et demonstratio per syllogismum. Illa proficiscitur a singulis, haec ab intellectu (σύνεσις, cf. Eth. Nic. VI, 11.) notionis generalis, cuius definitio est principium syllogismi. Anal. post. I, 3. ἀρχὴν ἐπιστήμης εἶναί τινά φαμεν, ᾗ τοὺς ὅρους γνωρίζομεν. Inde ib. 10. τοὺς δ' ὅρους μόνον ξυνίεσθαι δεῖ. Propterea ἡ οὐσία s. τὸ τί ἦν εἶναι, quae definitione exprimitur (Top. VII, 5. ὁρισμός ἐστι λόγος ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων), causa dicitur (Met. Z, 17. φανερὸν τοίνυν ὅτι ζητεῖ τὸ αἴτιον. τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ τί ἦν εἶναι, ὡς εἰπεῖν λογικῶς) et opponuntur sibi cognitio quae fit per demonstrationem et cognitio per definitionem; utrique vero opponitur cognitio per inductionem. Met. Α, 9, qui locus nostro simillimus est, πᾶσα μάθησις διὰ προγιγνωσκομένων ἢ πάντων ἢ τινῶν ἐστί, καὶ ἡ δι' ἀποδείξεως ἢ δι' ὁρισμῶν· δεῖ γὰρ ἐξ ὧν ὁ ὁρισμὸς προειδέναι καὶ εἶναι γνώριμα· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ δι' ἐπαγωγῆς. — c) Cf. Anal. post. I, 3. Ἡμεῖς δέ φαμεν οὔτε πᾶσαν ἐπιστήμην ἀποδεικτικὴν εἶναι, ἀλλὰ τὴν τῶν ἀμέσων ἀναπόδεικτον. καὶ τοῦθ' ὅτι ἀναγκαῖον, φανερόν· εἰ γὰρ ἀνάγκη μὲν ἐπίστασθαι τὰ πρότερα καὶ ἐξ ὧν ἡ ἀπόδειξις, ἵσταται δέ ποτε τὰ ἄμεσα, ταῦτ' ἀναπόδεικτα ἀνάγκη εἶναι. — Ἐπιστήμη ἀναπόδεικτος igitur ea scientia est, quae versatur circa ἀρχὴν ἐπιστήμης, quae tribuitur intellectui (νοῦς), cf. not. ad nr. 396, Anal. post. I, 33. Nullam esse definitionis demonstrationem, statuendam esse scientiam quae fieret sine medio (ἵσταται δέ ποτε τὰ ἄμεσα), hoc valet per universam philosophiam Aristotelis. Anal. post. I, 14 sqq. τὰ δ' ἄπειρα οὐκ ἔστι διεξελθεῖν νοοῦντα. Postulatur ut sint extremae notiones, et summae et infimae; v. loc. laud. Infimae notiones sive notiones individuorum sunt eae, quae non possunt de quoquam enuntiari nisi κατὰ συμβεβηκός; summae notiones pertinent ad ea, de quibus nihil omnino enuntiari potest, v. Anal. pr. I, 27. — d) Est etiam dialecticus syllogismus, qui constat ex propositionibus dialecticis; demonstrationis igitur notio angustior est quam syllogismi. Anal. pr. I, 1; 4. Nostro loco eam regulam spectare videtur, qua postulatur ut principium demonstrationis ei scientiae proprium sit, in qua proponatur haec demonstratio: Anal. post. I, 7. Οὐκ ἄρα ἔστιν ἐξ ἄλλου γένους μεταβάντα δεῖξαι. — — ἐκ γὰρ τοῦ αὐτοῦ γένους ἀνάγκη τὰ ἄκρα καὶ τὰ μέσα εἶναι. Etiam in antecedentibus τὰ πρῶτα et τὰ πρότερα ita distinguenda dixeris, ut illa signi-

ficent propositionem maiorem, haec minorem, quae alicui scientiae propria esse debet; Anal. post. I, 32. *αἱ γὰρ ἀρχαὶ διτταί, ἐξ ὧν τε καὶ περὶ ὅ· αἱ μὲν οὖν ἐξ ὧν κοιναί, αἱ δὲ περὶ ὃ ἴδιαι, οἷον ἀριθμός, μέγεθος.* — e) Anal. pr. II, 23. *φύσει μὲν οὖν πρότερος καὶ γνωριμώτερος ὁ διὰ τοῦ μέσου συλλογισμός, ἡμῖν δ' ἐναργέστερος ὁ διὰ τῆς ἐπαγωγῆς.* Cf. Top. VI, 4; Eth. Nicom. I, 2; Met. Z, 4. Cum iis pugnare videntur quae leguntur Phys. I, 1; sed hoc loco *τὸ καθόλου* alio sensu accipiendum; v. Trendelenb. ad Arist. de Anim. VI, 2, 1.

303 Anal. post. II, 19. *Ἔχει γὰρ* (sc. *τὰ ζῷα*) *δύναμιν σύμφυτον κριτικήν, ἣν καλοῦσιν αἴσθησιν· ἐνούσης δ' αἰσθήσεως τοῖς μὲν τῶν ζῴων ἐγγίνεται μονὴ τοῦ αἰσθήματος, τοῖς δ' οὐκ ἐγγίνεται. ὅσοις μὲν οὖν μὴ ἐγγίνεται, ἢ ὅλως ἢ περὶ ἃ μὴ ἐγγίνεται, οὐκ ἔστι τούτοις γνῶσις ἔξω τοῦ αἰσθάνεσθαι· ἐν οἷς δ', ἔνεστιν αἰσθανομένοις ἔχειν ἔτι ἐν τῇ ψυχῇ. πολλῶν τε τοιούτων γινομένων ἤδη διαφορά τις γίνεται, ὥστε τοῖς μὲν γίνεσθαι λόγον ἐκ τῆς τῶν τοιούτων μονῆς, τοῖς δὲ μή. ἐκ μὲν οὖν αἰσθήσεως γίνεται μνήμη, ὥσπερ λέγομεν, ἐκ δὲ μνήμης πολλάκις τοῦ αὐτοῦ γινομένης ἐμπειρία· αἱ γὰρ πολλαὶ μνῆμαι τῷ ἀριθμῷ ἐμπειρία μία ἐστίν. ἐκ δ' ἐμπειρίας ἢ ἐκ παντὸς ἠρεμήσαντος τοῦ καθόλου ἐν τῇ ψυχῇ, τοῦ ἑνὸς παρὰ τὰ πολλά* [a], *ὃ ἂν ἐν ἅπασιν ἓν ἐνῇ ἐκείνοις τὸ αὐτό, τέχνης ἀρχὴ καὶ ἐπιστήμης, ἐὰν μὲν περὶ γένεσιν, τέχνης, ἐὰν δὲ περὶ τὸ ὄν, ἐπιστήμης. οὔτε δὴ ἐνυπάρχουσιν ἀφωρισμέναι αἱ ἕξεις, οὔτ' ἀπ' ἄλλων ἕξεων γίνονται γνωστικωτέρων, ἀλλ' ἀπὸ αἰσθήσεως, οἷον ἐν μάχῃ τροπῆς γενομένης ἑνὸς στάντος ἕτερος ἔστη, εἶθ' ἕτερος, ἕως ἐπὶ ἀρχὴν ἦλθεν. ἡ δὲ ψυχὴ ὑπάρχει τοιαύτη οὖσα οἵα δύνασθαι πάσχειν τοῦτο. ὃ δ' ἐλέχθη μὲν πάλαι, οὐ σαφῶς δὲ ἐλέχθη, πάλιν εἴπωμεν. στάντος γὰρ τῶν ἀδιαφόρων ἑνός* [b], *πρῶτον μὲν ἐν τῇ ψυχῇ καθόλου (καὶ γὰρ αἰσθάνεται μὲν τὸ καθ' ἕκαστον, ἡ δ' αἴσθησις τοῦ καθόλου ἐστίν, οἷον ἀνθρώπου, ἀλλ' οὐ Καλλίου* [c] *ἀνθρώπου) πάλιν ἐν τούτοις ἵσταται, ἕως ἂν*

τὰ ἀμερῆ στῇ καὶ τὰ καθόλου, οἷον τοιονδὶ ζῷον, ἕως ζῷον [d]· καὶ ἐν τούτῳ ὡσαύτως. δῆλον δὴ ὅτι ἡμῖν τὰ πρῶτα ἐπαγωγῇ γνωρίζειν ἀναγκαῖον· καὶ γὰρ καὶ αἴσθησις οὕτω τὸ καθόλου ἐμποιεῖ. ἐπεὶ δὲ τῶν περὶ τὴν διάνοιαν ἕξεων, αἷς ἀληθεύομεν, αἱ μὲν ἀεὶ ἀληθεῖς εἰσίν, αἱ δὲ ἐπιδέχονται τὸ ψεῦδος, οἷον δόξα καὶ λογισμός, ἀληθῆ δ' ἀεὶ ἐπιστήμη καὶ νοῦς, καὶ οὐδὲν ἐπιστήμης ἀκριβέστερον ἄλλο γένος ἢ νοῦς, αἱ δ' ἀρχαὶ τῶν ἀποδείξεων γνωριμώτεραι, ἐπιστήμη δ' ἅπασα μετὰ λόγου ἐστί, τῶν ἀρχῶν ἐπιστήμη μὲν οὐκ ἂν εἴη, ἐπεὶ δ' οὐδὲν ἀληθέστερον ἐνδέχεται εἶναι ἐπιστήμης ἢ νοῦν, νοῦς ἂν εἴη τῶν ἀρχῶν, ἔκ τε τούτων σκοποῦσι καὶ ὅτι ἀποδείξεως ἀρχὴ οὐκ ἀπόδειξις, ὥστ' οὐδ' ἐπιστήμης ἐπιστήμη. εἰ οὖν μηδὲν ἄλλο παρ' ἐπιστήμην γένος ἔχομεν ἀληθές, νοῦς ἂν εἴη ἐπιστήμης ἀρχή.

a) Ἓν παρὰ τὰ πολλὰ soleat Platonis ideae ab Aristotele dici, quas ipse respuit. Anal. post. I, 11. Εἴδη μὲν οὖν εἶναι ἢ ἕν τι παρὰ τὰ πολλὰ οὐκ ἀνάγκη, εἰ ἀπόδειξις ἔσται, εἶναι μέντοι ἓν κατὰ πολλῶν ἀληθὲς εἰπεῖν ἀνάγκη. Praepositione παρά uti solet ubi indicat eam doctrinam, quam solet acriter impugnare, qua generalia separatim existere et a singulis rebus discreta esse statuantur. Cf. Met. *A*, 6; *B*, 2; *M*, 4. Propterea mirum quod hoc loco ponit ἓν παρὰ τὰ πολλά: sed bene notandum eum id non ponere nisi tanquam quod cogitetur dumtaxat. Similiter Met. *A*, 1., qui locus omnino cum nostro conferendus est, dicitur λόγος ἄνευ τῆς ἐμπειρίας. — b) Cf. de Part. Anim. I, 4. οὐσίαι μέν εἰσι τὰ ἔσχατα εἴδη, ταῦτα δὲ κατὰ τὸ εἶδος ἀδιάφορα, οἷον Σωκράτης, Κορίσκος. Met. *Δ*, 6. ἔτι ἄλλον τρόπον ἓν λέγεται τῷ τὸ ὑποκείμενον τῷ εἴδει εἶναι ἀδιάφορον. ἀδιάφορα δ' ὧν ἀδιαίρετον τὸ εἶδος κατὰ τὴν αἴσθησιν. — ἀδιάφορα igitur sunt individua. — c) Accuratius de ea quaestione agit de Anima II, 6. Λέγεται δὲ τὸ αἰσθητὸν τριχῶς, ὧν δύο μὲν καθ' αὑτά φαμεν αἰσθάνεσθαι, τὸ δὲ ἓν κατὰ συμβεβηκός. τῶν δὲ δύο τὸ μὲν ἴδιόν ἐστιν ἑκάστης αἰσθήσεως, τὸ δὲ κοινὸν πασῶν. λέγω δ' ἴδιον μὲν ὃ μὴ ἐνδέχεται ἑτέρᾳ αἰσθήσει αἰσθάνεσθαι, καὶ περὶ ὃ μὴ ἐνδέχεται ἀπατηθῆναι, οἷον ὄψις χρώματος καὶ ἀκοὴ ψόφου καὶ γεῦσις χυμοῦ. ἡ δ' ἁφὴ πλείους μὲν ἔχει διαφοράς· ἀλλ' ἑκάστη γε κρίνει περὶ τούτων, καὶ οὐκ ἀπατᾶται ὅτι χρῶμα οὐδ' ὅτι ψόφος, ἀλλὰ τί τὸ κε-

χρωσμένον ἢ ποῦ, ἢ τί τὸ ψοφοῦν ἢ ποῦ. τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα λέγεται ἴδια ἑκάστου, κοινὰ δὲ κίνησις, ἠρεμία, ἀριθμός, σχῆμα, μέγεθος· τὰ γὰρ τοιαῦτα οὐδεμιᾶς ἐστὶν ἴδια, ἀλλὰ κοινὰ πάσαις· καὶ γὰρ ἁφῇ κίνησίς τίς ἐστιν αἰσθητὴ καὶ ὄψει. κατὰ συμβεβηκὸς δὲ λέγεται αἰσθητόν, οἷον εἰ τὸ λευκὸν εἴη Διάρους υἱός· κατὰ συμβεβηκὸς γὰρ τούτου αἰσθάνεται, ὅτι τῷ λευκῷ συμβέβηκε τοῦτο οὗ αἰσθάνεται. — Cf. ib. III, 3, 12; Met. Γ, 5. extr. Ne individuum quidem igitur sensu percipitur nisi κατὰ συμβεβηκός, nedum quod est generale. — d) De hoc loco Trendelenburg comm. ad Arist. de Anim. p. 172: „Verborum in his constructio non omnino accurata. Illa enim πρῶτον μὲν ἐν τῇ ψυχῇ καθόλου non habent verbum quo contineantur, etiamsi γίνεται mente supplere velis, nec δέ sequitur, quod particulae μέν respondeat, nec pluralis ἐν τούτοις habet quo referatur. Universam tamen sententiam facile divinabis. A generali aliqua notitia ad generalius proceditur, dum ad ultima perveniatur (τὰ ἀμερῆ καὶ τὰ καθόλου). Hoc enim exemplum probat. Sensu animal percipitur individuum; pluribus eiusdem generibus perceptis certum animalium genus cogitatur (τοιονδὶ ζῷον); pluribus generibus collatis ad ultimam universi animalis notitiam acceditur. Haec vero cur ἀμερὴς dicitur? Quo quid magis generale est, eo plures species subiectas tenet, eo pauciores vero in se ipso notas complectitur. Has notas si notionis partes nominare possis, summum genus ἀμερὲς est, reliqua vero comparate ἀμερεῖς dici possunt." Quae interpretatio habet probabilitatem. Notae notionis ab Aristotele partes notionis vocantur; quamquam species etiam partes esse generis dicit Met. Δ, 25. τὸ γένος τοῦ εἴδους καὶ μέρος λέγεται, ἄλλως δὲ τὸ εἶδος τοῦ γένους μέρος.

Universo loco Aristotelis de scientiae causis et originibus doctrina ita explicatur, ut opponatur Platonicae de recordatione; quapropter id maxime agit, ut demonstret nostram cognitionem arctissime cum sensuum perceptionibus coniunctam esse. Ad primorum principiorum cognitionem pervenimus inductione, τὰ πρῶτα ἐπαγωγῇ γνωρίζειν ἀναγκαῖον: sensus nobis informat generale, καὶ γὰρ καὶ αἴσθησις οὕτω τὸ καθόλου ἐμποιεῖ. Cum generalis aliqua notitia stabilitatem in animo nanciscitur, tunc animus patiens est, ἡ δὲ ψυχὴ ὑπάρχει τοιαύτη οὖσα οἵα δύνασθαι πάσχειν τοῦτο. Qua in re non explicatur quomodo sensus, qui nobis existit in motu (de An. II, 5, 1. ἡ δὲ αἴσθησις ἐν τῷ κινεῖσθαί τε καὶ πάσχειν συμβαίνει), id efficere possit, ut principia sistantur, neque quomodo passio, quae constat motu (ib. §. 3. τοῦ αὐτοῦ ὄντος τοῦ πάσχειν καὶ τοῦ κινεῖσθαι),

inde effici possit, quod quid sistatur. Perinde obscurum est de eo, quod indicatur in extremis, νοῦν esse ἀρχὴν ἐπιστήμης; quod videtur nonnisi de patiente intellectu accipiendum, nisi existimaveris in verbis ἐπεὶ δὲ τῶν περὶ τὴν διάνοιαν ἕξεων priorem disputationem interrumpi. Nam intellectum Aristoteli nil fuisse nisi sensuum effectum haudquaquam putabit qui consideraverit quae solent aliis locis de intellectus ad corpus et sensus ratione ab eo disputari. De qua re satis erit hunc locum laudasse: de An. I, 5. τῆς δὲ ψυχῆς εἶναί τι κρεῖττον καὶ ἄρχον ἀδύνατον· ἀδυνατώτερον δ' ἔτι τοῦ νοῦ. Intellectum impatientem esse, ἀπαθές, hoc in principio ponitur ubicunque ab eo de intellectu disputatur, velut de An. III, 4, 3.

De Anim. III, 5. Ἐπεὶ δ' ὥσπερ ἐν ἁπάσῃ τῇ φύ- 304
σει ἐστί τι τὸ μὲν ὕλη ἑκάστῳ γένει (τοῦτο δὲ ὃ πάντα δυνάμει [a] ἐκεῖνα), ἕτερον δὲ τὸ αἴτιον καὶ ποιητικόν, τῷ ποιεῖν πάντα, οἷον ἡ τέχνη πρὸς τὴν ὕλην πέπονθεν, ἀνάγκη καὶ ἐν τῇ ψυχῇ ὑπάρχειν ταύτας τὰς διαφοράς. καὶ ἔστιν ὁ μὲν τοιοῦτος νοῦς τῷ πάντα γίνεσθαι, ὁ δὲ τῷ πάντα ποιεῖν, ὡς ἕξις τις, οἷον τὸ φῶς· τρόπον γάρ τινα καὶ τὸ φῶς ποιεῖ τὰ δυνάμει ὄντα χρώματα ἐνεργείᾳ χρώματα. καὶ οὗτος ὁ νοῦς χωριστὸς καὶ ἀπαθὴς καὶ ἀμιγὴς τῇ οὐσίᾳ ὢν ἐνεργείᾳ [b]. ἀεὶ γὰρ τιμιώτερον τὸ ποιοῦν τοῦ πάσχοντος καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ὕλης. τὸ δ' αὐτό ἐστιν ἡ κατ' ἐνέργειαν ἐπιστήμη τῷ πράγματι [c]· ἡ δὲ κατὰ δύναμιν χρόνῳ προτέρα ἐν τῷ ἑνί, ὅλως δὲ οὐ χρόνῳ· ἀλλ' οὐχ ὁτὲ μὲν νοεῖ ὁτὲ δ' οὐ νοεῖ [d]. χωρισθεὶς δ' ἐστὶ μόνον τοῦθ' ὅπερ ἐστί, καὶ τοῦτο μόνον ἀθάνατον καὶ ἀΐδιον. οὐ μνημονεύομεν δέ, ὅτι τοῦτο μὲν ἀπαθές, ὁ δὲ παθητικὸς νοῦς φθαρτός, καὶ ἄνευ τούτου οὐθὲν νοεῖ. [e]

a) Materia Aristoteli in universum id est, ex quo omnia possunt fieri, quapropter ipsa nihil est, sed potest dumtaxat fieri quodlibet. Met. *H*, 1. ὕλην δὲ λέγω ἣ μὴ τόδε τι οὖσα ἐνεργείᾳ δυνάμει ἐστὶ τόδε τι. Materia igitur id in quoque genere est, quod eo continetur secundum potentiam (κατὰ δύναμιν). Τοῦτο referendum ad τὸ μέν, ἐκεῖνα sunt, quae genere aliquo continentur. — b) Νοῦς ποιητικὸς est ab omni mixtione purus, a materia separatus (χωριστός), passionis expers, siquidem pa-

tiens est nonnisi materia. *Νοῦς* est actu (*ἐνεργείᾳ*), quia, si talis non esset, materia esset. — c) *Πρᾶγμα* indicat obiectum scientiae. De An. III, 4, 12. *ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν ἄνευ ὕλης τὸ αὐτό ἐστι τὸ νοοῦν καὶ τὸ νοούμενον· ἡ γὰρ ἐπιστήμη ἡ θεωρητικὴ καὶ τὸ οὕτως ἐπιστητὸν τὸ αὐτό ἐστιν.* cf. Met. Λ, 7; 9. Eth. Nic. IX, 4. *δόξειε δ' ἂν τὸ νοοῦν ἕκαστος εἶναι, ἢ μάλιστα.* Ib. X, 7. *καὶ γὰρ ὁ νοῦς τῶν ἐν ἡμῖν, καὶ τῶν γνωστῶν, περὶ ἃ ὁ νοῦς. — — ὁ κατὰ τὸν νοῦν βίος — τοῦτο μάλιστα ἄνθρωπος.* — d) Ad verbum *νοεῖ* supplendum *νοῦς*. Quod attinet ad *ἐπιστήμην τὴν κατὰ δύναμιν*, est illa quidem in singulis rebus (*ἐν τῷ ἑνὶ*) tempore prius quam scientia quae actu est, sed non in universo: h. e. scientia quae actu est et *νοῦς ποιητικὸς* in individuo fiunt ex scientia secundum potentiam et ex intellectu patiente, quod in universo secus est, quippe in quo scientia quae actu est semper una cum ea reperitur, quae est secundum potentiam. Ex quo si sequitur ut intellectus *ποιητικὸς* sit omni tempore exemtus, facile intelligitur illum esse intellectum divinum. Quod aperte pronuntiatur hoc loco, Eth. Eud. VII, 14. *τὸ δὲ ζητούμενον τοῦτ' ἔστι, τίς ἡ τῆς κινήσεως ἀρχὴ ἐν τῇ ψυχῇ. δῆλον δή, ὥσπερ ἐν τῷ ὅλῳ θεός, καὶ πᾶν ἐκείνῳ. κινεῖ γάρ πως πάντα τὸ ἐν ἡμῖν θεῖον. λόγου δ' ἀρχὴ οὐ λόγος ἀλλά τι κρεῖττον. τί οὖν ἂν κρεῖττον καὶ ἐπιστήμης εἴποι πλὴν θεός;* — Quo loco, nisi sumseris Aristotelem deum ipsum loquentem induxisse, extrema vocabula mutanda videntur, vel ita ut scribatur *εἴποις πλὴν θεόν*, vel *εἴη πλὴν θεός*. — e) *Νοῦς παθητικὸς* in singulis animis corporum affectibus omnino expers est. Afficitur ille nonnisi *τῷ νοητῷ*, quia, si hoc secus esset, aliud quicquam, quod actu esset, eo contineretur, ut intellectus id, quod huic contrarium esset, non posset in sese recipere. Est igitur *νοῦς παθητικὸς* nihil aliud nisi facultas intellectus activi, neque per se cogitans est. De Anim. III, 4, 3. *ἀνάγκη ἄρα, ἐπεὶ πάντα νοεῖ* (sc. *ὁ νοῦς*), *ἀμιγῆ εἶναι, ὥσπερ φησὶν Ἀναξαγόρας, ἵνα κρατῇ, τοῦτο δ' ἐστὶν ἵνα γνωρίζῃ· παρεμφαινόμενον γὰρ κωλύει τὸ ἀλλότριον καὶ ἀντιφράττει, ὥστε μηδ' αὐτοῦ εἶναι φύσιν μηδεμίαν ἀλλ' ἢ ταύτην, ὅτι δυνατόν. ὁ ἄρα καλούμενος τῆς ψυχῆς νοῦς* (*λέγω δὲ νοῦν ᾧ διανοεῖται καὶ ὑπολαμβάνει ἡ ψυχή*) *οὐθέν ἐστιν ἐνεργείᾳ τῶν ὄντων πρὶν νοεῖν· διὸ οὐδὲ μεμῖχθαι εὔλογον αὐτὸν τῷ σώματι· ποιός τις γὰρ ἂν γίγνοιτο, ψυχρὸς ἢ θερμός, ἢ κἂν ὄργανόν τι εἴη, ὥσπερ τῷ αἰσθητικῷ· νῦν δ' οὐθέν ἐστιν. καὶ εὖ δὴ οἱ λέγοντες τὴν ψυχὴν εἶναι τόπον εἰδῶν, πλὴν ὅτι οὔτε ὅλη ἀλλ' ἡ νοητική, οὔτε ἐντελεχείᾳ ἀλλὰ δυνάμει τὰ εἴδη.* Actu igitur intelligens fit ope intellectus activi. Quod quo modo

fiat parum explicate dicitur, negative tantummodo, per ea, quibus disputatur adversus Platonis de recordatione doctrinam (*οὐ μνημονεύομεν δέ*); quia recordatio non posset fieri nisi postquam obliti quid sive passi sumus (*ὅτι τοῦτο ἀπαθές*). Quapropter, quanto cunque opere studeat demonstrare intellectum cum sensibus iisque quae sensuum perceptionibus in animam informentur coniunctum esse (de Mem. 1. *καὶ νοεῖν οὐκ ἔστιν ἄνευ φαντάσματος*), nihilo secius intellectus activus, qui scientiae principia animo suppeditat, ei tanquam peregrini generis atque originis esse videtur. De Gener. An. II, 3. *λείπεται δὲ τὸν νοῦν μόνον θύραθεν ἐπεισιέναι καὶ θεῖον εἶναι μόνον· οὐθὲν γὰρ αὐτοῦ τῇ ἐνεργείᾳ κοινωνεῖ σωματικὴ ἐνέργεια.*

Eth. Nic. VI, 12. *Καὶ ὁ νοῦς τῶν ἐσχάτων ἐπ' ἀμφότερα· καὶ γὰρ τῶν πρώτων ὅρων καὶ τῶν ἐσχάτων νοῦς ἐστὶ καὶ οὐ λόγος, καὶ ο μὲν κατὰ τὰς ἀποδείξεις τῶν ἀκινήτων ὅρων καὶ πρώτων* [a], *ὁ δ' ἐν ταῖς πρακτικαῖς* [b] *τοῦ ἐσχάτου καὶ ἐνδεχομένου καὶ τῆς ἑτέρας προτάσεως* [c]. — — *διὸ καὶ ἀρχὴ καὶ τέλος νοῦς· ἐκ τούτων γὰρ αἱ ἀποδείξεις καὶ περὶ τούτων.* 305

a) *Τῶν — πρώτων* pendet ab *ὁ μέν*, non ab *ἀποδείξεις*. — b) Sc. *ἐπιστήμαις*. — c) *ἑτέρα πρότασις* est propositio minor, quae descendit ad particularia inque practicis ducit ad agendum, cf. de Mot. Animal. c. 7.

Oppositi illi scientiae termini, quos cognoscit *νοῦς*, sunt diversae substantiae (*οὐσίαι*), immutabile sive immotum et mutabile sive motum, quod hoc loco appellatur *τὸ ἐνδεχόμενον*, plenius *ἐνδεχόμενον καὶ ἄλλως ἔχειν*. cf. de An. III, 10, 4. *πρακτὸν δ' ἐστὶ τὸ ἐνδεχόμενον καὶ ἄλλως ἔχειν.*

Met. Γ, 2. *Τὸ δὲ ὂν λέγεται μὲν πολλαχῶς, ἀλλὰ πρὸς ἓν καὶ μίαν τινὰ φύσιν.* — — *οὕτω δὲ καὶ τὸ ὂν λέγεται πολλαχῶς μέν, ἀλλ' ἅπαν πρὸς μίαν ἀρχήν· τὰ μὲν γὰρ ὅτι οὐσίαι, ὄντα λέγεται, τὰ δ' ὅτι πάθη οὐσίας, τὰ δ' ὅτι ὁδὸς εἰς οὐσίαν, ἢ φθοραὶ ἢ στερήσεις ἢ ποιότητες ἢ ποιητικὰ ἢ γεννητικὰ οὐσίας, ἢ τῶν πρὸς τὴν οὐσίαν λεγομένων, ἢ τούτων τινὸς ἀποφάσεις ἢ οὐσίας·* — — *πανταχοῦ δὲ κυρίως τοῦ πρώτου ἡ ἐπιστήμη, καὶ ἐξ οὗ τὰ ἄλλα ἤρτηται, καὶ δι' ὃ λέ-* 306

γονται. εἰ οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἡ οὐσία, τῶν οὐσιῶν ἂν δέοι τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς αἰτίας ἔχειν τὸν φιλόσοφον.

Ib. 4. demonstratur in infinitum evagari oportere eum, qui velit primum quicquam esse, quod ceterorum fundamentum sit (ὑποκείμενον, οὐσία), statuere.

307 Cat. 5. *Οὐσία δέ ἐστιν ἡ κυριώτατά τε καὶ πρώτως καὶ μάλιστα λεγομένη, ἣ μήτε καθ' ὑποκειμένου τινὸς λέγεται μήτ' ἐν ὑποκειμένῳ τινί ἐστιν, οἷον ὁ τὶς ἄνθρωπος ἢ ὁ τὶς ἵππος. δεύτεραι δὲ οὐσίαι λέγονται, ἐν οἷς εἴδεσιν αἱ πρώτως οὐσίαι λεγόμεναι ὑπάρχουσι, ταῦτά τε καὶ τὰ τῶν εἰδῶν τούτων γένη, οἷον ὁ τὶς ἄνθρωπος ἐν εἴδει μὲν ὑπάρχει τῷ ἀνθρώπῳ, γένος δὲ τοῦ εἴδους ἐστὶ τὸ ζῷον· δεύτεραι οὖν αὗται λέγονται οὐσίαι, οἷον ὅ τε ἄνθρωπος καὶ τὸ ζῷον. — — Τῶν δὲ δευτέρων οὐσιῶν μᾶλλον οὐσία τὸ εἶδος τοῦ γένους· ἔγγιον γὰρ τῆς πρώτης οὐσίας ἐστίν. ἐὰν γὰρ ἀποδιδῷ τις τὴν πρώτην οὐσίαν τί ἐστι, γνωριμώτερον καὶ οἰκειότερον ἀποδώσει τὸ εἶδος ἀποδιδοὺς ἤπερ τὸ γένος, οἷον τὸν τινὰ ἄνθρωπον ἀποδιδοὺς γνωριμώτερον ἂν ἀποδοίη ἄνθρωπον ἢ ζῷον ἀποδιδούς· τὸ μὲν γὰρ ἴδιον μᾶλλον τοῦ τινὸς ἀνθρώπου, τὸ δὲ κοινότερον. — — Πᾶσα δὲ οὐσία δοκεῖ τόδε τι σημαίνειν. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν πρώτων οὐσιῶν ἀναμφισβήτητον καὶ ἀληθές ἐστιν ὅτι τόδε τι σημαίνει· ἄτομον γὰρ καὶ ἓν ἀριθμῷ τὸ δηλούμενόν ἐστιν· ἐπὶ δὲ τῶν δευτέρων οὐσιῶν φαίνεται μὲν ὁμοίως τῷ σχήματι τῆς προσηγορίας τόδε τι σημαίνειν, ὅταν εἴπῃ ἄνθρωπον ἢ ζῷον, οὐ μὴν ἀληθές γε, ἀλλὰ μᾶλλον ποιόν τι σημαίνει· οὐ γὰρ ἕν ἐστι τὸ ὑποκείμενον ὥσπερ ἡ πρώτη οὐσία, ἀλλὰ κατὰ πολλῶν ὁ ἄνθρωπος λέγεται καὶ τὸ ζῷον[1]. — — Μάλιστα δὲ ἴδιον τῆς οὐσίας δοκεῖ εἶναι τὸ ταὐτὸν καὶ ἓν ἀριθμῷ ὂν τῶν ἐναντίων εἶναι δεκτικόν, οἷον ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων οὐκ ἂν ἔχοι τις τὸ τοιοῦτο προενεγκεῖν, ὅσα μή εἰσιν οὐσίαι, ὃ ἓν ἀριθμῷ ὂν τῶν ἐναντίων δεκτικόν ἐστιν, οἷον τὸ χρῶμα, ὅ ἐστιν ἓν*

καὶ ταὐτὸν τῷ ἀριθμῷ, οὐκ ἔσται λευκὸν καὶ μέλαν, οὐδ' ἡ αὐτὴ πρᾶξις καὶ μία τῷ ἀριθμῷ οὐκ ἔσται φαύλη καὶ σπουδαία· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων, ὅσα μὴ εἰσιν οὐσίαι. ἡ δέ γε οὐσία ἓν καὶ ταὐτὸν ἀριθμῷ ὂν δεκτικὸν τῶν ἐναντίων ἐστίν, οἷον ὁ τὶς ἄνθρωπος, εἷς καὶ ὁ αὐτὸς ὤν, ὁτὲ μὲν λευκὸς ὁτὲ δὲ μέλας γίνεται, καὶ θερμὸς καὶ ψυχρός, καὶ φαῦλος καὶ σπουδαῖος.

a) Impugnat Platonicam de ideis doctrinam, maxime hoc nomine, quia, si generale esset substantia, una eademque substantia plures substantiae eaeque oppositae continerentur, ut in eandem rem eodem tempore contraria caderent. Met. Z, 14. τἀναντία γὰρ ἅμα ὑπάρξει αὐτῷ ἑνὶ καὶ τῷδέ τινι ὄντι. Ib. 15; 16. Ἔτι τὸ ἓν πολλαχῇ οὐκ ἂν εἴη ἅμα, τὸ δὲ κοινὸν ἅμα πολλαχῇ ὑπάρχει· ὥστε δῆλον ὅτι οὐθὲν τῶν καθόλου ὑπάρχει παρὰ τὰ καθ' ἕκαστα χωρίς, ἀλλ' οἱ τὰ εἴδη λέγοντες εἶναι τῇ μὲν ὀρθῶς λέγουσι χωρίζοντες αὐτά, εἴπερ οὐσίαι εἰσί, τῇ δ' οὐκ ὀρθῶς, ὅτι τὸ ἓν ἐπὶ πολλῶν εἶδος λέγουσιν. αἴτιον δ' ὅτι οὐκ ἔχουσιν ἀποδοῦναι τίνες αἱ τοιαῦται οὐσίαι αἱ ἄφθαρτοι παρὰ τὰς καθ' ἕκαστα καὶ αἰσθητάς. ποιοῦσιν οὖν τὰς αὐτὰς τῷ εἴδει τοῖς φθαρτοῖς (ταύτας γὰρ ἴσμεν), αὐτοάνθρωπον καὶ αὐτόϊππον, προστιθέντες τοῖς αἰσθητοῖς τὸ ῥῆμα τὸ αὐτό. — (Haec pro specimine sunto nimiae et iniquioris, qua solet adversus magistrum disceptare, subtilitatis; cf. Met. *B*, 2, p. 997 b. 5.) — — ὅτι μὲν οὖν οὔτε τῶν καθόλου λεγομένων οὐθὲν οὐσία, οὔτ' ἐστὶν οὐσία οὐδεμία ἐξ οὐσιῶν, δῆλον. Ponit igitur generale verum esse, sine quo vera scientia esse nequeat, ut quae semper versetur in generali; generale vero non reperiri putabat nisi in rebus singulis. Anal. post. I, 11. Εἴδη μὲν οὖν εἶναι ἢ ἕν τι παρὰ τὰ πολλὰ οὐκ ἀνάγκη, εἰ ἀπόδειξις ἔσται, εἶναι μέντοι ἓν κατὰ πολλῶν ἀληθὲς εἰπεῖν ἀνάγκη· οὐ γὰρ ἔσται τὸ καθόλου, ἂν μὴ τοῦτο ᾖ· ἐὰν δὲ τὸ καθόλου μὴ ᾖ, τὸ μέσον οὐκ ἔσται, ὥστ' οὐδ' ἀπόδειξις. Hinc sequebatur ut negaret eam substantiam, quae cernitur in ipsis rebus et mutabilis est, verae scientiae obiectum esse posse. Ib. c. 8. Φανερὸν δὲ καὶ ἐὰν ὦσιν αἱ προτάσεις καθόλου ἐξ ὧν ὁ συλλογισμός, ὅτι ἀνάγκη καὶ τὸ συμπέρασμα ἀΐδιον εἶναι τῆς τοιαύτης ἀποδείξεως καὶ τῆς ἁπλῶς εἰπεῖν ἀποδείξεως. οὐκ ἔστιν ἄρα ἀπόδειξις τῶν φθαρτῶν οὐδ' ἐπιστήμη ἁπλῶς, ἀλλ' οὕτως ὥσπερ κατὰ συμβεβηκός, ὅτι οὐ καθόλου αὐτοῦ ἐστίν, ἀλλὰ ποτὲ καὶ πώς. cf. Met. *B*, 4. init. Sed putabat

etiam aliud generale statuendum, quod esset extra individuum. Met. *B*, 4. *εἰ μὲν οὖν μηθὲν ἔστι παρὰ τὰ καθ' ἕκαστα, οὐθὲν ἂν εἴη νοητὸν ἀλλὰ πάντα αἰσθητὰ καὶ ἐπιστήμη οὐθενός, εἰ μή τις εἶναι λέγει τὴν αἴσθησιν ἐπιστήμην. ἔτι δ' οὐδ' ἀΐδιον οὐθὲν οὐδ' ἀκίνητον· τὰ γὰρ αἰσθητὰ πάντα φθείρεται καὶ ἐν κινήσει ἐστίν. ἀλλὰ μὴν εἴ γε ἀΐδιον οὐθέν ἐστιν, οὐδὲ γένεσιν εἶναι δυνατόν· ἀνάγκη γὰρ εἶναί τι τὸ γιγνόμενον καὶ ἐξ οὗ γίγνεται καὶ τούτων τὸ ἔσχατον ἀγένητον, εἴπερ ἵσταταί τε καὶ ἐκ μὴ ὄντος γενέσθαι ἀδύνατον.*

308 Met. Z, 12. *Δεῖ δέ γε ἓν εἶναι ὅσα ἐν τῷ ὁρισμῷ· ὁ γὰρ ὁρισμὸς λόγος τίς ἐστιν εἷς καὶ οὐσίας, ὥσθ' ἑνός τινος δεῖ αὐτὸν εἶναι λόγον· καὶ γὰρ ἡ οὐσία ἕν τι καὶ τόδε τι σημαίνει, ὥς φαμέν. δεῖ δ' ἐπισκοπεῖν πρῶτον περὶ τῶν κατὰ τὰς διαιρέσεις ὁρισμῶν. οὐθὲν γάρ ἕτερόν ἐστιν ἐν τῷ ὁρισμῷ πλὴν τό τε πρῶτον λεγόμενον γένος καὶ αἱ διαφοραί· τὰ δ' ἄλλα γένη ἐστὶ τό τε πρῶτον καὶ μετὰ τούτου αἱ συλλαμβανόμεναι διαφοραί, οἷον τὸ πρῶτον ζῷον, τὸ δ' ἐχόμενον ζῷον δίπουν, καὶ πάλιν ζῷον δίπουν ἄπτερον· ὁμοίως δὲ κἂν διὰ πλειόνων λέγηται. ὅλως δ' οὐθὲν διαφέρει διὰ πολλῶν ἢ δι' ὀλίγων λέγεσθαι, ὥστ' οὐδὲ δι' ὀλίγων ἢ διὰ δυοῖν· τοῖν δυοῖν δὲ τὸ μὲν διαφορὰ τὸ δὲ γένος, οἷον τοῦ ζῷον δίπουν τὸ μὲν ζῷον γένος, διαφορὰ δὲ θάτερον. εἰ οὖν τὸ γένος ἁπλῶς μή ἐστι παρὰ τὰ ὡς γένους εἴδη, ἢ εἰ ἔστι μὲν ὡς ὕλη δ' ἐστίν (ἡ μὲν γὰρ φωνὴ γένος καὶ ὕλη, αἱ δὲ διαφοραὶ τὰ εἴδη καὶ τὰ στοιχεῖα ἐκ ταύτης ποιοῦσιν), φανερὸν ὅτι ὁ ὁρισμός ἐστιν ὁ ἐκ τῶν διαφορῶν λόγος* [a]. Ib. *H*, 6. *Ὁ δ' ὁρισμὸς λόγος ἐστὶν εἷς οὐ συνδέσμῳ καθάπερ ἡ Ἰλιάς, ἀλλὰ τῷ ἑνὸς εἶναι. τί οὖν ἐστιν ὃ ποιεῖ ἓν τὸν ἄνθρωπον, καὶ διὰ τί ἓν ἀλλ' οὐ πολλά, οἷον τό τε ζῷον καὶ τὸ δίπουν. — εἰ δ' ἐστίν, ὥσπερ λέγομεν, τὸ μὲν ὕλη τὸ δὲ μορφή, καὶ τὸ μὲν δυνάμει τὸ δ' ἐνεργείᾳ, οὐκέτι ἀπορία δόξειεν ἂν εἶναι τὸ ζητούμενον. ἔστι γὰρ αὕτη ἡ ἀπορία ἡ αὐτὴ κἂν εἰ ὁ ὅρος εἴη ἱματίου ὁ στρογγύλος χαλκός· εἴη γὰρ ἂν σημεῖον τοὔνομα*

τοῦτο τοῦ λόγου, ὥστε τὸ ζητούμενόν ἐστι τί αἴτιον τοῦ ἓν εἶναι τὸ στρογγύλον καὶ τὸν χαλκόν. οὐκέτι δ' ἡ ἀπορία φαίνεται, ὅτι τὸ μὲν ὕλη τὸ δὲ μορφή. τί οὖν τούτου αἴτιον τοῦ τὸ δυνάμει ὂν ἐνεργείᾳ εἶναι, παρὰ τὸ ποιῆσαν, ἐν ὅσοις ἐστὶ γένεσις; οὐθὲν γάρ ἐστιν αἴτιον ἕτερον τοῦ τὴν δυνάμει σφαῖραν ἐνεργείᾳ εἶναι σφαῖραν, ἀλλὰ τοῦτ' ἦν τὸ τί ἦν εἶναι[b] ἑκατέρῳ. — — ἔστι δ', ὥσπερ εἴρηται, καὶ ἡ ἐσχάτη ὕλη καὶ ἡ μορφὴ ταὐτὸ καὶ δυνάμει, τὸ δὲ ἐνεργείᾳ[c]. ὥστε ὅμοιον τὸ ζητεῖν τοῦ ἑνὸς τί αἴτιον καὶ τοῦ ἓν εἶναι· ἓν γάρ τι ἕκαστον, καὶ τὸ δυνάμει καὶ τὸ ἐνεργείᾳ ἕν πώς ἐστιν. ὥστε αἴτιον οὐθὲν ἄλλο πλὴν εἴ τι ὡς κινῆσαν ἐκ δυνάμεως εἰς ἐνέργειαν.

a) Paulo infra sequuntur haec: *Φανερὸν ὅτι ἡ τελευταία διαφορὰ ἡ οὐσία τοῦ πράγματος ἔσται καὶ ὁ ὁρισμός.* — b) *τὸ τί ἦν εἶναι* et *τὸ τί ἐστι* fere idem significant, id quod est secundum notionem suam. Met. Z, 7. *λέγω δ' οὐσίαν ἄνευ ὕλης τὸ τί ἦν εἶναι.* Quid inter utramque locutionem intersit vix poterit expediri, neque de grammatica ratione in promtu est, v. Trendelenburg Mus. Rhen. Philol. 1828. p. 547 sqq. et in Comment. ad Arist. de An. p. 192 sq. — c) *τὸ δὲ* requirit *τὸ μέν*, quod supplendum est ante vocem *δυνάμει*, quae ellipsis Aristoteli non insueta est, v. Phys. VIII, 1, p. 251 b. 1. et 3. all. — *Ἐσχάτη ὕλη* posset esse *ὕλη* quatenus ea est *τὸ ἔσχατον ὑποκείμενον*, v. Met. Z, 3, p. 1029 a. 24.; Λ, 3. init. Sed videtur illa nostro loco opponi primae materiae, *τῇ πρώτῃ ὕλῃ*, Met. Θ, 7, h. e. prorsus rudi atque indigestae, ut *ἐσχάτη ὕλη* sit ea, quae ad aliquam formam condita est, velut mollis, aut quae perfectiorem formam nacta est, globosa, cf. Met. Z, 10, p. 1035 b. 30.

Nostrum locum si sequimur, duo insunt tam in finitione quam in substantia: in finitione genus et differentia, in substantia materia et forma (*εἶδος, μορφή*). Genus est materia, nam haec generale illud fundamentum est, ex quo res ad particulares substantias efformantur. Met. Z, 8. *τὸ γὰρ τόδε τι ποιεῖν ἐκ τοῦ ὅλως ὑποκειμένου τόδε ποιεῖν ἐστίν.* Hanc ipsam ob causam *ἄπειρον* est; Phys. III, 7. *φανερὸν ὅτι ὡς ὕλη τὸ ἄπειρόν ἐστιν αἴτιον.* Forma vero est ea differentia, qua genus, quod per se infinitum est, sive materia, fit certum aliquid et finitum; de Part. An. I, 3. *ἔστι δ' ἡ διαφορὰ τὸ εἶδος ἐν τῇ ὕλῃ.* Inde sequitur ut quaecunque substantia finita est, composita sit

ex forma atque materia. Genus autem sive notio generalis id significat, quod potest dumtaxat esse; quippe est illud id, quod inter oppositos substantiae modos fluctuatur; eiuscemodi autem est materia. Met. *Λ*, 2. *τὸ μὲν ὑπομένει, τὸ δ' ἐναντίον οὐχ ὑπομένει· ἔστιν ἄρα τι τρίτον παρὰ τὰ ἐναντία, ἡ ὕλη.* Prima materia igitur per se nihil est, Met. *Θ*, 7, sed fundamentum tantummodo substantiae particularis, Met. *H*, 1. *ὕλην δὲ λέγω ἣ μὴ τόδε τι οὖσα ἐνεργείᾳ δυνάμει ἐστὶ τόδε τι.* Est illa non ens, neque igitur cognosci potest, sed nonnisi secundum analogiam ex sua ad substantiam ratione iudicari. Phys. I, 7. *ἡ δ' ὑποκειμένη φύσις ἐπιστητὴ κατ' ἀναλογίαν· ὡς γὰρ πρὸς ἀνδριάντα χαλκὸς ἢ πρὸς κλίνην ξύλον ἢ πρὸς τῶν ἄλλων τι τῶν ἐχόντων μορφὴν ἡ ὕλη καὶ τὸ ἄμορφον ἔχει πρὶν λαβεῖν τὴν μορφήν, οὕτως αὕτη πρὸς οὐσίαν ἔχει καὶ τὸ τόδε τι καὶ τὸ ὄν.* Differentia denique est actus quatenus opponitur potentiae, siquidem substantiae particulares non sunt nisi quatenus opponuntur aliis. Propterea nostro loco *ἡ ὕλη* ponitur esse *δυνάμει ὄν*, *ἡ μορφὴ* vero *ἐνεργείᾳ ὄν*, hoc est id quod est actu. Neque tamen illud, quod in singulis rebus forma est, unquam invenitur purum et a materia discretum, v. Phys. II, 1., ubi loquitur de natura: *ἡ μορφὴ καὶ τὸ εἶδος οὐ χωριστὸν ὂν ἀλλ' ἢ κατὰ τὸν λόγον*, neque exprimi potest nisi secundum analogiam; v. Met. *Θ*, 6. *δῆλον δ' ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστα τῇ ἐπαγωγῇ ὃ βουλόμεθα λέγειν, καὶ οὐ δεῖ παντὸς ὅρον ζητεῖν ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνάλογον συνορᾶν, ὅτι ὡς τὸ οἰκοδομοῦν πρὸς τὸ οἰκοδομικόν, καὶ τὸ ἐγρηγορὸς πρὸς τὸ καθεῦδον, καὶ τὸ ὁρῶν πρὸς τὸ μύον μὲν ὄψιν δὲ ἔχον, καὶ τὸ ἀποκεκριμένον ἐκ τῆς ὕλης πρὸς τὴν ὕλην, καὶ τὸ ἀπειργασμένον πρὸς τὸ ἀνέργαστον. ταύτης δὲ τῆς διαφορᾶς θάτερον μόριον ἔστω ἡ ἐνέργεια ἀφωρισμένη, θατέρῳ δὲ τὸ δυνατόν.* Ex quibus intelligitur Aristotelis notionem formae non modo corporalem formam comprehendere, sed ad id vel maxime pertinere, quod non extrinsecus in aliquam rem informatur, sed ipsa rei notio est atque substantia. Documento est quod negat cadaveribus notionem vel formam animalis tribui posse, etiamsi habeant speciem animalis; eandemque rationem esse putabat dissectorum animalis membrorum. De Part. An. I, 1. *ἡ γὰρ κατὰ τὴν μορφὴν φύσις κυριωτέρα τῆς ὑλικῆς φύσεως. εἰ μὲν οὖν τῷ σχήματι καὶ τῷ χρώματι ἕκαστόν ἐστι τῶν τε ζῴων καὶ τῶν μορίων, ὀρθῶς ἂν Δημόκριτος λέγοι· φαίνεται γὰρ οὕτως ὑπολαβεῖν. φησὶ γοῦν παντὶ δῆλον εἶναι οἷόν τι τὴν μορφήν ἐστιν ὁ ἄνθρωπος, ὡς ὄντος αὐτοῦ τῷ τε σχήματι καὶ τῷ χρώματι γνωρίμου. καίτοι καὶ ὁ τεθνεὼς ἔχει τὴν αὐτὴν τοῦ σχήματος μορφήν, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἔστιν ἄνθρω-*

κος κτλ. Met. Z, 10; 11. Forma igitur Aristoteli principale in substantia esse videbatur; quo pertinet etiam illud, quod definitionem formae revocat ad differentiam; in quo haud procul a Platonis de ideis doctrina abest. Sed putabat Aristoteles materiam singulis ac mutabilibus rebus necessariam esse, quia hae possent contraria in se recipere; neque vero differentia per se substantiam ei significat, sed eatenus dumtaxat, quatenus inest in materia. Top. IV, 2. *οὐδεμία γὰρ διαφορὰ σημαίνει τί ἐστιν, ἀλλὰ μᾶλλον ποιόν τι, καθάπερ τὸ πεζὸν καὶ τὸ δίπουν. — — οὐδὲ δοκεῖ μετέχειν ἡ διαφορὰ τοῦ γένους· πᾶν γὰρ τὸ μετέχον τοῦ γένους ἢ εἶδος ἢ ἄτομόν ἐστιν, ἡ δὲ διαφορὰ οὔτε εἶδος οὔτε ἄτομόν ἐστιν.* Substantia particularis igitur efficitur consociatione generalis et particularis; consociatur autem utrumque secundum notionem suam, siquidem quod est actu, id potentia quoque sit oportet: quocirca, si utriusque consociationem, qualis cernitur in singulis substantiis, explicare volumus, id maxime spectandum est, ut causam moventem (*τὸ ποιῆσαν, αἴτιον τοῦ ἐν εἶναι τὸ στρογγύλον καὶ τὸν χαλκόν, τὸ κινῆσαν ἐκ δυνάμεως εἰς ἐνέργειαν*), qua quaeque substantia efficiatur, investigemus.

Met. *Z*, 7. *Πάντα δὲ τὰ γιγνόμενα ὑπό τέ τινος* 309
γίγνεται καὶ ἔκ τινος καὶ τί. — — τὸ δ' ἐξ οὗ γίγνεται, ἣν λέγομεν ὕλην· τὸ δ' ὑφ' οὗ, τῶν φύσει τι ὄντων· τὸ δὲ τί, ἄνθρωπος ἢ φυτὸν ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ἃ δὴ μάλιστα λέγομεν οὐσίας εἶναι. ἅπαντα δὲ τὰ γιγνόμενα ἢ φύσει ἢ τέχνῃ ἔχει ὕλην· δυνατὸν γὰρ καὶ εἶναι καὶ μὴ εἶναι ἕκαστον αὐτῶν, τοῦτο δ' ἐστὶν ἐν ἑκάστῳ ὕλη. — — καὶ ὑφ' οὗ, ἡ κατὰ τὸ εἶδος λεγομένη φύσις ἡ ὁμοειδής· αὕτη δ' ἐν ἄλλῳ· ἄνθρωπος γὰρ ἄνθρωπον γεννᾷ.

Causa movens (*τὸ ὑφ' οὗ*) est forma, quae eo discrepat a causa formali, quod est in re alia atque extra id posita, quod per eam efficitur: Met. *Δ*, 4. *οὐ μόνον τὰ ἐνυπάρχοντα αἴτια, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐκτὸς οἷον τὸ κινοῦν.* Sunt autem eiusdem semper generis ea forma (*ἡ ὁμοειδής*), per quam aliquid efficitur, atque ea quae est in alio, quod per illam efficitur, tam in natura quam in arte; naturalis enim generatio ita comparata est, ut quodque individuum alterum sui generis individuum producat; itemque in arte factis forma illa, quae arte exprimitur, antequam exprimatur existit, videlicet insidens in mente artificis.

Met. Z, 7. ἀπὸ τέχνης δὲ γίγνεται ὅσων τὸ εἶδος ἐν τῇ ψυχῇ. — ὥστε συμβαίνει τρόπον τινὰ ἐξ ὑγιείας τὴν ὑγίειαν γίνεσθαι καὶ τὴν οἰκίαν ἐξ οἰκίας, τῆς ἄνευ ὕλης τὴν ἔχουσαν ὕλην· ἡ γὰρ ἰατρική ἐστι καὶ οἰκοδομικὴ τὸ εἶδος τῆς ὑγιείας καὶ τῆς οἰκίας. Causa igitur movens ei, quod per eam efficitur, genere affinis est, sed numero diversa, siquidem eadem idem efficit etiam in alia materia aliove individuo. Met. Z, 8. φανερὸν ὅτι τὸ γεννῶν τοιοῦτον μὲν οἷον τὸ γεννώμενον, οὐ μέντοι τὸ αὐτό γε, οὐδ' ἓν τῷ ἀριθμῷ ἀλλὰ τῷ εἴδει, οἷον ἐν τοῖς φυσικοῖς· ἄνθρωπος γὰρ ἄνθρωπον γεννᾷ. Praeter causas moventes, quae vel in natura vel in arte cernuntur, casus quoque, τὸ αὐτόματον, ab Aristotele inter causas numeratur, sed non nisi κατὰ συμβεβηκός, Phys. II, 5.

310 Phys. II, 3. Διωρισμένων δὲ τούτων ἐπισκεπτέον περὶ τῶν αἰτίων, ποῖά τε καὶ πόσα τὸν ἀριθμόν ἐστιν. ἐπεὶ γὰρ τοῦ εἰδέναι χάριν ἡ πραγματεία, εἰδέναι δ' οὐ πρότερον οἰόμεθα ἕκαστον πρὶν ἂν λάβωμεν τὸ διὰ τί περὶ ἕκαστον (τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ λαβεῖν τὴν πρώτην αἰτίαν), δῆλον ὅτι καὶ ἡμῖν τοῦτο ποιητέον καὶ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς καὶ πάσης τῆς φυσικῆς μεταβολῆς, ὅπως εἰδότες αὐτῶν τὰς ἀρχὰς ἀνάγειν εἰς αὐτὰς πειρώμεθα τῶν ζητουμένων ἕκαστον. ἕνα μὲν οὖν τρόπον αἴτιον λέγεται τὸ ἐξ οὗ γίνεταί τι ἐνυπάρχοντος, οἷον ὁ χαλκὸς τοῦ ἀνδριάντος καὶ ὁ ἄργυρος τῆς φιάλης καὶ τὰ τούτων γένη, ἄλλον δὲ τὸ εἶδος καὶ τὸ παράδειγμα [a]· τοῦτο δ' ἐστὶν ὁ λόγος ὁ τοῦ τί ἦν εἶναι καὶ τὰ τούτου γένη, οἷον τοῦ διὰ πασῶν [b] τὰ δύο πρὸς ἕν, καὶ ὅλως ὁ ἀριθμὸς καὶ τὰ μέρη τὰ ἐν τῷ λόγῳ. ἔτι ὅθεν ἡ ἀρχὴ τῆς μεταβολῆς ἡ πρώτη ἢ τῆς ἠρεμήσεως, οἷον ὁ βουλεύσας αἴτιος, καὶ ὁ πατὴρ τοῦ τέκνου, καὶ ὅλως τὸ ποιοῦν τοῦ ποιουμένου καὶ τὸ μεταβάλλον τοῦ μεταβαλλομένου. ἔτι ὡς τὸ τέλος· τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ οὗ ἕνεκα, οἷον τοῦ περιπατεῖν ἡ ὑγίεια· διὰ τί γὰρ περιπατεῖ; φαμὲν ἵνα ὑγιαίνῃ, καὶ εἰπόντες οὕτως οἰόμεθα ἀποδεδωκέναι τὸ αἴτιον. καὶ ὅσα δὴ κινήσαντος ἄλλου μεταξὺ γίγνεται τοῦ τέλους [c], οἷον τῆς ὑγιείας ἡ ἰσχνασία ἢ ἡ κάθαρσις ἢ τὰ φάρμακα

ἢ τὰ ὄργανα· πάντα γὰρ ταῦτα τοῦ τέλους ἕνεκά ἐστι, διαφέρει δ' ἀλλήλων ὡς ὄντα τὰ μὲν ἔργα τὰ δ' ὄργανα.

a) Consulto utitur hac voce Platonica, παράδειγμα, ne dubitetur quin id, quod εἶδος sive μορφή ab eo dicitur, idem sit atque παράδειγμα sive ἰδέα Platonis. — b) Musicorum vocabulum. Plene dicitur ἡ διὰ πασῶν χορδῶν ἁρμονία s. συμφωνία, octava quam nos vocamus, quae iudicatur ratione sonorum ipsa comprehensorum, numeris consignatorum. — c) Cave τοῦ τέλους referas ad τὸ μεταξύ, tanquam numeretur quintum genus causarum. Potius supplendum ἐστί, scil. ὅσα — γίγνεται — τοῦ τέλους ἐστί.

Cf. Met. Δ, 2., ubi de iisdem quatuor causis iisdem verbis. Ad has quatuor causas omnium, quaecunque fiunt, principia ab Aristotele revocantur. Cf. Anal. post. II, 11; de Gener. An. I, 1; Met. Α, 3; Η, 4. Causa finalis (τὸ τέλος, τὸ οὗ ἕνεκα) cum causa movente coniuncta est propterea quod, ubicunque fit aliquid, finis propositus sit necesse est, propter quem illud fiat, non solum in arte verum etiam in natura. De Part. An. I, 1. ἡ φύσις ἕνεκά του ποιεῖ πάντα. Met. Α, 3. τέλος γὰρ γενέσεως καὶ κινήσεως πάσης τοῦτ' ἐστίν (sc. τὸ οὗ ἕνεκα καὶ τἀγαθόν). Id autem quod fit, sive finis generationis, est actus (ἐνέργεια) formae, ideoque forma sive substantia in actu idem est quod causa finalis. De Part. An. I, 1. ἡ γὰρ γένεσις ἕνεκα τῆς οὐσίας ἐστίν, ἀλλ' οὐχ ἡ οὐσία ἕνεκα τῆς γενέσεως. De Gen. An. V, 1. Eadem consecutione fit ut energia et finis Aristoteli fere idem significent, et ut energiae non modo finis et actus tribuatur, sed etiam motus. Met. Θ, 8. ἔτι ἡ ὕλη ἐστὶ δυνάμει, ὅτι ἔλθοι ἂν εἰς τὸ εἶδος· ὅταν δέ γ' ἐνεργείᾳ ᾖ, τότε ἐν τῷ εἴδει ἐστίν. — — τὸ γὰρ ἔργον τέλος, ἡ δὲ ἐνέργεια τὸ ἔργον. διὸ καὶ τοὔνομα ἐνέργεια λέγεται κατὰ τὸ ἔργον, καὶ συντείνει πρὸς τὴν ἐντελέχειαν. ἐπεὶ δ' ἐστὶ τῶν μὲν ἔσχατον ἡ χρῆσις, οἷον ὄψεως ἡ ὅρασις, καὶ οὐθὲν γίγνεται παρὰ ταύτην ἕτερον ἀπὸ τῆς ὄψεως ἔργον, ἀπ' ἐνίων δὲ γίγνεταί τι, οἷον ἀπὸ τῆς οἰκοδομικῆς οἰκία παρὰ τὴν οἰκοδόμησιν, ὅμως οὐθὲν ἧττον ἔνθα μὲν τέλος ἔνθα δὲ μᾶλλον τέλος τῆς δυνάμεώς ἐστιν. ἡ γὰρ οἰκοδόμησις ἐν τῷ οἰκοδομουμένῳ, καὶ ἅμα γίγνεται καὶ ἔστι τῇ οἰκίᾳ. ὅσων μὲν οὖν ἕτερόν τί ἐστι παρὰ τὴν χρῆσιν τὸ γιγνόμενον, τούτων μὲν ἡ ἐνέργεια ἐν τῷ ποιουμένῳ ἐστίν, οἷον ἥ τε οἰκοδόμησις ἐν τῷ οἰκοδομουμένῳ καὶ ἡ ὕφανσις ἐν τῷ ὑφαινομένῳ, ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων, καὶ ὅλως ἡ κίνησις ἐν τῷ κινουμένῳ· ὅσων δὲ μή ἐστιν ἄλλο τι ἔργον παρὰ τὴν

ἐνέργειαν, ἐν αὐτοῖς ὑπάρχει ἡ ἐνέργεια, οἷον ἡ ὅρασις ἐν τῷ ὁρῶντι καὶ ἡ θεωρία ἐν τῷ θεωροῦντι καὶ ἡ ζωὴ ἐν τῇ ψυχῇ. διὸ καὶ ἡ εὐδαιμονία· ζωὴ γάρ ποιά τις ἐστίν. ὥστε φανερὸν ὅτι ἡ οὐσία καὶ τὸ εἶδος ἐνέργειά ἐστιν. Quo loco indicatur differentia inter energiam et entelechiam, quae vocabula vulgo eadem significatione usurpantur. Entelechia autem illo loco coniunctionem finis et actionis significare videtur; cf. Trendelenb. ad Aristot. de Anim. p. 296: „Accedimus ad eam derivationem, quae fere agnita est, ita ἐντελέχειαν ab adiectivo ἐντελεχής esse ductam, ut νουνέχεια a νουνεχής, συνέχεια a συνεχής. Adiectivum ἐντελεχής cognata ἐντελεχείας significatione esse usurpatum uno Aristotelis loco probamus, de Gen. et Corr. II, 10. Συνεπλήρωσε τὸ ὅλον ὁ θεὸς ἐντελεχῆ ποιήσας τὴν γένεσιν. Ita ἐντελέχεια, quatenus verbi origine significationem indicat suam, eum statum denotat, quo quid ad perfectionem productum est. — — Miscentur inter se ἐντελέχεια et ἐνέργεια. Sed an ab origine eaedem sint quaerendum est. Si vocabulorum rationem et condicionem consulueris, ἐνέργεια magis ipsum rei actum, ἐντελέχεια statum ex actu exortum significat: ἐνέργεια in ipsa adhuc actione versatur, ἐντελέχεια contra ex actione in statu quodam acquievit." Ad quae monendum Aristotelem finem non ponere in statu et quiete, verum in actione. — Energiae ad motum ratio explicatur ex eiusdem ad finem ratione: Met. Θ, 6. πᾶσα γὰρ κίνησις ἀτελής, ἰσχνασία, μάθησις, βάδισις, οἰκοδόμησις· αὗται δὲ κινήσεις, καὶ ἀτελεῖς γε. οὐ γὰρ ἅμα βαδίζει καὶ βεβάδικεν, οὐδ' οἰκοδομεῖ καὶ ᾠκοδόμηκεν, οὐδὲ γίγνεται καὶ γέγονεν, ἢ κινεῖται καὶ κεκίνηκεν· ἀλλ' ἕτερον καὶ κινεῖ καὶ κινεῖται*. ἑώρακε δὲ καὶ ὁρᾷ ἅμα τὸ αὐτό, καὶ νοεῖ καὶ νενόηκεν. τὴν μὲν οὖν τοιαύτην ἐνέργειαν λέγω, ἐκείνην δὲ κίνησιν. τὸ μὲν οὖν ἐνεργείᾳ τί τέ ἐστι καὶ ποῖον, ἐκ τούτων καὶ τῶν τοιούτων δῆλον ἡμῖν ἔστω. Ex quibus sequitur formam et finem revera unum idemque esse. Verum tamen et causa movens et finis, etiamsi oppositi sint tanquam initium et finis motus, Met. Α, 3, tamen quodam modo ad idem revocari possunt. Phys. II, 7. Ἔρχεται δὲ τὰ τρία εἰς τὸ ἓν πολλάκις· τὸ μὲν γὰρ τί ἐστι καὶ τὸ οὗ ἕνεκα ἕν ἐστι, τὸ δ' ὅθεν ἡ κίνησις πρῶτον τῷ εἴδει ταὐτὸ τούτοις· ἄνθρωπος γὰρ ἄνθρωπον γεννᾷ. καὶ ὅλως ὅσα κινούμενα κινεῖ. Discrepat illa ab eo quod movetur non forma sed numero, v. not. ad nr. 309. Materia contra tribus istis causis opposita est; quod contrarium ab Aristotele eodem, quo a Platone, modo ad contrarium inter

*) Cod. Ab κεκίνηκεν.

bonum sive finem et necessitatem refertur. Phys. II, 9. ἐν γὰρ τῇ ὕλῃ τὸ ἀναγκαῖον, τὸ δ' οὗ ἕνεκα ἐν τῷ λόγῳ. Cf. de Part. An. I, 1. Materiam nil nisi medium esse iudicabat, Phys. l. l.; Met. Θ, 8. Est illa insuper causa imperfecti, quod existit in mundo, vicissitudinumque, quibus res fluctuantur, origo; neque tamen causa motus. Met. Θ, 8. κατά τε δὴ τοῦτον τὸν λόγον φανερὸν ὅτι πρότερον τῇ οὐσίᾳ ἐνέργεια δυνάμεως. — — ἀλλὰ μὴν καὶ κυριωτέρως· τὰ μὲν γὰρ ἀΐδια πρότερα τῇ οὐσίᾳ τῶν φθαρτῶν, ἔστι δ' οὐθὲν δυνάμει ἀΐδιον. λόγος δὲ ὅδε. πᾶσα δύναμις ἅμα τῆς ἀντιφάσεώς ἐστιν· τὸ μὲν γὰρ μὴ δυνατὸν ὑπάρχειν οὐκ ἂν ὑπάρξειεν οὐθενί, τὸ δυνατὸν δὲ πᾶν ἐνδέχεται μὴ ἐνεργεῖν. τὸ ἄρα δυνατὸν εἶναι ἐνδέχεται καὶ εἶναι καὶ μὴ εἶναι· τὸ αὐτὸ ἄρα δυνατὸν καὶ εἶναι καὶ μὴ εἶναι. τὸ δὲ δυνατὸν μὴ εἶναι ἐνδέχεται μὴ εἶναι· τὸ δ' ἐνδεχόμενον μὴ εἶναι φθαρτόν. Ib. 9. ὕστερον γὰρ τῇ φύσει τὸ κακὸν τῆς δυνάμεως. Phys. I, 9. Propterea materia non est τὸ μὴ ὂν καθ' αὑτό, sed τὸ μὴ ὂν κατὰ συμβεβηκός, distinguiturque ab Aristotele inter στέρησιν et materiam. Phys. I, 9. Ἡμεῖς μὲν γὰρ ὕλην καὶ στέρησιν ἕτερόν φαμεν εἶναι, καὶ τούτων τὸ μὲν οὐκ ὂν εἶναι κατὰ συμβεβηκός, τὴν ὕλην, τὴν δὲ στέρησιν καθ' αὑτήν. — — ὄντος γάρ τινος θείου καὶ ἀγαθοῦ καὶ ἐφετοῦ, τὸ μὲν ἐναντίον αὐτῷ φαμὲν εἶναι (intellige τὴν στέρησιν), τὸ δὲ ὃ πέφυκεν ἐφίεσθαι καὶ ὀρέγεσθαι αὐτοῦ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν (intellige materiam). Met. Λ, 2. extr. Τρία δὴ τὰ αἴτια καὶ τρεῖς αἱ ἀρχαί, δύο μὲν ἡ ἐναντίωσις, ἧς τὸ μὲν λόγος καὶ εἶδος τὸ δὲ στέρησις, τὸ δὲ τρίτον ἡ ὕλη.

Met. H, 4. Ὅταν δή τις ζητῇ τί τὸ αἴτιον, ἐπεὶ 311
πλεοναχῶς τὰ αἴτια λέγεται, πάσας δεῖ λέγειν τὰς ἐνδεχομένας αἰτίας. οἷον ἀνθρώπου τίς αἰτία ὡς ὕλη; ἆρα τὰ καταμήνια; τί δ' ὡς κινοῦν; ἆρα τὸ σπέρμα; τί δ' ὡς τὸ εἶδος; τὸ τί ἦν εἶναι. τί δ' ὡς οὗ ἕνεκα; τὸ τέλος. Ib. B, 2. Ἐνδέχεται γὰρ τῷ αὐτῷ πάντας τοὺς τρόπους τοὺς τῶν αἰτίων ὑπάρχειν, οἷον οἰκίας, ὅθεν μὲν ἡ κίνησις, ἡ τέχνη καὶ ὁ οἰκοδόμος, οὗ δ' ἕνεκα, τὸ ἔργον, ὕλη δὲ γῆ καὶ λίθοι, τὸ δ' εἶδος ὁ λόγος.

Phys. VIII, 1. Φαμὲν δὴ τὴν κίνησιν εἶναι ἐντε- 312
λέχειαν τοῦ κινητοῦ ᾗ κινητόν. ἀναγκαῖον ἄρα ὑπάρχειν τὰ πράγματα τὰ δυνάμενα κινεῖσθαι καθ' ἑκάστην

[illegible] ἀπὸ τῆς κινήσεως ὁρισμοῦ, πᾶς [illegible] ὁμολογήσειεν ἀναγκαῖον εἶναι κινεῖσθαι τὸ δυνα[illegible] κινεῖσθαι καθ' ἑκάστην κίνησιν, οἷον ἀλλοιοῦσθαι μὲν τὸ ἀλλοιωτόν, φέρεσθαι δὲ τὸ κατὰ τόπον μεταβλητόν, ὥστε δεῖ πρότερον καυστὸν εἶναι πρὶν κάεσθαι καὶ καυστικὸν πρὶν κάειν. οὐκοῦν καὶ ταῦτα ἀναγκαῖον ἢ γενέσθαι ποτὲ οὐκ ὄντα ἢ ἀΐδια εἶναι. εἰ μὲν τοίνυν ἐγένετο τῶν κινητῶν ἕκαστον, ἀναγκαῖον πρότερον τῆς ληφθείσης ἄλλην γενέσθαι μεταβολὴν καὶ κίνησιν, καθ' ἣν ἐγένετο τὸ δυνατὸν κινηθῆναι ἢ κινῆσαι. εἰ δ' ὄντα προϋπῆρχεν ἀεὶ κινήσεως μὴ οὔσης, ἄλογον μὲν φαίνεται καὶ αὐτόθεν ἐπιστήσασιν, οὐ μὴν ἀλλὰ μᾶλλον ἔτι προϊοῦσι τοῦτο συμβαίνειν ἀναγκαῖον. εἰ γὰρ τῶν μὲν κινητῶν ὄντων τῶν δὲ κινητικῶν ὁτὲ μὲν ἔσται τι πρῶτον κινοῦν, τὸ δὲ κινούμενον, ὁτὲ δ' οὐθέν, ἀλλ' ἠρεμεῖ, ἀναγκαῖον τοῦτο μεταβάλλειν πρότερον· ἦν γάρ τι αἴτιον τῆς ἠρεμίας· ἡ γὰρ ἠρέμησις στέρησις τῆς κινήσεως. ὥστε πρὸ τῆς πρώτης μεταβολῆς ἔσται μεταβολὴ προτέρα. — — — — ὁ δ' αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ ἄφθαρτον εἶναι τὴν κίνησιν· καθάπερ γὰρ ἐπὶ τοῦ γενέσθαι κίνησιν συνέβαινε προτέραν εἶναί τινα μεταβολὴν τῆς πρώτης, οὕτως ἐνταῦθα ὑστέραν τῆς τελευταίας· οὐ γὰρ ἅμα παύεται κινούμενον καὶ κινητὸν ὄν, οἷον καόμενον καὶ καυστὸν ὄν (ἐνδέχεται γὰρ καυστὸν εἶναι μὴ καόμενον), οὐδὲ κινητικὸν καὶ κινοῦν. καὶ τὸ φθαρτὸν δὲ δεήσει φθαρῆναι, ὅταν φθείρηται· καὶ τὸ τούτου φθαρτικὸν πάλιν ὕστερον· καὶ γὰρ ἡ φθορὰ μεταβολή τις ἐστίν. εἰ δὴ ταῦτ' ἀδύνατα, δῆλον ὡς ἔστιν ἀΐδιος κίνησις, ἀλλ' οὐχ ὁτὲ μὲν ἦν ὁτὲ δ' οὔ.

Eodem loco alia insuper, quibus motum infinitum esse probetur, argumenta expromuntur, partim ab infinitate temporis, quod sit nil nisi πάθος motus, sumta, partim ea, quae a nobis apposita sunt, copiosius persequentia. Cf. Met. *Λ*, 6. Est haec consecutio doctrinae, qua statuitur necesse esse quodque habeat suam causam moventem in alio quopiam, quod actu sit, posi-

tam, hoc autem rursus in alio, et ita in infinitum. Sequitur ut id quod actu est prius existat eo quod potentia est, saltem secundum notionem suam. Ib. 7. Infinitum rerum motum velut sempiternam naturae vitam esse docebat. Phys. VIII, 1. init. In quo loco eorum doctrina ei refellenda erat, qui initium motus repetebant ab anima, quippe se ipsam movente. Ib. 5. *Ἔτι διώρισται ὅτι κινεῖται τὸ κινητόν· τοῦτο δ' ἐστὶ δυνάμει κινούμενον, οὐκ ἐντελεχείᾳ· τὸ δὲ δυνάμει εἰς ἐντελέχειαν βαδίζει. ἔστι δ' ἡ κίνησις ἐντελέχεια κινητοῦ ἀτελής. τὸ δὲ κινοῦν ἤδη ἐνεργείᾳ ἐστίν, οἷον θερμαίνει τὸ θερμὸν καὶ ὅλως γεννᾷ τὸ ἔχον τὸ εἶδος. — — τὸ μὲν ἄρα κινεῖ τὸ δὲ κινεῖται τοῦ αὐτὸ αὐτὸ κινοῦντος. ὅτι δ' οὐκ ἔστιν αὐτὸ αὐτὸ κινεῖν οὕτως ὥσθ' ἑκάτερον ὑφ' ἑκατέρου κινεῖσθαι, ἐκ τῶνδε φανερόν. οὔτε γὰρ ἔσται πρῶτον κινοῦν οὐδέν, εἴ γε ἑκάτερον κινήσει ἑκάτερον· τὸ γὰρ πρότερον αἰτιώτερον τοῦ κινεῖσθαι τοῦ ἐχομένου καὶ κινήσει μᾶλλον.* De Anim. I, 4, 16. *πολὺ δὲ τῶν εἰρημένων ἀλογώτατον τὸ λέγειν ἀριθμὸν εἶναι τὴν ψυχὴν κινοῦνθ' ἑαυτόν. — — πῶς γὰρ χρὴ νοῆσαι μονάδα κινουμένην, καὶ ὑπὸ τίνος, καὶ πῶς, ἀμερῆ καὶ ἀδιάφορον οὖσαν; εἰ γάρ ἐστι κινητικὴ καὶ κινητή, διαφέρειν δεῖ.* Ib. III, 10, 7.

Phys. VIII, 6. *Ἐπεὶ δὲ δεῖ κίνησιν ἀεὶ εἶναι καὶ μὴ διαλείπειν, ἀνάγκη εἶναί τι ὃ πρῶτον κινεῖ, εἴτε ἓν εἴτε πλείω, καὶ τὸ πρῶτον κινοῦν ἀκίνητον. ἕκαστον μὲν οὖν ἀΐδιον εἶναι τῶν ἀκινήτων μὲν κινούντων δὲ οὐδὲν πρὸς τὸν νῦν λόγον· ὅτι δ' ἀναγκαῖον εἶναί τι τὸ ἀκίνητον μὲν αὐτὸ πάσης τῆς ἐκτὸς μεταβολῆς, καὶ ἁπλῶς καὶ κατὰ συμβεβηκός, κινητικὸν δ' ἑτέρου, δῆλον ὧδε σκοποῦσιν. ἔστω δ', εἴ τις βούλεται, ἐπί τινων ἐνδεχόμενον ὥστ' εἶναί ποτε καὶ μὴ εἶναι ἄνευ γενέσεως καὶ φθορᾶς· τάχα γὰρ ἀναγκαῖον, εἴ τι ἀμερὲς ὁτὲ μὲν ἔστιν ὁτὲ δὲ μή ἐστιν ἄνευ τοῦ μεταβάλλειν, ὁτὲ μὲν εἶναι ὁτὲ δὲ μὴ εἶναι πᾶν τὸ τοιοῦτον. καὶ τῶν ἀρχῶν τῶν ἀκινήτων μὲν κινητικῶν δ' ἐνίας ὁτὲ μὲν εἶναι ὁτὲ δὲ μὴ εἶναι, ἐνδεχέσθω καὶ τοῦτο. ἀλλ' οὔ τι πάσας γε δυνατόν· δῆλον γὰρ ὡς αἴτιόν τι τοῖς αὐτὰ ἑαυτὰ κινοῦσίν ἐστι τοῦ ὁτὲ μὲν εἶναι ὁτὲ δὲ μή. τὸ μὲν γὰρ αὐτὸ ἑαυτὸ κινοῦν ἅπαν ἔχειν ἀνάγκη μέγεθος, εἰ μηδὲν κινεῖται ἀμερές, τὸ δὲ κινοῦν οὐδεμία* 313

ἀνάγκη ἐκ τῶν εἰρημένων [a]. τοῦ δὴ τὰ μὲν γίγνεσθαι τὰ δὲ φθείρεσθαι, καὶ τοῦτ' εἶναι συνεχῶς, οὐδὲν αἴτιον τῶν ἀκινήτων μὲν μὴ ἀεὶ δ' ὄντων, οὐδ' αὖ τῶν ἀεὶ μὲν ταδὶ κινούντων, τούτων δ' ἕτερα. τοῦ γὰρ ἀεὶ καὶ συνεχοῦς οὔτε ἕκαστον αὐτῶν αἴτιον οὔτε πάντα· τὸ μὲν γὰρ οὕτως ἔχειν ἀΐδιον καὶ ἐξ ἀνάγκης, τὰ δὲ πάντα ἄπειρα, καὶ οὐχ ἅμα πάντα ὄντα [b]. δῆλον τοίνυν ὅτι, εἰ καὶ μυριάκις ἔνιαι ἀρχαὶ τῶν ἀκινήτων μὲν κινουσῶν δέ, καὶ πολλὰ τῶν αὐτὰ ἑαυτὰ κινούντων φθείρεται, τὰ δ' ἐπιγίνεται, καὶ τόδε μὲν ἀκίνητον ὂν τόδε κινεῖ, ἕτερον δὲ τοδί· ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἔστι τι ὃ περιέχει, καὶ τοῦτο παρ' ἕκαστον, ὅ ἐστιν αἴτιον τοῦ τὰ μὲν εἶναι τὰ δὲ μὴ καὶ τῆς συνεχοῦς μεταβολῆς· καὶ τοῦτο μὲν τούτοις, ταῦτα δὲ τοῖς ἄλλοις αἴτια κινήσεως. εἴπερ οὖν ἀΐδιος ἡ κίνησις, ἀΐδιον καὶ τὸ κινοῦν ἔσται πρῶτον, εἰ ἕν· εἰ δὲ πλείω, πλείω τὰ ἀΐδια. ἓν δὲ μᾶλλον ἢ πολλὰ καὶ πεπερασμένα ἢ ἄπειρα δεῖ νομίζειν. τῶν αὐτῶν γὰρ συμβαινόντων ἀεὶ τὰ πεπερασμένα μᾶλλον ληπτέον· ἐν γὰρ τοῖς φύσει δεῖ τὸ πεπερασμένον καὶ τὸ βέλτιον, ἂν ἐνδέχηται, ὑπάρχειν μᾶλλον. ἱκανὸν δὲ καὶ εἰ ἕν, ὃ πρῶτον τῶν ἀκινήτων ἀΐδιον ὂν ἔσται ἀρχὴ τοῖς ἄλλοις κινήσεως. φανερὸν δὲ καὶ ἐκ τοῦδε ὅτι ἀνάγκη εἶναί τι ἓν καὶ ἀΐδιον τὸ πρῶτον κινοῦν. δέδεικται γὰρ ὅτι ἀνάγκη ἀεὶ κίνησιν εἶναι. εἰ δὲ ἀεί, ἀνάγκη καὶ συνεχῆ εἶναι· καὶ γὰρ τὸ ἀεὶ συνεχές, τὸ δ' ἐφεξῆς οὐ συνεχές. ἀλλὰ μὴν εἴ γε συνεχής, μία. μία δ', εἰ ὑφ' ἑνός τε τοῦ κινοῦντος καὶ ἑνὸς τοῦ κινουμένου [c]· εἰ γάρ τι ἄλλο καὶ ἄλλο κινήσει, οὐ συνεχὴς ἡ ὅλη κίνησις, ἀλλ' ἐφεξῆς.

a) Cf. Met. *Λ*, 7. *Δέδεικται δὲ καὶ ὅτι μέγεθος οὐθὲν ἔχειν ἐνδέχεται ταύτην τὴν οὐσίαν* (sc. *τὴν ἀΐδιον καὶ ἀκίνητον καὶ κεχωρισμένην τῶν αἰσθητῶν*), *ἀλλ' ἀμερὴς καὶ ἀδιαίρετός ἐστιν. κινεῖ γὰρ τὸν ἄπειρον χρόνον, οὐθὲν δ' ἔχει δύναμιν ἄπειρον πεπερασμένον. ἐπεὶ δὲ πᾶν μέγεθος ἢ ἄπειρον ἢ πεπερασμένον, πεπερασμένον μὲν διὰ τοῦτο οὐκ ἂν ἔχοι μέγεθος, ἄπειρον δ' ὅτι ὅλως οὐκ ἔστιν οὐθὲν ἄπειρον μέγεθος.* De iisdem co-

piosius Phys. VIII, 10. Primum movens, ut aeternum et immotum, e temporis quoque finibus exemtum est. Phys. IV, 12. — b) Disputat contra id, quod quispiam statuerit, motum in mundo a singularum rerum ratione vel anima proficisci. Quem contra monet has deinceps alias post alias existere, infinita temporum serie orientes, et numero infinitas. Explicatius Phys. VIII, 6. *Ὁρῶμεν δὲ καὶ φανερῶς ὄντα τοιαῦτα ἃ κινεῖ αὐτὰ ἑαυτά, οἷον τὸ τῶν ἐμψύχων καὶ τὸ τῶν ζῴων γένος. ταῦτα δὴ καὶ δόξαν παρεῖχε μή ποτ' ἐνδέχεται κίνησιν ἐγγίνεσθαι μὴ οὖσαν ὅλως, διὰ τὸ ἐν τούτοις ὁρᾶν ἡμᾶς τοῦτο συμβαῖνον· ἀκίνητα γάρ ποτε ὄντα κινεῖται πάλιν, ὡς δοκεῖ. τοῦτο δὴ δεῖ λαβεῖν, ὅτι μίαν κίνησιν αὐτὰ κινεῖ, καὶ ὅτι ταύτην οὐ κυρίως.* Animalia enim nonnisi eum motum habent, qui fit in loco, et eum ipsum non *κυρίως*, h. e. ita ut sibi ipsis principium movendi sint, sed extrinsecus mota. — c) *Ἓν κινούμενον* est coelum, quod cernitur ex Physica Aristotelis; v. infra n. 316. In universum notandum Aristotelem statuere primam causam esse eius motus, qui semper sibi constans est, velut coeli motus, praeter eam autem aliam causam esse eius, qui inconstans est, quae simul causa est nascendi et occidendi; haec est coelum, quod et movetur et movet, quodque, quia movetur, temporibus variis varie operatur. Primus igitur motor partim per se operatur partim per aliud. Met. *Λ*, 6. *εἰ δὴ τὸ αὐτὸ ἀεὶ περιόδῳ, δεῖ τι ἀεὶ μένειν ὡσαύτως ἐνεργοῦν. εἰ δὲ μέλλει γένεσις καὶ φθορὰ εἶναι, ἄλλο δεῖ εἶναι ἀεὶ ἐνεργοῦν ἄλλως καὶ ἄλλως. ἀνάγκη ἄρα ὡδὶ μὲν καθ' αὑτὸ ἐνεργεῖν, ὡδὶ δὲ κατ' ἄλλο· ἤτοι ἄρα καθ' ἕτερον ἢ κατὰ τὸ πρῶτον. ἀνάγκη δὴ κατὰ τοῦτο· πάλιν γὰρ ἐκεῖνο αὑτῷ τε αἴτιον κἀκείνῳ. οὐκοῦν βέλτιον τὸ πρῶτον· καὶ γὰρ αἴτιον ἦν ἐκεῖνο τοῦ ἀεὶ ὡσαύτως, τοῦ δ' ἄλλως ἕτερον· τοῦ δ' ἀεὶ ἄλλως ἄμφω δηλονότι. οὐκοῦν οὕτως καὶ ἔχουσιν αἱ κινήσεις.*

Primus motor Aristoteli deus appellatur, Met. *Λ*, 7; 8.: unde prima philosophia appellatur et theologia, ib. *E*, 1. Non veretur ille, quemadmodum Plato, deum sive primum motorem substantiam esse dicere. Met. *Λ*, 6. *Ἀνάγκη εἶναί τινα ἀΐδιον οὐσίαν ἀκίνητον. αἵ τε γὰρ οὐσίαι πρῶται τῶν ὄντων, καὶ εἰ πᾶσαι φθαρταί, πάντα φθαρτά.* Primus motor materiae expers est, ib. *ἐνδέχεται δὲ τὸ δυνάμει ὂν μὴ εἶναι. δεῖ ἄρα εἶναι ἀρχὴν τοιαύτην, ἧς ἡ οὐσία ἐνέργεια*, neque propterea sensibus percipitur, verum est *νοητὸν* et *νοῦς*, nam idem est *νοητὸν* atque *νοῦς*. cf. de Anim. III, 4, 12, qui locus laudatur in nr. 304. not. c.; Met. *Λ*, 7. *ταὐτὸν νοῦς καὶ νοητόν.*

314 Met. Λ, 9. Ἔτι δὲ εἴτε νοῦς ἡ οὐσία αὐτοῦ[a] εἴτε νόησίς ἐστι, τί νοεῖ; ἢ γὰρ αὐτὸς αὐτὸν ἢ ἕτερόν τι. καὶ εἰ ἕτερόν τι, ἢ τὸ αὐτὸ ἀεὶ ἢ ἄλλο. πότερον οὖν διαφέρει τι ἢ οὐθὲν τὸ νοεῖν τὸ καλὸν ἢ τὸ τυχόν; ἢ καὶ ἄτοπον τὸ διανοεῖσθαι περὶ ἐνίων; δῆλον τοίνυν ὅτι τὸ θειότατον καὶ τιμιώτατον νοεῖ, καὶ οὐ μεταβάλλει· εἰς χεῖρον γὰρ ἡ μεταβολή, καὶ κίνησίς τις ἤδη τὸ τοιοῦτον. πρῶτον μὲν οὖν εἰ μὴ νόησίς ἐστιν ἀλλὰ δύναμις, εὔλογον ἐπίπονον εἶναι τὸ συνεχὲς αὐτῷ τῆς νοήσεως. ἔπειτα δῆλον ὅτι ἄλλο τι ἂν εἴη τὸ τιμιώτερον ἢ ὁ νοῦς, τὸ νοούμενον. καὶ γὰρ τὸ νοεῖν καὶ ἡ νόησις ὑπάρξει καὶ τὸ χείριστον νοοῦντι. ὥστ' εἰ φευκτὸν τοῦτο (καὶ γὰρ μὴ ὁρᾶν ἔνια κρεῖττον ἢ ὁρᾶν), οὐκ ἂν εἴη τὸ ἄριστον ἡ νόησις. αὐτὸν ἄρα νοεῖ, εἴπερ ἐστὶ τὸ κράτιστον, καὶ ἔστιν ἡ νόησις νοήσεως νόησις.

a) In antecedentibus non est quo referatur αὐτοῦ, sed dicitur deus sive primus motor.

Apertius igitur quidem ab Aristotele, quam a Platone, deo νοῦς tribuitur, sed theoreticus tantummodo νοῦς, non actuosus (πρακτικός). Eth. Nic. X, 8. Ἡ δὲ τελεία εὐδαιμονία ὅτι θεωρητική τις ἐστὶν ἐνέργεια, καὶ ἐντεῦθεν ἂν φανείη. τοὺς θεοὺς γὰρ μάλιστα ὑπειλήφαμεν μακαρίους καὶ εὐδαίμονας εἶναι· πράξεις δὲ ποίας ἀπονεῖμαι χρεὼν αὐτοῖς; πότερα τὰς δικαίας; ἢ γελοῖοι φανοῦνται συναλλάττοντες καὶ παρακαταθήκας ἀποδιδόντες καὶ ὅσα τοιαῦτα; ἀλλὰ τὰς ἀνδρείους, ὑπομένοντας τὰ φοβερὰ καὶ κινδυνεύοντας, ὅτι καλόν; ἢ τὰς ἐλευθερίους; τίνι δὲ δώσουσιν; ἄτοπον δ' εἰ καὶ ἔσται αὐτοῖς νόμισμα ἤ τι τοιοῦτον. αἱ δὲ σώφρονες τί ἂν εἶεν; ἢ φορτικὸς ὁ ἔπαινος, ὅτι οὐκ ἔχουσι φαύλας ἐπιθυμίας; διεξιοῦσι δὲ πάντα φαίνοιτ' ἂν τὰ περὶ τὰς πράξεις μικρὰ καὶ ἀνάξια θεῶν. ἀλλὰ μὴν ζῆν τε πάντες ὑπειλήφασιν αὐτοὺς καὶ ἐνεργεῖν ἄρα· οὐ γὰρ δὴ καθεύδειν ὥσπερ τὸν Ἐνδυμίωνα. τῷ δὴ ζῶντι τοῦ πράττειν ἀφαιρουμένου, ἔτι δὲ μᾶλλον τοῦ ποιεῖν, τί λείπεται πλὴν θεωρία; ὥστε ἡ τοῦ θεοῦ ἐνέργεια, μακαριότητι διαφέρουσα, θεωρητικὴ ἂν εἴη. De Coelo II, 12. τῷ δ' ὡς ἄριστα ἔχοντι οὐθὲν δεῖ πράξεως· ἔστι γὰρ αὐτὸ τὸ οὗ ἕνεκα. Eth. Nic. VII, 1. Magn. Mor. II, 5. οὐκ ἔστι θεῷ ἀρετή· ὁ γὰρ θεὸς βελτίων τῆς ἀρετῆς καὶ οὐ κατ' ἀρετήν ἐστι σπουδαῖος. Aristoteles

primo motori neque motum neque quietem attribuendum existimabat. Phys. III, 2. ᾧ γὰρ ἡ κίνησις ὑπάρχει, τούτῳ ἡ ἀκινησία ἠρεμία. Cf. Phys. IV, 12; V, 2.

Met. *Λ*, 7. *Κινεῖ δὲ ὧδε* (sc. *ὃ οὐ κινούμενον κι-* 315
νεῖ). *τὸ ὀρεκτὸν καὶ τὸ νοητὸν κινεῖ οὐ κινούμενα.*
τούτων τὰ πρῶτα τὰ αὐτά. ἐπιθυμητὸν μὲν γὰρ τὸ
φαινόμενον καλόν, βουλητὸν δὲ πρῶτον τὸ ὂν καλόν.
ὀρεγόμεθα δὲ διότι δοκεῖ μᾶλλον ἢ δοκεῖ διότι ὀρεγό-
μεθα. ἀρχὴ δὲ ἡ νόησις. νοῦς δὲ ὑπὸ τοῦ νοητοῦ κι-
νεῖται, νοητὴ δὲ ἡ ἑτέρα συστοιχία καθ' αὑτήν[a]*· καὶ*
ταύτης ἡ οὐσία πρώτη, καὶ ταύτης ἡ ἁπλῆ καὶ κατ' ἐνέρ-
γειαν[b]. — — *ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ δι' αὑτὸ*
αἱρετὸν ἐν τῇ αὐτῇ συστοιχίᾳ· καὶ ἔστιν ἄριστον ἀεὶ ἢ
ἀνάλογον τὸ πρῶτον. ὅτι δ' ἔστι τὸ οὗ ἕνεκα ἐν τοῖς
ἀκινήτοις, ἡ διαίρεσις δηλοῖ. ἔστι γάρ τινι τὸ οὗ ἕνε-
κα, ὧν τὸ μὲν ἔστι τὸ δ' οὐκ ἔστι[c]*, κινεῖ δὲ ὡς ἐρώ-*
μενον, κινούμενον δὲ τἆλλα κινεῖ[d]*. εἰ μὲν οὖν τι κι-*
νεῖται, ἐνδέχεται καὶ ἄλλως ἔχειν. — — *ἐπεὶ δ' ἐστί τι*
κινοῦν αὐτὸ ἀκίνητον ὄν, ἐνεργείᾳ ὄν, τοῦτο οὐκ ἐν-
δέχεται ἄλλως ἔχειν οὐδαμῶς. — *ἐξ ἀνάγκης ἄρα ἐστὶν*
ὄν· καὶ ᾗ ἀνάγκῃ, καλῶς, καὶ οὕτως ἀρχή. τὸ γὰρ
ἀναγκαῖον τοσαυταχῶς, τὸ μὲν βίᾳ, ὅτι παρὰ τὴν ὁρ-
μήν, τὸ δὲ οὗ οὐκ ἄνευ τὸ εὖ, τὸ δὲ μὴ ἐνδεχόμενον
ἄλλως ἀλλ' ἁπλῶς[e]*. ἐκ τοιαύτης ἄρα ἀρχῆς ἤρτηται ὁ*
οὐρανὸς καὶ ἡ φύσις.

a) Respicit tabulam notionum Pythagoricarum, v. supr. n. 103, ad quam etiam Platonici sese referre consueverant. Altera serie negativae notiones continentur, Met. *K*, 9; Phys. III, 2. *τῆς δ' ἑτέρας συστοιχίας αἱ ἀρχαὶ διὰ τὸ στερητικαὶ εἶναι ἀόριστοι*, altera affirmativae, de quibus loquitur nostro loco. Quae series cum in priore columna posita esset, in sequentibus scribit, *καὶ ἔστιν ἄριστον ἀεὶ ἢ ἀνάλογον τὸ πρῶτον*. Eodem pertinet *ἡ διαίρεσις*, quam dicit, h. e. distributio harum notionum. De qua re copiosius disputatum fuisse in Aristotelis libro de Bono testatur Alexander Aphrod. in h. l., v. Scholl. in Aristot. p. 805 a. — b) *ἡ ἁπλῆ καὶ κατ' ἐνέργειαν* iunguntur, quia Aristoteli simplex esse videbatur quicquid non contineret in se potentiam contrarii.

Inde haec in sequentibus, τὸ δὲ μὴ ἐνδεχόμενον ἄλλως ἀλλ' ἁπλῶς. — c) Singulis rebus (τινί) finis (τὸ οὗ ἕνεκα) ex iis est, quae tam sunt quam non sunt, h. e. finis nunquam absolute et perfecte in singulis rebus inest. Τί apud Aristotelem plerumque indicat particulare, oppositum generali; v. Trendelenb. ad Arist. de Anima p. 521. — d) κινούμενον i. e. coelum, v. nr. 313. not. c.; nr. 316. — e) Cf. not. b.; Met. Δ, 5. — Τὸ οὗ οὐκ ἄνευ τὸ εὖ est συναίτιον boni: quod huic opponitur, τὸ μὴ ἐνδεχόμενον ἄλλως, ipsum bonum est.

Late patet hoc placitum Aristotelis, quamque rem natura sua ferri ad id quod bonum, quod divinum, quod aeternum est; quamque rem hoc pro sua indole ac facultate appetere, nullam vero penitus assequi posse. De Gen. et Corr. II, 9; de An. II, 4, 2. Φυσικώτατον γὰρ τῶν ἔργων τοῖς ζῶσιν, ὅσα τέλεια καὶ μὴ πηρώματα ἢ τὴν γένεσιν αὐτομάτην ἔχει, τὸ ποιῆσαι ἕτερον οἷον αὐτό, ζῷον μὲν ζῷον, φυτὸν δὲ φυτόν, ἵνα τοῦ ἀεὶ καὶ τοῦ θείου μετέχωσιν ᾗ δύνανται· πάντα γὰρ ἐκείνου ὀρέγεται κἀκείνου ἕνεκα πράττει ὅσα πράττει κατὰ φύσιν. — — ἐπεὶ οὖν κοινωνεῖν ἀδυνατεῖ τοῦ ἀεὶ καὶ τοῦ θείου τῇ συνεχείᾳ, διὰ τὸ μηδὲν ἐνδέχεσθαι τῶν φθαρτῶν ταὐτὸ καὶ ἓν ἀριθμῷ διαμένειν, ᾗ δύναται μετέχειν ἕκαστον, κοινωνεῖ ταύτῃ, τὸ μὲν μᾶλλον τὸ δ' ἧττον· καὶ διαμένει οὐκ αὐτὸ ἀλλ' οἷον αὐτό, ἀριθμῷ μὲν οὐχ ἕν, εἴδει δ' ἕν. Quum motum, quo mundus a deo movetur, ad eum motum revocet, quo ratio per finem movetur, videlicet sua ipsius natura et prorsus interno modo, simul ea dubitatio tollitur, qua quaeri possit quidni causa efficiens dicatur patiens esse, ut quae patiatur aliquid ab eo, quod per eam effectum sit, siquidem quaecunque moveantur, ea necesse sit et tangant alia et ab aliis tangantur. De Gen. et Corr. I, 6. ὥστε εἴ τι κινεῖ ἀκίνητον ὄν, ἐκεῖνο μὲν ἂν ἅπτοιτο τοῦ κινητοῦ, ἐκείνου δὲ οὐδέν· φαμὲν γὰρ ἐνίοτε τὸν λυποῦντα ἅπτεσθαι ἡμῶν, ἀλλ' οὐκ αὐτοὶ ἐκείνου. — Deum non extra mundum positum esse putabat, verum ubicunque ratio deprehenderetur et consilium, ibi eum praesto esse, v. nr. 304, imprimis not. d. Propterea τὸ κινοῦν ἀκίνητον etiam ad singulas rationis operationes refertur, velut ad artem medicam, de Gen. et Corr. I, 7. Praecipuum vero et velut suum locum habet in coelo, Phys. VIII, 10. Ἀνάγκη δὴ ἢ ἐν μέσῳ ἢ ἐν κύκλῳ εἶναι· αὗται γὰρ αἱ ἀρχαί. ἀλλὰ τάχιστα κινεῖται τὰ ἐγγύτατα τοῦ κινοῦντος. τοιαύτη δ' ἡ τοῦ ὅλου κίνησις· ἐκεῖ ἄρα τὸ κινοῦν. De Coelo I, 9. εἰώθαμεν γὰρ τὸ ἔσχατον καὶ τὸ ἄνω μάλιστα καλεῖν οὐρανόν, ἐν ᾧ καὶ τὸ θεῖον πᾶν ἱδρῦσθαί φαμεν. Inde Sextus Emp. Hyp. Pyrrh. III, 218. Ἀριστοτέλης μὲν ἀσώματον εἶπεν τὸν θεὸν εἶναι καὶ πέρας τοῦ οὐρανοῦ. Cf. adv. Math. X, 33.

d. Physica.

Phys. II, 1. *Τῶν ὄντων τὰ μέν ἐστι φύσει, τὰ δὲ δι' ἄλλας αἰτίας, φύσει μὲν τά τε ζῷα καὶ τὰ μέρη αὐτῶν καὶ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἁπλᾶ τῶν σωμάτων, οἷον γῆ καὶ πῦρ καὶ ἀὴρ καὶ ὕδωρ· ταῦτα γὰρ εἶναι καὶ τὰ τοιαῦτα φύσει φαμέν. πάντα δὲ τὰ ῥηθέντα φαίνεται διαφέροντα πρὸς τὰ μὴ φύσει συνεστῶτα. τὰ μὲν γὰρ φύσει ὄντα πάντα φαίνεται ἔχοντα ἐν ἑαυτοῖς ἀρχὴν κινήσεως καὶ στάσεως, τὰ μὲν κατὰ τόπον, τὰ δὲ κατ' αὔξησιν καὶ φθίσιν, τὰ δὲ κατ' ἀλλοίωσιν· κλίνη δὲ καὶ ἱμάτιον, καὶ εἴ τι τοιοῦτον ἄλλο γένος ἐστίν, ᾗ μὲν τετύχηκε τῆς κατηγορίας ἑκάστης*[a] *καὶ καθ' ὅσον ἐστὶν ἀπὸ τέχνης, οὐδεμίαν ὁρμὴν ἔχει μεταβολῆς ἔμφυτον, ᾗ δὲ συμβέβηκεν αὐτοῖς εἶναι λιθίνοις ἢ γηΐνοις ἢ μικτοῖς ἐκ τούτων ἔχει, καὶ κατὰ τοσοῦτον, ὡς οὔσης τῆς φύσεως ἀρχῆς τινὸς καὶ αἰτίας τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἠρεμεῖν ἐν ᾧ ὑπάρχει πρώτως καθ' αὑτὸ καὶ μὴ κατὰ συμβεβηκός.*[b] 316

a) Non cogitandum de decem categoriis, sed *κατηγορίαι* hoc loco nihil sunt nisi quae antea enumerabantur nomina rerum. Quo sensu ampliore identidem haec vox apud Aristotelem usurpatur, velut Cat. 5. p. 3 a. 37. Categoriae autem dicuntur *σχήματα τῆς κατηγορίας* vel *τῶν κατηγοριῶν*. Met. *Δ*, 7; *Θ*, 10. — b) Non per se, sed per accidens movetur quod est ex iis, quae pertinent ad intellectum, velut medicus, si quis ei medeatur (Phys. l. l.), et omnino *τὸ πρῶτον κινοῦν* sensu amplissimo. Phys. VIII, 5. Propterea *ἐπιστήμη ποιητικὴ* et *πρακτικὴ* differt a physica, nam illa est de rebus quibus deest principium motionis. Met. *K*, 7. Eodem facit quod locus de anima ad physicam pertinere dicitur, non vero locus de intellectu. De An. I, 1.

Natura, si *ἀρχὴ κινήσεως* esse dicitur, quodam modo idem est atque *τὸ πρῶτον κινούμενον κινοῦν*, h. e. coelum, v. n. 313. not. c., n. 315 d., ut sit substantia se ipsam movens. Phys. l. l. Met. Z, 17. *ἐπεὶ δ' ἔνια οὐκ οὐσίαι τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ὅσαι οὐσίαι κατὰ φύσιν καὶ φύσει συνεστήκασι, φανείη ἂν καὶ αὕτη ἡ φύσις οὐσία, ἥ ἐστιν οὐ στοιχεῖον ἀλλ' ἀρχή*, i. e. quae est natura generalis, non particularis quaedam. Quod accuratius

ἐνέργειαν, ἐν αὐτοῖς ὑπάρχει ἡ ἐνέργεια, οἷον ἡ ὅρασις ἐν τῷ ὁρῶντι καὶ ἡ θεωρία ἐν τῷ θεωροῦντι καὶ ἡ ζωὴ ἐν τῇ ψυχῇ. διὸ καὶ ἡ εὐδαιμονία· ζωὴ γάρ ποιά τις ἐστίν. ὥστε φανερὸν ὅτι ἡ οὐσία καὶ τὸ εἶδος ἐνέργειά ἐστιν. Quo loco indicatur differentia inter energiam et entelechiam, quae vocabula vulgo eadem significatione usurpantur. Entelechia autem illo loco coniunctionem finis et actionis significare videtur; cf. Trendelenb. ad Aristot. de Anim. p. 296: „Accedimus ad eam derivationem, quae fere agnita est, ita ἐντελέχειαν ab adiectivo ἐντελεχής esse ductam, ut νουνέχεια a νουνεχής, συνέχεια a συνεχής. Adiectivum ἐντελεχής cognata ἐντελεχείας significatione esse usurpatum uno Aristotelis loco probamus, de Gen. et Corr. II, 10. Συνεπλήρωσε τὸ ὅλον ὁ θεὸς ἐντελεχῆ ποιήσας τὴν γένεσιν. Ita ἐντελέχεια, quatenus verbi origine significationem indicat suam, eum statum denotat, quo quid ad perfectionem productum est. — — Miscentur inter se ἐντελέχεια et ἐνέργεια. Sed an ab origine eaedem sint quaerendum est. Si vocabulorum rationem et condicionem consulueris, ἐνέργεια magis ipsum rei actum, ἐντελέχεια statum ex actu exortum significat: ἐνέργεια in ipsa adhuc actione versatur, ἐντελέχεια contra ex actione in statu quodam acquievit." Ad quae monendum Aristotelem finem non ponere in statu et quiete, verum in actione. — Energiae ad motum ratio explicatur ex eiusdem ad finem ratione: Met. Θ, 6. πᾶσα γὰρ κίνησις ἀτελής, ἰσχνασία, μάθησις, βάδισις, οἰκοδόμησις· αὗται δὲ κινήσεις, καὶ ἀτελεῖς γε. οὐ γὰρ ἅμα βαδίζει καὶ βεβάδικεν, οὐδ' οἰκοδομεῖ καὶ ᾠκοδόμηκεν, οὐδὲ γίγνεται καὶ γέγονεν, ἢ κινεῖται καὶ κεκίνηκεν· ἀλλ' ἕτερον καὶ κινεῖ καὶ κινεῖται*. ἑώρακε δὲ καὶ ὁρᾷ ἅμα τὸ αὐτό, καὶ νοεῖ καὶ νενόηκεν. τὴν μὲν οὖν τοιαύτην ἐνέργειαν λέγω, ἐκείνην δὲ κίνησιν. τὸ μὲν οὖν ἐνεργείᾳ τί τέ ἐστι καὶ ποῖον, ἐκ τούτων καὶ τῶν τοιούτων δῆλον ἡμῖν ἔστω. Ex quibus sequitur formam et finem revera unum idemque esse. Verum tamen et causa movens et finis, etiamsi oppositi sint tanquam initium et finis motus, Met. A, 3, tamen quodam modo ad idem revocari possunt. Phys. II, 7. Ἔρχεται δὲ τὰ τρία εἰς τὸ ἓν πολλάκις· τὸ μὲν γὰρ τί ἐστι καὶ τὸ οὗ ἕνεκα ἕν ἐστι, τὸ δ' ὅθεν ἡ κίνησις πρῶτον τῷ εἴδει ταὐτὸ τούτοις· ἄνθρωπος γὰρ ἄνθρωπον γεννᾷ. καὶ ὅλως ὅσα κινούμενα κινεῖ. Discrepat illa ab eo quod movetur non forma sed numero, v. not. ad nr. 309. Materia contra tribus istis causis opposita est; quod contrarium ab Aristotele eodem, quo a Platone, modo ad contrarium inter

*) Cod. A^b κεκίνηκεν.

bonum sive finem et necessitatem refertur. Phys. II, 9. ἐν γὰρ τῇ ὕλῃ τὸ ἀναγκαῖον, τὸ δ' οὗ ἕνεκα ἐν τῷ λόγῳ. Cf. de Part. An. I, 1. Materiam nil nisi medium esse iudicabat, Phys. I. I.; Met. Θ, 8. Est illa insuper causa imperfecti, quod existit in mundo, vicissitudinumque, quibus res fluctuantur, origo; neque tamen causa motus. Met. Θ, 8. κατά τε δὴ τοῦτον τὸν λόγον φανερὸν ὅτι πρότερον τῇ οὐσίᾳ ἐνέργεια δυνάμεως. — — ἀλλὰ μὴν καὶ κυριωτέρως· τὰ μὲν γὰρ ἀΐδια πρότερα τῇ οὐσίᾳ τῶν φθαρτῶν, ἔστι δ' οὐθὲν δυνάμει ἀΐδιον. λόγος δὲ ὅδε. πᾶσα δύναμις ἅμα τῆς ἀντιφάσεώς ἐστιν· τὸ μὲν γὰρ μὴ δυνατὸν ὑπάρχειν οὐκ ἂν ὑπάρξειεν οὐθενί, τὸ δυνατὸν δὲ πᾶν ἐνδέχεται μὴ ἐνεργεῖν. τὸ ἄρα δυνατὸν εἶναι ἐνδέχεται καὶ εἶναι καὶ μὴ εἶναι· τὸ αὐτὸ ἄρα δυνατὸν καὶ εἶναι καὶ μὴ εἶναι. τὸ δὲ δυνατὸν μὴ εἶναι ἐνδέχεται μὴ εἶναι· τὸ δ' ἐνδεχόμενον μὴ εἶναι φθαρτόν. Ib. 9. ὕστερον γὰρ τῇ φύσει τὸ κακὸν τῆς δυνάμεως. Phys. I, 9. Propterea materia non est τὸ μὴ ὂν καθ' αὑτό, sed τὸ μὴ ὂν κατὰ συμβεβηκός, distinguiturque ab Aristotele inter στέρησιν et materiam. Phys. I, 9. Ἡμεῖς μὲν γὰρ ὕλην καὶ στέρησιν ἕτερόν φαμεν εἶναι, καὶ τούτων τὸ μὲν οὐκ ὂν εἶναι κατὰ συμβεβηκός, τὴν ὕλην, τὴν δὲ στέρησιν καθ' αὑτήν. — — ὄντος γάρ τινος θείου καὶ ἀγαθοῦ καὶ ἐφετοῦ, τὸ μὲν ἐναντίον αὐτῷ φαμὲν εἶναι (intellige τὴν στέρησιν), τὸ δὲ ὃ πέφυκεν ἐφίεσθαι καὶ ὀρέγεσθαι αὐτοῦ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν (intellige materiam). Met. Λ, 2. extr. Τρία δὴ τὰ αἴτια καὶ τρεῖς αἱ ἀρχαί, δύο μὲν ἡ ἐναντίωσις, ἧς τὸ μὲν λόγος καὶ εἶδος τὸ δὲ στέρησις, τὸ δὲ τρίτον ἡ ὕλη.

Met. H, 4. Ὅταν δή τις ζητῇ τί τὸ αἴτιον, ἐπεὶ 311
πλεοναχῶς τὰ αἴτια λέγεται, πάσας δεῖ λέγειν τὰς ἐνδεχομένας αἰτίας. οἷον ἀνθρώπου τίς αἰτία ὡς ὕλη; ἆρα τὰ καταμήνια; τί δ' ὡς κινοῦν; ἆρα τὸ σπέρμα; τί δ' ὡς τὸ εἶδος; τὸ τί ἦν εἶναι. τί δ' ὡς οὗ ἕνεκα; τὸ τέλος. Ib. B, 2. Ἐνδέχεται γὰρ τῷ αὐτῷ πάντας τοὺς τρόπους τοὺς τῶν αἰτίων ὑπάρχειν, οἷον οἰκίας, ὅθεν μὲν ἡ κίνησις, ἡ τέχνη καὶ ὁ οἰκοδόμος, οὗ δ' ἕνεκα, τὸ ἔργον, ὕλη δὲ γῆ καὶ λίθοι, τὸ δ' εἶδος ὁ λόγος.

Phys. VIII, 1. Φαμὲν δὴ τὴν κίνησιν εἶναι ἐντε- 312
λέχειαν τοῦ κινητοῦ ᾗ κινητόν. ἀναγκαῖον ἄρα ὑπάρχειν τὰ πράγματα τὰ δυνάμενα κινεῖσθαι καθ' ἑκάστην

κίνησιν. καὶ χωρὶς δὲ τοῦ τῆς κινήσεως ὁρισμοῦ, πᾶς ἂν ὁμολογήσειεν ἀναγκαῖον εἶναι κινεῖσθαι τὸ δυνατὸν κινεῖσθαι καθ' ἑκάστην κίνησιν, οἷον ἀλλοιοῦσθαι μὲν τὸ ἀλλοιωτόν, φέρεσθαι δὲ τὸ κατὰ τόπον μεταβλητόν, ὥστε δεῖ πρότερον καυστὸν εἶναι πρὶν κάεσθαι καὶ καυστικὸν πρὶν κάειν. οὐκοῦν καὶ ταῦτα ἀναγκαῖον ἢ γενέσθαι ποτὲ οὐκ ὄντα ἢ ἀΐδια εἶναι. εἰ μὲν τοίνυν ἐγένετο τῶν κινητῶν ἕκαστον, ἀναγκαῖον πρότερον τῆς ληφθείσης ἄλλην γενέσθαι μεταβολὴν καὶ κίνησιν, καθ' ἣν ἐγένετο τὸ δυνατὸν κινηθῆναι ἢ κινῆσαι. εἰ δ' ὄντα προϋπῆρχεν ἀεὶ κινήσεως μὴ οὔσης, ἄλογον μὲν φαίνεται καὶ αὐτόθεν ἐπιστήσασιν, οὐ μὴν ἀλλὰ μᾶλλον ἔτι προϊοῦσι τοῦτο συμβαίνειν ἀναγκαῖον. εἰ γὰρ τῶν μὲν κινητῶν ὄντων τῶν δὲ κινητικῶν ὁτὲ μὲν ἔσται τι πρῶτον κινοῦν, τὸ δὲ κινούμενον, ὁτὲ δ' οὐθέν, ἀλλ' ἠρεμεῖ, ἀναγκαῖον τοῦτο μεταβάλλειν πρότερον· ἦν γάρ τι αἴτιον τῆς ἠρεμίας· ἡ γὰρ ἠρέμησις στέρησις τῆς κινήσεως. ὥστε πρὸ τῆς πρώτης μεταβολῆς ἔσται μεταβολὴ προτέρα. — — — — ὁ δ' αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ ἄφθαρτον εἶναι τὴν κίνησιν· καθάπερ γὰρ ἐπὶ τοῦ γενέσθαι κίνησιν συνέβαινε προτέραν εἶναί τινα μεταβολὴν τῆς πρώτης, οὕτως ἐνταῦθα ὑστέραν τῆς τελευταίας· οὐ γὰρ ἅμα παύεται κινούμενον καὶ κινητὸν ὄν, οἷον καόμενον καὶ καυστὸν ὄν (ἐνδέχεται γὰρ καυστὸν εἶναι μὴ καόμενον), οὐδὲ κινητικὸν καὶ κινοῦν. καὶ τὸ φθαρτὸν δὲ δεήσει φθαρῆναι, ὅταν φθείρηται· καὶ τὸ τούτου φθαρτικὸν πάλιν ὕστερον· καὶ γὰρ ἡ φθορὰ μεταβολή τις ἐστίν. εἰ δὴ ταῦτ' ἀδύνατα, δῆλον ὡς ἔστιν ἀΐδιος κίνησις, ἀλλ' οὐχ ὁτὲ μὲν ἦν ὁτὲ δ' οὔ.

Eodem loco alia insuper, quibus motum infinitum esse probetur, argumenta expromuntur, partim ab infinitate temporis, quod sit nil nisi πάθος motus, sumta, partim ea, quae a nobis apposita sunt, copiosius persequentia. Cf. Met. Δ, 6. Est haec consecutio doctrinae, qua statuitur necesse esse quodque habeat suam causam moventem in alio quopiam, quod actu sit, posi-

tam, hoc autem rursus in alio, et ita in infinitum. Sequitur ut id quod actu est prius existat eo quod potentia est, saltem secundum notionem suam. Ib. 7. Infinitum rerum motum velut sempiternam naturae vitam esse docebat. Phys. VIII, 1. init. In quo loco eorum doctrina ei refellenda erat, qui initium motus repetebant ab anima, quippe se ipsam movente. Ib. 5. Ἔτι διώρισται ὅτι κινεῖται τὸ κινητόν· τοῦτο δ' ἐστὶ δυνάμει κινούμενον, οὐκ ἐντελεχείᾳ· τὸ δὲ δυνάμει εἰς ἐντελέχειαν βαδίζει. ἔστι δ' ἡ κίνησις ἐντελέχεια κινητοῦ ἀτελής. τὸ δὲ κινοῦν ἤδη ἐνεργείᾳ ἐστίν, οἷον θερμαίνει τὸ θερμὸν καὶ ὅλως γεννᾷ τὸ ἔχον τὸ εἶδος. — — τὸ μὲν ἄρα κινεῖ τὸ δὲ κινεῖται τοῦ αὐτὸ αὐτὸ κινοῦντος. ὅτι δ' οὐκ ἔστιν αὐτὸ αὐτὸ κινεῖν οὕτως ὥσθ' ἑκάτερον ὑφ' ἑκατέρου κινεῖσθαι, ἐκ τῶνδε φανερόν. οὔτε γὰρ ἔσται πρῶτον κινοῦν οὐδέν, εἴ γε ἑκάτερον κινήσει ἑκάτερον· τὸ γὰρ πρότερον αἰτιώτερον τοῦ κινεῖσθαι τοῦ ἐχομένου καὶ κινήσει μᾶλλον. De Anim. I, 4, 16. πολὺ δὲ τῶν εἰρημένων ἀλογώτατον τὸ λέγειν ἀριθμὸν εἶναι τὴν ψυχὴν κινοῦνθ' ἑαυτόν. — — πῶς γὰρ χρὴ νοῆσαι μονάδα κινουμένην, καὶ ὑπὸ τίνος, καὶ πῶς, ἀμερῆ καὶ ἀδιάφορον οὖσαν; εἰ γάρ ἐστι κινητικὴ καὶ κινητή, διαφέρειν δεῖ. Ib. III, 10, 7.

Phys. VIII, 6. Ἐπεὶ δὲ δεῖ κίνησιν ἀεὶ εἶναι καὶ 313
μὴ διαλείπειν, ἀνάγκη εἶναί τι ὃ πρῶτον κινεῖ, εἴτε ἓν εἴτε πλείω, καὶ τὸ πρῶτον κινοῦν ἀκίνητον. ἕκαστον μὲν οὖν ἀΐδιον εἶναι τῶν ἀκινήτων μὲν κινούντων δὲ οὐδὲν πρὸς τὸν νῦν λόγον· ὅτι δ' ἀναγκαῖον εἶναί τι τὸ ἀκίνητον μὲν αὐτὸ πάσης τῆς ἐκτὸς μεταβολῆς, καὶ ἁπλῶς καὶ κατὰ συμβεβηκός, κινητικὸν δ' ἑτέρου, δῆλον ὧδε σκοποῦσιν. ἔστω δ', εἴ τις βούλεται, ἐπί τινων ἐνδεχόμενον ὥστ' εἶναί ποτε καὶ μὴ εἶναι ἄνευ γενέσεως καὶ φθορᾶς· τάχα γὰρ ἀναγκαῖον, εἴ τι ἀμερὲς ὁτὲ μὲν ἔστιν ὁτὲ δὲ μή ἐστιν ἄνευ τοῦ μεταβάλλειν, ὁτὲ μὲν εἶναι ὁτὲ δὲ μὴ εἶναι πᾶν τὸ τοιοῦτον. καὶ τῶν ἀρχῶν τῶν ἀκινήτων μὲν κινητικῶν δ' ἐνίας ὁτὲ μὲν εἶναι ὁτὲ δὲ μὴ εἶναι, ἐνδεχέσθω καὶ τοῦτο. ἀλλ' οὔ τι πάσας γε δυνατόν· δῆλον γὰρ ὡς αἴτιόν τι τοῖς αὐτὰ ἑαυτὰ κινοῦσίν ἐστι τοῦ ὁτὲ μὲν εἶναι ὁτὲ δὲ μή. τὸ μὲν γὰρ αὐτὸ ἑαυτὸ κινοῦν ἅπαν ἔχειν ἀνάγκη μέγεθος, εἰ μηδὲν κινεῖται ἀμερές, τὸ δὲ κινοῦν οὐδεμία

ἀνάγκη ἐκ τῶν εἰρημένων [a]. τοῦ δὴ τὰ μὲν γίγνεσθαι τὰ δὲ φθείρεσθαι, καὶ τοῦτ' εἶναι συνεχῶς, οὐδὲν αἴτιον τῶν ἀκινήτων μὲν μὴ ἀεὶ δ' ὄντων, οὐδ' αὖ τῶν ἀεὶ μὲν ταδὶ κινούντων, τούτων δ' ἕτερα. τοῦ γὰρ ἀεὶ καὶ συνεχοῦς οὔτε ἕκαστον αὐτῶν αἴτιον οὔτε πάντα· τὸ μὲν γὰρ οὕτως ἔχειν ἀΐδιον καὶ ἐξ ἀνάγκης, τὰ δὲ πάντα ἄπειρα, καὶ οὐχ ἅμα πάντα ὄντα [b]. δῆλον τοίνυν ὅτι, εἰ καὶ μυριάκις ἔνιαι ἀρχαὶ τῶν ἀκινήτων μὲν κινουσῶν δέ, καὶ πολλὰ τῶν αὐτὰ ἑαυτὰ κινούντων φθείρεται, τὰ δ' ἐπιγίνεται, καὶ τόδε μὲν ἀκίνητον ὂν τόδε κινεῖ, ἕτερον δὲ τοδί· ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἔστι τι ὃ περιέχει, καὶ τοῦτο παρ' ἕκαστον, ὅ ἐστιν αἴτιον τοῦ τὰ μὲν εἶναι τὰ δὲ μὴ καὶ τῆς συνεχοῦς μεταβολῆς· καὶ τοῦτο μὲν τούτοις, ταῦτα δὲ τοῖς ἄλλοις αἴτια κινήσεως. εἴπερ οὖν ἀΐδιος ἡ κίνησις, ἀΐδιον καὶ τὸ κινοῦν ἔσται πρῶτον, εἰ ἕν· εἰ δὲ πλείω, πλείω τὰ ἀΐδια. ἓν δὲ μᾶλλον ἢ πολλὰ καὶ πεπερασμένα ἢ ἄπειρα δεῖ νομίζειν. τῶν αὐτῶν γὰρ συμβαινόντων ἀεὶ τὰ πεπερασμένα μᾶλλον ληπτέον· ἐν γὰρ τοῖς φύσει δεῖ τὸ πεπερασμένον καὶ τὸ βέλτιον, ἂν ἐνδέχηται, ὑπάρχειν μᾶλλον. ἱκανὸν δὲ καὶ εἰ ἕν, ὃ πρῶτον τῶν ἀκινήτων ἀΐδιον ὂν ἔσται ἀρχὴ τοῖς ἄλλοις κινήσεως. φανερὸν δὲ καὶ ἐκ τοῦδε ὅτι ἀνάγκη εἶναί τι ἓν καὶ ἀΐδιον τὸ πρῶτον κινοῦν. δέδεικται γὰρ ὅτι ἀνάγκη ἀεὶ κίνησιν εἶναι. εἰ δὲ ἀεί, ἀνάγκη καὶ συνεχῆ εἶναι· καὶ γὰρ τὸ ἀεὶ συνεχές, τὸ δ' ἐφεξῆς οὐ συνεχές. ἀλλὰ μὴν εἴ γε συνεχής, μία. μία δ', εἰ ὑφ' ἑνός τε τοῦ κινοῦντος καὶ ἑνὸς τοῦ κινουμένου [c]· εἰ γάρ τι ἄλλο καὶ ἄλλο κινήσει, οὐ συνεχὴς ἡ ὅλη κίνησις, ἀλλ' ἐφεξῆς.

a) Cf. Met. Λ, 7. Δέδεικται δὲ καὶ ὅτι μέγεθος οὐθὲν ἔχειν ἐνδέχεται ταύτην τὴν οὐσίαν (sc. τὴν ἀΐδιον καὶ ἀκίνητον καὶ κεχωρισμένην τῶν αἰσθητῶν), ἀλλ' ἀμερὴς καὶ ἀδιαίρετός ἐστιν. κινεῖ γὰρ τὸν ἄπειρον χρόνον, οὐθὲν δ' ἔχει δύναμιν ἄπειρον πεπερασμένον. ἐπεὶ δὲ πᾶν μέγεθος ἢ ἄπειρον ἢ πεπερασμένον, πεπερασμένον μὲν διὰ τοῦτο οὐκ ἂν ἔχοι μέγεθος, ἄπειρον δ' ὅτι ὅλως οὐκ ἔστιν οὐθὲν ἄπειρον μέγεθος. De iisdem cu-

piosius Phys. VIII, 10. Primum movens, ut aeternum et immotum, e temporis quoque finibus exemtum est. Phys. IV, 12. — b) Disputat contra id, quod quispiam statuerit, motum in mundo a singularum rerum ratione vel anima proficisci. Quem contra monet has deinceps alias post alias existere, infinita temporum serie orientes, et numero infinitas. Explicatius Phys. VIII, 6. Ὁρῶμεν δὲ καὶ φανερῶς ὄντα τοιαῦτα ἃ κινεῖ αὐτὰ ἑαυτά, οἷον τὸ τῶν ἐμψύχων καὶ τὸ τῶν ζῴων γένος. ταῦτα δὴ καὶ δόξαν παρεῖχε μή ποτ' ἐνδέχεται κίνησιν ἐγγίνεσθαι μὴ οὖσαν ὅλως, διὰ τὸ ἐν τούτοις ὁρᾶν ἡμᾶς τοῦτο συμβαῖνον· ἀκίνητα γάρ ποτε ὄντα κινεῖται πάλιν, ὡς δοκεῖ. τοῦτο δὴ δεῖ λαβεῖν, ὅτι μίαν κίνησιν αὐτὰ κινεῖ, καὶ ὅτι ταύτην οὐ κυρίως. Animalia enim nonnisi eum motum habent, qui fit in loco, et eum ipsum non κυρίως, h. e. ita ut sibi ipsis principium movendi sint, sed extrinsecus mota. — c) Ἓν κινούμενον est coelum, quod cernitur ex Physica Aristotelis; v. infra n. 316. In universum notandum Aristotelem statuere primam causam esse eius motus, qui semper sibi constans est, velut coeli motus, praeter eam autem aliam causam esse eius, qui inconstans est, quae simul causa est nascendi et occidendi; haec est coelum, quod et movetur et movet, quodque, quia movetur, temporibus variis varie operatur. Primus igitur motor partim per se operatur partim per aliud. Met. Δ, 6. εἰ δὴ τὸ αὐτὸ ἀεὶ περιόδῳ, δεῖ τι ἀεὶ μένειν ὡσαύτως ἐνεργοῦν. εἰ δὲ μέλλει γένεσις καὶ φθορὰ εἶναι, ἄλλο δεῖ εἶναι ἀεὶ ἐνεργοῦν ἄλλως καὶ ἄλλως. ἀνάγκη ἄρα ὡδὶ μὲν καθ' αὑτὸ ἐνεργεῖν, ὡδὶ δὲ κατ' ἄλλο· ἤτοι ἄρα καθ' ἕτερον ἢ κατὰ τὸ πρῶτον. ἀνάγκη δὴ κατὰ τοῦτο· πάλιν γὰρ ἐκεῖνο αὑτῷ τε αἴτιον κἀκείνῳ. οὐκοῦν βέλτιον τὸ πρῶτον· καὶ γὰρ αἴτιον ἦν ἐκεῖνο τοῦ ἀεὶ ὡσαύτως, τοῦ δ' ἄλλως ἕτερον· τοῦ δ' ἀεὶ ἄλλως ἄμφω δηλονότι. οὐκοῦν οὕτως καὶ ἔχουσιν αἱ κινήσεις.

Primus motor Aristoteli deus appellatur, Met. Δ, 7; 8.: unde prima philosophia appellatur et theologia, ib. E, 1. Non veretur ille, quemadmodum Plato, deum sive primum motorem substantiam esse dicere. Met. Δ, 6. Ἀνάγκη εἶναί τινα ἀΐδιον οὐσίαν ἀκίνητον. αἵ τε γὰρ οὐσίαι πρῶται τῶν ὄντων, καὶ εἰ πᾶσαι φθαρταί, πάντα φθαρτά. Primus motor materiae expers est, ib. ἐνδέχεται δὲ τὸ δυνάμει ὂν μὴ εἶναι. δεῖ ἄρα εἶναι ἀρχὴν τοιαύτην, ἧς ἡ οὐσία ἐνέργεια, neque propterea sensibus percipitur, verum est νοητὸν et νοῦς, nam idem est νοητὸν atque νοῦς. cf. de Anim. III, 4, 12, qui locus laudatur in nr. 304. not. c.; Met. Δ, 7. ταὐτὸν νοῦς καὶ νοητόν.

314 Met. *Λ*, 9. *Ἔτι δὲ εἴτε νοῦς ἡ οὐσία αὐτοῦ*[a] *εἴτε νόησίς ἐστι, τί νοεῖ; ἢ γὰρ αὐτὸς αὐτὸν ἢ ἕτερόν τι. καὶ εἰ ἕτερόν τι, ἢ τὸ αὐτὸ ἀεὶ ἢ ἄλλο. πότερον οὖν διαφέρει τι ἢ οὐθὲν τὸ νοεῖν τὸ καλὸν ἢ τὸ τυχόν; ἢ καὶ ἄτοπον τὸ διανοεῖσθαι περὶ ἐνίων; δῆλον τοίνυν ὅτι τὸ θειότατον καὶ τιμιώτατον νοεῖ, καὶ οὐ μεταβάλλει· εἰς χεῖρον γὰρ ἡ μεταβολή, καὶ κίνησίς τις ἤδη τὸ τοιοῦτον. πρῶτον μὲν οὖν εἰ μὴ νόησίς ἐστιν ἀλλὰ δύναμις, εὔλογον ἐπίπονον εἶναι τὸ συνεχὲς αὐτῷ τῆς νοήσεως. ἔπειτα δῆλον ὅτι ἄλλο τι ἂν εἴη τὸ τιμιώτερον ἢ ὁ νοῦς, τὸ νοούμενον. καὶ γὰρ τὸ νοεῖν καὶ ἡ νόησις ὑπάρξει καὶ τὸ χείριστον νοοῦντι. ὥστ' εἰ φευκτὸν τοῦτο (καὶ γὰρ μὴ ὁρᾶν ἔνια κρεῖττον ἢ ὁρᾶν), οὐκ ἂν εἴη τὸ ἄριστον ἡ νόησις. αὐτὸν ἄρα νοεῖ, εἴπερ ἐστὶ τὸ κράτιστον, καὶ ἔστιν ἡ νόησις νοήσεως νόησις.*

a) In antecedentibus non est quo referatur *αὐτοῦ*, sed dicitur deus sive primus motor.

Apertius igitur quidem ab Aristotele, quam a Platone, deo *νοῦς* tribuitur, sed theoreticus tantummodo *νοῦς*, non actuosus (*πρακτικός*). Eth. Nic. X, 8. *Ἡ δὲ τελεία εὐδαιμονία ὅτι θεωρητική τις ἐστὶν ἐνέργεια, καὶ ἐντεῦθεν ἂν φανείη. τοὺς θεοὺς γὰρ μάλιστα ὑπειλήφαμεν μακαρίους καὶ εὐδαίμονας εἶναι· πράξεις δὲ ποίας ἀπονεῖμαι χρεὼν αὐτοῖς; πότερα τὰς δικαίας; ἢ γελοῖοι φανοῦνται συναλλάττοντες καὶ παρακαταθήκας ἀποδιδόντες καὶ ὅσα τοιαῦτα; ἀλλὰ τὰς ἀνδρείους, ὑπομένοντας τὰ φοβερὰ καὶ κινδυνεύοντας, ὅτι καλόν; ἢ τὰς ἐλευθερίους; τίνι δὲ δώσουσιν; ἄτοπον δ' εἰ καὶ ἔσται αὐτοῖς νόμισμα ἤ τι τοιοῦτον. αἱ δὲ σώφρονες τί ἂν εἶεν; ἢ φορτικὸς ὁ ἔπαινος, ὅτι οὐκ ἔχουσι φαύλας ἐπιθυμίας; διεξιοῦσι δὲ πάντα φαίνοιτ' ἂν τὰ περὶ τὰς πράξεις μικρὰ καὶ ἀνάξια θεῶν. ἀλλὰ μὴν ζῆν τε πάντες ὑπειλήφασιν αὐτοὺς καὶ ἐνεργεῖν ἄρα· οὐ γὰρ δὴ καθεύδειν ὥσπερ τὸν Ἐνδυμίωνα. τῷ δὴ ζῶντι τοῦ πράττειν ἀφαιρουμένου, ἔτι δὲ μᾶλλον τοῦ ποιεῖν, τί λείπεται πλὴν θεωρία; ὥστε ἡ τοῦ θεοῦ ἐνέργεια, μακαριότητι διαφέρουσα, θεωρητικὴ ἂν εἴη.* De Coelo II, 12. *τῷ δ' ὡς ἄριστα ἔχοντι οὐθὲν δεῖ πράξεως· ἔστι γὰρ αὐτὸ τὸ οὗ ἕνεκα.* Eth. Nic. VII, 1. Magn. Mor. II, 5. *οὐκ ἔστι θεοῦ ἀρετή· ὁ γὰρ θεὸς βελτίων τῆς ἀρετῆς καὶ οὐ κατ' ἀρετήν ἐστι σπουδαῖος.* Aristoteles

primo motori neque motum neque quietem attribuendum existimabat. Phys. III, 2. *ᾧ γὰρ ἡ κίνησις ὑπάρχει, τούτῳ ἡ ἀκινησία ἠρεμία.* Cf. Phys. IV, 12; V, 2.

Met. *Λ*, 7. *Κινεῖ δὲ ὧδε* (sc. *ὃ οὐ κινούμενον κι-* 315
νεῖ). *τὸ ὀρεκτὸν καὶ τὸ νοητὸν κινεῖ οὐ κινούμενα.*
τούτων τὰ πρῶτα τὰ αὐτά. ἐπιθυμητὸν μὲν γὰρ τὸ
φαινόμενον καλόν, βουλητὸν δὲ πρῶτον τὸ ὂν καλόν.
ὀρεγόμεθα δὲ διότι δοκεῖ μᾶλλον ἢ δοκεῖ διότι ὀρεγό-
μεθα. ἀρχὴ δὲ ἡ νόησις. νοῦς δὲ ὑπὸ τοῦ νοητοῦ κι-
νεῖται, νοητὴ δὲ ἡ ἑτέρα συστοιχία καθ' αὑτήν [a]*· καὶ*
ταύτης ἡ οὐσία πρώτη, καὶ ταύτης ἡ ἁπλῆ καὶ κατ' ἐνέρ-
γειαν [b]. — — *ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ δι' αὑτὸ*
αἱρετὸν ἐν τῇ αὐτῇ συστοιχίᾳ· καὶ ἔστιν ἄριστον ἀεὶ ἢ
ἀνάλογον τὸ πρῶτον. ὅτι δ' ἔστι τὸ οὗ ἕνεκα ἐν τοῖς
ἀκινήτοις, ἡ διαίρεσις δηλοῖ. ἔστι γάρ τινι τὸ οὗ ἕνε-
κα, ὧν τὸ μὲν ἔστι τὸ δ' οὐκ ἔστι [c], *κινεῖ δὲ ὡς ἐρώ-*
μενον, κινούμενον δὲ τἆλλα κινεῖ [d]. *εἰ μὲν οὖν τι κι-*
νεῖται, ἐνδέχεται καὶ ἄλλως ἔχειν. — — *ἐπεὶ δ' ἐστί τι*
κινοῦν αὐτὸ ἀκίνητον ὄν, ἐνεργείᾳ ὄν, τοῦτο οὐκ ἐν-
δέχεται ἄλλως ἔχειν οὐδαμῶς. — *ἐξ ἀνάγκης ἄρα ἐστὶν*
ὄν· καὶ ᾗ ἀνάγκῃ, καλῶς, καὶ οὕτως ἀρχή. τὸ γὰρ
ἀναγκαῖον τοσαυταχῶς, τὸ μὲν βίᾳ, ὅτι παρὰ τὴν ὁρ-
μήν, τὸ δὲ οὗ οὐκ ἄνευ τὸ εὖ, τὸ δὲ μὴ ἐνδεχόμενον
ἄλλως ἀλλ' ἁπλῶς [e]. *ἐκ τοιαύτης ἄρα ἀρχῆς ἤρτηται ὁ*
οὐρανὸς καὶ ἡ φύσις.

a) Respicit tabulam notionum Pythagoricarum, v. supr. n. 103, ad quam etiam Platonici sese referre consueverant. Altera serie negativae notiones continentur, Met. *K*, 9; Phys. III, 2. *τῆς δ' ἑτέρας συστοιχίας αἱ ἀρχαὶ διὰ τὸ στερητικαὶ εἶναι ἀόριστοι,* altera affirmativae, de quibus loquitur nostro loco. Quae series cum in priore columna posita esset, in sequentibus scribit, *καὶ ἔστιν ἄριστον ἀεὶ ἢ ἀνάλογον τὸ πρῶτον.* Eodem pertinet *ἡ διαίρεσις*, quam dicit, h. e. distributio harum notionum. De qua re copiosius disputatum fuisse in Aristotelis libro de Bono testatur Alexander Aphrod. in h. l., v. Scholl. in Aristot. p. 805 a. — b) *ἡ ἁπλῆ καὶ κατ' ἐνέργειαν* iunguntur, quia Aristoteli simplex esse videbatur quicquid non contineret in se potentiam contrarii.

Σχῆμα δ' ἀνάγκη σφαιροειδὲς ἔχειν τὸν οὐρανόν· τοῦτο γὰρ οἰκειότατόν τε τῇ οὐσίᾳ καὶ τῇ φύσει πρῶτον. εἴπωμεν δὲ καθόλου περὶ τῶν σχημάτων, τὸ ποῖόν ἐστι πρῶτον, καὶ ἐν ἐπιπέδοις καὶ ἐν στερεοῖς. ἅπαν δὴ σχῆμα ἐπίπεδον ἢ εὐθύγραμμόν ἐστιν ἢ περιφερόγραμμον. καὶ τὸ μὲν εὐθύγραμμον ὑπὸ πλειόνων περιέχεται γραμμῶν, τὸ δὲ περιφερόγραμμον ὑπὸ μιᾶς. ἐπεὶ δὲ πρότερον τῇ φύσει ἐν ἑκάστῳ γένει τὸ ἓν τῶν πολλῶν καὶ τὸ ἁπλοῦν τῶν συνθέτων, πρῶτον ἂν εἴη τῶν ἐπιπέδων σχημάτων ὁ κύκλος. — — ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ σφαῖρα τῶν στερεῶν· μόνη γὰρ περιέχεται μιᾷ ἐπιφανείᾳ, τὰ δ' εὐθύγραμμα πλείοσιν· ὡς γὰρ ἔχει ὁ κύκλος ἐν τοῖς ἐπιπέδοις, οὕτως ἡ σφαῖρα ἐν τοῖς στερεοῖς.

321 De Coelo I, 2. Κύκλῳ μὲν οὖν ἐστὶν ἡ περὶ τὸ μέσον (sc. κίνησις), εὐθεῖα δ' ἡ ἄνω καὶ κάτω. λέγω δ' ἄνω μὲν τὴν ἀπὸ τοῦ μέσου, κάτω δὲ τὴν ἐπὶ τὸ μέσον. ὥστ' ἀνάγκη πᾶσαν εἶναι τὴν ἁπλῆν φορὰν τὴν μὲν ἀπὸ τοῦ μέσου, τὴν δ' ἐπὶ τὸ μέσον, τὴν δὲ περὶ τὸ μέσον. — — ἐπεὶ δὲ τῶν σωμάτων τὰ μέν ἐστιν ἁπλᾶ, τὰ δὲ σύνθετα ἐκ τούτων (λέγω δ' ἁπλᾶ ὅσα κινήσεως ἀρχὴν ἔχει κατὰ φύσιν, οἷον πῦρ καὶ γῆν καὶ τὰ τούτων εἴδη καὶ τὰ συγγενῆ[a] τούτοις), ἀνάγκη καὶ τὰς κινήσεις εἶναι τὰς μὲν ἁπλᾶς, τὰς δὲ μικτάς πως, καὶ τῶν μὲν ἁπλῶν ἁπλᾶς, μικτὰς δὲ τῶν συνθέτων, κινεῖσθαι δὲ κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν. εἴπερ οὖν ἐστὶν ἁπλῆ κίνησις, ἁπλῆ δ' ἡ κύκλῳ κίνησις, καὶ τοῦ τε ἁπλοῦ σώματος ἁπλῆ ἡ κίνησις καὶ ἡ ἁπλῆ κίνησις ἁπλοῦ σώματος (καὶ γὰρ ἂν συνθέτου ᾖ, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔσται), ἀναγκαῖον εἶναί τι σῶμα ἁπλοῦν ὃ πέφυκε φέρεσθαι τὴν κύκλῳ κίνησιν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν· βίᾳ μὲν γὰρ ἐνδέχεται τὴν ἄλλου καὶ ἑτέρου, κατὰ φύσιν δὲ ἀδύνατον, εἴπερ μία ἑκάστου κίνησις ἡ κατὰ φύσιν τῶν ἁπλῶν. — — ἀλλὰ μὴν καὶ πρώτην γε ἀναγκαῖον εἶναι τὴν τοιαύτην φοράν. τὸ γὰρ τέλειον πρότερον τῇ φύσει τοῦ ἀτελοῦς, ὁ δὲ κύκλος τῶν τελείων. — — ἔκ τε δὴ τούτων φανερὸν ὅτι πέφυκέ τις οὐσία σώματος ἄλλη παρὰ τὰς ἐνταῦθα[b] συστάσεις, θειοτέρα καὶ προτέρα τούτων ἁπάντων. Ib. 3.

῾Ομοίως δ' εὔλογον ὑπολαβεῖν περὶ αὐτοῦ (sc. τοῦ κύκλῳ φερομένου σώματος) καὶ ὅτι ἀγένητον καὶ ἄφθαρτον καὶ ἀναυξὲς καὶ ἀναλλοίωτον, διὰ τὸ γίγνεσθαι μὲν ἅπαν τὸ γιγνόμενον ἐξ ἐναντίου τε καὶ ὑποκειμένου τινός, καὶ φθείρεσθαι ὡσαύτως ὑποκειμένου τέ τινος καὶ ὑπ' ἐναντίου καὶ εἰς ἐναντίον, καθάπερ ἐν τοῖς πρώτοις εἴρηται λόγοις *. τῶν δ' ἐναντίων καὶ αἱ φοραὶ ἐναντίαι. εἰ δὴ τούτῳ μηδὲν ἐναντίον ἐνδέχεται εἶναι διὰ τὸ καὶ τῇ φορᾷ τῇ κύκλῳ μὴ εἶναι ἄν τιν' ἐναντίαν κίνησιν°, ὀρθῶς ἔοικεν ἡ φύσις τὸ μέλλον ἔσεσθαι ἀγένητον καὶ ἄφθαρτον ἐξελέσθαι ἐκ τῶν ἐναντίων· ἐν τοῖς ἐναντίοις γὰρ ἡ γένεσις καὶ ἡ φθορά. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ αὐξανόμενον ἅπαν αὐξάνεται καὶ τὸ φθῖνον φθίνει ὑπὸ συγγενοῦς προσιόντος καὶ ἀναλυομένου εἰς τὴν ὕλην· τούτῳ δ' οὐκ ἔστιν ἐξ οὗ γέγονεν. εἰ δ' ἐστὶ καὶ ἀναύξητον καὶ ἄφθαρτον, τῆς αὐτῆς διανοίας ἐστὶν ὑπολαβεῖν καὶ ἀναλλοίωτον εἶναι. ἔστι μὲν γὰρ ἡ ἀλλοίωσις κίνησις κατὰ τὸ ποιόν, τοῦ δὲ ποιοῦ αἱ μὲν ἕξεις καὶ διαθέσεις οὐκ ἄνευ τῶν κατὰ πάθη γίγνονται μεταβολῶν, οἷον ὑγίεια καὶ νόσος. κατὰ δὲ πάθος ὅσα μεταβάλλει τῶν φυσικῶν σωμάτων, ἔχονθ' ὁρῶμεν πάντα καὶ αὔξησιν καὶ φθίσιν, οἷον τά τε τῶν ζῴων σώματα καὶ τὰ μόρια αὐτῶν καὶ τὰ τῶν φυτῶν, ὁμοίως δὲ καὶ τὰ τῶν στοιχείων· ὥστ' εἴπερ τὸ κύκλῳ σῶμα μήτ' αὔξησιν ἔχειν ἐνδέχεται μήτε φθίσιν, εὔλογον καὶ ἀναλλοίωτον εἶναι. — — Συμβαίνει δὲ τοῦτο καὶ διὰ τῆς αἰσθήσεως ἱκανῶς, ὥς γε πρὸς ἀνθρωπίνην εἰπεῖν πίστιν· ἐν ἅπαντι γὰρ τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ κατὰ τὴν παραδεδομένην ἀλλήλοις μνήμην οὐθὲν φαίνεται μεταβεβληκὸς οὔτε καθ' ὅλον τὸν ἔσχατον οὐρανὸν οὔτε κατὰ μόριον αὐτοῦ τῶν οἰκείων οὐθέν. ἔοικε δὲ καὶ τοὔνομα παρὰ τῶν ἀρχαίων διαδεδόσθαι μέχρι καὶ τοῦ νῦν χρόνου, τοῦτον τὸν τρό-

*) V. nr. 320.

που ὑπολαμβανόντων ὅνπερ καὶ ἡμεῖς λέγομεν· οὐ γὰρ ἅπαξ οὐδὲ δὶς ἀλλ' ἀπειράκις δεῖ νομίζειν τὰς αὐτὰς ἀφικνεῖσθαι δόξας εἰς ἡμᾶς [d]. διόπερ ὡς ἑτέρου τινὸς ὄντος τοῦ πρώτου σώματος παρὰ γῆν καὶ πῦρ καὶ ἀέρα καὶ ὕδωρ, αἰθέρα προσωνόμασαν τὸν ἀνωτάτω τόπον, ἀπὸ τοῦ θεῖν ἀεὶ τὸν ἀΐδιον χρόνον θέμενοι τὴν ἐπωνυμίαν αὐτῷ.

a) Τὰ συγγενῆ τούτοις sunt reliqua elementa. Mirum vero una cum his memorari εἴδη elementorum ut corpora simplicia, ubi vox ἁπλᾶ dicitur sensu ab Aristotele alieniore. Sed simplex hoc loco appellatur quod naturae animatae oppositum est. — b) Hic in terra. — c) De Coelo I, 4. rectum motum circulari non oppositum esse demonstratur. Notandum, quod hic animadvertere negligit, coelum mutationes subire non posse, quia hoc cetera omnia moventur. — d) Eadem sententia legitur Met. Λ, 8; Meteorol. I, 3, ubi de eadem re: τὸ γὰρ ἀεὶ σῶμα θέον ἅμα θεῖόν τι τὴν φύσιν ἐοίκασιν ὑπολαβεῖν, καὶ διώρισαν ὀνομάζειν αἰθέρα τὸ τοιοῦτον ὡς ὂν οὐθενὶ τῶν παρ' ἡμῖν τὸ αὐτό· οὐ γὰρ δὴ φήσομεν ἅπαξ οὐδὲ δὶς οὐδ' ὀλιγάκις τὰς αὐτὰς δόξας ἀνακυκλεῖν γινομένας ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ' ἀπειράκις. Quae sententia revocanda est ad doctrinam de motu sempiterno. Qua cum statueretur divinum contineri coelo, sequebatur ut coelum esset animans. De Coelo II, 2. Ὁ δ' οὐρανὸς ἔμψυχος καὶ ἔχει κινήσεως ἀρχήν.

322 De Coelo II, 3. Θεοῦ δ' ἐνέργεια ἀθανασία· τοῦτο δ' ἐστὶ ζωὴ ἀΐδιος. ὥστ' ἀνάγκη τῷ θείῳ κίνησιν ἀΐδιον ὑπάρχειν. ἐπεὶ δ' ὁ οὐρανὸς τοιοῦτος (σῶμα γάρ τι θεῖον), διὰ τοῦτο ἔχει τὸ ἐγκύκλιον σῶμα, ὃ φύσει κινεῖται κύκλῳ ἀεί. διὰ τί οὖν οὐχ ὅλον τὸ σῶμα τοῦ οὐρανοῦ τοιοῦτον; ὅτι ἀνάγκη μένειν τι τοῦ σώματος τοῦ φερομένου κύκλῳ τὸ ἐπὶ τοῦ μέσου, τούτου δ' οὐθὲν οἷόν τε μένειν μόριον, οὔθ' ὅλως οὔτ' ἐπὶ τοῦ μέσου. καὶ γὰρ ἂν ἡ κατὰ φύσιν κίνησις ἦν αὐτοῦ ἐπὶ τὸ μέσον· φύσει δὲ κύκλῳ κινεῖται· οὐ γὰρ ἂν ἦν ἀΐδιος ἡ κίνησις· οὐθὲν γὰρ παρὰ φύσιν ἀΐδιον. ὕστερον δὲ τὸ παρὰ φύσιν τοῦ κατὰ φύσιν, καὶ ἔκστασίς τίς ἐστιν ἐν τῇ γενέσει τὸ παρὰ φύσιν τοῦ κατὰ φύσιν. ἀνάγκη τοίνυν γῆν εἶναι· τοῦτο γὰρ ἠρεμεῖ ἐπὶ τοῦ

μέσον. νῦν μὲν οὖν ὑποκείσθω τοῦτο, ὕστερον δὲ λεχθήσεται περὶ αὐτοῦ [a]. ἀλλὰ μὴν εἰ γῆν, ἀνάγκη καὶ πῦρ εἶναι· τῶν γὰρ ἐναντίων εἰ θάτερον φύσει, ἀνάγκη καὶ θάτερον εἶναι φύσει, ἐάν περ ᾖ ἐναντίον, καὶ εἶναί τινα αὐτοῦ φύσιν· ἡ γὰρ αὐτὴ ὕλη τῶν ἐναντίων, καὶ τῆς στερήσεως πρότερον ἡ κατάφασις, λέγω δ' οἷον τὸ θερμὸν τοῦ ψυχροῦ. ἡ δ' ἠρεμία καὶ τὸ βαρὺ λέγονται κατὰ στέρησιν κουφότητος καὶ κινήσεως. ἀλλὰ μὴν εἴπερ ἔστι πῦρ καὶ γῆ, ἀνάγκη καὶ τὰ μεταξὺ αὐτῶν εἶναι σώματα· ἐναντίωσιν γὰρ ἔχει ἕκαστον τῶν στοιχείων πρὸς ἕκαστον. ὑποκείσθω δὲ καὶ τοῦτο νῦν, ὕστερον δὲ πειρατέον δεῖξαι [b]. τούτων δ' ὑπαρχόντων φανερὸν ὅτι ἀνάγκη γένεσιν εἶναι διὰ τὸ μηδὲν οἷόν τ' αὐτῶν εἶναι ἀΐδιον· πάσχει γὰρ καὶ ποιεῖ τἀναντία ὑπ' ἀλλήλων, καὶ φθαρτικὰ ἀλλήλων ἐστίν. ἔτι δ' οὐκ εὔλογον εἶναί τι κινητὸν ἀΐδιον, οὗ μὴ ἐνδέχεται εἶναι κατὰ φύσιν τὴν κίνησιν ἀΐδιον· τούτων δ' ἐστὶ κίνησις [c]. ὅτι μὲν τοίνυν ἀναγκαῖον εἶναι γένεσιν, ἐκ τούτων δῆλον. εἰ δὲ γένεσιν, ἀναγκαῖον καὶ ἄλλην εἶναι φοράν, ἢ μίαν ἢ πλείους· κατὰ γὰρ τὴν τοῦ ὅλου ὡσαύτως ἀναγκαῖον ἔχειν τὰ στοιχεῖα τῶν σωμάτων πρὸς ἄλληλα. λεχθήσεται δὲ καὶ περὶ τούτου ἐν τοῖς ἑπομένοις σαφέστερον. νῦν δὲ τοσοῦτόν ἐστι δῆλον, διὰ τίνα αἰτίαν πλείω τὰ ἐγκύκλιά ἐστι σώματα, ὅτι ἀνάγκη γένεσιν εἶναι, γένεσιν δ', εἴπερ καὶ πῦρ, τοῦτο δὲ καὶ τἆλλα, εἴπερ καὶ γῆν· ταύτην δ' ὅτι ἀνάγκη μένειν τι ἀεί, εἴπερ κινεῖσθαί τι ἀεί. [d]

a) V. de Coelo II, 14, ubi terram in medio mundo positam esse demonstratur, neque tamen tollitur ista difficultas, quam tangit noster locus; neque hoc assequitur locus a Simplicio laudatus (de Coelo ad h. l. f. 97 a.), de Anim. Motu 1; 2. Quae difficultas in eo posita est, quod quiescenti centro mundi tribuitur corporis ambitus, idque non addita accuratiore argumentatione. Deinde praeter quietum illum in medio (ἐπὶ τοῦ μέσου) statum, naturalem insuper motum corporum, quo ferantur ad medium (ἐπὶ τὸ μέσον), statuit. Hinc utrumque enun-

tiatum confunditur, alterum, ὅτι ἀνάγκη μένειν τι τοῦ σώματος τοῦ φερομένου κύκλῳ τὸ ἐπὶ τοῦ μέσου, alterum, τούτου δ' οὐθὲν οἷόν τε μένειν κτλ., quae sibi invicem pugnare videntur. Recte vero Nicolaus ap. Simpl. de Coelo f. 97 a. Scholl. in Arist. p. 493 a.: διὰ τί οὖν οὐχ ὅλος ὁ κόσμος τοιοῦτος; ὅτι ἀνάγκη μένειν τι περὶ τὸ μέσον τοῦ κύκλῳ φερομένου, τὸ δὲ πέμπτον σῶμα οὔτε μένειν ἐδύνατο οὔτε ἐν τῷ μέσῳ εἶναι. — b) Quatuor in terra elementa esse duobus argumentis demonstratur. Prius positum est in contrariis, quae deprehenduntur tactu, qui sensus reliquis omnibus subest. Contraria, quae tactu deprehenduntur, sunt frigidum et calidum, aridum et udum. Haec quatuor elementis continentur, diverse composita, igni, qui est calidus et aridus, aëre, qui est calidus et udus, aqua, quae est frigida et uda, terra denique, quae est frigida et arida. De Gen. et Corr. II, 2; 3. Alterum argumentum positum est in contrario inter leve et grave. Illud est id, quod sursum fertur, grave, quod deorsum fertur; utrumque sponte ad eum locum pertendit, qui sibi naturalis est. Leve repraesentatur igni, grave terra. Praeter ea autem necesse est medium esse, quod et sursum et deorsum feratur; id duobus reliquis elementis continetur, aëre et aqua. De Coelo IV, 4; 5. Haec elementa in se invicem transmutantur, quia habent et activas et passivas facultates. De Coelo III, 6. — c) Verborum sequentia abruptior est, sensus implicatior. Simpl. de Coelo f. 98 a. censet supplendum esse μὴ ἀΐδιος, aut τούτων δ' ἐστὶ κίνησις positum esse pro ταῦτα δέ ποτε καὶ οὐκ ἀεὶ κινεῖται: ad arbitrium utrumque. — d) Plura motuum genera et plura corpora globosa in coelo esse, hoc parum accurate explicatur; neque id aliter exspectaveris. Argumento autem illo, quod proponitur, complere conatur ea, quae apposita sunt in nr. 312. Ad ἄλλην φοράν ex sequentibus supplendum ἢ τὴν τοῦ ὅλου, ubi dicitur motus circularis summae sphaerae, quae continet stellas fixas. Dicit enim motu illo uno semperque eodem, quo agitetur primus motor motus, si inferiores quoque regiones moveri sumamus, harum quoque regionum motum aequabilem esse convenire, neque hac condicione fore ut sit interitus et ortus, quos quidem dominari per has regiones oculis nostris cernamus. Hos igitur ut convenienter derivemus, necesse esse ut plura motuum genera et plura corpora mota in coelo esse statuantur.

Propter brevitatem singula, quae huc pertineant, placita omisimus, velut quae sunt de compositione coeli, de diversitate sphaerarum, de elementorum mixtura ac ratione. Sufficiat illum locum tanquam specimen attulisse, quo omnis de motu doctrina

indicetur, a quibusnam principiis is motus, qui in mundo insit, repetatur et qua ratione ad unam causam revocetur. Memorandum vero peculiariter id placitum, quo statuit inferiorem sphaeram pendere a superiore, illamque, quo remotior sit a primo motore, eo minus perfectam esse: quod gravissimum est ad doctrinam eius de singulis terrae rebus iudicandam. Hoc nomine motus, qui reperiantur in terra, ad multo minus certam regulam constitutos esse censebat, quam stellarum motus, v. de Coelo II, 12; Meteorol. I, 2; de Gen. Anim. IV, 10.

De Part. An. II, 1. *Τριῶν δ' οὐσῶν τῶν συνθέ-* 323
σεων πρώτην μὲν ἄν τις θείη τὴν ἐκ τῶν καλουμένων ὑπό τινων στοιχείων, οἷον γῆς, ἀέρος, ὕδατος, πυρός. — — δευτέρα δὲ σύστασις ἐκ τῶν πρώτων ἡ τῶν ὁμοιομερῶν φύσις ἐν τοῖς ζῴοις ἐστίν, οἷον ὀστοῦ καὶ σαρκὸς καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. τρίτη δὲ καὶ τελευταία κατ' ἀριθμὸν ἡ τῶν ἀνομοιομερῶν, οἷον προσώπου καὶ χειρὸς καὶ τῶν τοιούτων μορίων. — — τῷ μὲν οὖν χρόνῳ προτέραν τὴν ὕλην ἀναγκαῖον εἶναι καὶ τὴν γένεσιν, τῷ λόγῳ δὲ τὴν οὐσίαν καὶ τὴν ἑκάστου μορφήν. — — ὥστε τὴν μὲν τῶν στοιχείων ὕλην ἀναγκαῖον εἶναι τῶν ὁμοιομερῶν ἕνεκεν. ὕστερα γὰρ ἐκείνων ταῦτα τῇ γενέσει, τούτων δὲ τὰ ἀνομοιομερῆ· ταῦτα γὰρ ἤδη τὸ τέλος ἔχει καὶ τὸ πέρας, ἐπὶ τοῦ τρίτου λαβόντα τὴν σύστασιν ἀριθμοῦ, καθάπερ ἐπὶ πολλῶν συμβαίνει τελειοῦσθαι τὰς γενέσεις. ἐξ ἀμφοτέρων μὲν οὖν τὰ ζῷα συνέστηκε τῶν μορίων τούτων, ἀλλὰ τὰ ὁμοιομερῆ τῶν ἀνομοιομερῶν ἕνεκέν ἐστιν· ἐκείνων γὰρ ἔργα καὶ πράξεις εἰσίν, οἷον ὀφθαλμοῦ καὶ μυκτῆρος καὶ τοῦ προσώπου παντὸς καὶ δακτύλου καὶ χειρὸς καὶ παντὸς τοῦ βραχίονος. πολυμόρφων δὲ τῶν πράξεων καὶ τῶν κινήσεων ὑπαρχουσῶν τοῖς ζῴοις ὅλοις τε καὶ τοῖς μορίοις τοῖς τοιούτοις, ἀναγκαῖον ἐξ ὧν σύγκεινται, τὰς δυνάμεις ἀνομοίας ἔχειν· πρὸς μὲν γάρ τινα μαλακότης χρήσιμος, πρὸς δέ τινα σκληρότης, καὶ τὰ μὲν τάσιν ἔχειν δεῖ, τὰ δὲ κάμψιν.

Demonstrare conatur necessariam esse quatuor elementorum in animalium corporibus coniunctionem; terram et aquam in-

esse, ut efficiatur durum ac molle, duo reliqua, ut efficiantur quae illis opposita sunt. Meteorol. IV, 4; de Gen. et Corr. II, 7. Insuper vero etiam quintum elementum in animalibus inesse existimat, quod cernatur in calore animante, de Gen. Anim. II, 3. *πάντων μὲν γὰρ ἐν τῷ σπέρματι ἐνυπάρχει, ὅπερ ποιεῖ γόνιμα εἶναι τὰ σπέρματα, τὸ καλούμενον θερμόν. τοῦτο δ' οὐ πῦρ οὐδὲ τοιαύτη δύναμίς ἐστιν, ἀλλὰ τὸ ἐμπεριλαμβανόμενον ἐν τῷ σπέρματι καὶ ἐν τῷ ἀφρώδει πνεῦμα καὶ ἡ ἐν τῷ πνεύματι φύσις, ἀνάλογον οὖσα τῷ τῶν ἄστρων στοιχείῳ.* Ut quodque animalium genus aut maiorem aut minorem caloris animantis partem nactum est, ita aut perfectius est aut minus perfectum; de Gen. An. I, 1; II, 1. Sed aliae sunt super hanc causae, unde diversitatem animalium ad certos gradus revocandam esse demonstretur; in quibus gradibus investigandis versatur Aristotelicarum de animalibus disputationum pars plurima, per quas hanc veluti regulam sequi consuevit, naturam in creationibus suis continua serie ab rebus inanimatis ad animantia et superiora quaeque animalium genera eniti. De Part. An. IV, 5. *ἡ γὰρ φύσις μεταβαίνει συνεχῶς ἀπὸ τῶν ἀψύχων εἰς τὰ ζῷα διὰ τῶν ζώντων μὲν οὐκ ὄντων δὲ ζώων* (per plantas puta), *οὕτως ὥστε δοκεῖν πάμπαν μικρὸν διαφέρειν θατέρου θάτερον τῷ σύνεγγυς ἀλλήλοις.*

324 De Part. An. II, 10. *Πᾶσι γὰρ τοῖς ζῴοις καὶ τελείοις* [a] *δύο τὰ ἀναγκαιότατα μόριά ἐστιν, ᾗ τε δέχονται τὴν τροφὴν καὶ ᾗ τὸ περίττωμα ἀφήσουσιν· οὔτε γὰρ εἶναι οὔτε αὐξάνεσθαι ἐνδέχεται ἄνευ τροφῆς. — — τρίτον δὲ μέρος ἐν πᾶσίν ἐστι τὸ τούτων μέσον, ἐν ᾧ ἡ ἀρχή ἐστιν ἡ τῆς ζωῆς.* Ib. III, 4. *Καρδία μὲν οὖν ἅπασιν ὑπάρχει τοῖς ἐναίμοις· — — αἷμα μὲν γὰρ ἔχειν τοῖς ἐναίμοις δῆλον ὡς ἀναγκαῖον· ὑγροῦ δ' ὄντος τοῦ αἵματος ἀναγκαῖον ἀγγεῖον ὑπάρχειν, ἐφ' ὃ δὴ καὶ φαίνεται μεμηχανῆσθαι τὰς φλέβας ἡ φύσις. ἀρχὴν δὲ τούτων ἀναγκαῖον εἶναι μίαν· ὅπου γὰρ ἐνδέχεται, μίαν βέλτιον ἢ πολλάς. ἡ δὲ καρδία τῶν φλεβῶν ἀρχή· φαίνονται γὰρ ἐκ ταύτης οὖσαι καὶ οὐ διὰ ταύτης, καὶ ἡ φύσις αὐτῆς φλεβώδης ὡς ὁμογενοῦς οὔσης. ἔχει δὲ καὶ ἡ θέσις αὐτῆς ἀρχικὴν χώραν· περὶ μέσον γάρ, μᾶλλον δ' ἐν τῷ ἄνω ἢ κάτω καὶ ἔμπροσθεν ἢ ὄπισθεν· ἐν τοῖς γὰρ τιμιωτέροις τὸ τιμιώτερον*

καθίδρυκεν ἡ φύσις, οὗ μή τι κωλύει μεῖζον. ἐμφανέστατον δὲ τὸ λεχθέν ἐστιν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, βούλεται δὲ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ὁμολόγως ἐν μέσῳ κεῖσθαι τοῦ ἀναγκαίου σώματος. τούτου δὲ πέρας ᾗ τὰ περιττώματα ἀποκρίνεται· τὰ δὲ κῶλα πέφυκεν ἄλλοις ἄλλως, καὶ οὐκ ἔστι τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, διὸ καὶ ἀφαιρουμένων ζῶσιν.

a) Perfecta animalia sunt ea, quae non sunt πηρώματα. De An. III, 9, 6. τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν ζῴων τέλεια καὶ οὐ πηρώματά ἐστιν· σημεῖον δ' ὅτι ἔστι γεννητικὰ καὶ ἀκμὴν ἔχει καὶ φθίσιν.

Pauca elegimus ex iis, quae copiose et praeclare ab Aristotele de naturae consiliis in constitutione ac structura animalium cernendis disputantur, ex quibus quae harum disputationum ratio sit existimari queat. Cetera animalia Aristoteli ex eorum generum analogia iudicanda videntur, quae habeant sanguinem, imprimis ex analogia naturae humanae, quae est summa. Cf. de Part. An. II, 10. Ita accipiendum si loquitur de sanguine et eius analogo, et si de corde et eius analogo; velut de Gen. An. II, 4. ἀρχὴ γὰρ τῆς φύσεως ἡ καρδία καὶ τὸ ἀνάλογον. — — τροφὴ δὲ ζῴου ἡ ἐσχάτη αἷμα καὶ τὸ ἀνάλογον. Cor autem est non solum ἡ ἀρχὴ τοῦ θρεπτικοῦ, quod etiam plantis tribuendum est, sed etiam τοῦ αἰσθητικοῦ, quod animalibus proprium est; in qua quaestione disputat adversus eos, qui cerebrum sensuum organon statuebant, quod ipse potius cordi refrigerando inservire affirmat. De Part. An. II, 7. De Gen. An. II, 6. διὰ μὲν οὖν τὸ τὴν ἀρχὴν ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν αἰσθήσεων εἶναι καὶ τοῦ ζῴου παντὸς αὕτη γίνεται πρῶτον· διὰ δὲ τὴν θερμότητα τὴν ταύτης, ᾗ τελευτῶσιν αἱ φλέβες ἄνω, τὸ ψυχρὸν συνίστησιν ἀντίστροφον τῇ θερμότητι τῇ περὶ τὴν καρδίαν τὸν ἐγκέφαλον. διόπερ τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν λαμβάνει συνεχῆ τὴν γένεσιν μετὰ τὴν καρδίαν. — — αἴτιον δὲ τοῦ μάλιστ' ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τοῦτο συμβαίνειν, ὅτι τὸν ἐγκέφαλον ὑγρότατον ἔχουσι καὶ πλεῖστον τῶν ζῴων. τούτου δ' αἴτιον ὅτι καὶ τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ θερμότητα καθαρωτάτην. δηλοῖ δὲ τὴν εὐκρασίαν ἡ διάνοια· φρονιμώτατον γάρ ἐστι τῶν ζῴων ἄνθρωπος. — Περίττωμα quod dicit latissime patet, ut gravissimas etiam animalium corporis partes complectatur, eas videlicet, quae ad corpus alendum et ad res ope sensuum percipiendas non omnino necessariae sunt, inter quas est et cerebrum. De Part. An. II, 10. De qua re haec denique adiicere iuvabit,

ad omnem Aristotelis physicam gravissima. De Gen. Anim. l. I. τῶν δ' ἄλλων γίνεται μορίων ἕκαστον ἐκ τῆς τροφῆς, τὰ μὲν τιμιώτατα καὶ μετειληφότα τῆς κυριωτάτης ἀρχῆς ἐκ τῆς πεπεμμένης καὶ καθαρωτάτης καὶ πρώτης τροφῆς, τὰ δ' ἀναγκαῖα μόρια καὶ τούτων ἕνεκεν ἐκ τῆς χείρονος καὶ τῶν ὑπολειμμάτων καὶ περιττωμάτων. ὥσπερ γὰρ οἰκονόμος ἀγαθός, καὶ ἡ φύσις οὐθὲν ἀποβάλλειν εἴωθεν ἐξ ὧν ἔστι ποιῆσαί τι χρηστόν. ἐν δὲ ταῖς οἰκονομίαις τῆς γινομένης τροφῆς ἡ μὲν βελτίστη τέτακται τοῖς ἐλευθέροις, ἡ δὲ χείρων καὶ τὸ περίττωμα ταύτης οἰκέταις, τὰ δὲ χείριστα καὶ τοῖς συντρεφομένοις διδόασι ζῴοις. καθάπερ οὖν εἰς τὴν αὔξησιν ὁ θύραθεν ταῦτα ποιεῖ νοῦς, οὕτως ἐν τοῖς γινομένοις αὐτοῖς ἡ φύσις ἐκ μὲν τῆς καθαρωτάτης ὕλης σάρκας καὶ τῶν ἄλλων αἰσθητηρίων τὰ σώματα συνίστησιν, ἐκ δὲ τῶν περιττωμάτων ὀστᾶ καὶ νεῦρα καὶ τρίχας, ἔτι δ' ὄνυχας καὶ ὁπλὰς καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα· διὸ τελευταῖα ταῦτα λαμβάνει τὴν σύστασιν, ὅταν ἤδη γίγνηται περίττωμα τῆς φύσεως. — Quae nude κῶλα dicuntur de Part. An. III, 4, sunt ea membra, quae inserviunt voluntario motui, qualia habere animalibus proprium est. Neque tamen haec τέλος esse statuebat; sed dicit ea esse instrumenta, quorum praesidio animalia quaererent alimenta. De Part. An. IV, 6; 8.; de An. III, 12, 3. Quod ut statueret et αἴσθησιν finem animalium esse ut arbitraretur, eo motus esse videtur, quod theoreticam vitam practicae praestare arbitrabatur.

325 De Part. An. I, 5. Ἐπεὶ δὲ τὸ μὲν ὄργανον πᾶν ἕνεκά του, τῶν δὲ τοῦ σώματος μορίων ἕκαστον ἕνεκά του, τὸ δ' οὗ ἕνεκα πρᾶξίς τις, φανερὸν ὅτι καὶ τὸ σύνολον σῶμα συνέστηκε πράξεώς τινος ἕνεκα πλήρους. οὐ γὰρ ἡ πρίσις τοῦ πρίονος χάριν γέγονεν, ἀλλ' ὁ πρίων τῆς πρίσεως· χρῆσις γάρ τις ἡ πρίσις ἐστίν. ὥστε καὶ τὸ σῶμά πως τῆς ψυχῆς ἕνεκεν, καὶ τὰ μόρια τῶν ἔργων πρὸς ἃ πέφυκεν ἕκαστον. De An. II, 1. Λέγομεν δὴ γένος ἕν τι τῶν ὄντων τὴν οὐσίαν, ταύτης δὲ τὸ μὲν ὡς ὕλην, ὃ καθ' αὑτὸ μὲν οὐκ ἔστι τόδε τι, ἕτερον δὲ μορφὴν καὶ εἶδος, καθ' ἣν ἤδη λέγεται τόδε τι, καὶ τρίτον τὸ ἐκ τούτων. ἔστι δ' ἡ μὲν ὕλη δύναμις, τὸ δ' εἶδος ἐντελέχεια, καὶ τοῦτο διχῶς, τὸ μὲν ὡς ἐπιστήμη, τὸ δ' ὡς τὸ θεωρεῖν. οὐσίαι δὲ μάλιστ' εἶναι δοκοῦσι τὰ σώματα, καὶ τούτων τὰ φυ-

σικά· ταῦτα γὰρ τῶν ἄλλων ἀρχαί. τῶν δὲ φυσικῶν τὰ μὲν ἔχει ζωήν, τὰ δ' οὐκ ἔχει· ζωὴν δὲ λέγομεν τὴν δι' αὑτοῦ τροφήν τε καὶ αὔξησιν καὶ φθίσιν. ὥστε πᾶν σῶμα φυσικὸν μετέχον ζωῆς οὐσία ἂν εἴη, οὐσία δ' οὕτως ὡς συνθέτη. ἐπεὶ δ' ἐστὶ σῶμα τοιόνδε, ζωὴν γὰρ ἔχον, οὐκ ἂν εἴη τὸ σῶμα ψυχή· οὐ γάρ ἐστι τῶν καθ' ὑποκειμένου τὸ σῶμα, μᾶλλον δ' ὡς ὑποκείμενον καὶ ὕλη [a]. ἀναγκαῖον ἄρα τὴν ψυχὴν οὐσίαν εἶναι ὡς εἶδος σώματος φυσικοῦ δυνάμει ζωὴν ἔχοντος. ἡ δ' οὐσία ἐντελέχεια. τοιούτου ἄρα σώματος ἐντελέχεια. αὕτη δὲ λέγεται διχῶς, ἡ μὲν ὡς ἐπιστήμη, ἡ δ' ὡς τὸ θεωρεῖν. φανερὸν οὖν ὅτι ὡς ἐπιστήμη· ἐν γὰρ τῷ ὑπάρχειν τὴν ψυχὴν καὶ ὕπνος καὶ ἐγρήγορσίς ἐστιν, ἀνάλογον δ' ἡ μὲν ἐγρήγορσις τῷ θεωρεῖν, ὁ δ' ὕπνος τῷ ἔχειν καὶ μὴ ἐνεργεῖν. προτέρα δὲ τῇ γενέσει ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἡ ἐπιστήμη [b]. διὸ ψυχή ἐστιν ἐντελέχεια ἡ πρώτη σώματος φυσικοῦ δυνάμει ζωὴν ἔχοντος. τοιοῦτο δέ, ὃ ἂν ᾖ ὀργανικόν. ὄργανα δὲ καὶ τὰ τῶν φυτῶν μέρη, ἀλλὰ παντελῶς ἁπλᾶ, οἷον τὸ φύλλον περικαρπίου σκέπασμα, τὸ δὲ περικάρπιον καρποῦ. αἱ δὲ ῥίζαι τῷ στόματι ἀνάλογον· ἄμφω γὰρ ἕλκει τὴν τροφήν. εἰ δή τι κοινὸν ἐπὶ πάσης ψυχῆς δεῖ λέγειν, εἴη ἂν ἐντελέχεια ἡ πρώτη σώματος φυσικοῦ ὀργανικοῦ. [c]

a) Obscurior argumentatio, quae hoc fere modo complenda est. In corporibus animatis corpus est subiectum, cui attribuitur vita. Atqui cui vita attribuitur, ei anima quoque tribuatur necesse est. Sequitur ergo ut animam a corpore diversam esse dicamus. — b) Videtur hoc secus esse, ut ipse Aristoteles fatetur, Phys. VIII, 4. ἔστι δὲ δυνάμει ἄλλως ὁ μανθάνων ἐπιστήμων καὶ ὁ ἔχων ἤδη καὶ μὴ θεωρῶν. — — ὁ γὰρ ἔχων ἐπιστήμην μὴ θεωρῶν δὲ δυνάμει ἐστὶν ἐπιστήμων πως, ἀλλ' οὐχ ὡς καὶ πρὶν μαθεῖν. Sed inversa ratio erit, si, quam olim docti sumus scientiam, eius postea meminimus, et de hoc cogitat Aristoteles nostro loco. — c) De entelechia v. supra nr. 310. not. Quid sit prima entelechia hic ipse locus ostendit, quamquam is saepe perperam explicatur. Anima est prima entelechia corporis animalium, quae existit etiam tum, ubi corpus dormit,

non solum ubi corpus vigilat atque operatur. Anima igitur earum actionum principium est, quae perficiuntur ab omnibus corporis animati membris ad unum finem coniunctis.

Ambo illi, quos coniunximus, loci eo conspirant, quod animam et finem (*τέλος*) et effectum (*ἔργον*) corporis animati esse ostendunt. Eodem pertinet hic locus, de Part. An. I, 5, ubi anima item corporis et finis et effectus esse dicitur, et talis quidem finis, qui simul sit actus; id quod in omnes fere cadit vel rationis vel naturae fines, qui quidem summi sunt. Quae animae notio cum multis implicatior visa sit, tum iis satisfacere non potuit, qui Aristotelem animi immortalitatem docuisse putarent, sive hos locos, de Anima III, 5, 2; Eth. Nic. III, 4, sive etiam exotericorum librorum fragmenta sequuti sunt, cf. Cicero de Div. I, 25; Plut. Cons. ad Apoll. 27; Sext. Emp. adv. Math. IX, 20 sqq. Enimvero Aristoteli anima non quidem corpus est, sed corporis aliquid, videlicet forma corporis et finis, qui cernitur in eius actionibus. De An. II, 2. *τριχῶς γὰρ λεγομένης τῆς οὐσίας, καθάπερ εἴπομεν, ὧν τὸ μὲν εἶδος, τὸ δὲ ὕλη, τὸ δὲ ἐξ ἀμφοῖν· τούτων δ' ἡ μὲν ὕλη δύναμις, τὸ δὲ εἶδος ἐντελέχεια· ἐπεὶ δὲ τὸ ἐξ ἀμφοῖν ἔμψυχον, οὐ τὸ σῶμά ἐστιν ἐντελέχεια ψυχῆς, ἀλλ' αὕτη σώματός τινος. καὶ διὰ τοῦτο καλῶς ὑπολαμβάνουσιν οἷς δοκεῖ μήτ' ἄνευ σώματος εἶναι μήτε σῶμά τι ἡ ψυχή· σῶμα μὲν γὰρ οὐκ ἔστι, σώματος δέ τι.* Sed cum corporis finis sit anima, haec illi velut imposita est, regiturque corpus per eam et movetur, quippe quae omnes illas tres causas materiales complectitur. Ib. 4. *Ἔστι δὲ ἡ ψυχὴ τοῦ ζῶντος σώματος αἰτία καὶ ἀρχή. ταῦτα δὲ πολλαχῶς λέγεται. ὁμοίως δ' ἡ ψυχὴ κατὰ τοὺς διωρισμένους τρόπους τρεῖς αἰτία· καὶ γὰρ ὅθεν ἡ κίνησις αὐτή, καὶ οὗ ἕνεκα, καὶ ὡς ἡ οὐσία τῶν ἐμψύχων σωμάτων ἡ ψυχὴ αἰτία. ὅτι μὲν οὖν ὡς οὐσία, δῆλον· τὸ γὰρ αἴτιον τοῦ εἶναι πᾶσιν ἡ οὐσία, τὸ δὲ ζῆν τοῖς ζῶσι τὸ εἶναί ἐστιν, αἰτία δὲ καὶ ἀρχὴ τούτων ἡ ψυχή. ἔτι τοῦ δυνάμει ὄντος λόγος ἡ ἐντελέχεια. φανερὸν δ' ὡς καὶ οὗ ἕνεκεν ἡ ψυχὴ αἰτία· ὥσπερ γὰρ ὁ νοῦς ἕνεκά του ποιεῖ, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡ φύσις, καὶ τοῦτ' ἔστιν αὐτῇ τέλος. τοιοῦτον δ' ἐν τοῖς ζῴοις ἡ ψυχὴ καὶ κατὰ φύσιν· πάντα γὰρ τὰ φυσικὰ σώματα τῆς ψυχῆς ὄργανα, καὶ καθάπερ τὰ τῶν ζῴων, οὕτω καὶ τὰ τῶν φυτῶν, ὡς ἕνεκα τῆς ψυχῆς ὄντα. — — ἀλλὰ μὴν καὶ ὅθεν πρῶτον ἡ κατὰ τόπον κίνησις, ψυχή· οὐ πᾶσι δ' ὑπάρχει τοῖς ζῶσιν ἡ δύναμις αὕτη. ἔστι δὲ καὶ ἀλλοίωσις καὶ αὔξησις κατὰ ψυχήν· ἡ μὲν γὰρ αἴσθησις ἀλλοίωσίς τις εἶναι δοκεῖ, αἰσθάνεται δ' οὐθὲν ὃ μὴ ἔχει ψυχήν. ὁμοίως δὲ καὶ περὶ αὐξήσεώς τε καὶ φθίσεως ἔχει.*

De An. II, 3. Τῶν δὲ δυνάμεων τῆς ψυχῆς αἱ 326
λεχθεῖσαι τοῖς μὲν ὑπάρχουσι πᾶσαι, καθάπερ εἴπομεν, τοῖς δὲ τινὲς αὐτῶν, ἐνίοις δὲ μία μόνη. δυνάμεις δ' εἴπομεν θρεπτικόν, ὀρεκτικόν, αἰσθητικόν, κινητικὸν κατὰ τόπον, διανοητικόν. ὑπάρχει δὲ τοῖς μὲν φυτοῖς τὸ θρεπτικὸν μόνον, ἑτέροις δὲ τοῦτό τε καὶ τὸ αἰσθητικόν. εἰ δὲ τὸ αἰσθητικόν, καὶ τὸ ὀρεκτικόν· ὄρεξις μὲν γὰρ ἐπιθυμία καὶ θυμὸς καὶ βούλησις, τὰ δὲ ζῷα πάντ' ἔχουσι μίαν γε τῶν αἰσθήσεων, τὴν ἁφήν· ᾧ δ' αἴσθησις ὑπάρχει, τούτῳ ἡδονή τε καὶ λύπη καὶ τὸ ἡδύ τε καὶ λυπηρόν, οἷς δὲ ταῦτα, καὶ ἡ ἐπιθυμία· τοῦ γὰρ ἡδέος ὄρεξις αὕτη. — — ἐνίοις δὲ πρὸς τούτοις ὑπάρχει καὶ τὸ κατὰ τόπον κινητικόν, ἑτέροις δὲ καὶ τὸ διανοητικόν τε καὶ νοῦς, οἷον ἀνθρώποις καὶ εἴ τι τοιοῦτον ἕτερόν ἐστιν ἢ καὶ τιμιώτερον. — — ἄνευ μὲν γὰρ τοῦ θρεπτικοῦ τὸ αἰσθητικὸν οὐκ ἔστιν· τοῦ δ' αἰσθητικοῦ χωρίζεται τὸ θρεπτικὸν ἐν τοῖς φυτοῖς. πάλιν δ' ἄνευ μὲν τοῦ ἁπτικοῦ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων οὐδεμία ὑπάρχει, ἁφὴ δ' ἄνευ τῶν ἄλλων ὑπάρχει· πολλὰ γὰρ τῶν ζῴων οὔτ' ὄψιν οὔτ' ἀκοὴν ἔχουσιν οὔτ' ὀσμῆς ὅλως αἴσθησιν. καὶ τῶν αἰσθητικῶν δὲ τὰ μὲν ἔχει τὸ κατὰ τόπον κινητικόν, τὰ δ' οὐκ ἔχει. τελευταῖον δὲ καὶ ἐλάχιστα λογισμὸν καὶ διάνοιαν· οἷς μὲν γὰρ ὑπάρχει λογισμὸς τῶν φθαρτῶν, τούτοις καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, οἷς δ' ἐκείνων ἕκαστον, οὐ πᾶσι λογισμός, ἀλλὰ τοῖς μὲν οὐδὲ φαντασία, τὰ δὲ ταύτῃ μόνῃ ζῶσιν. περὶ δὲ τοῦ θεωρητικοῦ νοῦ ἕτερος λόγος.

Quaestio de partibus animi coniungitur cum ea, quae est de differentiis animalium, quia actus animi pendet a corporis animati structura et constitutione. Potissimae differentiae sunt inter plantas et bestias et homines. Plantis respondet anima alens, bestiis anima percipiens, homini ratio. Ad has ceterae partes referuntur, quae sunt inferioris momenti. Ad animam alentem refertur anima generans; de Gen. An. II, 4. ἡ γὰρ αὐτή ἐστιν ὕλη ᾗ αὐξάνεται καὶ ἐξ ἧς συνίσταται τὸ πρῶτον (sc. τὸ φύσει γιγνόμενον), ὥστε καὶ ἡ ποιοῦσα δύναμις ταὐτὸ τῷ ἐξ

ἀρχῆς. μείζων δὲ αὕτη ἐστίν. εἰ οὖν αὕτη ἐστὶν ἡ θρεπτικὴ ψυχή, αὕτη ἐστὶ καὶ ἡ γεννῶσα. Causa cur τὸ ὀρεκτικὸν pertineat ad τὸ αἰσθητικὸν nostro loco aperitur; quod autem ab illo disiungit τὸ κινητικὸν κατὰ τόπον s. τὸ πορευτικόν, id experientiae concessisse videtur. Eodem pertinet alia diversitas animalium, quae nostro loco indicatur dumtaxat, omnia animalia tactum habere, et cum eo coniunctum gustum, de An. III, 12, 7; de Sensu 2. τὸ δὲ γευστικὸν εἶδός τι ἁφῆς ἐστίν, quippe qui sensus inserviant alimento iisque, quae necessaria sunt: ceteros contra sensus ea tantum animalia habere, quae loco se moveant, in eum finem, ut remota percipere iisque in suam salutem uti possint: iis denique animalibus, quae ratione praedita sint, eosdem sensus etiam bene vivendi facultatem suppeditare; de An. II, 3; III, 12, 8; de Sensu 1. — Porro haec diversitas indicatur, qua alia animalia imaginationem (φαντασίαν) habent, alia non habent; cf. Met. *A*, 1. Imaginatio Aristoteli dicitur κίνησις ὑπὸ τῆς αἰσθήσεως τῆς κατ' ἐνέργειαν γιγνομένη, de An. III, 3, 13, per quam efficitur ut perceptio aliqua in animo maneat et haereat; ib. §. 15. cf. nr. 303. Eodem referenda memoria; de Memor. 1. Quaenam vero structura corporis animati ad hanc proprietatem accommodatissima sit, hoc non indicatur. — Alia denique differentia, quae tamen gradualis tantum est, indicatur hisce, Met. *A*, 1. τὰ μὲν οὖν ἄλλα ταῖς φαντασίαις ζῇ καὶ ταῖς μνήμαις, ἐμπειρίας δὲ μετέχει μικρόν· τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος καὶ τέχνῃ καὶ λογισμοῖς. γίγνεται δ' ἐκ τῆς μνήμης ἐμπειρία τοῖς ἀνθρώποις· αἱ γὰρ πολλαὶ μνῆμαι τοῦ αὐτοῦ πράγματος μιᾶς ἐμπειρίας δύναμιν ἀποτελοῦσιν; quibus insuper significatur rationalem vitam hominis animalium vitae quodam modo cognatam esse. De Memor. 1. καὶ νοεῖν οὐκ ἔστιν ἄνευ φαντάσματος. Hoc tam ad theoreticam rationem pertinet, quam ad practicam; hoc tamen loco ad practicam referendum, quandoquidem νοῦς, ut antea dictum est, nr. 304 d., ad naturam nihil pertinet. Λογισμὸς autem τῶν φθαρτῶν est earum rerum cognitio, quae sunt mutabiles propterea que pertinent ad actionem practicam. Appetitus enim (ὄρεξις) proficiscitur et ab sensu (αἴσθησις) et ab intellectu (νοῦς), et ille quidem ἐπιθυμία vocatur, abs qua θυμὸς parum accurate distinguitur, hic vocatur βούλησις, quam rationalia tantum animalia habent, et quae refertur ad τὸ λογιστικόν; de An. III, 9, 3. ἔν τε τῷ λογιστικῷ γὰρ ἡ βούλησις γίνεται, καὶ ἐν τῷ ἀλόγῳ ἡ ἐπιθυμία καὶ ὁ θυμός. In utroque autem id quod quis appetit, τὸ ὀρεκτόν, movet animam; est autem illud bonum practicum sive id quod potest etiam aliter se habere; de An. III, 10, 4. διὸ ἀεὶ κινεῖ

μὲν τὸ ὀρεκτόν, ἀλλὰ τοῦτ' ἐστὶν ἢ τὸ ἀγαθὸν ἢ τὸ φαινόμενον ἀγαθόν· οὐ πᾶν δέ, ἀλλὰ τὸ πρακτὸν ἀγαθόν· πρακτὸν δ' ἐστὶ τὸ ἐνδεχόμενον καὶ ἄλλως ἔχειν. — *Τὸ λογιστικὸν* autem nostro loco summa animae facultas naturalis esse dicitur, altissimus quasi gradus, quum reliquae sint inferiores, per quos ad illum adscenditur, ut, qui habet *τὸ λογιστικόν*, etiam ceteras facultates habeat necesse sit; quod valet per omnem Aristotelis doctrinam, ut supremum quemque gradum inferiores in se continere neque ab iis disiungi posse statuat. Theoreticus autem *νοῦς* ab omni natura corporali separabilis est, neque ad eum pertinent inferiores vitae gradus; de Gen. An. II, 3.

e. Ethica.

Magn. Moral. I, 1. *Ἐπειδὴ προαιρούμεθα λέγειν* 327
ὑπὲρ ἠθικῶν, πρῶτον ἂν εἴη σκεπτέον τίνος ἐστὶ μέρος τὸ ἦθος. ὡς μὲν οὖν συντόμως εἰπεῖν, δοκεῖ οὐκ ἄλλης ἢ τῆς πολιτικῆς εἶναι μέρος. ἔστι γὰρ οὐθὲν ἐν τοῖς πολιτικοῖς δυνατὸν πρᾶξαι ἄνευ τοῦ ποιόν τινα εἶναι, λέγω δ' οἷον σπουδαῖον. τὸ δὲ σπουδαῖον εἶναί ἐστι τὸ τὰς ἀρετὰς ἔχειν. δεῖ ἄρα, εἴ τις μέλλει ἐν τοῖς πολιτικοῖς πρακτικὸς εἶναι, τὸ ἦθος εἶναι σπουδαῖος. μέρος ἐστὶν ἄρα, ὡς ἔοικεν, καὶ ἀρχὴ ἡ περὶ τὰ ἤθη πραγματεία τῆς πολιτικῆς.

Desideratur argumentum, quo virtutem non posse extra civitatem esse efficiatur. Sed cf. Eth. Nic. II, 1. *οἱ γὰρ νομοθέται τοὺς πολίτας ἐθίζοντες ποιοῦσιν ἀγαθούς*, imprimis autem ib. X, 10. *γίνεσθαι δ' ἀγαθοὺς οἴονται οἱ μὲν φύσει, οἱ δ' ἔθει, οἱ δὲ διδαχῇ. τὸ μὲν οὖν τῆς φύσεως δῆλον ὡς οὐκ ἐφ' ἡμῖν ὑπάρχει, ἀλλὰ διά τινας θείας αἰτίας τοῖς ὡς ἀληθῶς εὐτυχέσιν ὑπάρχει· ὁ δὲ λόγος καὶ ἡ διδαχὴ μή ποτ' οὐκ ἐν ἅπασιν ἰσχύῃ, ἀλλὰ δέῃ προδιειργάσθαι τοῖς ἔθεσι τὴν τοῦ ἀκροατοῦ ψυχὴν πρὸς τὸ καλῶς χαίρειν καὶ μισεῖν, ὥσπερ γῆν τὴν θρέψουσαν τὸ σπέρμα. οὐ γὰρ ἂν ἀκούσειε λόγου ἀποτρέποντος οὐδ' αὖ συνείη ὁ κατὰ πάθος ζῶν· τὸν δ' οὕτως ἔχοντα πῶς οἷόν τε μεταπεῖσαι; ὅλως τ' οὐ δοκεῖ λόγῳ ὑπείκειν τὸ πάθος ἀλλὰ βίᾳ. δεῖ δὴ τὸ ἦθος προϋπάρχειν πως οἰκεῖον τῆς ἀρετῆς, στέργον τὸ καλὸν καὶ δυσχεραῖνον τὸ αἰσχρόν. ἐκ νέου δ' ἀγωγῆς ὀρθῆς τυχεῖν πρὸς ἀρετὴν χαλεπὸν μὴ ὑπὸ τοιούτοις τραφέντα νόμοις· τὸ γὰρ σωφρόνως καὶ καρτερικῶς ζῆν οὐχ ἡδὺ*

τοῖς πολλοῖς, ἄλλως τε καὶ νέοις. διὸ νόμοις δεῖ τετάχθαι τὴν τροφὴν καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα· οὐκ ἔσται γὰρ λυπηρὰ συνήθη γινόμενα. οὐχ ἱκανὸν δ' ἴσως νέους ὄντας τροφῆς καὶ ἐπιμελείας τυχεῖν ὀρθῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἀνδρωθέντας δεῖ ἐπιτηδεύειν αὐτὰ καὶ ἐθίζεσθαι, καὶ περὶ ταῦτα δεοίμεθ' ἂν νόμων, καὶ ὅλως δὴ περὶ πάντα τὸν βίον. Cf. ib. I, 1.

328 Eth. Nic. I, 1. *Εἰ δή τι τέλος ἐστὶ τῶν πρακτῶν ὃ δι' αὑτὸ βουλόμεθα, τἆλλα δὲ διὰ τοῦτο, καὶ μὴ πάντα δι' ἕτερον αἱρούμεθα (πρόεισι γὰρ οὕτω γ' εἰς ἄπειρον, ὥστ' εἶναι κενὴν καὶ ματαίαν τὴν ὄρεξιν), δῆλον ὡς τοῦτ' ἂν εἴη τἀγαθὸν καὶ τὸ ἄριστον.* Ib. 2. *Λέγωμεν δ' ἀναλαβόντες, ἐπειδὴ πᾶσα γνῶσις καὶ προαίρεσις ἀγαθοῦ τινὸς ὀρέγεται, τί ἐστιν οὗ λέγομεν τὴν πολιτικὴν ἐφίεσθαι καὶ τί τὸ πάντων ἀκρότατον τῶν πρακτῶν ἀγαθῶν. ὀνόματι μὲν οὖν σχεδὸν ὑπὸ τῶν πλείστων ὁμολογεῖται· τὴν γὰρ εὐδαιμονίαν καὶ οἱ πολλοὶ καὶ οἱ χαρίεντες λέγουσιν, τὸ δ' εὖ ζῆν καὶ τὸ εὖ πράττειν ταὐτὸν ὑπολαμβάνουσι τῷ εὐδαιμονεῖν. περὶ δὲ τῆς εὐδαιμονίας, τί ἐστιν, ἀμφισβητοῦσι καὶ οὐχ ὁμοίως οἱ πολλοὶ τοῖς σοφοῖς ἀποδιδόασιν.* Ib. 6. *Ὥσπερ γὰρ αὐλητῇ καὶ ἀγαλματοποιῷ καὶ παντὶ τεχνίτῃ, καὶ ὅλως ὧν ἐστὶν ἔργον τι καὶ πρᾶξις, ἐν τῷ ἔργῳ δοκεῖ τἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸ εὖ, οὕτω δόξειεν ἂν καὶ ἀνθρώπῳ, εἴπερ ἔστι τι ἔργον αὐτοῦ. — — τί οὖν δὴ τοῦτ' ἂν εἴη ποτέ; τὸ μὲν γὰρ ζῆν κοινὸν εἶναι φαίνεται καὶ τοῖς φυτοῖς, ζητεῖται δὲ τὸ ἴδιον. ἀφοριστέον ἄρα τὴν θρεπτικὴν καὶ αὐξητικὴν ζωήν. ἑπομένη δὲ αἰσθητική τις ἂν εἴη, φαίνεται δὲ καὶ αὕτη κοινὴ καὶ ἵππῳ καὶ βοῒ καὶ παντὶ ζῴῳ. λείπεται δὴ πρακτική τις τοῦ λόγον ἔχοντος. τούτου δὲ τὸ μὲν ὡς ἐπιπειθὲς λόγῳ, τὸ δ' ὡς ἔχον καὶ διανοούμενον. διττῶς δὲ καὶ ταύτης λεγομένης τὴν κατ' ἐνέργειαν θετέον· κυριώτερον γὰρ αὕτη δοκεῖ λέγεσθαι. — — εἰ δ' οὕτω, τὸ ἀνθρώπινον ἀγαθὸν ψυχῆς ἐνέργεια γίνεται κατ' ἀρετήν, εἰ δὲ πλείους αἱ ἀρεταί, κατὰ τὴν ἀρίστην καὶ τελειοτάτην. ἔτι δ' ἐν βίῳ τελείῳ. μία γὰρ χελιδὼν ἔαρ*

οὐ ποιεῖ, οὐδὲ μία ἡμέρα· οὕτω δὲ οὐδὲ μακάριον καὶ εὐδαίμονα μία ἡμέρα οὐδ' ὀλίγος χρόνος.

Practica vita est politica: unde efficitur felicitatem externis illis, quae desiderantur ad vitam politicam, subsidiis carere non posse. Eth. Nic. I, 5. τὸ γὰρ τέλειον ἀγαθὸν αὔταρκες εἶναι δοκεῖ. τὸ δ' αὔταρκες λέγομεν οὐκ αὐτῷ μόνῳ τῷ ζῶντι βίον μονώτην, ἀλλὰ καὶ γονεῦσι καὶ τέκνοις καὶ γυναικὶ καὶ ὅλως τοῖς φίλοις καὶ πολίταις, ἐπειδὴ φύσει πολιτικὸς ἄνθρωπος. τούτων δὲ ληπτέος ὅρος τις· ἐπεκτείνοντι γὰρ ἐπὶ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀπογόνους καὶ τῶν φίλων τοὺς φίλους εἰς ἄπειρον πρόεισιν. Consentiebat itaque Aristoteles cum iis, qui bona tam corporis sive externa esse quam animi affirmabant, putabatque et illa ad beate vivendum necessaria esse. Eth. Nic. I, 8; 9. φαίνεται δ' ὅμως καὶ τῶν ἐκτὸς ἀγαθῶν προσδεομένη (sc. ἡ εὐδαιμονία), καθάπερ εἴπομεν· ἀδύνατον γὰρ ἢ οὐ ῥᾴδιον τὰ καλὰ πράττειν ἀχορήγητον ὄντα. πολλὰ μὲν γὰρ πράττεται, καθάπερ δι' ὀργάνων, διὰ φίλων καὶ πλούτου καὶ πολιτικῆς δυνάμεως· ἐνίων δὲ τητώμενοι ῥυπαίνουσι τὸ μακάριον, οἷον εὐγενείας, εὐτεκνίας, κάλλους· οὐ πάνυ γὰρ εὐδαιμονικὸς ὁ τὴν ἰδέαν παναίσχης ἢ δυσγενὴς ἢ μονώτης καὶ ἄτεκνος, ἔτι δ' ἴσως ἧττον, εἴ τῳ πάγκακοι παῖδες εἶεν ἢ φίλοι, ἢ ἀγαθοὶ ὄντες τεθνᾶσιν. Qualis sit vita perfecta, in qua cernitur felicitas, cognoscitur ex hoc loco, Magn. Moral. I, 4. Ἐπεὶ δ' οὖν ἐστὶν ἡ εὐδαιμονία τέλειον ἀγαθὸν καὶ τέλος, οὐδὲ τοῦτο δεῖ λανθάνειν, ὅτι καὶ ἐν τελείῳ ἔσται. οὐ γὰρ ἔσται ἐν παιδί (οὐ γάρ ἐστι παῖς εὐδαίμων), ἀλλ' ἐν ἀνδρί· οὗτος γὰρ τέλειος. οὐδ' ἐν χρόνῳ γε ἀτελεῖ, ἀλλ' ἐν τελείῳ. τέλειος δ' ἂν εἴη χρόνος, ὅσον ἄνθρωπος βιοῖ. καὶ γὰρ λέγεται ὀρθῶς παρὰ τοῖς πολλοῖς ὅτι δεῖ τὸν εὐδαίμονα ἐν τῷ μεγίστῳ χρόνῳ τοῦ βίου κρίνειν, ὡς δέον τὸ τέλειον εἶναι καὶ ἐν χρόνῳ τελείῳ καὶ ἐν ἀνθρώπῳ. Etiam voluptas ad beate vivendum pertinet. Eth. Nic. I, 9. Ἔστι δὲ καὶ ὁ βίος αὐτῶν (sc. τῶν καλῶν κἀγαθῶν) καθ' αὑτὸν ἡδύς. τὸ μὲν γὰρ ἥδεσθαι τῶν ψυχικῶν, ἑκάστῳ δ' ἐστὶν ἡδὺ πρὸς ὃ λέγεται φιλοτοιοῦτος, οἷον ἵππος μὲν τῷ φιλίππῳ, θέαμα δὲ τῷ φιλοθεώρῳ· τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ τὰ δίκαια τῷ φιλοδικαίῳ καὶ ὅλως τὰ κατ' ἀρετὴν τῷ φιλαρέτῳ. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς τὰ ἡδέα μάχεται διὰ τὸ μὴ φύσει τοιαῦτ' εἶναι, τοῖς δὲ φιλοκάλοις ἐστὶν ἡδέα τὰ φύσει ἡδέα. τοιαῦτα δ' αἱ κατ' ἀρετὴν πράξεις, ὥστε καὶ τούτοις εἰσὶν ἡδεῖαι καὶ καθ' αὑτάς. οὐδὲν δὴ προσδεῖται τῆς ἡδονῆς ὁ βίος αὐτῶν ὥσπερ περιάπτου τινός, ἀλλ' ἔχει τὴν ἡδονὴν ἐν ἑαυτῷ. Etenim voluptas non est γένεσις αἰσθητή, ut sentiebat Plato,

v. supra n. 278, verum energia. Eth. Nic. VII, 13. διὸ καὶ οὐ καλῶς ἔχει τὸ αἰσθητὴν γένεσιν φάναι εἶναι τὴν ἡδονήν, ἀλλὰ μᾶλλον λεκτέον ἐνέργειαν τῆς κατὰ φύσιν ἕξεως, ἀντὶ δὲ τοῦ αἰσθητὴν ἀνεμπόδιστον. Ib. X, 4. τελειοῖ δὲ τὴν ἐνέργειαν ἡ ἡδονὴ οὐχ ὡς ἡ ἕξις ἐνυπάρχουσα, ἀλλ' ὡς ἐπιγιγνόμενόν τι τέλος, οἷον τοῖς ἀκμαίοις ἡ ὥρα. Neque vero quaevis voluptas ad felicitatem facit, sed ea tantum, quae est de rebus pulchris. Quod si vitam dicebat esse aut voluptariam aut politicam aut theoreticam, voluptariam intelligebat, quae corporis voluptatibus dedita esset, Eth. Eud. I, 4. ὁ δ' ἀπολαυστικὸς περὶ τὰς ἡδονὰς τὰς σωματικάς, eamque quasi brutorum animalium esse voluit. Eth. Nic. I, 3. Vitâ politicâ humanitas maxime censetur; theoretica denique vita supra humanam sortem enititur. Eth. Nic. X, 7. Ὁ δὲ τοιοῦτος (sc. θεωρητικὸς) ἂν εἴη βίος κρείττων ἢ κατ' ἄνθρωπον· οὐ γὰρ ᾗ ἄνθρωπός ἐστιν οὕτω βιώσεται, ἀλλ' ᾗ θεῖόν τι ἐν αὐτῷ ὑπάρχει. Ib. 8. Αἱ δὲ τοῦ συνθέτου (sc. ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος) ἀρεταὶ ἀνθρωπικαί. καὶ ὁ βίος δὴ ὁ κατ' αὐτὰς καὶ ἡ εὐδαιμονία. ἡ δὲ τοῦ νοῦ κεχωρισμένη. Hinc repetendum quod ethica Aristotelis non omnia humanitatis officia amplectitur; verum excluduntur tum eae actiones, quae nil nisi corpus spectent, tum eae, quae ad divinam hominis indolem attineant. Eth. Nic. VII, 1. Qua in re notandum quod etiam disputationem de sapientia, in qua summa felicitas posita est, extra terminos ethicae cadere censebat. Cf. Eth. Nic. X, 7; Magn. Moral. I, 35. extr. Πότερον δὲ αὕτη (sc. ἡ φρόνησις) πάντων ἄρχει τῶν ἐν τῇ ψυχῇ, ὥσπερ δοκεῖ καὶ ἀπορεῖται, ἢ οὔ; τῶν γὰρ βελτιόνων οὐκ ἂν δόξειεν, οἷον τῆς σοφίας οὐκ ἄρχει. ἀλλά, φησίν, αὕτη ἐπιμελεῖται πάντων, καὶ κυρία ἐστὶ προστάττουσα. ἀλλ' ἴσως ἔχει ὥσπερ ἐν οἰκίᾳ ὁ ἐπίτροπος. οὗτος γὰρ πάντων κύριος καὶ πάντα διοικεῖ· ἀλλ' οὔπω οὗτος ἄρχει πάντων, ἀλλὰ παρασκευάζει τῷ δεσπότῃ σχολήν, ὅπως ἂν ἐκεῖνος μὴ κωλυόμενος ὑπὸ τῶν ἀναγκαίων ἐκκλείηται τοῦ τῶν καλῶν τι καὶ προσηκόντων πράττειν. οὕτω καὶ ὁμοίως τούτῳ ἡ φρόνησις ὥσπερ ἐπίτροπός τίς ἐστι τῆς σοφίας, καὶ παρασκευάζει ταύτῃ σχολὴν καὶ τὸ ποιεῖν τὸ αὑτῆς ἔργον, κατέχουσα τὰ πάθη καὶ ταῦτα σωφρονίζουσα.

329 Eth. Nic. II, 4. Μετὰ δὲ ταῦτα τί ἐστιν ἡ ἀρετὴ σκεπτέον. ἐπεὶ οὖν τὰ ἐν τῇ ψυχῇ γινόμενα τρία ἐστί, πάθη, δυνάμεις, ἕξεις, τούτων ἄν τι εἴη ἡ ἀρετή. λέγω δὲ πάθη μὲν ἐπιθυμίαν, ὀργήν, φόβον, θράσος, φθόνον, χαράν, φιλίαν, μῖσος, πόθον, ζῆλον, ἔλεον, ὅλως οἷς ἕπεται ἡδονὴ ἢ λύπη, δυνάμεις δὲ καθ' ἃς παθη-

τικοὶ τούτων λεγόμεθα, οἷον καθ' ἃς δυνατοὶ ὀργισθῆναι ἢ λυπηθῆναι ἢ ἐλεῆσαι, ἕξεις δὲ καθ' ἃς πρὸς τὰ πάθη ἔχομεν εὖ ἢ κακῶς, οἷον πρὸς τὸ ὀργισθῆναι, εἰ μὲν σφοδρῶς ἢ ἀνειμένως, κακῶς ἔχομεν, εἰ δὲ μέσως, εὖ. ὁμοίως δὲ καὶ πρὸς τἄλλα. πάθη μὲν οὖν οὐκ εἰσὶν οὔθ' αἱ ἀρεταὶ οὔθ' αἱ κακίαι, ὅτι οὐ λεγόμεθα κατὰ τὰ πάθη σπουδαῖοι ἢ φαῦλοι, κατὰ δὲ τὰς ἀρετὰς ἢ τὰς κακίας λεγόμεθα, καὶ ὅτι κατὰ μὲν τὰ πάθη οὔτ' ἐπαινούμεθα οὔτε ψεγόμεθα (οὐ γὰρ ἐπαινεῖται ὁ φοβούμενος οὐδὲ ὁ ὀργιζόμενος, οὐδὲ ψέγεται ὁ ἁπλῶς ὀργιζόμενος ἀλλ' ὁ πῶς), κατὰ δὲ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κακίας ἐπαινούμεθα ἢ ψεγόμεθα. ἔτι ὀργιζόμεθα μὲν καὶ φοβούμεθα ἀπροαιρέτως, αἱ δ' ἀρεταὶ προαιρέσεις τινὲς ἢ οὐκ ἄνευ προαιρέσεως. πρὸς δὲ τούτοις κατὰ μὲν τὰ πάθη κινεῖσθαι λεγόμεθα, κατὰ δὲ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κακίας οὐ κινεῖσθαι ἀλλὰ διακεῖσθαί πως. διὰ ταῦτα δὲ οὐδὲ δυνάμεις εἰσίν· οὔτε γὰρ ἀγαθοὶ λεγόμεθα τῷ δύνασθαι πάσχειν ἁπλῶς οὔτε κακοί, οὔτ' ἐπαινούμεθα οὔτε ψεγόμεθα. καὶ ἔτι δυνατοὶ μέν ἐσμεν φύσει, ἀγαθοὶ δὲ ἢ κακοὶ οὐ γινόμεθα φύσει. — εἰ οὖν μήτε πάθη εἰσὶν αἱ ἀρεταὶ μήτε δυνάμεις, λείπεται ἕξεις αὐτὰς εἶναι. Ib. 5. Δεῖ δὲ μὴ μόνον οὕτως εἰπεῖν, ὅτι ἕξις, ἀλλὰ καὶ ποία τις. ῥητέον οὖν ὅτι πᾶσα ἀρετή, οὗ ἂν ᾖ ἀρετή, αὐτό τε εὖ ἔχον ἀποτελεῖ καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ εὖ ἀποδίδωσιν, οἷον ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀρετὴ τόν τε ὀφθαλμὸν σπουδαῖον ποιεῖ καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ· τῇ γὰρ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀρετῇ εὖ ὁρῶμεν. — εἰ δὴ τοῦτ' ἐπὶ πάντων οὕτως ἔχει, καὶ ἡ τοῦ ἀνθρώπου ἀρετὴ εἴη ἂν ἕξις ἀφ' ἧς ἀγαθὸς ἄνθρωπος γίνεται καὶ ἀφ' ἧς εὖ τὸ ἑαυτοῦ ἔργον ἀποδώσει. — ἐν παντὶ δὴ συνεχεῖ καὶ διαιρετῷ ἔστι λαβεῖν τὸ μὲν πλεῖον, τὸ δ' ἔλαττον, τὸ δ' ἴσον, καὶ ταῦτα ἢ κατ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἢ πρὸς ἡμᾶς· τὸ δ' ἴσον μέσον τι ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως. λέγω δὲ τοῦ μὲν πράγματος μέσον τὸ ἴσον ἀπέχον ἀφ' ἑκατέρου τῶν

ἄκρων, ὅπερ ἐστὶν ἓν καὶ ταὐτὸν πᾶσιν, πρὸς ἡμᾶς δὲ ὃ μήτε πλεονάζει μήτε ἐλλείπει. τοῦτο δ' οὐχ ἕν, οὐδὲ ταὐτὸν πᾶσιν, οἷον εἰ τὰ δέκα πολλὰ τὰ δὲ δύο ὀλίγα, τὰ ἓξ μέσα λαμβάνουσι κατὰ τὸ πρᾶγμα· ἴσῳ γὰρ ὑπερέχει τε καὶ ὑπερέχεται, τοῦτο δὲ μέσον ἐστὶ κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν ἀναλογίαν. τὸ δὲ πρὸς ἡμᾶς οὐχ οὕτω ληπτέον· οὐ γὰρ εἴ τῳ δέκα μναῖ φαγεῖν πολὺ δύο δὲ ὀλίγον, ὁ ἀλείπτης ἓξ μνᾶς προστάξει· ἔστι γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο πολὺ τῷ ληψομένῳ ἢ ὀλίγον· Μίλωνι μὲν γὰρ ὀλίγον, τῷ δὲ ἀρχομένῳ τῶν γυμνασίων πολύ, ὁμοίως ἐπὶ δρόμου καὶ πάλης. οὕτω δὴ πᾶς ἐπιστήμων τὴν ὑπερβολὴν μὲν καὶ τὴν ἔλλειψιν φεύγει, τὸ δὲ μέσον ζητεῖ καὶ τοῦθ' αἱρεῖται, μέσον δὲ οὐ τὸ τοῦ πράγματος ἀλλὰ τὸ πρὸς ἡμᾶς. εἰ δὴ πᾶσα ἐπιστήμη οὕτω τὸ ἔργον εὖ ἐπιτελεῖ, πρὸς τὸ μέσον βλέπουσα καὶ εἰς τοῦτο ἄγουσα τὰ ἔργα (ὅθεν εἰώθασιν ἐπιλέγειν τοῖς εὖ ἔχουσιν ἔργοις ὅτι οὔτ' ἀφελεῖν ἔστιν οὔτε προσθεῖναι, ὡς τῆς μὲν ὑπερβολῆς καὶ τῆς ἐλλείψεως φθειρούσης τὸ εὖ, τῆς δὲ μεσότητος σωζούσης), οἱ δ' ἀγαθοὶ τεχνῖται, ὡς λέγομεν, πρὸς τοῦτο βλέποντες ἐργάζονται, ἡ δ' ἀρετὴ πάσης τέχνης ἀκριβεστέρα καὶ ἀμείνων ἐστίν, ὥσπερ καὶ ἡ φύσις, τοῦ μέσου ἂν εἴη στοχαστική. λέγω δὲ τὴν ἠθικήν· αὕτη γάρ ἐστι περὶ πάθη καὶ πράξεις, ἐν δὲ τούτοις ἐστὶν ὑπερβολὴ καὶ ἔλλειψις καὶ τὸ μέσον [a]. οἷον καὶ φοβηθῆναι καὶ θαῤῥῆσαι καὶ ἐπιθυμῆσαι καὶ ὀργισθῆναι καὶ ἐλεῆσαι καὶ ὅλως ἡσθῆναι καὶ λυπηθῆναι ἔστι καὶ μᾶλλον καὶ ἧττον, καὶ ἀμφότερα οὐκ εὖ· τὸ δ' ὅτε δεῖ καὶ ἐφ' οἷς καὶ πρὸς οὓς καὶ οὗ ἕνεκα καὶ ὡς δεῖ, μέσον τε καὶ ἄριστον, ὅπερ ἐστὶ τῆς ἀρετῆς. ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τὰς πράξεις ἐστὶν ὑπερβολὴ καὶ ἔλλειψις καὶ τὸ μέσον. — μεσότης τις ἄρα ἐστὶν ἡ ἀρετή, στοχαστική γε οὖσα τοῦ μέσου. Ib. 6. Ἔστιν ἄρα ἡ ἀρετὴ ἕξις προαιρετική, ἐν μεσότητι οὖσα τῇ πρὸς ἡμᾶς, ὡρισμένη λόγῳ καὶ ὡς ἂν ὁ φρόνιμος ὁρίσειεν.

a) Virtus moralis differt ab intellectuali. Illa pertinet ad irrationalem humanae animae partem, quae tamen regitur ratione, haec ad rationalem. Eth. Nic. I, 13. ὅτι δὲ πείθεταί πως ὑπὸ λόγου τὸ ἄλογον, μηνύει καὶ ἡ νουθέτησις καὶ πᾶσα ἐπιτίμησίς τε καὶ παράκλησις. εἰ δὲ χρὴ καὶ τοῦτο φάναι λόγον ἔχειν, διττὸν ἔσται καὶ τὸ λόγον ἔχον, τὸ μὲν κυρίως καὶ ἐν αὐτῷ, τὸ δ' ὥσπερ τοῦ πατρὸς ἀκουστικόν τι. διορίζεται δὲ καὶ ἡ ἀρετὴ κατὰ τὴν διαφορὰν ταύτην· λέγομεν γὰρ αὐτῶν τὰς μὲν διανοητικὰς τὰς δὲ ἠθικάς, σοφίαν μὲν καὶ σύνεσιν καὶ φρόνησιν διανοητικάς, ἐλευθεριότητα δὲ καὶ σωφροσύνην ἠθικάς. Ex virtutibus intellectualibus in politica de sola prudentia (φρόνησις) quaeritur; nam id, quod ad meram cognitionem pertinet, referendum ad divinum, v. nr. 328. not. Si moralem virtutem dicit versari περὶ πάθη καὶ πράξεις, contra Eth. Nic. VI, 13. τὸ ἔργον, inquit, ἀποτελεῖται κατὰ τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ἠθικὴν ἀρετήν, unde cognoscitur φρόνησιν versari etiam περὶ πράξεις, non tamen περὶ πάθη. Ceteroquin etiam φρόνησις media inter bina vitia virtus esse ponitur, Eth. Eud. II, 13.

Inter virtutem et felicitatem eadem intercedit ratio, quae inter ἕξιν et ἐνέργειαν. Eth. Nic. I, 9; Magn. Moral. I, 4. Quid sit ἕξις intelligitur ex hisce, Eth. Nic. II, 3. Ἔτι οὐδ' ὅμοιόν ἐστι ἐπὶ τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἀρετῶν· τὰ μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν τεχνῶν γινόμενα τὸ εὖ ἔχει ἐν αὑτοῖς, ἀρκεῖ οὖν ταῦτά πως ἔχοντα γενέσθαι· τὰ δὲ κατὰ τὰς ἀρετὰς γινόμενα οὐκ ἐὰν αὐτά πως ἔχῃ, δικαίως ἢ σωφρόνως πράττεται, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὁ πράττων πως ἔχων πράττῃ, πρῶτον μὲν ἐὰν εἰδώς, ἔπειτ' ἐὰν προαιρούμενος, καὶ προαιρούμενος δι' αὐτά, τὸ δὲ τρίτον καὶ ἐὰν βεβαίως καὶ ἀμετακινήτως ἔχων πράττῃ. ταῦτα δὲ πρὸς μὲν τὸ τὰς ἄλλας τέχνας ἔχειν οὐ συναριθμεῖται, πλὴν αὐτὸ τὸ εἰδέναι· πρὸς δὲ τὸ τὰς ἀρετὰς τὸ μὲν εἰδέναι μικρὸν ἢ οὐδὲν ἰσχύει, τὰ δ' ἄλλα οὐ μικρὸν ἀλλὰ τὸ πᾶν δύναται, ἅπερ ἐκ τοῦ πολλάκις πράττειν τὰ δίκαια καὶ σώφρονα περιγίνεται. Quo loco si exile tantum cognitionis ad actiones terminandas momentum esse dicitur, contra alibi rationis esse regere τὰ πάθη et id quod medium inter vitia opposita sit diiudicare, solet pronuntiare. Eth. Nic. II, 8. Duae istae partes virtutis necessaria coniunctione copulantur. Ib. VI, 13. οὐχ οἷόν τε ἀγαθὸν εἶναι κυρίως ἄνευ φρονήσεως, οὐδὲ φρόνιμον ἄνευ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς. Nam boni reddimur exercitatione et educatione, ib. II, 3. cf. nr. 327. not.; sed absolvitur virtus nonnisi tum, si ad exercitationem accesserit intelligentia rationalis; tum vera virtus (κυρία) evadit, quae modo erat naturalis. Ib. VI, 13. Inde etiam proficiscitur ubi solvit quaestionem, utrum plures virtutes sint

an una, l. l.: *ἀλλὰ καὶ ὁ λόγος ταύτῃ λύοιτ' ἄν, ᾧ διαλεχθείη τις ἂν ὅτι χωρίζονται ἀλλήλων αἱ ἀρεταί· οὐ γὰρ ὁ αὐτὸς εὐφυέστατος πρὸς ἁπάσας, ὥστε τὴν μὲν ἤδη τὴν δ' οὔπω εἰληφὼς ἔσται· τοῦτο μὲν γὰρ κατὰ μὲν τὰς φυσικὰς ἀρετὰς ἐνδέχεται, καθ' ἃς δὲ ἁπλῶς λέγεται ἀγαθός, οὐκ ἐνδέχεται· ἅμα γὰρ τῇ φρονήσει μιᾷ οὔσῃ πᾶσαι ὑπάρξουσιν.* Denique virtus cum in eo posita sit, ut quod inter vitia opposita medium est recte diiudicetur, facile intelligitur quantum ad virtutem sequendam polleat *ἡ φρόνησις*; nempe hac indice illud medium investigatur. In quonam vero quodque medium constituendum sit ex praeceptis *φρονήσεως*, hoc non quaeritur in ethica, verum in oeconomia et politica; ut ab hac quoque parte intelligatur ethicam nil nisi partem esse politicae universalis. — Mittimus divisionem vel potius recensum virtutum Eth. Nic. II, 7; III, 9 sqq.; Eud. II, 3; III, 1 sqq.; Magn. Mor. I, 21 sqq., quippe in quo certa ratio minus cernatur. Sed attinebit pauca addere de iustitia, cui plurimum ab Aristotele tribuitur, et cuius peculiaris quaedam ad politicam muniendam vis est.

330 Eth. Nic. V, 3. *Ἐπεὶ δ' ὁ παράνομος ἄδικος ἦν ὁ δὲ νόμιμος δίκαιος, δῆλον ὅτι πάντα τὰ νόμιμά ἐστί πως δίκαια· τά τε γὰρ ὡρισμένα ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς νόμιμά ἐστι, καὶ ἕκαστον τούτων δίκαιον εἶναί φαμεν. οἱ δὲ νόμοι ἀγορεύουσι περὶ ἁπάντων, στοχαζόμενοι ἢ τοῦ κοινῇ συμφέροντος πᾶσιν ἢ τοῖς ἀρίστοις ἢ τοῖς κυρίοις, κατ' ἀρετὴν ἢ κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον τοιοῦτον· ὥστε ἕνα μὲν τρόπον δίκαια λέγομεν τὰ ποιητικὰ καὶ φυλακτικὰ τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῶν μορίων αὐτῆς τῇ πολιτικῇ κοινωνίᾳ. προστάττει δ' ὁ νόμος καὶ τὰ τοῦ ἀνδρείου ἔργα ποιεῖν, οἷον μὴ λείπειν τὴν τάξιν μηδὲ φεύγειν μηδὲ ῥίπτειν τὰ ὅπλα, καὶ τὰ τοῦ σώφρονος, οἷον μὴ μοιχεύειν μηδ' ὑβρίζειν, καὶ τὰ τοῦ πράου, οἷον μὴ τύπτειν μηδὲ κακηγορεῖν, ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ τὰς ἄλλας ἀρετὰς καὶ μοχθηρίας τὰ μὲν κελεύων τὰ δ' ἀπαγορεύων, ὀρθῶς μὲν ὁ κείμενος ὀρθῶς, χεῖρον δ' ὁ ἀπεσχεδιασμένος. αὕτη μὲν οὖν ἡ δικαιοσύνη ἀρετὴ μέν ἐστι τελεία, ἀλλ' οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ πρὸς ἕτερον. — — τί δὲ διαφέρει ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη αὕτη, δῆλον ἐκ τῶν εἰρημένων· ἔστι μὲν γὰρ ἡ αὐτή,*

τὸ δ' εἶναι οὐ τὸ αὐτό, ἀλλ' ᾗ μὲν πρὸς ἕτερον, δικαιοσύνη, ᾗ δὲ τοιάδε ἕξις, ἁπλῶς ἀρετή. Ib. 4. Ζητοῦμεν δέ γε τὴν ἐν μέρει ἀρετῆς δικαιοσύνην· ἔστι γάρ τις, ὡς φαμέν. ὁμοίως δὲ καὶ περὶ ἀδικίας τῆς κατὰ μέρος. σημεῖον δ' ὅτι ἔστιν· κατὰ μὲν γὰρ τὰς ἄλλας μοχθηρίας ὁ ἐνεργῶν ἀδικεῖ μέν, πλεονεκτεῖ δ' οὐδέν, οἷον ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα διὰ δειλίαν ἢ κακῶς εἰπὼν διὰ χαλεπότητα ἢ οὐ βοηθήσας χρήμασι δι' ἀνελευθερίαν· ὅταν δὲ πλεονεκτῇ, πολλάκις κατ' οὐδεμίαν τῶν τοιούτων, ἀλλὰ μὴν οὐδὲ κατὰ πάσας, κατὰ πονηρίαν δέ γε τινά (ψέγομεν γάρ) καὶ κατ' ἀδικίαν. ἔστιν ἄρα γε ἄλλη τις ἀδικία ὡς μέρος τῆς ὅλης, καὶ ἄδικόν τι ἐν μέρει τοῦ ὅλου ἀδίκου τοῦ παρὰ τὸν νόμον. Ib. 5. Ὅτι μὲν οὖν εἰσὶ δικαιοσύναι πλείους, καὶ ὅτι ἔστι τις καὶ ἑτέρα παρὰ τὴν ὅλην ἀρετήν, δῆλον· τίς δὲ καὶ ὁποία τις, ληπτέον. διώρισται δὴ τὸ ἄδικον τό τε παράνομον καὶ τὸ ἄνισον, τὸ δὲ δίκαιον τό τε νόμιμον καὶ τὸ ἴσον. κατὰ μὲν οὖν τὸ παράνομον ἡ πρότερον εἰρημένη ἀδικία ἐστίν. — — τῆς δὲ κατὰ μέρος δικαιοσύνης καὶ τοῦ κατ' αὐτὴν δικαίου ἓν μέν ἐστιν εἶδος τὸ ἐν ταῖς διανομαῖς τιμῆς ἢ χρημάτων ἢ τῶν ἄλλων ὅσα μεριστὰ τοῖς κοινωνοῦσι τῆς πολιτείας (ἐν τούτοις γάρ ἔστι καὶ ἄνισον ἔχειν καὶ ἴσον ἕτερον ἑτέρου), ἓν δὲ τὸ ἐν τοῖς συναλλάγμασι διορθωτικόν. Ib. 6. Ἐπεὶ δ' ὅ τ' ἄδικος ἄνισος καὶ τὸ ἄδικον ἄνισον, δῆλον ὅτι καὶ μέσον τί ἐστι τοῦ ἀνίσου. τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ἴσον· ἐν ὁποίᾳ γὰρ πράξει ἐστὶ τὸ πλέον καὶ τὸ ἔλαττον, ἔστι καὶ τὸ ἴσον. εἰ οὖν τὸ ἄδικον ἄνισον, τὸ δίκαιον ἴσον· ὅπερ καὶ ἄνευ λόγου δοκεῖ πᾶσιν. ἐπεὶ δὲ τὸ ἴσον μέσον, τὸ δίκαιον μέσον τι ἂν εἴη. ἔστι δὲ τὸ ἴσον ἐν ἐλαχίστοις δυσίν· ἀνάγκη τοίνυν τὸ δίκαιον μέσον τε καὶ ἴσον εἶναι [καὶ πρός τι* καὶ τισίν], καὶ ᾗ μὲν μέσον,

---

*) Verba καὶ πρός τι uncinis inclusit Bekk., quia desunt in cod. Kb; cf. Zell Comm. ad Arist. Eth. p. 170. Alius codex omittit καὶ τισίν, et patet etiam haec superflua esse.

τινῶν (ταῦτα δ' ἐστὶ πλεῖον καὶ ἔλαττον), ᾗ δ' ἴσον ἐστί, δυοῖν, ᾗ δὲ δίκαιον, τισίν [a]. *ἀνάγκη ἄρα τὸ δίκαιον ἐν ἐλαχίστοις εἶναι τέτταρσιν· οἷς τε γὰρ δίκαιον τυγχάνει ὄν, δύο ἐστί, καὶ ἐν οἷς τὰ πράγματα, δύο. καὶ ἡ αὐτὴ ἔσται ἰσότης, οἷς καὶ ἐν οἷς· ὡς γὰρ ἐκεῖνα ἔχει τὰ ἐν οἷς, οὕτω κἀκεῖνα ἔχει· εἰ γὰρ μὴ ἴσοι, οὐκ ἴσα ἕξουσιν, ἀλλ' ἐντεῦθεν αἱ μάχαι καὶ τὰ ἐγκλήματα, ὅταν ἢ ἴσοι μὴ ἴσα ἢ μὴ ἴσοι ἴσα ἔχωσι καὶ νέμωνται. ἔτι ἐκ τοῦ κατ' ἀξίαν τοῦτο δῆλον· τὸ γὰρ δίκαιον ἐν ταῖς διανομαῖς ὁμολογοῦσι πάντες κατ' ἀξίαν τινὰ δεῖν εἶναι* [b]. Ib. 7. *Τὸ δὲ λοιπὸν ἓν τὸ διορθωτικόν, ὃ γίνεται ἐν τοῖς συναλλάγμασι καὶ τοῖς ἑκουσίοις καὶ τοῖς ἀκουσίοις· τοῦτο δὲ τὸ δίκαιον ἄλλο εἶδος ἔχει τοῦ προτέρου. τὸ μὲν γὰρ διανεμητικὸν δίκαιον τῶν κοινῶν ἀεὶ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἐστὶ τὴν εἰρημένην* [c]. — *τὸ δ' ἐν τοῖς συναλλάγμασι δίκαιόν ἐστι μὲν ἴσον τι, καὶ τὸ ἄδικον ἄνισον, ἀλλ' οὐ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἐκείνην ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀριθμητικήν. οὐδὲν γὰρ διαφέρει, εἰ ἐπιεικὴς φαῦλον ἀπεστέρησεν ἢ φαῦλος ἐπιεικῆ, οὐδ' εἰ ἐμοίχευσεν ἐπιεικὴς ἢ φαῦλος· ἀλλὰ πρὸς τοῦ βλάβους τὴν διαφορὰν μόνον βλέπει ὁ νόμος, καὶ χρῆται ὡς ἴσοις, εἰ ὁ μὲν ἀδικεῖ ὁ δ' ἀδικεῖται, καὶ εἰ ἔβλαψεν ὁ δὲ βέβλαπται. ὥστε τὸ ἄδικον τοῦτο ἄνισον ὂν ἰσάζειν πειρᾶται ὁ δικαστής.*

a) Haec argumentatio obscurior est, et lectio turbata esse videtur. Tamen apparet tria distingui, bina opposita, inter quae est medium (*τινῶν*), personae (*τισίν, οἷς*) et res (*δυοῖν, ἐν οἷς*). De iustitia ubi quaeritur, personae tantum et res spectandae sunt, quia illa per se est non *μέσον*, verum *ἴσον*. — b) Hic aperte pronuntiatur quod in antecedentibus subintelligendum erat, sermonem esse de iustitia distribuente. — c) Dicit analogiam proportionis geometricae, quam sequitur iustitia distribuens; vide quae antecedunt.

331 Polit. I, 2. *Ἀνάγκη δὴ πρῶτον συνδυάζεσθαι τοὺς ἄνευ ἀλλήλων μὴ δυναμένους εἶναι, οἷον θῆλυ μὲν καὶ ἄῤῥεν τῆς γενέσεως ἕνεκεν (καὶ τοῦτο οὐκ ἐκ προ-*

αιρέσεως, ἀλλ' ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζῴοις καὶ φυτοῖς φυσικὸν τὸ ἐφίεσθαι, οἷον αὐτό, τοιοῦτον καταλιπεῖν ἕτερον), ἄρχον δὲ φύσει καὶ ἀρχόμενον διὰ τὴν σωτηρίαν· τὸ μὲν γὰρ δυνάμενον τῇ διανοίᾳ προορᾶν ἄρχον φύσει καὶ δεσπόζον φύσει, τὸ δὲ δυνάμενον τῷ σώματι ταῦτα ποιεῖν ἀρχόμενον καὶ φύσει δοῦλον. διὸ δεσπότῃ καὶ δούλῳ ταὐτὸ συμφέρει. φύσει μὲν οὖν διώρισται τὸ θῆλυ καὶ τὸ δοῦλον. — — Ἐκ μὲν οὖν τούτων τῶν δύο κοινωνιῶν οἰκία πρώτη. — — ἡ δ' ἐκ πλειόνων οἰκιῶν κοινωνία πρώτη χρήσεως ἕνεκεν μὴ ἐφημέρου κώμη. — — ἡ δ' ἐκ πλειόνων κωμῶν κοινωνία τέλειος πόλις, ἡ δὴ πάσης ἔχουσα πέρας τῆς αὐταρκείας ὡς ἔπος εἰπεῖν, γινομένη μὲν οὖν τοῦ ζῆν ἕνεκεν, οὖσα δὲ τοῦ εὖ ζῆν. διὸ πᾶσα πόλις φύσει ἐστίν, εἴπερ καὶ αἱ πρῶται κοινωνίαι· τέλος γὰρ αὕτη ἐκείνων, ἡ δὲ φύσις τέλος ἐστίν· οἷον γὰρ ἕκαστόν ἐστι τῆς γενέσεως τελεσθείσης, ταύτην φαμὲν τὴν φύσιν εἶναι ἑκάστου, ὥσπερ ἀνθρώπου, ἵππου, οἰκίας. ἔτι τὸ οὗ ἕνεκα καὶ τὸ τέλος βέλτιστον· ἡ δ' αὐτάρκεια τέλος καὶ βέλτιστον. Ἐκ τούτων οὖν φανερὸν ὅτι τῶν φύσει ἡ πόλις ἐστί, καὶ ὅτι ἄνθρωπος φύσει πολιτικὸν ζῷον, καὶ ὁ ἄπολις διὰ φύσιν καὶ οὐ διὰ τύχην ἤτοι φαῦλός ἐστιν ἢ κρείττων ἢ ἄνθρωπος. — — Φύσει μὲν οὖν ἡ ὁρμὴ ἐν πᾶσιν ἐπὶ τὴν τοιαύτην κοινωνίαν· ὁ δὲ πρῶτος συστήσας μεγίστων ἀγαθῶν αἴτιος. ὥσπερ γὰρ καὶ τελεωθὲν βέλτιστον τῶν ζῴων ἄνθρωπός ἐστιν, οὕτω καὶ χωρισθὲν νόμου καὶ δίκης χείριστον πάντων. χαλεπωτάτη γὰρ ἀδικία ἔχουσα ὅπλα· ὁ δ' ἄνθρωπος ὅπλα ἔχων φύεται φρονήσει καὶ ἀρετῇ, οἷς ἐπὶ τἀναντία ἔστι χρῆσθαι μάλιστα. διὸ ἀνοσιώτατον καὶ ἀγριώτατον ἄνευ ἀρετῆς, καὶ πρὸς ἀφροδίσια καὶ ἐδωδὴν χείριστον. ἡ δὲ δικαιοσύνη πολιτικόν· ἡ γὰρ δίκη πολιτικῆς κοινωνίας τάξις ἐστίν· ἡ δὲ δίκη τοῦ δικαίου κρίσις.

Secundum Eth. Eud. VII, 10. homo non solum ζῷον πολιτικὸν est, sed etiam οἰκονομικόν, id quod etiam nostro loco significatur. De rebus domesticis disputatur in oeconomica. Pertinent illae ad bene vivendum, perinde atque civitas. Ars quaestuaria (ἡ χρηματιστική) eatenus tantum in oeconomica tractatur, quatenus haec illa utitur. Pol. I, 8; Oecon. I, 3. Connubium, cui adversus Platonem suffragatur, sicuti etiam proprietati, secundum Aristotelem non solum liberorum procreandorum causa initur, verum in mutua etiam benevolentia et praesidio positum est. Oecon. I, 3. Pertinet hoc ad mores et ad virtutem. Ib. 4. εὖ δ' ἔχει καὶ τὸ τοῦ Ἡσιόδου, παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ἵνα ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς. Eth. Nic. VIII, 14. Τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἐπὶ τοσοῦτον ἡ κοινωνία ἐστίν, οἱ δ' ἄνθρωποι οὐ μόνον τῆς τεκνοποιίας χάριν συνοικοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν εἰς τὸν βίον· εὐθὺς γὰρ διῄρηται τὰ ἔργα, καὶ ἔστιν ἕτερα ἀνδρὸς καὶ γυναικός· ἐπαρκοῦσιν οὖν ἀλλήλοις, εἰς τὸ κοινὸν τιθέντες τὰ ἴδια. διὰ ταῦτα δὲ καὶ τὸ χρήσιμον εἶναι δοκεῖ καὶ τὸ ἡδὺ ἐν ταύτῃ τῇ φιλίᾳ. εἴη δ' ἂν καὶ δι' ἀρετήν, εἰ ἐπιεικεῖς εἶεν· ἔστι γὰρ ἑκατέρου ἀρετή, καὶ χαίροιεν ἂν τῷ τοιούτῳ. Servitutem comprobat, ut Plato. Servus peculium ei esse videtur in rem domesticam necessarium. Pol. I, 4. Oecon. I, 5. τῶν δὲ κτημάτων πρῶτον μὲν καὶ ἀναγκαιότατον τὸ βέλτιστον καὶ ἡγεμονικώτατον· τοῦτο δ' ἦν ἄνθρωπος· διὸ δεῖ πρῶτον δούλους παρασκευάζεσθαι σπουδαίους. Ad servitutem nati sunt, in quos convenientius est parere aliis quam semet ipsos regere. Pol. I, 5. ἔστι γὰρ φύσει δοῦλος ὁ δυνάμενος ἄλλου εἶναι (διὸ καὶ ἄλλου ἐστίν) καὶ ὁ κοινωνῶν λόγου τοσοῦτον ὅσον αἰσθάνεσθαι ἀλλὰ μὴ ἔχειν. Talis indoles praesertim in nationibus barbaris reperitur, Pol. I, 2; quum Graeci, quibus media inter septentrionales Europaeos et Asiaticos climata obtigerunt, soli ad vitam civilem promti sint atque idonei. Pol. VII, 7. Ad servitutem natos venari iusta belli causa est. Ib. I, 8. ἡ γὰρ θηρευτικὴ μέρος αὐτῆς (sc. τῆς πολεμικῆς), ᾗ δεῖ χρῆσθαι πρός τε τὰ θηρία καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅσοι πεφυκότες ἄρχεσθαι μὴ θέλουσιν, ὡς φύσει δίκαιον τοῦτον ὄντα τὸν πόλεμον. Porro ad rem domesticam facit quae inter parentes ac liberos intercedit ratio. Liberi parentum imperio subditi sunt, verum ita, ut parentes imperio suo ad liberorum utilitatem utantur. Diversae rei domesticae rationes et ordines cum diversis imperii gradibus, qui in civitate obtinent, comparantur. Pol. I, 12; 13. ἄλλον γὰρ τρόπον τὸ ἐλεύθερον τοῦ δούλου ἄρχει καὶ τὸ ἄῤῥεν τοῦ θήλεος καὶ ἀνὴρ παιδός· καὶ πᾶσιν ἐνυπάρχει μὲν τὰ μόρια τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἐνυπάρχει διαφερόντως. ὁ μὲν γὰρ δοῦλος ὅλως

οὐκ ἔχει τὸ βουλευτικόν, τὸ δὲ θῆλυ ἔχει μέν, ἀλλ' ἄκυρον· ὁ δὲ παῖς ἔχει μέν, ἀλλ' ἀτελές. Eth. Nic. VIII, 12. *Ἡ μὲν γὰρ πατρὸς πρὸς υἱεῖς κοινωνία βασιλείας ἔχει σχῆμα· τῶν τέκνων γὰρ τῷ πατρὶ μέλει. — — τυραννικὴ δὲ καὶ ἡ δεσπότου πρὸς δούλους· τὸ γὰρ τοῦ δεσπότου συμφέρον ἐν αὐτῇ πράττεται. — — ἀνδρὸς δὲ καὶ γυναικὸς ἀριστοκρατικὴ φαίνεται· κατ' ἀξίαν γὰρ ὁ ἀνὴρ ἄρχει, καὶ περὶ ταῦτα ἃ δεῖ τὸν ἄνδρα· ὅσα δὲ γυναικὶ ἁρμόζει, ἐκείνῃ ἀποδίδωσιν. — τιμοκρατικῇ δ' ἔοικεν ἡ τῶν ἀδελφῶν· ἴσοι γάρ, πλὴν ἐφ' ὅσον ταῖς ἡλικίαις διαλλάττουσιν.* Eth. Eud. VII, 9. Familia sibimet ipsi ad bene vivendum sufficit. Pol. II, 2. *οἰκία μὲν γὰρ αὐταρκέστερον ἑνός, πόλις δ' οἰκίας· καὶ βούλεταί γ' ἤδη τότε εἶναι πόλις, ὅταν αὐτάρκη συμβαίνῃ τὴν κοινωνίαν εἶναι τοῦ πλήθους.* Quod tamen non sic accipiendum, quasi civitas sit ubiubi reperiuntur multi, qui sibi sufficiant; constituitur enim civitas non propter vivendum, sed propter bene vivendum.

Pol. VII, 4. *Οὐ γὰρ οἷόν τε πολιτείαν γενέσθαι* 332
τὴν ἀρίστην ἄνευ συμμέτρου χορηγίας. διὸ δεῖ πολλὰ προϋποτεθεῖσθαι καθά περ εὐχομένους, εἶναι μέντοι μηθὲν τούτων ἀδύνατον. λέγω δὲ οἷον περί τε πλήθους πολιτῶν καὶ χώρας. ὥσπερ γὰρ καὶ τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς, οἷον ὑφάντῃ καὶ ναυπηγῷ, δεῖ τὴν ὕλην ὑπάρχειν ἐπιτηδείαν οὖσαν πρὸς τὴν ἐργασίαν, — — οὕτω καὶ τῷ πολιτικῷ καὶ τῷ νομοθέτῃ δεῖ τὴν οἰκείαν ὕλην ὑπάρχειν ἐπιτηδείως ἔχουσαν. ἔστι δὲ πολιτικῆς χορηγίας πρῶτον τό τε πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, πόσους τε καὶ ποίους τινὰς ὑπάρχειν δεῖ φύσει, καὶ κατὰ τὴν χώραν ὡσαύτως, πόσην τε εἶναι καὶ ποίαν τινὰ ταύτην. — — οὐ γὰρ ταὐτὸν μεγάλη τε πόλις καὶ πολυάνθρωπος. ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτό γε ἐκ τῶν ἔργων φανερὸν ὅτι χαλεπόν, ἴσως δ' ἀδύνατον, εὐνομεῖσθαι τὴν λίαν πολυάνθρωπον. — — ὅ τε γὰρ νόμος τάξις τίς ἐστι, καὶ τὴν εὐνομίαν ἀναγκαῖον εὐταξίαν εἶναι, ὁ δὲ λίαν ὑπερβάλλων ἀριθμὸς οὐ δύναται μετέχειν τάξεως. — — δῆλον τοίνυν ὡς οὗτός ἐστι πόλεως ὅρος ἄριστος, ἡ μεγίστη τοῦ πλήθους ὑπερβολὴ*

---

*) Ita Sylb. Goettl.; Bekk. *ὅσην*.

πρὸς αὐτάρκειαν ζωῆς εὐσύνοπτος. Ib. 5. Παραπλησίως δὲ καὶ τὰ περὶ τῆς χώρας ἔχει. Ib. 7. Περὶ δὲ τοῦ πολιτικοῦ πλήθους, τίνα μὲν ὅρον ὑπάρχειν χρή, πρότερον εἴπομεν, ποίους δέ τινας τὴν φύσιν εἶναι δεῖ, νῦν λέγωμεν. — — φανερὸν τοίνυν ὅτι δεῖ διανοητικούς τε εἶναι καὶ θυμοειδεῖς τὴν φύσιν τοὺς μέλλοντας εὐαγώγους ἔσεσθαι τῷ νομοθέτῃ πρὸς τὴν ἀρετήν. Ib. 8. ἐπεὶ δ' ὥσπερ τῶν ἄλλων τῶν κατὰ φύσιν συνεστώτων οὐ ταὐτά * ἐστι μόρια τῆς ὅλης συστάσεως, ὧν ἄνευ τὸ ὅλον οὐκ ἂν εἴη, δῆλον ὡς οὐδὲ πόλεως μέρη θετέον ὅσα ταῖς πόλεσιν ἀναγκαῖον ὑπάρχειν, οὐδ' ἄλλης κοινωνίας οὐδεμιᾶς, ἐξ ἧς ἕν τι τὸ γένος. ἓν γάρ τι καὶ κοινὸν εἶναι δεῖ καὶ ταὐτὸ τοῖς κοινωνοῖς, ἄν τε ἴσον ἄν τε ἄνισον μεταλαμβάνωσιν, οἷον εἴτε τροφὴ τοῦτό ἐστιν εἴτε χώρας πλῆθος εἴτ' ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἐστίν. ὅταν δ' ᾖ τὸ μὲν τούτου ἕνεκεν τὸ δ' οὗ ἕνεκεν, οὐθὲν ἕν γε τούτοις κοινὸν ἀλλ' ἢ τῷ μὲν ποιῆσαι τῷ δὲ λαβεῖν. — — διὸ κτήσεως μὲν δεῖ ταῖς πόλεσιν, οὐδὲν δ' ἐστὶν ἡ κτῆσις μέρος τῆς πόλεως. πολλὰ δ' ἔμψυχα μέρη τῆς κτήσεώς ἐστιν. ἡ δὲ πόλις κοινωνία τίς ἐστι τῶν ὁμοίων [a], ἕνεκεν δὲ ζωῆς τῆς ἐνδεχομένης ἀρίστης. ἐπεὶ δ' ἐστὶν εὐδαιμονία τὸ ἄριστον, αὕτη δὲ ἀρετῆς ἐνέργεια καὶ χρῆσίς τις τέλειος, συμβέβηκε δὲ οὕτως ὥστε τοὺς μὲν ἐνδέχεσθαι μετέχειν αὐτῆς, τοὺς δὲ μικρὸν ἢ μηδέν, δῆλον ὡς τοῦτ' αἴτιον τοῦ γίγνεσθαι πόλεως εἴδη καὶ διαφορὰς καὶ πολιτείας πλείους· ἄλλον γὰρ τρόπον καὶ δι' ἄλλων ἕκαστοι τοῦτο θηρεύοντες τούς τε βίους ἑτέρους ποιοῦνται καὶ τὰς πολιτείας. Ib. 9. Ἐπεὶ δὲ τυγχάνομεν σκοποῦντες περὶ τῆς ἀρίστης πολιτείας, αὕτη δ' ἐστὶ καθ' ἣν ἡ πόλις ἂν εἴη μάλιστ' εὐδαίμων, τὴν δ' εὐδαιμονίαν ὅτι χωρὶς ἀρετῆς ἀδύνατον ὑπάρχειν εἴρηται πρότερον, φανερὸν ἐκ

---

*) Ita cod. Vb et Goettling. Bekk. ταὐτά ἐστι.

τούτων ὡς ἐν τῇ κάλλιστα πολιτευομένῃ πόλει καὶ τῇ κεκτημένῃ δικαίους ἄνδρας ἁπλῶς, ἀλλὰ μὴ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν [b], οὔτε βάναυσον βίον οὔτ' ἀγοραῖον δεῖ ζῆν τοὺς πολίτας· ἀγεννὴς γὰρ ὁ τοιοῦτος βίος καὶ πρὸς ἀρετὴν ὑπεναντίος. οὐδὲ δὴ γεωργοὺς εἶναι τοὺς μέλλοντας ἔσεσθαι· δεῖ γὰρ σχολῆς καὶ πρὸς τὴν γένεσιν τῆς ἀρετῆς καὶ πρὸς τὰς πράξεις τὰς πολιτικάς. ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ πολεμικὸν καὶ τὸ βουλευόμενον περὶ τῶν συμφερόντων καὶ κρῖνον περὶ τῶν δικαίων ἐνυπάρχει καὶ μέρη φαίνεται τῆς πόλεως μάλιστα ὄντα, πότερον ἕτερα καὶ ταῦτα θετέον ἢ τοῖς αὐτοῖς ἀποδοτέον ἄμφω; φανερὸν δὲ καὶ τοῦτο, διότι τρόπον μέν τινα τοῖς αὐτοῖς, τρόπον δέ τινα καὶ ἑτέροις. ᾗ μὲν γὰρ ἑτέρας ἀκμῆς ἑκάτερον τῶν ἔργων, καὶ τὸ μὲν δεῖται φρονήσεως τὸ δὲ δυνάμεως, ἑτέροις· ᾗ δὲ τῶν ἀδυνάτων ἐστὶ τοὺς δυναμένους βιάζεσθαι καὶ κωλύειν, τούτους ὑπομένειν ἀρχομένους ἀεί, ταύτῃ δὲ τοῖς αὐτοῖς· οἱ γὰρ τῶν ὅπλων κύριοι καὶ μένειν ἢ μὴ μένειν κύριοι τὴν πολιτείαν. λείπεται τοίνυν τοῖς αὐτοῖς μὲν ἀμφοτέροις ἀποδιδόναι τὴν πολιτείαν ταύτην, μὴ ἅμα δέ, ἀλλ' ὥσπερ πέφυκεν ἡ μὲν δύναμις ἐν νεωτέροις, ἡ δὲ φρόνησις ἐν πρεσβυτέροις εἶναι. οὐκοῦν οὕτως ἀμφοῖν νενεμῆσθαι συμφέρει καὶ δίκαιόν ἐστιν *· ἔχει γὰρ αὕτη ἡ διαίρεσις τὸ κατ' ἀξίαν. ἀλλὰ μὴν καὶ τὰς κτήσεις δεῖ εἶναι περὶ τούτους· ἀναγκαῖον γὰρ εὐπορίαν ὑπάρχειν τοῖς πολίταις, πολῖται δὲ οὗτοι. τὸ γὰρ βάναυσον οὐ μετέχει τῆς πόλεως, οὐδ' ἄλλο οὐθὲν γένος ὃ μὴ τῆς ἀρετῆς δημιουργόν ἐστιν. τοῦτο δὲ δῆλον ἐκ τῆς ὑποθέσεως· τὸ μὲν γὰρ εὐδαιμονεῖν ἀναγκαῖον ὑπάρχειν μετὰ τῆς ἀρετῆς, εὐδαίμονα δὲ πόλιν οὐκ εἰς μέρος τι βλέψαντας δεῖ λέγειν αὐτῆς, ἀλλ' εἰς πάντας τοὺς πολίτας. φανερὸν δὲ καὶ ὅτι δεῖ τὰς κτήσεις εἶναι τούτων, εἴπερ ἀναγκαῖον εἶναι τοὺς γεωρ-

*) Vulg. πρεσβυτέροις ἐστίν. — — δίκαιον εἶναι. Corr. Bekk.

γοὺς δούλους ἢ βαρβάρους ἢ περιοίκους [a]. λοιπὸν δ' ἐκ τῶν καταριθμηθέντων * τὸ τῶν ἱερέων γένος. φανερὰ δὲ καὶ ἡ τούτων τάξις. οὔτε γὰρ γεωργὸν οὔτε βάναυσον ἱερέα καταστατέον· ὑπὸ γὰρ τῶν πολιτῶν πρέπει τιμᾶσθαι τοὺς θεούς· ἐπεὶ δὲ διῄρηται τὸ πολιτικὸν εἰς δύο μέρη, τοῦτ' ἔστι τό τε ὁπλιτικὸν καὶ τὸ βουλευτικόν, πρέπει δὲ τήν τε θεραπείαν ἀποδιδόναι τοῖς θεοῖς καὶ τὴν ἀνάπαυσιν ἔχειν περὶ αὐτοὺς τοὺς διὰ τὸν χρόνον ἀπειρηκότας, τούτους ἂν εἴη ταῖς ἱερωσύναις ἀποδοτέον. ὧν μὲν τοίνυν ἄνευ πόλις οὐ συνίσταται, καὶ ὅσα μέρη πόλεως, εἴρηται. γεωργοὶ μὲν γὰρ καὶ τεχνῖται καὶ πᾶν τὸ θητικὸν ἀναγκαῖον ὑπάρχειν ταῖς πόλεσιν, μέρη δὲ τῆς πόλεως τό τε ὁπλιτικὸν καὶ βουλευτικόν. καὶ κεχώρισται δὴ τούτων ἕκαστον, τὸ μὲν ἀεί, τὸ δὲ κατὰ μέρος.

a) Pares sunt, ad quos par competit rerum administrandarum cura; cf. Pol. III, 6. extr. — b) Cf. Pol. III, 5. ἐπεὶ οὐδ' οἱ παῖδες ὡσαύτως πολῖται καὶ οἱ ἄνδρες, ἀλλ' οἱ μὲν ἁπλῶς, οἱ δ' ἐξ ὑποθέσεως. — c) Aliis locis agricolas et opifices cives esse posse concedit; sed reiicit eos ad cives ἀτελεῖς, h. e. cum quibus iure quidem agi posset, sed qui a iudiciis et consiliis omnibus secluderentur. Pol. III, 1; 5.

Breviter adumbravimus quae Aristoteli ad materiales optimae civitatis condiciones necessaria esse videbantur; de quibus accuratius disputatur in iis, quae a nobis omissa sunt. Sed illae condiciones cum non ubique tales, quales ille postulat, reperiantur, concedit diversas civitatium formas esse convenire, quas debeat spectare politicus; quod etiam eo loco, quem nos apposuimus, significatur extremo. Magna politicae pars in eo versatur, ut diversis, quae existere possent, civitatibus suae cuique leges et instituta praecipiantur.

333 Pol. III, 6. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα διώρισται, τὸ μετὰ ταῦτα σκεπτέον πότερον μίαν θετέον πολιτείαν ἢ πλείους, κἂν εἰ πλείους, τίνες καὶ πόσαι, καὶ διαφοραὶ τίνες αὐτῶν εἰσίν. ἔστι δὲ πολιτεία πόλεως τάξις τῶν τε ἄλλων ἀρχῶν καὶ μάλιστα τῆς κυρίας πάντων [a]. — —

*) Ex iis, quae capite priore enumerabantur.

Φανερὸν τοίνυν ὡς ὅσαι μὲν πολιτεῖαι τὸ κοινῇ συμφέρον σκοποῦσιν, αὗται μὲν ὀρθαὶ τυγχάνουσιν οὖσαι κατὰ τὸ ἁπλῶς δίκαιον, ὅσαι δὲ τὸ σφέτερον μόνον τῶν ἀρχόντων, ἡμαρτημέναι πᾶσαι καὶ παρεκβάσεις* τῶν ὀρθῶν πολιτειῶν· δεσποτικαὶ γάρ, ἡ δὲ πόλις κοινωνία τῶν ἐλευθέρων ἐστίν. Ib. 7. *Διωρισμένων* δὲ τούτων ἐχόμενόν ἐστι τὰς πολιτείας ἐπισκέψασθαι, πόσαι τὸν ἀριθμὸν καὶ τίνες εἰσί, καὶ πρῶτον τὰς ὀρθὰς αὐτῶν· καὶ γὰρ αἱ παρεκβάσεις ἔσονται φανεραὶ τούτων διορισθεισῶν. ἐπεὶ δὲ πολιτεία μὲν καὶ πολίτευμα σημαίνει ταὐτόν, πολίτευμα δ' ἐστὶ τὸ κύριον τῶν πόλεων, ἀνάγκη δ' εἶναι κύριον ἢ ἕνα ἢ ὀλίγους ἢ τοὺς πολλούς, ὅταν μὲν ὁ εἷς ἢ οἱ ὀλίγοι ἢ οἱ πολλοὶ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον ἄρχωσι, ταύτας μὲν ὀρθὰς ἀναγκαῖον εἶναι τὰς πολιτείας, τὰς δὲ πρὸς τὸ ἴδιον ἢ τοῦ ἑνὸς ἢ τῶν ὀλίγων ἢ τοῦ πλήθους παρεκβάσεις· ἢ γὰρ οὐ πολίτας φατέον εἶναι τοὺς μετέχοντας, ἢ δεῖ κοινωνεῖν τοῦ συμφέροντος. καλεῖν δ' εἰώθαμεν τῶν μὲν μοναρχιῶν τὴν πρὸς τὸ κοινὸν ἀποβλέπουσαν συμφέρον βασιλείαν, τὴν δὲ τῶν ὀλίγων μὲν πλειόνων δ' ἑνὸς ἀριστοκρατίαν, ἢ διὰ τὸ τοὺς ἀρίστους ἄρχειν, ἢ διὰ τὸ πρὸς τὸ ἄριστον τῇ πόλει καὶ τοῖς κοινωνοῦσιν αὐτῆς. ὅταν δὲ τὸ πλῆθος πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύηται συμφέρον, καλεῖται τὸ κοινὸν ὄνομα πασῶν τῶν πολιτειῶν, πολιτεία. συμβαίνει δ' εὐλόγως· ἕνα μὲν γὰρ διαφέρειν κατ' ἀρετὴν ἢ ὀλίγους ἐνδέχεται, πλείους δ' ἤδη χαλεπὸν ἠκριβῶσθαι πρὸς πᾶσαν ἀρετήν, ἀλλὰ μάλιστα τὴν πολεμικήν· αὕτη γὰρ ἐν πλήθει γίνεται. διόπερ κατὰ ταύτην τὴν πολιτείαν κυριώτατον τὸ προπολεμοῦν, καὶ μετέχουσιν αὐτῆς οἱ κεκτημένοι τὰ ὅπλα[b]. παρεκβάσεις δὲ τῶν εἰρημένων τυραννὶς μὲν βασιλείας, ὀλιγαρχία δὲ ἀριστοκρατίας, δη-

*) Codd. Ib. P. 1. 2. 3. ἡμαρτημέναι καὶ πᾶσαι παρεκβάσεις, et ita Goettl. et Stahr.

μοκρατία δὲ πολιτείας. ἡ μὲν γὰρ τυραννίς ἐστι μοναρχία πρὸς τὸ συμφέρον τὸ τοῦ μοναρχοῦντος, ἡ δ' ὀλιγαρχία πρὸς τὸ τῶν εὐπόρων, ἡ δὲ δημοκρατία πρὸς τὸ συμφέρον τὸ τῶν ἀπόρων· πρὸς δὲ τὸ τῷ κοινῷ λυσιτελοῦν οὐδεμία αὐτῶν. Ib. 17. Βασιλευτὸν μὲν οὖν τὸ τοιοῦτόν ἐστι πλῆθος ὃ πέφυκε φέρειν γένος ὑπερέχον κατ' ἀρετὴν πρὸς ἡγεμονίαν πολιτικήν, ἀριστοκρατικὸν δὲ πλῆθος ὃ πέφυκε φέρειν πλῆθος ἄρχεσθαι δυνάμενον * τὴν τῶν ἐλευθέρων ἀρχὴν ὑπὸ τῶν κατ' ἀρετὴν ἡγεμονικῶν πρὸς πολιτικὴν ἀρχήν, πολιτικὸν δὲ πλῆθος ἐν ᾧ πέφυκε [καὶ ἓν] ἐγγίνεσθαι πλῆθος πολεμικόν, δυνάμενον ἄρχεσθαι καὶ ἄρχειν κατὰ νόμον τὸν κατ' ἀξίαν διανέμοντα τοῖς εὐπόροις[c] τὰς ἀρχάς. Ib. IV, 8. Δοκεῖ δὲ ἀριστοκρατία μὲν εἶναι μάλιστα τὸ τὰς τιμὰς νενεμῆσθαι κατ' ἀρετήν· ἀριστοκρατίας μὲν γὰρ ὅρος ἀρετή, ὀλιγαρχίας δὲ πλοῦτος, δήμου δ' ἐλευθερία[d]. — — Ἐπεὶ δὲ τρία ἐστὶ τὰ ἀμφισβητοῦντα τῆς ἰσότητος τῆς πολιτείας, ἐλευθερία, πλοῦτος, ἀρετή (τὸ γὰρ τέταρτον, ὃ καλοῦσιν εὐγένειαν, ἀκολουθεῖ τοῖς δυσίν· ἡ γὰρ εὐγένειά ἐστιν ἀρχαῖος πλοῦτος καὶ ἀρετή), φανερὸν ὅτι τὴν μὲν τοῖν δυοῖν μῖξιν, τῶν εὐπόρων καὶ τῶν ἀπόρων, πολιτείαν λεκτέον, τὴν δὲ τῶν τριῶν ἀριστοκρατίαν μάλιστα τῶν ἄλλων παρὰ τὴν ἀληθινὴν καὶ πρώτην.

a) Pol. IV, 14. Ἔστι δὴ τρία μόρια τῶν πολιτειῶν πασῶν. — — ἔστι δὲ τῶν τριῶν τούτων ἓν μέν τι τὸ βουλευόμενον περὶ τῶν κοινῶν, δεύτερον δὲ τὸ περὶ τὰς ἀρχάς (τοῦτο δ' ἐστὶν ἃς δεῖ καὶ τίνων εἶναι κυρίας, καὶ ποίαν τινὰ δεῖ γίγνεσθαι τὴν αἵρεσιν αὐτῶν), τρίτον δὲ τί τὸ δικάζον. κύριον δ' ἐστὶ τὸ βουλευόμενον περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης καὶ συμμαχίας καὶ δια-

---

*) Πλῆθος ἄρχεσθαι δυνάμενον. „Delevit haec verba Corais, Schneideri iudicium sequutus. Victorius verba ὃ πέφυκε φέρειν πλῆθος induci iubet. Neutrum sequor. Constructio est ἀριστοκρατικὸν δὲ πλῆθος, ὃ πλῆθος, ἄρχεσθαι δυνάμενον, πέφυκε φέρειν τὴν τῶν ἐλευθέρων ἀρχήν." Goettling. At haec constructio violentior. Dubites an addendum potius quidquam quam delendum arbitrere.

λύσεως, καὶ περὶ νόμων, καὶ περὶ θανάτου καὶ φυγῆς καὶ δημεύσεως, καὶ τῶν εὐθυνῶν. — b) Συμβαίνει δ' εὐλόγως glossema esse dixeris, nam sunt praeter necessitatem addita, neque hoc iis efficitur, quod requiris, ut quam ob causam populi imperium πολιτεία nominandum sit demonstretur; id quod occulte tantum illis indicatur. Sensus est, Unus quidem in omni virtute eximius esse potest, plures haud facile, cuncta vero civium multitudo bellica dumtaxat virtute excellere potest; ideoque populo regnante summum, secundum quod munera ad dignitatem (κατ' ἀξίαν) distribuantur, bellica virtus est. Hoc vero Aristotelicum est, v. quae apponuntur ex Pol. III, 17. — c) Εὔποροι sunt etiam οἱ κεκτημένοι τὰ ὅπλα, v. nr. 332. Pol. VII, 9. Quocirca politia nonnunquam et timocratia appellatur, Eth. Nic. VIII, 12; quamquam alio loco, Rhet. I, 8, eodem nomine dicuntur oligarchia et timocratia, et ad universam quidem rationem rectius. — d) Ὅρος hoc loco est idem quod τέλος. Cf. Rhet. I, 8. Pro vocabulo ἀρετή aliis locis dicitur παιδεία; Pol. IV, 12. p. 1296 b. l. 18. Apparet nostro loco aristocratiam alia significatione appellari atque Pol. III, 6, sicuti etiam in sequentibus prima et vera aristocratia distinguitur ab ea, quam dicit ἀριστοκρατίαν μάλιστα τῶν ἄλλων. Vera autem s. optima aristocratia est ea civitas, quam gubernat virtus. Pol. IV, 2. 3. ἀληθέστερον δὲ καὶ βέλτιον ὡς ἡμεῖς διείλομεν, δυοῖν ἢ μιᾶς οὔσης τῆς καλῶς συνεστηκυίας (sc. πολιτείας) τὰς ἄλλας εἶναι παρεκβάσεις, τὰς μὲν τῆς εὖ κεκραμένης ἁρμονίας, τὰς δὲ τῆς ἀρίστης πολιτείας, ὀλιγαρχικὰς μὲν τὰς συντονωτέρας καὶ δεσποτικωτέρας, τὰς δ' ἀνειμένας καὶ μαλακὰς δημοτικάς. Quo loco populi imperium cum cautione tantum inter bonas civitates numeratur, propterea quod illud non universam virtutem fovet, sed nonnisi bellicam; aristocratia contra et regnum ad unum optimae civitatis genus revocantur. Omnino Aristoteles regno favet, quia in hac una forma virtus excellens id, quo digna sit, assequi et ad supremam potentiam eniti possit: ideoque regnum diserte optima civitas esse dicitur, Eth. Nic. VIII, 12; Pol. IV, 2. Aristocratiam, quae vulgo dicitur, eam civitatem intelligit, in qua tria illa, quibus hominis dignitas aestimatur, in honoribus distribuendis respiciantur, libertas et divitiae et virtus; politiam, in qua divitiae non spectentur, sed virtus tantum et libertas, ut pauperes et divites promiscue ad rempublicam administrandam admittantur, id quod probatur Aristoteli, Pol. IV, 12; cf. ib. 3, qui locus laudatur supra, ubi ἡ εὖ κεκραμένη ἁρμονία dicitur de politia.

334 Pol. IV, 11. *Τίς δ' ἀρίστη πολιτεία καὶ τίς ἄριστος βίος ταῖς πλείσταις πόλεσι καὶ τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων, μήτε πρὸς ἀρετὴν συγκρίνουσι τὴν ὑπὲρ τοὺς ἰδιώτας, μήτε πρὸς παιδείαν ἣ φύσεως δεῖται καὶ χορηγίας τυχηρᾶς, μήτε πρὸς πολιτείαν τὴν κατ' εὐχὴν γινομένην, ἀλλὰ βίον τε τὸν τοῖς πλείστοις κοινωνῆσαι δυνατὸν καὶ πολιτείαν ἧς τὰς πλείστας πόλεις ἐνδέχεται μετασχεῖν; — — ἡ δὲ δὴ κρίσις περὶ ἁπάντων τούτων ἐκ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἐστίν. εἰ γὰρ καλῶς ἐν τοῖς ἠθικοῖς εἴρηται τὸ τὸν εὐδαίμονα βίον εἶναι τὸν κατ' ἀρετὴν ἀνεμπόδιστον, μεσότητα δὲ τὴν ἀρετήν, τὸν μέσον ἀναγκαῖον βίον εἶναι βέλτιστον, τῆς ἑκάστοις ἐνδεχομένης τυχεῖν μεσότητος. τοὺς δὲ αὐτοὺς τούτους ὅρους ἀναγκαῖον εἶναι καὶ πόλεως ἀρετῆς καὶ κακίας καὶ πολιτείας· ἡ γὰρ πολιτεία βίος τίς ἐστι πόλεως. ἐν ἁπάσαις δὴ ταῖς πόλεσίν ἐστι τρία μέρη τῆς πόλεως, οἱ μὲν εὔποροι σφόδρα, οἱ δὲ ἄποροι σφόδρα, οἱ δὲ τρίτοι οἱ μέσοι τούτων. ἐπεὶ τοίνυν ὁμολογεῖται τὸ μέτριον ἄριστον καὶ τὸ μέσον, φανερὸν ὅτι καὶ τῶν εὐτυχημάτων ἡ κτῆσις ἡ μέση βελτίστη πάντων· ῥᾴστη γὰρ τῷ λόγῳ πειθαρχεῖν. ὑπέρκαλον δὲ ἢ ὑπερίσχυρον ἢ ὑπερευγενῆ ἢ ὑπερπλούσιον, ἢ τἀναντία τούτοις, ὑπέρπτωχον ἢ ὑπερασθενῆ καὶ σφόδρα ἄτιμον, χαλεπὸν τῷ λόγῳ ἀκολουθεῖν. — — Δῆλον ἄρα ὅτι καὶ ἡ κοινωνία ἡ πολιτικὴ ἀρίστη ἡ διὰ τῶν μέσων, καὶ τὰς τοιαύτας ἐνδέχεται εὖ πολιτεύεσθαι πόλεις ἐν αἷς δὴ πολὺ τὸ μέσον, καὶ κρεῖττον μάλιστα μὲν ἀμφοῖν, εἰ δὲ μή, θατέρου μέρους· προστιθέμενον γὰρ ποιεῖ ῥοπὴν καὶ κωλύει γίνεσθαι τὰς ἐναντίας ὑπερβολάς. — — τίς μὲν οὖν ἀρίστη πολιτεία, καὶ διὰ τίν' αἰτίαν, ἐκ τούτων φανερόν· τῶν δ' ἄλλων πολιτειῶν, ἐπειδὴ πλείους δημοκρατίας καὶ πλείους ὀλιγαρχίας φαμὲν εἶναι, ποίαν πρώτην θετέον καὶ δευτέραν καὶ τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ἐχομένην τῷ τὴν μὲν εἶναι βελτίω τὴν δὲ χείρω, διωρισμένης τῆς ἀρίστης οὐ χαλεπὸν ἰδεῖν. δεῖ*

γὰρ ἀναγκαῖον εἶναι βελτίω τὴν ἐγγύτατα ταύτης, χείρω δὲ τὴν ἀφεστηκυῖαν τοῦ μέσου πλεῖον. Ib. 12. Τίς δὲ πολιτεία τίσι καὶ ποία συμφέρει ποίοις, ἐχόμενόν ἐστι τῶν εἰρημένων διελθεῖν. ληπτέον δὴ πρῶτον περὶ πασῶν καθόλου ταὐτόν· δεῖ γὰρ κρεῖττον εἶναι τὸ βουλόμενον μέρος τῆς πόλεως τοῦ μὴ βουλομένου μένειν τὴν πολιτείαν. ἔστι δὲ πᾶσα πόλις ἔκ τε τοῦ ποιοῦ καὶ ποσοῦ. λέγω δὲ ποιὸν μὲν ἐλευθερίαν, πλοῦτον, παιδείαν, εὐγένειαν, ποσὸν δὲ τὴν τοῦ πλήθους ὑπεροχήν. ἐνδέχεται δὲ τὸ μὲν ποιὸν ὑπάρχειν ἑτέρῳ μέρει τῆς πόλεως, ἐξ ὧν συνέστηκε μερῶν ἡ πόλις, ἄλλῳ δὲ μέρει τὸ ποσόν, οἷον πλείους τὸν ἀριθμὸν εἶναι τῶν γενναίων τοὺς ἀγεννεῖς ἢ τῶν πλουσίων τοὺς ἀπόρους, μὴ μέντοι τοσοῦτον ὑπερέχειν τῷ ποσῷ ὅσον λείπεσθαι τῷ ποιῷ. διὸ ταῦτα πρὸς ἄλληλα συγκριτέον. ὅπου μὲν οὖν ὑπερέχει τὸ τῶν ἀπόρων πλῆθος τὴν εἰρημένην ἀναλογίαν, ἐνταῦθα πέφυκεν εἶναι δημοκρατίαν. — — ὅπου δὲ τὸ τῶν εὐπόρων καὶ γνωρίμων μᾶλλον ὑπερτείνει τῷ ποιῷ ἢ λείπεται τῷ ποσῷ, ἐνταῦθα δὲ ὀλιγαρχίαν. — — δεῖ δ' ἀεὶ τὸν νομοθέτην ἐν τῇ πολιτείᾳ προσλαμβάνειν τοὺς μέσους· ἄν τε γὰρ ὀλιγαρχικοὺς τοὺς νόμους τιθῇ, στοχάζεσθαι χρὴ τῶν μέσων, ἐάν τε δημοκρατικούς, προσάγεσθαι τοῖς νόμοις τούτους. ὅπου δὲ τὸ τῶν μέσων ὑπερτείνει πλῆθος ἢ συναμφοτέρων τῶν ἄκρων ἢ καὶ θατέρου μόνον, ἐνταῦθ' ἐνδέχεται πολιτείαν εἶναι μόνιμον. οὐθὲν γὰρ φοβερὸν μή ποτε συμφωνήσωσιν οἱ πλούσιοι τοῖς πένησιν ἐπὶ τούτους· οὐδέποτε γὰρ ἅτεροι βουλήσονται δουλεύειν τοῖς ἑτέροις, κοινοτέραν δ' ἂν ζητῶσιν, οὐδεμίαν εὑρήσουσιν ἄλλην ταύτης. ἐν μέρει γὰρ ἄρχειν οὐκ ἂν ὑπομείνειαν διὰ τὴν ἀπιστίαν τὴν πρὸς ἀλλήλους. πανταχοῦ δὲ πιστότατος ὁ διαιτητής, διαιτητὴς δ' ὁ μέσος. ὅσῳ δ' ἂν ἄμεινον ἡ πολιτεία μιχθῇ, τοσούτῳ μονιμωτέρα.

a) Optimam civitatem dicit, non quae absolute appellatur, sed aristocratiam; quod elucet ex initio nostri loci, cf. nr. 333. d.

Politicus igitur non solum optimam civitatem circumspicere debet, verum etiam in datis quibusque condicionibus quae possit constitui optima. Pol. IV, 1. οὐ γὰρ μόνον τὴν ἀρίστην (sc. πολιτείαν) δεῖ θεωρεῖν, ἀλλὰ καὶ τὴν δυνατήν, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν ῥᾴω καὶ κοινοτέραν ἁπάσαις. Ipse Aristoteles quibuslibet condicionibus accommodatissimam esse existimat politiam; quae ut constituatur etiam in democratia et aristocratia agendum esse dicit, ut mediis civibus quam maxime prospiciatur; per hos enim civitatem stabilitum iri. Omnino id maxime legislatori spectandum, ut civitas fulciatur et stabilis reddatur, nam ut quisque sit pessimae indolis, ita maxime amare rerum inclinationes et conversiones. Eth. Nic. VII, 15. μεταβολὴ δὲ πάντων γλυκύτατον, κατὰ τὸν ποιητήν, διὰ πονηρίαν τινά· ὥσπερ γὰρ ἄνθρωπος εὐμετάβολος ὁ πονηρός, καὶ ἡ φύσις ἡ δεομένη μεταβολῆς. Perseverandum in legibus quam diutissime. Pol. III, 16. ὁ μὲν οὖν τὸν νόμον * κελεύων ἄρχειν δοκεῖ κελεύειν ἄρχειν τὸν θεὸν καὶ τοὺς νόμους, ὁ δ' ἄνθρωπον κελεύων προστίθησι καὶ θηρίον. Quamquam concedit leges non omnibus ac singulis casibus prospicere posse; quapropter complementum iuris ex aequo petendum dicit, ib. 11; Eth. Nic. V, 14.

335 Pol. VIII, 1. Ὅτι μὲν οὖν τῷ νομοθέτῃ μάλιστα πραγματευτέον περὶ τὴν τῶν νέων παιδείαν, οὐδεὶς ἂν ἀμφισβητήσειεν· καὶ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσιν οὐ γιγνόμενον τοῦτο βλάπτει τὰς πολιτείας. δεῖ γὰρ πρὸς ἑκάστην πολιτεύεσθαι. τὸ γὰρ ἦθος τῆς πολιτείας ἑκάστης τὸ οἰκεῖον καὶ φυλάττειν εἴωθε τὴν πολιτείαν καὶ καθίστησιν ἐξ ἀρχῆς, οἷον τὸ μὲν δημοκρατικὸν δημοκρατίαν, τὸ δ' ὀλιγαρχικὸν ὀλιγαρχίαν· ἀεὶ δὲ τὸ βέλτιστον ἦθος βελτίονος αἴτιον πολιτείας. ἔτι δὲ πρὸς πάσας δυνάμεις καὶ τέχνας ἔστιν ἃ δεῖ προπαιδεύεσθαι καὶ προεθίζεσθαι πρὸς τὰς ἑκάστων ἐργασίας, ὥστε δῆλον ὅτι καὶ πρὸς τὰς τῆς ἀρετῆς πράξεις. ἐπεὶ δ' ἓν τὸ τέλος τῇ πόλει πάσῃ, φανερὸν ὅτι καὶ τὴν παιδείαν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀναγκαῖον εἶναι πάντων καὶ ταύτης τὴν ἐπιμέλειαν εἶναι κοινὴν καὶ μὴ κατ' ἰδίαν, ὃν

*) Bekk. cum 6 codd. τὸν νοῦν.

τρόπον νῦν ἕκαστος ἐπιμελεῖται τῶν αὑτοῦ τέκνων ἰδίᾳ τε καὶ μάθησιν ἰδίαν, ἣν ἂν δόξῃ, διδάσκων. δεῖ δὲ τῶν κοινῶν κοινὴν ποιεῖσθαι καὶ τὴν ἄσκησιν.

De singulis ad educationem politicam praeceptis non est quod commemoremus. Videtur autem hanc politicae partem minore, quam ceteras, cura persequutus esse. Cum Platone conspirat, quod civitatis curam etiam ad liberorum procreationem pertinere, idque cum maxime, existimat, v. Pol. VII, 16.

2. Aristotelis discipuli.

a. Eudemus et Theophrastus.

Gellius Noct. Att. XIII, 5. Aristoteles philosophus 336 annos iam fere natus duo et sexaginta corpore aegro affectoque ac spe vitae tenui fuit. Tunc omnis eius sectatorum cohors ad eum accedit orantes obsecrantesque ut ipse deligeret loci sui et magisterii successorem, quo post summum eius diem perinde ut ipso uterentur ad studia doctrinarum complenda excolendaque, quibus ab eo imbuti fuissent. Erant tunc in eius ludo boni multi, sed praecipui duo, Theophrastus et Eudemus *. Ingenio hi atque doctrinis ceteros praestabant; alter ex insula Lesbo fuit, Eudemus autem Rhodo. Aristoteles respondit facturum esse quod vellent, cum id sibi foret tempestivum. Postea brevi tempore cum iidem illi, qui de magistro destinando petierant, praesentes essent, vinum ait, quod tum biberet, non esse id ex valetudine sua, sed insalubre esse atque asperum, ac propterea quaeri debere exoticum, vel Rhodium aliquod vel Lesbium; id sibi utrumque ut curarent petivit, usurumque eo dixit, quod sese magis iuvisset. Eunt, curant, inveniunt, afferunt. Tum Aristoteles Rhodium petit, degustat. Firmum, inquit, hercle vinum et iucundum. Petit mox

*) Vulgo *Menedemus*, et ita deinceps.

Lesbium. Quo item degustato utrumque, inquit, oppido bonum, sed ἥδιων ὁ Λέσβιος. Id ubi dixit, nemini fuit dubium quin lepide simul et verecunde successorem illa voce sibi non vinum delegisset. Is erat e Lesbo Theophrastus, homo suavitate insigni linguae pariter atque vitae. Itaque non diu post Aristotele vita defuncto ad Theophrastum omnes concesserunt.

Eudemus multa scripsit, quibus Aristotelis doctrinam explicaverat, in quibus erant et Physica. Simpl. Phys. f. 201 b. Εὔδημος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ φυσικοῖς παραφράζων τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους. Similia ib. f. 279 a. Eidem Ethica ad Eudemum, quae sunt inter opera Aristotelis, inscripta esse videntur; ac fuerunt qui ipsum Eudemum ea concepisse existimarent. Sequuntur ea doctrinam Aristotelis, in paucis tantum neque nisi leviter ab ea declinantia. Neque Eudemum in gravioribus a magistro deflexisse patet ex iis, quae passim de eo afferuntur. — *Theophrastus* Eresius prius Tyrtamus appellabatur. Strab. XIII, p. 618. Ἐξ Ἐρεσοῦ δ' ἦσαν Θεόφραστός τε καὶ Φανίας οἱ ἐκ τῶν περιπάτων φιλόσοφοι, Ἀριστοτέλους γνώριμοι. Τύρταμος δ' ἐκαλεῖτο ἔμπροσθεν ὁ Θεόφραστος, μετωνόμασε δ' αὐτὸν ὁ Ἀριστοτέλης Θεόφραστον, ἅμα μὲν φεύγων τὴν τοῦ προτέρου ὀνόματος κακοφωνίαν, ἅμα δὲ τὸν τῆς φράσεως αὐτοῦ ζῆλον (*loquendi nitor ille divinus*, Quintil. Inst. Orat. X, 1, 83.) ἐπισημαινόμενος· ἅπαντας μὲν γὰρ λογίους ἐποίησε τοὺς μαθητὰς Ἀριστοτέλης, λογιώτατον δὲ Θεόφραστον. Cf. Steph. B. v. Ἐρεσός. Theophrastum cum ceteris philosophis Athenis paullisper exsulem fuisse narrat Diog. L. V, 38. Τοιοῦτος δὲ ὢν ὅμως ἀπεδήμησε πρὸς ὀλίγον καὶ οὗτος καὶ πάντες οἱ λοιποὶ φιλόσοφοι, Σοφοκλέους τοῦ Ἀμφικλείδου νόμον εἰσενεγκόντος μηδένα τῶν φιλοσόφων σχολῆς ἀφηγεῖσθαι, ἂν μὴ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ δόξῃ· εἰ δὲ μή, θάνατον εἶναι τὴν ζημίαν. ἀλλὰ αὖθις ἐπανῆλθον εἰς νέωτα, Φιλίωνος τὸν Σοφοκλέα γραψαμένου παρανόμων, ὅτε καὶ τὸν νόμον μὲν ἄκυρον ἐποίησαν Ἀθηναῖοι, τὸν δὲ Σοφοκλέα πέντε ταλάντοις ἐζημίωσαν, κάθοδόν τε τοῖς φιλοσόφοις ἐψηφίσαντο. Cf. Athen. XIII, p. 610 E. Neque ii quid assequuti sunt, qui ἀσεβείας Theophrastum accusaverant, Diog. L. V, 37; nam eximia etiam posthac laude apud Athenienses ad mortem usque florebat. Ex ingenti librorum Theophrasteorum numero, de quibus plures catalogos ex diversis auctoribus compilavit Diog. L. V, 42—50, pauci tantum aetatem tulerunt, et ii pessime habiti; cf. supra in Aristotele nr. 295. Ex

deperditis notabiles sunt qui erant de prioribus philosophis (cf. supra nr. 168. not. f.; 142; 134 sqq.; 71 c.; 79. not.; 59. not.; 19 b.). Quae exstant, ad ipsam philosophiam nihil fere novi afferunt. Experientiam ille cum primis sequutus esse videtur, et in ea latius quam magister vagatus est; namque et de plantis uberius quam Aristoteles scripserat, et de lapidibus etiam atque metallis eximia cum cura quaesiverat. Eandem viam tenuerat in iis, quae disputaverat de legibus et de characteribus hominum; cf. Cic. de Fin. V, 4.

Simpl. Phys. fol. 225 a. *Ταῦτα δὲ καὶ τῷ κορυφαίῳ ἀρέσκει τῶν Ἀριστοτέλους ἑταίρων Θεοφράστῳ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν περὶ κινήσεως αὐτοῦ λέγοντι ὅτι „Αἱ μὲν ὀρέξεις καὶ αἱ ἐπιθυμίαι καὶ ὀργαὶ σωματικαὶ κινήσεις εἰσὶ καὶ ἀπὸ τούτου ἀρχὴν ἔχουσιν. ὅσαι δὲ κρίσεις καὶ θεωρίαι, ταύτας οὐκ ἔστιν εἰς ἕτερον ἀγαγεῖν, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ καὶ ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ τέλος, εἴ γε* δὴ καὶ ὁ νοῦς κρεῖττόν τι μέρος καὶ θειότερον, ἅτε δὴ ἔξωθεν ἐπεισιὼν καὶ παντέλειος." καὶ τούτοις ἐπάγει· „Ὑπὲρ μὲν οὖν τούτων σκεπτέον εἴ τινα χωρισμὸν ἔχει πρὸς τὸν ὅρον, ἐπεὶ τό γε κινήσεις εἶναι καὶ ταύτας ὁμολογούμενον."* 337

De hoc (*κρίσεις* et *θεωρίας* ad motum referendas esse) minime omnes, quod affirmat Theophrastus, consentiebant, verum ipse Aristoteles eas energias esse statuerat. Sed videtur hoc ad eas dubitationes pertinere, quae Theophrasto subnatae erant, de intellectu activo et passivo; v. Themist. Paraphr. in Arist. de Anim. fol. 89 b.; 91 a.; et ad id placitum, quo energiam quoque ad motum revocari posse censebat, v. Theophr. ap. Simpl. Phys. f. 94 a. *τὴν γὰρ τοῦ δυνάμει ὄντος ᾗ τοιοῦτον ἐντελέχειαν κίνησιν* (sc. *φαμέν*). Quo facit et hoc, quod etiam de deo secus quam Aristoteles statuisse perhibetur; Clem. Alex. Protrept. p. 44 B. *ὁ δὲ Ἐρέσιος ἐκεῖνος Θεόφραστος — πῇ μὲν οὐρανόν, πῇ δὲ πνεῦμα τὸν θεὸν ὑπονοεῖ*: quamquam de his potest dubitari.

Cic. Acad. post. I, 9. Theophrastus autem, vir et oratione suavis et ita moratus ut prae se probitatem quandam et ingenuitatem ferat, vehementius etiam fregit 338

*) Vulgo *δέ*.

quodam modo auctoritatem veteris disciplinae; spoliavit enim virtutem suo decore imbecillamque reddidit, quod negavit in ea sola positum esse beate vivere. De Fin. V, 5. Sed quum beata vita quaeratur idque sit unum quod philosophia spectare et sequi debeat, sitne ea tota sita in potestate sapientis an possit aut labefactari aut eripi rebus adversis, in eo nonnunquam variari inter eos (sc. Peripateticos) et dubitari videtur. Quod maxime efficit Theophrasti de beata vita liber, in quo multum admodum fortunae datur. Tusc. V, 9. Vexatur idem Theophrastus et libris et scholis omnium philosophorum, quod in Callisthene suo laudarit illam sententiam: Vitam regit fortuna, non sapientia.

Etiam de brevitate vitae questus esse narratur; Cic. Tusc. III, 28. Vides eum ad externa bona propensiorem fuisse; quibus omnem Peripateticorum philosophiam favere indicavimus supra nr. 328. Theophrastum de moribus parum severe praecepisse cernitur etiam ex hisce apud Gellium I, 3, 23. *Theophrastus — parva, inquit, et tenuis vel turpitudo vel infamia subeunda est, si ea re magna utilitas amico quaeri potest.* Aristotelem sequebatur in hoc, quod plurimum tribuebat vitae theoreticae, idque ita, ut ad neglectum practicae incitare videretur; cf. Hieron. adv. Iovin. I, p. 190. ed. Bened.

b. Aristoxenus.

339 Cic. Tusc. I, 10. Aristoxenus musicus idemque philosophus ipsius corporis intentionem quandam (sc. animam esse dixit); velut in cantu et fidibus quae harmonia dicitur, sic ex corporis totius natura et figura varios motus cieri, tamquam in cantu sonos.

Tali doctrinae adversatur Aristoteles de Anima I, 4; quamquam simile placitum esse dixerit quispiam, quo idem animam esse formam corporis animati statuebat. Sed Aristoxenus Tarentinus multa ex Pythagoreorum doctrina adscivisse videtur, et scripserat de eorundem vitis et scriptis; v. supra nr. 92 sqq.; itemque musicam ab his edoctus esse videtur, in qua tantum excelluit, ut musicus per excellentiam et secta ab eo Aristoxeneorum appellaretur.

c. Dicaearchus.

Cic. Tusc. I, 10. Dicaearchus autem in eo sermone, 340
quem Corinthi habitum tribus libris exponit doctorum hominum disputantium, primo libro multos loquentes facit, duobus Pherecratem quendam Phthiotam senem, quem ait a Deucalione ortum, disserentem inducit, nihil esse omnino animum, et hoc esse nomen totum inane, frustraque et animalia et animantes appellari; neque in homine inesse animum vel animam, nec in bestia; vimque omnem eam, qua vel agamus quid vel sentiamus, in omnibus corporibus vivis aequabiliter esse fusam, nec separabilem a corpore esse, quippe quae nulla sit, nec sit quidquam nisi corpus unum et simplex, ita figuratum ut temperatione naturae vigeat et sentiat.

Cf. Sext. Empir. Hyp. Pyrrh. II, 31; adv. Math. VII, 349. Alio libro, qui Lesbiacus inscriptus erat, immortalitas animi a Dicaearcho impugnabatur; v. Cic. Tusc. I, 31. Erat hic Messanae in Sicilia natus, et de geographia insigniter meritus, editis et tabulis geographicis et itinerariis accuratissime perscriptis. Praecipuum opus dicebatur *Βίος Ἑλλάδος*.

d. Strato.

Diog. L. V, 58. *Διεδέξατο δ' αὐτοῦ* (sc. *τοῦ Θεο-* 341
φράστου) *τὴν σχολὴν Στράτων — Λαμψακηνός, — — ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος καὶ φυσικὸς ἐπικληθεὶς ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τὴν θεωρίαν ταύτην παρ' ὁντινοῦν ἐπιμελέστατα διατετριφέναι. ἀλλὰ καὶ καθηγήσατο Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. — — σχολαρχεῖν δέ, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς, ἤρξατο τῇ τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ καὶ ἑκατοστῇ Ὀλυμπιάδι, τῆς σχολῆς ἀφηγησάμενος ἔτη ὀκτωκαίδεκα.*

Cic. Acad. post. I, 9. *Strato*, *eius* (sc. Theophrasti) *auditor, quamquam fuit acri ingenio, tamen ab ea disciplina omnino semovendus est: qui quum maxime necessariam partem philosophiae, quae posita est in virtute et in moribus, reliquisset totumque se ad investigationem naturae contulisset, in ea ipsa plurimum dis-*

cedit a suis. Cf. Cic. de Fin. V, 5. In titulis tamen librorum multi sunt ethici argumenti, v. Diog. L. V, 58—60. De disserendi genere Polybius Exc. Vatic. libr. XII, 12. *παραπλήσιον γὰρ Στράτωνι τῷ φυσικῷ συμβέβηκε· καὶ γὰρ ἐκεῖνος, ὅταν ἐγχειρήσῃ τὰς τῶν ἄλλων δόξας διαστέλλεσθαι καὶ ψευδοποιεῖν θαυμάσιός ἐστιν, ὅταν δ' ἐξ αὑτοῦ τι προφέρηται καὶ τῶν ἰδίων ἐπινοημάτων ἐξηγῆται παρὰ πολὺ φαίνεται τοῖς ἐπιστήμοσιν εὐηθέστερος αὑτοῦ* (v. *αὐτοῦ*) *καὶ νωθρότερος.* — Quibus ab Aristotele in physica dissenserit, patebit ex subsequentibus.

342 Simpl. Phys. fol. 225 a. *Καὶ Στράτων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς — — τὴν ψυχὴν ὁμολογεῖ κινεῖσθαι, οὐ μόνον τὴν ἄλογον, ἀλλὰ καὶ τὴν λογικήν, κινήσεις λέγων εἶναι τὰς ἐνεργείας τῆς ψυχῆς. λέγει οὖν ἐν τῷ περὶ κινήσεως πρὸς ἄλλοις πολλοῖς καὶ τάδε· „Ἀεὶ γὰρ ὁ νοῶν κινεῖται, ὥσπερ καὶ ὁ ὁρῶν καὶ ἀκούων καὶ ὀσφραινόμενος· ἐνέργεια γὰρ ἡ νόησις τῆς διανοίας, καθάπερ καὶ ἡ ὅρασις τῆς ὄψεως." καὶ πρὸ τούτου δὲ τοῦ ῥητοῦ γέγραφεν· „Ὅτι οὖν εἰσὶν αἱ πλεῖσται τῶν κινήσεων αἰτίαι, ἃς ἡ ψυχὴ καθ' αὑτὴν κινεῖται διανοουμένη, καὶ ἃς ὑπὸ τῶν αἰσθήσεων ἐκινήθη πρότερον, δῆλόν ἐστιν. ὅσα γὰρ μὴ πρότερον ἑώρακε, ταῦτα οὐ δύναται νοεῖν, οἷον τόπους ἢ λιμένας ἢ γραφὰς ἢ ἀνδριάντας ἢ ἀνθρώπους ἢ τῶν ἄλλων τι τῶν τοιούτων."*

Cf. nr. 337; Sext. Emp. adv. Math. VII, 350. *Οἱ δὲ αὐτὴν* (sc. *τὴν διάνοιαν*) *εἶναι τὰς αἰσθήσεις, καθάπερ διά τινων ὀπῶν τῶν αἰσθητηρίων προκύπτουσαν· ἧς στάσεως ἦρξε Στράτων.* Haec Stoam redolent. At tamen, si Simplicium sequimur, Strato ea non aperte pronuntiasse videtur. Cf. Plutarch. de Pl. Ph. IV, 5; 23.

343 Cic. de Nat. Deor. I, 13. Nec audiendus eius (sc. Theophrasti) auditor Strato, is qui physicus appellatur, qui omnem vim divinam in natura sitam esse censet, quae causas gignendi, augendi, minuendi immutandique habeat, sed careat omni sensu et figura. Acad. pr. II, 38. Negat (Strato) opera deorum se uti ad fabricandum mundum. Quaecunque sint, docet omnia effecta esse natura;

nec ut ille, qui asperis et laevibus et hamatis uncinatisque corporibus concreta haec esse dicat, interiecto inani. Somnia censet haec esse Democriti, non docentis sed optantis. Ipse autem singulas mundi partes persequens quidquid aut sit aut fiat naturalibus fieri aut factum esse docet ponderibus et motibus. Plut. adv. Colot. 14. *Τελευτῶν τὸν κόσμον αὐτὸν οὐ ζῷον εἶναί φησιν, τὸ δὲ κατὰ φύσιν ἕπεσθαι τῷ κατὰ τύχην· ἀρχὴν γὰρ ἐνδιδόναι τὸ αὐτόματον, εἶτα οὕτω περαίνεσθαι τῶν φυσικῶν παθῶν ἕκαστον.*

Cf. Seneca ap. August. de Civ. D. VI, 10.

Cic. de Fin. V, 5. Huius (Stratonis discipulus) Lyco, 344
oratione locuples, rebus ipsis ieiunior. Concinnus deinde et elegans huius Aristo; sed ea, quae desideratur a magno philosopho, gravitas in eo non fuit. Scripta sane et multa et polita, sed nescio quo pacto auctoritatem oratio non habet. Praetereo multos, in his doctum hominem et suavem, Hieronymum; quem iam cur Peripateticum appellem nescio. Summum enim bonum esse posuit * vacuitatem doloris. — Critolaus imitari antiquos voluit, et quidem est gravitate proximus et redundat oratio. At tamen is quidem ** in patriis institutis manet. Diodorus eius auditor adiungit ad honestatem vacuitatem doloris. Hic quoque suus est, de summoque bono dissentiens dici vere Peripateticus non potest.

Cf. in Aristotele nr. 295. De ethica recentiorum Peripateticorum cf. Stob. Ecl. Eth. p. 56; Clem. Alex. Strom. II, p. 415 C.

---

*) Coni. Bremii. Libb. *exposuit.* — **) Bremii susp. *ne sic quidem.*

CAPUT VIII.

SCEPTICI.

1. De vitis scriptisque Pyrrhonis et Timonis.

345 Diog. L. IX, 61. *Πύῤῥων Ἠλεῖος —, ὥς φησι δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς, πρότερον ἦν ζωγράφος*[a] *καὶ ἤκουσε Βρύσωνος τοῦ Στίλπωνος —, εἶτα Ἀναξάρχῳ*[b] *ξυνακολουθῶν πανταχοῦ, ὡς καὶ τοῖς Γυμνοσοφισταῖς ἐν Ἰνδίᾳ*[c] *συμμῖξαι καὶ τοῖς Μάγοις.*

a) Exstabant tabulae ab eo pictae Elide in gymnasio; Diog. L. IX, 62. — b) Anaxarchus Abderita Alexandrum in orientem comitabatur et erat ex Democriteis. Diog. L. IX, 58. Et Pyrrho quoque in multis Democritum sequutus esse dicitur. Diog. L. IX, 67; Aristocl. ap. Euseb. Pr. Ev. XIV, 18. — c) Diog. L. IX, 63. Ab iis vitam solitariam didicisse perhibetur.

Erant qui scepticismum Pyrrhonis ad vitam quoque ipsius et mores pertinuisse commemorarent, contra quos disputaverat Aenesidemus, v. Diog. L. IX, 62. Pyrrho nil scripti reliquisse dicitur; v. Aristocl. l. l.; Diog. L. prooem. 16; IX, 102. Sed carmen ad Alexandrum scriptum memoratur Sexto Emp. adv. Math. I, 282.

346 Aristocl. ap. Euseb. Pr. Ev. XIV, 18. *Ἐγένετο δὲ μαθητὴς*[a] *αὐτοῦ* (sc. *Πύῤῥωνος*) *Τίμων Φλιάσιος, ὃς τὸ μὲν πρῶτον ἐχόρευεν ἐν τοῖς θεάτροις, ἔπειτα δ' ἐντυχὼν αὐτῷ συνέγραψεν ἀργαλέας παρῳδίας καὶ βωμολόχους, ἐν αἷς βεβλασφήμηκε πάντας τοὺς πώποτε φιλοσοφήσαντας. οὗτος γὰρ ἦν ὁ τοὺς Σίλλους γράψας.*[b]

a) Cf. Diog. L. IX, 109 sqq. Praeter Pyrrhonem Stilpo eius magister fuisse perhibetur, Diog. L. IX, 109, quod pugnat rationi temporum et videtur de coniunctione dumtaxat Scepticorum et Megaricorum intelligendum. Versabatur ille plerumque

Athenis et Chalcedone; Diog. L. IX, 110. Medicam artem professus esse videtur, ut inferiores Sceptici, Diog. L. IX, 109, cf. nr. 467. c. — b) Sillis maxime inclaruit, propter eos *Σιλλογράφος* dictus. Diog. L. IX, 110. *καὶ γὰρ ποιήματα συνέγραφε καὶ ἔπη καὶ τραγῳδίας καὶ σατύρους καὶ δράματα κωμικὰ τριάκοντα, τραγικὰ δὲ ἑξήκοντα, σίλλους τε καὶ κιναίδους.* Ib. 111. *τῶν δὲ σίλλων τρία ἐστὶν* (sc. *βιβλία*), *ἐν οἷς ὡς ἂν σκεπτικὸς ὢν πάντας λοιδορεῖ καὶ σιλλαίνει τοὺς δογματικοὺς ἐν παρῳδίας εἴδει. ὧν τὸ μὲν πρῶτον αὐτοδιήγητον ἔχει τὴν ἑρμηνείαν, τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον ἐν διαλόγου σχήματι. φαίνεται γοῦν ἀνακρίνων Ξενοφάνην τὸν Κολοφώνιον περὶ ἑκάστων* (v. supra nr. 180. not.), *ὁ δὲ αὐτοδιηγούμενός ἐστι· καὶ ἐν μὲν τῷ δευτέρῳ περὶ τῶν ἀρχαιοτέρων, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ περὶ τῶν ὑστέρων. — τὸ δὲ πρῶτον ταὐτὰ περιέχει πράγματα, πλὴν ὅτι μονοπρόσωπός ἐστι ἡ ποίησις.* Cf. Paul de Sillis p. 23 sqq., Weland de praecip. Parodiar. scriptt. p. 50 sqq. Soluta quoque oratione scripta reliquit, Diog. L. IX, 111, quae semel tantum citantur, Diog. L. IX, 105. — Cum aliorum quoque Pyrrhonis discipulorum quae alleguntur scripta (ib. 102; de Nausiphane v. in Epicuro nr. 355 e.) magnam habeant suspicionem, probabile est omnem argumentorum, quae Sceptici sequebantur, expositionem accuratiorem a recentioribus demum (cf. nr. 467.) exhibitam esse. Antiquiores, quorum disciplina mox exstincta est, ad Socraticos plerumque referebantur. Cic. de Orat. III, 17. Ceterum etiam Timo suos discipulos habuisse fertur, qui tamen inopes fuisse videntur. Diog. L. IX, 115. Veteres non distinguunt inter antiquiores Scepticos et recentiores, licet hi pertineant ad alia longe ac prorsus immutata tempora, quibus gliscentibus consentaneum est Scepticorum quoque doctrinam aliquantum inflexam esse.

2. Placita Scepticorum.

Aristocles ap. Euseb. Pr. Ev. XIV, 18. *Ὁ δὲ* — 347
Τίμων φησὶ δεῖν τὸν μέλλοντα εὐδαιμονήσειν εἰς τρία ταῦτα βλέπειν, πρῶτον μὲν, ὁποῖα πέφυκε τὰ πράγματα, δεύτερον δέ, τίνα χρὴ τρόπον ἡμᾶς πρὸς αὐτὰ διακεῖσθαι, τελευταῖον δέ, τί περιέσται τοῖς οὕτως ἔχουσι. τὰ μὲν οὖν πράγματά φησιν αὐτὸν * *ἀποφαίνειν ἐπίσης ἀδιάφορα καὶ ἀστάθμητα καὶ ἀνέγκριτα· διὰ τοῦτο μήτε τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν μήτε τὰς δόξας*

ἀληθεύειν ἢ ψεύδεσθαι. διὰ τοῦτο οὖν μηδὲ πιστεύειν αὐταῖς δεῖν, ἀλλ' ἀδοξάστους καὶ ἀκλινεῖς καὶ ἀκραδάντους εἶναι περὶ ἑνὸς ἑκάστου λέγοντας ὅτι οὐ μᾶλλον ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν, ἢ καὶ ἔστι καὶ οὐκ ἔστιν οὔτ' οὐκ ἔστιν[b]*. τοῖς μέντοι διακειμένοις οὕτω περιέσεσθαι Τίμων φησὶ πρῶτον μὲν ἀφασίαν, ἔπειτα δ' ἀταραξίαν.*

a) Pyrrhonem, ut videtur, quem loquentem induxerat in carmine, quod Pytho inscriptum erat; v. l. l. — b) Delendum videtur *οὔτ' οὐκ ἔστιν*, cf. Gell. N. A. XI, 5, 4. *οὐ μᾶλλον οὕτως ἔχει τόδε ἢ ἐκείνως ἢ οὐδετέρως*.

Scepticorum placita mores cumprimis et virtutem spectabant. Cic. de Fin. IV, 16. *Pyrrho —, qui virtute constituta nihil omnino quod appetendum sit relinquat.* Virtus et felicitas idem iis significant. Eodem conveniunt hi versus Timonis, quos laudat Sextus Empir. adv. Math. XI, 20.

Ἠ γὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι καταφαίνεται εἶναι,
μῦθον ἀληθείης ὀρθὸν ἔχων κανόνα,
ὡς ἡ τοῦ θείου τε φύσις καὶ τἀγαθοῦ αἰεί,
ἐξ ὧν ἰσότατος γίνεται ἀνδρὶ βίος.

In prima quaestione, *ὁποῖα πέφυκε τὰ πράγματα*, dubitationes Scepticorum expromi solebant. De singulis argumentis parum liquet. Timo hoc maxime egisse videtur, ut prioribus dogmaticis refutandis et irridendis suo ipsius scepticismo probabilitatem adstrueret. V. nr. 346. not.; Diog. L. IX, 90.

348 Sext. Empir. adv. Math. III, 2. *Καὶ γὰρ ὁ Τίμων ἐν τοῖς πρὸς τοὺς φυσικοὺς τοῦτο ὑπέλαβε δεῖν ἐν πρώτοις ζητεῖν, φημὶ δὲ τὸ εἰ ἐξ ὑποθέσεώς τι ληπτέον.*

Id haud dubie pernegabat. Hypothesis autem Scepticis dicebatur quodlibet axioma, ex quo argumentum derivari posset, ideoque etiam definitio quaelibet. Diog. L. IX, 74. *Οὐδὲν ὁρίζομεν.* Ib. 90; 91. His contra formam et methodum scientiae disputabant.

349 Diog. L. IX, 103. *Περὶ μὲν ὧν ὡς ἄνθρωποι πάσχομεν ὁμολογοῦμεν* (sc. *ἀποκρίνονται οἱ Σκεπτικοί*)*· καὶ γὰρ ὅτι ἡμέρα ἐστὶ καὶ ὅτι ζῶμεν καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν ἐν τῷ βίῳ φαινομένων διαγινώσκομεν· περὶ δὲ*

ὧν οἱ Δογματικοὶ διαβεβαιοῦνται τῷ λόγῳ, φάμενοι κατειλῆφθαι, ἐπέχομεν περὶ τούτων ὡς ἀδήλων, μόνα δὲ τὰ πάθη γινώσκομεν. τὸ μὲν γὰρ ὅτι ὁρῶμεν ὁμολογοῦμεν καὶ τὸ ὅτι τόδε νοοῦμεν γινώσκομεν, πῶς δὲ ὁρῶμεν ἢ πῶς νοοῦμεν ἀγνοοῦμεν· καὶ ὅτι τόδε λευκὸν φαίνεται διηγηματικῶς λέγομεν, οὐ διαβεβαιούμενοι εἰ καὶ ὄντως ἐστι. Ib. 105. Ὅθεν καὶ ὁ Τίμων ἐν τῷ Πύθωνί φησι μὴ ἐκβεβηκέναι τὴν συνήθειαν. καὶ ἐν τοῖς Ἰνδαλμοῖς οὕτω λέγει,

Ἀλλὰ τὸ φαινόμενον παντὶ σθένει οὗπερ ἂν ἔλθῃ*.

καὶ ἐν τοῖς περὶ αἰσθήσεων φησί, Τὸ μέλι** ὅτι ἐστι γλυκὺ οὐ τίθημι, τὸ δὲ ὅτι φαίνεται ὁμολογῶ. 106. καὶ Αἰνεσίδημος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Πυῤῥωνείων λόγων οὐδέν φησιν ὁρίζειν τὸν Πύῤῥωνα δογματικῶς διὰ τὴν ἀντιλογίαν, τοῖς δὲ φαινομένοις ἀκολουθεῖν.

Quae sensibus apprehenduntur, ea sibimet ipsis contraria sunt, ut non ad veram fidem, verum narrando tantummodo (διηγηματικῶς, ἱστορικῶς) hoc vel illud iis significari pronunties, affirmare vero quicquam esse aut non esse maximo opere fugiendum sit; v. Diog. L. IX, 81. Argumentum a fallaciis sensuum ductum, si non ab antiquioribus Scepticis, saltem a recentioribus copiose enarrabatur. Eo quod sensibus percipitur veritati opposito, hanc ἄδηλον esse contendebant. Veritatem autem concursu, quem quis dixerit, sensuum atque intellectus percipi posse negabat iam Timo, duobus testimoniis ambiguis nil ratum fieri argumentatus. Diog. L. IX, 114. Συνεχές τε ἐπιλέγειν εἰώθει πρὸς τοὺς τὰς αἰσθήσεις μετ' ἐπιμαρτυροῦντος τοῦ νοῦ ἐγκρίνοντας· Συνῆλθεν Ἀτταγᾶς τε καὶ Νουμήνιος, de quo proverbio v. Menag. ad h. l. Sceptici neque intelligibile neque sensibile verum esse aperte negabant, sed haesitabant de utroque, quoniam offensionem habeat tam hoc quam illud. Diog. L. IX, 76. τῶν μὲν γὰρ πραγμάτων διαφωνούντων τῶν δὲ λόγων ἰσοσθενούντων ἀγνωσία τῆς ἀληθείας ἐπακολουθεῖ.

Diog. L. IX, 61. Οὐδὲν γὰρ ἔφασκεν (sc. ὁ Πύῤ- 350
ῥων) οὔτε καλὸν οὔτε αἰσχρὸν οὔτε δίκαιον οὔτε ἄδι-

---

*) Cf. Sext. Emp. adv. Math. VII, 30. — **) Libb. μέν. Corr. Fabric. ad Sext. Emp. Hyp. Pyrrh. I, 20.

κον· καὶ ὁμοίως ἐπὶ πάντων μηδὲν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ, νόμῳ δὲ καὶ ἔθει πάντα τοὺς ἀνθρώπους πράττειν· οὐ γὰρ μᾶλλον τόδε ἢ τόδε εἶναι ἕκαστον. Sext. Emp. adv. Math. XI, 140. *Οὔτε ἀγαθόν τί ἐστι φύσει οὔτε κακόν,*

ἀλλὰ πρὸς ἀνθρώπων ταῦτα νόῳ κέκριται

κατὰ τὸν Τίμωνα.

Cf. Diog. L. IX, 83. *Τὸ γοῦν αὐτὸ παρ' οἷς μὲν δίκαιον, παρ' οἷς δὲ ἄδικον· καὶ ἄλλοις μὲν ἀγαθόν, ἄλλοις δὲ κακόν, κτλ.* Ib. 90; 101. *Εἰ γάρ τί ἐστι φύσει ἀγαθὸν καὶ κακόν, πᾶσιν ὀφείλει ἀγαθὸν ἢ κακὸν ὑπάρχειν, ὥσπερ ἡ χιὼν πᾶσι ψυχρόν· κοινὸν δὲ οὐδὲν πάντων ἀγαθὸν ἢ κακόν ἐστιν· οὐκ ἄρα ἐστὶ φύσει ἀγαθὸν ἢ κακόν. ἤτοι γὰρ πᾶν τὸ ὑπό τινος δοξαζόμενον ῥητέον ἀγαθὸν ἢ οὐ πᾶν· καὶ πᾶν μὲν οὐ ῥητέον, ἐπεὶ τὸ αὐτὸ ὑφ' οὗ μὲν δοξάζεται ἀγαθόν, ὡς ἡ ἡδονὴ ὑπὸ Ἐπικούρου, ὑφ' οὗ δὲ κακόν, ὡς ὑπὸ Ἀντισθένους. συμβήσεται τοίνυν τὸ αὐτὸ ἀγαθόν τε εἶναι καὶ κακόν. εἰ δ' οὐ πᾶν λέγοιμεν τὸ ὑπό τινος δοξαζόμενον ἀγαθόν, δεήσει ἡμᾶς διακρίνειν τὰς δόξας· ὅπερ οὐκ ἐνδεχόμενόν ἐστι διὰ τὴν ἰσοσθένειαν τῶν λόγων. ἄγνωστον οὖν τὸ φύσει ἀγαθόν.* Eadem consecutione efficitur res esse *ἀδιάφορα*, neque bonas neque malas. Aristocl. l. l. — Ceterum huic loco plurimum Scepticos studium navasse consentaneum est, utpote qui maxime ad mores pertineret.

351 Diog. L. IX, 107. *Οἱ Σκεπτικοί φασιν, ὅτι ὅτε προσπίπτουσιν ἀλλοῖαι φαντασίαι, ἑκατέρας ἐροῦμεν φαίνεσθαι· καὶ διὰ τοῦτο τὰ φαινόμενα τιθέναι ὅτι φαίνεται. τέλος δὲ οἱ Σκεπτικοί φασι τὴν ἐποχήν, ᾗ σκιᾶς τρόπον ἐπακολουθεῖ ἡ ἀταραξία, ὥς φασιν οἵ τε περὶ τὸν Τίμωνα καὶ Αἰνεσίδημον.* 108. *οὔτε γὰρ τάδε ἑλοίμεθα ἢ ταῦτα φευξοίμεθα ὅσα περὶ ἡμᾶς ἐστί· τὰ δὲ ὅσα περὶ ἡμᾶς οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην, οὐ δυνάμεθα φεύγειν, ὡς τὸ πεινῆν, διψῆν, ἀλγεῖν· οὐκ ἔστι γὰρ λόγῳ περιελεῖν ταῦτα. — — ὥστε καὶ αἱρούμεθά τι κατὰ τὴν συνήθειαν καὶ φεύγομεν καὶ νόμοις χρώμεθα.*

His alteri Timonis quaestioni respondetur, cf. nr. 347., ex parte etiam tertiae, de qua v. 352. *Ἐποχῆς* praeceptum derivatur

ex quaestione ὁποῖα τὰ πράγματα. Neque tamen hoc praecepto eae actiones e medio tolluntur, quae fiunt secundum consuetudinem et phaenomenorum necessitatem; cf. Sext. Emp. adv. Math. VII, 30.; nr. 349.; maxime propter necessitatem rerum, quae si non esset, de istis etiam actionibus Sceptico ambigeretur. Quocirca Pyrrho cum subito terrore correptus deprehenderetur, arduum, inquit, hominem exuere. Diog. L. IX, 66, Aristocl. l. l. — Spectat igitur ἡ ἐποχὴ ad vitam theoreticam; in qua quomodo illam tueri ac sustinere studuerint, indicabunt αἱ φωναί, quae dicebantur, Scepticorum, de quibus v. l. seq.

Diog. L. IX, 74. Διετέλουν δὲ οἱ Σκεπτικοὶ τὰ τῶν αἱρέσεων δόγματα πάντα ἀνατρέποντες, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἀποφαίνοντες δογματικῶς· ἕως δὲ τοῦ προφέρεσθαι τὰ τῶν ἄλλων καὶ διηγεῖσθαι μηδὲν ὁρίζοντες, μηδ' αὐτὸ τοῦτο. ὥστε καὶ τὸ μὴ ὁρίζειν ἀνῄρουν, λέγοντες οἷον Οὐδὲν ὁρίζομεν, ἐπεὶ ὥριζον ἄν· προφερόμεθα δέ, φασί, τὰς ἀποφάσεις εἰς μήνυσιν τῆς ἀπροπτωσίας, ὡς εἰ καὶ νεύσαντας τοῦτο ἐνεδέχετο δηλῶσαι. διὰ τῆς οὖν Οὐδὲν ὁρίζομεν φωνῆς τὸ τῆς ἀῤῥεψίας πάθος δηλοῦται· ὁμοίως δὲ καὶ διὰ τῆς Οὐδὲν μᾶλλον καὶ τῆς Παντὶ λόγῳ λόγος ἀντίκειται καὶ ταῖς ὁμοίαις. Ib. 76. Ἀναιροῦσι δὲ οἱ Σκεπτικοὶ καὶ αὐτὴν τὴν Οὐδὲν μᾶλλον φωνήν· ὡς γὰρ οὐ μᾶλλον ἔστι πρόνοια ἢ οὐκ ἔστιν, οὕτω καὶ τὸ οὐδὲν μᾶλλον οὐ μᾶλλον ἔστιν ἢ οὐκ ἔστι. σημαίνει οὖν ἡ φωνή, καθά φησι καὶ Τίμων ἐν τῷ Πύθωνι, τὸ μηδὲν ὁρίζειν, ἀλλὰ ἀπροσθετεῖν. ἡ δὲ Παντὶ λόγῳ φωνὴ καὶ αὕτη συνάγει τὴν ἐποχήν· τῶν μὲν γὰρ πραγμάτων διαφωνούντων τῶν δὲ λόγων ἰσοσθενούντων ἀγνωσία τῆς ἀληθείας ἐπακολουθεῖ· καὶ αὐτῷ δὲ τούτῳ τῷ λόγῳ λόγος ἀντίκειται, ὃς καὶ αὐτὸς μετὰ τὸ ἀνελεῖν τοὺς ἄλλους ὑφ' ἑαυτοῦ περιτραπεὶς ἀπόλλυται, κατ' ἴσον τοῖς καθαρτικοῖς, ἃ τὴν ὕλην προεκκρίναντα καὶ αὐτὰ ὑπεκκρίνεται καὶ ἐξαπόλλυται. 352

De extremis cf. Aristocl. l. l. et Sext. Emp. Hyp. Pyrrh. I, 206; II, 188. Dicit καθαρτικὰ φάρμακα, quibus materia peccans ex-

hauritur. Similes comparationes habes apud Sext. Emp. adv. Math. VIII, 480. De dictionibus (φωναῖς) Scepticorum v. Sext. Emp. Hyp. Pyrrh. I, 187 sqq.

353. Sext. Emp. Hyp. Pyrrh. I, 29. *Καὶ οἱ Σκεπτικοὶ οὖν ἤλπιζον μὲν τὴν ἀταραξίαν ἀναλήψεσθαι διὰ τοῦ τὴν ἀνωμαλίαν τῶν φαινομένων τε καὶ νοουμένων ἐπικρῖναι. μὴ δυνηθέντες δὲ ποιῆσαι τοῦτο, ἐπέσχον. ἐπισχοῦσι δὲ αὐτοῖς οἷον τυχικῶς ἡ ἀταραξία παρηκολούθησεν, ὡς σκιὰ σώματι. οὐ μὴν ἀόχλητον πάντῃ τὸν Σκεπτικὸν εἶναι νομίζομεν, ἀλλὰ ὀχλεῖσθαί φαμεν ὑπὸ τῶν κατηναγκασμένων· καὶ γὰρ ῥιγοῦν ποτὲ ὁμολογοῦμεν καὶ διψῆν καὶ τοιουτότροπά τινα πάσχειν.* 30. *ἀλλὰ καὶ ἐν τούτοις οἱ μὲν ἰδιῶται δισσαῖς συνέχονται περιστάσεσιν, ὑπό τε τῶν παθῶν αὐτῶν καὶ οὐχ ἧττον ὑπὸ τοῦ τὰς περιστάσεις ταύτας κακὰς εἶναι φύσει δοκεῖν· ὁ δὲ Σκεπτικὸς τὸ προσδοξάζειν ὅτι ἐστὶ κακὸν τούτων ἕκαστον ὡς πρὸς τὴν φύσιν περιαιρῶν μετριώτερον καὶ ἐν τούτοις ἀπαλλάσσει. διὰ τοῦτο ἐν μὲν τοῖς δοξαστοῖς ἀταραξίαν τέλος εἶναί φαμεν τοῦ Σκεπτικοῦ, ἐν δὲ τοῖς κατηναγκασμένοις μετριοπάθειαν. τινὲς δὲ τῶν δοκίμων Σκεπτικῶν προσέθηκαν τούτοις καὶ τὴν ἐν ταῖς ζητήσεσιν ἐποχήν.*

His tertiae quaestioni Timonis respondetur, v. nr. 347. extr. Quo loco si Timo dixisse refertur, Scepticos primum ἀφασίᾳ, deinde ἀταραξίᾳ affectum iri, in hoc illa quidem, qua efficitur ἀταραξία, parum accurate distinguitur ab hac, qua constat finis bonorum. Neque nobiliores illi, quos dicit noster locus, accuratiores fuisse videntur. Quare, cum antiquiores Sceptici nihil fere nisi mores respiciant, ad recentiores haec distinctio revocanda esse videtur. Antiquiores summum bonum in ἀταραξίᾳ posuisse certis testimoniis constat, v. nr. 347; 351; Sext. Emp. adv. Math. XI, 1. *Μετριοπάθειαν* autem *ἐν τοῖς κατηναγκασμένοις* Sceptico propositum esse ut persequatur, hoc a solis recentioribus profertur; cf. Sext. Emp. Hyp. Pyrrh. I, 25; III, 235; tametsi hoc iam antiquioribus placuisse verisimile est, quippe qui consuetudini phaenomenorumque necessitati obsequendum praeciperent; cf. nr. 351. not. Alias insuper formulas, quibus

Sceptici summum bonum indicaverint, affert Diog. L. IX, 108. *Τινὲς δὲ καὶ τὴν ἀπάθειαν, ἄλλοι δὲ τὴν πρᾳότητα τέλος εἰπεῖν φασὶ τοὺς Σκεπτικούς.* *Ἀπάθεια* est idem quod *ἀταραξία*, v. Sext. Emp. Hyp. Pyrrh. III, 235, *πρᾳότης* idem quod *μετριοπάθεια.*

CAPUT IX.

E P I C U R E I.

---

1. De vita et schola Epicuri.

Diog. L. X, 1. *Ἐπίκουρος — Ἀθηναῖος, τῶν δή-* 354
μων Γαργήττιος. — — τοῦτόν φασιν — — κληρουχησάντων Ἀθηναίων τὴν Σάμον ἐκεῖ τραφῆναι, ὀκτωκαιδεκαέτη δὲ ἐλθεῖν εἰς Ἀθήνας, Ξενοκράτους μὲν ἐν Ἀκαδημίᾳ, Ἀριστοτέλους δ' ἐν Χαλκίδι διατρίβοντος. τελευτήσαντος δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος καὶ τῶν Ἀθηναίων ἐκπεσόντων[a] *ὑπὸ Περδίκκου μετελθεῖν εἰς Κολοφῶνα πρὸς τὸν πατέρα· 2. χρόνον δέ τινα διατρίψαντα αὐτόθι καὶ μαθητὰς ἀθροίσαντα πάλιν ἐπανελθεῖν εἰς Ἀθήνας ἐπὶ Ἀναξικράτους καὶ μέχρι μέν τινος κατ' ἐπιμιξίαν τοῖς ἄλλοις φιλοσοφεῖν, ἔπειτα ἰδίᾳ πως τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν αἵρεσιν συστήσαντα.*

a) Sc. *ἐκ τῆς Σάμου.* Diod. Sic. XVIII, 18.

Colonia Samum deducta incidit in Ol. 107, 1.; v. Clinton F. H. sub anno. Inter colonos erat Neocles, Epicuri pater, Strab. XIV, p. 638. Ipse Epicurus in Samo non solum educatus, sed etiam natus esse videtur, Ol. 109, 3.; quapropter fuerunt qui negarent eum fuisse legitimum civem Atheniensem; v. Diog. L. X, 4. Tempora accuratius indicat Apollodorus ap. Diog. L. X, 14. *Ἐγεννήθη δέ, φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς, κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἐνάτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος,*

ἐπὶ Σωσιγένους ἄρχοντος, μηνὸς Γαμηλιῶνος ἑβδόμῃ, ἔτεσιν ὕστερον τῆς Πλάτωνος τελευτῆς ἑπτά. 15. ὑπάρχοντα δὲ αὐτὸν ἐτῶν δύο καὶ τριάκοντα ἐν Μιτυλήνῃ καὶ Λαμψάκῳ πρῶτον συστήσασθαι σχολὴν ἐπὶ ἔτη πέντε, ἔπειθ' οὕτως εἰς Ἀθήνας μετελθεῖν καὶ τελευτῆσαι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἑβδόμης καὶ εἰκοστῆς καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος ἐπὶ Πυθαράτου, ἔτη βιώσαντα δύο πρὸς τοῖς ἑβδομήκοντα. Anaxicratis annus, quo Epicurum Athenas venisse alium auctorem sequutus perhibet Diog. L. X, 2, incidit in Ol. 118, 2. Apollodorum si sequimur, duobus ille annis posterius Athenas se contulerit, Ol. 118, 4.

355 Cicero de Nat. Deor. I, 26. Ista enim a vobis (sc. Epicureis) quasi dictata redduntur, quae Epicurus oscitans halucinatus est, quum quidem gloriaretur, ut videmus in scriptis, se magistrum habuisse nullum [a]. Quod et non praedicanti tamen facile equidem crederem, sicut mali aedificii domino glorianti se architectum non habuisse. Nihil enim olet ex Academia, nihil ex Lyceo, nihil ne e puerilibus quidem disciplinis [b]. Xenocratem audire potuit; quem virum dii immortales et sunt qui putent audivisse [c]; ipse non vult. Credo plus nemini. Pamphilum quendam, Platonis auditorem, ait a se Sami auditum [d]; ibi enim adolescens habitabat cum patre et fratribus, quod in eam pater eius Neocles agripeta venerat; sed quum agellus eum non satis aleret, ut opinor, ludi magister fuit. Sed hunc Platonicum mirifice contemnit Epicurus; ita metuit ne quid unquam didicisse videatur. In Nausiphane Democriteo tenetur, quem quum a se non neget auditum, vexat tamen omnibus contumeliis [e]. Atqui si haec Democritea non audisset, quid audierat? quid enim in physicis Epicuri non a Democrito? [f]

a) Gloriabatur se annum quartum decimum vel duodecimum egisse, cum philosophari sua sponte coepisset; Diog. L. X, 2; 14. Neminem nisi se ipsum magistrum habuisse dicit ipse ap. Diog. L. X, 13. — b) Epicurum in litteris et in oratione rudiorem fuisse omnes uno ore testantur; cf. Sext. Emp. adv. Math. I, 1 sqq., Aristoph. Gramm. ap. Diog. L. X, 13.; quamquam de oratione humanius Cicero de Fin. I, 5. *Oratio*

me istius philosophi non offendit; nam et complectitur verbis quod vult, et dicit plane quod intelligam. — c) Idem narrat Diog. L. X, 13. ex Demetrio Magnesio. — d) Idem narrat Diog. L. X, 14. — e) A Nausiphane plerumque Epicuri doctrina repetitur, v. Sext. Emp. adv. Math. I, 3; Diog. L. X, 7; 14. *οἱ δέ φασιν — τὸν Κανόνα γράψαι αὐτὸν ἐκ τοῦ Ναυσιφάνους Τρίποδος, οὗ καὶ ἀκοῦσαί φασιν αὐτόν.* Qui modo Democriteus fuisse traditur, modo discipulus Pyrrhonis; Diog. L. IX, 64. *Ἔφασκε γοῦν γίνεσθαι δεῖν τῆς μὲν διαθέσεως τῆς Πυῤῥωνείου, τῶν δὲ λόγων τῶν ἑαυτοῦ*, h. e. animi dispositione Pyrrhonem sequendum esse, argumenta ex se ipso quemque petere debere. Doctrina et cura tam Pyrrhonem quam Epicurum superasse videtur, v. Sext. Emp. adv. Math. I, 2. De contumeliis, quibus hunc vexavit Epicurus, cf. Sext. Emp. l. l. I, 4; Diog. L. X, 7; 8, ubi alia insuper scurrilis, qua hic in alios philosophos invehebatur, dicacitatis exempla promuntur; cf. et Cic. de Nat. D. I, 33. Neque non ab Epicuro multa eorum repetenda videntur, quae passim narrantur de antiquiorum philosophorum moribus ac vita invidiose commenta; quo tamen factum est ut etiam ipsius in vicem historia multis per recentiores fictionibus ac maledictionibus inquinaretur. — f) Plut. adv. Colot. 3. *Καίτοι πολὺν χρόνον αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνηγόρευε Δημοκρίτειον ὁ Ἐπίκουρος, ὡς ἄλλοι τε λέγουσι καὶ Λεοντεύς, εἷς τῶν ἐπ' ἄκρον Ἐπικούρου μαθητῶν, πρὸς Λυκόφρονα γράφων, τιμᾶσθαί τέ, φησί, τὸν Δημόκριτον ὑπ' Ἐπικούρου διὰ τὸ πρότερον ἅψασθαι τῆς ὀρθῆς γνώσεως, καὶ τὸ σύνολον τὴν πραγματείαν Δημοκρίτειον προσαγορεύεσθαι διὰ τὸ περιπεσεῖν αὐτὸν πρότερον ταῖς ἀρχαῖς περὶ φύσεως· ὁ δὲ Μητρόδωρος ἄντικρυς περὶ φιλοσοφίας εἴρηκεν, ὡς, εἰ μὴ καθηγήσατο Δημόκριτος, οὐκ ἂν προῆλθεν Ἐπίκουρος ἐπὶ τὴν σοφίαν.* cf. Diog. L. X, 2. Nihilominus Democritum detorto nomine vocabat *Ληρόκριτον*, ibid. 8.

Diog. L. X, 9. *Τοῦ γὰρ ἀνδρὸς μάρτυρες ἱκανοὶ τῆς ἀνυπερβλήτου πρὸς πάντας εὐγνωμοσύνης ἥ τε πατρὶς χαλκαῖς εἰκόσι τιμήσασα, οἵ τε φίλοι τοσοῦτοι τὸ πλῆθος, ὡς μηδ' ἂν πόλεσιν ὅλαις μετρεῖσθαι δύνασθαι, οἵ τε γνώριμοι πάντες ταῖς δογματικαῖς αὐτοῦ σειρῆσι προσκατασχεθέντες. — — 10. οἵ καὶ πανταχόθεν πρὸς αὐτὸν ἀφικνοῦντο καὶ συνεβίουν αὐτῷ ἐν τῷ κήπῳ.* 356

Antecedente loco audivimus adversarios Epicuri: iam aequum videtur audire unum ex sectatoribus. Diversissime enim de mo-

ribus Epicuri antiquitus iudicatum est. Constat discipulos arctissima amicitia coniunctos fuisse; Diog. L. X, 11. τόν τε Ἐπίκουρον μὴ ἀξιοῦν εἰς τὸ κοινὸν κατατίθεσθαι τὰς οὐσίας, καθάπερ τὸν Πυθαγόραν κοινὰ τὰ φίλων λέγοντα· ἀπιστούντων γὰρ εἶναι τὸ τοιοῦτον· εἰ δ' ἀπίστων, οὐδὲ φίλων. Et feruntur Epicurei etiam in inopia rerum amicitiam servasse; Plut. Vit. Demetr. 34. Laudantur praeterea propter fidam eorum, quae magister praeceperat, observantiam; v. Numen. ap. Euseb. Pr. Ev. XIV, 5; quamquam in tali observantia dixeris desiderari ingenium genuinum, quod ultra tradita tendat. Sed alebatur illa hoc instituto magistri, Diog. L. X, 12: ἐγύμναζε δὲ — τοὺς γνωρίμους καὶ διὰ μνήμης ἔχειν τὰ ἑαυτοῦ συγγράμματα; non omnia, quae scripserat, verum excerpta capita, quibus summa placitorum comprehensa erat, imprimis κυρίας δόξας, h. e. maxime ratas, sententias breviter enuntiatas, ad beate vivendum gravissimas; Cic. de Fin. II, 7; Epicur. ap. Diog. L. X, 35; 83; 85. De horto Epicuri, qui postea transiit ad eius successores, nota res est. Ibi temperantissime vitam egisse fertur, si fides est eorum, qui ei favent, Diog. L. X, 11.; nam adversarii contra Epicureos foedissimis voluptatibus obtemperasse memorant: quae fama in eo praesertim inniti videtur, quod etiam scorta in Epicureorum familiaritatem recipiebantur, quorum plurimis ipse magister usus erat; Diog. L. X, 7; Plut. Non posse suav. v. sec. Epic. c. 4; 16. Ex his Leontium litteris etiam innotuit; Cic. de Nat. D. I, 33. Ipse Epicurus principio quidem latuit, deinde eo magis eminuit, colebaturque et ab imperitis et ab eruditioribus; Senec. Ep. 79, 13. Discipulorum et successorum recensus habetur apud Diog. L. X, 22 sqq. Nobilissimus est Metrodorus Lampsacenus, paene alter Epicurus, ut ait Cic. de Fin. II, 28; cf. Senec. Ep. 79, 13.; de cuius scriptis v. Diog. L. X, 24. Qui ab aliis Epicureis editi erant libri, haud magni aestimabantur; neque ipsum Epicurum et Metrodorum fere praeter suos quemquam in manus sumsisse testatur Cicero Tusc. II, 3.

357 Diog. L. X, 26. Γέγονε δὲ πολυγραφώτατος ὁ Ἐπίκουρος, πάντας ὑπερβαλλόμενος πλήθει βιβλίων· κύλινδροι γὰρ πρὸς τοὺς τριακοσίους * εἰσί.

Optimorum librorum tituli recensentur ib. 27 seqq. Exstant apud Diogenem Laertium tres epistolae, quibus compendium doctrinae exhibetur (epist. ad Herodotum, Diog. L. X, 35 seqq.; ad Pythoclem, 84 seqq.; has duas excerpsit Eudocia in Violeto

*) Cod. Monac. τετρακοσίους.

p. 173—192. Villois.; epist. ad Menoeceum, Diog. L. X, 122 sqq.), et κύριαι δόξαι (Diog. L. ib. 139 sqq.), de quarum fide non est quod dubitemus. Sed non solum partes quaedam interdum omissae videntur (cf. Schneider Epicur. Phys. et Meteorolog. praef. p. XV.), sed in primis etiam molestum quod plura passim Diogenes de sua lectione Epicuri inseruit similiter dicta, quae recte a ceteris distinguere saepe difficillimum est; adde quod oratio plerumque lacera est et disiecta innumerisque vitiis, quorum etiam nunc multa tollenda restant, inquinata. — Inter ceteras epistolas, quae sub nomine Epicuri ferebantur, nonnullae erant, quae ab ipsis Epicureis pro supposititiis habebantur, maxime eae, quibus ad mores magistri notandos adversarii uti solerent.

2. De philosophia in genere eiusque partibus.

Sext. Empir. adv. Math. XI, 169. Ἐπίκουρος — ἔλεγε τὴν φιλοσοφίαν ἐνέργειαν εἶναι λόγοις καὶ διαλογισμοῖς τὸν εὐδαίμονα βίον περιποιοῦσαν. 358

Contemnebantur ab eo quaecunque non spectarent ad vitam agendam; Sext. Emp. adv. Math. I, 1; Athen. XIII, p. 588. A. C. c. not. Schweighaeuseri. Ipse κυρ. δοξ. ια΄. ap. Diog. L. X, 142. Εἰ μηθέν, inquit, ἡμᾶς αἱ περὶ τῶν μετεώρων ὑποψίαι ἠνώχλουν καὶ αἱ περὶ θανάτου μή ποτε πρὸς ἡμᾶς ᾖ́ τι, ἔτι τε ἐτολμῶμεν (vulgo ἡμᾶς, εἴ τι ἔτι τετόλμηκα) νοεῖν τοὺς ὅρους τῶν ἀλγηδόνων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν, οὐκ ἂν προσεδεόμεθα φυσιολογίας. Cic. de Fin. I, 7. Epicurum dicit noluisse cognitionem rerum per se esse expetendam.

Seneca Epist. 89, 9. Epicurei duas partes philosophiae putaverunt esse, naturalem atque moralem; rationalem removerunt. Deinde quum ipsis rebus cogerentur ambigua secernere, falsa sub specie veri latentia coarguere, ipsi quoque locum, quem de iudicio et regula appellant, alio nomine rationalem induxerunt; sed eum accessionem esse naturalis partis existimant. Diog. L. X, 30. Διαιρεῖται (sc. ἡ φιλοσοφία) τοίνυν εἰς τρία, τό τε κανονικὸν καὶ φυσικὸν καὶ ἠθικόν. — εἰώθασι μέντοι τὸ κανονικὸν ὁμοῦ τῷ φυσικῷ συντάττειν. 359

Cf. Sext. Emp. adv. Math. VII, 14; 15. Tripartita igitur divisio etiam apud Epicureos invenitur, sed subiicitur logica physicae, nihilque ista erat nisi accessio physicae. Quare ordiamur a parte morali, deinde ad reliquas transgrediamur.

3. Ethica.

360 Epicurus ap. Diog. L. X, 128. *Τούτου γὰρ χάριν ἅπαντα πράττομεν, ὅπως μήτε ἀλγῶμεν μήτε ταρβῶμεν· ὅταν δὲ ἅπαξ τοῦτο περὶ ἡμᾶς γένηται, λύεται πᾶς* ὁ τῆς ψυχῆς χειμών, οὐκ ἔχοντος τοῦ ζῴου βαδίζειν πρός τι ὡς ἐνδέον ** καὶ ζητεῖν ἕτερον, ᾧ τὸ τῆς ψυχῆς καὶ τὸ τοῦ σώματος ἀγαθὸν συμπληρωθήσεται. τότε γὰρ ἡδονῆς χρείαν ἔχομεν, ὅταν ἐκ τοῦ μὴ παρεῖναι τὴν ἡδονὴν ἀλγῶμεν· ὅταν δὲ μὴ ἀλγῶμεν, οὐκέτι τῆς ἡδονῆς δεόμεθα. καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἡδονὴν ἀρχὴν καὶ τέλος λέγομεν εἶναι τοῦ μακαρίως ζῆν.* 129. *ταύτην γὰρ ἀγαθὸν πρῶτον καὶ συγγενικὸν ἔγνωμεν, καὶ ἀπὸ ταύτης καταρχόμεθα πάσης αἱρέσεως καὶ φυγῆς, καὶ ἐπὶ ταύτην καταντῶμεν ὡς κανόνι τῷ πάθει πᾶν ἀγαθὸν κρίνοντες. καὶ ἐπεὶ πρῶτον ἀγαθὸν τοῦτο καὶ σύμφυτον, διὰ τοῦτο καὶ οὐ πᾶσαν ἡδονὴν αἱρούμεθα, ἀλλ' ἔστιν ὅτε πολλὰς ἡδονὰς ὑπερβαίνομεν, ὅταν πλεῖον ἡμῖν τὸ δυσχερὲς ἐκ τούτων ἕπηται· καὶ πολλὰς ἀλγηδόνας ἡδονῶν κρείττους νομίζομεν, ἐπειδὰν μείζων ἡμῖν ἡδονὴ παρακολουθῇ πολὺν χρόνον ὑπομείνασι τὰς ἀλγηδόνας. πᾶσα οὖν ἡδονὴ διὰ τὸ φύσιν ἔχειν οἰκείαν ἀγαθόν, οὐ πᾶσα μέντοι αἱρετή· καθάπερ καὶ ἀλγηδὼν πᾶσα κακόν, οὐ πᾶσα δὲ ἀεὶ φευκτὴ πεφυκυῖα.*

His maximam partem consentit cum Democrito et Aristippo; v. supra nr. 91, et nr. 213—215. *Πάθος* Epicuro iudicium est, ut Cyrenaicis; cf. nr. 214; 216; Diog. L. X, 31; 34. Dif-

*) Vulg. *λύεταί πως*. Corr. Iacobitz. — **) Ita Gassendus. Vulgo *ὡς πρὸς ἐνδέον τι*.

fert a Cyrenaicis hisce: 1) Finis Epicuro non est *ἡδονὴ μονόχρονος*, sed voluptas per totam vitam durans; v. Epicur. ap. Diog. L. X, 148. *ἡ τοῦ ὅλου βίου μακαριότης.* Propterea futurum prospicere debemus in agendo. Epicur. ap. Diog. L. X, 127. *Μνημονευτέον δὲ ὡς τὸ μέλλον οὔτε ἡμέτερον οὔτε πάντως οὐχ ἡμέτερον, ἵνα μήτε πάντως προσμένωμεν ὡς ἐσόμενον μήτε ἀπελπίζωμεν ὡς πάντως οὐκ ἐσόμενον.* 2) Voluptas non solum in motu posita est verum etiam in statu quieto. Epicur. apud Diog. L. X, 136. *Ἡ μὲν γὰρ ἀταραξία καὶ ἀπονία καταστηματικαί εἰσιν ἡδοναί, ἡ δὲ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη κατὰ κίνησιν ἐνεργείᾳ βλέπονται.* Cf. Diog. L. II, 87. Ita nostro quoque loco felicitatem obtinere dicit ubi primum animus quietus sit, ut neque cupidine neque dolore moveatur. Quare fuerunt qui Epicurum summum bonum in vacuitate doloris posuisse dicerent; v. Cic. de Fin. II, 4; 5; Diog. L. II, 89. 3) Animi voluptas, quae oritur corpore immoto, corporis voluptate praestantior Epicuro esse videbatur. Diog. L. X, 137. *ἔτι πρὸς τοὺς Κυρηναϊκοὺς* (sc. *διαφέρεται περὶ τῆς ἡδονῆς*)· *οἱ μὲν γὰρ χείρους τὰς σωματικὰς ἀλγηδόνας τῶν ψυχικῶν· κολάζεσθαι γοῦν τοὺς ἁμαρτάνοντας σώματι· ὁ δὲ τὰς ψυχικάς· τὴν γοῦν σάρκα διὰ τὸ παρὸν μόνον χειμάζειν, τὴν δὲ ψυχὴν καὶ διὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον. οὕτως οὖν καὶ μείζονας ἡδονὰς εἶναι τῆς ψυχῆς.* Ib. 118. *κἂν στρεβλωθῇ δ' ὁ σοφός, εἶναι αὐτὸν εὐδαίμονα.* Ib. 135. *κρεῖττον εἶναι νομίζων εὐλογίστως ἀτυχεῖν ἢ ἀλογίστως εὐτυχεῖν.*

Diog. L. X, 138. *Διὰ δὲ τὴν ἡδονὴν καὶ τὰς ἀρε-* 361
τὰς αἱρεῖσθαι, οὐ δι' αὑτάς, ὥσπερ τὴν ἰατρικὴν διὰ τὴν ὑγίειαν. — — ὁ δ' Ἐπίκουρος καὶ ἀχώριστόν φησι τῆς ἡδονῆς τὴν ἀρετὴν μόνην, τὰ δ' ἄλλα χωρίζεσθαι, οἷον βρωτά. Epicur. ap. Diog. L. X, 140. *Οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως, οὐδὲ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως ἄνευ τοῦ ἡδέως. ὅτῳ δὲ μὴ ὑπάρχει ζῆν φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως, οὐκ ἔστι τοῦτον ἡδέως ζῆν.*

Virtus igitur nil est nisi via, qua pergitur ad voluptatem, sed unica ea et necessaria. Virtus autem etiam philosophia Epicuro esse videbatur, quae iisdem propterea, quibus virtus, nominibus ab eo commendatur, ap. Diog. L. X, 122. *Μήτε νέος τις ὢν μελλέτω φιλοσοφεῖν μήτε γέρων ὑπάρχων κοπιάτω φιλοσοφῶν· οὔτε γὰρ ἄωρος οὐδείς ἐστιν οὔτε πάρωρος πρὸς τὸ κα-*

τὰ ψυχὴν ὑγιαῖνον. ὁ δὲ λέγων ἢ μήπω τοῦ φιλοσοφεῖν ὑπάρχειν τὴν ὥραν ἢ παρεληλυθέναι τὴν ὥραν ὅμοιός ἐστι τῷ λέγοντι πρὸς εὐδαιμονίαν ἢ μήπω παρεῖναι τὴν ὥραν ἢ μηκέτι εἶναι τὴν ὥραν· ὥστε φιλοσοφητέον καὶ νέῳ καὶ γέροντι, τῷ μὲν ὅπως γηράσκων νεάζῃ τοῖς ἀγαθοῖς διὰ τὴν χάριν τῶν γεγονότων, τῷ δὲ ὅπως νέος ἅμα καὶ παλαιὸς ᾖ διὰ τὴν ἀφοβίαν τῶν μελλόντων. **Philosophia igitur praesentia et cum praeteritis et cum futuris coniunguntur, unusque per illum vitae tenor atque connexio efficitur. Epicur. ap. Diog. L. X, 132.** Οὐ γὰρ πότοι καὶ κῶμοι συνείροντες, οὐδ᾽ ἀπολαύσεις παίδων καὶ γυναικῶν, οὐδ᾽ ἰχθύων καὶ τῶν ἄλλων ὅσα φέρει πολυτελὴς τράπεζα τὸν ἡδὺν γεννᾷ βίον, ἀλλὰ νήφων λογισμὸς καὶ τὰς αἰτίας ἐξερευνῶν πάσης αἱρέσεως καὶ φυγῆς καὶ τὰς δόξας ἐξελαύνων, ἀφ᾽ ὧν πλεῖστος τὰς ψυχὰς καταλαμβάνει θόρυβος· τούτων δὲ πάντων ἀρχὴ καὶ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν φρόνησις· διὸ καὶ φιλοσοφίας τὸ τιμιώτερον * ὑπάρχει φρόνησις· ἐξ ἧς αἱ λοιπαὶ πᾶσαι πεφύκασιν ἀρεταί, διδάσκουσαι ** ὡς οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως, οὐδὲ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως ἄνευ τοῦ ἡδέως· συμπεφύκασι γὰρ αἱ ἀρεταὶ τῷ ζῆν ἡδέως καὶ τὸ ζῆν ἡδέως τούτων ἐστὶν ἀχώριστον. — **Virtus igitur etiam Epicuro in** φρονήσει **potissimum posita esse videbatur, quam dicebat et** διάνοιαν, **ib. 144; 145.**

362 Epic. ap. Diog. L. X, 142. *Εἰ κατεπυκνοῦτο πᾶσα ἡδονὴ καὶ χρόνῳ καὶ περὶ ὅλον *** τὸ ἄθροισμα ὑπῆρχεν ἢ τὰ κυριώτατα μέρη τῆς φύσεως* [a], *οὐκ ἄν ποτε διέφερον ἀλλήλων αἱ ἡδοναί. Εἰ τὰ ποιητικὰ τῶν περὶ τοὺς ἀσώτους ἡδονῶν ἔλυε τοὺς φόβους τῆς διανοίας, τούς τε περὶ μετεώρων καὶ θανάτου καὶ ἀλγηδόνων, ἔτι δὲ τὸ πέρας τῶν ἐπιθυμιῶν ἐδίδασκεν, οὐκ ἄν ποτε εἴχομεν ὅ τι μεμψαίμεθα αὐτοῖς πανταχόθεν εἰσπληρουμένοις τῶν ἡδονῶν καὶ οὐδαμόθεν οὔτε τὸ ἀλγοῦν οὔτε τὸ λυπούμενον ἔχουσιν, ὅπερ ἐστὶ τὸ κακόν.*

a) Ὅλον τὸ ἄθροισμα **est tota corporis compages seu concretio, qua constat animantis natura. Cf. Diog. L. X, 63; 65. —** ἢ περὶ τὰ κυριώτατα μέρη τῆς φύσεως, **vel in praecipuis naturae partibus, videlicet, ut arbitror, in praecipuis sensibus.** ***Rossius.***

---

*) τὸ ante τιμιώτερον inseruit Meibom. Rossius coni. σοφίας; sed haec vocis σοφίας significatio, qua est sapientia theoretica, ab Epicuro aliena est; cf. Diog. L. X, 148. — **) Ross. διδασκούσης. — ***) Codd. περὶ ὁδόν vel περίοδον. Corr. Rossius.

Enumerantur rationes propter quas *φρόνησις* inter singulas voluptates distinguere prudenterque quae inter diversas optima sit, eam eligere debeat. Nam voluptates non omnes sponte concrescunt, hoc est durant non omnes, ut recordatione iis frui possimus; neque ad totum corpus omnes pertinent, verum sunt quae aliis corporis partibus iucunditatem praebeant, aliis noceant. Accedit quod voluptatibus non solvuntur ii metus, quibus coelestia et mortem horremus; propter quos physica egemus, quae caussas eorum aperiat eoque animi angustiam solvat. Neque ii voluptate a nobis propelluntur metus, quibus ferimur de futuris doloribus; neque de mensura cupidinum ea docemur. Sunt haec morali virtuti subiecta. Sapientem Epicurus dicebat felicitatem in sua potestate habere; cupidines revocandas esse ad ea, sine quibus natura nostra esse non posset; quod si haec sola sequeretur sapiens, facili negotio eum vel cupidinibus satisfacere vel a doloribus sibi cavere posse. Epicurus ap. Diog. L. X, 149. *Τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μέν εἰσι φυσικαὶ καὶ ἀναγκαῖαι, αἱ δὲ φυσικαὶ καὶ οὐκ ἀναγκαῖαι, αἱ δὲ οὔτε φυσικαὶ οὔτε ἀναγκαῖαι, ἀλλὰ παρὰ κενὴν δόξαν γινόμεναι.* Quibus haec a Diogene adiiciuntur: *φυσικὰς καὶ ἀναγκαίας ἡγεῖται ὁ Ἐπίκουρος τὰς ἀλγηδόνας ἀπολυούσας, ὡς ποτὸν ἐπὶ δίψους, φυσικὰς δὲ καὶ οὐκ ἀναγκαίας τὰς ποικιλλούσας μόνον τὴν ἡδονήν, μὴ ὑπεξαιρουμένας δὲ τὸ ἄλγημα, ὡς πολυτελῆ σιτία, οὔτε δὲ φυσικὰς οὔτε ἀναγκαίας, ὡς στεφάνους καὶ ἀνδριάντων ἀναθέσεις.* Postremum genus aspernatur sapiens; secundum admittit, sed ita ut sine iis esse possit. Epicur. ap. Diog. L. X, 130. *Καὶ τὴν αὐτάρκειαν δὲ ἀγαθὸν μέγα νομίζομεν, οὐχ ἵνα πάντως τοῖς ὀλίγοις χρώμεθα, ἀλλ' ὅπως, ἐὰν μὴ ἔχωμεν τὰ πολλά, τοῖς ὀλίγοις χρώμεθα, πεπεισμένοι γνησίως ὅτι ἥδιστα πολυτελείας ἀπολαύουσιν οἱ ἥκιστα ταύτης δεόμενοι.* Quare sapiens ingruente necessitate primo voluptatum genere solo contentus esse et etiam sic felicitatem sibi comparare callet; Stob. Serm. XVII, 30. *Ἔλεγε δ'* (sc. *ὁ Ἐπίκουρος*) *ἑτοίμως ἔχειν καὶ τῷ Διὶ ὑπὲρ εὐδαιμονίας διαγωνίζεσθαι μᾶζαν ἔχων καὶ ὕδωρ.* Cf. Epicur. ap. Diog. L. X, 130. Quae ad has voluptates necessaria sunt, facile acquiruntur. Epicur. ap. Diog. L. X, 144. *Ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος καὶ ὥρισται καὶ εὐπόριστός ἐστιν, ὁ δὲ τῶν κενῶν δοξῶν εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει.* cf. Epicur. ap. Stob. Serm. XVII, 23. Ita Epicurus suos, si non modice vivere, tamen posse modice vivere docebat; unde factum ut nonnullis praeceptis ipsi adversarii laudem negare non possent; Cic. Tusc. III, 20; Seneca Ep. 33; de Vit. Beat. 13. *In ea quidem ipse sententia sum, invitis hoc nostris popularibus (Stoicis) dicam, sancta Epicurum et recta praecipere et, si propius ac-*

cesseris, tristia: voluptas enim illa ad parvum et exile revocatur, et quam nos virtuti legem dicimus, eam ille dicit voluptati. Neque dolores corporis sapienti in beate vivendo officere possunt, ut quorum vis minuta est atque fugax. Epicur. ap. Diog. L. X, 140. *Οὐ χρονίζει τὸ ἀλγοῦν συνεχῶς ἐν τῇ σαρκί, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄκρον τὸν ἐλάχιστον χρόνον πάρεστι, τὸ δὲ μόνον ὑπερτεῖνον τὸ ἡδόμενον κατὰ σάρκα οὐ πολλὰς ἡμέρας συμβαίνει· αἱ δὲ πολυχρόνιοι τῶν ἀῤῥωστιῶν πλεονάζον ἔχουσι τὸ ἡδόμενον ἐν τῇ σαρκὶ ἤπερ τὸ ἀλγοῦν.* Ipsa mors, quod est extremum malorum, nihil tamen habet quo felicitatem sapientis turbare queat. Epicurus ap. Diog. L. X, 124 sqq. *Τὸ φρικωδέστατον οὖν τῶν κακῶν ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, ἐπειδήπερ ὅταν μὲν ἡμεῖς ὦμεν, ὁ θάνατος οὐ πάρεστιν, ὅταν δὲ ὁ θάνατος παρῇ, τόθ' ἡμεῖς οὐκ ἐσμέν.* Quae praecepta qui bene haurire scit atque in se percipere, is habet *ἀταραξίαν*.

363 Athen. VII, p. 279 F. *Καὶ αὐτὸς δέ που ὁ Μητρόδωρός — — φησι· „Περὶ γαστέρα γάρ, ὦ φυσιολόγε Τιμόκρατες, περὶ γαστέρα ὁ κατὰ φύσιν βαδίζων λόγος τὴν ἅπασαν ἔχει σπουδήν." Ἐπίκουρος γὰρ ἦν ὁ τούτων διδάσκαλος, ὃς καὶ βοῶν ἔλεγεν· „Ἀρχὴ καὶ ῥίζα παντὸς ἀγαθοῦ ἡ τῆς γαστρὸς ἡδονή, καὶ τὰ σοφὰ καὶ τὰ περιττὰ εἰς ταύτην ἔχει τὴν ἀναφοράν." κἀν τῷ περὶ τέλους δέ φησιν οὕτω πως· „Οὐ γὰρ ἔγωγε δύναμαι νοῆσαι τἀγαθὸν ἀφαιρῶν μὲν τὰς διὰ χυλῶν ἡδονάς, ἀφαιρῶν δὲ τὰς δι' ἀφροδισίων, ἀφαιρῶν δὲ τὰς δι' ἀκροαμάτων, ἀφαιρῶν δὲ τὰς διὰ μορφῆς κατ' ὄψιν ἡδείας κινήσεις." καὶ προελθών φησι λέγων·* * *„Τιμητέον τὸ καλὸν καὶ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ τοιουτότροπα, ἐὰν ἡδονὴν παρασκευάζῃ· ἐὰν δὲ μὴ παρασκευάζῃ, χαίρειν ἐατέον."*

Cf. ibid. XII, p. 540 E.; Cic. Tusc. III, 18; Diog. L. X, 6. Ipsa etiam animi voluptas nil est nisi recordatio vel exspectatio eorum, quae corpori voluptatem praebent. Clem. Alex. Strom. II, p. 417 C. *Ὁ δὲ Ἐπίκουρος πᾶσαν χαρὰν τῆς ψυχῆς οἴεται ἐπὶ πρωτοπαθούσῃ τῇ σαρκὶ γενέσθαι. ὅ τε Μητρόδωρος ἐν τῷ Περὶ τοῦ μείζονα εἶναι τὴν παρ' ἡμᾶς αἰτίαν πρὸς εὐδαιμονίαν τῆς ἐκ τῶν πραγμάτων, Ἀγαθόν, φησί, ψυχῆς τί ἄλλο ἢ τὸ σαρ-*

*) Codd. *φησι λέγειν.*

κὸς εὐσταθὲς κατάστημα καὶ τὸ περὶ ταύτης πιστὸν ἔλπισμα; Cf. Diog. L. II, 89.

Epicurus ap. Diog. L. X, 148. *Ὧν ἡ σοφία παρασκευάζεται εἰς τὴν τοῦ ὅλου βίου μακαριότητα, πολὺ μέγιστόν ἐστιν ἡ τῆς φιλίας κτῆσις.* Ib. 150. *Τὸ τῆς φύσεως δίκαιόν ἐστι σύμβολον τοῦ συμφέροντος εἰς τὸ μὴ βλάπτειν ἀλλήλους μηδὲ βλάπτεσθαι.* [a] Ib. 151. *Ἡ ἀδικία οὐ καθ' ἑαυτὴν κακόν, ἀλλ' ἐν τῷ κατὰ τὴν ὑποψίαν φόβῳ, εἰ μὴ λήσει τοὺς * ὑπὲρ τῶν τοιούτων ἐφεστηκότας κολαστάς. Οὐκ ἔστι τὸν λάθρα τι ποιοῦντα ὧν ** συνέθεντο πρὸς ἀλλήλους εἰς τὸ μὴ βλάπτειν μηδὲ βλάπτεσθαι πιστεύειν ὅτι λήσει, κἂν μυριάκις ἐπὶ *** τοῦ παρόντος λανθάνῃ· μέχρι γὰρ καταστροφῆς ἄδηλον εἰ καὶ λήσει. Κατὰ μὲν τὸ † κοινὸν πᾶσι τὸ δίκαιον τὸ αὐτό· συμφέρον γάρ τι ἦν ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους κοινωνίᾳ· κατὰ δὲ τὸ ἴδιον, χώρας καὶ ὅσων δή ποτε αἰτιῶν, οὐ πᾶσι συνέπεται τὸ αὐτὸ δίκαιον εἶναι.* Id. ap. Stob. Serm. XLIII, 139. *Οἱ νόμοι χάριν τῶν σοφῶν κεῖνται, οὐχ ἵνα μὴ ἀδικῶσιν, ἀλλ' ἵνα μὴ ἀδικῶνται.* 364

a) Cf. quae sequuntur, ubi mutata sententiarum divisione ita scribendum videtur: (λδ') *Ὅσα τῶν ζῴων μὴ ἠδύνατο συνθήκας ποιεῖσθαι τὰς ὑπὲρ τοῦ μὴ βλάπτειν ἄλληλα μηδὲ βλάπτεσθαι, πρὸς ταῦτα οὐθέν ἐστιν οὐδὲ δίκαιον οὐδὲ ἄδικον.* (λε') *Ὡσαύτως δὲ καὶ τῶν ἐθνῶν ὅσα μὴ ἠδύνατο ἢ μὴ ἐβούλετο τὰς συνθήκας ποιεῖσθαι τὰς ὑπὲρ τοῦ μὴ βλάπτειν μηδὲ βλάπτεσθαι· οὐκ ἦν τι καθ' ἑαυτὸ δικαιοσύνη, ἀλλ' ἐν ταῖς μετ' ἀλλήλων συστροφαῖς, καθ' ὁπηλίκους δή ποτε ἀεὶ τόπους, συνθήκη τις ὑπὲρ τοῦ μὴ βλάπτειν μηδὲ βλάπτεσθαι.*

His praeceptis quomodo sapiens vel de ceteris hominibus sibi cavere vel fructum et voluptatem ex eorum usu percipere possit ostenditur. De amicitia cf. Cic. de Fin. I, 20. *Ut enim virtutes, de quibus ante dictum est, sic amicitiam negant posse a voluptate discedere. Nam quum solitudo et vita sine amicis insidiarum et metus plena sit, ratio ipsa monet amicitias comparare:*

---

*) τοὺς add. Kuehn. — **) Malis cum Menagio παρ' ἅ. — ***) Vulg. ὑπό. Corr. Meibom. — †) τὸ add. Meibom.

quibus partis confirmatur animus et a spe pariendarum voluptatum seiungi non potest. Verum tamen etiam in ipsa amicitia per se spectata Epicurei voluptatem quaesivisse videntur. Cf. nr. 356.

4. Logica.

365 Diog. L. X, 31. Τὴν διαλεκτικὴν ὡς παρέλκουσαν ἀποδοκιμάζουσιν· ἀρκεῖν γὰρ τοὺς φυσικοὺς χωρεῖν κατὰ τοὺς τῶν πραγμάτων φθόγγους.

His tollitur omnis de notionibus quaestio ad certam rationem artemque instituenda. Οἱ τῶν πραγμάτων φθόγγοι Kuehnio interprete significant orationem non a regulis logicis, sed a natura factam, quae pro norma habet id, quod res ipsae sensusque testes dictitant; quam profitebantur Epicurei se in omnibus cum maxime sequi studere. Simili significatione φωναί ab Epicuro dicuntur, ap. Diog. L. X, 36; et φθόγγοι, ib. 37; 38. Totum praeceptum eo tendit, ut quid quaeque vox primitus significet quaerendum esse moneatur. Physicos haec dicit observare debere, quia logicam nil nisi accessionem physicae esse volebat; cf. supra nr. 359; Cic. de Fin. I, 7: *Iam in altera philosophiae parte, quae est quaerendi ac disserendi, quae λογικὴ dicitur, iste vester* (sc. *Epicurus*) *plane, ut mihi quidem videtur, inermis ac nudus est. Tollit definitiones; nihil de dividendo ac partiendo docet; non quo modo efficiatur concludaturque ratio tradit; non qua via captiosa solvantur, ambigua distinguantur, ostendit; iudicia rerum in sensibus ponit* etc. Cic. Ac. pr. II, 30; de Nat. D. I, 25.

366 Diog. L. X, 31. Ἐν τοίνυν τῷ Κανόνι λέγει ὁ Ἐπίκουρος κριτήρια τῆς ἀληθείας εἶναι τὰς αἰσθήσεις καὶ προλήψεις καὶ τὰ πάθη, οἱ δ' Ἐπικούρειοι καὶ τὰς φανταστικὰς ἐπιβολὰς τῆς διανοίας. [λέγει δὲ καὶ ἐν τῇ πρὸς Ἡρόδοτον ἐπιτομῇ[a] καὶ ἐν ταῖς κυρίαις δόξαις.] Πᾶσα γάρ, φησίν, αἴσθησις ἄλογός ἐστι καὶ μνήμης οὐδεμιᾶς δεκτική· εἴτε γὰρ ὑφ' αὑτῆς εἴτε ὑφ' ἑτέρου κινηθεῖσα ἀδυνατεῖ * τι προσθεῖναι ἢ ἀφελεῖν.

*) Ita Meibom. Codd. οὔτε — οὔτε. Steph. et Menag. οὔτε γὰρ ὑφ' αὑτῆς κινεῖται, οὔτε — δύναται.

*Οὐδ' ἔστι τὸ * δυνάμενον αὐτὰς διελέγξαι· οὔτε γὰρ ἡ ὁμοιογενὴς αἴσθησις τὴν ὁμοιογενῆ διὰ τὴν ἰσοσθένειαν· οὔθ' ἡ ἀνομοιογενὴς τὴν ἀνομοιογενῆ, οὐ γὰρ τῶν αὐτῶν εἰσὶ κριτικαί· οὔθ' ἡ ἑτέρα τὴν ἑτέραν, πάσαις γὰρ προσέχομεν· ** οὔτε μὴν λόγος, πᾶς γὰρ λόγος ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων ἤρτηται.*

a) Tractantur similia in epist. ad Herodotum, Diog. L. X, 50, 51, et in *κυρ. δοξ.* ib. 147; sed ipse locus ex Canone sumtus videtur. Unde patet ea, quae uncinis a nobis circumdata sunt, velut curis secundis addita esse, qualia plus semel apud Diogenem inveniuntur; cf. supra nr. 245. not. crit.

De affectibus cf. Diog. L. X, 34. *Πάθη δὲ λέγουσιν εἶναι δύο, ἡδονὴν καὶ ἀλγηδόνα· — — δι' ὧν κρίνεσθαι τὰς αἱρέσεις καὶ φυγάς.* Omnis perceptio vera est, quia per verum efficitur. Sext. Emp. adv. Math. VII, 210. *Αἰσθήσεως δὲ ἴδιον ὑπῆρχε τοῦ παρόντος μόνον καὶ κινοῦντος αὐτὴν ἀντιλαμβάνεσθαι.* Ib. VIII, 9. *Τήν τε αἴσθησιν ἀντιληπτικὴν οὖσαν τῶν ὑποπιπτόντων αὐτῇ, καὶ μήτε ἀφαιροῦσάν τι μήτε προστιθεῖσαν μήτε μετατιθεῖσαν τῷ ἄλογον εἶναι, διὰ παντός τε ἀληθεύειν, καὶ οὕτω τὸ ὂν λαμβάνειν ὡς εἶχε φύσεως αὐτὸ ἐκεῖνο.* Id cadit etiam in insanorum imaginationes et visa insomnia. Epicurus ap. Diog. L. X, 32. *τά τε τῶν μαινομένων φαντάσματα καὶ τὰ *** κατ' ὄναρ ἀληθῆ· κινεῖ γάρ· τὸ δὲ μὴ ὂν οὐ κινεῖ.* cf. Sext. Emp. adv. Math. VIII, 63 sqq. Veritatem, quae sensibus cognoscitur, facile intelligitur nonnisi ad phaenomena pertinere; cf. Epic. ap. Diog. L. X, 68. Quare ut sensuum veritatem tueamur, diligenter cavendum ne affectiones eorum confundamus cum iis, quae opinando a nobismet ipsis adiiciuntur. Epicur. ap. Diog. L. X, 147. *Εἴ τινα ἐκβάλλῃς ἁπλῶς αἴσθησιν καὶ μὴ διαιρήσεις τὸ δοξαζόμενον κατὰ τὸ προσμένον* (cf. Diog. L. X, 34; 38.) *καὶ τὸ παρὸν ἤδη κατὰ τὴν αἴσθησιν, καὶ τὰ πάθη καὶ πᾶσαν φανταστικὴν ἐπιβολὴν τῆς διανοίας, συνταράξεις καὶ τὰς λοιπὰς αἰσθήσεις τῇ ματαίᾳ δόξῃ, ὥστε τὸ κριτήριον ἅπαν ἐκβαλεῖς.* De *προλήψει* v. Diog. L. X, 33. *τὴν δὲ πρόληψιν λέγουσιν οἱονεὶ κατάληψιν ἢ δόξαν ὀρθὴν ἢ ἔννοιαν ἢ καθολικὴν νόησιν ἐναποκειμένην, τουτέστι μνήμην τοῦ πολλάκις ἔξωθεν φανέντος, οἷον τὸ Τοιοῦτόν ἐστιν ἄνθρωπος· ἅμα*

---

*) Puncto distinximus ante *οὐδ' ἔστι*, quae vulgo iunguntur cum antecedentibus. — **) *οὔθ' ἡ ἑτέρα — προσέχομεν* ante Meibomium legebantur post *ἤρτηται.* — ***) Articulum add. Meibom.

γὰρ τῷ ῥηθῆναι Ἄνθρωπος, εὐθὺς κατὰ πρόληψιν καὶ ὁ τύπος αὐτοῦ νοεῖται προηγουμένων τῶν αἰσθήσεων· παντὶ οὖν ὀνόματι τὸ πρώτως ὑποτεταγμένον ἐναργές ἐστι. — — οὐδ' ἂν ὠνομάσαμέν τι μὴ πρότερον αὐτοῦ κατὰ πρόληψιν τὸν τύπον μαθόντες. — Πρόληψις igitur est generalis aliqua comprehensio, unde proficiscimur in loquendo; de cuius originibus v. Epicurus ap. Diog. L. X, 32. καὶ γὰρ καὶ ἐπίνοιαι πᾶσαι ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων γεγόνασι κατά τε περίπτωσιν καὶ ἀναλογίαν καὶ ὁμοιότητα καὶ σύνθεσιν, συμβαλλομένου τι καὶ τοῦ λογισμοῦ. Secundum Ciceronem de Nat. D. I, 16; 17. Epicurus προλήψεις dixerit *insitas vel potius innatas cognitiones:* verum tale quid in ipsis Epicuri verbis non inest, quippe qui dicit nostro loco unumquemque λόγον sensibus subiectum esse, ut idem cadere videatur etiam in λογισμόν, cf. Diog. L. X, 32. Idem in causa est cur omnis πρόληψις vera esse debeat, quippe ex sensibus nata. Φανταστικαὶ quae nostro loco dicuntur ἐπιβολαὶ τῆς διανοίας et ipsae προλήψεις esse videntur, neque diversae ab imaginationibus per insaniam somniumve perceptis; v. Diog. L. X, 50; 51; 147; Cic. ad Famil. XV, 16; Lucret. de Nat. Rer. IV, 758—776.

367 Diog. L. X, 34. Τὴν δὲ δόξαν καὶ ὑπόληψιν λέγουσιν. ἀληθῆ τέ φασι καὶ ψευδῆ· ἂν μὲν γὰρ ἐπιμαρτυρῆται ἢ μὴ ἐπιμαρτυρῆται, ἀληθῆ εἶναι· ἐὰν δὲ μὴ ἐπιμαρτυρῆται ἢ ἀντιμαρτυρῆται, ψευδῆ τυγχάνειν.

Eadem Epicurus ap. Diog. L. X, 51. Contra Sext. Emp. adv. Math. VII, 211. Οὐκοῦν τῶν δοξῶν κατὰ τὸν Ἐπίκουρον αἱ μὲν ἀληθεῖς εἰσίν, αἱ δὲ ψευδεῖς. ἀληθεῖς μὲν αἵ τε ἐπιμαρτυρούμεναι καὶ οὐκ ἀντιμαρτυρούμεναι πρὸς τῆς ἐναργείας· ψευδεῖς δὲ αἵ τε ἀντιμαρτυρούμεναι καὶ οὐκ ἐπιμαρτυρούμεναι πρὸς τῆς ἐναργείας. Speciosa mutatio, quae tamen parum congruit ad indolem doctrinae Epicureae. Etenim quam Epicurus δόξαν nominabat, ea est coniectura ex notis de ignotis facta; Epic. ap. Diog. L. X, 32. καὶ περὶ τῶν ἀδήλων ἀπὸ τῶν φαινομένων χρὴ σημειοῦσθαι. Ignotum autem bifariam dicitur, aut quod natura sua haud notum est, aut quod potest in futuro notum fieri; Epic. ap. Diog. L. X, 38. ὅπως ἂν καὶ τὸ προσμένον καὶ τὸ ἄδηλον ἔχωμεν οἷς σημειωσώμεθα. Cf. ib. 34. Prioris generis sunt atomi, quae habent veritatem, sed talem, quae non possit ulla sensuum perceptione rata fieri; quocirca eam opinionem veram esse dicebat, quae nulla sensuum perceptione posset refutari. Opinionem ita etiam accipiebat, ut diceret esse concursum binarum comprehensionum sive binorum motuum,

qui in nobis ipsis coniuncti illi quidem inessent, sed intercapedinem nihilo secius haberent, ut possent separari; ap. Diog. L. X, 50. τὸ δὲ ψεῦδος καὶ τὸ διημαρτημένον ἐν τῷ προσδοξαζομένῳ ἀεί ἐστι κατὰ τὴν κίνησιν ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, συνημμένην τῇ φανταστικῇ ἐπιβολῇ, διάλειψιν δὲ ἔχουσαν καθ' ἣν τὸ ψεῦδος γίνεται. cf. ib. 51. Ab aliis editur διάληψιν δὲ ἔχουσαν, cui lectioni favet nonnullorum codicum auctoritas; sed falso vulgo accipitur, cum vertant „sed opinionem habet." Κίνησις διάλειψιν ἔχουσα opposita est τῇ συνημμένῃ, h. e. quae intercapedinem habet, cum praecedente non cohaeret.

5. Physica.

Cicero de Fin. I, 6. In physicis, quibus maxime 368
gloriatur, — totus est alienus (sc. Epicurus). Democrito adiicit perpauca, mutans, sed ita ut ea, quae corrigere vult, mihi quidem depravare videatur. — Censet enim eadem illa individua et solida corpora ferri suo deorsum pondere ad lineam: hunc naturalem esse omnium corporum motum. Deinde ibidem homo acutus, quum illud occurreret, si omnia deorsum e regione ferrentur et, ut dixi, ad lineam, nunquam fore ut atomus altera alteram posset attingere, itaque attulit rem commenticiam; declinare dixit atomum perpaullum, quo nihil posset fieri minus; ita effici complexiones et copulationes et adhaesitationes atomorum inter se, ex quo efficeretur mundus omnesque partes mundi quaeque in eo essent. De Nat. D. I, 25. Epicurus, quum videret, si atomi ferrentur in locum inferiorem suopte pondere, nihil fore in nostra potestate, quod esset earum motus certus et necessarius, invenit quo modo necessitatem effugeret, quod videlicet Democritum fugerat: ait atomum, quum pondere et gravitate directo deorsum feratur, declinare paullulum.

Physicam Epicuri in potissimis cum Democritea congruere patet et ex testimoniis omnium et ex ipsis Epicuri verbis. Neque in argumentis fere quidquam adiectum est. Proficiscitur ex eo axiomate, quo affirmatur nihil fieri posse ex nihilo ne-

que quidquam interire posse; cf. Epicur. ap. Diog. L. X, 88. Deinde universum esse corpus pronuntiat, ib. 39. *Τὸ πᾶν ἐστὶ σῶμα· τὰ μὲν γὰρ σώματα ὡς ἔστιν αὐτὴ ἡ αἴσθησις ἐπὶ πάντων μαρτυρεῖ, καθ' ἣν ἀναγκαῖον τὸ ἄδηλον τῷ λογισμῷ τεκμαίρεσθαι.* Corpora negat in infinitum dividua esse; quandoquidem si essent, omnia in id, quod non est, consumerentur; ib. 56. Atomi immutabiles sunt, quia mutabili necesse est subsit stabile aliquid; estque iis tribuendum pondus, magnitudo, figura, non tamen qualitas, quia haec immutatur; ib. 54; 55. Atomos minimas esse ex eo colligitur, quod oculos omnium fugiunt; ib. 44. Necesse est infinitum esse; ib. 41. *ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ πᾶν τὸ ἄπειρόν ἐστι· τὸ γὰρ πεπερασμένον ἄκρον ἔχει· τὸ δὲ ἄκρον παρ' ἕτερόν τι θεωρεῖται.* Inde sequitur infinitam atomorum multitudinem esse; quae si non esset, atomi per infinitum inane dispersae evanescerent; ib. 42. Inane esse ex eo efficitur, quod est motus et necesse est aliquid esse, quo atomi separentur; ib. 42; 44. Inane autem infinitum esse convenit, ut atomi multitudine infinitae habeant quo contineantur; ib. 42. — De reliquis ea expromere iuvat, quibus discrepabat a Democrito. Atomos, dum deorsum ferrentur, a recta linea paullulum declinare, hoc ex duabus rationibus argumentabatur, de quibus v. Cic. l. l. Prior non attingitur in iis, quae supersunt, Epicuri scriptis, sed cf. Lucret. de Rer. Nat. II, 216 sqq.; altera longe gravior est, quia ethicae simul stabiliendae inservit. Quo pertinet quod et libertati et casui contra eos suffragabatur, qui omnia necessaria esse statuebant; Epicur. ap. Diog. L. X, 133; 134. *Ἐπεὶ κρεῖττον ἦν τῷ περὶ θεῶν μύθῳ κατακολουθεῖν ἢ τῇ τῶν φυσικῶν εἱμαρμένῃ δουλεύειν· ὁ μὲν γὰρ ἐλπίδα παραιτήσεως ὑπογράφει θεῶν διὰ τιμῆς, ἡ δὲ ἀπαραίτητον ἔχει τὴν ἀνάγκην.* His studet firmare conscientiam sapientis, si quis fuerit de suprema necessitatis potentia anxius; nimirum casus parum in sapientem valet; v. nr. 362.

369 Epicur. ap. Diog. L. X, 88. *Κόσμος ἐστὶ περιοχή τις οὐρανοῦ ἄστρα τε καὶ πάντα τὰ φαινόμενα περιέχουσα, ἀποτομὴν ἔχουσα ἀπὸ τοῦ ἀπείρου καὶ καταλήγουσα ἐν πέρατι ἢ ἀραιῷ ἢ πυκνῷ, ἢ ἐν περιαγομένῳ ἢ ἐν στάσιν ἔχοντι, καὶ στρογγύλην ἢ τρίγωνον ἢ οἵαν δή ποτε περιγραφήν. (πανταχῶς γὰρ ἐνδέχεται· τῶν γὰρ φαινομένων οὐδὲν ἀντιμαρτυρεῖ τῷδε τῷ κόσμῳ, ἐν ᾧ λῆγον οὐκ ἔστι καταλαβεῖν·) καὶ οὗ λυομέ-*

νου πάντα τὰ ἐν αὐτῷ σύγχυσιν λήψεται*. 89. Ὅτι δὲ καὶ τοιοῦτοι κόσμοι εἰσὶν ἄπειροι τὸ πλῆθος, ἔστι καταλαβεῖν· καὶ ὅτι ὁ τοιοῦτος δύναται κόσμος γίνεσθαι καὶ ἐν κόσμῳ καὶ μετακοσμίῳ (ὃ λέγομεν μεταξὺ κόσμων διάστημα), ἐν πολυκένῳ τόπῳ.

Cf. ib. 45; 74. Omnis mundi compositio casu conflata est, ut et multiplices et diversissimi generis esse possint; idemque convenit in mundi partes cadere. In universum hoc sequitur Epicurus, unumquodque phaenomenon a diversis causis repeti posse, ideoque eos vituperat, qui ea phaenomena, quae certo decursu facto revertantur, ex eadem protinus lege ac regula identidem fieri censeant. Exemplo sint quae disserit de sole, ap. Diog. L. X, 93. Τροπὰς ἡλίου καὶ σελήνης ἐνδέχεται μὲν γίνεσθαι κατὰ λόξωσιν οὐρανοῦ, οὕτω τοῖς χρόνοις κατηναγκασμένου· ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ ἀέρος ἀντέξωσιν, ἢ καὶ ὕλης ἀεὶ ἐπιτηδείας τῆς μὲν ἐχομένης ἐμπιπραμένης **(cf. Schneider l. l. p. 110.)**, τῆς δὲ καταλιπούσης**, ἢ καὶ ἐξ ἀρχῆς τοιαύτην δίνην κατειληθῆναι*** τοῖς ἄστροις τούτοις, ὥσθ' οἷόν τε ἕλικι † κινεῖσθαι. Πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα καὶ τὰ τούτοις συγγενῆ οὐθὲν τῶν ἐναργημάτων διαφωνεῖ, ἐάν τις αἰεὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων μερῶν, ἐχόμενος τοῦ δυνατοῦ, εἰς τὸ σύμφωνον τοῖς φαινομένοις ἕκαστον τούτων δύνηται ἀνάγειν ††, μὴ φοβούμενος τὰς ἀνδραποδώδεις τῶν ἀστρολόγων τεχνιτείας †††. **cf. §. 94 sqq. — De motibus siderum ib. 113.** τὸ δὲ μίαν αἰτίαν τούτων ἀποδιδόναι, πλεοναχῶς τῶν φαινομένων ἐκκαλουμένων, μανικὸν καὶ οὐ καθηκόντως πραττόμενον ὑπὸ τῶν τὴν ματαίαν ἀστρολογίαν ἐζηλωκότων καὶ εἰς τὸ κενὸν αἰτίας τινῶν ἀποδιδόντων, ὅταν τὴν θείαν φύσιν μηδαμῇ λειτουργιῶν ἀπολύωσι. — **De natura ad divinam causam revocanda cf. nr. 368. not.**

Epicur. ap. Diog. L. X, 91. Τὸ δὲ μέγεθος ἡλίου **370**

---

*) καὶ οὗ λυομ. — λήψεται vulgo legebantur post ἢ πυκνῷ. Secuti sumus Schneiderum, quem vide l. l. p. 102. — **) Schneider malit ἐπιλιπούσης. — ***) Hoc verbum deest in codd. Venet. Frob. et ap. Eudoc.; adiecit Steph. sec., praeeunte Sambuco; vers. Ambros. legisse videtur κατανεμηθῆναι vel simile. — †) Froben. et Eudocia οἷόν τε ἐν σοι κατακινεῖσθαι. Cod. Arund. εὔσοικα, Venett. ἔνοικα. Steph. sec., praeeunte Sambuco, οἷόν τε ἕλικα κινεῖσθαι. Nos quod ad codicum scripturas maxime accommodatum est, ex coni. Schneideri. — ††) Vulgo ἀπάγειν. Corr. Schneider. — †††) Vulgo τεχνητείας.

τε καὶ τῶν λοιπῶν ἄστρων κατὰ μὲν τὸ * πρὸς ἡμᾶς a τηλικοῦτόν ἐστιν ἡλίκον ** φαίνεται. — κατὰ δὲ τὸ κατ' αὐτὸ ἤτοι μεῖζον τοῦ ὁρωμένου ἢ ἔλαττον μικρῷ ἢ τηλικοῦτον ἡλίκον ὁρᾶται· οὕτω γὰρ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν πυρὰ ἐξ ἀποστήματος θεωρούμενα κατὰ τὴν αἴσθησιν θεωρεῖται.

a) Ambrosius: quantum ipsi sapimus; potius: quantum ad nos attinet. Nobis enim verum est quodcunque cadit sub nostros sensus; neque aliud quidquam curandum est praeter id, quo sensus nostri afficiuntur; v. nr. 362. not. ὁ θάνατος οὐθὲν πρὸς ἡμᾶς.

Omisimus quae aliunde a Diogene adiiciuntur: Τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἑνδεκάτῃ περὶ φύσεως· Εἰ γάρ, φησί, τὸ μέγεθος διὰ τὸ διάστημα ἀποβεβλήκει, πολλῷ ἂν μᾶλλον τὴν χρόαν· ἄλλο γὰρ τούτῳ συμμετρώτερον διάστημα οὐθέν ἐστι. Extrema significant nullum intervallum esse, quo exaequetur id, quod est inter nos et colorem solis. Priores interpretes, quum non viderent haec ad eandem Diogenis interpolationem pertinere, variis modis operam in iis perdiderunt; tu confer Lucretium V, 566 sqq., Plutarch. Pl. Ph. II, 21. all. — Sed poterit ex hoc exemplo existimari quanto opere id egerit Epicurus, ut suis naturae vires inopes esse et parum ad hominem valere persuaderet, eoque metu eos solveret.

371 Epicurus ap. Diog. L. X, 63. Μετὰ δὲ ταῦτα δεῖ συνορᾶν περὶ τῆς ψυχῆς ***, ἀναφέροντα ἐπὶ τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰ πάθη· οὕτω γὰρ ἡ βεβαιοτάτη πίστις ἔσται ὅτι ἡ ψυχὴ σῶμά ἐστι λεπτομερές, παρ' ὅλον τὸ ἄθροισμα παρεσπαρμένον, προσεμφερέστατον δὲ πνεύματι θερμοῦ τινα κρᾶσιν ἔχοντι, καὶ πῇ μὲν τούτῳ προσεμφερές, πῇ δὲ ἐκείνῳ †. Ἔστι δὲ τὸ μέρος πολλὴν παραλλαγὴν εἰληφὸς τῇ λεπτομερείᾳ καὶ αὐτῶν τούτων, συμπαθὲς δὲ τούτῳ μᾶλλον ἢ †† τῷ λοιπῷ ἀθροίσματι. τοῦτο δὲ πᾶν αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς δη-

*) Vulg. μέντοι. Corr. Schneider. — **) Frob. et Steph. ἡλίκον ὁποῖον. ὁποῖον om. cod. Florent. Venett. et Arundel. — ***) περὶ τῆς ψυχῆς add. Meibom. — †) Vulg. τούτῳ. Corr. Meibom. — ††) Vulg. καί. Corr. C. Fr. Hermann.

λοῦσι* καὶ τὰ πάθη καὶ αἱ εὐκινησίαι καὶ αἱ διανοήσεις καὶ ὧν στερούμενοι θνήσκομεν. καὶ μὴν καὶ ὅτι ἔχει ἡ ψυχὴ τῆς αἰσθήσεως τὴν πλείστην αἰτίαν δεῖ κατέχειν. 64. οὐ μὴν εἰλήφει ἂν ταύτην, εἰ μὴ ὑπὸ τοῦ λοιποῦ ἀθροίσματος ἐστεγάζετό πως· τὸ δὲ λοιπὸν ἄθροισμα παρασκευάσαν τὴν αἰτίαν ταύτην μετείληφε καὶ αὐτὸ τοιούτου συμπτώματος παρ' ἐκείνης, οὐ μέντοι πάντων ὧν ἐκείνη κέκτηται. Diog. L. ib. 66. Ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε λέγει (sc. ὁ Ἐπίκουρος) ἐν ἄλλοις, καὶ ἐξ ἀτόμων αὐτὴν (sc. τὴν ψυχὴν) συγκεῖσθαι λειοτάτων καὶ στρογγυλωτάτων πολλῷ τινι διαφερουσῶν τῶν τοῦ πυρός· καὶ τὸ μέντοι ἄλογον αὐτῆς ἐν τῷ λοιπῷ παρεσπάρθαι** σώματι, τὸ δὲ λογικὸν ἐν τῷ θώρακι, ὡς δῆλον ἔκ τε τῶν φόβων καὶ τῆς χαρᾶς. Epicur. ib. 67. Καθ' ἑαυτὸ δὲ οὐκ ἔστι νοῆσαι τὸ ἀσώματον πλὴν ἐπὶ*** τοῦ κενοῦ. τὸ δὲ κενὸν οὔτε ποιῆσαι οὔτε παθεῖν δύναται, ἀλλὰ κίνησιν μόνον δι' ἑαυτοῦ τοῖς σώμασι παρέχεται. ὥσθ' οἱ λέγοντες ἀσώματον εἶναι τὴν ψυχὴν ματαιάζουσιν· οὐθὲν γὰρ ἂν ἐδύνατο ποιεῖν οὔτε πάσχειν, εἰ ἦν τοιαύτη· νῦν δ' ἐναργῶς ἀμφότερα ταῦτα διαλαμβάνομεν † περὶ τὴν ψυχὴν τὰ συμπτώματα. Stob. Ecl. Phys. p. 798. Ἐπίκουρος (sc. ἀπεφήνατο τὴν ψυχὴν) κρᾶμα ἐκ τεττάρων, ἐκ ποιοῦ πυρώδους, ἐκ ποιοῦ ἀερώδους, ἐκ ποιοῦ πνευματικοῦ, ἐκ τετάρτου τινὸς ἀκατονομάστου, τοῦτο δ' ἦν αὐτῷ τὸ αἰσθητικόν· ὧν τὸ μὲν πνεῦμα κίνησιν, τὸν δὲ ἀέρα ἠρεμίαν, τὸ δὲ θερμὸν τὴν φαινομένην θερμότητα τοῦ σώματος, τὸ δ' ἀκατονόμαστον τὴν ἐν ἡμῖν ἐμποιεῖν αἴσθησιν, ἐν οὐδενὶ γὰρ τῶν ὀνομαζομένων στοιχείων εἶναι αἴσθησιν.

---

*) Vulgo δῆλον. Corr. Gassendi. — **) Vulgo ὁ τῷ λοιπῷ παρεσαθρεῖ σώματι — σώματι. θώρακι Steph. Menag. Cetera debentur Schneidero. — ***) ἐπὶ add. Meibom. — †) Ante Meibom. legebatur διαλαμβάνει.

Easdem, quas Stobaeus, partes enumerat Lucretius de Rer. Nat. III, 227 sqq. Quum animae sensus pendeat ab eius cum corpore coniunctione, consentaneum est soluta hac coniunctione et ipsam interire. Epicur. ap. Diog. L. X, 65. *Καὶ μὴν καὶ λυομένου τοῦ ὅλου ἀθροίσματος ἡ ψυχὴ διασπείρεται καὶ οὐκέτι ἔχει τὰς αὐτὰς δυνάμεις, οὐδὲ κινεῖται, ὥστ' οὐδ' αἴσθησιν κέκτηται. οὐ γὰρ οἷόν τε νοεῖν αὐτὴν αἰσθανομένην* μὴ ἐν τούτῳ τῷ συστήματι καὶ ταῖς κινήσεσι ταύταις χρωμένην, ὅταν τὰ στεγάζοντα καὶ περιέχοντα μὴ τοιαῦτα ᾖ ἐν οἷς νῦν οὖσα ἔχει ταύτας τὰς κινήσεις.* Cf. Sext. Emp. adv. Math. IX, 72; Lucret. III, 413 sqq. Mortem igitur non est quod perhorrescamus, quandoquidem nullus post eam existit sensus; cf. nr. 362. not. Cognitionem rerum vel potius phaenomenorum a similibus causis repetebat atque Democritus, videlicet ab emanationibus simulacrorum, quae per sensuum instrumenta in animam nostram penetrarent. Epicur. ap. Diog. L. X, 46. *καὶ μὴν καὶ τύποι ὁμοιοσχήμονες τοῖς στερεμνίοις εἰσί, λεπτότησιν ἀπέχοντες μακρὰν τῶν φαινομένων· — — τούτους δὲ τοὺς τύπους εἴδωλα προσαγορεύομεν.* Ib. 48. *καὶ γὰρ ῥεῦσις ἀπὸ τῶν σωμάτων τοῦ ἐπιπολῆς* (cf. Schneider l. l. p. 62.) *συνεχὴς συμβαίνει, οὐκ ἐπίδηλος αἰσθήσει διὰ τὴν ἀνταναπλήρωσιν, σώζουσα τὴν ἐπὶ τοῦ στερεμνίου θέσιν καὶ τάξιν τῶν ἀτόμων ἐπὶ πολὺν χρόνον, εἰ καὶ ἐνίοτε συγχεομένη ὑπάρχει.* In hoc adversatur Democrito, simulacra in aëre nasci et per aërem ad nos manare statuenti; Diog. L. X, 49; 53. Epicurus contra infinita celeritate illa per inane ad nos penetrare censebat; ib. 47. Praeterea statuit esse sympathiam rei et animae, unde similitudinem derivat quae est inter cogitationes nostras et res cogitatas; ib. 50; 52; 53.

372 Epicurus ap. Diog. L. X, 123. *Πρῶτον μὲν τὸν θεὸν ζῷον ἄφθαρτον καὶ μακάριον νομίζων, ὡς ἡ κοινὴ τοῦ θεοῦ νόησις ὑπεγράφη, μηθὲν μήτε τῆς ἀφθαρσίας ἀλλότριον μήτε τῆς μακαριότητος ἀνοίκειον αὐτῷ πρόσαπτε· πᾶν δὲ τὸ φυλάττειν αὐτοῦ δυνάμενον τὴν μετὰ ἀφθαρσίας μακαριότητα περὶ αὐτὸν δόξαζε. θεοὶ μὲν γὰρ εἰσίν· ἐναργὴς μὲν γάρ ἐστιν αὐτῶν ἡ γνῶσις*[a]*· οἵους δ' αὐτοὺς οἱ*** *πολλοὶ νομίζουσιν, οὐκ εἰσίν· οὐ γὰρ φυλάττουσιν αὐτοὺς οἵους νο-*

---

*) Ante Meibom. *αὐτὸ αἰσθανόμενον.* — **) *οἱ* add. Meibom.

μίζουσιν. ἀσεβὴς δὲ οὐχ ὁ τοὺς τῶν πολλῶν θεοὺς ἀναιρῶν, ἀλλ' ὁ τὰς τῶν πολλῶν δόξας θεοῖς προσάπτων. 124. οὐ γὰρ προλήψεις εἰσίν, ἀλλ' ὑπολήψεις ψευδεῖς αἱ τῶν πολλῶν ὑπὲρ θεῶν ἀποφάσεις. Ap. Diog. L. X, 139. Τὸ μακάριον καὶ ἄφθαρτον οὔτε αὐτὸ πράγματα ἔχει οὔτε ἄλλῳ παρέχει, ὥστε οὔτε ὀργαῖς οὔτε χάρισι συνέχεται· ἐν ἀσθενεῖ γὰρ πᾶν τὸ τοιοῦτον.[b]

a) Scilicet per πρόληψιν, quod cernitur ex subsequentibus. Πρόληψις autem semper vera est; cf. nr. 366. not.; quamquam eâ non substantia innotescit, sed nonnisi phaenomenon. Videtur igitur Epicurus hoc concessisse communi de diis eorumque apud mortales apparitionibus persuasioni, ut deos substantias sempiternas esse poneret. Inde nostro loco ἡ κοινὴ τοῦ θεοῦ νόησις, cf. Diog. L. X, 139. Ἐν ἄλλοις δέ φησι (sc. ὁ Ἐπίκουρος) τοὺς θεοὺς λόγῳ θεωρητοὺς — — ἐκ τῆς συνεχοῦς ἐπιῤῥύσεως τῶν ὁμοίων εἰδώλων. Cf. Cic. de Nat. D. I, 19. Eadem de causa deos esse ἀνθρωποειδεῖς statuebat; Diog. L. l. l.; Plut. de Pl. Ph. I, 7; Sext. Emp. adv. Math. IX, 25., sed subtilissimum corpus habere, scilicet propter immortalitatem. Cic. de Nat. D. I, 18; 25. *Dum individuorum corporum concretionem fugit (sc. Epicurus), ne interitus et dissipatio consequatur, negat esse corpus deorum, sed tanquam corpus, nec sanguinem, sed tanquam sanguinem.* cf. ib. c. 44. — b) Cf. Cic. de Nat. D. I, 19. *Et quaerere a nobis, Balbe, soletis quae vita deorum sit quaeque ab iis degatur aetas. Ea videlicet, qua nihil beatius, nihil omnibus bonis affluentius cogitari potest. Nihil enim agit, nullis occupationibus est implicatus, nulla opera molitur, sua sapientia et virtute gaudet; habet exploratum fore se semper tum in maximis tum in aeternis voluptatibus.* Talibus sapienti deorum timorem eximere satagebat; v. nr. 368. not.; Cic. de Nat. D. I, 17. Deos in intermundiis (μετακόσμια, nr. 369.) habitare dicebat; Cic. de Div. II, 17. *Deos enim ipsos iocandi causa induxit Epicurus perlucidos et perflabiles et habitantes tanquam inter duos lucos sic inter duos mundos, propter metum ruinarum;* hoc est, ne quid aeternitati eorum officere videatur. Cf. Lucret. V, 147 sqq.

CAPUT X.

S T O I C I.

---

1. Zeno eiusque schola, Cleanthes, Chrysippus.

a. De vitis et scriptis eorum.

373 Diog. L. VII, 1. *Ζήνων — Κιτιεὺς ἀπὸ Κύπρου.* Ib. 2. *Διήκουσε δὲ — Κράτητος· εἶτα καὶ Στίλπωνος ἀκοῦσαί φασιν αὐτὸν καὶ Ξενοκράτους ἔτη δέκα —, ἀλλὰ καὶ Πολέμωνος*[a]. Ib. 5. *Ἀνακάμπτων δὲ ἐν τῇ Ποικίλῃ Στοᾷ τῇ καὶ Πεισιανακτίῳ καλουμένῃ, ἀπὸ δὲ τῆς γραφῆς τῆς Πολυγνώτου Ποικίλῃ, διέθετο τοὺς λόγους — —. προσῄεσαν δὴ. λοιπὸν ἀκούοντες αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦτο Στωικὸς ἐκλήθη* καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ ὁμοίως, πρότερον Ζηνώνειοι καλούμενοι*[b]. Ib. 6. *Ἐτίμων δὴ οὖν Ἀθηναῖοι σφόδρα τὸν Ζήνωνα οὕτως ὡς καὶ τῶν τειχῶν αὐτῷ τὰς κλεῖς παρακαταθέσθαι καὶ χρυσῷ στεφάνῳ τιμῆσαι καὶ χαλκῇ εἰκόνι.* Ib. 27. *Ἤδη δὲ καὶ εἰς παροιμίαν σχεδὸν ἐχώρησεν. ἐλέγετο γοῦν ἐπ' αὐτῷ, Τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος ἐγκρατέστερος.* Suid. s. v. *Ζήνων. Ἤκμαζεν ἐπὶ Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ ἐπὶ τῆς κ' καὶ ρ' Ὀλυμπιάδος*[c]

a) Adde Diodorum Megaricum, v. Diog. L. VII, 16; 25. Decem anni, de quibus loquitur Laertius, pertinent ad solum Xenocratem, quamquam ne sic quidem id recte habere videtur, cum Xenocratem constet iam Ol. 116. mortuum esse. In universum perhibetur viginti annos magistris impendisse, Diog. L. VII, 4., inde a vicesimo vel tricesimo aetatis anno; ib. 2; 28. Priusquam Athenas veniret et philosophiae se dederet, mercator et nauta fuisse narratur; Diog. L. VII, 2; 5; 31. — b) Scho-

*) Vulgo *Στωικοὶ ἐκλήθησαν.* cf. Suid. s. v. *Ζήνων.*

lae per quinquaginta octo annos praefuisse dicitur; Diog. L. VII, 28. Inde cognoscitur ad ultimam eum senectutem pervenisse; de quo pluribus insuper testimoniis traditum est. — c) Apud Antigonum Gonatam plurimum valebat; Diog. L. VII, 6; 9; 13; 36; Aelian. V. H. VII, 14. all. Sed cum Antigonus Gonatas Ol. 124. demum regnare coeperit, numerus ille (κ' καὶ ϱ') corruptus esse videtur. Omnino temporum in vita Zenonis ratio implicatior est; v. Clint. F. H. ed. Krueger. p. 279.

Scripsit non multa, maximam partem moralia. Librorum recensum habes ap. Diog. L. VII, 4. Quantum effecerit ad Stoicorum disciplinam excolendam non potest certo iudicio existimari, quum plurima eorum, quae a recentioribus ad eum referuntur, a sectatoribus ad ipsum translata esse videantur. Propius a Cynicis abfuisse traditur quam posteriores Stoici, qui nonnulla etiam in eius libris, quae nimium ex Cynismo olere viderentur, supprimere conabantur; Diog. L. VII, 4; 34. Omnino simplicior in docendo rudiorque in colligendo fuisse perhibetur; Diog. L. VII, 84; Seneca Ep. 82, 7; 83, 7. Neque dum firmam ab eo disciplinam relictam esse apparet vel ex eo, quod discipuli in plures mox partes dilapsi sunt.

Diog. L. VII, 36. *Μαθηταὶ δὲ Ζήνωνος πολλοὶ μέν,* 374
ἔνδοξοι δὲ — — 37. *Ἀρίστων — Χῖος, ὁ τὴν ἀδιαφορίαν εἰσηγησάμενος·*[a] *Ἥριλλος Καρχηδόνιος, ὁ τὴν ἐπιστήμην τέλος εἰπών·*[b] — — *Κλεάνθης — Ἄσσιος, ὁ διαδεξάμενος τὴν σχολήν.*[c]

a) Hic propriae sectae fundator dicebatur, Diog. L. VII, 161, quae mox exstincta est, v. Cic. de Legg. I, 13, infra nr. 441. Docebat in Cynosarge, et in praeceptis ut magister Cynicorum similis erat; ib. 160. *Ἀρίστων ὁ Χῖος — — τέλος ἔφησεν εἶναι τὸ ἀδιαφόρως ἔχοντα ζῆν πρὸς τὰ μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας, μηδὲ ἡντινοῦν ἐν αὐτοῖς παραλλαγὴν ἀπολείποντα, ἀλλ' ἐπίσης ἐπὶ πάντων ἔχοντα* (cf. Cic. de Fin. II, 13; IV, 16; 25)· *εἶναι γὰρ ὅμοιον τῷ ἀγαθῷ ὑποκριτῇ τὸν σοφόν, ὃς ἄν τε Θερσίτου ἄν τε Ἀγαμέμνονος πρόσωπον ἀναλάβῃ, ἑκάτερον ὑποκρίνεται προσηκόντως. τόν τε φυσικὸν τόπον καὶ τὸν λογικὸν ἀνῄρει, λέγων τὸν μὲν εἶναι ὑπὲρ ἡμᾶς, τὸν δ' οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, μόνον δὲ τὸν ἠθικὸν εἶναι πρὸς ἡμᾶς.* Cf. Sext. Emp. adv. Math. VII, 12; Senec. Ep. 89, 11. *Aristo Chius non tantum supervacuas esse dixit naturalem et rationalem, sed etiam contrarias: moralem quoque, quam solum reliquerat, circumcidit.* Stob. Serm. LXXXII, 11. *Ἀρίστων ἔλεγεν ἐοικέναι τὴν διαλεκτικὴν τῷ ἐν*

ταῖς ὁδοῖς πηλῷ· πρὸς οὐδὲν γὰρ οὐδ' ἐκεῖνον χρήσιμον ὄντα καταβάλλειν τοὺς βαδίζοντας. Diog. L. ib. 161. ἀρετάς τε οὔτε πολλὰς εἰσῆγεν, ὡς ὁ Ζήνων, οὔτε μίαν πολλοῖς ὀνόμασι καλουμένην, ὡς οἱ Μεγαρικοί, ἀλλὰ καὶ τὸ πρός τι πῶς ἔχειν: quae verba, collato Plut. de Rep. Stoic. 7. μιᾶς ἀρετῆς σχέσεις ἔλεγε τὰς ἄλλας εἶναι, ita accipienda sunt, ac si dixerit unam eandemque virtutem diversam esse pro diversis vitae condicionibus; cf. Plut. de Virt. Mor. 2, unde discimus unam illam virtutem Aristoni audivisse ὑγίειαν. — b) Etiam Herillus suam habuit successionem. Scientiam huic summum bonum fuisse confirmat Cic. de Fin. IV, 14; V, 25. Scientiae adiunxit finem secundarium (ὑποτελίδα), qui illi subiectus esset; Diog. L. VII, 165. διαφέρειν δὲ τέλος καὶ ὑποτελίδα· τῆς μὲν γὰρ καὶ τοὺς μὴ σοφοὺς στοχάζεσθαι, τοῦ δὲ μόνον τὸν σοφόν. Cic. de Fin. IV, 15. *Sin ea* (sc. quae extra virtutem sunt) *non negligemus neque tamen ad finem summi boni referemus, non multum ab Herilli levitate aberrabimus. — — Facit enim ille duo seiuncta ultima bonorum.* — c) Diog. L. VII, 168. Οὗτος πρῶτον ἦν πύκτης· — — ἀφικόμενος δὲ εἰς Ἀθήνας τέσσαρας ἔχων δραχμάς, καθά φασί τινες, καὶ Ζήνωνι παραβαλὼν ἐφιλοσόφησε γενναιότατα καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἔμεινε δογμάτων. διεβοήθη δὲ ἐπὶ φιλοπονίᾳ, ὥς γε πένης ὢν ἄγαν ὥρμησε μισθοφορεῖν· καὶ νύκτωρ μὲν ἐν τοῖς κήποις ἤντλει, μεθ' ἡμέραν δὲ ἐν τοῖς λόγοις ἐγυμνάζετο. Ib. 169. καὶ γὰρ ὁ Ζήνων αὐτὸν συνεγύμναζεν εἰς τοῦτο καὶ ἐκέλευεν ὀβολὸν φέρειν ἀποφορᾶς. * Ἀποφορά est merces praeceptori data, quod solitum erat apud Stoicos. Cleanthes tardioris ingenii fuisse dicitur, Diog. L. VII, 37; 170. Neque per eum Stoicorum doctrina multum profecit, licet multa scriptitaret, v. Diog. L. VII, 174 sqq. Exstat hymnus in Iovem, apud Stob. Ecl. Ph. p. 30.

375 Diog. L. VII, 179. Χρύσιππος — Σολεὺς ἢ Ταρσεύς, [a] — μαθητὴς Κλεάνθους. οὗτος πρότερον μὲν δόλιχον ἤσκει, ἔπειτα ἀκούσας Ζήνωνος [b] ἢ Κλεάνθους, ὡς Διοκλῆς καὶ οἱ πλείους, ἔτι δὲ ζῶντος ἀπέστη αὐτοῦ [c] καὶ οὐχ ὁ τυχὼν ἐγένετο κατὰ φιλοσοφίαν· ἀνὴρ εὐφυὴς καὶ ὀξύτατος ἐν παντὶ μέρει οὕτως ὥστε καὶ ἐν τοῖς πλείστοις διηνέχθη πρὸς Ζήνωνα, ἀλλὰ καὶ πρὸς Κλεάνθην, ᾧ καὶ πολλάκις ἔλεγε μόνης τῆς τῶν δογμάτων διδασκαλίας χρῄζειν, τὰς δὲ ἀποδείξεις αὐτὸν εὑ-

*) Hemsterh. malit ἀποφοράν.

ῥήσειν· μετενόει μέντοι ὁπότε πρὸς αὐτὸν ἀποτείνοιτο. — 180. Οὕτω δ' ἐπίδοξος ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς ἐγένετο ὥστε δοκεῖν τοὺς πλείους ὅτι εἰ παρὰ θεοῖς ἦν ἡ διαλεκτική, οὐκ ἂν ἦν ἄλλη ἢ ἡ Χρυσίππειος. Ib. 183. Φασὶν ἐπ' αὐτοῦ λεχθῆναι — —,

Εἰ μὴ γὰρ ἦν Χρύσιππος, οὐκ ἂν ἦν Στοά.[d]

a) Solensis ut plurimum appellatur. Pater Tarsi habitaverat, deinde Solos se contulerat; Strab. XIV, p. 671. — b) Potuit quidem Zeno a Chrysippo audiri, quem ad summam senectutem pervenisse modo memoravimus, sed est illud haud verisimile, quum ipse Chrysippus mortuus esse feratur Ol. 143; v. Diog. L. VII, 184, Suid. s. v. Χρύσιππος. — c) Recentiores etiam Academicos Arcesilam et Lacydem audivisse et ad sententias eorum scripsisse dicitur, Diog. L. VII, 183. τέλος δὲ Ἀρκεσιλάῳ καὶ Λακύδῃ, καθά φησι Σωτίων ἐν τῷ ὀγδόῳ, παραγενόμενος* ἐν Ἀκαδημίᾳ συνεφιλοσόφησε· δι' ἣν αἰτίαν καὶ κατὰ τῆς συνηθείας καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἐπεχείρησε, καὶ περὶ μεγεθῶν καὶ πληθῶν τῇ τῶν Ἀκαδημαϊκῶν συστάσει χρησάμενος. Sermo est de duabus Chrysippi scriptionibus, κατὰ τῆς συνηθείας et περὶ τῆς συνηθείας, cf. Plut. de Stoic. Rep. 10, Cic. Ac. pr. II, 27. Narratur et ipse scholam in Lyceo habuisse, Diog. L. VII, 185. Stoicus Antipater scripsit περὶ τῆς Κλεάνθους καὶ Χρυσίππου διαφορᾶς, Plut. de St. Rep. 4. — d) Cf. Cic. Ac. pr. II, 24, Gell. N. A. VI, 2. Chrysippus erat successor Cleanthis; Suid. s. v. Χρύσιππος, Strab. XIII, p. 610. Hic veteris Stoae placita adeo excoluit et perpolivit, ut nihil fere post eum immutatum sit. Nam Diogenes Babylonius et Antipater Tarsensis, qui Chrysippo succedebant, etsi plurimum auctoritate valebant, tamen doctrinam scholae neque firmasse neque amplificasse videntur.

Diog. L. VII, 180. Πλεονάσας δὲ τοῖς πράγμασι 376 (sc. ὁ Χρύσιππος) τὴν λέξιν οὐ κατώρθωσε. πονικώτατός τε παρ' ὁντινοῦν γέγονεν, ὡς δῆλον ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ· τὸν ἀριθμὸν γὰρ ὑπὲρ πέντε καὶ ἑπτακόσιά ἐστιν. ἐπλήθυνε δὲ αὐτὰ πολλάκις ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ δόγματος ἐπιχειρῶν καὶ πᾶν τὸ ὑποπεσὸν γράφων καὶ διορθούμενος πλεονάκις πλείστῃ τε τῶν μαρτυριῶν παραθέσει χρώμενος.

---

*) Vulg. παραγενομένοις. Corr. Kuehn.

Chrysippum in eloquendo negligentiorem fuisse constat ex plurimis veterum testimoniis; v. Baguet commentatio, qua fragmenta Chrysippi colliguntur, disponuntur et illustrantur. Lovan. 1821. 4. p. 26 sqq. Prae ceteris audiendus Dionysius Hal. de Comp. Verb. p. 30, 10. Rsk. καὶ οἱ τὴν φιλοσοφίαν ἐπαγγελλόμενοι καὶ τὰς διαλεκτικὰς ἐκφέροντες τέχνας οὕτως εἰσὶν ἄθλιοι περὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, ὥστ' αἰδεῖσθαι καὶ λέγειν. ἀπόχρη δὲ τεκμηρίῳ χρήσασθαι τῷ λόγῳ Χρυσίππου τοῦ Στωικοῦ· περαιτέρω γὰρ οὐκ ἂν προβαίην. τούτου γὰρ οὔτ' ἄμεινον οὐδεὶς τὰς διαλεκτικὰς τέχνας ἠκρίβωσεν οὔτε χείρονι ἁρμονίᾳ συνταχθέντας ἐξήνεγκε λόγους τῶν ὀνόματος καὶ δόξης ἀξιωθέντων. Omnino qui istis aetatibus floruerunt philosophi hoc sequuti esse videntur, quod pronuntiat Seneca Ep. 100, 8. *Oratio sollicita philosophum non decet.* Chrysippus dicitur etiam Atticam dialectum temere immutasse; cf. Galen. de Differ. Puls. II. p. 579; 631. Kuehn.; Casaub. ad Athen. p. 9; et nimius fuisse in novis vocabulis philosophiae adspergendis; v. Plut. de Virt. Mor. 2, Cic. de Fin. III, 2; IV, 3; Tusc. V, 12; cf. Lobeck ad Phrynich. p. 350. Quum priorum Stoicorum oratio adstrictior et contractior fuisse referatur, Cic. Brut. c. 31, Chrysippus abunde loquax erat; cf. ll. cc., cum quibus tamen pugnat Seneca de Benef. I, 3., suis patrocinans, *Chrysippus, — qui rei agendae causa loquitur et verbis non ultra quam ad veritatem satis est utitur.* Denique nimium sibi concessisse fertur in exemplis ex historia atque poetis promendis, unde Apollod. ap. Diog. L. VII, 181. εἰ γάρ τις ἀφέλοι τῶν Χρυσίππου βιβλίων ὅσ' ἀλλότρια παρατέθειται, κενὸς αὐτῷ ὁ χάρτης καταλελείψεται: de qua re multus est Galenus in libris de Hippocratis et Platonis decretis. — Scriptorum index est ap. Diog. L. VII, 189 sqq., e systematis Stoici divisionibus compositus, sed valde confusus et a fine mutilus; cf. Chr. Petersen, Philos. Chrys. Fundam. p. 321 sqq. Praeter hunc indicem quae laudantur, enumerantur ap. Baguet, l. l. p. 115 sqq.

b. De philosophia in genere eiusque partibus.

377 Plut. de Plac. Ph. I. prooem. *Οἱ — Στωικοὶ ἔφασαν τὴν μὲν σοφίαν εἶναι θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων ἐπιστήμην· τὴν δὲ φιλοσοφίαν ἄσκησιν τέχνης ἐπιτηδείου. ἐπιτήδειον δ' εἶναι μίαν καὶ ἀνωτάτω τὴν ἀρετήν· ἀρετὰς δὲ τὰς γενικωτάτας τρεῖς, φυσικήν, ἠθικήν, λογι-*

κήν. δι' ἣν αἰτίαν καὶ τριμερής ἐστιν ἡ φιλοσοφία· ἧς τὸ μὲν φυσικόν, τὸ δὲ ἠθικόν, τὸ δὲ λογικόν.

Τέχνην finiebant esse σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐμπειρίᾳ συγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ, Schol. Dion. Thr. ap. Bekk. Anecd. p. 649, 31. Ipsam philosophiam certum vitae genus esse dicebant. Senec. Ep. 89, 7. *Philosophia studium virtutis est, sed per ipsam virtutem.* Sapientiam contra scientiam esse statuebant, vel potius eam scientiam, quae philosophis ad persequendum proposita esset, unde philosophiam et studium sapientiae interpretabantur; Senec. Ep. 89, 3. *philosophia sapientiae amor et affectatio.* Virtutem eadem ratione, qua philosophiam, partiebantur (v. praeter nostrum locum Cic. de Fin. III, 21; 22.), quia omnis virtus posita esset in sapientia (cf. nr. 374. not. a et b; imprimis Plut. de Rep. Stoic. 7.), sapientia autem necessario etiam ad mores et agendum pertineret. Propterea Aristotelis placitum, philosophiam in theoretica potissimum vita cerni, acriter a Chrysippo impugnatur, ap. Plut. de Stoic. Rep. 2. Ὅσοι δὲ ὑπολαμβάνουσι φιλοσόφοις ἐπιβάλλειν μάλιστα τὸν σχολαστικὸν βίον ἀπ' ἀρχῆς, οὗτοί μοι δοκοῦσι διαμαρτάνειν ὑπονοοῦντες διαγωγῆς τινὸς ἕνεκεν δεῖν τοῦτο ποιεῖν ἢ ἄλλου τινὸς τούτῳ παραπλησίου καὶ τὸν ὅλον βίον οὕτω πως διελκύσαι· τοῦτο δ' ἐστιν, ἂν σαφῶς θεωρηθῇ, ἡδέως· οὐ γὰρ δεῖ λανθάνειν τὴν ὑπόνοιαν αὐτῶν, πολλῶν μὲν σαφῶς τοῦτο λεγόντων, οὐκ ὀλίγων δ' ἀδηλότερον.

Diog. L. VII, 40. Εἰκάζουσι δὲ ζῴῳ τὴν φιλοσοφίαν, ὀστοῖς μὲν καὶ νεύροις τὸ λογικὸν προσομοιοῦντες, τοῖς δὲ σαρκωδεστέροις τὸ ἠθικόν, τῇ δὲ ψυχῇ τὸ φυσικόν· ἢ πάλιν ᾠῷ· τὰ μὲν γὰρ ἐκτὸς εἶναι τὸ λογικόν, τὰ δὲ μετὰ ταῦτα τὸ ἠθικόν, τὰ δ' ἐσωτάτω τὸ φυσικόν· ἢ ἀγρῷ παμφόρῳ· τὸν μὲν περιβεβλημένον φραγμὸν τὸ λογικόν, τὸν δὲ καρπὸν τὸ ἠθικόν, τὴν δὲ γῆν ἢ τὰ δένδρα τὸ φυσικόν· ἢ πόλει καλῶς τετειχισμένῃ καὶ κατὰ λόγον διοικουμένῃ· καὶ οὐθὲν μέρος τοῦ ἑτέρου προκεκρίσθαι, καθά τινες αὐτῶν φασίν, ἀλλὰ μεμῖχθαι αὐτά. 378

Cf. Sext. Emp. adv. Math. VII, 17 sqq. τὰ μέρη τῆς φιλοσοφίας ἀχώριστά ἐστιν ἀλλήλων, quod etiam similitudinibus illis ex parte indicatur. Pro προκεκρίσθαι scribendum videtur ἀποκεκρίσθαι. Aldobrand. ab alia secretam. De similitudinibus ab

animali et ovo ductis multum differt Sext. Emp. l. l., eam locum ethicae dans, quem Diogenes physicae, et vice versa. Et fuerunt qui Diogenem ex Sexto emendandum putarent; sed Diogenes ut in ceteris, quae pertinent ad placita Stoicorum, ita etiam in his optimos auctores sequitur. Utrumque tamen recte tradere quae acceperant credideris, sed loqui de diversis temporibus et philosophis. Namque ipsis similitudinibus philosophiae partes apparet non solum arctissime connexas esse significari, sed etiam ad dignitatem differre. Itaque quos Diogenes sequitur, ii physicam ethicae praetulisse videntur, quos Sextus Empiricus, ethicam physicae. Hoc positum est ex recentiorum iudicio, et provocat Sextus ad Posidonium: illud ex veterum Stoicorum praeceptis, quibus physica divina pars philosophiae appellabatur. Sext. Emp. adv. Math. VII, 23. Ita cum primis Chrysippus ap. Plut. de Stoic. Rep. 9. *Πρῶτον μὲν οὖν δοκεῖ μοι κατὰ τὰ ὀρθῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἰρημένα τρία γένη τῶν τοῦ φιλοσόφου θεωρημάτων εἶναι, τὰ μὲν λογικά, τὰ δὲ ἠθικά, τὰ δὲ φυσικά· εἶτα τούτων δεῖν τάττεσθαι πρῶτα μὲν τὰ λογικά, δεύτερα δὲ τὰ ἠθικά, τρίτα δὲ τὰ φυσικά· τῶν δὲ φυσικῶν ἔσχατος εἶναι ὁ περὶ τῶν θεῶν λόγος:* quibus addit Plutarchus: *διὸ καὶ τελετὰς ἠγόρευσαν τὰς τούτων παραδόσεις.* Ceterum illa perperam ita a Plutarcho accipiuntur, tanquam dicerentur de ordine, quem in docendo sequerentur, quum physica potius ante ethicam a Chrysippo quidem tractaretur; Diog. L. VII, 40. *Ἄλλοι δὲ πρῶτον μὲν τὸ λογικὸν τάττουσι, δεύτερον δὲ τὸ φυσικόν, καὶ τρίτον τὸ ἠθικόν· ὧν ἐστι Ζήνων ἐν τῷ περὶ λόγου καὶ Χρύσιππος.* Quare falsus in hoc Plutarchus l. l., si Chrysippum sibi pugnare dicit: *Ἀλλὰ τοῦτόν γε τὸν λόγον, ὃν ἔσχατόν φησι δεῖν τάττεσθαι, περὶ θεῶν, ἔθει προτάττει καὶ προεκτίθησι παντὸς ἠθικοῦ ζητήματος· οὔτε γὰρ περὶ τελῶν, οὔτε περὶ δικαιοσύνης, οὔτε περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, οὔτε περὶ γάμου καὶ παιδοτροφίας, οὔτε περὶ νόμου καὶ πολιτείας φαίνεται τὸ παράπαν φθεγγόμενος, εἰ μή, καθάπερ οἱ τὰ ψηφίσματα ταῖς πόλεσιν εἰσφέροντες προγράφουσιν Ἀγαθὴν Τύχην, οὕτω καὶ αὐτὸς προγράψειε τὸν Δία, τὴν Εἱμαρμένην, τὴν Πρόνοιαν, τὸ συνέχεσθαι μιᾷ δυνάμει τὸν κόσμον ἕνα ὄντα καὶ πεπερασμένον· ὧν οὐθέν ἐστι πεισθῆναι μὴ διὰ βάθους ἐγκραθέντα τοῖς φυσικοῖς λόγοις.* Cf. quae in eandem rem ibidem apponuntur Chrysippi fragmenta et hoc ap. Diog. L. VII, 87. *Ἴσον ἐστὶ τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν τῷ κατ' ἐμπειρίαν τῶν φύσει συμβαινόντων ζῆν, ὥς φησι Χρύσιππος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τελῶν· μέρη γάρ εἰσιν αἱ ἡμέτεραι φύσεις τῆς τοῦ ὅλου.* Cf. Cic. de Fin. III, 9. Idem indicat philosophiae cum agro frugifero comparatio, de

qua ferme conspirant Sextus et Diogenes, hic consentiens cum Philone de Agricult. 3. p. 302. Mang. Etenim si ethice fructus esse dicitur, physice humus vel arbores, haec aperte principalis esse et vere fertilis iudicatur, ethice autem nil nisi fructus palmarius. Logicam sive dialecticam ceteris partibus subiectam fuisse ostendunt omnes illae similitudines. Videbatur ista Stoicis reliquis partibus firmandis excolendisque inservire, Sext. Emp. adv. Math. VII, 23; Philo l. l.; cf. Cic. de Legg. I, 24. init. Qua in re Epicurum quodam modo sequuntur, certe deserunt Platonem et Aristotelem, quibus dialectica et prima philosophia penetralia totius doctrinae esse videbantur. In causa est quod Stoici logicam, si non ad solam cogitationem pertinere statuebant, ut fecit Epicurus, nam tractabat in ea et res cogitatas, *περὶ πραγμάτων, σημαινομένων*, Diog. L. VII, 62., tamen a quaestione de deo et de rerum principiis separandam esse censebant, quod cernitur ex testimoniis Chrysippi supra appositis. Nihilominus logica ab iis amplificata est, cum non solum dialecticas illas de notionibus, enuntiatis, collectionibus quaestiones impense foverent, imprimis Chrysippus, sed rhetoricam etiam in ea tractarent, Diog. L. VII, 41; 42, Cic. de Fin. II, 6, disputationesque insuper de grammatica et poëtica et musica ei adiungerent, Diog. L. VII, 44. De arte grammatica quantum meruerint in vulgus notum est, neque tamen satis dum accurate explicatum. Sed philosophiae omnia ista a Stoicis vindicabantur, quae prius ad encyclias disciplinas referebantur; quocum coniunctum erat quod interior partium ac placitorum connexus ac vinculum laxabatur et dissolvebatur. Accedit ut naturales quaestiones non tali, qua Aristoteles, diligentia pertractarent, Plut. de Stoic. Rep. 29, sed mythologiam et divinationis capita et quae sunt similia physicae adspergerent. De partitione philosophiae partiumque distributione singuli vehementer dissidebant; in qua re iam Cleanthes a Zenone dissensisse fertur ap. Diog. L. VII, 41.

c. Logica.

Diocles Magnesius apud Diog. L. VII, 49. *Ἀρέσκει τοῖς Στωικοῖς τὸν περὶ φαντασίας καὶ αἰσθήσεως προτάττειν λόγον, καθότι τὸ κριτήριον, ᾧ ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γινώσκεται, κατὰ γένος φαντασία ἐστὶ καὶ καθότι ὁ περὶ συγκαταθέσεως καὶ ὁ περὶ καταλήψεως καὶ νοήσεως λόγος προάγων τῶν ἄλλων οὐκ ἄνευ φαν-* 379

τασίας συνίσταται· προηγεῖται γὰρ ἡ φαντασία, εἶθ' ἡ διάνοια ἐκλαλητικὴ ὑπάρχουσα, ὃ πάσχει ὑπὸ τῆς φαντασίας, τοῦτο ἐκφέρει λόγῳ.

Haec pertinent ad dialecticam, quam Chrysippus dividebat in τὰ περὶ σημαίνοντα et τὰ περὶ σημαινόμενα. Diog. L. VII, 62. cf. ib. 43; Senec. Ep. 89. Apud Diog. L. l. l. inveniuntur etiam genera subdivisa, minus ista quidem ad convenientiam doctrinae quam ad subtilitatis cuiusdam in dividendo ostentationem posita: quod cadit in plurimas partitiones Stoicorum. Neque tamen omnes Stoici in his divisionibus consentiebant; v. Diog. L. VII, 41 sq.

380 Plut. de Plac. Ph. IV, 11. Οἱ Στωικοί φασιν· Ὅταν γεννηθῇ ὁ ἄνθρωπος, ἔχει τὸ ἡγεμονικὸν μέρος τῆς ψυχῆς [a] ὥσπερ χαρτίον ἐνεργὸν * εἰς ἀπογραφήν· εἰς τοῦτο μίαν ἑκάστην τῶν ἐννοιῶν ἐναπογράφεται. πρῶτος δὲ ὁ τῆς ἀναγραφῆς τρόπος ὁ διὰ τῶν αἰσθήσεων [b]· αἰσθανόμενοι γάρ τινος ** οἷον λευκοῦ, ἀπελθόντος αὐτοῦ μνήμην ἔχουσιν. ὅταν δὲ ὁμοειδεῖς πολλαὶ μνῆμαι γένωνται, τότε φασὶν ἔχειν ἐμπειρίαν· ἐμπειρία γάρ ἐστι τὸ τῶν ὁμοειδῶν φαντασιῶν *** πλῆθος. τῶν δ' ἐννοιῶν αἱ μὲν φυσικῶς † γίνονται κατὰ τοὺς εἰρημένους τρόπους καὶ ἀνεπιτεχνήτως, αἱ δ' ἤδη δι' ἡμετέρας διδασκαλίας καὶ ἐπιμελείας. αὗται μὲν οὖν ἔννοιαι καλοῦνται μόναι, ἐκεῖναι δὲ καὶ προλήψεις [c]. ὁ δὲ λόγος, καθ' ὃν προσαγορευόμεθα λογικοί, ἐκ τῶν προλήψεων συμπληροῦσθαι λέγεται, κατὰ τὴν δευτέραν †† ἑβδομάδα [d]. ἔστι δὲ νόημα φάντασμα διανοίας λογικοῦ ζῴου· τὸ γὰρ φάντασμα, ἐπειδὰν λογικῇ προσπίπτῃ ψυχῇ, τότε ἐννόημα καλεῖται, εἰληφὸς τοὔνομα παρὰ τὸν νοῦν, διόπερ ὅσα τοῖς ἄλλοις ζῴοις προσπίπτει, ταῦτα φαντάσματα μόνον ἐστίν, ὅσα δὲ καὶ τοῖς θεοῖς καὶ τοῖς ἡμῖν γε, ταῦτα καὶ φαντάσματα κατὰ γένος καὶ ἐννοήματα κατ' εἶδος †††.

*) Olim χάρτης ἐνεργῶν. Corr. Beck. ex cod. Mosq. — **) Olim τινές. Corr. Beck. ex Galeno. — ***) φαντασιῶν add. Galen. — †) Ol. φυσικαί. Corr. Beck. ex Galeno. — ††) Vulgo πρώτην. V. not. d. — †††) Vulgo διόπερ τοῖς

a) Τὸ ἡγεμονικόν idem est, quod prioribus dicebatur νοῦς. cf. Cic. de Nat. D. II, 11. — b) Diog. L. VII, 50. Φαντασία δέ ἐστι τύπωσις ἐν ψυχῇ, τουτέστιν ἀλλοίωσις, ὡς ὁ Χρύσιππος ἐν δυωδεκάτῃ περὶ ψυχῆς ὑφίσταται· οὐδὲ γὰρ δεκτέον τὴν τύπωσιν οἱονεὶ τύπον σφραγιστῆρος, ἐπεὶ ἀνένδεκτόν ἐστι πολλοὺς τύπους κατὰ τὸ αὐτὸ περὶ τὸ αὐτὸ γενέσθαι. Ib. 51. τῶν δὲ φαντασιῶν κατ' αὐτοὺς αἱ μέν εἰσιν αἰσθητικαί, αἱ δ' οὔ· αἰσθητικαὶ μὲν αἱ δι' αἰσθητηρίου ἢ αἰσθητηρίων λαμβανόμεναι, οὐκ αἰσθητικαὶ δὲ αἱ διὰ τῆς διανοίας καθάπερ τῶν ἀσωμάτων καὶ τῶν ἄλλων τῶν λόγῳ λαμβανομένων. Cf. Sext. Emp. adv. Math. VII, 228 sqq., unde intelligitur Zenonem generalem φαντασίας definitionem exhibuisse, Chrysippum autem l. c. disputare contra Cleanthem, qui formationem (τύπωσιν) acceperat tanquam sigilli formam. Φαντασία autem Stoicis et sensuum affectiones complectebatur. Plut. de Pl. Ph. IV, 12. ex Chrysippo, φαντασία μὲν οὖν ἐστι πάθος ἐν τῇ ψυχῇ γινόμενον, ἐνδεικνύμενον ἑαυτό τε* καὶ τὸ πεποιηκός. οἷον ἐπειδὰν δι' ὄψεως θεωρῶμεν τὸ λευκόν, ἐστὶ πάθος τὸ ἐγγεγενημένον διὰ τῆς ὁράσεως ἐν τῇ ψυχῇ. καὶ κατὰ** τοῦτο τὸ πάθος εἰπεῖν ἔχομεν ὅτι ὑπόκειται λευκόν, κινοῦν ἡμᾶς· ὁμοίως καὶ διὰ τῆς ἁφῆς καὶ τῆς ὀσφρήσεως. εἴρηται δὲ φαντασία ἀπὸ τοῦ φωτός· καθάπερ γὰρ τὸ φῶς αὐτὸ δείκνυσι καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐν αὐτῷ περιεχόμενα, καὶ ἡ φαντασία δείκνυσιν ἑαυτὴν καὶ τὸ πεποιηκὸς αὐτήν. Talibus quo pacto notiones rerum sensuum ope in animis imprimerentur expromere tentabant. — c) His explicatur quo pacto notiones in animo existant. Diog. L. VII, 54. ἔστι δ' ἡ πρόληψις ἔννοια φυσικὴ τῶν καθόλου. Diversae causae a Stoicis enumerabantur, unde quod in cogitationibus nostris inesset generale existeret. Diog. L. VII, 52. τῶν γὰρ νοουμένων τὰ μὲν κατὰ περίπτωσιν ἐνοήθη, τὰ δὲ καθ' ὁμοιότητα, τὰ δὲ κατ' ἀναλογίαν, τὰ δὲ κατὰ μετάθεσιν, τὰ δὲ κατὰ σύνθεσιν, τὰ δὲ κατ' ἐναντίωσιν. Cic. de Fin. III, 10. De discrimine inter visa naturalia et artificialia v. Diog. L. VII, 51. καὶ αἱ μέν (sc. τῶν φαντασιῶν) εἰσι τεχνικαί, αἱ δὲ ἄτεχνοι· ἄλλως γοῦν θεωρεῖται ὑπὸ τεχνίτου εἰκὼν καὶ ἄλλως ὑπὸ ἀτέχνου. — d) Ἑβδομάς est spatium septem annorum. Edebatur κατὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα, sed legendum esse δευτέραν cernitur ex

---

ἄλλοις ζῴοις οὐ προσπίπτει φαντάσματα. ὅσα δὲ καὶ τοῖς θεοῖς καὶ ἡμῖν γε, ταῦτα φαντάσματα μόνον ἐστίν· ὅσα δὲ ἡμῖν, ταῦτα καὶ φαντάσματα κτλ. In cod. Mosq. desunt φαντάσματα μόνον ἐστίν· ὅσα δὲ ἡμῖν.

*) Vulgo ἑαυτῷ καί. Galen. αὐτό τε. Corr. Wyttenb. — **) κατὰ ins. e coni. Wyttenb.

Diog. L. VII, 55. *Ζῴου μέν ἐστι φωνὴ ἀὴρ ὑπὸ ὁρμῆς πεπληγμένος, ἀνθρώπου δέ ἐστιν ἔναρθρος καὶ ἀπὸ διανοίας ἐκπεμπομένη, ὡς ὁ Διογένης φησίν, ἥτις ἀπὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν τελειοῦται.* Plutarch. de Plac. Ph. V, 23. *ἄρχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους τελειότητος περὶ τὴν δευτέραν ἑβδομάδα· — — περὶ δὲ τὴν δευτέραν ἑβδομάδα ἔννοια γίνεται καλοῦ τε καὶ κακοῦ.* — *Λόγον* intellige syllogismum, Diog. L. VII, 76.; sed comprehendit ille et boni perspicientiam, Diog. L. VII, 86; Cic. de Fin. III, 6.

381 Cic. Acad. post. I, 11. Plurima autem in illa tertia philosophiae parte (sc. rationali) mutavit (sc. Zeno); in qua primum de sensibus ipsis quaedam dixit nova, quos punctos * esse censuit e quadam quasi impulsione oblata extrinsecus, quam ille *φαντασίαν*, nos visum appellemus licet. — — Sed ad haec, quae visa sunt et quasi accepta sensibus, assensionem adiungit animorum; quam esse vult in nobis positam et voluntariam. Visis non omnibus adiungebat fidem, sed iis solum, quae propriam quandam haberent declarationem earum rerum, quae viderentur: id autem visum, quum ipsum per se cerneretur, comprehensibile (Feretis hoc? ** Nos vero, inquit. Quonam enim modo *κατάληπτον* diceres?): sed quum acceptum iam et approbatum esset comprehensionem appellabat, similem iis rebus, quae manu prenderentur; ex quo etiam nomen hoc duxerat, quum eo verbo antea nemo tali in re usus esset. — — E quo sensibus etiam fidem tribuebat, quod, ut supra dixi, comprehensio facta sensibus et vera esse illi et fidelis videbatur, non quod omnia quae essent in re comprehenderet, sed quia nihil quod cadere in eam posset relinqueret quodque natura quasi normam scientiae et principium sui dedisset unde postea notiones rerum in animis imprimerentur (e quibus non principia solum sed latiores quaedam ad rationem inveniendam viae reperiuntur), errorem autem et

---

*) Codd. *iunctos*. *punctos* susp. Huelsemann. — **) Codd. *haec*. Corr. Orelli.

temeritatem et ignorantiam et opinationem et suspicionem et uno nomine omnia quae essent aliena firmae et constantis assensionis a virtute sapientiaque removebat.

Φαντασίᾳ καταληπτικῇ et *προλήψει* Stoici veritatem aestimari censebant. Diog. L. VII, 54. Ὁ δὲ Χρύσιππος — — κριτήριά φησιν εἶναι αἴσθησιν καὶ πρόληψιν. Quibus quae adiiciuntur a Suida s. v. πρόληψις ex Chrysippo et Posidonio, γνῶσις et ὀρθὸς λόγος, a recentioribus ex notione προλήψεως derivata esse videntur. Sed πρόληψις nil est nisi effectus φαντασίας καταληπτικῆς: de cuius notione v. Diog. L. VII, 46. τῆς δὲ φαντασίας τὴν μὲν καταληπτικήν, τὴν δὲ ἀκατάληπτον· καταληπτικὴν μέν, ἣν κριτήριον εἶναι τῶν πραγμάτων φασί, τὴν γινομένην ἀπὸ ὑπάρχοντος κατ' αὐτὸ τὸ ὑπάρχον ἐναπεσφραγισμένην καὶ ἐναπομεμαγμένην· ἀκατάληπτον δὲ τὴν μὴ ἀπὸ ὑπάρχοντος ἢ ἀπὸ ὑπάρχοντος μέν, μὴ κατ' αὐτὸ δὲ τὸ ὑπάρχον, τὴν μὴ τρανὸν ἔχουσαν ἔκτυπον. cf. Sext. Emp. adv. Math. VII, 258; Hyp. Pyrrh. II, 4. Chrysippus distinguebat inter φαντασίαν, φανταστὸν et φανταστικόν. Plut. de Pl. Ph. IV, 12. φανταστὸν δὲ τὸ ποιοῦν τὴν φαντασίαν, οἷον τὸ λευκὸν καὶ τὸ ψυχρόν, καὶ πᾶν ὅ τι ἂν δύνηται κινεῖν τὴν ψυχήν, τοῦτ' ἔστι φανταστόν· φανταστικὸν δέ ἐστι διάκενος ἑλκυσμός, πάθος ἐν τῇ ψυχῇ ἀπ' οὐδενὸς φανταστοῦ γινόμενον· καθάπερ ἐπὶ τοῦ σκιαμαχοῦντος καὶ κενὰς* ἐπιφέροντος τὰς χεῖρας· τῇ γὰρ φαντασίᾳ ὑπόκειταί τι φανταστόν, τῷ δὲ φανταστικῷ οὐδέν. cf. Sext. Emp. adv. Math. VII, 241. Τὸ φανταστικὸν igitur est ἡ φαντασία ἀκατάληπτος, ἡ μὴ ἀπὸ ὑπάρχοντος. Distinguebatur enim a Stoicis inter veras et falsas cogitationes, quin etiam inter vera et falsa visa, neque sensuum fidem plane sinceram esse rebantur. Differt autem verum visum a falso eo, quod et veritatem suam nobis facillime persuadet et perspicuitate sua nobis sponte veluti iniungitur. Plut. de Pl. Ph. IV, 12; Cic. Ac. pr. II, 12. *Ut enim necesse est lancem in libra ponderibus impositis deprimi, sic animum perspicuis cedere. Nam quomodo non potest animal ullum non appetere id, quod accommodatum ad naturam appareat (Graeci id* οἰκεῖον *appellant): sic non potest obiectam rem perspicuam non approbare.* Nihilominus approbationem (συγκατάθεσιν) liberam esse volebant, quippe quae ex ipsa natura animi procederet. Cic. de Fato 18. Exercitatione eam virtutem rationi conciliare studebant, ut nonnisi καταληπτικὴ φαντασία ei probaretur, nunquam quod alienum esset

---

*) Reisk. coni. κενοῖς.

firmae assensionis atque opinatio. Diog. L. VII, 46 sq. Sapientis esse nunquam opinari. Cic. Ac. pr. II, 24.

382 Cic. Acad. pr. II, 47. At scire negatis quemquam rem ullam nisi sapientem. Et hoc quidem Zeno gestu conficiebat. Nam quum extensis digitis adversam manum ostenderat, visum, inquiebat, huiusmodi est. Deinde quum paullum digitos constrinxerat, assensus huiusmodi. Tum quum plane compresserat pugnumque fecerat, comprehensionem illam esse dicebat; qua ex similitudine etiam nomen ei rei, quod ante non fuerat, *κατάληψιν*, imposuit. Quum autem laevam manum adverterat et illum pugnum arcte vehementerque compresserat, scientiam talem esse dicebat; cuius compotem nisi sapientem esse neminem.

Firmitas scientiae, qua praestat simplici *καταλήψει*, censetur eo, quod sapiens exercitatissimus est in veris et falsis dignoscendis, pluribusque visis artificialibus in unum coniungendis. Stob. Ecl. Eth. II, p. 128. *Εἶναι δὲ τὴν ἐπιστήμην κατάληψιν ἀσφαλῆ καὶ ἀμετάπτωτον ὑπὸ λόγου· ἑτέραν δὲ ἐπιστήμην σύστημα ἐξ ἐπιστημῶν τοιούτων, οἷον ἡ τῶν κατὰ μέρος λογικὴ ἐν τῷ σπουδαίῳ ὑπάρχουσα· ἄλλην δὲ σύστημα ἐξ ἐπιστημῶν τεχνικῶν ἐξ αὑτοῦ ἔχον τὸ βέβαιον, ὡς ἔχουσιν αἱ ἀρεταί· ἄλλην δὲ ἕξιν φαντασιῶν δεκτικὴν ἀμετάπτωτον ὑπὸ λόγου, ἥντινά φασιν ἐν τόνῳ καὶ δυνάμει κεῖσθαι.* cf. Diog. L. VII, 47; Cic. Ac. post. I, 11. Scientia igitur cum non fiat nisi approbatione retentioneque et collectione visorum et, quae ex illis procedunt, notitiarum, consentaneum erat ut cognitionem, quae fieret per sensus, latissime patere existimarent. Quid quod etiam boni et mali sensum esse dicebant. Chrysipp. ap. Plut. de Stoic. Rep. 19. *Ὅτι μὲν γὰρ αἰσθητά ἐστι τἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ καὶ τούτοις ἐκποιεῖ λέγειν· οὐ γὰρ μόνον τὰ* πάθη ἐστὶν αἰσθητὰ σὺν τοῖς εἴδεσιν, οἷον λύπη καὶ φόβος καὶ τὰ παραπλήσια, ἀλλὰ καὶ κλοπῆς καὶ μοιχείας καὶ τῶν ὁμοίων ἐστὶν αἰσθέσθαι, καὶ καθόλου** ἀφροσύνης καὶ δειλίας καὶ ἄλλων οὐκ ὀλίγων κακιῶν· οὐδὲ μόνον χαρᾶς καὶ εὐεργεσιῶν καὶ ἄλλων πολλῶν κατορθώσεων, ἀλλὰ φρονήσεως καὶ ἀνδρείας καὶ τῶν λοιπῶν ἀρετῶν.* cf. adv. Stoic. 9; Diog. L. VII, 53. *φυσικῶς*

---

*) Vulgo *ὄντα*. Corr. Reiske. — **) Coni. Reiske. Vulgo *γὰρ ὅλον*.

δὲ νοεῖται δίκαιον τι* καὶ ἀγαθόν. Plut. de Stoic. Rep. 17. τὸν περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν λόγον, ὃν αὐτὸς (sc. ὁ Χρύσιππος) εἰσάγει καὶ δοκιμάζει, συμφωνότατον εἶναί φησι τῷ βίῳ καὶ μάλιστα τῶν ἐμφύτων ἅπτεσθαι προλήψεων. Ita omnes notiones effectus sensuum esse rati (v. nr. 380. c.), acerrime patrocinabantur τῇ συνηθείᾳ, i. e. vulgari rationi cogitandi, de qua particulari scriptione quaesiverat Chrysippus, v. Cic. Ac. pr. II, 27; Plut. de Stoic. Rep. 10. V. nr. 375. not. c. Dicebant Stoici suam disciplinam solam congruere cum natura, ὁμολογεῖν τῇ φύσει, Plut. adv. Stoic. 3.

Sext. Emp. adv. Math. VIII, 10. *Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς* 383
*Στοᾶς λέγουσι μὲν τῶν τε αἰσθητῶν τινὰ καὶ τῶν νοητῶν ἀληθῆ· οὐκ ἐξ εὐθείας δὲ τὰ αἰσθητά, ἀλλὰ κατὰ ἀναφορὰν τὴν ὡς ἐπὶ τὰ παρακείμενα τούτοις νοητά. ἀληθὲς γάρ ἐστι κατ' αὐτοὺς τὸ ὑπάρχον καὶ ἀντικείμενόν τινι· καὶ ψεῦδος τὸ μὴ ὑπάρχον καὶ*** *ἀντικείμενόν τινι. ὅπερ ἀσώματον ἀξίωμα καθεστὼς νοητὸν εἶναι.* 11. *Ἀλλ' ἡ μὲν πρώτη περὶ ἀληθοῦς διαφωνία τοιαύτη τις ὑπῆρχεν. ἦν δὲ καὶ ἄλλη τις παρὰ τούτοις διάστασις, καθ' ἣν οἱ μὲν περὶ τὰ σημαινόμενα τὸ ἀληθές τε καὶ ψεῦδος ὑπεστήσαντο, οἱ δὲ περὶ τῇ φωνῇ, οἱ δὲ περὶ τῇ κινήσει τῆς διανοίας. καὶ δὴ τῆς μὲν πρώτης δόξης προεστήκασιν οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, τρία φάμενοι συζυγεῖν ἀλλήλοις, τό τε σημαινόμενον καὶ τὸ σημαῖνον καὶ τὸ τυγχάνον.* 12. *ὧν σημαῖνον μὲν εἶναι τὴν φωνήν, οἷον τὴν Δίων· σημαινόμενον δὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ ὑπ' αὐτῆς δηλούμενον καὶ οὗ ἡμεῖς μὲν ἀντιλαμβανόμεθα τῇ ἡμετέρᾳ παρυφισταμένου διανοίᾳ, οἱ δὲ βάρβαροι οὐκ ἐπαΐουσι καίπερ τῆς φωνῆς ἀκούοντες· τυγχάνον δὲ τὸ ἐκτὸς ὑποκείμενον, ὥσπερ αὐτὸς ὁ Δίων. τούτων δὲ δύο μὲν εἶναι σώματα, καθάπερ τὴν φωνὴν καὶ τὸ τυγχάνον, ἓν δὲ ἀσώματον, ὥσπερ τὸ σημαινόμενον πρᾶγμα καὶ λεκτόν, ὅπερ ἀληθές τε γίνεται ἢ ψεῦδος.*

---

*) Vulgo *δίκαιόν τι*. — **) Vulgo *καὶ μή*. cf. ib. VIII, 85; 88.

Stoicis corporeum erat quidquid veritatem habere videbatur. Distinguebant autem inter veritatem et verum. Sext. Emp. adv. Math. VII, 38. *Τὴν δὲ ἀλήθειαν οἴονταί τινες καὶ μάλιστα οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς διαφέρειν τἀληθοῦς, — — παρόσον ἡ μὲν ἀλήθεια σῶμά ἐστι, τὸ δὲ ἀληθὲς ἀσώματον ὑπῆρχε. καὶ εἰκότως, φασί· τουτὶ μὲν γὰρ ἀξίωμά ἐστι, τὸ δὲ ἀξίωμα λεκτόν, τὸ δὲ λεκτὸν ἀσώματον.* Verum igitur ad idem genus referendum duxerunt atque inane, Diog. L. VII, 140, negabantque verum revera esse et quicquam ab eo effici posse; quapropter vel vocem praestare vero dicebant, Plut. adv. Stoic. 30. *ὄντα γὰρ μόνα τὰ σώματα καλοῦσιν.* Diog. L. VII, 56. *πᾶν γὰρ τὸ ποιοῦν σῶμά ἐστι, ποιεῖ δὲ ἡ φωνὴ προσιοῦσα τοῖς ἀκούουσιν ἀπὸ τῶν φωνούντων.* Veritas igitur ad res pertinet, verum ad intellectum dumtaxat orationis. Quod si praeter ista esse *νοητόν*, et sensa non vera esse statuebant nisi si revocarentur ad *νοητόν*, nihilominus ipsum *νοητὸν* non existere dicebant nisi quatenus pertineret ad intellectum orationis, sensa contra et corpora separatim existere atque absolute. Propterea et Platonicam de ideis doctrinam et Aristotelicam de formis impugnabant. Plut. de Plac. Ph. I, 10. *οἱ ἀπὸ Ζήνωνος Στωικοὶ ἐννοήματα ἡμέτερα τὰς ἰδέας ἔφασαν.* Stob. Ecl. I, p. 332. Negabant enim generale quicquam existere praeter id, quod in cogitationibus nostris inesset, neque verum esse nisi in attributis rerum particularium affirmabant. Sext. Emp. adv. Math. VII, 246. *Οὔτε δὲ ἀληθεῖς οὔτε ψευδεῖς εἰσὶν αἱ γενικαί* (sc. *φαντασίαι*). *ὧν γὰρ τὰ εἴδη τοῖα ἢ τοῖα, τούτων τὰ γένη οὔτε τοῖα οὔτε τοῖα.* Simpl. in Cat. fol. 26 B. ed. Bas. Ioann. Damasc. Parall. Sacr. in App. Stob. Floril. p. 432. ed. Gaisf. Talibus distinctionibus cum verum generali, quippe in quo scientia posita esset, vindicare tentarent, simul constare sibi volebant et in eo manere, quod negaverant generale revera esse. Neque iis verum aliud esse nisi imago veritatis videbatur. Diog. L. VII, 60. *γένος δέ ἐστι πλειόνων καὶ ἀναφαιρέτων ἐννοημάτων σύλληψις.* Ib. 61. *ἐννόημα δέ ἐστι φάντασμα διανοίας, οὔτε τι ὂν οὔτε ποιόν, ὡσανεὶ δέ τι ὂν καὶ ὡσανεὶ ποιόν, οἷον γίνεται ἀνατύπωμα ἵππου καὶ μὴ παρόντος.* Scientiam autem absoluta veritate aestimari dicebant, singularum rerum notiones absolute, ut videtur, exprimi posse existimantes systemate cogitationum generalium. Sext. Emp. VII, 40 sq. Certe id agebant, ut absolutum, quo continerentur omnes notiones, systema conficerent; quo pertinent disputationes de notionibus summis et infimis, Diog. L. VII, 61, de categoriis, Simpl. in Arist. Cat. fol. 16 B., h. e. de summis notionum generibus, quorum quatuor esse docebant, *τὸ ὑποκείμενον, τὸ ποιόν, τὸ*

πῶς ἔχον, τὸ πρός τι πως ἔχον: de quibus mancis tantum et ambiguis notationibus traditur, ut lubricum sit definitius de iis existimare. cf. Petersen Philosophiae Chrysippeae Fundamenta. Altonae 1827. et nr. 384. not. b. Neque etiam ipsi Stoici hos locos ita tractasse videntur, ut aliquid certi efficerent sibive constarent, quandoquidem ne de summa quidem notione inter eos convenisse perhibetur, Diog. L. VII, 61, Senec. Ep. 58, 12, ut sileamus de dissensionibus circa partitiones philosophiae.

d. Physica.

Diog. L. VII, 134. *Δοκεῖ δ' αὐτοῖς ἀρχὰς εἶναι* 384
τῶν ὅλων δύο, τὸ ποιοῦν καὶ τὸ πάσχον· τὸ μὲν οὖν πάσχον εἶναι τὴν ἄποιον οὐσίαν, τὴν ὕλην, τὸ δὲ ποιοῦν τὸν ἐν αὐτῇ λόγον, τὸν θεόν· τοῦτον γὰρ ὄντα ἀΐδιον διὰ πάσης αὐτῆς δημιουργεῖν ἕκαστα. Ib. 135. *ἕν τε εἶναι θεὸν καὶ νοῦν καὶ εἱμαρμένην καὶ Δία, πολλαῖς τε ἑτέραις ὀνομασίαις προσονομάζεσθαι.* 136. *κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν καθ' αὑτὸν ὄντα τρέπειν τὴν πᾶσαν οὐσίαν δι' ἀέρος εἰς ὕδωρ· καὶ ὥσπερ ἐν τῇ γονῇ τὸ σπέρμα περιέχεται, οὕτω καὶ τοῦτον σπερματικὸν λόγον* [a] *ὄντα τοῦ κόσμου τοιόνδε ὑπολιπέσθαι ἐν τῷ ὑγρῷ, εὐεργὸν αὑτῷ ποιοῦντα τὴν ὕλην πρὸς τὴν τῶν ἑξῆς γένεσιν, εἶτα ἀπογεννᾶν πρῶτον τὰ τέσσαρα στοιχεῖα, πῦρ, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν.* Ib. 137. *λέγουσι δὲ κόσμον τριχῶς, αὐτόν τε τὸν θεὸν τὸν ἐκ τῆς ἁπάσης οὐσίας ἰδίως ποιόν* [b], *ὃς δὴ ἄφθαρτός ἐστι καὶ ἀγέννητος, δημιουργὸς ὢν τῆς διακοσμήσεως, κατὰ χρόνων ποιὰς περιόδους ἀναλίσκων εἰς ἑαυτὸν τὴν ἅπασαν οὐσίαν καὶ πάλιν ἐξ ἑαυτοῦ γεννῶν.* 138. *καὶ αὐτὴν δὲ τὴν διακόσμησιν τῶν ἀστέρων κόσμον εἶναι λέγουσι καὶ τρίτον τὸ συνεστηκὸς ἐξ ἀμφοῖν. — τὸν δὴ κόσμον οἰκεῖσθαι κατὰ νοῦν καὶ πρόνοιαν — — εἰς ἅπαν αὐτοῦ μέρος διήκοντος τοῦ νοῦ, καθάπερ ἐφ' ἡμῶν τῆς ψυχῆς.* Ib. 139. *οὕτω δὴ καὶ τὸν ὅλον κόσμον ζῷον ὄντα καὶ ἔμψυχον καὶ λογικὸν ἔχειν ἡγεμονικὸν μὲν τὸν αἰθέρα, καθά φησιν Ἀντίπατρος — —. Χρύσιππος*

δὲ — — τὸν οὐρανόν φησι τὸ ἡγεμονικὸν τοῦ κόσμου, Κλεάνθης δὲ τὸν ἥλιον· ὁ μέντοι Χρύσιππος διαφορώτερον πάλιν τὸ καθαρώτερον τοῦ αἰθέρος. Ib. 147. θεὸν δὲ εἶναι ζῷον ἀθάνατον, λογικόν, τέλειον ἢ νοερὸν ἐν εὐδαιμονίᾳ, κακοῦ παντὸς ἀνεπίδεκτον, προνοητικὸν κόσμου τε καὶ τῶν ἐν κόσμῳ· μὴ εἶναι μέντοι ἀνθρωπόμορφον, εἶναι δὲ τὸν μὲν δημιουργὸν τῶν ὅλων καὶ ὥσπερ πατέρα πάντων κοινῶς τε καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ τὸ διῆκον διὰ πάντων, ὃ πολλαῖς προσηγορίαις προσονομάζεται κατὰ τὰς δυνάμεις. Δία μὲν γάρ φασι δι' ὃν τὰ πάντα, Ζῆνα δὲ καλοῦσι παρ' ὅσον τοῦ ζῆν αἴτιός ἐστιν ἢ διὰ τοῦ ζῆν κεχώρηκεν, Ἀθηνᾶν δὲ κατὰ τὴν εἰς αἰθέρα διάτασιν τοῦ ἡγεμονικοῦ αὐτοῦ, Ἥραν δὲ κατὰ τὴν εἰς ἀέρα, καὶ Ἥφαιστον κατὰ τὴν εἰς τὸ τεχνικὸν πῦρ,[a] καὶ Ποσειδῶνα κατὰ τὴν εἰς τὸ ὑγρόν, καὶ Δήμητραν κατὰ τὴν εἰς γῆν· ὁμοίως δὲ καὶ τὰς ἄλλας προσηγορίας ἐχόμενοί τινος οἰκειότητος ἀπέδοσαν. Plut. de Pl. Ph. I, 7. Οἱ Στωικοὶ νοερὸν * θεὸν ἀποφαίνονται, πῦρ τεχνικὸν ὁδῷ [b] βαδίζον ἐπὶ γενέσει κόσμου, ἐμπεριειληφὸς πάντας τοὺς σπερματικοὺς λόγους, καθ' οὓς ἕκαστα καθ' εἱμαρμένην γίνεται, καὶ πνεῦμα μὲν διῆκον δι' ὅλου τοῦ κόσμου, τὰς δὲ προσηγορίας μεταλαμβάνον κατὰ τὰς τῆς ὕλης, δι' ἧς κεχώρηκε **, παραλλάξεις.

a) Cf. nr. 387. not. — b) Hoc referendum ad categorias Stoicorum, de quibus v. nr. 383. not. Οὐσίαν dicebant materiam, Stob. Ecl. I, p. 324; Diog. L. VII, 150: οὐσίαν δέ φασι τῶν ὄντων ἁπάντων τὴν πρώτην ὕλην. Haec est τὸ ὑποκείμενον, quod in varias qualitates effunditur; v. Porphyr. ap. Simpl. in Cat. fol. 12. Δ. διττὸν — ἐστὶ τὸ ὑποκείμενον — κατά τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς — ἥ τε γὰρ ἄποιος ὕλη — — πρῶτόν ἐστι τοῦ ὑποκειμένου σημαινόμενον· καὶ δεύτερον ὃ κοινῶς ποιὸν ἢ ἰδίως ὑφίσταται· ὑποκείμενον γὰρ καὶ ὁ χαλκός ἐστι καὶ ὁ Σωκράτης.

*) Vulg. κοινότερον: emendavimus ex Stob. Ecl. I, p. 64; cf. Euseb. Pr. Ev. XV, 16; Diog. L. VII, 147. — **) Ita Wyttb. ex Galeno: Vulgo δι' ὅλης τῆς ὕλης, δι' ἧς κεχώρηκει, παραλλάξει. Beck. δι' ὅλης τῆς ὕ., δ. ἧ. κεχωρήκει, παραλλάξεις.

Est igitur τὸ κοινῶς ποιόν materia minus dum condita ac formata, ἰδίως ποιὸν ea materia, quae in formas rerum individuarum iamiam emicuit. — c) Stob. Ecl. I, p. 538. Δύο γὰρ γένη πυρός, τὸ μὲν ἄτεχνον καὶ μεταβάλλον εἰς ἑαυτὸ τὴν τροφήν, τὸ δὲ τεχνικὸν αὐξητικόν τε καὶ τηρητικόν, οἷον ἐν τοῖς φυτοῖς ἐστὶ καὶ ζώοις· ὃ δὴ φύσις ἐστὶ καὶ ψυχή. — d) Stob. Ecl. I, p. 316. τεταγμένως καὶ ὁδῷ. ib. 374. ὁδῷ καὶ συμφώνως διεξιούσης τῆς περιόδου. Quod accipiendum videtur de via, quam Heraclitus dicebat (v. supra nr. 42.) ἄνω καὶ κάτω. Namque Heraclitum in plurimis physice Stoicorum sequebatur.

Non spernebant Stoici vulgares de diis opiniones, sed proficiscebantur ab iis, quum deos esse demonstrarent; magnum enim cur deos esse confiteremur argumentum in eo cerni, quod omnium gentium generumque hominibus ita videretur. Propterea et multi erant in fabulis poetarum allegandis et interpretandis, in quibus *physicam rationem non ineleganten*, ut ait Cic. de Nat. D. II, 24, inclusam esse putabant. Ceterorum argumentorum gravissimum in eo positum est, quod causam activam oppositam esse materiae patienti et mutabili docebant. Senec. Ep. 65, 2. *Dicunt, ut scis, Stoici nostri duo esse in rerum natura, ex quibus omnia fiant, causam et materiam. Materia iacet iners, res ad omnia parata, cessatura si nemo moveat. Causa autem, id est Ratio, materiam format et quocunque vult versat, ex illa varia opera producit. Esse debet ergo unde aliquid fiat, deinde a quo fiat. Hoc causa est, illud materia.* Sed causam moventem non separatam esse a materia tradebant, sed insinuatam permeare per illam, eamque intra effingere et regere, velut animal regeretur ab anima. Simul id agebant, ut causam non sine ratione esse motusque illos naturae non esse sine mente evincerent, pulchritudinem mundi ad id et varietatem ordinemque argumentati; Cic. de Nat. D. II, 5; 6. Sext. Emp. adv. Math. IX, 111 sqq. Quo pertinet etiam quod dicebant omnia uno rigore teneri et aequabili causarum atque effectuum continuatione, qua maxima minimis apta sint atque connexa. Id multis similitudinibus exprimebant. Plut. adv. Stoic. 37. *Χρύσιππος — οὐδὲν ἀπέχειν φάμενος οἶνον σταλαγμὸν ἕνα κεράσαι τὴν θάλασσαν· καὶ ἵνα δὴ μὴ τοῦτο θαυμάζωμεν, εἰς ὅλον φησὶ τὸν κόσμον διατενεῖν τῇ κράσει τὸν σταλαγμόν.* Diog. L. VII, 151; Galen. de Hipp. et Plat. Plac. VII, p. 619. Unde etiam hoc efficiebant, nonnisi unam in mundo inesse causam agentem et animantem, qua contineretur τὸ ἡγεμονικόν. Cic. de Nat. D. II, 11. *Natura est igitur, quae contineat mundum omnem eumque tueatur,*

et ea quidem non sine sensu atque ratione; omnem enim naturam necesse est, quae non solitaria sit neque simplex sed cum alio iuncta atque connexa, habere aliquem in se principatum, ut in homine mentem, in bellua quiddam simile mentis, unde oriantur rerum appetitus. In arborum autem et earum rerum, quae gignuntur e terra, radicibus inesse principatus putatur. Principatum autem id dico, quod Graeci ἡγεμονικὸν vocant, quo nihil in quoque genere nec potest nec debet esse praestantius. Itaque necesse est illud etiam, in quo sit totius naturae principatus, esse omnium optimum omniumque rerum potestate dominatuque dignissimum. His vides opponi deum et materiam, sed tollitur duplex ista causarum ratio, quod materiam a dei nutu pendere docebant, universique mundi regimen penes causam moventem et animantem esse, qua nihil posset esse potentius. Materiam esse οὐσίαν dei, deumque eam in se consumere atque ex se in vicem exserere, Diog. L. VII, 137. Haec est Stoicorum doctrina de mundi ex igni origine deque combustionibus mundi, quas post statos temporum decursus fieri tradebant. Causam enim illam animantem esse ignem artificiosum putabant, quem distinguebant ab igni elementari. Cic. de Nat. D. II, 9. *Omne igitur quod vivit, sive animal sive terra editum, id vivit propter inclusum in eo calorem. Ex quo intelligi debet eam caloris naturam vim habere in se vitalem per omnem mundum pertinentem.* Neque tamen solum ignem artificiosum τὸ ἡγεμονικὸν esse putabant, sed etiam aetherem, τὸ πνεῦμα διῆκον δι' ὅλου τοῦ κόσμου, et coelum, et solem; nam fluctuabant istis nominibus, neque in singulis quaestionibus naturalibus sibi constabant. Aetherem et πνεῦμα idem significare affirmat Stob. Ecl. I, p. 374. — Deum igitur per omnem mundum commeare docebant, dirimentes tamen inter mundum et deum, si loquuntur de mundo oriente et intereunte. In deum revertitur mundus, ubi comburitur; gignitur ex eodem, ubi denuo conflatur; consistentis autem mundi deus intima anima et vis est, omniumque formarum ac mutationum causa immanens. Chrysipp. ap. Stob. Ecl. I, p. 312 sq. Ex eadem doctrina consequitur omnia corporea esse, v. nr. 383. not., et singula corpora per se invicem penetrare, eadem ratione qua vis animans per universum mundum porrigitur. Stob. Ecl. I, p. 376. ex Chrysippo: Ὁμοίως δὲ κἀπὶ τῶν ἐν ἡμῖν ψυχῶν ἔχει· δι' ὅλων γὰρ τῶν σωμάτων ἡμῶν ἀντιπαρεκτείνουσιν· ἀρέσκει γὰρ αὐτοῖς (τοῖς Στωικοῖς) σῶμα διὰ σώματος ἀντιπαρήκειν. Singulas res omnes deo subiectas esse neque fieri nisi dei arbitrio statuebant, unde deum Εἱμαρμένην quoque dicebant, quandoquidem omnia ad causarum et effe-

ctuum connexum atque necessitatem revocanda esse putabant. Quam necessitatem cum non sine ratione ac mente esse persuasum haberent, adiiciebant omnia gubernari providentia.

Diog. L. VII, 140. *Ἕνα τὸν κόσμον εἶναι καὶ τοῦτον* 385
πεπερασμένον, σχῆμα ἔχοντα σφαιροειδές· πρὸς γὰρ τὴν
κίνησιν ἁρμοδιώτατον τὸ τοιοῦτον. a — *ἔξωθεν δὲ αὐτοῦ*
περικεχυμένον εἶναι τὸ κενὸν ἄπειρον, ὅπερ ἀσώματον εἶ-
ναι. ἀσώματον δὲ τὸ οἷόν τε κατέχεσθαι ὑπὸ σωμάτων οὐ
κατεχόμενον. ἐν δὲ τῷ κόσμῳ μηδὲν εἶναι κενόν, ἀλλ' ἡνῶ-
σθαι αὐτόν· τοῦτο γὰρ ἀναγκάζειν τὴν τῶν οὐρανίων
πρὸς τὰ ἐπίγεια σύμπνοιαν καὶ συντονίαν. Ib. 141. *ἔτι*
δὲ καὶ τὸν χρόνον ἀσώματον, διάστημα ὄντα τῆς τοῦ
κόσμου κινήσεως· τούτου δὲ τὸν μὲν παρῳχηκότα καὶ
τὸν μέλλοντα ἀπείρους, τὸν δὲ ἐνεστῶτα πεπερασμένον.

a) Consentaneum erat et pulchritudinem formarum respici. cf. Cic. de Nat. D. II, 22; Plut. de Pl. Ph. I, 6.

Quod putabant mundum finitum esse pertinet eodem, quo quod materiam eum formatam esse et corporatum dicebant. Sed ab infiniti cogitatione omnino abhorrebant, id quod in Platone quoque et Aristotele animadvertimus. Unde Chrysippus, etsi dabat materiam in infinitum dividi posse, tamen nolebat eam divisum iri in infinitum concedere. Diog. L. VII, 150; 151. Stob. Ecl. I, p. 344. Contra quicquid non corporeum esset, infinitum esse dicebant. Stob. Ecl. I, p. 392. *Καθάπερ δὲ τὸ σωματικὸν πεπερασμένον εἶναι, οὕτως τὸ ἀσώματον ἄπειρον· ὅ τε γὰρ χρόνος ἄπειρος καὶ τὸ κενόν. ὥσπερ γὰρ τὸ μηδὲν οὐδέν ἐστι πέρας, οὕτως καὶ τοῦ μηδενός, οἷόν ἐστι τὸ κενόν.* De generibus rerum incorporearum v. Sext. Emp. adv. Math. X, 218. *τῶν δὲ ἀσωμάτων τέσσαρα εἴδη καταριθμοῦνται, ὡς λεκτὸν καὶ κενὸν καὶ τόπον καὶ χρόνον.* De loco dissentit Stob. Ecl. l. l.; *λεκτόν* quid dicatur v. nr. 383. not. Videntur enim huic eas actiones omnes subiecisse, quae rebus attribuuntur; quas *συμβεβηκότα* et non corporeas esse dicebant. Corpus contra iis esse videbatur cuicunque aliquid attribueretur. Itaque quidquid efficeret aliquid aut quod efficeretur, esse corpus: actiones contra et passiones incorporalia esse affirmabant. Sext. Emp. adv. Math. IX, 211. *Στωικοὶ μὲν πᾶν αἴτιον σῶμά φασι σώματι ἀσωμάτου τινὸς αἴτιον γίνεσθαι· οἷον σῶμα μὲν τὸ σμιλίον, σώματι δὲ τῇ σαρκί, ἀσωμάτου δὲ τοῦ τέμνεσθαι κατηγορήματος.* cf. Stob. Ecl. I, p. 336 sq.; Seneca Ep. 117, 2. *Sapere — — incor-*

porale est et accidens alteri, id est sapientiae. In quo monebant attributum non debere ab eo, cui tribueretur, divelli, si veritatem eius assequi velimus. Deinde cum accuratius inter res efficientes et effectas interque substantias et attributa dispescere conarentur, varias argutias sectabantur allucinationesque cum veris ac perspicuis miscebant.: velut si sapientiam corpus, sapere incorporale esse dicebant, si virtutes, vitia, affectus, anni tempora, dies noctesque esse corpora, *ἐνεργείας*, virtutes, quin etiam animalia statuebant, propterea quod essent effectiones eorum. Plut. adv. Stoic. 45; Senec. Ep. 106; 118; 117.

386 Diog. L. VII, 141. *Ἀρέσκει δὲ αὐτοῖς καὶ φθαρτὸν εἶναι τὸν κόσμον, ἅτε γεννητὸν τῷ λόγῳ τῶν δι' αἰσθήσεως νοουμένων*[a]*· οὗ τε τὰ μέρη φθαρτά, ἔστι καὶ τὸ ὅλον**)*· τὰ δὲ μέρη τοῦ κόσμου φθαρτά, εἰς ἄλληλα γὰρ μεταβάλλει*[b]*· φθαρτὸς ἄρα ὁ κόσμος. καὶ εἴ τι ἐπιδεκτικόν ἐστι τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολῆς, φθαρτόν ἐστι· καὶ ὁ κόσμος δέ· ἐξαυχμοῦται γὰρ καὶ ἐξυδατοῦται.*[c]

a) Rationem, quam dicit *τῶν δι' αἰσθήσεως νοουμένων*, intellige causarum, ex quibus mundus oritur, materiae ac dei. Post *νοουμένων* posuimus punctum minus; post *ὅλον* subintelligendum *φθαρτόν*. — b) Sequebantur in his Heraclitum. Plut. de Stoic. Rep. 34. *Τὸ ἀΐδιον τῆς κινήσεως κυκεῶνι παρεικάσας* (sc. *ὁ Χρύσιππος*), *ἄλλα ἄλλως στρέφοντι καὶ ταράσσοντι τῶν γινομένων*. Sed distinguunt inter id quod duret in rebus et id quod mutetur, quod nominabant materiam (*οὐσίαν*) rerum. Plut. adv. Stoic. 44. *Ἀλλὰ οὗτοι* (sc. *οἱ Στωικοί*) *μόνοι εἶδον τὴν σύνθεσιν ταύτην καὶ διπλόην καὶ ἀμφιβολίαν, ὡς δύο ἡμῶν ἕκαστός ἐστιν ὑποκείμενα, τὸ μὲν οὐσία, τὸ δέ·***) *καὶ τὸ μὲν ἀεὶ ῥεῖ καὶ φέρεται, μήτ' αὐξόμενον μήτε μειούμενον, μήτε ὅλως οἷόν ἐστι διαμένον· τὸ δὲ διαμένει καὶ αὐξάνεται καὶ μειοῦται καὶ πάντα πάσχει τἀναντία θατέρῳ, συμπεφυκὸς καὶ συνηρμοσμένον καὶ συγκεχυμένον καὶ τῆς διαφορᾶς τῇ αἰσθήσει μηδαμοῦ παρέχον ἅψασθαι.* — c) Mundum enim putabant in deterius mutari, ut in quo malum inesset. Deum contra ab omni malo remotissimum esse volebant, Diog. L. VII, 147. (in nr. 384.). Nihilominus Iovem dicebant augeri et crescere. Plut.

---

*) Mutavimus interpunctionem. — **) Petersen supplet *ὄν*. Poterat et *μένον* s. *διαμένον*.

de Stoic. Rep. 39. *Τὸν Δία φησὶν* (sc. *ὁ Χρύσιππος*) *αὔξεσθαι μέχρις ἂν εἰς αὐτὸν ἅπαντα καταναλώσῃ.*

Plut. de Stoic. Rep. 41. *Λέγει δ'* (*ὁ Χρύσιππος*) 387
ἐν τῷ πρώτῳ περὶ προνοίας· Διόλου μὲν γὰρ ὢν ὁ κόσμος πυρώδης εὐθὺς καὶ ψυχή ἐστιν ἑαυτοῦ καὶ ἡγεμονικόν· ὁτὲ δὲ μεταβαλὼν εἴς τε τὸ ὑγρὸν καὶ τὴν ἐναπολειφθεῖσαν ψυχὴν* (*τρόπον τινὰ εἰς σῶμα καὶ ψυχὴν μεταβαλών, ὥστε συνεστάναι ἐκ τούτων*), *ἄλλον τινὰ ἔσχε λόγον.* Adv. Stoic. 36. *Λέγει γοῦν Χρύσιππος ἐοικέναι τῷ μὲν ἀνθρώπῳ τὸν Δία καὶ τὸν κόσμον, τῇ δὲ ψυχῇ τὴν πρόνοιαν· ὅταν οὖν ἐκπύρωσις γένηται, μόνον ἄφθαρτον ὄντα τὸν Δία τῶν θεῶν* [a] *ἀναχωρεῖν ἐπὶ τὴν πρόνοιαν, εἶτα ὁμοῦ γενομένους ἐπὶ μιᾶς τῆς τοῦ αἰθέρος οὐσίας διατελεῖν ἀμφοτέρους.*

a) Chrysipp. ap. Plut. de Stoic. Rep. 38. *Ἥλιος μὲν γὰρ καὶ σελήνη καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ παραπλήσιον ἔχοντες λόγον γεννητοί εἰσιν, ὁ δὲ Ζεὺς ἀΐδιός ἐστιν.*

Ut contrarium, quod est inter corpus et animam, emergit dum conformatur mundus, ita omnino tunc indiscreta illa, quae olim erat, unitas dilabitur, efficiunturque differentiae rerum. Huc pertinent quae leguntur ap. Plut. adv. Stoic. 13. *ὅταν ὁ Ζεὺς εἰς ἑαυτὸν ἀναλύσας** τὴν ὕλην ἅπασαν εἷς γένηται καὶ τὰς ἄλλας ἀνέλῃ διαφοράς κτλ.* Propterea deum appellabant *ἓν πλῆθος*: v. Syrian. in Aristot. Met. ap. Petersen Phil. Chrys. Fund. p. 76. Quo revocandus *ὁ λόγος*, quem dicebant, *σπερματικός*, v. nr. 384., quo significatur multarum partium in uno semine comprehensarum ratio atque unitas, velut ipsum semen ex multis partibus conflatum est multitudinemque specierum in se continet commixtam et temperatam. Ita Stob. Ecl. I, p. 372. ex Cleanthe: *Ὥσπερ γὰρ ἑνός τινος τὰ μέρη πάντα φύεται ἐκ σπερμάτων ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις, οὕτω καὶ τοῦ ὅλου τὰ μέρη, ὧν καὶ τὰ ζῷα καὶ τὰ φυτὰ ὄντα τυγχάνει, ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις φύεται. καὶ ὥσπερ τινὲς λόγοι τῶν μερῶν εἰς σπέρμα συνιόντες μίγνυνται καὶ αὖθις διακρίνονται γινομένων τῶν μερῶν, οὕτως ἐξ ἑνός τε πάντα γίγνεσθαι καὶ ἐκ πάντων εἰς ἓν συγκρίνεσθαι.* Quo loco describuntur *τοῦ σπερ-*

---

*) Vulg. *ὅτε.* Deinde addidimus uncinas et in iis scripsimus *μεταβαλών* pro *μεταβάλλων.* — **) Wyttenb. praefert *ἀναλώσας.*

ματικοῦ λόγου tanquam origines. Sed quum *λόγον* dicerent, simul videntur de ratione, qua regeretur mundus, cogitasse. Conformationi autem mundi imputabant etiam has, quibus in deterius laberentur res, mutationes et declinationes, propterea quod illa et animam puram et indiscretam in contrarium animae et corporis disiectam esse, anima vero perfectissimum quodque constare putabant. Inde Plut. adv. Stoic. 17. *Ὅταν ἐκπυρώσωσι τὸν κόσμον οὗτοι, κακὸν μὲν οὐδ' ὁτιοῦν ἀπολείπεται, τὸ δ' ὅλον φρόνιμόν ἐστι τηνικαῦτα καὶ σοφόν.* In ipso mundo malum necessitate quadam inesse rebantur, ut in quo bona non esse possent nisi oppositione malorum, ut utraque quasi mutuo nexu consistere viderentur. Gell. N. A. VI, 1. Chrysipp. ap. Plut. de Stoic. Rep. 35. et adv. Stoic. 13. *Ἡ δὲ κακία πρὸς τὰ λοιπὰ συμπτώματα ἔχει ὅρον* (de Stoic. Rep. l. l. *πρὸς τὰ δεινὰ συμπτ. ἴδιόν τινα ἔχει λόγον*)· *γίνεται γὰρ αὐτή* (de Stoic. Rep. *γίνεται μὲν γὰρ καὶ αὐτή*) *πως κατὰ τὸν τῆς φύσεως λόγον, καί, ἵνα οὕτως εἴπω, οὐκ ἀχρήστως γίνεται πρὸς τὰ ὅλα· οὐδὲ γὰρ ἂν τἀγαθὸν ἦν* (l. l. *οὔτε γὰρ τἀγαθὰ ἦν*). Causam, cur ingrueret haec depravatio, inde repetiisse videntur, quod ignis artificiosus esset vis animata ac semen (*λόγος σπερματικός*), quod naturali quadam necessitate ut procresceret seque exsereret impelleretur. In quibus item Heraclitum sequuti videntur, qui ortum interitumque rerum repeteret ex desiderio ac satietate (*κόρος* et *χρησμοσύνη*), v. supra nr. 42. Certe non dubitabant ab Iove sicuti ortum ita etiam interitum rerum repetere, Iovem tanquam de medio tollere dicentes quae abundarent, velut ab urbibus civibus abundantibus coloniae deducerentur bellave commoverentur. Plut. de Stoic. Rep. 32.

388 Chrysipp. ap. Plut. de Stoic. Rep. 44. *Τέλεον μὲν ὁ κόσμος σῶμά ἐστιν, οὐ τέλεα δὲ τὰ τοῦ κόσμου μέρη, τῷ πρὸς τὸ ὅλον πως ἔχειν καὶ μὴ καθ' αὑτὰ εἶναι.* [a]

a) Mala et prava omnino sunt *κατά τινα ἔχουσάν πως πρὸς τὰ ὅλα οἰκονομίαν*, secundum Plut. de Stoic. Rep. 35., non exceptis iis, quae pertineant ad mores; v. l. l. et Chrysipp. ib. c. 36. *κακίαν δὲ καθόλου ἆραι οὔτε δυνατόν ἐστιν οὔτ' ἔχει καλῶς ἀρθῆναι.* Etenim bona non possunt esse nisi una cum pravis. Plut. adv. Stoic. 16. *τὴν μὲν φρόνησιν ἐπιστήμην ἀγαθῶν καὶ κακῶν οὖσαν καὶ παντάπασιν ἀναιρεῖσθαι λέγουσιν*, videlicet si tollerentur prava, cf. ib. 17., Gell. Noct. Att. VI, 1. Nihilominus nolebant concedere mala secundum naturam esse deive voluntatem, sed esse *κατὰ παρακολούθησιν*: Gell. l. l.,

Chrysipp. ap. Plut. de Stoic. Rep. 33. *ὃν τρόπον γὰρ οὔτε νόμος τοῦ παρανομεῖν παραίτιος ἂν γένοιτο, οὔτε οἱ θεοὶ τοῦ ἀσεβεῖν, οὕτως εὔλογον μηδ' αἰσχροῦ μηδενὸς εἶναι παραιτίους.* Quod idem est ac si dixissent singulas res qua singulas esse imperfectas, in eoque positum esse fundamentum malorum et pravorum. Plut. de Stoic. Rep. 37. *φησὶ δὲ (ὁ Χρύσιππος) πολὺ καὶ τὸ τῆς ἀνάγκης μεμῖχθαι.* Universum mundum, licet haec ita sint, nihilo secius ut universum perfectum esse posse similitudinibus probare conabantur; Plut. de Stoic. Rep. 37; adv. Stoic. 14. *Ὥσπερ γὰρ αἱ κωμῳδίαι ἐπιγράμματα γελοῖα φέρουσιν, ἃ καθ' ἑαυτὰ μέν ἐστι φαῦλα, τῷ δὲ ὅλῳ ποιήματι χάριν τινὰ προστίθησιν, οὕτως ψέξειας ἂν αὐτὴν ἐφ' ἑαυτῆς τὴν κακίαν, τοῖς δὲ ὅλοις* οὐκ ἄχρηστός ἐστι.* De singulis naturae rebus teleologicam rationem sequebantur, ut ceteri Socratici; animalia ratione carentia eorum gratia existere, quae ratione praedita essent. Stob. Ecl. I, p. 444. *κόσμον δ' εἶναί φησιν ὁ Χρύσιππος — — τὸ ἐκ θεῶν καὶ ἀνθρώπων σύστημα καὶ ἐκ τῶν ἕνεκα τούτων γεγονότων.* Cic. de Fin. III, 20; de Nat. D. II, 14.

Seneca Ep. 113, 13. Inter cetera, propter quae mi- 389
rabile divini artificis ingenium est, hoc quoque existimo, quod in tanta copia rerum nunquam in idem incidit: etiam quae similia videntur, quum contuleris, diversa sunt. Tot fecit genera foliorum, nullum non sua proprietate signatum, tot animalia, nulli similitudo cum altero convenit; utique aliquid interest. Exegit a se, ut quae alia erant et dissimilia essent et imparia.

Cf. Cic. Ac. pr. II, 18; 26. Senecam si sequimur, Stoici hanc doctrinam, principium quod dicitur indiscernibilium, ex perfecta pulchritudine mundi derivaverint. Enimvero arctius cum illo placito haec doctrina coniuncta esse videtur, qua omnia continuo causarum nexu coniuncta esse statuebant; quo nexu id efficeretur, ut et suam naturam propriamque condicionem haberet et a ceteris omnibus diversa esset res unaquaeque. Ab antiquioribus Stoicis sumtum videtur quod dicit Diog. L. VII, 61. *εἰδικώτατον δέ ἐστιν ὃ εἶδος ὂν εἶδος οὐκ ἔχει, ὥσπερ ὁ Σωκράτης.* Illi enim, si sibi constabant, etiam res individuas statuere debebant sua differentia inter se velut species distare.

---

*) Vulg. *δ' ἄλλοις*. Corr. Wyttenb.; cf. cap. 15. init.

390 Nemes. de Natura Hom. c. 38. p. 147. Antwerp. Οἱ δὲ Στωικοί φασιν ἀποκαθισταμένους τοὺς πλάνητας εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον κατά τε μῆκος καὶ πλάτος, ἔνθα τὴν ἀρχὴν ἕκαστος ἦν, ὅτε τὸ πρῶτον ὁ κόσμος συνέστη [a], ἐν ῥηταῖς χρόνων περιόδοις ἐκπύρωσιν καὶ φθορὰν τῶν ὄντων ἀπεργάζεσθαι καὶ πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς εἰς τὸ αὐτὸ τὸν κόσμον ἀποκαθίστασθαι, καὶ τῶν ἀστέρων ὁμοίως πάλιν φερομένων ἕκαστον ἐν τῇ προτέρᾳ περιόδῳ γενόμενον ἀπαραλλάκτως ἀποτελεῖσθαι. ἔσεσθαι γὰρ πάλιν Σωκράτην καὶ Πλάτωνα καὶ ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων σὺν τοῖς αὐτοῖς καὶ φίλοις καὶ πολίταις καὶ τὰ αὐτὰ πείσεσθαι καὶ τοῖς αὐτοῖς συντεύξεσθαι καὶ τὰ αὐτὰ μεταχειριεῖσθαι, καὶ πᾶσαν πόλιν καὶ κώμην καὶ ἀγρὸν ὁμοίως ἀποκαθίστασθαι [b]· γίνεσθαι δὲ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ παντὸς οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ πολλάκις, μᾶλλον δὲ εἰς ἄπειρον καὶ ἀτελευτήτως τὰ αὐτὰ ἀποκαθίστασθαι.

a) Cum sidera ad idem et longitudinis et latitudinis signum, in quo primitus erant, reversa sunt, magnus, quem Stoici dicebant, annus efficitur; Stob. Ecl. I, p. 264., ubi et de ambitu huius anni traditur ex Diogene Stoico. — b) Cf. Chrysipp. ap. Lactant. Div. Inst. VII, 23; Arius Didymus ap. Euseb. Pr. Ev. XV, 18; 19. Mundum eodem protinus circulo atque ambitu ferri atque revolvi propter id credibile iis videbatur, quod eum putabant ex eodem semper fonte ac principio procedere, quod esset perfectum et absolutum, et quod etiam mundum perfectum et sui imaginem fieri vellet.

391 Diog. L. VII, 136. Ἔστι δὲ στοιχεῖον ἐξ οὗ πρώτου γίνεται τὰ γινόμενα καὶ εἰς ὃ ἔσχατον ἀναλύεται. [a] 137. τὰ δὴ τέτταρα στοιχεῖα εἶναι ὁμοῦ τὴν ἄποιον οὐσίαν, τὴν ὕλην· [b] εἶναι δὲ τὸ μὲν πῦρ τὸ θερμόν, τὸ δὲ ὕδωρ τὸ ὑγρόν, τὸν δὲ ἀέρα τὸ ψυχρὸν καὶ τὴν γῆν τὸ ξηρόν. — — ἀνωτάτω μὲν οὖν εἶναι τὸ πῦρ, ὃν δὴ αἰθέρα * καλεῖσθαι, ἐν ᾧ πρώτην τὴν τῶν ἀπλα-

---

*) Suid. v. στοιχεῖον, ubi hic locus exscriptus est, ὃ δὴ αἰθέρα.

νῶν σφαῖραν γεννᾶσθαι, ᶜ *εἶτα τὴν τῶν πλανωμένων μεθ' ἣν τὸν ἀέρα, εἶτα τὸ ὕδωρ, ὑποστάθμην δὲ πάντων τὴν γῆν, μέσην ἁπάντων οὖσαν.* Ib. 142. *γίνεσθαι δὲ τὸν κόσμον, ὅταν ἐκ πυρὸς ἡ οὐσία τραπῇ δι' ἀέρος εἰς ὑγρότητα, εἶτα τὸ παχυμερὲς αὐτοῦ συστὰν ἀποτελεσθῇ γῆ, τὸ δὲ λεπτομερὲς ἐξαερωθῇ καὶ τοῦτ' ἐπὶ πλέον λεπτυνθὲν πῦρ ἀπογεννήσῃ· εἶτα κατὰ μῖξιν ἐκ τούτων φυτά τε καὶ ζῷα καὶ τὰ ἄλλα γένη.*

a) Patet haec, si generalis quatuor elementorum notio expromitur, posita esse sive angustius sive latius, prout accipias *τὸ πρῶτον* sive absoluto sensu sive relativo. Chrysippus igitur ternis significationibus dicebat vocabulum elementi usurpari: angustissima, ubi diceretur de igni peculiariter, latissima, ubi de omni substantia, ex qua quidpiam certa ratione sive oriretur sive in quam idem rursus solveretur; Stob. Ecl. Phys. I, p. 312 sqq. — b) Sensus: quatuor elementis continentur omnia, quae erant ante mundum conformatum materia omni qualitate carens. — c) *Γεννᾶσθαι* positum est, ut indicaretur elementa oriri eodem ordine, quo nunc cernerentur in mundo; qui deinceps expromitur. cf. Diog. L. VII, 142. et Cleanth. ap. Stob. Ecl. I, p. 372.; Chrysipp. ap. Plut. de Stoic. Rep. 41. *Ἡ δὲ πυρὸς μεταβολή ἐστι τοιαύτη· δι' ἀέρος εἰς ὕδωρ τρέπεται· κἀκ τούτου, γῆς ὑφισταμένης, ἀὴρ ἀναθυμιᾶται· λεπτυνομένου δὲ τοῦ ἀέρος ὁ αἰθὴρ περιέχεται* * *κύκλῳ, οἱ δ' ἀστέρες ἐκ θαλάσσης μετὰ τοῦ ἡλίου ἀνάπτονται*: quae ducta sunt ex doctrina Heracliti.

Plut. adv. Stoic. 49. *Τά γε μὴν τέσσαρα σώματα,* 392
γῆν καὶ ὕδωρ, ἀέρα τε καὶ πῦρ, πρῶτα στοιχεῖα προσαγορεύοντες, οὐκ οἶδα, ὅπως τὰ μὲν ἁπλᾶ καὶ καθαρά, τὰ δὲ σύνθετα καὶ μεμιγμένα ποιοῦσι. γῆν μὲν γὰρ ἴσασι καὶ ὕδωρ οὔτε αὑτὰ συνέχειν οὔτε ἕτερα, πνευματικῆς δὲ μετοχῇ καὶ πυρώδους δυνάμεως τὴν ἑνότητα διαφυλάττειν· ἀέρα δὲ καὶ πῦρ αὑτῶν τ' εἶναι δι' εὐτονίαν ἐκτατικὰ καὶ τοῖς δυσὶν ἐκείνοις ἐγκεκραμένα τόνον παρέχειν καὶ τὸ μόνιμον καὶ οὐσιῶδες.

Plutarchus Stoicos sibi de his pugnare putat, quia elemen-

---

*) Wyttenb. suspicatur *περιχεῖται*.

ta eos pro corporibus simplicibus accepisse opinatur: quod secus esse apparet ex iis quae animadvertimus nr. 391 a. Neque in eo non fallitur Plutarchus, quod putat sermonem esse de elementis puris, quum disputetur potius de conglomerationibus et confluviis, quae etsi formantur ad speciem substantiarum discretarum, non sunt tamen elementa pura. De illis autem sermonem esse intelligitur ex hoc loco, Plut. de Stoic. Rep. 43. *Οὐδὲν ἄλλο τὰς ἕξεις πλὴν ἀέρας εἶναί φησιν* (sc. *ὁ Χρύσιππος*)· *ὑπὸ τούτων γὰρ συνέχεται τὰ σώματα· καὶ τοῦ ποιὸν ἕκαστον εἶναι τῶν ἕξει συνεχομένων αἴτιος ὁ συνέχων ἀήρ ἐστιν, ὃν σκληρότητα μὲν ἐν σιδήρῳ, πυκνότητα δ' ἐν λίθῳ, λευκότητα δ' ἐν ἀργύρῳ καλοῦσι. — τὰς δὲ ποιότητας πνεύματα οὔσας καὶ τόνους ἀερώδεις, οἷς ἂν ἐγγένωνται μέρεσι τῆς ὕλης, εἰδοποιεῖν ἕκαστα καὶ σχηματίζειν* (sc. *ἀποφαίνουσι*). Temperantur igitur omnes conglomerationes aëre, itemque calore sive vi ignea. Cic. de Nat. D. II, 10. Per haec duo elementa unicuique rei sua forma et species efficitur, per omnes partes eius aequabiliter effusa; unde etiam illud concluditur, de quo dictum est supra nr. 384 not., corpora per se invicem alterum per alterum penetrare et commeare, et hoc, quod traditur ap. Nemesium de Nat. Hom. 5, p. 72. *Λέγουσι δὲ οἱ Στωικοὶ τῶν στοιχείων τὰ μὲν εἶναι δραστικά, τὰ δὲ παθητικά· δραστικὰ μὲν ἀέρα καὶ πῦρ, παθητικὰ δὲ γῆν καὶ ὕδωρ.* Haec vis ignis atque aëris omnia temperans et copulans dicitur *τόνος* h. e. tensio; cf. nr. 382 not.; *ἕξις* quid sit patebit ex loco subsequenti.

393 Sext. Emp. adv. Math. IX, 81. *Τῶν ἡνωμένων σωμάτων τὰ μὲν ὑπὸ ψιλῆς ἕξεως συνέχεται, τὰ δὲ ὑπὸ φύσεως, τὰ δὲ ὑπὸ ψυχῆς· καὶ ἕξεως μὲν ὡς λίθοι καὶ ξύλα, φύσεως δὲ καθάπερ τὰ φυτά, ψυχῆς δὲ τὰ ζῷα.*

Cf. Galen. de Hipp. et Plat. Plac. VI, p. 521. Kuehn. *οἱ δὲ Στωικοὶ οὐδὲ ψυχὴν ὅλως ὀνομάζουσι τὴν τὰ φυτὰ διοικοῦσαν, ἀλλὰ φύσιν.* Marc. Anton. Comm. VI, 14; Philo Alleg. Leg. II, 7, p. 71, ubi Stoici non nominantur. *Ἕξις* quid sit aperit Achill. Tat. Isag. Arat. 14, p. 134. *ἔστι δὲ ἕξις πνεῦμα σώματος συνεκτικόν*: quid *φύσις* et *ψυχή*, Philo Leg. Alleg. l. l. *ἔστι δὲ ἡ φύσις ἕξις ἤδη κινουμένη* (ubi supplendum videtur *ὑφ' ἑαυτῆς*)· *ψυχὴ δέ ἐστι φύσις προςειληφυῖα φαντασίαν καὶ ὁρμήν.* His indicantur rerum naturalium proprietates, quae videntur, si universam Stoicae doctrinae rationem respicimus, nihil aliud nisi diversi gradus esse. Plut. de Stoic. Rep. 41. *Αὐτὸς δὲ* (sc. *ὁ Χρύσιππος*) *πάλιν τὴν ψυχὴν ἀραιότερον πνεῦμα τῆς φύσεως καὶ λεπτομερέ-*

στερον ἡγεῖται. Diog. L. VII, 138 sq. *ἀλλ' ἤδη δι' ὧν μὲν μᾶλλον, δι' ὧν δὲ ἧττον* (sc. *τὴν ψυχὴν διήκειν*). *δι' ὧν μὲν γὰρ ὡς ἕξις κεχώρηκεν, ὡς διὰ τῶν ὀστῶν καὶ τῶν νεύρων· δι' ὧν δὲ ὡς νοῦς, ὡς διὰ τοῦ ἡγεμονικοῦ.* Ex quo loco colligitur 1) Stoicos *ἕξιν* tribuisse non solum rebus inanimatis, sed iis etiam corporis animati partibus, quibus vis vitalis videretur tantum non suppetere, ut ossibus, musculis, similibus; 2) eos et *νοῦν* sive *ψυχὴν λογικὴν* ad *ψυχὴν* revocasse inque altiore eius gradu posuisse. Idem refert Philo l. l.

Nemes. de Nat. Hom. 2, p. 33. *Ἔτι φησὶν* (sc. *ὁ* 394
Κλεάνθης)· *Οὐδὲν ἀσώματον συμπάσχει σώματι, οὐδὲ ἀσωμάτῳ σῶμα, ἀλλὰ σῶμα σώματι· συμπάσχει δὲ ἡ ψυχὴ τῷ σώματι νοσοῦντι καὶ τεμνομένῳ καὶ τὸ σῶμα τῇ ψυχῇ· αἰσχυνομένης γοῦν ἐρυθρὸν γίνεται καὶ φοβουμένης ὠχρόν.* Ib. p. 34. *Χρύσιππος δέ φησιν ὅτι ὁ θάνατός ἐστι χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος, οὐδὲν δὲ ἀσώματον ἀπὸ σώματος χωρίζεται· οὐδὲ γὰρ ἐφάπτεται σώματος ἀσώματον· ἡ δὲ ψυχὴ καὶ ἐφάπτεται καὶ χωρίζεται τοῦ σώματος· σῶμα ἄρα ἡ ψυχή.*

Animam corpoream esse inde quoque efficiebant, quod omnia, quae efficerent aliquid aut quae efficerentur, corpus habere docebant, v. supra nr. 385 not., cf. Cic. Ac. post. I, 11. Omisimus aliud argumentum Cleanthis.

Diog. L. VII, 156. *Ταύτην δὲ* (sc. *τὴν ψυχὴν*) *εἶ-* 395
ναι τὸ συμφυὲς ἡμῖν πνεῦμα·[a] *διὸ καὶ σῶμα εἶναι· καὶ μετὰ θάνατον ἐπιμένειν· φθαρτὴν δὲ εἶναι· τὴν δὲ τῶν ὅλων ἄφθαρτον, ἧς μέρη εἶναι τὰς ἐν τοῖς ζῴοις.* Ib. 157. *Κλεάνθης μὲν οὖν πάσας* (sc. *ψυχὰς*) *ἐπιδιαμένειν μέχρι τῆς ἐκπυρώσεως, Χρύσιππος δὲ τὰς τῶν σοφῶν μόνον.*[b]

a) Diog. L. VII, 157. *Ζήνων δὲ ὁ Κιτιεὺς — πνεῦμα ἔνθερμον εἶναι τὴν ψυχήν· τούτῳ γὰρ ἡμᾶς εἶναι ἐμπνόους καὶ ὑπὸ τούτου κινεῖσθαι.* Chrys. ap. Galen. de Hipp. et Plat. Plac. III, p. 287. Kuehn. *ἡ ψυχὴ πνεῦμά ἐστι σύμφυτον ἡμῖν συνεχὲς παντὶ τῷ σώματι διῆκον, ἔστ' ἂν ἡ τῆς ζωῆς συμμετρία παρῇ ἐν τῷ σώματι.* Cic. Tusc. I, 9. *Zenoni Stoico animus ignis videtur.* Arius Didymus ap. Euseb. Pr. Ev. XV, 20. *Κλεάνθης — φησὶν ὅτι Ζήνων ψυχὴν λέγει — ἀναθυμίασιν καθάπερ Ἡρά-*

κλειτος. Haec omnia apparet redire eodem. — b) Arius Didymus l. l. *Διαμένειν γὰρ τὰς τῶν ἀποθανόντων ψυχάς· ἔνιοι δὲ τὴν μὲν τοῦ ὅλου ἀΐδιον, τὰς δὲ λοιπὰς συμμίγνυσθαι ἐπὶ τελευτῇ εἰς ἐκείνην.* Argumentum, propter quod Chrysippus solius sapientis animam durare usque ad combustionem mundi statuebat, affertur apud Plutarchum de Pl. Ph. IV, 7, loco corrupto. Ceterorum animas debiliores esse putabat quam quae tot vicissitudines tantaque pericula sustinere possent.

396 Plut. de Pl. Ph. IV, 4. *Οἱ Στωικοὶ ἐξ ὀκτὼ μερῶν φασὶ συνιστάναι* (sc. *τὴν ψυχήν*), *πέντε μὲν τῶν αἰσθητικῶν, ὁρατικοῦ, ἀκουστικοῦ, ὀσφρητικοῦ, γευστικοῦ, ἁπτικοῦ, ἕκτου δὲ φωνητικοῦ, ἑβδόμου σπερματικοῦ, ὀγδόου αὐτοῦ τοῦ ἡγεμονικοῦ, ἀφ' οὗ ταῦτα πάντα ἐπιτέταται * διὰ τῶν οἰκείων ὀργάνων προσφερῶς ταῖς τοῦ πολύποδος πλεκτάναις.* Sext. Emp. adv. Math. IX, 102. *Πάσης γὰρ φύσεως καὶ ψυχῆς ἡ καταρχὴ τῆς κινήσεως γίνεσθαι δοκεῖ ἀπὸ ἡγεμονικοῦ καὶ πᾶσαι αἱ ἐπὶ τὰ μέρη τοῦ ὅλου ἐξαποστελλόμεναι δυνάμεις ὡς ἀπό τινος πηγῆς τοῦ ἡγεμονικοῦ ἐξαποστέλλονται, ὥστε πᾶσαν δύναμιν τὴν περὶ τὸ μέρος οὖσαν καὶ περὶ τὸ ὅλον εἶναι διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ ἡγεμονικοῦ διαδίδοσθαι.* [b] Diog. L. VII, 159. *ἡγεμονικὸν δὲ εἶναι τὸ κυριώτατον τῆς ψυχῆς, ἐν ᾧ αἱ φαντασίαι καὶ αἱ ὁρμαὶ γίνονται καὶ ὅθεν ὁ λόγος ἀναπέμπεται· ὅπερ εἶναι ἐν καρδίᾳ.* [c]

a) Cf. Plut. de Pl. Ph. IV, 21. *ἀπὸ δὲ τοῦ ἡγεμονικοῦ ἑπτὰ μέρη εἰσὶ τῆς ψυχῆς, ἐκπεφυκότα καὶ ἐκτεινόμενα εἰς τὸ σῶμα καθάπερ αἱ ἀπὸ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι,* et paulo post: *ἡ μὲν ὅρασίς ἐστι πνεῦμα διατεῖνον ἀπὸ ἡγεμονικοῦ μέχρις ὀφθαλμῶν.* — b) Propterea negabant distinguendum esse inter rationalem et irrationalem partem animae; *ἡγεμονικὸν* enim rationalis animae esse *λόγον*, quem vocari et *διάνοιαν* et *τὸ λογιστικόν*. Diog. L. VII, 157. Galen. de Hipp. et Plat. Plac. II, p. 244. Kuehn.; Cic. Tusc. IV, 6 sqq.; Diog. L. VII, 111. *δοκεῖ δὲ αὐτοῖς τὰ πάθη κρίσεις εἶναι,* scilicet *πονηράς*, ut animadvertit

*) Vulgo *ἐπιτέτακται.* Correximus ex Plut. de Pl. Ph. IV, 21. v. not. a.

Plut. de Virt. Moral. 7, qui idem decretum ita explicat: Ἔνιοι δέ φασιν οὐχ ἕτερον εἶναι τοῦ λόγου τὸ πάθος, οὐδὲ δυοῖν διαφορὰν καὶ στάσιν, ἀλλὰ ἑνὸς λόγου τροπὴν ἐπ' ἀμφότερα λανθάνουσαν ἡμᾶς ὀξύτητι καὶ τάχει μεταβολῆς. — c) Haec sunt adversus Platonem disputata. Praecipuum Zenonis argumentum ita est apud Galenum de Hippocr. et Plat. Plac. II, p. 241 Kuehn. Φωνὴ διὰ φάρυγγος χωρεῖ· εἰ δὲ ἦν ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου χωροῦσα, οὐκ ἂν διὰ φάρυγγος ἐχώρει. ὅθεν δὲ λόγος, καὶ φωνὴ ἐκεῖθεν χωρεῖ· λόγος δὲ ἀπὸ διανοίας χωρεῖ, ὥστ' οὐκ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἐστὶν ἡ διάνοια.

Cic. de Fato 18. Chrysippus autem quum et necessitatem improbaret et nihil vellet sine praepositis causis evenire, causarum genera distinguit, ut et necessitatem effugiat et retineat fatum. Causarum enim, inquit, aliae sunt perfectae et principales, aliae adiuvantes et proximae. Quam ob rem quum dicimus omnia fato fieri causis antecedentibus, non hoc intelligi volumus, causis perfectis et principalibus, sed causis adiuvantibus antecedentibus et proximis. — — Quae si ipsae non sint in nostra potestate, non sequitur ut ne appetitus quidem sit in nostra potestate. — Quod enim dicantur assensiones fieri causis antepositis, id quale sit facile a se explicari putat. Nam quamquam assensio non possit fieri nisi commota viso, tamen, quum id visum proximam causam habeat, non principalem, [a] hanc habet rationem, ut Chrysippus vult, quam dudum diximus, non ut illa quidem fieri possit nulla vi extrinsecus excitata (necesse est enim assensionem viso commoveri), sed revertitur ad cylindrum et ad turbinem suum, quae moveri incipere nisi pulsa non possunt. Id autem quum accidit, suapte natura, quod superest, et cylindrum volvi et versari turbinem putat. [b] 397

a) De assensione (συγκατάθεσις) et viso (φαντασία) v. supra nr. 382, 383, cf. Plut. de Stoic. Rep. 47. Assensio non sic visum sequitur, quasi naturali necessitate connexa sint, sed pendet illa ab uniuscuiusque animo atque ingenio, quibus et voluntas et ipsae actiones terminantur. — b) Cf. Gellius N. A. VI,

2, 11. *Sicut, inquit* (sc. Chrysippus), *lapidem cylindrum si per spatia terrae prona atque derupta iacias, causam quidem ei et initium praecipitantiae feceris, mox tamen ille praeceps volvitur, non quia tu id iam facis, sed quoniam ita sese modus eius et formae volubilitas habet: sic ordo et ratio et necessitas fati genera ipsa et principia causarum movet, impetus vero consiliorum mentiumque nostrarum actionesque ipsas voluntas cuiusque propria et animorum ingenia moderantur. Infert deinde verba haec, iis quae dixi congruentia: διὸ ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων οὕτως εἴρηται·*

γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας,

ὡς τῶν βλαβῶν ἑκάστοις παρ' αὐτοῖς γινομένων καὶ καθ' ὁρμὴν αὐτῶν ἁμαρτανόντων τε καὶ βλαπτομένων καὶ κατὰ τὴν αὐτῶν διάνοιαν καὶ πρόθεσιν. Hinc patebit et de turbine, quem dicit Cicero. Sed differunt Cicero et Gellius eo, quod ille Chrysippum dicit distinxisse inter necessitatem et fatum et illam reiecisse, contra ab hoc, distinctione ista non commemorata, Chrysippus traditur maxime id egisse, ut libertatem voluntatis demonstraret non tolli, etiamsi statueretur necessitas fati.

e. Ethica.

398 Stob. Ecl. II, p. 132. *Τὸ δὲ τέλος ὁ μὲν Ζήνων οὕτως ἀπέδωκε, τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δ' ἐστὶ καθ' ἕνα λόγον καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαχομένων ζώων κακοδαιμονούντων.* [a] *οἱ δὲ μετὰ τοῦτον προσδιαρθροῦντες οὕτως ἐξέφερον, ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν, ὑπολαβόντες ἔλαττον εἶναι κατηγόρημα τὸ ὑπὸ τοῦ Ζήνωνος ῥηθέν. Κλεάνθης γὰρ πρῶτος διαδεξάμενος αὐτοῦ τὴν αἵρεσιν προσέθηκε τῇ φύσει καὶ οὕτως ἀπέδωκε, τέλος ἐστὶ τὸ ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν. ὅπερ ὁ Χρύσιππος σαφέστερον βουλόμενος ποιῆσαι ἐξήνεγκε τὸν τρόπον τοῦτον, ζῆν κατ' ἐμπειρίαν τῶν φύσει συμβαινόντων.* [b]

a) Differt Diog. L. VII, 87. *διόπερ πρῶτος ὁ Ζήνων ἐν τῷ περὶ ἀνθρώπου φύσεως τέλος εἶπε τὸ ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν.* Post *μαχομένων* supple *ἑαυτοῖς*. Seneca Ep. 89, 14. *Vita sibi concors.* Felicitatem (*εὐδαιμονία*), qua terminabant summum bonum, unam consensionem totius vitae esse dicebant. Diog. L. VII, 89. *ἔν αὐτῇ τε* (sc. *τῇ ψυχῇ*) *εἶναι τὴν εὐδαιμο-*

νίαν, ἅτε οὔσῃ ψυχῇ πεποιημένῃ πρὸς τὴν ὁμολογίαν παντὸς τοῦ βίου. Stob. Ecl. II, p. 138. *τὴν δὲ εὐδαιμονίαν ὁ Ζήνων ὡρίσατο τὸν τρόπον τοῦτον· εὐδαιμονία δ' ἐστὶν εὔροια βίου.* — b) Cf. Chrysipp. ap. Diog. L. VII, 87., qui locus citatur nr. 378. not., quem sequuntur haec ib. 88. *διόπερ τέλος γίνεται τὸ ἀκολούθως τῇ φύσει ζῆν, ὅπερ ἐστὶ κατά γε τὴν αὐτοῦ καὶ κατὰ τὴν τῶν ὅλων, οὐδὲν ἐνεργοῦντας ὧν ἀπαγορεύειν εἴωθεν ὁ νόμος ὁ κοινός, ὅσπερ ἐστὶν ὁ ὀρθὸς λόγος διὰ πάντων ἐρχόμενος, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Διὶ καθηγεμόνι τούτῳ τῆς τῶν ὄντων διοικήσεως ὄντι.* Cf. Chrysipp. ap. Plut. de Stoic. Rep. 9. in nr. 378. not. Natura igitur, cui convenienter vivendum est, minime impetus est, quo quisque feratur, naturae, neque particularis natura hominum, sed universa, quae universi lex est. Eâ non tollitur natura particularis, quamquam de hoc loco dissentiebant Cleanthes et Chrysippus, vid. Diog. L. VII, 89. *φύσιν δὲ Χρύσιππος μὲν ἐξακούει, ᾗ ἀκολούθως δεῖ ζῆν, τήν τε κοινὴν καὶ ἰδίως τὴν ἀνθρωπίνην· ὁ δὲ Κλεάνθης τὴν κοινὴν μόνην ἐκδέχεται φύσιν, ᾗ ἀκολουθεῖν δεῖ, οὐκέτι δὲ καὶ τὴν ἐπὶ μέρους.* Ab universa illa naturae lege quum toti pendeamus, id maximo opere agendum, ut quaeramus ad quod adipiscendum ipsa natura impellamur, propriae voluntati quam maxime renuntiantes; quo pertinent hi versus Cleanthis apud Epictet. Man. 52:

Ἄγου δέ μ' ὦ Ζεῦ καὶ σύ γ' ἡ Πεπρωμένη
ὅποι ποθ' ὑμῖν εἰμὶ διατεταγμένος.
ὡς ἕψομαί γ' ἄοκνος· ἢν δὲ μὴ θέλω
κακὸς γενόμενος, οὐδὲν ἧττον ἕψομαι.

Neque bonum et, quod ab eo pendet, officium in alio positum est nisi in voluntate, quam habeamus, necessariae isti naturae legi constanter prudenterque obtemperandi. Cic. Tusc. IV, 6. Cleanth. ap. Senec. Benef. VI, 11. *Voluntas est quae apud nos ponit officium.*

Gellius Noct. Att. XII, 5, 7. Natura, inquit (sc. 399
Taurus), omnium rerum, quae nos genuit, induit nobis inolevitque in ipsis statim principiis, quibus nati sumus, amorem nostri et caritatem, ita prorsus, ut nihil quidquam esset carius pensiusque nobis quam nosmet ipsi. [a] Atque hoc esse fundamentum rata est conservandae hominum perpetuitatis, si unusquisque nostrum simul atque editus in lucem foret harum prius rerum sensum affectionemque caperet, quae a veteribus philosophis *τὰ πρῶ-*

τα κατὰ φύσιν appellata sunt, ut omnibus scilicet corporis sui commodis gauderet, ab incommodis omnibus abhorreret. Postea per incrementa aetatis exorta e seminibus suis ratio est et utendi consilii reputatio et honestatis utilitatisque verae contemplatio subtiliorque et exploratior, commodorumque delectus: atque ita prae ceteris omnibus enituit et praefulsit decori et honesti dignitas, ac, si ei retinendae obtinendaeve incommodum extrinsecus aliquod obstaret, contemtum est. Neque aliud esse vere et simpliciter bonum nisi honestum, aliud quidquam malum nisi quod turpe esset existimatum est. Reliqua omnia, quae in medio forent ac neque honesta essent neque turpia, neque bona esse neque mala decretum est. [b] Productiones tamen et reiectiones * suis quaeque momentis distinctae divisaeque sunt, quae προηγμένα καὶ ἀπροηγμένα ** ipsi vocant; [c] propterea voluptas quoque et dolor, quod ad finem ipsum bene beateque vivendi pertinet, et in mediis relicta et neque in bonis neque in malis iudicata sunt. [d] Sed enim quoniam his primis sensibus doloris voluptatisque ante consilii et rationis exortum recens natus homo imbutus est et voluptati quidem natura conciliatus, a dolore autem quasi a gravi quodam inimico abiunctus alienatusque est: idcirco affectiones istas primitus penitusque inditas ratio post addita convellere ab stirpe atque exstinguere vix potest. Pugnat autem cum iis semper, et exsultantes eas opprimit obteritque et parere sibi atque obedire cogit.

a) Cf. Diog. L. VII, 85. Τὴν δὲ πρώτην ὁρμήν φασι (οἱ Στωικοὶ) τὸ ζῷον ἴσχειν ἐπὶ τὸ τηρεῖν ἑαυτό, οἰκειούσης αὐτῷ τῆς φύσεως ἀπ' ἀρχῆς, καθά φησιν ὁ Χρύσιππος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τελῶν, πρῶτον οἰκεῖον λέγων εἶναι παντὶ ζῴῳ τὴν αὑτοῦ σύστασιν καὶ τὴν ταύτης συνείδησιν· — — οὕτω γὰρ τά τε βλάπτοντα διωθεῖται καὶ τὰ οἰκεῖα προσίεται. Idem haud dubie spectans Chrysippus ap. Plut. de Stoic. Rep. 18. Λυσι-

*) Ex coni. Steph. Libb. *relationes.* — **) Libb. προηγούμενα κ. ἀπροηγούμενα. v. not. c. d.

καλεῖ ζῆν ἄφρονα μᾶλλον ἢ μὴ βιοῦν, κἂν μηδέποτε μέλλῃ φρονήσειν. Ideoque etiam animalia hominibus exempla esse possunt; ib. 22. καὶ πρὸς τὰ θηρία φησὶ (sc. ὁ Χρύσιππος) δεῖν ἀποβλέπειν καὶ τοῖς ὑπ' ἐκείνων γινομένοις τεκμαίρεσθαι τὸ μηδὲν ἄτοπον μηδὲ παρὰ φύσιν εἶναι τῶν τοιούτων. Quae pertinent ad praecepta Stoicorum de moribus atque institutis, quae vulgo obtinerent, repudiandis, quia quae his notarentur ut delicta, non essent delicta secundum naturam. — b) Cf. Cic. de Fin. III, 5 sq. IV, 11. *Chrysippus autem exponens differentias animantium ait alias earum corpore excellere, alias autem animo, nonnullas valere utraque re: deinde disputat quod cuiusque generis animantis statui deceat extremum. Quum autem hominem in eo genere posuisset ut ei tribueret animi excellentiam, summum bonum id constituit, non ut excellere animo, sed ut nihil esse praeter animum videretur.* — c) Rigidius illud placitum, non esse bonum nisi quod honestum, mollitur eo, quod etiam externa bona, dummodo prudenter iis uteremur, existimatione aliqua digna esse dicebant; esse ea ἀδιάφορα quidem, sed προηγμένα. Cf. Cic. de Fin. III, 6; Stob. Ecl. II, p. 144. Ἔτι δὲ τῶν ἀδιαφόρων τὰ μὲν πλείω ἀξίαν ἔχειν, τὰ δ' ἐλάττω — —, καὶ τὰ μὲν προηγμένα, τὰ δὲ ἀπροηγμένα, τὰ δ' οὐδετέρως ἔχοντα. Ib. 156. οὐδὲν δὲ τῶν ἀγαθῶν εἶναι προηγμένον διὰ τὸ τὴν μεγίστην ἀξίαν αὐτὰ ἔχειν. τὸ δὲ προηγμένον τὴν δευτέραν χώραν καὶ ἀξίαν ἔχον συνεγγίζειν πως τῇ τῶν ἀγαθῶν φύσει. — — προηγμένα δὲ λέγεσθαι οὐ τῷ πρὸς εὐδαιμονίαν τινὰ συμβάλλεσθαι συνεργεῖν τι πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ τῷ ἀναγκαῖον εἶναι τούτων τὴν ἐκλογὴν ποιεῖσθαι παρὰ τὰ ἀπροηγμένα. cf. Diog. L. VII, 105 sqq. In quibus animadvertas severiorem et mitiorem Stoicae doctrinae interpretationem. Posteriorem sequebantur Zeno et Chrysippus, quorum ille τὸ προηγμένον non revocabat ad ἀδιάφορον, hic autem etiam illud bonum appellari posse concedebat, si modo honesto subiectum esse putaretur. Plut. de Stoic. Rep. 30. — d) Diog. L. VII, 85. Ὃ δὲ λέγουσί τινες, πρὸς ἡδονὴν γίγνεσθαι τὴν πρώτην ὁρμὴν τοῖς ζῴοις, ψεῦδος ἀποφαίνουσιν. 86. ἐπιγέννημα γάρ φασιν, εἰ ἄρα ἔστιν, ἡδονὴν εἶναι, ὅταν αὐτὴν (vulg. αὐτὴν) καθ' αὑτὴν ἡ φύσις ἐπιζητήσασα τὰ ἐναρμόζοντα τῇ συστάσει ἀπολάβῃ (Suid. v. ὁρμή, τῇ συστάσει ἀπολαύῃ). Ἐπιγεννηματικὸν quo sensu dicatur liquet ex Cic. de Fin. III, 9. Et hac quoque parte potest inter rigidiorem et mitiorem Stoicae formulae interpretationem distingui, quarum illa apud eos invenitur, qui ἡδονὴν πάθος animae esse, Cic. de Fin. III, 10; Diog. L. VII, 110; Stob. Ecl. II, p. 166, et χαρὰν ab ea differre statuerent, Diog. L. VII,

116. Quid quod Cleanthes voluptatem naturae contrariam esse affirmabat. Sext. Emp. adv. Math. XI, 78. *Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Στοᾶς ἀδιάφορον καὶ οὐ προηγμένον* (sc. *εἶναι τὴν ἡδονήν*). *ἀλλὰ Κλεάνθης μὲν μήτε κατὰ φύσιν αὐτὴν εἶναι, μήτε ἀξίαν ἔχειν αὐτὴν ἐν τῷ βίῳ, καθάπερ δὲ τὸ κάλυντρον κατὰ φύσιν μὴ εἶναι· ὁ δὲ Ἀρχέδημος κατὰ φύσιν μὲν εἶναι, ὡς τὰς ἐν μασχάλῃ τρίχας, οὐχὶ δὲ καὶ ἀξίαν ἔχειν.*

400 **Diog. L. VII, 101.** *Δοκεῖ δὲ πάντα τὰ ἀγαθὰ ἴσα εἶναι* [a] *καὶ πᾶν ἀγαθὸν ἐπ' ἄκρον εἶναι αἱρετὸν καὶ μήτε ἄνεσιν μήτε ἐπίτασιν δέχεσθαι. τῶν δὲ ὄντων φασὶ τὰ μὲν ἀγαθὰ εἶναι, τὰ δὲ κακά, τὰ δὲ οὐδέτερα.* **102.** *ἀγαθὰ μὲν οὖν τάς τε ἀρετάς, φρόνησιν, δικαιοσύνην, ἀνδρείαν, σωφροσύνην καὶ τὰ λοιπά· κακὰ δὲ τὰ ἐναντία, ἀφροσύνην, ἀδικίαν καὶ τὰ λοιπά· οὐδέτερα δὲ ὅσα μήτε ὠφελεῖ μήτε βλάπτει, οἷον ζωή, ὑγίεια, ἡδονή, κάλλος, ἰσχύς, πλοῦτος, εὐδοξία, εὐγένεια καὶ τὰ τούτοις ἐναντία, θάνατος, νόσος, πόνος, αἶσχος, ἀσθένεια, πενία, ἀδοξία, δυσγένεια καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. — — μὴ γὰρ εἶναι ταῦτα ἀγαθά, ἀλλ' ἀδιάφορα καὶ* κατ' εἶδος προηγμένα.* **103.** *ὡς γὰρ ἴδιον θερμοῦ τὸ θερμαίνειν, οὐ τὸ ψύχειν, οὕτω καὶ ἀγαθοῦ τὸ ὠφελεῖν, οὐ τὸ βλάπτειν. οὐ μᾶλλον δὲ ὠφελεῖ ἢ βλάπτει ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ὑγίεια· οὐκ ἄρα ἀγαθὸν οὔτε πλοῦτος οὔτε ὑγίεια. ἔτι τέ φασιν, ᾧ ἔστιν εὖ καὶ κακῶς χρῆσθαι, τοῦτο οὐκ ἔστιν ἀγαθόν· πλούτῳ δὲ καὶ ὑγιείᾳ ἔστιν εὖ καὶ κακῶς χρῆσθαι· οὐκ ἄρα ἀγαθὸν πλοῦτος καὶ ὑγίεια.*

a) Cic. de Fin. III, 14. *Crescere bonorum finem non putamus. Ut enim qui demersi sunt in aqua nihilo magis respirare possunt, si non longe absunt a summo, ut iam iamque possint emergere, quam si etiam tum essent in profundo; nec catulus ille, qui iam appropinquat ut videat, plus cernit quam is, qui modo*

---

*) *καὶ* add. ex coni. *Κατ' εἶδος*, quod solet esse oppositum *τῷ κατὰ γένος*, verte *peculiariter*. G. Hermann. praef. ad Diog. L. ed. Huebn. Vol. II. p. V. scribendum putat, *μὴ γὰρ εἶναι ταῦτα ἀγαθά, ἀλλ' ἀδιάφορα κατ' εἶδος προηγμένα τε καὶ ἀπροηγμένα.*

est natus: item qui processit aliquantum ad virtutis aditum nihilo minus in miseria est quam ille, qui nihil processit. Ib. IV, 27. *Peccata paria quonam modo? Quia nec honesto quicquam honestius nec turpi turpius. — — Ut — in fidibus pluribus, si nulla earum ita contenta numeris sit ut concentum servare possit, omnes aeque incontentae sint, sic peccata, quia discrepant, aeque discrepant: paria sunt igitur.* Cf. Cic. Parad. 3; Diog. L. VII, 120.

Ita Stoici severiores, cf. et Stob. Ecl. II, p. 202. τὸ ἀγαθὸν ἀρετή ἐστιν ἢ τὸ μετέχον ἀρετῆς. Diog. L. VII, 101. Qui mitiorem disciplinam sequebantur, alia praeter virtutem bona esse statuebant. Stob. Ecl. II, p. 92. τῶν δ' ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι ἀρετάς, τὰ δ' οὔ. φρόνησιν μὲν οὖν καὶ σωφροσύνην καὶ ἀνδρείαν ἀρετάς, χαρὰν δὲ καὶ εὐφροσύνην καὶ θάρσος καὶ βούλησιν καὶ τὰ παραπλήσια οὐκ εἶναι ἀρετάς. cf. ib. p. 98 sq., p. 126 sqq., ubi haec fusius excutiuntur. Contraria ratio in eo cernitur, quod προηγμένοις et ἀδιαφόροις etiam utiles artes adnumerantur et quae faciunt ad ingenium exercendum, itemque ἡ προκοπή, de qua dicetur nr. 402., v. Stob. Ecl. II, p. 146; Diog. L. VII, 106.

Stob. Ecl. II, p. 104. *Κοινότερον δὲ τὴν ἀρετὴν* 401
διάθεσιν [a] *εἶναί φασι ψυχῆς σύμφωνον αὐτῇ περὶ ὅλον τὸν βίον. τῶν δ' ἀρετῶν τὰς μὲν εἶναι πρώτας, τὰς δὲ ταῖς πρώταις ὑποτεταγμένας* [b]. *πρώτας δὲ τέτταρας εἶναι, φρόνησιν, σωφροσύνην, ἀνδρείαν καὶ δικαιοσύνην.* Ib. p. 108. *ταύτας μὲν οὖν τὰς ῥηθείσας ἀρετὰς τελείας εἶναι λέγουσι περὶ τὸν βίον καὶ συνεστηκέναι ἐκ θεωρημάτων· ἄλλας δὲ ἐπιγίγνεσθαι ταύταις, οὐκ ἔτι τέχνας οὔσας, ἀλλὰ δυνάμεις τινὰς ἐπὶ τῆς ἀσκήσεως περιγιγνομένας, οἷον τὴν ὑγείαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀρτιότητα καὶ τὴν ἰσχὺν αὐτῆς καὶ τὸ κάλλος* [c]. — — *πάσας δὲ τὰς ἀρετάς, ὅσαι ἐπιστῆμαί εἰσι καὶ τέχναι, κοινά τε θεωρήματα ἔχειν καὶ τέλος — τὸ αὐτό, διὸ καὶ ἀχωρίστους εἶναι· τὸν γὰρ μίαν ἔχοντα πάσας ἔχειν καὶ τὸν κατὰ μίαν πράττοντα κατὰ πάσας πράττειν.* — — *πάσας γὰρ τὰς ἀρετὰς τὰ πασῶν βλέπειν καὶ τὰ ὑποτεταγμένα ἀλλήλαις.* [d]

a) Stoici virtutem non ἕξιν esse, quemadmodum docebat Aristoteles, sed διάθεσιν statuebant, v. Diog. L. VII, 98; Stob.

Ecl. II, p. 98. Quae qua significatione dicatur luculentissime cernitur ex Simpl. in Arist. Cat. fol. 61 *B.* Schol. Arist. p. 70 b. sqq. *Καὶ γὰρ τὰς μὲν ἕξεις ἐπιτείνεσθαί φασι δύνασθαι καὶ ἀνίεσθαι, τὰς δὲ διαθέσεις ἀνεπιτάτους εἶναι καὶ ἀνανέτους· διὸ καὶ τὴν εὐθύτητα τῆς ῥάβδου, κἂν εὐμετάβολος ᾖ, δυναμένη κάμπτεσθαι, διάθεσιν εἶναί φασι· μὴ γὰρ ἀνεθῆναι ἢ ἐπιταθῆναι τὴν εὐθύτητα, μηδὲ ἔχειν τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον, διόπερ εἶναι διάθεσιν.* cf. ib. fol. 72 *Δ.* Schol. Arist. p. 76 a. Virtus quapropter dicatur *διάθεσις* v. nr. 402. — b) Inferiorum virtutum recensum habes ap. Stob. Ecl. II, p. 106 sq., Diog. L. VII, 92 sq.; 126. — c) Cf. Diog. L. VII, 90. — d) Cf. Plut. de Stoic. Rep. 7., ubi Zeno dicitur omnes virtutes ad *φρόνησιν* revocasse; Diog. L. VII, 125. Ceterum Stoicis cum virtus scientia faciendorum esse videretur, conveniens erat ut virtutem doceri posse affirmarent. Diog. L. VII, 91. Sed recte facere cum scientia coniunctissimum esse, v. nr. 378., ideoque rationalem vitam consociationem vitae theoreticae et practicae esse dicebant. Diog. L. VII, 130. *Βίων δὲ τριῶν ὄντων, θεωρητικοῦ καὶ πρακτικοῦ καὶ λογικοῦ, τὸν τρίτον φασὶν αἱρετέον· γεγονέναι γὰρ ὑπὸ τῆς φύσεως ἐπίτηδες τὸ λογικὸν ζῷον πρὸς θεωρίαν καὶ πρᾶξιν.*

402 Diog. L. VII, 127. *Ἀρέσκει δὲ αὐτοῖς μηδὲν μέσον εἶναι ἀρετῆς καὶ κακίας, τῶν Περιπατητικῶν μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας εἶναι λεγόντων τὴν προκοπήν*[a]*· ὡς γὰρ δεῖν φασὶν ἢ ὀρθὸν εἶναι ξύλον ἢ στρεβλόν, οὕτως ἢ δίκαιον ἢ ἄδικον, οὔτε δὲ δικαιότερον οὔτε ἀδικώτερον, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. καὶ μὴν τὴν ἀρετὴν Χρύσιππος μὲν ἀποβλητήν, Κλεάνθης δὲ ἀναπόβλητον· ὁ μὲν ἀποβλητὴν διὰ μέθην καὶ μελαγχολίαν, ὁ δὲ ἀναπόβλητον διὰ βεβαίους καταλήψεις*[b]. *κατ' αὐτὴν* δὲ αἱρετὴν εἶναι. αἰσχυνόμεθα γοῦν ἐφ' οἷς κακῶς πράττομεν, ὡς ἂν μόνον τὸ καλὸν εἰδότες ἀγαθόν. αὐτάρκη τε εἶναι αὐτὴν πρὸς εὐδαιμονίαν, καθά φησι Ζήνων καὶ Χρύσιππος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ἀρετῶν καὶ Ἑκάτων ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ ἀγαθῶν. „Εἰ γάρ," φησίν, „αὐτάρκης ἐστὶν ἡ μεγαλοψυχία πρὸς τὸ πάντων ὑπεράνω ποιεῖν, ἔστι δὲ μέρος ἀρετῆς, αὐτάρ-*

*) Vulg. *καὶ αὐτήν.* Corr. C. Fr. Herm. in cens. ed. Huebn.

κης ἐστὶ καὶ ἡ ἀρετὴ πρὸς εὐδαιμονίαν, καταφρονοῦσα καὶ τῶν δοκούντων ὀχληρῶν." c.

a) Hoc non ita accipiendum, quasi prorsus negaverint esse προκοπήν, h. e. profectum in virtute; sed negabant προκοπὴν esse medium inter virtutem et vitium. Eo spectat simile de catulo sumtum, supra in nr. 400. a. ex Cic. de Fin. III, 14. allatum. V. Chrysippus ap. Stob. Serm. CIII, 22. Ὁ δ' ἐπ' ἄκρον, φησί, προκόπτων ἅπαντα πάντως ἀποδίδωσι τὰ καθήκοντα καὶ οὐδὲν παραλείπει. τὸν δὲ τούτου βίον οὐκ εἶναί πω φησὶν εὐδαίμονα, ἀλλ' ἐπιγίγνεσθαι αὐτῷ τὴν εὐδαιμονίαν, ὅταν αἱ μέσαι πράξεις αὗται προσλάβωσι τὸ βέβαιον καὶ ἑκτικὸν καὶ ἰδίαν πῆξίν τινα λάβωσιν. Quod patet eodem spectare, quo omnis τοῦ προηγμένου notio, videlicet ut nimius formulae rigor inhiberetur et emolliretur. Diversos proficientium gradus prosequitur Seneca Ep. 75, 6. — b) Etiam in his Cleanthes restrictiori disciplinae, Chrysippus laxiori favebat. De hoc v. Simpl. in Cat. fol. 102 A. Schol. in Arist. p. 86 b.; Plut. de Stoic. Rep. 27. Cum Cleanthe faciunt quae traduntur a Diog. L. VII, 118, coll. Cic. Tusc. III, 5. — c) Stoicus sapiens sentit quidem dolorem et incommodum omne, sed vincitur hoc per illum, quippe fortiorem; Senec. Ep. 9. Possumus enim dolore et metu affici et nihilominus superiores esse h. e. impetu eorum non pati nos regi in agendo; Plut. adv. Stoic. 25. In hoc cernitur impatientia (ἀπάθεια), quam vocabant, sapientis; Diog. L. VII, 117. De αὐταρκείᾳ virtutis v. Cic. Parad. 2.

Stob. Ecl. II, p. 116. Φασὶ δὲ καὶ πάντα ποιεῖν τὸν σοφὸν κατὰ πάσας τὰς ἀρετάς· πᾶσαν γὰρ πρᾶξιν τελείαν αὐτοῦ εἶναι, διὸ καὶ μηδεμίαν ἀπολελεῖφθαι ἀρετῆς. ἀκολούθως γὰρ τούτοις δογματίζουσι καὶ ὅτι κατὰ νοῦν ἔχων καὶ διαλεκτικῶς * ποιεῖ καὶ συμποτικῶς καὶ ἐρωτικῶς. Ib. p. 120. τῷ ** γὰρ κατὰ λόγον ὀρθὸν ἐπιτελεῖν πάντα καὶ οἷον κατ' ἀρετήν, περὶ ὅλον οὖσαν τὸν βίον τέχνην, ἀκόλουθον ᾠήθησαν τὸ *** περὶ τοῦ πάντ' εὖ ποιεῖν τὸν σοφὸν δόγμα· κατὰ τὸ ἀνάλογον δὲ καὶ τὸν φαῦλον πάντα, ὅσα ποιεῖ, κακῶς ποιεῖν καὶ κατὰ πάσας τὰς κακίας. φιλομουσίαν δὲ καὶ 403

*) Vulg. διαδεκτικῶς. Corr. Heer. — **) Cant. τὸ. — ***) Codd. V. A. τῷ, quod exh. Heer.

φιλογραμματείαν καὶ φιλιππίαν καὶ φιλοκυνηγίαν καὶ καθόλου τὰς* ἐγκυκλίους λεγομένας τέχνας ἐπιτηδεύματα μὲν καλοῦσιν, ἐπιστήμας δ' οὔ, ἐν** ταῖς σπουδαίαις ἕξεσι ταῦτα καταλείποντες a. καὶ ἀκολούθως μόνον τὸν σοφὸν φιλόμουσον εἶναι λέγουσι καὶ φιλογράμματον καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων κατὰ τὸ ἀνάλογον. τό τε ἐπιτήδευμα τοῦτον ἐπιγράφουσι τὸν τρόπον, ὁδὸν διὰ τέχνης ἡμέρου ἄγουσαν ἐπὶ τὴν κατ' ἀρετήν***. μόνον δὲ φασι τὸν σοφὸν καὶ μάντιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ ποιητὴν καὶ ῥήτορα καὶ διαλεκτικὸν καὶ κριτικόν, οὐ πάντα δὲ διὰ τὸ προσδεῖσθαι εἴς † τινα τούτων καὶ θεωρημάτων τινῶν ἀναλήψεως.

a) Ἐπιτηδεύματα enim pertinent ad ἕξεις, ἐπιστῆμαι autem et ἀρεταὶ ad διαθέσεις. Cf. loci ad nr. 401. a. citati; Stob. Ecl. II, p. 128. Propterea ἐγκύκλιοι τέχναι etiam μέσαι ab iis nominabantur. Simpl. in Cat. fol. 72 Δ. Schol. Arist. p. 76 a.

In vulgus notum quantis laudibus suum Stoici sapientem cumulaverint, ceteris omne bonum ac bellum detrahentes. Cf. Cic. Parad. 5; 6; Diog. L. VII, 119. θείους τε εἶναι (sc. τοὺς σοφούς)· ἔχειν γὰρ ἐν ἑαυτοῖς οἱονεὶ θεόν. Plut. de Stoic. Rep. 13; adv. Stoic. 33. ex Chrysippo: ἀρετῇ τε γὰρ οὐχ ὑπερέχειν τὸν Δία τοῦ Δίωνος, ὠφελεῖσθαί τε ὁμοίως ὑπ' ἀλλήλων τὸν Δία καὶ τὸν Δίωνα, σοφοὺς ὄντας. Nimirum inter sapientes omnia communia. Stob. Ecl. II, p. 204. Paradoxon, quod in ista doctrina inest, eo efficitur, quod fingebant sapientem omnibus virtutibus absolutum h. e. ad mores et officia absolute intelligentem esse, etiamsi homo natus sit nihilque humani ab se alienum habeat, neque sapiat omnia quae possunt doceri, velut qui nostro loco encycliarum artium rudis esse dicitur. Isti argumento congruenter sapientem statuebant neque falli posse neque delinquere quicquam, neque idcirco poenitentiam agere unquam debere. Stob. Ecl. II, p. 232 sqq. Omnia eum bene agere perfectamque a lege potestatem habere, Diog. L. VII, 125, quin etiamsi vitae suae vim afferat sive ipsa Oedipodis facinora in se admittat, non peccaturum; Diog. L. VII, 130; 188. Neque tamen se ipsos sapientes esse vel principes disciplinae ceterave

*) Vulg. κατά. Corr. Heeren. — **) Codd. ἐν — καταλείπουσι. Heeren ἔν τε — καταλείπουσι. — ***) Codd. ἐπὶ κατ' ἀρετήν. Heer. eiecit ἐπί. — †) Codd. εἰ.

philosophiae exempla absolutam illam sapientiam assequutos esse profitebantur; verum, si unquam exstiterint sapientes, beatioribus eos fortasse priscorum saeculorum aetatibus exstitisse.

Diog. L. VII, 107. Ἔτι δὲ καθῆκόν φασιν εἶναι ὃ 404
πραχθὲν εὔλογόν τινα* ἴσχει ἀπολογισμόν, οἷον τὸ ἀκόλουθον ἐν τῇ ζωῇ, ὅπερ καὶ ἐπὶ τὰ φυτὰ καὶ ζῷα διατείνει· ὁρᾶσθαι γὰρ κἀπὶ τούτων καθήκοντα. 108. — — ἐνέργημα δὲ αὐτὸ (sc. τὸ καθῆκον) εἶναι ταῖς κατὰ φύσιν κατασκευαῖς οἰκεῖον. τῶν γὰρ καθ᾽ ὁρμὴν ἐνεργουμένων τὰ μὲν καθήκοντα εἶναι, τὰ δὲ παρὰ τὸ καθῆκον, τὰ δὲ οὔτε καθήκοντα οὔτε παρὰ τὸ καθῆκον. καθήκοντα μὲν οὖν εἶναι, ὅσα λόγος αἱρεῖ ποιεῖν, ὡς ἔχει γονεῖς τιμᾶν, ἀδελφούς, πατρίδα, συμπεριφέρεσθαι φίλοις· παρὰ τὸ καθῆκον δέ, ὅσα μὴ αἱρεῖ λόγος, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα, γονέων ἀμελεῖν, ἀδελφῶν ἀφροντιστεῖν, φίλοις μὴ συνδιατίθεσθαι, πατρίδα ὑπερορᾶν καὶ τὰ παραπλήσια· 109. οὔτε δὲ καθήκοντα οὔτε παρὰ τὸ καθῆκον, ὅσα οὔτε αἱρεῖ λόγος πράττειν οὔτε ἀπαγορεύει, οἷον κάρφος ἀνελέσθαι, γραφεῖον κρατεῖν, στλεγγίδα καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. Stob. Ecl. II, p. 158. Τῶν δὲ καθηκόντων τὰ μὲν εἶναί φασι τέλεια, ἃ δὴ καὶ κατορθώματα λέγεσθαι· κατορθώματα δ᾽ εἶναι τὰ κατ᾽ ἀρετὴν ἐνεργήματα, οἷον τὸ φρονεῖν, τὸ δικαιοπραγεῖν. οὐκ εἶναι δὲ κατορθώματα τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα, ἃ δὴ οὐδὲ τέλεια καθήκοντα προσαγορεύουσιν, ἀλλὰ μέσα, οἷον τὸ γαμεῖν, τὸ πρεσβεύειν, τὸ διαλέγεσθαι, τὰ τούτοις ὅμοια. — — πᾶν δὲ τὸ παρὰ τὸ καθῆκον ἐν λογικῷ γιγνόμενον ἁμάρτημα εἶναι· τὸ δὲ καθῆκον τελειωθὲν κατόρθωμα γίνεσθαι.

Cf. Cic. de Off. I, 3; Stob. Ecl. II, p. 184; 192; 220. Secundum Chrysippum in nr. 402. not. a. laudatum omnia officia sunt μέσαι πράξεις et actiones τῶν προκοπτόντων, κατορθώματα autem eaedem actiones, sed agente sapiente, Clem. Alex. Paed.

*) Codd. προαχθέν. Corr. Menag. ex Sext. Emp. adv. Math. VII, 158. cf. Stob. Ecl. II, p. 158. Deinde codd. εὔλογόν τε. Corr. Huebner.

I, 13. p. 136 B. *τὸ δὲ κατορθούμενον κατὰ τὴν τοῦ λόγου ὑπακοὴν προσῆκον καὶ καθῆκον Στωικῶν ὀνομάζουσι παῖδες.* Quaestio de officiis primum a Stoicis movebatur, qui multi et copiosi in ea fuerunt. Officii notio, praecipue eius, quod medium appellabatur, ad medias illas notiones revocanda est, quae excolebantur ab iis, qui severiorem formulam ad mitiora placita deflexerant, sicut etiam *τὸ προηγμένον, ὁ προκόπτων* etc. Chrysippus locum de officio medio connectit cum loco *περὶ προκόπτοντος*, Stobaeus l. l. cum loco *περὶ προηγμένου.*

405 Stob. Ecl. II, p. 188. *Οἰκονομικὸν δ' εἶναι λέγουσι μόνον τὸν σπουδαῖον. — — τὴν μὲν γὰρ οἰκονομικὴν εἶναι θεωρητικὴν ἕξιν καὶ πρακτικὴν τῶν οἴκῳ συμφερόντων.* Ib. p. 184. *τό τε δίκαιόν φασι φύσει εἶναι καὶ μὴ θέσει. ἑπόμενον δὲ τούτοις ὑπάρχειν καὶ τὸ πολιτεύεσθαι* τὸν σοφὸν καὶ μάλιστα ἐν ταῖς τοιαύταις πολιτείαις ταῖς ἐμφαινούσαις τινὰ προκοπὴν πρὸς τὰς τελείας πολιτείας, καὶ τὸ νομοθετεῖν τε καὶ τὸ παιδεύειν ἀνθρώπους, ἔτι δὲ συγγράφειν τὰ δυνάμενα ὠφελεῖν τοὺς ἐντυγχάνοντας τοῖς γράμμασιν οἰκεῖον εἶναι τοῖς σπουδαίοις καὶ τὸ συγκαταβαίνειν καὶ εἰς γάμον καὶ εἰς τεκνογονίαν καὶ αὐτοῦ χάριν καὶ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπομένειν περὶ ταύτης, ἐὰν ᾖ μέτρια, καὶ πόνους καὶ θάνατον.*

Poterit ex his locis iudicari quam acuti fuerint singulaque sectati sint Stoici in disputationibus de officiis: et insuper hoc, Stoicos et oeconomicam et politicam attigisse quidem, sed leviter tantum ac negligenter neque ad usum popularem atque civilem accommodate tractasse, quod de politica queritur etiam Cic. de Leg. III, 6. Et inclaruit quidem politia Zenonis; verum videtur huic id potius propositum fuisse, ut civitatum particularium multitudinem tolleret, quam ut sapienter quomodo possent constitui ac regi praeciperet; in qua re Zeno item Cynicorum sectator fuisse videtur; Diog. L. VII, 4. Plut. de Alex. Fort. I, 6. *Καὶ μὴν ἡ πολὺ θαυμαζομένη πολιτεία τοῦ τὴν Στωικῶν αἵρεσιν καταβαλομένου Ζήνωνος εἰς ἓν τοῦτο συντείνει κεφάλαιον, ἵνα μὴ κατὰ πόλεις μηδὲ κατὰ δήμους οἰκῶμεν ἰδίοις ἕκαστοι διωρισμένοι δικαίοις, ἀλλὰ πάντας ἀνθρώπους*

---

*) Nonnulli codd. *τὸ μὴ πολιτεύεσθαι.*

ἡγώμεθα δημότας καὶ πολίτας, εἷς δὲ βίος ᾖ καὶ κόσμος ὥσπερ ἀγέλης συννόμου νόμῳ κοινῷ συντρεφομένης. Eodem facit quod uxores sapientibus communes esse volebant et Zeno et Chrysippus. Diog. L. VII, 131. Simile eorum, quae more et consuetudine hominum recepta erant, fastidium prae se ferebat politia Chrysippi, cuius fragmm. v. ap. Baguet. p. 331 sqq.

2. Stoici posteriores.

a. Boethus. Zeno Tarsensis. Diogenes Babylonius.

Philo de Incorr. Mund. 10, p. 497. Mang. *Βόηθος γοῦν καὶ Ποσειδώνιος καὶ Παναίτιος, ἄνδρες ἐν τοῖς Στωικοῖς δόγμασιν ἰσχυκότες, ἅτε θεόληπτοι τὰς ἐκπυρώσεις καὶ παλιγγενεσίας καταλιπόντες, πρὸς θειότερον δόγμα τὸ τῆς ἀφθαρσίας τοῦ κόσμου παντὸς ηὐτομόλησαν. λέγεται δὲ καὶ Διογένης,* ἡνίκα νέος ἦν συγγραψάμενος κατὰ τὸ παντελὲς τοῖς ἔνδοθεν.* **406**

De Boethi aetate incertum est, nam ex Diogene L. VII, 54. ambigua conclusio est; sed cf. Menag. ad Diog. L. VII, 143. Ceteros constat Chrysippo iuniores fuisse. De Posidonio et Panaetio v. infr. nr. 408 et 412. Diogenes, quem dicit Philo, est Babylonius, Chrysippi et hic auditor, unus ex legatis, qui Romam ab Atheniensibus missi sunt, v. infra nr. 420. b; 428., ad quem disciplina a Zenone transiisse videtur, cf. Cic. de Div. I, 3; van Lynden de Panaetio p. 16; 31 sqq. Argumenta Boethi enumerat Philo l. l. 16, p. 503 sqq. Quae si recte intelligimus, videtur ille sibi cavere voluisse ne mundum in combustione prorsus dissolvi atque in infinitum dilabi statuere videretur; cf. Stob. Ecl. I, p. 390; Plut. de Pl. II, 9: quod apertum est ab antiquioribus Stoicis prorsus alienum fuisse. In iis, quae de Diogene Babylonio adiiciuntur, οἱ ἔνδοθεν sunt Stoici interioris admissionis; verba ἡνίκα νέος ἦν ad ea respicere videntur, quae memoravimus supra nr. 390. not. b. Sensus est: Diogenes, dum iuvenis erat, antiquiores Stoicos sequebatur, deinde ad Boethi placita delatus est. Dicitur autem etiam Zeno Tarsensis, Chry-

---

*) Sc. αὐτομολῆσαι πρὸς δόγμα τὸ τῆς ἀφθαρσίας κόσμου. Ita non opus est lacuna, quae indicatur in editionibus post ἔνδοθεν, deest in codicibus.

sippi discipulus ac successor, de combustione mundi dubitasse, v. Arius Didymus ap. Euseb. Pr. Ev. XV, 18. Contra Antipater Tarsensis, qui erat Diogenis discipulus, combustioni denuo patrocinatus est. Diog. L. VII, 142.

b. Panaetius.

407 Suidas. *Παναίτιος — Ῥόδιος, φιλόσοφος Στωικός, Διογένους γνώριμος,* [a] *ὃς καθηγήσατο τοῦ Σκιπίωνος τοῦ ἐπικληθέντος Ἀφρικανοῦ μετὰ Πολύβιον Μεγαπολίτην, ἐτελεύτησε δ' ἐν Ἀθήναις.* [b] — — *φέρεται αὐτοῦ βιβλία φιλόσοφα πλεῖστα.* [c]

Omisimus quae de duobus Panaetiis Stoicis, seniore et iuniore, apud Suidam traduntur, aperte commenticia; v. van Lynden disputatio historico-critica de Panaetio Rhodio Lugd. Bat. 1802. p. 6 sqq. — a) Praeter Diogenem fertur Antipatrum audivisse, Cic. de Div. I, 3. Diogenes eum conciliavit Laelio, Laelius Scipioni, Cic. de Fin. II, 3. — b) Multorum praeter Scipionem Romanorum nobilium familiaritate floruit, v. Ciceronis testimonia ap. Lynden p. 38 sqq. 50 sqq. Aetatis spatium duobus temporibus continetur, quorum prius transegit apud Romanos, posterius apud Athenienses, ubi post obitum Antipatri Tarsensis scholae Stoicae praefuisse videtur. — c) Ante reliqua nominandum opus *περὶ τοῦ καθήκοντος*, de officiis, quod inchoatum reliquerat, unde suum de Officiis opus elaboravit Cicero, v. de Off. III, 2; ad Att. XVI, 11. In eloquendo a superioribus Stoicis eo discrepabat, quod et sententias et verba ad communem captum hominum accommodabat, popularem quandam elegantiam consectatus; v. Cic. de Fin. IV, 28. *Quam illorum* (sc. Stoicorum) *tristitiam atque asperitatem fugiens nec acerbitatem sententiarum nec disserendi spinas probavit, fuitque in altero genere mitior in altero illustrior, semperque habuit in ore Platonem, Aristotelem, Xenocratem, Theophrastum, Dicaearchum, ut ipsius scripta declarant.* De Off. II, 10. *Popularibus enim verbis est agendum et usitatis quum loquimur de opinione populari, idque eodem modo fecit Panaetius.* De ceteris scriptis Panaetii v. Lynden p. 114 sqq.

408 Cic. de Div. I, 3. Sed a Stoicis vel princeps eius disciplinae — — degeneravit Panaetius: nec tamen ausus est negare vim esse divinandi, sed dubitare se dixit.

Cf. Cic. Ac. pr. II, 33. Minus accurate Diog. L. VII, 149.

ὁ μὲν γὰρ Παναίτιος ἀνυπόστατον αὐτήν (sc. τὴν μαντικὴν) φησιν. Panaetium et de combustione mundi haesitasse intelligitur ex nr. 406.; cf. Cic. de Nat. D. II, 46. Erat igitur hic ceteris Stoicis ad dubitandam proclivior et a superstitionibus remotior.

Diog. L. VII, 128. Ὁ μέντοι Παναίτιος καὶ Ποσειδώνιος οὐκ αὐτάρκη λέγουσι τὴν ἀρετήν, ἀλλὰ χρείαν εἶναί φασι καὶ ὑγείας καὶ χορηγίας καὶ ἰσχύος. Gell. Noctt. Att. XII, 5, 10. Ἀναλγησία enim atque ἀπάθεια non meo tantum, inquit (sc. Taurus), sed quorundam etiam ex eadem porticu prudentiorum hominum, sicuti iudicio Panaetii, gravis atque docti viri, improbata abiectaque est. Sext. Emp. adv. Math. XI, 73. Παναίτιος δέ τινα μὲν (sc. ἡδονήν φησι) κατὰ φύσιν ὑπάρχειν, τινὰ δὲ παρὰ φύσιν. Seneca Ep. 116, 4. Eleganter mihi videtur Panaetius respondisse adolescentulo cuidam quaerenti, an sapiens amaturus esset? De sapiente, inquit, videbimus: mihi et tibi, qui adhuc a sapiente longe absumus, non est committendum ut incidamus in rem commotam, impotentem, alteri emancipatam, vilem sibi. 409

Vides Panaetium etiam in doctrina de moribus priores istas exaggerationes missas fecisse, et quae ad communem hominum usum et vitam accommodatiora et fructuosiora esse viderentur praecepisse.

c. Posidonius.

Suidas. Ποσειδώνιος, Ἀπαμεὺς ἐκ Συρίας ἢ Ῥόδιος, φιλόσοφος Στωικός, ὃς ἐπεκλήθη Ἀθλητής· σχολὴν δ' ἔσχεν ἐν Ῥόδῳ,[a] διάδοχος γεγονὼς καὶ μαθητὴς Παναιτίου. ἦλθε δὲ καὶ εἰς Ῥώμην ἐπὶ Μάρκου Μαρκέλλου. ἔγραψε πολλά.[b] 410

a) Rhodi eum praeter alios Romanos Cicero et Pompeius audierant. Cic. Tusc. II, 25; de Nat. D. I, 3; 44. — b) De scriptis v. Bake Posidonii Rhodii reliquiae doctrinae. Lugd. B. 1810. c. 5. p. 235 sqq. Pertinent ea et ad philosophiam et ad historiam geographiamque, quas illustravit opere Historiarum, magno ac diffuso. cf. Bake p. 249 sqq. Strabo, qui eo utitur persaepe, nominat eum τῶν καθ' ἡμᾶς φιλοσόφων πολυμαθέστατον. Fe-

cerat itinera longinqua, historiamque naturalem et geometriam optime callebat, unde Galenus de Plac. Hippocr. et Plat. VIII, p. 652. Kuehn. Ποσειδώνιος ὁ ἐπιστημονικώτατος τῶν Στωικῶν διὰ τὸ γεγυμνάσθαι κατὰ γεωμετρίαν. De loquendi genere Strab. III, p. 147, qui dicit Posidonium οὐκ ἀπέχεσθαι τῆς συνήθους ῥητορείας, ἀλλὰ συνενθουσιᾶν ταῖς ὑπερβολαῖς: atque eum ad exemplum magistri orationi aliquantum tribuisse cernitur tum ex fragmentis tum ex aliis testimoniis, velut Cic. Tusc. II, 25; Senec. Ep. 90. v. Bake p. 30 sqq.

411 Diog. L. VII, 129. Δοκεῖ δὲ αὐτοῖς (sc. τοῖς Στωικοῖς) μήτε διὰ * τὴν διαφωνίαν ἀφίστασθαι φιλοσοφίας, ἐπεὶ τῷ λόγῳ τούτῳ προλείψειν ὅλον τὸν βίον, ὡς καὶ Ποσειδώνιός φησιν ἐν τοῖς προτρεπτικοῖς.

De dissensionibus philosophorum quod monet, vide ne studuerit eas aptissima quaeque ex diversis scholis eligendo removere ac solvere; certe constat Posidonium, etsi in quibusdam antiquiores Stoicos magis etiam quam Panaetius sequebatur (defendebat enim divinationem, Cic. de Div. I, 3, et mundi combustionem, etsi hanc alio sensu atque superiores accipiebat, v. nr. 406. et 412.), tamen in aliis ab Aristotele atque Platone pependisse. Aristotelem praesertim in iis sectabatur, quae disputabat de singulis naturae rebus. Strab. II, p. 104. πολὺ γάρ ἐστι τὸ αἰτιολογικὸν παρὰ αὐτῷ καὶ τὸ Ἀριστοτελίζον, ὅπερ ἐκκλίνουσιν οἱ ἡμέτεροι διὰ τὴν ἐπίκρυψιν τῶν αἰτίων. cf. et nr. 413. not. Platoni eum studuisse cernitur vel ex eo, quod ediderat ἐξήγησιν τοῦ Πλάτωνος Τιμαίου, cf. Sext. Emp. adv. Math. VII, 93; Bake p. 238 sqq.; cf. Galen. de Hippocr. et Plat. Plac. IV, p. 421. Quid quod etiam ad Pythagoram sua placita revocare conabatur, Galen. l. l. p. 425.; ut erat omnino antiquorum philosophorum admirator. Diog. L. VII, 91; Senec. Ep. 90.

412 Plut. de Pl. Ph. II, 9. Οἱ δὲ Στωικοὶ εἰς ὃ κατὰ τὴν ἐκπύρωσιν ἀναλύεται (sc. ὁ κόσμος), τὸ ἄπειρον (sc. εἶναι τὸ κενόν). Ποσειδώνιος οὐκ ἄπειρον, ἀλλ' ὅσον αὔταρκες εἰς τὴν διάλυσιν, ἐν τῷ πρώτῳ περὶ κενοῦ.

Cf. Diog. L. VII, 142; Stob. Ecl. I, p. 390; Euseb. Pr. Ev. XV, 40; v. supra nr. 406. Falsum igitur de Posidonio esse videtur quod illo loco traditum didicimus a Philone; nam διάλυσιν Posidonii differre ab ἐκπυρώσει ceterorum Stoicorum ut

*) διὰ inseri iussit Bake.

cum Bakio l. l. p. 50. statuamus, non est idonea ratio. Ceterum ex nostro loco apparet Posidonium non solum de inani ab antiquioribus Stoicis discrepasse, verum etiam de rebus incorporabilibus.

Galen. de Hipp. et Plat. Plac. IV, p. 421. Kuehn. 413
Αὐτός τε (sc. *ὁ Ποσειδώνιος*) *δείκνυσιν ὡς ὑπὸ θυμοῦ καὶ ἐπιθυμίας γίγνεται τὰ πάθη.* Ib. p. 424. *Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἐναργές ἐστιν, ὡς τὸ δυνάμεις τινὰς ἐν ταῖς ἡμετέραις εἶναι ψυχαῖς ἐφιεμένας φύσει, τὴν μὲν ἡδονῆς, τὴν δὲ κράτους καὶ νίκης, ἃς ἐναργῶς ὁρᾶσθαί φησι κἀν τοῖς ἄλλοις ζῴοις ὁ Ποσειδώνιος.* Ib. V, p. 476. *Ὅσα μὲν οὖν τῶν ζῴων δυσκίνητ᾽ ἐστὶ καὶ προσπεφυκότα δίκην φυτῶν πέτραις ἤ τισιν ἑτέροις τοιούτοις, ἐπιθυμίᾳ μόνῃ διοικεῖσθαι λέγει* (sc. *ὁ Ποσειδώνιος*) *αὐτά, τὰ δ᾽ ἄλλα τὰ ἄλογα σύμπαντα ταῖς δυνάμεσιν ἀμφοτέραις χρῆσθαι, τῇ τ᾽ ἐπιθυμητικῇ καὶ τῇ θυμοειδεῖ, τὸν ἄνθρωπον δὲ μόνον ταῖς τρισί, προσειληφέναι γὰρ καὶ τὴν λογιστικὴν ἀρχήν.*

His disputabat adversus Chrysippum; Zenonem vero et Cleanthem secum sentire dicebat, l. l. p. 475 sq. In ceteris sequebatur Platonem et Aristotelem, quamquam commutatis nonnullis, et ita, ut principale illud Stoicorum decretum, omnia in anima ab una eademque vi proficisci, non deserendum esse declararet. V. l. l. p. 515. *ὁ δ᾽ Ἀριστοτέλης τε καὶ ὁ Ποσειδώνιος εἴδη μὲν ἢ μέρη ψυχῆς οὐκ ὀνομάζουσιν, δυνάμεις δ᾽ εἶναί φασι μιᾶς οὐσίας ἐκ τῆς καρδίας ὁρμωμένης.* Quantum haec pertineant ad doctrinam de moribus ipse animadvertit l. l. p. 421; ib. V, p. 469. De moribus enim Posidonium ab antiquioribus Stoicis dissensisse monuimus supra nr. 409; in quo loco gravissimum est quod *πάθη* negabat a ratione pendere.

CAPUT XI.

ACADEMICI NOVI.

1. De diversis Academiis.

414 Sext. Emp. Pyrrh. Hyp. I, 220. Ἀκαδημίαι δὲ γεγόνασιν, ὥς φασιν οἱ πλείους μέν, τρεῖς· * καὶ μία μὲν καὶ ἀρχαιοτάτη ἡ τῶν περὶ Πλάτωνα, δευτέρα δὲ καὶ μέση ἡ τῶν περὶ Ἀρκεσίλαον, τὸν ἀκουστὴν Πολέμωνος, τρίτη δὲ καὶ νέα ἡ τῶν περὶ Καρνεάδην καὶ Κλειτόμαχον. ἔνιοι δὲ καὶ τετάρτην προστιθέασι τῶν περὶ Φίλωνα καὶ Χαρμίδαν. τινὲς δὲ καὶ πέμπτην καταλέγουσι τῶν ** περὶ τὸν Ἀντίοχον.

Conspirat Numenius ap. Euseb. Pr. Ev. XIV, 4. Diogenes contra I, 19; IV, 59. Lacydem fundatorem novae Academiae appellat, eo nomine, ut videtur, quod hic alio atque priores loco Academicos congregare solebat. ib. 60. Nonnulli duplicem duntaxat Academiam fuisse voluerunt, veterem et novam. Cic. de Orat. III, 18; Ac. post. I, 12; de Fin. V, 3; Varro ap. Augustin. de Civ. D. XIX, 1, 3.

2. Arcesilas.

415 Diog. L. IV, 28. Ἀρκεσίλαος — Πιταναῖος τῆς Αἰολίδος. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μέσης Ἀκαδημίας κατάρξας, πρῶτος ἐπισχὼν τὰς ἀποφάσεις διὰ τὰς ἐναντιότητας τῶν λόγων. πρῶτος δὲ καὶ ἐς ἑκάτερον ἐπεχείρησε καὶ πρῶτος τὸν λόγον ἐκίνησε τὸν ὑπὸ Πλάτωνος παραδεδομένον καὶ ἐποίησε δι' ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως ἐριστικώτερον. [a] Ib. 29. Θεοφράστου διήκουσεν. ἔπειτα μετῆλθεν εἰς Ἀκαδημίαν πρὸς Κράντορα. [b]

*) Codd. ὥς φασι πλείους μὲν ἢ τρεῖς. Fabric. coni. οὐ πλείους. — **) Codd. τὴν περὶ τὸν Ἀντίοχον. Fabric. τὴν τῶν ex Euseb.

Ib. 32. Κράτητος δὲ ἐκλιπόντος κατέσχε τὴν σχολήν, ἐκχωρήσαντος αὐτῷ Σωκρατίδου τινός. διὰ δὲ τὸ περὶ πάντων ἐπέχειν οὐδὲ βιβλίον, φασί, τι συνέγραψεν.[a] Ib. 45. ὁ δὲ προειρημένος φιλόσοφος, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς, ἤκμαζε περὶ τὴν εἰκοστὴν καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα.[d]

a) Cic. de Orat. III, 18. *quem (sc. Arcesilam) ferunt eximio quodam usum lepore dicendi — primum instituisse (quamquam id fuit Socraticum maxime) non quid ipse sentiret ostendere, sed contra id, quod quisque se sentire dixisset, disputare.* — b) Disputandi et dubitandi studio imbutus esse dicitur imitatione Menedemi et Diodori et Pyrrhonis. Diog. L. IV, 33; Numenius ap. Euseb. Pr. Ev. XIV, 5, 6; Sext. Emp. Pyrrh. Hyp. I, 234. Sed ab iisdem etiam Platoni assidue studuisse narratur. — c) Idem perhibet Plut. de Fort. Alex. I, 4. Alii ad Arcesilam eorum operum aliquot referunt, quae vulgo Crantoris esse dicebantur. Diog. L. IV, 24. — d) Mortuus esse dicitur septuagesimo quinto vitae anno, Diog. L. IV, 44; Lacydes autem, eius discipulus, scholam accepisse fertur Ol. 134, 4, Diog. L. IV, 61: unde perspicuum est Arcesilam eo anno, quem dicit Apollodorus, XIX maximum annos natum fuisse, quae aetas minor est quam ut florentissima dici queat. Tempora eius omnino impedita sunt, v. Clint. Fast. H. p. 378. not. h. Krueger. Sed doctrinam cum omnes referant adversus Zenonem Stoicum disputando ab eo excultam esse, consentaneum Arcesilam Zenone haud multo antiquiorem fuisse.

Sext. Emp. Pyrrh. Hyp. I, 234. Εἰ δὲ δεῖ καὶ τοῖς περὶ αὐτοῦ (sc. τοῦ Ἀρκεσιλάου) λεγομένοις πιστεύειν, φασὶν ὅτι κατὰ μὲν τὸ πρόχειρον Πυῤῥώνειος ἐφαίνετο εἶναι, κατὰ δὲ τὴν ἀλήθειαν δογματικὸς ἦν· καὶ ἐπεὶ τῶν ἑταίρων ἀπόπειραν ἐλάμβανε διὰ τῆς ἀπορηματικῆς, εἰ εὐφυῶς* ἔχουσι πρὸς τὴν ἀνάληψιν τῶν Πλατωνικῶν δογμάτων, δόξαι αὐτὸν ἀπορητικὸν εἶναι· τοῖς μέντοι γε εὐφυέσι τῶν ἑταίρων τὰ Πλάτωνος παρεγχειρεῖν. ἔνθεν καὶ τὸν Ἀρίστωνα[a] εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ, 416

πρόσθε Πλάτων, ὄπιθεν Πύῤῥων, μέσσος Διόδωρος,

*) Fabr. ἀφυῶς, ex coni. Salmasii.

διὰ τὸ προσχρῆσθαι τῇ διαλεκτικῇ τῇ κατὰ τὸν Διόδωρον, εἶναι δὲ ἀντικρὺς Πλατωνικόν. Cic. Ac. post. I, 12. Cum Zenone —, ut accepimus, Arcesilas sibi omne certamen instituit, non pertinacia aut studio vincendi, ut mihi quidem videtur, sed earum rerum obscuritate, quae ad confessionem ignorationis adduxerant Socratem. — — Itaque Arcesilas negabat esse quidquam quod sciri posset, ne illud quidem ipsum, quod Socrates sibi reliquisset: sic omnia latere in occulto.

a) De Aristone Chio v. supra nr. 374. Versus parodia expressus est ex Homero Il. VI, 181, vel Hesiodo Theog. 323; cf. Diog. L. IV, 33.

Vides iam veteres de scepticismo Arcesilai incertos fuisse: quod factum videtur maxime eo, quod nulli ab Arcesila libri exstabant. Suis studet Sextus Emp. Pyrrh. Hyp. I, 226., qui Scepticos et Academicos recentiores eo differre dicit, quod hi statuerint *πάντα εἶναι ἀκατάληπτα*; cf. nr. 424.

417 Sext. Emp. adv. Math. VII, 150. *Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἀρκεσίλαον προηγουμένως μὲν οὐδὲν ὥρισαν κριτήριον. οἱ δὲ καὶ ὡρικέναι δοκοῦντες τοῦτο κατὰ ἀντιπαρεξαγωγὴν τὴν ὡς πρὸς τοὺς Στωικοὺς ἀπέδοσαν.* 151. *τρία γάρ εἶναί φασιν ἐκεῖνοι τὰ συζυγοῦντα ἀλλήλοις, ἐπιστήμην καὶ δόξαν καὶ τὴν ἐν μεθορίῳ τούτων τεταγμένην κατάληψιν.* — Ib. 153. *ταῦτα δὴ λεγόντων τῶν ἀπὸ τῆς Στοᾶς ὁ Ἀρκεσίλαος ἀντικαθίστατο δεικνὺς ὅτι οὐδέν ἐστι μεταξὺ ἐπιστήμης καὶ δόξης κριτήριον ἡ κατάληψις. αὕτη γὰρ ἣν φασι κατάληψιν καὶ καταληπτικῆς φαντασίας συγκατάθεσιν* ἤτοι ἐν σοφῷ ἢ ἐν φαύλῳ γίνεται. ἀλλ' ἐάν τε ἐν σοφῷ γένηται, ἐπιστήμη ἐστίν, ἐάν τε ἐν φαύλῳ, δόξα, καὶ οὐδὲν ἄλλο παρὰ ταῦτα ἢ μόνον ὄνομα μετείληπται.* 154. *εἴπερ τε ἡ κατάληψις καταληπτικῆς φαντασίας συγκατάθεσίς ἐστιν, ἀνύπαρκτός ἐστι· πρῶτον μὲν ὅτι ἡ συγκατάθεσις οὐ πρὸς φαντασίαν γίνεται, ἀλλὰ πρὸς*

*) Vulg. *καταληπτικὴν φαντασίαν, συγκατάθεσις.*

λόγον· τῶν γὰρ ἀξιωμάτων εἰσὶν αἱ συγκαταθέσεις a· δεύτερον ὅτι οὐδεμία τοιαύτη ἀληθὴς φαντασία εὑρίσκεται οἵα οὐκ ἂν γένοιτο ψευδής, ὡς διὰ πολλῶν καὶ ποικίλων παρίσταται b. 155. μὴ οὔσης δὲ καταληπτικῆς φαντασίας, οὐδὲ κατάληψις γενήσεται· ἦν γὰρ καταληπτικῆς φαντασίας συγκατάθεσις *· μὴ οὔσης δὲ καταλήψεως πάντα ἔσται ἀκατάληπτα.

a) Promptum est τὴν συγκατάθεσιν πρὸς λόγον eo tantum consilio poni, ut ipsa impugnetur et convellatur.. Cic. de Orat. III, 18. *Arcesilas — — ex variis Platonis libris sermonibusque Socraticis hoc maxime arripuit, nihil esse certi, quod aut sensibus aut animo percipi possit.* — b) Cf. nr. 381. Cic. Ac. pr. II, 24. *Incubuit autem* (sc. Arcesilas) *in eas disputationes, ut doceret nullum tale esse visum a vero, ut non eiusdem modi etiam a falso possit esse.* Ib. 6. Pluribus de eadem re Sext. Emp. adv. Math. VII, 408 sqq.

Cic. Ac. pr. II, 21. Si ulli rei sapiens assentietur unquam, aliquando etiam opinabitur: nunquam autem opinabitur: nulli igitur rei assentietur. Hanc conclusionem Arcesilas probabat. 418

Cf. ib. c. 24; Sext. Emp. adv. Math. VII, 156 sq. Etiam haec disputantur adversus Stoicos, v. nr. 381. not.

Sext. Emp. adv. Math. VII, 158. Ἀλλ' ἐπεὶ μετὰ 419 τοῦτο ἔδει καὶ περὶ τῆς τοῦ βίου διεξαγωγῆς ζητεῖν, ἥτις οὐ χωρὶς κριτηρίου πέφυκεν ἀποδίδοσθαι, ἀφ' οὗ καὶ ἡ εὐδαιμονία, τουτέστι τὸ τοῦ βίου τέλος, ἠρτημένην ἔχει τὴν πίστιν, φησὶν ὁ Ἀρκεσίλαος, ὅτι ὁ ** περὶ πάντων ἐπέχων κανονιεῖ τὰς αἱρέσεις καὶ φυγὰς καὶ κοινῶς τὰς πράξεις τῷ εὐλόγῳ, κατὰ τοῦτό τε προερχόμενος τὸ κριτήριον κατορθώσει. τὴν μὲν γὰρ εὐδαιμονίαν περιγίνεσθαι διὰ τῆς φρονήσεως, τὴν δὲ φρόνησιν κινεῖσθαι ἐν τοῖς κατορθώμασι, τὸ δὲ κατόρθωμα εἶναι ὅπερ πραχθὲν εὔλογον ἔχει τὴν ἀπολογίαν.

*) Libb. καταληπτικὴ φαντασία, συγκατάθεσις. Fabr. καταληπτικῇ φαντασίᾳ συγκατάθεσις. — **) Fabr. οὐ, quod videtur esse vit. typoth.

ὁ προσέχων οὖν τῷ εὐλόγῳ κατορθώσει καὶ εὐδαιμονήσει.

Secundum Numenium ap. Euseb. Pr. Ev. XIV, 6. Arcesilas sustulerit etiam τὸ πιθανόν. Quod si recte traditur, ita cum testimonio Sexti conciliari potest, ut Arcesilam sumamus distinxisse inter τὸ πιθανὸν et τὸ εὔλογον.

3. Carneades.

420 Diog. L. IV, 62. Καρνεάδης — ὁ Κυρηναῖος. οὗτος τὰ τῶν Στωικῶν βιβλία ἀναγνοὺς, ἐπιμελέστατα τὰ Χρυσίππου, ἐπιεικῶς αὐτοῖς ἀντέλεγε καὶ εὐημέρει τοσοῦτον ὥστε ἐκεῖνο ἐπιλέγειν· Εἰ μὴ γὰρ ἦν Χρύσιππος, οὐκ ἂν ἦν ἐγώ [a]. Ib. 65. Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς ἀπελθεῖν αὐτὸν ἐξ ἀνθρώπων ἔτει τετάρτῳ τῆς δευτέρας καὶ ἑξηκοστῆς καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, βιώσαντα ἔτη πέντε πρὸς τοῖς ὀγδοήκοντα [b]. φέρονται δὲ αὐτοῦ ἐπιστολαὶ πρὸς Ἀριαράθην τὸν Καππαδοκίας βασιλέα· τὰ δὲ λοιπὰ αὐτοῦ οἱ μαθηταὶ συνέγραψαν· αὐτὸς δὲ κατέλιπε μηδέν. [c]

a) Dicitur et Diogenem Stoicum audiisse. Cic. Ac. pr. II, 30. Successionem, qua sequitur reliquos Academicos, exhibet Cic. Ac. pr. II, 6. *Qui est quartus ab Arcesila; audivit enim Hegesinum, qui Evandrum audierat Lacydi discipulum, quum Arcesilae Lacydes fuisset.* — b) Cic. l. l. loquitur de nonaginta annis. Fuerit igitur fere LX annos natus, cum Romam peregrinatus est in legatis Atheniensium, ubi famosas istas disputationes habuit, quibus et laudabat et tollebat iustitiam. v. Lactant. Inst. V, 14, Cic. de Rep. Fragm. lib. III, 6 sqq. De eloquentia Carneadis Cic. de Orat. I, 11: *hominem omnium in dicendo, ut ferebant, acerrimum et copiosissimum*; Gell. VII, 14, 10. *violenta et rapida Carneades dicebat.* — c) Hoc confirmat Diog. L. I, 16; Plut. de Alex. Fort. I, 4; Galen. de Opt. Doctr. c. 2. p. 45. Kuehn. Inter discipulos, qui doctoris placita scriptis celebraverunt, Clitomachus facile princeps erat. Diog. L. IV, 67; Cic. Ac. pr. II, 81; 32. Aliorum discipulorum meminit Cic. Ac. pr. II, 6; de Or. I, 11. Carneades de qualibet re ita disputare solebat, ut eam poneret primum, deinde everteret; unde Clitomachus, teste Cic. Ac. pr. II, 45., *nunquam se intelligere potuisse affirmabat, quid Carneadi probaretur.*

Cic. de Nat. D. III, 12. Illa autem, quae Carneades afferebat, quemadmodum dissolvitis? Si nullum corpus immortale sit, nullum esse corpus sempiternum: corpus autem immortale nullum esse, ne individuum quidem, nec quod dirimi distrahive non possit. Quumque omne animal patibilem naturam habeat, nullum est eorum quod effugiat accipiendi aliquid extrinsecus id est quasi ferendi et patiendi necessitatem, et, si omne animal tale* est, immortale nullum est. 421

Cetera, quae disputabat adversus theologiam Stoicorum, omisimus, specimen hoc argumentationis apposuisse satis esse rati; cf. et Sext. Emp. adv. Math. IX, 140. Videtur adversus Stoicos eorum sententiae suffragatus esse, qui mundum casu factum esse censerent; Cic. de Div. I, 13. Fatum his argumentis subvertebat. Cic. de Fato 14. *Si omnia antecedentibus causis fiunt, omnia naturali colligatione conserte contexteque fiunt. Quod si ita est, omnia necessitas efficit. Id si verum est, nihil est in nostra potestate. Est autem aliquid in nostra potestate. At si omnia fato fiunt, omnia causis antecedentibus fiunt. Non igitur fato fiunt quaecunque fiunt.* Neque tamen iis, quibus Epicurus hanc quaestionem solvere conatus erat, acquiescere voluit; v. ib. 11. — In transcursu monemus neque mathematicam evidentiam esse Carneadem concessisse, v. Galen. de Opt. Doctr. c. 2. p. 45. Kuehn. *ὁ γοῦν Καρνεάδης οὐδὲ τοῦτο τὸ πάντων ἐναργέστατον συγχωρεῖ πιστεύειν, ὅτι τὰ τῷ αὐτῷ ἴσα μεγέθη καὶ ἀλλήλοις ἴσα γίγνεται.*

Cic. de Rep. III, 8. Ius enim, de quo quaerimus, civile est aliquod, naturale nullum: nam si esset, ut calida et frigida et amara et dulcia, sic essent iusta et iniusta eadem omnibus. Ib. 14. Etenim iustitiae non natura nec voluntas, sed imbecillitas mater est. Nam quum de tribus unum esset optandum, aut facere iniuriam nec accipere aut et facere et accipere aut neutrum, optimum est facere, impune si possis, secundum nec facere nec pati, miserrimum digladiari semper tum faciendis tum accipiendis iniuriis. 422

---

*) Vulg. *mortale*. Corr. Orelli.

Haec quoque pro specimine tantum sunto disputationis contra iustitiam. Morales quaestiones studiosius quam physicas persequutus esse dicitur, Diog. L. IV, 62, propterea, ut videtur, quod illae erant ad orandum accommodatiores. In quibus id agebat, ut quicquid praeceptum esset de moribus, nihil tam firmum esse evinceret, quin posset subverti. De partitionibus, quibus in talibus disceptationibus uti solebat, v. Cic. de Fin. V, 6—8. Ipse ad Calliphontis, philosophi ceteroquin ignoti, sententiam inclinasse fertur, summum bonum positum esse in conciliatione honestatis et voluptatis. Cic. Ac. pr. II, 45. De Calliphonte v. Cic. Ac. pr. II, 42; Tusc. V, 31.

423 Sext. Emp. adv. Math. VII, 159. *Ὁ δὲ Καρνεάδης οὐ μόνον τοῖς Στωικοῖς ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς πρὸ αὐτοῦ ἀντιδιετάσσετο περὶ τοῦ κριτηρίου. καὶ δὴ πρῶτος μὲν αὐτῷ καὶ κοινὸς πρὸς πάντας ἐστὶ λόγος, καθ' ὃν παρίσταται ὅτι οὐδέν ἐστιν ἁπλῶς ἀληθείας κριτήριον, οὐ λόγος, οὐκ αἴσθησις, οὐ φαντασία, οὐκ ἄλλο τι τῶν ὄντων. πάντα γὰρ ταῦτα συλλήβδην διαψεύδεται ἡμᾶς.* **160.** *δεύτερον δέ, καθὸ δείκνυσιν ὅτι καὶ εἰ ἔστι τὸ κριτήριον τοῦτο, οὐ χωρὶς τοῦ ἀπὸ τῆς ἐνεργείας πάθους ὑφίσταται. ἐπεὶ γὰρ αἰσθητικῇ δυνάμει διαφέρει τὸ ζῷον τῶν ἀψύχων, πάντως διὰ ταύτης ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν ἐκτὸς ἀντιληπτικὸν γενήσεται. ἡ δέ γε αἴσθησις ἀκίνητος μένουσα καὶ ἀπαθὴς καὶ ἄτρεπτος οὔτε αἴσθησίς ἐστιν οὔτε ἀντιληπτική τινος.* **161.** *τραπεῖσα δὲ καί πως παθοῦσα κατὰ τὴν τῶν ἐναργῶν ὑπόπτωσιν τότε ἐνδεικνύει τὰ πράγματα. ἐν ἄρα τῷ ἀπὸ τῆς ἐνεργείας πάθει τῆς ψυχῆς ζητητέον ἐστὶ τὸ κριτήριον. τοῦτο δὲ τὸ πάθος αὐτοῦ ἐνδεικτικὸν ὀφείλει τυγχάνειν καὶ τοῦ ἐμποιήσαντος αὐτὸ φαινομένου, ὅπερ πάθος ἐστὶν οὐχ ἕτερον τῆς φαντασίας.* **162.** *ὅθεν καὶ φαντασίαν ῥητέον εἶναι πάθος τι περὶ τὸ ζῷον ἑαυτοῦ τε καὶ τοῦ ἑτέρου παραστατικόν. οἷον προσβλέψαντές τινι, φησὶν ὁ Ἀντίοχος*[a]*, διατιθέμεθά πως τὴν ὄψιν καὶ οὐχ οὕτως αὐτὴν διακειμένην ἴσχομεν, ὡς πρὶν τοῦ βλέψαι διακειμένην εἴχομεν. κατὰ μέντοι τὴν τοιαύτην ἀλλοίωσιν δυοῖν ἀντιλαμβανόμεθα,*

ἑνὸς μὲν αὐτῆς τῆς ἀλλοιώσεως τουτέστι τῆς φαντασίας, δευτέρου δὲ τοῦ τὴν ἀλλοίωσιν ἐμποιήσαντος τουτέστι τοῦ ὁρατοῦ. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων τὸ παραπλήσιον. 163. ὥσπερ οὖν τὸ φῶς ἑαυτό τε δείκνυσι καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, οὕτω καὶ ἡ φαντασία ἀρχηγὸς οὖσα τῆς περὶ τὸ ζῷον εἰδήσεως φωτὸς δίκην ἑαυτήν τε ἐμφανίζειν ὀφείλει καὶ τοῦ ποιήσαντος αὐτὴν ἐναργοῦς ἐνδεικτικὴ καθεστάναι. ἀλλ' ἐπεὶ οὐ τὸ κατ' ἀλήθειαν ἀεί ποτε ἐνδείκνυται, πολλάκις δὲ διαψεύδεται καὶ διαφωνεῖ τοῖς ἀναπέμψασιν αὐτὴν πράγμασιν, ὡς οἱ μοχθηροὶ τῶν ἀγγέλων, κατὰ ἀνάγκην ἠκολούθησε τὸ μὴ πᾶσαν φαντασίαν δύνασθαι κριτήριον ἀπολείπειν ἀληθείας, ἀλλὰ μόνην εἰ καὶ ἄρα τὴν ἀληθῆ. 164. πάλιν οὖν ἐπεὶ οὐδεμία ἐστὶν ἀληθὴς τοιαύτη οἵα οὐκ ἂν γένοιτο ψευδής, ἀλλὰ πάσῃ τῇ δοκούσῃ ἀληθεῖ καθεστάναι, εὑρίσκεταί τις ἀπαράλλακτος ψευδής [b], γενήσεται τὸ κριτήριον ἐν κοινῇ φαντασίᾳ τοῦ τε ἀληθοῦς καὶ ψευδοῦς. ἡ δὲ κοινὴ τούτων φαντασία οὐκ ἔστι καταληπτική, μὴ οὖσα δὲ καταληπτικὴ οὐδὲ κριτήριον ἔσται. 165. μηδεμιᾶς δὲ οὔσης φαντασίας κριτικῆς οὐδὲ λόγος ἂν εἴη κριτήριον. ἀπὸ φαντασίας γὰρ οὗτος ἀνάγεται· καὶ εἰκότως. πρῶτον μὲν γὰρ δεῖ φανῆναι αὐτῷ τὸ κρινόμενον· φανῆναι δὲ οὐδὲν δύναται χωρὶς τῆς ἀλόγου αἰσθήσεως [c]. οὔτε οὖν ἡ ἄλογος αἴσθησις οὔτε ὁ λόγος ἦν κριτήριον.

a) Hinc existimaveris Sextum haec de Carneadis doctrina, neque non ista de Arcesila, hausisse ex Antiocho, de quo dicetur nr. 427. — b) Huic argumento plurimum tribuebat; cf. Numen. ap. Euseb. Pr. Ev. XIV, 8. διὰ τὸ ὁμοίας φαντασίας ἀληθέσιν εἶναι τὰς ψευδεῖς, ὡς ἀπὸ ᾠοῦ κηρίνου πρὸς τὸ ἀληθινὸν ᾠόν. — c) Argumenta, quibus ductus rationalem cognitionem esse negabat, parum explicita sunt, unde cernitur plurimam operam ab eo illis datam esse, quae contra Stoicos disserenda erant. Videtur autem iis favisse, qui omnem cognitionem ex sensuum affectionibus repetebant; quo pertinent quae

contra dogmaticorum de deo decreta disputabat. Sext. Emp. adv. Math. IX, 139 sq. *ὅθεν καὶ τὸ περικόπτειν ταύτην* (sc. *τὴν γεῦσιν*) *ἤ τινα αἴσθησιν ἄλλην ἁπλῶς τοῦ θεοῦ παντελῶς ἐστὶν ἀπίθανον. περιττοτέρας γὰρ αἰσθήσεις ἔχων ὁ ἄνθρωπος ἀμείνων αὐτοῦ γενήσεται· δέον μᾶλλον, ὡς ἔλεγεν ὁ Καρνεάδης, σὺν ταῖς πάσαις ὑπαρχούσαις πέντε ταύταις αἰσθήσεσι καὶ ἄλλας αὐτῷ περισσοτέρας προσμαρτυρεῖν, ἵν' ἔχῃ πλειόνων ἀντιλαμβάνεσθαι πραγμάτων, ἀλλὰ μὴ τῶν πέντε ἀφαιρεῖν.*

424 Cic. Acad. pr. II, 9. Sed Antipatro — —, quum diceret ei, qui affirmaret nihil posse percipi, consentaneum esse unum tamen illud dicere percipi posse, ut alia non possent, Carneades acutius resistebat. Nam tantum abesse dicebat, ut id consentaneum esset, ut maxime etiam repugnaret. Qui enim negaret quidquam esse quod perciperetur, eum nihil excipere: ita necesse esse ne id ipsum quidem, quod exceptum non esset, comprehendi et percipi ullo modo posse.

425 Sext. Emp. adv. Math. VII, 166. *Ταῦτα μὲν γὰρ ἀντιπαρεξάγων τοῖς ἄλλοις φιλοσόφοις ὁ Καρνεάδης εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν τοῦ κριτηρίου διεξήρχετο. ἀπαιτούμενος δὲ καὶ αὐτός τι κριτήριον πρός τε τὴν τοῦ βίου διεξαγωγὴν καὶ πρὸς τὴν τῆς εὐδαιμονίας περίκτησιν, δυνάμει ἀπαναγκάζεται καὶ καθ' αὑτὸν περὶ τούτου διατάττεσθαι, προσλαμβάνων τήν τε πιθανὴν φαντασίαν καὶ τὴν πιθανὴν ἅμα καὶ ἀπερίσπαστον καὶ διεξωδευμένην.* 167. *τίς δέ ἐστιν ἡ τούτων διαφορά, συντόμως ὑποδεικτέον. ἡ τοίνυν φαντασία τινὸς φαντασία ἐστίν, οἷον τοῦ τε ἀφ' οὗ γίνεται καὶ τοῦ ἐν ᾧ γίνεται· καὶ ἀφ' οὗ μὲν γίνεται ὡς τοῦ ἐκτὸς ὑποκειμένου αἰσθητοῦ· τοῦ ἐν ᾧ δὲ γίνεται, καθάπερ ἀνθρώπου.* 168. *τοιαύτη δὲ οὖσα δύο ἂν ἔχοι σχέσεις, μίαν μὲν ὡς πρὸς τὸ φανταστόν, δευτέραν δὲ ὡς πρὸς τὸν φαντασιούμενον. κατὰ μὲν οὖν τὴν πρὸς τὸ φανταστὸν σχέσιν ἢ ἀληθὴς γίνεται ἢ ψευδής. καὶ ἀληθὴς μέν, ὅταν σύμφωνος ᾖ τῷ φανταστῷ, ψευδὴς δέ, ὅταν διάφωνος.* 169. *κατὰ δὲ τὴν πρὸς τὸν φαντασιούμενον*

σχέσιν η μέν ἐστι φαινομένη ἀληθής, ἡ δὲ οὐ φαινομένη ἀληθής. ὧν ἡ μὲν φαινομένη ἀληθὴς ἔμφασις καλεῖται παρὰ τοῖς Ἀκαδημαϊκοῖς καὶ πιθανότης καὶ πιθανὴ φαντασία· ἡ δ' οὐ φαινομένη ἀληθὴς ἀπέμφασίς τε προσαγορεύεται καὶ ἀπειθὴς καὶ ἀπίθανος φαντασία. οὔτε γὰρ τὸ αὐτόθεν φαινόμενον ψευδές, οὔτε τὸ ἀληθὲς μὲν μὴ φαινόμενον δὲ ἡμῖν πείθειν ἡμᾶς πέφυκε [a]. Ib. 173. ἡ δὲ φαινομένη ἀληθὴς καὶ ἱκανῶς ἐμφαινομένη κριτήριόν ἐστι τῆς ἀληθείας κατὰ τοὺς περὶ τὸν Καρνεάδην. Ib. 176. ἐπεὶ δὲ οὐδέποτε φαντασία μονοειδὴς ὑφίσταται, ἀλλ' ἁλύσεως τρόπον ἄλλη ἐξ ἄλλης ἤρτηται, δεύτερον προσγενήσεται κριτήριον ἡ πιθανὴ ἅμα καὶ ἀπερίσπαστος φαντασία [b]. οἷον ὁ ἀνθρώπου σπῶν φαντασίαν ἐξ ἀνάγκης καὶ τῶν περὶ αὐτὸν λαμβάνει* φαντασίαν καὶ τῶν ἐκτός. τῶν μὲν περὶ αὐτὸν χρόας, μεγέθους, σχήματος, κινήσεως, λαλιᾶς, ἐσθῆτος, ὑποδέσεως· τῶν δὲ ἐκτὸς ὡς ἀέρος, φωτός, ἡμέρας, οὐρανοῦ, γῆς, φίλων, τῶν ἄλλων ἁπάντων. ὅταν οὖν μηδεμία τούτων τῶν φαντασιῶν περιέλκῃ ἡμᾶς τῷ φαίνεσθαι ψευδής, ἀλλὰ πᾶσαι συμφώνως φαίνωνται ἀληθεῖς, μᾶλλον πιστεύομεν. Ib. 181. τῆς δὲ ἀπερισπάστου φαντασίας πιστοτέρα μᾶλλόν ἐστι καὶ τελειοτάτη ἡ ποιοῦσα τὴν κρίσιν, ἢ σὺν τῷ ἀπερίσπαστος εἶναι ἔτι καὶ διεξωδευμένη καθέστηκε. 182. τίς δέ ἐστι καὶ ὁ ταύτης χαρακτήρ, παρακειμένως ὑποδεικτέον. ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς ἀπερισπάστου ψιλὸν ζητεῖται τὸ μηδεμίαν τῶν ἐν τῇ συνδρομῇ φαντασιῶν ὡς ψευδῆ ἡμᾶς περισπᾶν, πάσας δὲ εἶναι ἀληθεῖς τε καὶ φαινομένας καὶ μὴ ἀπιθάνους· ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ τὴν περιωδευμένην συνδρομὴν ἑκάστην τῶν ἐν τῇ συνδρομῇ ἐπιστατικῶς δοκιμάζομεν· ὁποῖόν τι γίνεται καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ὅταν ὁ δῆμος ἕκαστον τῶν μελλόντων ἄρχειν ἢ δικάζειν ἐξετάζῃ εἰ ἄξιός ἐστι τοῦ πιστευθῆναι τὴν ἀρχὴν ἢ τὴν κρίσιν.

*) Fabr. λαμβάνοι.

a) Cf. Cic. Ac. pr. II, 31; 32, ubi eadem distinctio inter visum verisimile et verum ex Carneade affertur. — b) *Probabilis visio et quae non impediatur.* Cic. Ac. pr. II, 11. *Probabile neque ulla re impeditum.* Ib. II, 31.

Tribus illis probabilium gradibus utendum est prout quaeque res est vel maioris vel minoris momenti: *διεξωδευμένη φαντασία* adhibenda in gravissimis quaestionibus, quae pertineant ad felicitatem. Sext. Emp. l. l. 184. Unde collegeris, sicuti etiam ex praefatione illa Sexti, Carneadis disciplinam ad mores potissimum et vitam agendam respexisse. Sed tamen si summam eorum, quae de Carneade traduntur, computamus, universam illam doctrinam magis ad artis oratoriae quam ad vitae usum excogitatam esse dixeris. Neque huic contrarium est quod Clitomachus et Charmides, Carneadis discipuli, rhetoricae adversabantur, Sext. Emp. adv. Math. II, 20 sqq.; nam Charmides nonnisi ei rhetoricae increpabat, quae cum philosophia non esset coniuncta, hanc optimam dicendi magistram esse declarans, eosque affirmans, teste Cicerone de Or. I, 18., *qui rhetores nominarentur et qui dicendi praecepta traderent, nihil plane tenere, neque posse quemquam facultatem assequi dicendi, nisi qui philosophorum inventa didicisset.*

426 Polyb. Excerpt. Vat. lib. XII, 26. *Ὅς γε* (sc. *Τίμαιος*) *σχεδὸν εἰς τὸ παραπλήσιον ἐμπίπτει τοῖς περὶ τοὺς ἐν Ἀκαδημίᾳ τὸν προχειρότατον* * *λόγον ἠσκηκόσι· καὶ γὰρ ἐκείνων τινὲς βουλόμενοι περί τε τῶν προφανῶς καταληπτῶν εἶναι δοκούντων καὶ περὶ τῶν ἀκαταλήπτων εἰς ἀπορίαν ἄγειν τοὺς προσμαχομένους τοιαύταις χρῶνται παραδοξολογίαις καὶ τοιαύτας εὐποροῦσι* ** *πιθανότητας, ὥστε διαπορεῖν ἀδύνατόν* *** *ἐστι· τοὺς ἐν Ἀθήναις ὄντας ὀσφραίνεσθαι τῶν ἑψομένων ᾠῶν ἐν Ἐφέσῳ, καὶ διστάζειν μή πω καθ' ὃν καιρὸν ἐν Ἀκαδημίᾳ διαλέγονται περὶ τούτων, οὐχ* † *ὑπὲρ ἄλλων ἄρ' ἐν οἴκῳ κατακείμενοι τούτους διατί-*

*) Ed. Rom. *ἐν Ἀκαδημίᾳ λόγους τὸν προχειριστότατον λόγον.* Eiecimus *λόγους*, quod fortasse mutandum in *φιλοσόφους.* In ceteris Geel *τὸν χείριστον λόγον.* Orelli *τὸν προχειρότατον γέλωτι ἠσκ.* Spengel. *τοῖς τὰ προχειρότατα τὸν λόγον ἠσκ.* — **) Orelli *ἐμπορεύουσι.* — ***) Ed. Rom. *διαπορεῖν δυνατόν.* Orelli *διαπορεῖν εἰ δυνατόν.* — †) Ed. Rom. *οὐχ.* Lucht. *ὁμοῦ γ'.*

θενται * τοὺς λόγους· ἐξ ὧν διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς παραδοξολογίας εἰς διαβολὴν ἧχασι ** τὴν ὅλην αἵρεσιν, ὥστε καὶ τὰ καλῶς ἀπορούμενα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἰς ἀπιστίαν ἦχθαι, καὶ χωρὶς τῆς ἰδίας ἀστοχίας καὶ τοῖς νέοις τοιοῦτον ἐντετόκασι ζῆλον, ὥστε*** τῶν μὲν ἠθικῶν καὶ πραγματικῶν λόγων μηδὲ τὴν τυχοῦσαν ἐπίνοιαν ποιεῖσθαι, δι' ὧν ὄνησις τοῖς φιλοσοφοῦσι, περὶ 'δὲ τὰς ἀνωφελεῖς καὶ παραδόξους εὑρεσιλογίας κενοδοξοῦντες κατατρίβουσι τοὺς βίους.

Diximus iam Carneadem orationi habili atque versutae (λόγος πρόχειρος) nimium tribuisse videri: iam vides scholam eius hanc viam protinus tenuisse, indeque eos ad artificia ista veternosissima prolapsos esse, quae notat Polybius; cuius testimonium et propter ipsum virum et propter aetatem eius gravissimum est, ut qui Carneadi fere suppar esset.

4. Philo. Antiochus.

Sext. Emp. Pyrrh. Hyp. I, 235. Οἱ δὲ περὶ Φίλωνα [a] φασίν, ὅσον μὲν ἐπὶ τῷ Στωικῷ κριτηρίῳ, τουτέστι τῇ καταληπτικῇ φαντασίᾳ, ἀκατάληπτα εἶναι τὰ πράγματα, ὅσον δὲ ἐπὶ τῇ φύσει τῶν πραγμάτων αὐτῶν, καταληπτά. [b] Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀντίοχος [c] τὴν Στοὰν μετήγαγεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, ὡς καὶ εἰρῆσθαι ἐπ' αὐτῷ ὅτι ἐν Ἀκαδημίᾳ φιλοσοφεῖ τὰ Στωικά. ἐπεδείκνυε γὰρ ὅτι παρὰ Πλάτωνι κεῖται τὰ τῶν Στωικῶν δόγματα. [d] 427

a) Philo Larissaeus, Clitomachi discipulus. Stob. Ecl. II, p. 38. Bello Mithridatico priore Athenis se Romam recepit, ubi inter alios etiam Cicero eum audiebat. Cic. Brut. 89. Laudatur opus eius duobus libris comprehensum, sine titulo. Cic. Ac. II, 4. — b) Similia tradit Cic. Ac. II, 6. Sed Numenius ap. Euseb. Pr. Ev. XIV, 9. eum postea sententiam suam immutasse perhibet. De veritate quid statuerit haud liquet, nisi forte

*) Ed. Rom. διατίθενται. Lucht. διατιθῶνται. cf. Plat. Lach. p. 187 B. σκοπεῖν χρὴ μὴ οὐκ ἐν τῷ Καρὶ ὑμῖν ὁ κίνδυνος κινδυνεύεται. — **) Ed. Rom. εἴχασι. Corr. Lucht. — ***) Ed. Rom. εἰς τό. Corr. Lucht.

inde coniecturam feceris eum ad Platonis doctrinam reversum esse, quod negabat duas Academias esse, Cic. Ac. II, 4. Philosophia eius, quantum ex partitione ap. Stob. Ecl. II, p. 38 sqq. tradita aestimari potest, ad mores potissimum pertinuisse, rationeque ac via recentiorum Stoicorum disciplinae similis fuisse videtur, quod indicat etiam Sextus Emp. l. l. — c) Antiochus Ascalonius, Aelian. V. H. XII, 25, Philonis auditor, sed etiam Mnesarchi Stoici, Numen. ap. Euseb. Pr. Ev. XIV, 9, Ciceronis doctor et Luculli familiaris, Cic. Ac. pr. II, 2; 35, primum sequebatur Academicos, deinde secus statuebat. Scripsit adversus Philonem, cum ab recentiore Academia etiam hic descisceret, integritatem Academiae vindicaturus; Cic. Ac. pr. II, 4; 22. — d) Uterque, et Philo et Antiochus, ab Academicis novis dissidebant, ipsi autem eo discrepasse videntur, quod ille Platone adversus Stoicos, hic pro Stoicis utebatur. Antiochus veterem Academiam renovare studebat, Cic. Ac. II, 22. Quod Cicero identidem pronuntiat, Stoicos verbis tantum novos fuisse, rebus a Platone et Aristotele non differre, in hoc Antiochum auctorem habebat, cf. Cic. de Fin. V, 25; de Nat. D. I, 7; cf. nr. 285. not. Antiochum ad Stoicos proniorem fuisse produnt etiam Numenius ap. Euseb. Pr. Ev. XIV, 9, et disertissime Cicero Ac. pr. II, 43: *Erat quidem, si perpauca mutavisset, germanissimus Stoicus.* Sed erant illa perpauca haudquaquam levia; cf. Cic. l. l. *Placet Stoicis omnia peccata esse paria. At hoc Antiocho vehementissime displicet. — Zeno in una virtute positam beatam vitam putat. Quid Antiochus? Etiam, inquit, beatam, sed non beatissimam.* De regula veritatis cum Stoicis faciebat. Qua de re quae discipulis ab eo tradebantur, repetuntur a Lucullo ap. Cic. Ac. II, 6 — 18.

CAPUT XII.

PHILOSOPHIA ROMANORUM.

---

1. De initiis potissimisque auctoribus philosophiae Latinae.

428 Gell. Noct. Att. XV, 11. C. Fannio Strabone, M. Valerio Messala coss. senatus consultum de philosophis et

de rhetoribus Latinis [a] factum est: „M. Pomponius Praetor senatum consuluit. Quod verba facta sunt de philosophis et de rhetoribus, de ea re ita censuerunt, uti M. Pomponius Praetor animadverteret curaretque, uti ei e republica fideque sua videretur, uti Romae ne essent." Ib. VII, 14. Animadversa eadem tripartita varietas (sc. dicendi) est in tribus philosophis, quos Athenienses Romam ad senatum populumque Romanum legaverant impetratum uti multam remitterent, quam fecerant iis propter Oropi vastationem. — — Erant isti philosophi Carneades ex Academia, Diogenes Stoicus, Critolaus Peripateticus. Et in senatu quidem introducti interprete usi sunt C. Acilio senatore, sed ante ipsi seorsum * quisque ostentandi gratia magno conventu hominum dissertaverunt. Tum admirationi fuisse aiunt Rutilius et Polybius [b] philosophorum trium sui cuiusque generis facundiam. Violenta, inquiunt, et rapida Carneades dicebat, scita et teretia Critolaus, modesta Diogenes et sobria. Plin. H. N. VII, 30. Cato Censorius in illa nobili trium sapientiae procerum ab Athenis legatione audito Carneade quam primum legatos eos censuit dimittendos, quoniam illo viro argumentante quid veri esset haud facile discerni posset.

a) De his cf. quae sequuntur et Sueton. de Clar. Rhet. c. I. — b) Polybius in amissis. De P. Rutilio Rufo, qui Graece condidit historiam Romanam, v. Krause Fragmm. Historic. Rom. p. 227 sqq.

C. Fannius Strabo, M. Valerius Messala coss. incidunt in Ol. 154, 3, ab U. c. 592; legatio illa philosophorum Atheniensium (cf. Lynden Panaet. p. 30; Westermann Gesch. der Bereds. in Griechenl. und Rom. I, p. 167 sq. II, p. 55 sq.) in Ol. 156, 2, ab U. c. 598. Prima philosophiae semina, quae ab U. c. 592. exstincta sunt, sparsa videntur per exules Achaeos, in quibus erat etiam Polybius, quos senatus e patria accitos post bellum Persei in urbe et per Italiam multos annos detinuit; v. Casaubon. ad Sueton. l. l.: de altera philosophorum expulsione, quae facta est

*) Vulg. *seorsum quoque*, quae vox deest in plur. codd.

auctore Catone maiore, cf. Plut. V. Cat. mal. c. 22 sq. — Alia super has eiectio est Epicureorum, quae facta narratur consule L. Postumio, Athen. XII, p. 547 A., Aelian. V. H. IX, 12, h. e. vel ab U. c. 580, coss. L. Postumio Albino, M. Popilio Laena, vel 599, coss. Q. Opimio, L. Postumio Albino; cf. Perizon. ad Aelian. l. l.

429 Cic. de Orat. II, 37. Et certe non tulit ullos haec civitas aut gloria clariores aut auctoritate graviores aut humanitate politiores P. Africano, C. Laelio, L. Furio, qui secum eruditissimos homines ex Graecia palam semper habuerunt. Atque ego ex istis saepe audivi quum dicerent pergratum Athenienses et sibi fecisse et multis principibus civitatis, quod quum ad senatum legatos de suis maximis rebus mitterent, tres illius aetatis nobilissimos philosophos misissent, Carneadem et Critolaum et Diogenem. Itaque eos dum Romae essent et a se et ab aliis frequenter auditos.

Loquitur Q. Catulus. Cic. Tusc. IV, 3. *Sapientiae studium vetus id quidem in nostris, sed tamen ante Laelii aetatem et Scipionis non reperio quos appellare possim nominatim.*

430 Quintil. Inst. Orat. X, 1, 123. De philosophia — paucissimos adhuc eloquentes litterae Romanae tulerunt. Idem igitur *M. Tullius*, qui ubique, etiam in hoc opere Platonis aemulus exstitit. Egregius vero multoque quam in orationibus praestantior *Brutus* suffecit ponderi rerum; scias eum sentire quae dicit. Scripsit non parum multa *Cornelius Celsus*, Sextios * secutus, non sine cultu ac nitore. *Plancus* in Stoicis rerum cognitione utilis. In Epicureis levis quidem, sed non iniucundus tamen auctor est *Catius*. — *Seneca* — in philosophia parum diligens, egregius tamen vitiorum insectator fuit. Seneca Ep. 100, 1. *Fabiani Papirii* libros, qui inscribuntur Civilium, legisse te cupidissime scribis, sed non respondisse exspectationi tuae. — — Ib. 8. Affer quem Fabiano possis praeponere.

*) Ita codd. antiquissimi et plurimi. Vulgo editur *Scepticos*, quae videtur esse Philandri coniectura.

Dic Ciceronem, cuius libri ad philosophiam pertinentes paene totidem sunt, quot Fabiani. Cedam: sed non statim pusillum est, si quid maximo minus est. Dic *Asinium Pollionem*. Cedam et respondeamus, in re tanta eminere est et post duos esse. Nomina adhuc *Livium*. Scripsit enim et dialogos, quos non magis philosophiae adnumerare possis quam historiae, et ex professo philosophiam continentes libros. Huic quoque dabo locum: vide tamen quam multos antecedat qui a tribus vincitur et tribus eloquentissimis.

Vides utrumque non de ipsa philosophia loqui, sed de elocutione philosophorum. Propterea Quintilianus non nominavit *M. Terentium Varronem*, maximum illud litterarum Romanarum, quae in cura et diligentia positae sunt, decus, qui etiam in philosophia versatissimus erat, a Cicerone cum Bruto coniunctus, ut Antiochi discipulus, Ac. I, 3; ad Att. XIII, 12; 16; ad Div. IX, 8, qui et Graece et Latine de philosophia scripserat, Cic. Ac. I, 2, 3; August. de Civ. D. XIX, 1. — De *Lucretio* Quintilianus dixerat in poetis, X, 1, 87. De *Bruto* cf. Cic. de Fin. I, 3; Tusc. V, 1; Ac. I, 3; ad Att. VIII, 25; Plut. V. Brut. 2. Senec. Ep. 95, 45. *Brutus in eo libro, quem περὶ καθήκοντος inscripsit, dat multa praecepta et parentibus et liberis et fratribus*. cf. nr. 442. not. b. — De *Sextiis* v. nr. 447 sqq.; de *Cornelio Celso* Quintil. II, 15, 22. De *Planco* nihil constat; incerta coniectura pro eodem habetur cuius litterae exstant ap. Cic. ad Fam. X. Epicureorum philosophia ante *Catium*, Ciceronis aequalem (v. nr. 431. not.), et Lucretium Romanis innotuerat per *Amafanium* et *Rabirium*, de quibus v. nr. 431. De *Seneca* v. infra nr. 452. De *Fabiano Papirio*, Senecae familiari, pauca excerpsimus ex longa digressione ap. Senec. l. l. Praeter eum ex aequalibus a Seneca nominatur *Metronax*, qui philosophiam docuit Neapoli, v. Ep. 76 et 93. De *Asinio Pollione* cf. Westermann Gesch. d. Bereds. II, p. 206 sqq.

2. Epicurei.

Cic. Tusc. IV, 3. Itaque illius verae elegantisque 431
philosophiae, quae ducta a Socrate in Peripateticis adhuc permansit et idem alio modo dicentibus Stoicis,

quum Academici eorum controversias disceptarent, nulla fere sunt aut pauca admodum Latina monumenta, sive propter magnitudinem rerum occupationemque hominum sive etiam quod imperitis ea probari posse non arbitrabantur; quum interim illis silentibus C. Amafanius * exstitit dicens, cuius libris editis commota multitudo contulit se ad eandem potissimum disciplinam, sive quod erat cognitu perfacilis sive quod invitabantur illecebris blandae voluptatis, sive etiam quia nihil prolatum erat melius, illud, quod erat, tenebant. Post Amafanium autem multi eiusdem aemuli rationis multa quum scripsissent, Italiam totam occupaverunt; quodque maximum argumentum est non dici illa subtiliter, quod et facile ediscantur et ab indoctis probentur, id illi firmamentum esse disciplinae putant.

a) Cf. nr. 427. d.

Cf. Cic. Ac. post. I, 2, ubi praeter Amafanium *Rabirius* nominatur, ut alter Epicureorum interpres. Utrumque dicit *nulla arte adhibita de rebus ante oculos positis vulgari sermone disputasse. Nihil definiunt, nihil partiuntur, nihil apta interrogatione concludunt, nullam denique artem esse nec dicendi nec disserendi putant;* confessus tamen se libros illorum ipsum non inspexisse. Tusc. II, 3. Amafanius scripsit de rerum natura, eandemque materiam Rabirius tractasse videtur, Cic. Ac. I, 2: omninoque notabile Romanorum quotquot Epicurum sequebantur physicam non sine studio coluisse, ceteroquin a Romanorum ingeniis alienam: sicuti etiam *Catium*, de quo v. nr. 430, de rerum natura scripsisse accepimus, hunc vero etiam de summo bono, v. Comm. vet. in Horat. Sat. II, 4, 1. Sed studebant Epicureorum physicae, quia haec aptissima videbatur qua superstitiones ex hominum animis evellerentur, v. nr. 433. not. Neque aliter Graeci, qui Romanorum in hac philosophia institutores erant, in quibus nominandi Zeno et Phaedrus, Cic. de Nat. D. I, 21; 33; de Fin. I, 5: de quibus ad Phaedrum referendus videtur libellus ex Herculanensibus voluminibus nuper editus, περὶ θεῶν inscriptus, quo usus est Cicero in primo libro de natura deorum, cf. Petersen, Phaedri Epicurei vulgo Anonymi Herculanensis etc. Hamburg. 1833. 4. — De expulsione Epicureorum v. nr. 428. not.

*) Al. *Amafinius.*

Lucret. de Nat. Rer. I, 63 sqq. 432

Humana ante oculos fede quom vita iaceret
In terris, oppressa gravi sub Religione,
Quae caput a coeli regionibus ostendebat,
Horribili super aspectu mortalibus instans:
Primum Graius homo [a] mortaleis tendere contra
Est oculos ausus, primusque obsistere contra;
Quem neque fama deûm nec fulmina nec minitanti
Murmure compressit coelum, sed eo magis acrem
Irritât animi virtutem, effringere ut arcta
Naturae primus portarum claustra cupiret.
Ergo vivida vis animi pervicit et extra
Processit longe flammantia moenia mondi,
Atque omne immensum peragravit mente animoque:
Unde refert nobis victor, quid possit oriri,
Quid nequeat; finita potestas denique quoique
Quanam sit ratione, atque alte terminus haerens.
Quare Religio, pedibus subiecta, vicissim
Obteritur; nos exaequat victoria coelo.

a) Epicurus puta, cuius laudes celebrantur etiam IV. init., cf. VI, 49 sqq. Praeter eum Empedocles multis a Lucretio nominibus laudatur I, 717 sqq., cuius carmen sibi ipse ad imitandum proposuisset.

Ib. V, 196 sqq. 433

Quod si iam rerum ignorem primordia quae sint,
Hoc tamen ex ipsis coeli rationibus ausim
Confirmare aliisque ex rebus reddere multis,
Nequaquam nobis divinitus esse paratam
Naturam rerum: tanta stat praedita culpa.

Ib. 1160 sqq.

Nunc quae causa deûm per magnas numina genteis
Pervolgarit et ararum compleverit urbeis

---

v. 67. *tendere* Nonius. *tollere* libb. et Wakefield. — 69. Wakef. *fana* ex coni. Bentl. — 71. *Irritât* pro irritavit. *effringere* Nonius. unus cod. Wakef. Eichst. Vulgo *confringere*.

Suscipiendaque curarit sollemnia sacra,
Quae nunc in magnis florent sacra rebu' locisque:
Unde etiam nunc est mortalibus insitus horror,
Qui delubra deûm nova toto suscitat orbi
Terrarum et festis cogit celebrare diebus:
Non ita difficile est rationem reddere verbis.
Quippe etenim iam tum divôm mortalia secla
Egregias animo facies vigilante videbant,
Et magis in somnis, mirando corporis auctu.
Heis igitur sensum tribuebant, propterea quod
Membra movere videbantur vocesque superbas
Mittere pro facie praeclara et viribus amplis:
Aeternamque dabant vitam, quia semper eorum
Suppeditabatur facies et forma manebat,
Et tamen omnino, quod tantis viribus auctos
Non temere ulla vi convinci posse putabant.
Fortunisque ideo longe praestare putabant,
Quod mortis timor haud quemquam vexaret eorum,
Et simul in somnis quia multa et mira videbant
Efficere et nullum capere ipsos inde laborem.
Praeterea coeli rationes ordine certo
Et varia annorum cernebant tempora verti,
Nec poterant quibus id fieret cognoscere causis.
Ergo perfugium sibi habebant omnia diveis
Tradere et ollorum nutu facere omnia flecti.
In coeloque deûm sedeis et templa locarunt,
Per coelum volvi quia nox et luna videtur,
Luna, dies, et nox, et noctis signa severa,

v. 1163. Hunc versum spurium indicaverunt Faber et Bentl. propter vocem *sacra* duobus versibus se excipientibus varia quantitate bis positam. Orellius coni. *strata*. — 1176. *Et tamen omnino* ex libb. omn. rest. Wakef., qui hanc lectionem ita explicat: „Et tamen, vel ob rationem solam, quae sequitur, illis aeternam vitam facile tribuerent; ne confugiam ad praecedentem causam." Vulgo (*Et manet omnino*) *et quod* etc. — 1188. *nox* — *videtur* Wakef. ex omn. libb. Vulgo *sol* — *videntur*. — 1189. Unus cod. *serena*.

Noctivagaeque faces coeli, flammaeque volantes,
Nubila, sol, imbres, nix, ventei, fulmina, grando,
Et rapidei fremitus, et murmura magna minarum.
O genus infelix humanum! talia diveis
Quom tribuit facta atque iras adiunxit acerbas,
Quantos tum gemitus ipsei sibi, quantaque nobis
Volnera, quas lacrumas peperere minoribu' nostreis!
Nec pietas ulla est velatum saepe videri
Vortier ad lapidem atque omneis accedere ad aras,
Nec procumbere humi prostratum et pandere palmas
Ante deûm delubra, neque aras sanguine multo
Spargere quadrupedum, nec voteis nectere vota;
Sed mage placata posse omnia mente tueri.

Vides Epicurum etiam apud Romanos ad religiones ex animis hominum tollendas cummaxime fecisse; cf. oratio C. Velleii ap. Cic. de Nat. D. I, 8 sqq., partim ex Phaedro (nr. 431. not.) expressa.

Cic. de Fin. I, 17. Animi autem voluptates et do- 434
lores nasci fatemur e corporis voluptatibus et doloribus. Itaque concedo, quod modo dicebas, cadere causa si qui e nostris aliter existimant; quos quidem video esse multos, sed imperitos.

Loquitur L. Torquatus, qui Epicureorum in hoc opere Ciceronis doctrinam explicat. Ut omnia, quae Epicurus alienius de moribus praeceperat, a Romanis humanius accipiebantur paulloque invertebantur, ita factum est etiam in placito de voluptate: statuebant esse aliquam animi voluptatem, quae nihil habeat cum corpore coniunctum. In qua re notabile quod adversariis increpare solebant eos non posse assequi quid diceretur voluptas, Cic. de Fin. II, 23; et quod dicit Cicero, neminem Epicureorum ausurum publice *se omnia voluptatis causa facturum esse profiteri*. Ib. 22.

---

v. 1191. *sol* ex omn. libb. rest. Wakef. Vulgo *ros*. — 1197. *p. ulla est*, *velatum*. Ita ap. Lactant. et in edd. princc. Libb. omn. *ulla velatum est*. — 1202. *placata* ex plurr. libb. rest. Wakef. Vulgo *pacata*.

435 Cicero de Fin. I, 20. Tribus igitur modis video esse a nostris de amicitia disputatum. Alii, quum eas voluptates, quae ad amicos pertinerent, negarent esse per se ipsas tam expetendas quam nostras expeteremus (quo loco videtur quibusdam stabilitas amicitiae vacillare), tuentur tamen eum locum seque facile, ut mihi videtur, expediunt. — — Sunt autem quidam Epicurei timidiores paullo contra vestra convicia, sed tamen satis acuti, qui verentur ne, si amicitiam propter nostram voluptatem expetendam putemus, sola amicitia quasi claudicare videatur. Itaque primos congressus copulationesque et consuetudinum instituendarum voluntates fieri propter voluptatem: quum autem usus progrediens familiaritatem effecerit, tum amorem efflorescere tantum ut, etiam si nulla sit utilitas ex amicitia, tamen ipsi amici propter se ipsos amentur. — — Sunt autem qui dicant foedus quoddam esse sapientum, ut ne minus amicos quam se ipsos diligant. Quod et posse fieri intelligimus et saepenumero * videmus, et perspicuum est nihil ad iucunde vivendum reperiri posse quod coniunctione tali sit aptius.

Loquitur idem L. Torquatus. Primum placitum, quod ab eo explicatur, ipsius Epicuri est, v. nr. 364.: duo reliqua in humaniorem sententiam a recentioribus inflexa sunt, Epicuri tamen rationi parum convenienter posita, quod demonstrat Cicero de Fin. II, 26.

3. Cicero.

436 Cic. de Div. II, 1. Quaerenti mihi multumque et diu cogitanti quanam re possem prodesse quam plurimis, ne quando intermitterem consulere reipublicae, nulla maior occurrebat quam si optimarum artium vias traderem meis civibus, quod compluribus iam libris me arbitror consecutum. Nam et cohortati sumus, ut maxime potuimus, ad philosophiae studium eo libro, qui est inscri-

*) Codd. *saepe enim.* Goerenz. coni. *saepenumero.*

ptus Hortensius, et quod genus philosophandi minime arrogans maximeque et constans [a] et elegans arbitraremur, quatuor Academicis libris ostendimus. Quumque fundamentum esset philosophiae positum in finibus bonorum et malorum, perpurgatus est is locus [b] a nobis quinque libris, ut quid a quoque et quid contra quemque philosophum diceretur intelligi posset. Totidem subsecuti libri Tusculanarum disputationum res ad beate vivendum maxime necessarias aperuerunt. Primus enim est de contemnenda morte, secundus de tolerando dolore, de aegritudine lenienda tertius, quartus de reliquis animi perturbationibus, quintus eum locum complexus est, qui totam philosophiam maxime illustrat: [c] docet enim ad beate vivendum virtutem se ipsa esse contentam. Quibus [libris] editis tres libri perfecti sunt de Natura Deorum, in quibus omnis eius loci quaestio continetur. Quae ut plene esset cumulateque perfecta, de Divinatione ingressi sumus his libris scribere; quibus (ut est in animo) de Fato si adiunxerimus, erit abunde satisfactum toti huic quaestioni. Atque his libris annumerandi sunt sex de Republica, quos tunc scripsimus, quum gubernacula reipublicae tenebamus. [d] Magnus locus philosophiaeque proprius a Platone, Aristotele, Theophrasto totaque Peripateticorum familia tractatus uberrime. Nam quid ego de Consolatione dicam? quae mihi quidem ipsi sane aliquantum medetur; ceteris item multum illam profuturam puto. [e] Interiectus est etiam nuper liber is, quem ad nostrum Atticum de Senectute misimus. In primisque quoniam philosophia vir bonus efficitur et fortis, Cato noster in horum librorum numero ponendus est. Quumque Aristoteles itemque Theophrastus, excellentes viri tum subtilitate tum copia, cum philosophia dicendi etiam praecepta coniunxerint, nostri quoque oratorii libri in eundem numerum referendi videntur. Ita tres erunt de Oratore, quartus Brutus, quintus

Orator. Ib. c. 2. Adhuc haec erant. Ad reliqua alacri tendebamus animo, sic parati, ut nisi quae causa gravior obstitisset, nullum philosophiae locum esse pateremur, qui non Latinis litteris illustratus pateret. — — Magnificum illud etiam Romanisque hominibus gloriosum, ut Graecis de philosophia litteris non egeant. Quod assequar profecto, si instituta perfecero. Ac mihi quidem explicandae philosophiae causam attulit gravis casus civitatis, quum in armis civilibus nec tueri meo more rempublicam nec nihil agere poteram, nec quid potius, quod quidem me dignum esset, agerem reperiebam.

a) Constantia, quam laudat, Academicorum ea est, ut nihil pro certo affirmarent, sed quidquid cum aliqua probabilitate dici posset, id copiose et eleganter dicerent. Cf. Tusc. V, 11. *A. Sed tua quoque vide ne desideretur constantia. — M. Tu quidem tabellis obsignatis agis mecum et testificaris quid dixerim aliquando aut scripserim. Cum aliis isto modo, qui legibus impositis disputant: nos in diem vivimus: quodcunque nostros animos probabilitate percussit, id dicimus; itaque soli sumus liberi.* Cf. ib. 29; de Off. I, 2. — b) Cicero cum Academia nova philosophiam esse tanquam collectionem locorum existimabat, de quibus in utramque partem posset apposite disputari. Tusc. V, 7. *Philosophi quamcunque rem habent in manibus, in eam quae conveniunt congerunt omnia, etsi alio loco disputata sunt. — — Propriis enim et suis argumentis et admonitionibus tractanda quaeque res est.* — c) Hinc intelligitur plurimum a Cicerone morali philosophiae parti tributum esse. Tusc. IV, 26. *Sapientiam esse rerum divinarum et humanarum scientiam cognitionemque, quae cuiusque rei causa sit. Ex quo efficitur ut divina imitetur, humana omnia inferiora virtute ducat.* V. nr. 437. Physicam longe postponebat morali, tametsi etiam illam ad cognoscendum utilem esse persuasum habebat. Ac. pr. II, 41; de Fin. IV, 5; de Rep. I, 15 sqq. Academicos recentiores sequitur magis quam suum ingenium, si Logicam eodem quo Ethicam loco habet; Ac. pr. II, 9. *etenim duo esse haec maxima in philosophia, iudicium veri et finem bonorum.* — d) Haec parum accurate; vide quae subiicientur. — e) Ut solatium praeberet in rebus adversis, hoc maxime a philosophia exigebant Romani interque eos Cicero, qui tamen hoc genus solatii plus semel queritur haud semper sufficiens esse. V. ad Att. XII, 46; ad Fam. V, 15.

Intelligitur ex hoc loco philosophiae studium apud Romanos quantopere pependerit a negotiis et officiis civilibus. Cicero philosophiae principio propter eloquentiam studebat, v. Brut. c. 89 sqq.; *litteris enim perfectae eloquentiae fontem contineri et philosophiam matrem omnium bene factorum beneque dictorum esse* censebat, Brut. 93. Ea ipsa aetate, cum ad eloquentiam forensem se praeparabat, prima opera edidit, quae erant et rhetorici et philosophici generis, postea ab eo ut prima iuventutis imperfectae conamina reiecta neque propterea nostro loco commemorata. Utebatur per illa tempora Phaedro (ad Fam. XIII, 1.) et Zenone (de Nat. D. I, 21; Tusc. III, 17.) Epicureis, praeter illos Philone (Brut. 89; de Nat. D. I, 3.) et Antiocho (de Nat. D. I, 3; Brut. 91.), qui ei Academiam commendabant, denique Diodoto (de Nat. D. I, 3; Ac. pr. II, 36; Brut. 90; Tusc. V, 39.) et Posidonio (de Nat. D. I, 3; Tusc. II, 25.) Stoicis. Ea opera, quorum mentio fit nostro loco, publicaverat partim eo tempore, quo propter primos triumviros, partim eo, quo propter Caesarem a civitate remotus vivebat. In quibus componendis quantum pependerit a Graecis ipse disertissime pronuntiat ad Att. XII, 52. *ἀπόγραφα sunt: minore labore fiunt: verba tantummodo affero, quibus abundo.* Contra de Fin. I, 2. *Quod si nos,* inquit, *non interpretum fungimur munere, sed tuemur ea, quae dicta sunt ab iis, quos probamus, eisque nostrum iudicium et nostrum scribendi ordinem adiungimus: quid habent cur Graeca anteponant iis, quae et splendide dicta sint neque sint conversa de Graecis?* Cf. ib. c. 3; de Off. III, 2. Simul id, et summo quidem studio, adnitebatur, ut Graecis iam, ut ait, languentibus etiam in hoc litterarum genere gloriam eriperet ad populares suos transferendam; Tusc. II, 2, qui locus laudatur in nr. 11; Acad. post. I, 3. Neque inde non laudem sibi aucupatur, quod primus philosophiam ornaverit eloquentia, de Off. I, 1, ad quod eo adiuvabatur, quod maxime Academicis studebat. Parad. prooem. *Nos ea philosophia plus utimur, quae peperit dicendi copiam et in qua dicuntur ea, quae non multum discrepant ab opinione populari.* Cf. de Amic. 5. Ex quo studio simul illud ad populares commodum ex Ciceronis scriptis redundabat, quod opposita philosophorum placita recensendo et ponderando universam philosophiae, qualis sua memoria maxime tractabatur, imaginem adumbratam exhibuit.

De Off. I, 43. Placet igitur aptiora esse naturae ea officia, quae ex communitate, quam ea, quae ex cognitione ducantur: idque hoc argumento confirmari pot- 437

est: quod si contigerit ea vita sapienti ut in omnium rerum affluentibus copiis quamvis omnia, quae cognitione digna sunt, summo otio secum ipse consideret et contempletur, tamen, solitudo si tanta sit ut hominem videre non possit, excedat e vita. Princepsque omnium virtutum illa sapientia, quam σοφίαν Graeci vocant — prudentiam enim, quam Graeci φρόνησιν, aliam quandam intelligimus, quae est rerum expetendarum fugiendarumque scientia — illa autem sapientia, quam principem dixi, rerum est divinarum atque humanarum scientia, in qua continetur deorum et hominum communitas et societas inter ipsos. Ea si maxima est, ut est, certe necesse est, quod a communitate ducatur officium, id esse maximum. Etenim cognitio contemplatioque naturae manca quodam modo atque inchoata sit, si nulla actio rerum consequatur. Ea autem actio in hominum commodis tuendis maxime cernitur; pertinet igitur ad societatem generis humani: ergo haec cognitioni anteponenda est. Atque id optimus quisque reapse ostendit et iudicat. Quis enim est tam cupidus in perspicienda cognoscendaque rerum natura, ut, si ei tractanti contemplantique res cognitione dignissimas subito sit allatum periculum discrimenque patriae, cui subvenire opitularique possit, non illa omnia relinquat atque abiiciat, etiam si dinumerare se stellas aut metiri mundi magnitudinem posse arbitretur? Atque hoc idem in parentis, in amici re aut periculo fecerit. Quibus rebus intelligitur studiis officiisque scientiae praeponenda esse officia iustitiae, quae pertinent ad hominum caritatem, qua nihil homini esse debet antiquius.

Disputantur haec adversus Peripateticos (v. nr. 329. not.), cerniturque ex iis Ciceronem cummaxime mores in philosophando curasse.

438 De Nat. D. I, 21. Omnibus fere in rebus et maxime in physicis quid non sit citius quam quid sit dixe-

rim. Ac. II, 39. Latent ista omnia, Luculle, crassis occultata et circumfusa tenebris, ut nulla acies humani ingenii tanta sit, quae penetrare in coelum, terram intrare possit: corpora nostra non novimus; qui sint situs partium, quam vim quaeque pars habeat ignoramus. Itaque medici ipsi, quorum intererat ea nosse, aperuerunt ut viderentur. Nec eo tamen, aiunt empirici, notiora esse illa, quia possit fieri ut patefacta et detecta mutentur. Sed ecquid nos eodem modo rerum naturas persecare, aperire, dividere possumus, ut videamus terra penitusne defixa sit et quasi radicibus suis haereat an media pendeat? — — Sed redeo ad animum et corpus. Satisne tandem ea nota sunt nobis, quae nervorum natura sit, quae venarum? tenemusne quid animus sit? ubi sit? denique sitne an, ut Dicaearcho visum est, ne sit quidem ullus? Si est, tresne partes habeat, ut Platoni placuit, rationis, irae, cupiditatis, an simplex unusque sit? Si unus et simplex, utrum sit ignis an anima an sanguis? an, ut Xenocrates, numerus nullo corpore? (quod intelligi quale sit vix potest) et quidquid est mortale sit an aeternum? nam utramque in partem multa dicuntur. Horum aliquid vestro sapienti certum videtur: nostro [a] ne quid maxime quidem probabile est occurrit; ita sunt in plerisque contrariarum rationum paria momenta. Ib. 41. Neque tamen istas quaestiones physicorum exterminandas puto. Est enim animorum ingeniorumque naturale quoddam quasi pabulum consideratio contemplatioque naturae. Erigimur, elatiores fieri videmur, humana despicimus, cogitantes supera atque coelestia haec nostra ut exigua et minima contemnimus. Indagatio ipsa rerum tum maximarum tum etiam occultissimarum habet oblectationem. Si vero aliquid occurret, quod veri simile videatur, humanissima completur animus voluptate. Quaeret igitur haec et vester sapiens et hic noster; sed vester, ut assentiatur, credat, affirmet; noster, ut vereatur

temere opinari praeclareque agi secum putet, si in eiusmodi rebus veri simile quod sit invenerit. — — Non mihi videntur considerare, quum physica ista valde affirmant, earum etiam rerum auctoritatem, si quae illustriores videantur, amittere. Non enim magis assentiuntur neque approbant lucere nunc quam, quum cornix cecinerit, tum aliquid eam aut iubere aut vetare: nec magis affirmabunt signum illud, si erunt mensi, sex pedum esse quam solem, quem metiri non possunt, plus quam duodeviginti partibus maiorem esse quam terram. Ex quo illa conclusio nascitur: si sol quantus sit percipi non potest, qui ceteras res eodem modo quo magnitudinem solis approbat, is eas res non percipit. Magnitudo autem solis percipi non potest. Qui igitur id approbat quasi percipiat, nullam rem percipit. Responderint posse percipi quantus sol sit. Non repugnabo, dummodo eodem pacto cetera percipi comprehendique dicant. Nec enim possunt dicere aliud alio magis minusve comprehendi, quoniam omnium rerum una est definitio comprehendendi.

a) Vester sapiens est Antiochus, noster nova Academia.

Commendat igitur naturales quaestiones nonnisi eo nomine, quia possint esse incitamenta ingenii. cf. de Fin. IV, 5. Singulos physicae locos nunquam attingit, neque de iis, quae ad universam de natura doctrinam pertinent, nisi obiter et in transcursu disputat, velut de contrario formae et materiae. Omnino ea tantummodo studiose perquirit, quae faciunt ad dei notionem animaeque humanae substantiam; quae duae quaestiones coniunctissimae ei esse videbantur.

439 Cic. Tusc. Disp. I, 26. Non enim ambrosia deos aut nectare aut Iuventate pocula ministrante laetari arbitror: nec Homerum audio, qui Ganymedem a diis raptum ait propter formam, ut Iovi bibere ministraret, non iusta causa cur Laomedonti tanta fieret iniuria. Fingebat haec Homerus et humana ad deos transferebat: [a] divina mallem ad nos. Quae autem divina? Vigere, sapere, inve-

nire, meminisse. Ergo animus, ut ego dico, divinus, ut Euripides dicere audet, deus est:[b] et quidem, si deus aut anima aut ignis est, idem est animus hominis. Nam ut illa natura coelestis et terra vacat et humore, sic utriusque harum rerum humanus animus est expers. Sin autem est quinta quaedam natura, ab Aristotele inducta primum, haec et deorum est et animorum. Hanc nos sententiam secuti his ipsis verbis in Consolatione expressimus. c. 27. „Animorum nulla in terris origo inveniri potest. Nihil enim est in animis mixtum atque concretum aut quod ex terra natum atque fictum esse videatur, nihil ne aut humidum quidem aut flabile aut igneum.[c] His enim in naturis nihil inest quod vim memoriae, mentis, cogitationis habeat, quod et praeterita teneat et futura provideat et complecti possit praesentia; quae sola divina sunt, nec invenietur unquam unde ad hominem venire possint nisi a deo. Singularis est igitur quaedam natura atque vis animi, seiuncta ab his usitatis notisque naturis. Ita quidquid est illud quod sentit, quod sapit, quod vivit, quod viget, coeleste et divinum ob eamque rem aeternum sit necesse est.[d] Nec vero deus ipse, qui * intelligitur a nobis, alio modo intelligi potest, nisi mens soluta quaedam et libera, segregata ab omni concretione mortali, omnia sentiens et movens ipsaque praedita motu sempiterno.[e]"

a) Vulgaribus de diis opinionibus minime favet; cf. de Legg. II, 11; de Nat. D. III, 15 sq. Nihilo secius deos esse demonstraturus communem de iis persuasionem popularemque cultum argumentari solet, Tusc. I, 13; de Legg. I, 8. Stoicorum cur dii sint argumenta adeo carere pondere censet, ut rem non expediant, sed dubiam faciant; de Nat. D. III, 4. Ipsius dubitationes eo maxime redeunt, quod ratam illam convenientiam ordinemque mundi etiam ab irrationali causa derivari posse arbitrabatur. Ib. c. 11. *Naturae ista sunt, Balbe, naturae non artificiose ambulantis, ut ait Zeno, — — sed omnia cientis et agitantis motibus et mutationibus suis.* Ac-

*) An scribendum *si*?

cedit quod multa in natura esse videntur, quorum quae ratio, qui finis sit, vix dici queat; Ac. II, 38. Enimvero etiam sic verisimilius esse credit esse deos quam non esse; de Nat. D. I, 1; III, 40 extr. Quid in talibus quaestionibus maxime spectandum putaverit, patet ex hisce, de Div. II, 72. *Quam ob rem ut religio propaganda etiam est, quae est iuncta cum cognitione naturae: sic superstitionis stirpes omnes eiiciendae.* — b) Cf. de Rep. VI, 24. *Deum te igitur scito esse: si quidem deus est, qui viget, qui sentit, qui meminit, qui providet, qui tam regit et moderatur et movet id corpus, cui praepositus est, quam hunc mundum ille princeps deus.* Tusc. I, 22; de Off. III, 10. *Cum vero iurato sententia dicenda sit, meminerit deum se adhibere testem, id est ut arbitror mentem suam, qua nihil homini dedit deus ipse divinius.* — c) Patet ex antecedentibus eum non negare deum esse ignem vel animam, sed hoc tantum negare, terrestri eum igni vel animae aequiparandum esse. Concedit deum esse *animum vacantem corpore*; sed videtur ei esse nil aliud nisi *summa tenuitas, quae fugiat aciem,* Tusc. I, 22; de Fin. IV, 11. *Cuiuscunque enim modi animal constitueris necesse est, etiam si id sine corpore sit, ut fingimus, tamen esse in animo quaedam similia eorum, quae sunt in corpore.* Esse quidquam, quod omni materia careat, hoc ei incomprehensibile esse videtur. — d) Etiam de immortalitate animae verisimile quidem esse putabat; sed monet cives ne nimium tribuant iis, quae a philosophis de hac quaestione proferri soleant; Tusc. I, 32. Plurimum etiam hic concedendum dicit communi omnium et optimi cuiusque iudicio ac persuasioni; Cat. 21 sqq. Fabulas de inferis contemtui habet, Tusc. I, 21; sed vivere bonos homines post mortem et coniunctissime vivere persuasum habet, animumque morte solutum in coelum velut in patriam reverti dicit; Cat. 23; Tusc. I, 22. — e) Dei cogitatio quam sit implicata plus semel demonstrat, velut Tusc. I, 22; de Nat. D. III, 15. Summum aliquem deum esse efficit ex convenientia rerum, quas necesse esse ab uno aliquo principe regi; de Legg. I, 7; Tusc. I, 28. Mala vero, quibus conflictetur vita humana, si contemplatur et *quanta cum pernicie ratio* hominibus data sit, ad dubitationem rursus delabitur; de Nat. D. III, 27; 33. Summum deum cum Peripateticis velut animam mundi extremamve sphaeram esse putat; cf. Ac. I, 7; de Rep. VI, 17; 24, quem locum exscriptum habes in not. b.

440 De Fato 11. Communi igitur consuetudine sermonis abutimur, quum ita dicimus, velle aliquid quempiam

aut nolle sine causa. Ita enim dicimus, sine causa, ut dicamus sine externa et antecedente causa, non sine aliqua. Ut quum vas inane dicimus, non ita loquimur, ut physici, quibus inane esse nihil placet, sed ita, ut verbi causa sine aqua, sine vino, sine oleo vas esse dicamus: sic quum sine causa animum dicimus moveri, sine antecedente et externa causa moveri, non omnino sine causa dicimus. De ipsa atomo dici potest, quum per inane moveatur gravitate et pondere, sine causa moveri, quia nulla causa accedat extrinsecus. Rursus autem, ne omnibus a physicis irrideamur, si dicamus quidquam fieri sine causa, distinguendum est et ita dicendum, ipsius individui hanc esse naturam, ut pondere et gravitate moveatur, eamque ipsam esse causam cur ita feratur. Similiter ad animorum motus voluntarios non est requirenda externa causa. Motus enim voluntarius eam naturam in se ipse continet, ut sit in nostra potestate nobisque pareat, nec id sine causa.

Sequitur in his Carneadem, qui iisdem argumentis contra fatum Stoicorum disputaverat; v. nr. 421. not. Voluntatem liberam esse adeo persuasum habet, ut malit concedere *non omnem enuntiationem esse veram aut falsam*, quam esse fatum; de Fato 10. Quamquam illud certis etiam argumentis demonstrare posse sibi videtur; sed interciderunt ipsa argumenta, cum liber de Fato a capite XIX. extremo lacer sit. Verum summa horum argumentorum continetur nostro loco.

De Legg. I, 13. His omnibus (sive in Academia 441
vetere cum Speusippo, Xenocrate, Polemone manserunt, sive Aristotelem et Theophrastum cum illis re congruentes, genere docendi paullum differentes secuti sunt, sive, ut Zenoni visum est, rebus non commutatis immutaverunt vocabula, sive etiam Aristonis difficilem atque arduam, sed iam tamen fractam et convictam sectam secuti sunt, ut virtutibus exceptis atque vitiis cetera in summa aequalitate ponerent) his omnibus haec, quae dixi, probantur [a]. Sibi autem indulgentes et corpori de-

servientes atque omnia, quae sequantur in vita quaeque fugiant, voluptatibus et doloribus ponderantes, etiam si vera dicunt (nihil enim opus est hoc loco litibus), in hortulis suis iubeamus dicere, atque etiam ab omni societate reipublicae, cuius partem nec norunt ullam neque unquam nosse voluerunt, paullisper facessant rogemus [b]. Perturbatricem autem harum omnium rerum Academiam, hanc ab Arcesila et Carneade recentem, exoremus ut sileat. Nam si invaserit in haec, quae satis scite nobis instructa et composita videntur, nimias edet ruinas. Quam quidem ego placare cupio, submovere non audeo.

a) Sermo est de moribus et vita civili, de quibus ei consentire videntur Academia vetus et Peripatetici, v. nr. 285. not.; itemque Stoici, cf. nr. 292., ubi tamen cogitandum de Panaetio et Posidonio, non de antiquioribus, v. nr. 409. Nam Chrysippum ita loqui dicit, ac si statuat hominis naturam nil nisi animam esse; de Fin. IV, 11.: neque etiam aliis in locis Stoicos et Peripateticos de moribus discrepasse arbitratur, v. Acad. I, 10. *Zeno igitur nullo modo is erat, qui ut Theophrastus nervos virtutis inciderit* etc. Ac. II, 43. *Nam aut Stoicus constituatur sapiens aut veteris Academiae. Utrumque non potest. Est enim inter eos non de terminis, sed de tota possessione contentio.* Eo tamen consentire ei videntur Stoici et Academici et Peripatetici, quod id tantum bonum esse ponant, quod sit naturae conveniens; de Fin. IV, 26. Nostro loco declinat contentionem, ut ipse ait. De Aristone v. nr. 374. — b) Cyrenaicorum et Aristippi doctrinae totus refragatur, ut quae pugnet moribus. De Off. I, 2. *Sed sunt nonnullae disciplinae, quae propositis bonorum et malorum finibus officium omne pervertant. Nam qui summum bonum sic instituit, ut nihil habeat cum virtute coniunctum, idque suis commodis, non honestate metitur, hic, si sibi ipse consentiat et non interdum naturae bonitate vincatur, neque amicitiam colere possit nec iustitiam nec liberalitatem: fortis vero dolorem summum malum iudicans, aut temperans voluptatem summum bonum statuens esse certe nullo modo potest.* Neque tamen prorsus nullam esse huius doctrinae veritatem confirmare audet; sibi tamen oppositam probatiorem esse. Ac. II, 45. Epicureos sua placita inter Romanos non audere publice profiteri memorat plus semel; de Fin. II, 22; cf. supra nr. 484. not.

De Off. III, 7. Ut geometrae solent non omnia docere, sed postulare ut quaedam sibi concedantur, quo facilius quae volunt explicent, sic ego a te postulo, mi Cicero, ut mihi concedas, si potes, nihil praeter id quod honestum sit propter se esse expetendum. Sin hoc non licet per Cratippum, at illud certe dabis, quod honestum sit, id maxime propter se esse expetendum [a]. Tusc. V, 1. Placere enim tibi admodum sensi et ex eo libro, quem ad me accuratissime scripsisti [b], et ex multis sermonibus tuis, virtutem ad beate vivendum se ipsa esse contentam. Quod etsi difficile est probatu propter tam varia et tam multa tormenta fortunae, tale tamen est ut elaborandum sit quo facilius probetur; nihil est enim omnium, quae in philosophia tractantur, quod gravius magnificentiusque dicatur. — — Equidem eos casus, in quibus me fortuna vehementer exercuit, mecum ipse considerans, huic incipio sententiae diffidere interdum et humani generis imbecillitatem fragilitatemque extimescere. Vereor enim ne natura, cum corpora nobis infirma dedisset iisque et morbos insanabiles et dolores intolerabiles adiunxisset, animos quoque dederit et corporum doloribus congruentes et separatim suis angoribus et molestiis implicatos. Sed in hoc me ipse castigo, quod ex aliorum et ex nostra fortasse mollitia, non ex ipsa virtute de virtutis robore existimo. Illa enim, si modo est ulla virtus, quam dubitationem avunculus tuus [c], Brute, sustulit, omnia quae cadere in hominem possunt subter se habet, eaque despiciens casus contemnit humanos, culpaque omni carens praeter se ipsam nihil censet ad se pertinere. Nos autem omnia adversa, tum venientia metu augentes tum maerore praesentia, rerum naturam quam errorem nostrum damnare malumus. 442

a) Cratippum Peripateticum Athenis audiebat Cicero filius; de Off. I, 1. Vides Ciceronem ad Stoicos propensiorem fuisse, etiamsi Peripateticorum doctrinam non omnino reiicere velit. — b) M. Iun. Brutus, ad quem haec scribuntur, ediderat librum

de virtute, ad Ciceronem missum; Cic. de Fin. I, 8. Sequebatur ille veterem Academiam, in morali autem cum Stoicis faciebat, sicuti Antiochus; Plut. V. Brut. 2.; cf. supr. nr. 430. not. — c) Cato Uticensis, quem Stoicorum doctrinae morali patrocinantem facit Cicero de Fin. libr. III., quemque nominat *perfectissimum Stoicum*, Brut. 31., cf. Paradox. prooem.; et in quem ut in unicum Stoicae sapientiae exemplar intuebantur omnes, qui hanc disciplinam inter Romanos sectabantur. Senec. Provid. II, 6. *Non video, quid habeat in terris Iupiter pulchrius, si convertere animum velit, quam ut spectet Catonem, iam partibus non semel fractis, stantem nihilominus inter ruinas publicas rectum,* etc.

Apparet Ciceronem in morali Stoicis vel maxime favere, quippe qui tam fortiter tantaque cum magnanimitate de moribus praeceperant, ut non posset quin eos admiraretur; tametsi de suis ipse viribus diffisus aperte illos et totus sequi non audebat. Vetus autem Academia et Aristoteles molliores ei ab hac parte esse videbantur, iisque ipse Epicurus praeponendus, ut qui sapientem affirmasset etiam in extremis aerumnis beatum esse posse. Tusc. V, 26. *Me quidem auctore etiam Peripatetici veteresque Academici balbutire aliquando desinant aperteque et clara voce audeant dicere beatam vitam in Phalaridis taurum descensuram.* Sapiens ab omnibus animi perturbationibus liber sit, postulat. Ib. IV, 17. *Quocirca mollis et enervata putanda est Peripateticorum ratio et oratio, qui perturbari animos necesse dicunt esse, sed adhibent modum quendam, quem ultra progredi non oporteat. Modum tu adhibes vitio? an vitium nullum est non parere rationi?* Sed offenditur interim in alienioribus illis Stoicorum decretis, et *contra opinionem* omnium, ut ait, *admirabilibus*, etiamsi ad Socratem ea revocanda esse et defendi posse existimet. Ac. II, 44; Parad. prooem. Imprimis abhorret ab his: *Omnes, qui non sunt sapientes, aeque miseros esse; sapientes omnes summe beatos esse; recte facta omnia aequalia, omnia peccata paria*, de Fin. IV, 19., quae ei videntur cum a vita civili tum ab omni vita agenda aliena. Ib. 9; Lael. 5. *Sed hoc primum sentio, nisi in bonis amicitiam esse non posse: neque id ad vivum reseco, ut illi, qui haec subtilius disserunt, fortasse vere, sed ad communem utilitatem parum: negant enim quemquam virum bonum esse nisi sapientem. Sit ita sane; sed eam sapientiam interpretantur, quam adhuc mortalis nemo est consecutus; nos autem ea, quae sunt in usu vitaque communi, non ea, quae finguntur aut optantur, spectare debemus.* Censet talia placita et unicam illam virtutis laudationem exaggerationes

esse. De Fin. IV, 15. *Ut quidam philosophi, quum a sensibus profecti maiora quaedam ac diviniora vidissent, sensus reliquerunt, sic isti* (sc. *Stoici*), *quum ex appetitione rerum virtutis pulchritudinem adspexissent, omnia, propter quae virtutem ipsam viderant, abiecerunt, obliti naturam omnem appetendarum rerum ita late patere ut a principiis permanaret ad fines; neque intelligunt se rerum illarum pulchrarum atque admirabilium fundamenta subducere.* Tales exaggerationes ut ipse evitaret et de moribus ut disputaret ad vitam usumque accommodate, de mediis officiis quaerere instituit. De Off. III, 3. *Haec enim omnia officia, de quibus his libris disputamus (media Stoici appellant), ea communia sunt et late patent; quae et ingenii bonitate multi assequuntur et progressione discendi. Illud autem officium, quod rectum iidem appellant, perfectum atque absolutum est et, ut iidem dicunt, omnes numeros habet nec praeter sapientem cadere in quemquam potest.* Cf. nr. 404.

De Fin. II, 14. Honestum igitur id intelligimus, quod tale est ut detracta omni utilitate sine ullis praemiis fructibusve per se ipsum possit iure laudari. Quod quale sit non tam definitione, qua sum usus, intelligi potest (quamquam aliquantum potest), quam communi omnium iudicio et optimi cuiusque studiis atque factis, qui permulta ob eam causam unam faciunt, quia decet, quia rectum, quia honestum est, etsi nullum consecuturum emolumentum vident [a]. Ib. V, 22. Hoc autem loco tantum explicemus, haec, honesta quae dico, praeterquam quod nosmet ipsos diligamus, praeterea suapte natura per se esse expetenda. Indicant pueri, in quibus ut in speculis natura cernitur. Quanta studia decertantium sunt! quanta ipsa certamina! ut illi efferuntur laetitia, quum vicerint! ut pudet victos! ut se accusari nolunt! quam cupiunt laudari! quos illi labores non perferunt ut aequalium principes sint! quae memoria est in his bene merentium! quae referendae gratiae cupiditas! Atque ea in optima quaque indole maxime apparent; in qua haec honesta, quae intelligimus, a natura tanquam adumbrantur. Sed haec in pueris. In iis vero aetatibus, quae iam confirmatae sunt, quis est tam dissimilis ho- **443**

mini, qui non moveatur et offensione turpitudinis et comprobatione honestatis? quis est qui non oderit libidinosam, protervam adolescentiam? quis contra in illa aetate pudorem, constantiam, etiam si sua nihil intersit, non tamen diligat? b)

a) Loquitur Cato Stoicus, cui tamen haud dubie in his assentitur ipse Cicero. Cuius sententia interposita in eo maxime posita est, quod negat honesti notionem apte definiri posse, et ad omnium vel optimi cuiusque iudicium provocandum putat, de quo ex factis studiisque eorum existimetur. — b) Honestum quid sit in eius luculentissime moribus intelligi posse putabat, qui suam utilitatem prorsus non curans totum se daret communitati. De Fin. V, 23. Neque tamen non respicit honorem, qui ex hoc communis salutis studio possit redundare; cf. ib. 21. *Itaque omnis honos, omnis admiratio, omne studium ad virtutem et ad eas actiones, quae virtuti sunt consentaneae, refertur, eaque omnia, quae aut ita in animis sunt aut ita geruntur, uno nomine honesta dicuntur.* Ita etiam de Fin. V, 24. gloriam dicit habere *formam honestatis et similitudinem*; neque vero honestum cum gloria confundendum vel e iudicio multorum hominum ponderandum esse; verum est illud nonnisi id, quod vere laudabile est. Ib. II, 15; de Off. I, 4. *Honestum, quod, etiamsi nobilitatum non sit, tamen honestum est, quodque vere dicimus, etiamsi a nullo laudetur, natura esse laudabile.*

444 De Off. I, 27. Sequitur ut de una reliqua parte honestatis dicendum sit, in qua verecundia et quasi quidam ornatus vitae, temperantia et modestia omnisque sedatio perturbationum animi et rerum modus cernitur. Hoc loco continetur id, quod dici Latine decorum potest: Graece enim πρέπον dicitur. Huius vis ea est ut ab honesto non queat separari. Nam et quod decet honestum est et quod honestum est decet. Qualis autem differentia sit honesti et decori facilius intelligi quam explanari potest. Ib. 28. Ut enim pulchritudo corporis apta compositione membrorum movet oculos et delectat hoc ipso, quod inter se omnes partes cum quodam lepore consentiunt: sic hoc decorum, quod elucet in vita, movet approbationem eorum, quibuscum vivitur, ordine

et constantia et moderatione dictorum omnium atque factorum. Adhibenda est igitur quaedam reverentia adversus homines, et optimi cuiusque et reliquorum. Nam negligere quid de se quisque sentiat non solum arrogantis est sed omnino dissoluti. Est autem quod differat in hominum ratione habenda inter iustitiam et verecundiam. Iustitiae partes sunt non violare homines, verecundiae non offendere: in quo maxime vis perspicitur decori.

Decorum temperantiae subiiciendo multas sibi ipse in reliqua disputationis parte turbas excitavit; v. Garve philos. Anmerk. z. Cic. Bb. v. d. Pflicht. p. 115. Stoicos vituperat quod parum tribuant decoro; de Off. V, 35. Putat respiciendas esse condiciones hominum, ordinem, quem quisque teneat in vita, ingenii insuper indolem et varietates; neque ideo idem ab omnibus exigendum esse. De Off. I, 30 sqq.

De Off. I, 31. Admodum autem tenenda sunt sua 445
cuique, non vitiosa, sed tamen propria, quo facilius decorum illud quod quaerimus retineatur. Sic enim est faciendum, ut contra universam naturam nihil contendamus, ea tamen conservata propriam naturam sequamur; ut, etiamsi sint alia graviora atque meliora, tamen nos studia nostra nostrae naturae regula metiamur. Neque enim attinet naturae repugnare, nec quidquam sequi quod assequi non queas. Ex quo magis emergit quale sit decorum illud, ideo, quia nihil decet invita Minerva, ut aiunt, id est adversante et repugnante natura. Ib. 33. Nam quum in omnibus quae aguntur ex eo, quo modo quisque natus sit, ut supra dictum est, quid deceat exquirimus, tum in tota vita constituenda multo est ei rei cura maior adhibenda, ut constare in perpetuitate vitae possimus nobismet ipsis nec in ullo officio claudicare. Ad hanc autem rationem quoniam maximam vim natura habet, fortuna proximam, utriusque omnino habenda ratio est in deligendo genere vitae, sed naturae magis; multo enim et firmior est et constantior.

Naturam cuiusque tantum valere ad mores putabat, ut dicat de Off. I, 32. *ipsarum virtutum in alia alius mavult excellere.* In quo deserit Stoicos, omnes virtutes inseparabili inter se nexu contineri statuentes; cui placito ceterum suffragatur. Ad molliora in his Peripateticorum decreta inclinat.

446 De Off. II, 14. Atque etiam hoc praeceptum officii diligenter tenendum est, ne quem unquam innocentem iudicio capitis arcessas: id enim sine scelere fieri nullo pacto potest. Nam quid est tam inhumanum quam eloquentiam a natura ad salutem hominum et ad conservationem datam ad bonorum pestem perniciemque convertere? Nec tamen, ut hoc fugiendum est, item est habendum religioni nocentem aliquando, modo ne nefarium impiumque, defendere. Vult hoc multitudo, patitur consuetudo, fert etiam humanitas. Iudicis est semper in causis verum sequi, patroni nonnunquam verisimile, etiamsi minus sit verum, defendere: quod scribere, praesertim quum de philosophia scriberem, non auderem, nisi idem placeret gravissimo Stoicorum Panaetio. Maxime autem et gloria paritur et gratia defensionibus, eoque maior, si quando accidit ut ei subveniatur, qui potentis alicuius opibus circumveniri urgerique videatur: ut nos et saepe alias et adolescentes contra L. Sullae dominantis opes pro Sex. Roscio Amerino fecimus, quae, ut scis, exstat oratio. Lael. 16. Quam multa enim, quae nostra causa nunquam faceremus, facimus causa amicorum! precari ab indigno, supplicare, tum acerbius in aliquem invehi insectarique vehementius; quae in nostris rebus non satis honeste, in amicorum fiunt honestissime. Ib. 17. His igitur finibus utendum arbitror, ut, quum emendati mores amicorum sint, tum sit inter eos omnium rerum, consiliorum, voluntatum sine ulla exceptione communitas: ut etiam, si qua fortuna acciderit ut minus iustae amicorum voluntates adiuvandae sint, in quibus eorum aut caput agatur aut fama, declinandum sit de via; modo ne summa turpitudo se-

quatur: est enim quatenus amicitiae dari venia possit. Nec vero negligenda est fama; nec mediocre telum ad res gerendas existimare oportet benevolentiam civium, quam blanditiis et assentando colligere turpe est. Virtus, quam sequitur caritas, minime repudianda est.

Vides quantum in nonnullis declinaverit a rigore Stoicorum, iis potissimum, qui publicam vitam acturi sint, praecepta dans. Neque illi haec Stoicorum probabantur: *Sapientem gratia nunquam moveri; nunquam cuiusquam delicto ignoscere; neminem misericordem esse nisi stultum et levem.* Cf. pro Murena 29 sq.; Diog. L. VII, 123.

4. Sextii.

Seneca Quaestt. Nat. VII, 32. Sextiorum nova et Romani roboris secta inter initia sua, cum magno impetu coepisset, exstincta est. 447

Princeps Sextiorum erat Q. Sextius, quem memorat Seneca non recepisse latum clavum dante divo Iulio. Ep. 98. Sequebantur eum Q. Sextii filius, Sotion Alexandrinus, Cornelius Celsus, Papirius Fabianus (v. supr. nr. 430.), alii. Cf. Senec. Controv. II. praef.; Quintil. Inst. Orat. X, 1, 123. (supra nr. 430.), Sueton. Illustr. Gramm. 18., ubi pro Q. Septimii ex plur. codd. recte editur Q. Sextii; Claud. Mamerc. de Stat. An. II, 8. Scripsit Sextius *Graecis verbis*, *Romanis moribus*, teste Seneca Ep. 59, 6., eratque *magnus vir*, eodem teste Ep. 64, 2. Ex ceteris testimoniis quantum existimari licet, maxime in moralibus quaestionibus versabatur.

Seneca Ep. 64, 3. Quum legeris Sextium dices, Vivit, viget, liber est, supra hominem est, dimittit me plenum ingentis fiduciae. In quacunque positione mentis sim, quum lego hunc, fatebor tibi, libet omnes casus provocare, libet exclamare, quid cessas fortuna? congredere; paratum vides. — Nam hoc quoque egregium Sextius habet, quod et ostendet tibi beatae vitae magnitudinem et desperationem eius non faciet. Scies illam esse in excelso, sed volenti penetrabilem. Ib. 59, 6. Movit me imago ab illo (Sextio) posita: ire quadrato 448

agmine exercitum, ubi hostis ab omni parte suspectus est, pugnae paratum. Idem, inquit, sapiens facere debet: omnes virtutes suas undique expandat, ut, ubicunque infesti aliquid oritur, illic parata praesidia sint et ad nutum regentis sine tumultu respondeant. Quod in exercitibus his, quos imperatores magni ordinant, fieri videmus, ut imperium ducis simul omnes copiae sentiant, sic dispositae, ut signum ab uno datum peditem simul equitemque percurrat: hoc aliquanto magis necessarium esse nobis Sextius ait. Illi enim saepe hostem timuere sine causa, tutissimumque illis iter quod suspectissimum fuit: nil stultitia pacatum habet. Tam superne illi metus est quam infra; utrumque trepidat latus. Sequuntur pericula et occurrunt, ad omnia pavet, imparata est et ipsis terretur auxiliis. Sapiens autem ad omnem incursum munitus et intentus, non si paupertas, non si luctus, non si ignominia, non si dolor impetum faciat, pedem referet. Interritus et contra illa ibit et inter illa. Nos multa alligant, multa debilitant: diu in istis vitiis iacuimus, elui difficile est. Non enim inquinati sumus, sed infecti.

449 Sen. de Ira III, 36. Faciebat hoc Sextius, ut consummato die quum se ad nocturnam quietem recepisset interrogaret animum suum, quod hodie malum tuum sanasti? cui vitio obstitisti? qua parte melior es?

450 Seneca Ep. 108, 17. Quoniam coepi tibi exponere quantum maiori impetu ad philosophiam iuvenis accesserim quam senex pergam, non pudebit fateri quem mihi amorem Pythagorae inieccerit Sotion [a]. Docebat quare ille animalibus abstinuisset, quare postea Sextius. Dissimilis utrique causa erat, sed utrique magnifica. Hic homini satis alimentorum citra sanguinem esse credebat, et crudelitatis consuetudinem fieri ubi in voluptatem esset adducta laceratio. Adiiciebat contrahendam materiam esse luxuriae: colligebat bonae valetudini contraria

esse alimenta varia et nostris aliena corporibus. At Pythagoras omnium inter omnia cognationem esse dicebat et aliorum commercium in alias atque alias formas transeuntium. — Haec quum exposuisset Sotion et implesset argumentis suis, Non credis, inquit, animas in alia corpora atque alia describi, et migrationem esse quam dicimus mortem? — Magni ista crediderunt viri; itaque iudicium quidem tuum sustine: ceterum omnia tibi integra serva. Si vera sunt ista, abstinuisse animalibus innocentia est; si falsa, frugalitas est. Quod istic crudelitatis tuae damnum est? Alimenta tibi leonum et vulturum eripio.

a) V. nr. 447. not. Exstant ab hoc Sotione nonnulla ex scripto περὶ ὀργῆς in Florilegio Stobaei.

Exploratio illa sui, quam secum per singulos dies instituebat Sextius (v. nr. 449.), et quod animalibus abstinebat, Pythagoreos redolet; unde Pythagoreus nonnullis audiebat, velut Eusebio Chron. p. 156. ed. Scaliger. Et videntur per illam aetatem multa antiquiorum philosophorum praecepta resuscitata et denuo vulgata esse. Ad Pythagoreos referebatur iam P. Nigidius Figulus, Ciceronis familiaris, isque in naturalibus quaestionibus apprime versatus. Cic. de Universo 1; Gell. XIX, 14. De aliis Pythagoreis v. infra nr. 494. Alii ad Heraclitum revertebantur; alii ad Cynicos, ut quorum philosophia ad vitam agendam, solitum illud Romanorum studium, vel maxime pertineret.

5. Cynici.

Sen. de Benef. VII, 1. Egregie enim hoc dicere 451
Demetrius Cynicus, vir meo iudicio magnus, etiamsi maximis compararetur, solet: „Plus prodesse si pauca praecepta sapientiae teneas, sed illa in promtu tibi et in usu sint, quam si multa quidem didiceris, sed illa non habeas ad manum. Quemadmodum, inquit, magnus luctator est non qui omnes numeros nexusque perdidicit, quorum usus sub adversario rarus est, sed qui in uno se aut altero bene et diligenter exercuit et eorum occasiones intentus exspectat: nec enim refert quam multa sciat,

si scit quantum victoriae satis est: sic in hoc studio multa delectant, pauca vincunt. Licet nescias quae ratio oceanum effundat ac revocet; quare septimus quisque annus aetati signum imprimat; quare latitudo porticus ex remoto spectantibus non servet proportionem suam, sed ultima in angustias coëant, et columnarum novissima intervalla iungantur; quid sit quod geminorum conceptum separet, partum iungat; utrum unus concubitus spargatur in duos an toties concepti sint; cur pariter natis fata diversa sint, maximisque rerum spatiis distent quorum inter ortus minimum interest. Non multum tibi nocebit transisse quae nec licet scire nec prodest. Involuta veritas in alto latet. Nec de malignitate naturae queri possumus, quia nullius rei difficilis inventio est nisi cuius hic unus inventae fructus est, invenisse. Quidquid nos meliores beatosque facturum est aut in aperto aut in proximo posuit. Si animus fortuita contemsit, si se supra metum sustulit, nec avida spe infinita complectitur, sed didicit a se petere divitias; si deorum hominumque formidinem eiecit et scit non multum esse ab homine timendum, a deo nihil; si contemtor omnium, quibus torquetur vita dum ornatur, eo perductus est ut illi liqueat mortem nullius esse materiam, multorum finem; si animum virtuti consecravit et quacunque vocat illa planum putat; si, sociale animal et in commune genitus, mundum ut unam omnium domum spectat et conscientiam suam diis aperit semperque tanquam in publico vivit, se magis veritus quam alios: subductus ille tempestatibus in solido ac sereno stetit consummavitque scientiam utilem atque necessariam. Reliqua oblectamenta otii sunt. Licet enim iam in tutum retracto animo ad haec quoque excurrere, cultum non robur ingeniis afferentia."

Demetrius Thraseae Paeti et Senecae familiaris Romae vivebat, Cynicorum praecepta sub Nerone et Vespasiano publice tradens; Senec. Ep. 62; de Prov. 3, 3; 5, 4; all.; Tac. Ann.

XVI, 34; Hist. IV, 40. Recte Lipsius Cynicos dicit huius aetatis a Stoicis *tunica tantum distare* (sunt haec verba Iuvenalis, XIII, 122.), *i. e. nudius et inverecundius proferre quae velent et tegant leviter Stoici.* Quo facit quod Seneca Ep. 62. Demetrium appellat *seminudum*. Litteras vero apertius quam Stoici aspernabantur, itemque popularem cultum deorum, quod prae ceteris videmus in *Demonacte*, qui Athenis degebat eratque exemplum Cynicorum, ex iudicio Luciani, Luc. Demon. 11. Ab alio Cynico, qui erat inferioris aetatis, *Oenomao*, fides oraculorum infestabatur; Euseb. Pr. Ev. V, 18. In impudentiam ac simulationem Cynicorum quantum saevierit Lucianus in vulgus notum est.

6. Stoici.

a. Seneca.

Gell. Noct. Att. XII, 2. De Annaeo Seneca partim 452
existimant ut de scriptore minime utili, cuius libros attingere nullum pretium operae sit, quod oratio eius vulgaris videatur et protrita, res atque sententiae aut ut inepto inanique impetu sint aut ut levi et quasi dicaci argutia, eruditio autem vernacula et plebeia nihilque ex veterum scriptis habens neque gratiae neque dignitatis. Alii vero elegantiae quidem in verbis parum esse non infitias eunt, sed et rerum, quas dicat, scientiam doctrinamque ei non deesse dicunt, et in vitiis morum obiurgandis severitatem gravitatemque non invenustam.

De genere dicendi acerbius etiam Fronto de Orat. IV, 1, paulo humanius Quintilianus Inst. Orat. X, 1, 125 sqq., qui retractat quod alibi iudicaverat. Recte illi, quos dicit Gellius, Senecae *in vitiis morum obiurgandis severitatem gravitatemque non invenustam esse*: omnino plurimum pollet in genere admonitorio et praeceptivo, de quo ipse Ep. 94, 45. *in duas partes virtus dividitur, in contemplationem veri et actionem: contemplationem institutio tradit, actionem admonitio*; in qua non tam praeceptis agendum putabat quam decretis, propter perversitatem temporum: Ep. 95, 33. *In hac ergo morum perversitate desideratur solito vehementius aliquid, quod mala inveterata discutiat. Decretis agendum est, ut revellatur penitus falsorum recepta persuasio. His si adiunxerimus praecepta, consolationes,*

adhortationes, poterunt valere; per se inefficaces sunt. Sed vehementius illud solito nimium saepe fit *ineptus inanisque sententiarum impetus*, ut illi apud Gellium. Recteque etiam Quintilianus (v. supra nr. 430.) Senecam dicit *in philosophia parum diligentem fuisse*; quo pertinet quod non solum artes (Ep. 90, 8.) disciplinasque fere omnes (Ep. 88; 89.), sed logicam etiam et physicam aspernatur (cf. Ep. 65; 106; 113.). Qua in re ad recentiores illos Cynicorum ac Sextiorum magistros referendus videtur, quos tanto opere laudat (nr. 448; 450; 451; cf. Ep. 64, 2, ubi ipsum Sextium Stoicum esse vult, *liceat negarent sectatores*; Ep. 100. de Fabiano Papirio, qui plurima inter Sextios scripsisse videtur; cf. nr. 430.), et quorum praecepta in nonnullis etiam aperte sequebatur; Ep. 108. Quae cum ita sint, sufficiat vel unum locum Senecae laudasse, ex quo appareat quantum recentiores illi Stoici, apud Romanos coorti, ab antiquioribus (excepto Aristone Chio, cf. nr. 374. not. a.) degeneraverint.

453 Seneca Ep. 106, 10. Quoniam ut voluisti morem gessi tibi, [a] nunc ipse dicam mihi quod dicturum esse te video. Latrunculis ludimus; in supervacuis subtilitas teritur. Non faciunt bonos ista sed doctos. Apertior res est sapere, immo simplicior. Paucis opus est ad mentem bonam litteris. Sed nos ut cetera in supervacuum diffundimus, ita philosophiam ipsam. Quemadmodum omnium rerum sic litterarum quoque intemperantia laboramus; non vitae sed scholae discimus.

a) Disputaverat de Stoicorum placito, bonum corpus esse.

b. Musonius.

454 Tacit. Ann. XV, 71. Musonium * Rufum claritudo nominis expulit; nam — studia iuvenum — praeceptis sapientiae fovebat.

Cf. Histor. III, 81. *Musonius Rufus equestris ordinis, studium philosophiae et placita Stoicorum aemulatus.* Patria erat Volusinus; quae Tacitus narrat, pertinent ad tempora Neronis; postea Titum instituebat, ut constet eum ad Vespasianum usque superstitem fuisse; cf. Themist. Orat. XIII, p. 173. ed. Hard.;

*) Mss. om. nomen *Musonium*.

Suid. s. v. *Μουσώνιος*. Ex scriptis, quae ei a Suida tribuuntur, epistolae ad Apollonium Tyanensem scriptae adulterinae sunt; de ceteris non liquet. De placitis constat ex fragmentis Claudii Pollionis, qui ediderat *ἀπομνημονεύματα Μουσωνίου τοῦ φιλοσόφου*, Suid. v. *Πωλίων*; Plin. Epp. VII, 31; Stob. Floril. App. p. 385. c. not. Wytt.; unde Stobaeus sua Musonii lemmata sumsisse videtur. Pollionis enim liber et titulo et argumento in similitudinem Memorabilium Xenophontis compositus erat; utrumque postea imitatus est Arrianus in dissertationibus Epicteti.

Musonius ap. Stob. Floril. LVI, 18. *Τί οὖν; οὐ* 455
*δεινὸν φαίη τις ἂν ἴσως ἄνδρα παιδευτικὸν καὶ δυνάμενον προβιβάζειν νέους εἰς φιλοσοφίαν ἐργάζεσθαι γῆν, καὶ τῷ σώματι πονεῖν τοῖς χωρίταις παραπλησίως; Ναί. Δεινὸν γὰρ ἂν τοῦτο τῷ ὄντι ἦν, εἴπερ ἐκώλυεν ἡ ἐργασία τῆς γῆς φιλοσοφεῖν ἢ ἄλλους πρὸς φιλοσοφίαν ὠφελεῖν. Νῦν δὲ καὶ μᾶλλον ἄν μοι δοκοῦσιν ὠφελεῖσθαι οἱ νέοι, οὐκ ἐν πόλει τῷ διδασκάλῳ συνόντες οὐδ' ἐν τῇ διατριβῇ ἀκούοντες αὐτοῦ λέγοντος, ἀλλ' ἐργαζόμενον ἐπὶ τῆς ἀγροικίας ὁρῶντες, καὶ ἔργῳ ἐνδεικνύμενον ἅπερ * ὑφηγεῖται ὁ λόγος, ὅτι χρὴ πονεῖν καὶ κακοπαθεῖν τῷ σώματι μᾶλλον ἢ ἑτέρου δεῖσθαι τοῦ τρέφοντος. Τί δὲ τὸ κωλῦόν ἐστι καὶ ἐργαζόμενον μετὰ τοῦ διδασκάλου τὸν μαθητὴν ἀκούειν τι ἅμα περὶ σωφροσύνης ἢ δικαιοσύνης ἢ καρτερίας λέγοντος; πολλῶν μὲν γὰρ λόγων οὐ δεῖ τοῖς φιλοσοφήσουσι καλῶς, οὐδὲ τὸν ὄχλον τούτων τῶν θεωρημάτων ἀναληπτέον πάντως τοῖς νέοις, ἐφ' ᾧ φυσωμένους τοὺς σοφιστὰς ὁρῶμεν· ταῦτα γὰρ δὴ τῷ ὄντι ἱκανὰ κατατρῖψαι βίον ἀνθρώπου ἐστί· τὰ δ' ἀναγκαιότατα καὶ χρησιμώτατα μαθεῖν οὐκ ἀδύνατον καὶ πρὸς ἐργασίᾳ γεωργικῇ ὄντας, ἄλλως τε καὶ οὐ διὰ παντὸς ἐργασομένους, ἀλλὰ ἀναπαύλαις χρησομένους.*

Est hic locus ex laudatione agriculturae sumtus, quod vitae genus Musonio maxime ad philosophandum accommodatum esse videbatur. Hic philosophandum esse nonnisi propter

*) Rec. ex cod. A. B. Gaisf. ὥσπερ.

vitam agendam existimabat, omnem scientiam inutilem esse nisi quae moribus vitaeque inserviret. Stob. Flor. LXVII, 20. extr. *οὐ γὰρ δὴ φιλοσοφεῖν ἕτερόν τι φαίνεται ὂν ἢ τὸ ἃ πρέπει καὶ ἃ προσήκει λόγῳ μὲν ἀναζητεῖν, ἔργῳ δὲ πράττειν.* Ib. Append. p. 419. *Φιλοσοφία καλοκἀγαθίας ἐστὶν ἐπιτήδευσις καὶ οὐδὲν ἕτερον.* Ib. p. 427. *ἀλλὰ καὶ ὅσους μεταχειρίζονται λόγους τῶν ἔργων φημὶ δεῖν ἕνεκα μεταχειρίζεσθαι αὐτούς*, ubi et viros et feminas ut philosophentur adhortatur, quia sine philosophia virtutem non possint sequi. Stob. Flor. App. p. 415; 425; LXXIX, 51. *ἵνα δὲ συντεμὼν εἴπω, ἀγαθὸν εἶναι κελεύει τὸν ἄνθρωπον ὁ νόμος ὁ τοῦ Διός. τὸ δέ γε εἶναι ἀγαθὸν τῷ φιλόσοφον εἶναι ταὐτόν ἐστιν.* Nam recentiores Stoici virtutem se assequi posse minime diffidebant, non solum sapientem, sed quisquis philosopharctur, virtutem felicitatemque, illius comitem, adeptum esse rati; cf. Stob. Flor. CXVII, 8. Confidentius etiam quam Musonius Seneca Ep. 41, 8. *Quid est autem quod ab illo* (sc. homine) *ratio haec exigit? rem facillimam, secundum naturam suam vivere. Sed hanc difficilem facit communis insania.* Quamquam neque in ceteris neque in hoc sibi constans ille, inopiam identidem humanarum virium praetexens, facit ut officiorum rigor obtundatur.

456 Stob. Flor. XXIX, 78. *Παρώρμα δὲ* (sc. *ὁ Μουσώνιος*) *πρὸς ἄσκησιν τοὺς συνόντας ἐντεταμένως ἀεί, τοιοῖσδέ τισι λόγοις χρώμενος. Ἡ ἀρετή, ἔφη, ἐπιστήμη ἐστίν, οὐ θεωρητικὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ πρακτική, καθάπερ ἥ τε ἰατρικὴ καὶ ἡ μουσική. δεῖ οὖν ὥσπερ τὸν ἰατρὸν καὶ τὸν μουσικὸν μὴ μόνον ἀνειληφέναι τὰ θεωρήματα τῆς αὐτοῦ τέχνης ἑκάτερον, ἀλλὰ καὶ γεγυμνάσθαι πράττειν κατὰ τὰ θεωρήματα, οὕτω καὶ τὸν ἐσόμενον ἀγαθὸν ἄνδρα μὴ μόνον ἐκμανθάνειν ὅσα μαθήματα φέρει πρὸς ἀρετήν, ἀλλὰ καὶ γυμνάζεσθαι κατὰ ταῦτα φιλοτίμως καὶ φιλοπόνως. — — Καὶ τοσούτῳ γε χρὴ μᾶλλον ἀσκεῖν τὸν φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντα ἤπερ τὸν ἰατρικῆς ἢ τινος τέχνης ὁμοίας ἐφιέμενον, ὅσῳ καὶ μεῖζον καὶ δυσκατεργαστότερον φιλοσοφία παντὸς ἐπιτηδεύματος ἑτέρου. Καὶ γὰρ οὖν ἐπὶ μὲν τὰς ἄλλας τέχνας ἴασιν* * *οἱ ἐφιέμενοι αὐτῶν οὐ προδιε-*

*) Vulgo *εἶναι*. Gessner coni. *ἔρχονται*.

φθαρμένοι τὰς ψυχὰς οὐδ' ἐναντία μεμαθηκότες οἷς μαθήσεσθαι μέλλουσιν, οἱ δὲ φιλοσοφεῖν ἐπιχειροῦντες, ἐν διαφθορᾷ γεγενημένοι πρότερον πολλῇ καὶ ἐμπεπλησμένοι κακίας, οὕτω μετίασι τὴν ἀρετήν, ὥστε καὶ ταύτῃ πλείονος δεηθῆναι τῆς ἀσκήσεως. Ib. App. p. 387. Συνεργεῖ μὲν γὰρ τῇ πράξει ὁ λόγος διδάσκων ὅπως πρακτέον, καὶ ἔστι τῇ τάξει * πρότερος τοῦ ἔθους· οὐ γὰρ ἐθισθῆναί τι καλὸν οἷόν τε μὴ κατὰ λόγον ἐθιζόμενον· δυνάμει μέντοι τὸ ἔθος προτερεῖ τοῦ λόγου, ὅτι ἔστι κυριώτερον ἐπὶ τὰς πράξεις ἄγειν τὸν ἄνθρωπον ἤπερ ὁ λόγος.

Etiam in hoc recentiores Stoici ab antiquioribus dissidebant, qui scientiam satis ad recte agendum valere censerent. Neque cum Peripateticis faciebant, qui exercitationem virtutem praemunire debere statuerent.

c. Epictetus.

Suid. Ἐπίκτητος Ἱεραπόλεως τῆς Φρυγίας, φι- 457
λόσοφος, δοῦλος δὲ Ἐπαφροδίτου, τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως Νέρωνος. πηρωθεὶς δὲ τὸ σκέλος ὑπὸ ῥεύματος [a] ἐν Νικοπόλει τῆς νέας Ἠπείρου ᾤκησε. [b] καὶ διατείνας μέχρι Μάρκου Ἀντωνίου ἔγραψε πολλά. [c]

a) Occasio, qua membra fregerit, ab aliis alia narratur. Simpl. in Epict. Ench. p. 102. ed. Heins.; Orig. c. Cels. VII, 7. p. 368. Spenc. Ipsius Epicteti hi versus a Gellio Noct. Att. II, 18. proferuntur:

δοῦλος Ἐπίκτητος γενόμην καὶ σώματι πηρὸς
καὶ πενίην Ἶρος καὶ φίλος ἀθανάτοις.

b) Prius Romae docuerat, libertate nescimus quo pacto recuperata. Roma expellebatur sub Domitiano; Gell. Noct. Att. XV, 11. *Etiam Domitiano imperante senatus consulto eiecti atque urbe et Italia interdicti sunt* (sc. philosophi). *Qua tempestate Epictetus quoque philosophus propter id senatus consultum Nicopolim Roma decessit*; cf. Sueton. Domit. 10. Romae audierat Musonium; Arrian. Diss. Epictet. I, 7, 32; 9, 29. Nicopoli audieba-

*) Codd. πράξει, corr. Wyttenb.

tur ab Arriano; ib. Praef.; II, 6, 20. — c) Quod narratur a Nerone usque ad M. Antoninum vixisse, vix congruit cum temporum ratione. Neque Hadriani tempora facile attigerit, quod indicare videtur Spartian. V. Hadr. 16., cum Arrianus, qui dissertationes Epicteti edidit post mortem huius, in hoc opere de solo Traiano commemoret. Denique commentum quod multa scripsisse dicitur, quibus indicari videntur sermones ex ore senis ab Arriano excepti scriptoque mandati. Qui liber, quantum exstat, et Manuale Epicteti, ab eodem Arriano, ut videtur, editum, unicus fons sunt, ex quo possit de placitis Epicteteis iudicari. V. Schweighaeuser, Epicteteae Philosophiae Monumenta. III Tomm. Lips. 1769.

458 Epict. Man. c. 51. Ὁ πρῶτος καὶ ἀναγκαιότατος τόπος ἐστὶν ἐν φιλοσοφίᾳ ὁ τῆς χρήσεως τῶν θεωρημάτων, οἷον ὁ τοῦ μὴ ψεύδεσθαι. ὁ δεύτερος ὁ τῶν ἀποδείξεων, οἷον πόθεν ὅτι οὐ δεῖ ψεύδεσθαι; τρίτος ὁ αὐτῶν τούτων βεβαιωτικὸς καὶ διαρθρωτικός, οἷον πόθεν ὅτι τοῦτο ἀπόδειξις; τί γάρ ἐστιν ἀπόδειξις; τί ἀκολουθία; τί μάχη; τί ἀληθές; τί ψεῦδος; οὐκοῦν ὁ μὲν τρίτος τόπος ἀναγκαῖος διὰ τὸν δεύτερον, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τὸν πρῶτον, ὁ δὲ ἀναγκαιότατος καὶ ὅπου ἀναπαύεσθαι δεῖ ὁ πρῶτος.[a] ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν ποιοῦμεν. ἐν γὰρ τῷ τρίτῳ τόπῳ διατρίβομεν καὶ περὶ ἐκεῖνόν ἐστιν ἡμῖν ἡ πᾶσα σπουδή, τοῦ δὲ πρώτου παντελῶς ἀμελοῦμεν. τοιγαροῦν ψευδόμεθα μέν· πῶς δὲ ἀποδείκνυται ὅτι οὐ δεῖ ψεύδεσθαι πρόχειρον ἔχομεν.[b]

a) Primum locum apparet ethicam obtinuisse, tertium logicam, secundum igitur physicam, quae Stoicorum iudicio praeparabat ethicam, physicas, in quibus haec innitebatur, rationes explicans; quae a recentioribus Stoicis ceteris partibus non modo postponebatur, sed contemnebatur atque omnino negligebatur. Quod ad Epictetum attinet, laudatur quidem ab eo providentia dei, ut qua omnia apte et congruenter ordinata sint atque disposita, sed fugit diligentius de illa quaerere, singulis naturae rebus cum cura ac studio examinandis. Dissert. I, 16. Μέγας ὁ θεός, ὅτι ἡμῖν παρέσχεν ὄργανα τοιαῦτα, δι᾽ ὧν τὴν γῆν ἐργασόμεθα· μέγας ὁ θεός, ὅτι χεῖρας δέδωκεν, ὅτι κατάποσιν, ὅτι κοιλίαν, ὅτι αὔξεσθαι λεληθότως, ὅτι καθεύδοντας ἀναπνεῖν. ταῦτα ἐφ᾽ ἑκάστου ἐφυμνεῖν ἔδει καὶ τὸν μέγιστον

καὶ θειότατον ὕμνον ἐφυμνεῖν, ὅτι τὴν δύναμιν ἔδωκε τὴν παρακολουθητικὴν τούτοις καὶ ὁδῷ χρηστικήν. τί οὖν; ἐπεὶ οἱ πολλοὶ ἀποτετύφλωσθε, οὐκ ἔδει τινὰ εἶναι τὸν ταύτην ἐκπληροῦντα τὴν χώραν καὶ ὑπὲρ πάντων ᾄδοντα τὸν ὕμνον τὸν εἰς τὸν θεόν; τί γὰρ ἄλλο δύναμαι γέρων χωλός, εἰ μὴ ὑμνεῖν τὸν θεόν; εἰ γοῦν ἀηδὼν ἤμην, ἐποίουν τὰ τῆς ἀηδόνος, εἰ κύκνος, τὰ τοῦ κύκνου· νῦν δὲ λογικός εἰμι, ὑμνεῖν με δεῖ τὸν θεόν. Cf. ib. 6. Sed ethicam Stoici recentiores non tam in praeceptis ponebant quam in factis, *ἐν τῇ χρήσει τῶν θεωρημάτων.* Factis quemque oportere se philosophiam penitus hausisse ostendere. Ib. I, 4; Man. 46. *Ἐπεὶ καὶ τὰ πρόβατα οὐ τὸν χόρτον ἐξεμέσαντα τοῖς ποιμέσιν ἐπιδεικνύει πόσον ἔφαγεν, ἀλλὰ τὴν νομὴν ἔσω πέψαντα ἔριον ἔξω φέρει καὶ γάλα. καὶ σὺ τοίνυν μὴ τὰ θεωρήματα τοῖς ἰδιώταις ἐπιδείκνυε, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν πεφθέντων τὰ ἔργα.* Quid quod theoremata fere superflua esse putabat, quandoquidem vel ipsa natura vel exercitatio in iis, quae naturae convenirent, factitandis satis bene quemque, quid ipsi agendum, quae partes suscipiendae essent, edocere posset. Diss. I, 2. *Ἐπύθετό τις πόθεν οὖν αἰσθησόμεθα τοῦ κατὰ πρόσωπον ἕκαστος; πόθεν δ' ὁ ταῦρος, ἔφη, λέοντος ἐπελθόντος μόνος αἰσθάνεται τῆς αὑτοῦ παρασκευῆς καὶ προβέβληκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς ἀγέλης πάσης; ἢ δῆλον ὅτι εὐθὺς ἅμα τῷ τὴν παρασκευὴν ἔχειν ἀπαντᾷ καὶ συναίσθησις αὐτῆς. καὶ ἡμῶν τοίνυν ὅστις ἂν ἔχῃ τοιαύτην παρασκευήν, οὐκ ἀγνοήσει αὐτήν· ἄφνω δὲ ταῦρος οὐ γίνεται οὐδὲ γενναῖος ἄνθρωπος· ἀλλὰ δεῖ χειμασκῆσαι, παρασκευάσασθαι καὶ μὴ εἰκῇ προσπηδᾶν ἐπὶ τὰ μηδὲν προσήκοντα.* — b) Non semel queritur Stoicos sibi aequales inanes disceptationes sectari; v. imprimis diss. II, 12: unde collegeris alios eadem aetate exstitisse, qui theoreticam potius Stoicae philosophiae partem foverent.

Man. 1. *Τῶν ὄντων τὰ μέν ἐστιν ἐφ' ἡμῖν, τὰ δὲ* 459
οὐκ ἐφ' ἡμῖν· ἐφ' ἡμῖν μὲν ὑπόληψις, ὁρμή, ὄρεξις, ἔκκλισις, καὶ ἑνὶ λόγῳ ὅσα ἡμέτερα ἔργα, [a] *οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, δόξαι, ἀρχαί, καὶ ἑνὶ λόγῳ ὅσα οὐχ ἡμέτερα ἔργα. καὶ τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν ἐστὶ φύσει ἐλεύθερα, ἀκώλυτα, ἀπαρεμπόδιστα, τὰ δ' οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀσθενῆ, δοῦλα, κωλυτά, ἀλλότρια. μέμνησο οὖν ὅτι ἐὰν τὰ φύσει δοῦλα ἐλεύθερα οἰηθῇς καὶ τὰ ἀλλότρια ἴδια, ἐμποδισθήσῃ, πενθήσεις, ταραχθήσῃ, μέμψῃ καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους· ἐὰν δὲ τὸ σὸν μόνον οἰηθῇς*

σὸν εἶναι, τὸ δὲ ἀλλότριον, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότριον, οὐδείς σε ἀναγκάσει οὐδέποτε, οὐδείς σε κωλύσει, οὐ μέμψῃ οὐδένα, οὐκ ἐγκαλέσεις τινί, ἄκων πράξεις οὐδὲ ἕν, οὐδείς σε βλάψει, ἐχθρὸν οὐχ ἕξεις, οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείσῃ.[b] τηλικούτων οὖν ἐφιέμενος μέμνησο ὅτι οὐ δεῖ οὐδὲ μετρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἀφιέναι παντελῶς, τὰ δ' ὑπερτίθεσθαι πρὸς τὸ παρόν. ἐὰν δὲ καὶ ταῦτ' ἐθέλῃς καὶ ἄρχειν καὶ πλουτεῖν, τυχὸν μὲν οὐδ' αὐτῶν τούτων τεύξῃ διὰ τὸ καὶ τῶν προτέρων ἐφίεσθαι. πάντως γε μὴν ἐκείνων ἀποτεύξῃ, δι' ὧν μόνων ἐλευθερία καὶ εὐδαιμονία περιγίνεται.[c]

a) Opera interna puta, quod colligitur ex exemplo et contrario. Eadem sunt *προαιρέσεις* et *προαιρετικὰ ἔργα*, Diss. I, 32, item *φαντασίαι*, unde ratio dicitur *ἡ χρηστικὴ δύναμις ταῖς φαντασίαις*, Diss. I, 1, qui locus nostro persimilis est; cf. Man. 6. *τί οὖν ἐστὶ σόν; χρῆσις φαντασιῶν*. Voluntatis libertatem ut vindicarent Stoici recentiores, hominem dei partem esse rati, quanta maxima opera adnitebantur; Epictet. Diss. I, 17. cf. Musonius ap. Stob. Flor. LXXIX, 51: sed voluntatis libertas in eo consistit, interprete Epicteto, quod homo dei operum, quae cernuntur in mundo, spectator est et liber interpres, Diss. I, 6. Neque quidquam proprium nobis et vere bonum esse putabat, nisi quod animo ac mente constet, ib. II, 8. init.; quae externa sunt et corpora, citra nostram potestatem posita sunt. Ib. I, 1. *ὥσπερ οὖν ἦν ἄξιον, τὸ κράτιστον ἁπάντων καὶ κυριεῦον οἱ θεοὶ μόνον ἐφ' ἡμῖν ἐποίησαν, τὴν χρῆσιν τὴν ὀρθὴν ταῖς φαντασίαις, τὰ δὲ ἄλλα οὐκ ἐφ' ἡμῖν. ἆρά γε ὅτι οὐκ ἤθελον; ἐγὼ μὲν δοκῶ ὅτι, εἰ ἠδύναντο, κἀκεῖνα ἂν ἡμῖν ἐπέτρεψαν, ἀλλὰ πάντως οὐκ ἠδύναντο· ἐπὶ γῆς γὰρ ὄντας καὶ σώματι συνδεδεμένους τοιούτῳ καὶ κοινωνοῖς τοιούτοις, πῶς οἷόν τ' ἦν εἰς ταῦτα ὑπὸ τῶν ἐκτὸς μὴ ἐμποδίζεσθαι;* — b) Haec eo referenda sunt, quod omne bonum et malum in cogitationibus nostris, quae pendeant a nobismet ipsis, positum esse statuebat. Diss. III, 3. *Τί γάρ ἐστι τὸ κλαίειν καὶ οἰμώζειν; δόγμα. τί δυστυχία; δόγμα. τί στάσις; τί διχόνοια; τί μέμψις; τί κατηγορία; τί ἀσέβεια; τί φλυαρία; ταῦτα πάντα δόγματά ἐστι, καὶ ἄλλο οὐδέν· καὶ δόγματα περὶ τῶν ἀπροαιρέτων ὡς ὄντων ἀγαθῶν καὶ κακῶν. ταῦτά τις ἐπὶ τὰ προαιρετικὰ μεταθέτω, κἀγὼ αὐτὸν ἐγγυῶμαι ὅτι εὐσταθήσει ὡς ἂν ἔχῃ τὰ περὶ αὐτόν.* Ib. II, 8. *Ὁ θεὸς ὠφέλιμος.. ἀλλὰ*

καὶ τἀγαθὸν ὠφέλιμον. εἰκὸς οὖν, ὅπου ἡ οὐσία τοῦ θεοῦ, ἐκεῖ εἶναι καὶ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ. τίς οὖν οὐσία θεοῦ; σάρξ; μὴ γένοιτοι. ἀγρός; μὴ γένοιτο. φήμη; μὴ γένοιτο. νοῦς, ἐπιστήμη, λόγος ὀρθός; ναί. ἐνταῦθα τοίνυν ἁπλῶς ζήτει τὴν οὐσίαν τοῦ ἀγαθοῦ. **Ib. II, 1.** *Ἡ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ ἐστὶν ἐν χρήσει φαντασιῶν καὶ τοῦ κακοῦ ὡσαύτως, τὰ δ' ἀπροαίρετα οὔτε τὴν τοῦ κακοῦ δέχεται φύσιν οὔτε τὴν τοῦ ἀγαθοῦ.* **— c) Felicitatem enim et libertatem sibi comparabit qui externa contemnere et omnia toleranter perferre didicerit: unde summam doctrinae Epicteteae in haec venire ait Gellius XVII, 19 extr.** *ἀνέχου καὶ ἀπέχου.* **Man. 48.** *Φιλοσόφου στάσις καὶ χαρακτήρ· πᾶσαν ὠφέλειαν καὶ βλάβην ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ.*

Diss. I, 2. *Τῷ λογικῷ ζῴῳ μόνον ἀφόρητόν ἐστι* **460**
τὸ ἄλογον· τὸ δ' εὔλογον φορητόν. **Ib. III, 3.** *Ὕλη τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ τὸ ἴδιον ἡγεμονικόν.* **Ib. III, 14.** *Δύο ταῦτα ἐξελεῖν τῶν ἀνθρώπων, οἴησιν καὶ ἀπιστίαν. οἴησις μὲν οὖν ἐστὶ τὸ δοκεῖν μηδενὸς προσδεῖσθαι, ἀπιστία δὲ τὸ ὑπολαμβάνειν μὴ δυνατὸν εἶναι εὐροεῖν * σε τοσούτων περιεστηκότων. τὴν μὲν οὖν οἴησιν ἔλεγχος ἐξαιρεῖ· καὶ τοῦτο πρῶτον ποιεῖ ** Σωκράτης.* [a] *ὅτι δ' οὐκ ἀδύνατόν ἐστι τὸ πρᾶγμα, σκέψαι καὶ ζήτησον· οὐδέν σε βλάψει ἡ ζήτησις αὕτη καὶ σχεδὸν τὸ φιλοσοφεῖν τοῦτ' ἔστι, ζητεῖν πῶς ἐνδέχεται ἀπαραποδίστως ὀρέξει χρῆσθαι καὶ ἐκκλίσει.*

a) Cf. ib. 21, p. 441. Schweigh. Philosophia ante omnia id agit, quod agebat Socrates, ut falsae hominum de bono et malo opiniones coarguantur. Diss. II, 11; 17. *Τί πρῶτόν ἐστιν ἔργον τοῦ φιλοσοφοῦντος; ἀποβαλεῖν οἴησιν. ἀμήχανον γὰρ ἅ τις εἰδέναι οἴεται, ταῦτα ἄρξασθαι μανθάνειν. τὰ μὲν οὖν ποιητέα καὶ οὐ ποιητέα καὶ ἀγαθὰ καὶ κακὰ καὶ καλὰ καὶ αἰσχρὰ πάντες ἄνω καὶ κάτω λαλοῦντες ἐρχόμεθα πρὸς τοὺς φιλοσόφους κτλ.*

Diss. IV, 1. *Ἐλεύθερός ἐστιν ὁ ζῶν ὡς βούλεται·* **461**
ὃν οὔτ' ἀναγκάσαι ἔστιν οὔτε κωλῦσαι οὔτε βιάσασθαι· οὗ αἱ ὁρμαὶ ἀνεμπόδιστοι, αἱ ὀρέξεις ἐπιτευκτικαί, ᾳἱ ἐκκλίσεις ἀπερίπτωτοι. τίς οὖν θέλει ζῆν ἁμαρτάνων;

---

*) Ita coni. Wolf. Codd. *εὑρεῖν*. — **) Ita codd. Wolf. et Schweigh. malint *ἐποίει*.

οὐδείς. τίς θέλει ζῆν ἐξαπατώμενος, προπίπτων, ἄδικος ὤν, ἀκόλαστος, μεμψίμοιρος, ταπεινός; οὐδείς. οὐδεὶς ἄρα τῶν φαύλων ζῇ ὡς βούλεται· οὐ τοίνυν οὐδ' ἐλεύθερός ἐστι. τίς δὲ θέλει λυπούμενος ζῆν, φοβούμενος, φθονῶν, ἐλεῶν, ὀρεγόμενος καὶ ἀποτυγχάνων, ἐκκλίνων καὶ περιπίπτων; οὐδείς. ἔχομεν οὖν τινὰ τῶν φαύλων ἄλυπον, ἄφοβον, ἀπερίπτωτον, ἀναπότευκτον; οὐδένα. οὐκ ἄρα οὐδὲ ἐλεύθερον.

462 Man. 14. Ἐὰν θέλῃς τὰ τέκνα σου καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τοὺς φίλους πάντοτε ζῆν, ἠλίθιος εἶ· τὰ γὰρ μὴ ἐπί σοι θέλεις ἐπί σοι εἶναι, καὶ τὰ ἀλλότρια σὰ εἶναι. οὕτω κἂν τὸν παῖδα θέλῃς μὴ ἁμαρτάνειν, μωρὸς εἶ· θέλεις γὰρ τὴν κακίαν μὴ εἶναι κακίαν ἀλλ' ἄλλο τι. [a] ἐὰν δὲ θέλῃς ὀρεγόμενος μὴ ἀποτυγχάνειν, τοῦτο δύνασαι. τοῦτο οὖν ἄσκει, ὃ δύνασαι.

a) Aptius Man. 12. κρεῖττον δὲ τὸν παῖδα κακὸν εἶναι ἢ σὲ κακοδαίμονα.

Cum postulet ut solum animum curemus ac foveamus, consequens erat ut cetera mittenda esse praecipiat; quocirca non modo parentes ac necessarios omnes sed etiam patriam in indifferentibus ponendam esse docebat; Diss. I, 22; III, 3. Neque misericordiam adhibendam esse censebat, sive adhiberetur, non veram voluit esse verum fictitiam. Man. 16. Ὅταν κλαίοντα ἴδῃς τινὰ ἐν πένθει ἢ ἀποδημοῦντος τέκνου ἢ ἀποθανόντος ἢ ἀπολωλεκότα τὰ ἑαυτοῦ, πρόσεχε μή σε ἡ φαντασία συναρπάσῃ ὡς ἐν κακοῖς ὄντος αὐτοῦ τοῖς ἐκτός· ἀλλ' εὐθὺς διαίρει παρὰ σεαυτῷ καὶ λέγειν ἔστω πρόχειρον ὅτι τοῦτον θλίβει οὐ τὸ συμβεβηκός (ἄλλον γὰρ οὐ θλίβει), ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτου. μέχρι μέντοι λόγου μὴ ὄκνει συμπεριφέρεσθαι αὐτῷ, κἂν οὕτω τύχῃ, καὶ συνεπιστενάξαι. πρόσεχε μέντοι μὴ καὶ ἔσωθεν στενάξῃς.

463 Man. 11. Μηδέποτε ἐπὶ μηδενὸς εἴπῃς ὅτι ἀπώλεσα αὐτό, ἀλλ' ὅτι ἀπέδωκα. τὸ παιδίον ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. ἡ γυνὴ ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. τὸ χωρίον ἀφῃρέθη; οὐκοῦν καὶ τοῦτο ἀπεδόθη; ἀλλὰ κακὸς ὁ ἀφελόμενος. τί δέ σοι μέλει διὰ τίνος σε ὁ δοὺς ἀπῄτησε; μέχρι δ' ἂν διδῷ ὡς ἀλλοτρίου αὐτοῦ ἐπιμελοῦ, ὡς

τοῦ πανδοχείου οἱ παριόντες. Ib. 15. *Μέμνησο ὅτι ὡς ἐν συμποσίῳ δεῖ σε ἀναστρέφεσθαι. περιφερόμενον γέγονέ τι κατά σε; ἐκτείνας τὴν χεῖρα κοσμίως μετάλαβε. παρέρχεται; μὴ κάτεχε. οὔπω ἥκει; μὴ ἐπίβαλλε πόῤῥω τὴν ὄρεξιν, ἀλλὰ περίμενε μέχρις ἂν γένηται κατά σε. οὕτω πρὸς τέκνα, οὕτω πρὸς γυναῖκα, οὕτω πρὸς ἀρχάς, οὕτω πρὸς πλοῦτον, καὶ ἔσῃ ποτὲ ἄξιος τῶν θεῶν συμπότης. ἂν δὲ καὶ παρατεθέντων σοι μὴ λάβῃς, ἀλλὰ καὶ ὑπερίδῃς, τότε οὐ μόνον συμπότης τῶν θεῶν ἔσῃ, ἀλλὰ καὶ συνάρχων. οὕτω γὰρ ποιῶν Διογένης καὶ Ἡράκλειτος καὶ οἱ ὅμοιοι ἀξίως θεῖοί τε ἦσαν καὶ ἐλέγοντο.* Ib. 17. *Μέμνησο ὅτι ὑποκριτὴς εἶ δράματος οἷου ἂν θέλῃ ὁ διδάσκαλος· ἂν βραχὺ βραχέος, ἂν μακρὸν μακροῦ· ἂν πτωχὸν ὑποκρίνασθαί σε θέλῃ, ἵνα καὶ τοῦτον εὐφυῶς ὑποκρίνῃ, ἂν χωλόν, ἂν ἄρχοντα, ἂν ἰδιώτην. σὸν γὰρ τοῦτ' ἔστι, τὸ δοθὲν ὑποκρίνασθαι πρόσωπον καλῶς· ἐκλέξασθαι δ' αὐτὸ ἄλλου.* Ib. 22. *Εἰ φιλοσοφίας ἐπιθυμεῖς, παρασκευάζου αὐτόθεν ὡς καταγελασθησόμενος, ὡς καταμωκησομένων σου πολλῶν, ὡς ἐρούντων ὅτι ἄφνω φιλόσοφος ἡμῖν ἐπανελήλυθε, καὶ πόθεν ἡμῖν αὕτη ἡ ὀφρύς; σὺ δὲ ὀφρὺν μὲν μὴ σχῇς· τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν. μέμνησο δὲ ὅτι, ἐὰν μὲν ἐμμείνῃς τοῖς αὐτοῖς, οἱ καταγελῶντές σου πρότερον, οὗτοί σε ὕστερον θαυμάσονται, ἐὰν δὲ ἡττηθῇς αὐτῶν, διπλοῦν προσλήψῃ καταγέλωτα.*

Hac doctrina, cuique suas in vita agenda partes assignatas esse, viam sibi ad partem moralem aperit, h. e. ad praecepta de externis hominum actionibus. — Impatientiam quo minus putes ita commendatam esse ab Epicteto, quasi omnia externa spernenda essent, faciunt haec: Diss. III, 2. *Οὐ δεῖ γάρ με εἶναι ἀπαθῆ ὡς ἀνδριάντα, ἀλλὰ τὰς σχέσεις τηροῦντα τὰς φυσικὰς καὶ ἐπιθέτους, ὡς εὐσεβῆ, ὡς υἱόν, ὡς ἀδελφόν, ὡς πατέρα, ὡς πολίτην.* Ib. II, 7; Man. 24; 32. Eo potius redit oratio Epicteti, ut hominem suae ipsius felicitatis gratia etiam aliorum felicitatem ac mores curare debere praecipiat. Epictet. ap. Stob. Flor.

I, 57. *Εἰ βούλει ἀταράχως καὶ εὐαρέστως ζῆν, πειρῶ τοὺς συνοικοῦντάς σοι σύμπαντας ἀγαθοὺς ἔχειν.*

464 Diss. II, 10. *Σκέψαι τίς εἶ. τὸ πρῶτον ἄνθρωπος. τοῦτο δ' ἔστιν οὐδὲν ἔχων κυριώτερον προαιρέσεως, ἀλλὰ ταύτῃ τὰ ἄλλα ὑποτεταγμένα, αὐτὴν δ' ἀδούλευτον* καὶ ἀνυπότακτον. σκόπει οὖν τίνων κεχώρισαι κατὰ λόγον. κεχώρισαι θηρίων, κεχώρισαι προβάτων. ἐπὶ τούτοις πολίτης εἶ τοῦ κόσμου καὶ μέρος αὐτοῦ, οὐχ ἓν τῶν ὑπηρετικῶν, ἀλλὰ τῶν προηγουμένων· παρακολουθητικὸς** γὰρ εἶ τῇ θείᾳ διοικήσει καὶ τῶν ἑξῆς ἐπιλογιστικός. τίς οὖν ἐπαγγελία πολίτου; μηδὲν ἔχειν ἰδίᾳ συμφέρον, περὶ μηδενὸς βουλεύεσθαι ὡς ἀπόλυτον, ἀλλ' ὥσπερ ἂν εἰ ἡ χεὶρ ἢ ὁ πούς λογισμὸν εἶχον καὶ παρηκολούθουν τῇ φυσικῇ κατασκευῇ, οὐδέποτ' ἂν ἄλλως ὥρμησαν ἢ ὠρέχθησαν ἢ ἐπανενεγκόντες ἐπὶ τὸ ὅλον. διὰ τοῦτο καλῶς λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι ὅτι, εἰ προῄδει ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὰ ἐσόμενα, συνήργει ἂν καὶ τῷ νοσεῖν καὶ τῷ ἀποθνήσκειν καὶ τῷ πηροῦσθαι, αἰσθανόμενός γε ὅτι ἀπὸ τῆς τῶν ὅλων διατάξεως τοῦτο ἀπονέμεται, κυριώτερον δὲ τὸ ὅλον τοῦ μέρους καὶ ἡ πόλις τοῦ πολίτου. νῦν δ' ὅτι οὐ προγινώσκομεν, καθήκει τῶν πρὸς ἐκλογὴν εὐφυεστέρων ἔχεσθαι, ὅτι καὶ πρὸς τοῦτο γεγόναμεν.* Ib. I, 12. *Οὐκ οἶσθα ἡλίκον μέρος πρὸς τὰ ὅλα; τοῦτο δὲ κατὰ τὸ σῶμα· ὡς κατά γε τὸν λόγον οὐδὲ χείρων τῶν θεῶν οὐδὲ μικρότερος· λόγου γὰρ μέγεθος οὐ μήκει οὐδ' ὕψει κρίνεται, ἀλλὰ δόγμασιν. οὐ θέλεις οὖν καθ' ἃ ἴσος εἶ τοῖς θεοῖς, ἐκεῖ που τίθεσθαι τὸ ἀγαθόν;* Man. 31. *Τῆς περὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβείας ἴσθι ὅτι τὸ κυριώτατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὀρθὰς ὑπολήψεις περὶ αὐτῶν ἔχειν ὡς ὄντων καὶ διοικούντων τὰ ὅλα καλῶς καὶ δικαίως, καὶ σαυτὸν εἰς τοῦτο κατατεταχέναι, τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς καὶ εἴκειν πᾶσι τοῖς γινομένοις καὶ ἀκολουθεῖν ἑκόντα ὡς ὑπὸ τῆς ἀρίστης*

---

*) Wolf. et Salmas. malint *ἀδούλωτον.* — **) Codd. *παρηκολουθηκώς, παρηκολουθηκός, παρακολουθηκός.* Corr. Wolf.

γνώμης ἐπιτελουμένοις. οὕτω γὰρ οὔτε μέμψῃ ποτὲ τοὺς θεοὺς οὔτε ἐγκαλέσεις ὡς ἀμελούμενος. ἄλλως τε οὐχ οἷόν τε τοῦτο γίνεσθαι, ἐὰν μὴ ἀποστῇς* τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν καὶ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν μόνοις θῇς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν, ὡς ἄν γέ τι ἐκείνων ὑπολάβῃς ἀγαθὸν ἢ κακόν, πᾶσα ἀνάγκη, ὅταν ἀποτυγχάνῃς ὧν θέλεις καὶ περιπίπτῃς οἷς μὴ θέλεις, μέμψασθαί σε καὶ μισεῖν τοὺς αἰτίους. Diss. I, 3. *Εἴ τις τῷ δόγματι τούτῳ συμπαθῆσαι κατ' ἀξίαν δύναιτο, ὅτι γεγόναμεν ἀπὸ τοῦ θεοῦ πάντες προηγουμένως* καὶ ὁ θεὸς πατήρ ἐστι τῶν τ' ἀνθρώπων καὶ τῶν θεῶν, οἶμαι ὅτι οὐδὲν ἀγεννὲς οὐδὲ ταπεινὸν ἐνθυμηθήσεται περὶ ἑαυτοῦ. ἀλλ' ἂν μὲν Καίσαρ εἰσποιήσηταί σε, οὐδείς σου τὴν ὀφρὺν βαστάσει· ἂν δὲ γνῷς ὅτι τοῦ Διὸς υἱὸς εἶ, οὐκ ἐπαρθήσῃ; νῦν δ' οὐ ποιοῦμεν· ἀλλ' ἐπειδὴ δύο ταῦτα ἐν τῇ γενέσει ἡμῶν ἐγκαταμέμικται, τὸ σῶμα μὲν κοινὸν πρὸς τὰ ζῷα, ὁ λόγος δὲ καὶ ἡ γνώμη κοινὸν πρὸς τοὺς θεούς, πολλοὶ μὲν ἐπὶ ταύτην ἀποκλίνουσι τὴν συγγένειαν τὴν ἀτυχῆ καὶ νεκράν, ὀλίγοι δέ τινες ἐπὶ τὴν θείαν καὶ μακαρίαν. ἐπειδὴ τοίνυν ἀνάγκη πάνθ' ὁντινοῦν οὕτως ἑκάστῳ χρῆσθαι ὡς ἂν περὶ αὐτοῦ ὑπολάβῃ, ἐκεῖνοι μὲν οἱ ὀλίγοι, ὅσοι πρὸς πίστιν οἴονται γεγονέναι καὶ πρὸς αἰδῶ καὶ πρὸς ἀσφάλειαν τῆς χρήσεως τῶν φαντασιῶν, οὐδὲν ταπεινὸν οὐδ' ἀγεννὲς ἐνθυμοῦνται περὶ αὐτῶν, οἱ δὲ πολλοὶ τἀναντία. Τί γάρ εἰμι; ταλαίπωρον ἀνθρωπάριον, καὶ τὰ δύστηνά μου σαρκίδια τῷ μὲν ὄντι δύστηνα, ἀλλὰ ἔχεις τι καὶ κρεῖσσον τῶν σαρκιδίων. τί οὖν ἀφεὶς ἐκεῖνο τούτοις προστέτηκας; Ib. 14. *Ἀλλ' οὖν οὐδὲν ἧττον καὶ ἐπίτροπον ἑκάστῳ παρέστησε (sc. ὁ Ζεὺς) τὸν ἑκάστου δαίμονα, καὶ παρέδωκε φυλάσσειν αὐτὸν αὐτῷ καὶ τοῦτον ἀκοίμητον καὶ ἀπαραλόγιστον. τίνι γὰρ ἄλλῳ κρείτ-

*) Schweigh. ἄρῃς ἀπό.

τονι καὶ ἐπιμελεστέρῳ φύλακι παραδέδωκεν* ἡμῶν ἕκαστον; ὥσθ' ὅταν κλείσητε τὰς θύρας καὶ σκότος ἔνδον ποιήσητε, μέμνησθε μηδέποτε λέγειν ὅτι μόνοι ἐστέ· οὐ γὰρ ἐστέ. ἀλλ' ὁ θεὸς ἔνδον ἐστί, καὶ ὁ ὑμέτερος δαίμων ἐστί. καὶ τίς τούτοις χρεία φωτὸς εἰς τὸ βλέπειν τί ποιεῖτε; τούτῳ τῷ θεῷ ἔδει καὶ ὑμᾶς ὀμνύειν ὅρκον, οἷον οἱ στρατιῶται τῷ Καίσαρι.

a) Cf. Diss. II, 10, qui locus laudatur in eodem numero.

Haec longius a vulgaribus de diis opinionibus recedunt quam quae ab antiquioribus Stoicis de rebus divinis statuebantur; sed habet hoc Epictetus cum recentioribus huius disciplinae sectatoribus commune. Divinationem admittit, sed putat ei non nimium tribuendum esse, cum pertineat ad externa tantum. Verum vatem eum genium esse docebat, qui in cuiusque mente repositus sit, inde quid bonum quid secus sit quemque edocens; neque se quoquam alio indigere affirmabat, Diss. II, 7; Man. 32. Irridebat cultum malorum geniorum eorumque deorum, a quibus externa bona repeterentur. Diss. I, 19, 6; 22, 16. Reiicit fabulas de inferis; omnia nimirum in ea elementa reversura esse, ex quibus quodque conflatum sit. Diss. III, 13, 14 sqq.

d. Marcus Antoninus.

465 Comm. X, 33. Ἀπόλαυσιν γὰρ δεῖ ὑπολαμβάνειν πᾶν, ὃ ἔξεστι κατὰ τὴν ἰδίαν φύσιν ἐνεργεῖν. Πανταχοῦ δὲ ἔξεστι. τῷ μὲν οὖν κυλίνδρῳ οὐ πανταχοῦ δίδοται φέρεσθαι τὴν ἰδίαν κίνησιν, οὐδὲ τῷ ὕδατι οὐδὲ πυρὶ οὐδὲ τοῖς ἄλλοις, ὅσα ἀπὸ φύσεως ἢ ψυχῆς ἀλόγου διοικεῖται· τὰ γὰρ διείργοντα καὶ ἐνιστάμενα πολλά. νοῦς δὲ καὶ λόγος διὰ παντὸς τοῦ ἀντιπίπτοντος οὕτως πορεύεσθαι δύναται, ὡς πέφυκε καὶ ὡς θέλει. Ib. V, 19. Τὰ πράγματα αὐτὰ οὐδ' ὁπωστιοῦν ψυχῆς ἅπτεται, οὐδὲ ἔχει εἴσοδον πρὸς ψυχήν, οὐδὲ τρέψαι οὐδὲ κινῆσαι ψυχὴν δύναται· τρέπει δὲ καὶ κινεῖ αὐτὴ

*) Upton susp. post παραδέδωκεν excidisse particulam ἄν, Schweigh. scriptum fuisse τίνι γὰρ ἂν ἄλλῳ.

ἑαυτὴν μόνη· καὶ οἵων ἂν κριμάτων καταξιώσῃ ἑαυτήν, τοιαῦτα ἑαυτῇ ποιεῖ τὰ προϋφεστῶτα.*

Cf. nr. 459. not. a. Quod absolutam libertatem voluntati humanae tribuit, id haud bene congruit cum his, quae leguntur Comm. V, 33. αὐτὸ δὲ τὸ ψυχάριον ἀναθυμίασις ἀφ' αἵματος. Sed videtur distinguendum esse inter ψυχὴν et νοῦν, v. nr. sq. — Inter praeceptores (I, 6 sqq.) prae ceteris nominandus Rusticus, qui ei praeivit lectionem τῶν Ἐπικτητείων ὑπομνημάτων, c. 7.

466 Ib. II, 13. Οὐδὲν ἀθλιώτερον τοῦ πάντα κύκλῳ ἐκπεριερχομένου καὶ τὰ νέρθεν γᾶς, φησίν, ἐρευνῶντος καὶ τὰ ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν πλησίον διὰ τεκμάρσεως ζητοῦντος, μὴ αἰσθομένου δὲ ὅτι ἀρκεῖ πρὸς μόνῳ τῷ ἔνδον ἑαυτοῦ δαίμονι εἶναι καὶ τοῦτον γνησίως θεραπεύειν. Ib. VII, 28. Εἰς αὐτὸν συνειλοῦ. φύσιν ἔχει τὸ λογικόν, ἡγεμονικὸν ἑαυτῷ ἀρκεῖσθαι δικαιοπραγοῦντι καὶ παρ' αὐτὸ τοῦτο γαλήνην ἔχοντι. Ib. 59. Ἔνδον βλέπε. ἔνδον ἡ πηγὴ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἀεὶ ἀναβλύειν δυναμένη, ἐὰν ἀεὶ σκάπτῃς. Ib. XII, 3. Τρία ἐστὶν ἐξ ὧν συνέστηκας, σωμάτιον, πνευμάτιον, νοῦς. τούτων τἄλλα μέχρι τοῦ ἐπιμελεῖσθαι δεῖν σά ἐστι· τὸ δὲ τρίτον μόνον κυρίως σόν. διὸ ἐὰν χωρίσῃς** ἀπὸ σεαυτοῦ, τοῦτ' ἔστιν ἀπὸ τῆς σῆς διανοίας, ὅσα ἄλλοι*** ποιοῦσιν ἢ λέγουσιν, ἢ ὅσα αὐτὸς ἐποίησας ἢ εἶπας, καὶ ὅσα ὡς μέλλοντα ταράσσει σε†, καὶ ὅσα τοῦ περικειμένου σοι σωματίου ἢ τοῦ συμφύτου πνευματίου ἀπροαίρετα πρόσεστιν, καὶ ὅσα ἡ ἔξωθεν περιῤῥέουσα δίνη ἑλίσσει, ὥστε τῶν συνειμαρμένων ἐξῃρημένην καὶ†† καθαρὰν τὴν νοερὰν δύναμιν ἀπόλυτον ἐφ' ἑαυτῆς ζῆν, ποιοῦσαν τὰ δίκαια καὶ θέλου-

---

*) Vulgo προσυφεστῶτα. Vat. A. προεφεστῶτα. Nos cum Schneidero (Lex. Gr.) et Corais. — **) Vulg. ὃ ἐὰν χωρίσῃς. διὸ coni. Schultz. Corais c. ed. Oxon. ἐὰν οὖν χ. — ***) Vulg. ἄλλα. Corais οἱ ἄλλοι. v. Schultz. — †) Vulg. ταράσσεις. Vat. A. ταράσσειας. Casaub. Cor. ταράσσει. Schultz. coni. ταράσσει σε. — ††) Inseruimus καὶ praeeunte Cor.

σαν τὰ συμβαίνοντα καὶ λέγουσαν τἀληθῆ· ἐὰν χωρίσῃς, φημί, τοῦ ἡγεμονικοῦ τούτου τὰ προσηρτημένα ἐκ προσπαθείας καὶ τοῦ χρόνου τὰ ἐπέκεινα ἢ παρῳχηκότα, ποιήσῃς τε σεαυτὸν οἷος ὁ Ἐμπεδόκλειος

σφαῖρος κυκλοτερὴς μονίῃ περιγηθέϊ γαίων*,

μόνον τε ζῆν ἐκμελετήσῃς ὃ ζῇς, τοῦτ' ἔστι τὸ παρόν· δυνήσῃ τό γε μέχρι τοῦ ἀποθανεῖν ὑπολειπόμενον** ἀταράκτως καὶ εὐμενῶς*** καὶ ἵλεως τῷ σεαυτοῦ δαίμονι διαβιῶναι.

Antonini sententiae in plurimis nihil sunt nisi imitationes Epictetearum; in nonnullis tamen ultra quam hae progrediuntur, velut in iis, quae hoc loco apposita sunt. Maxime proprium est quod plurimum tribuit quieto animi statui ac solitudini; cf. IV, 3. Propterea neque futura neque praeterita curanda esse praecipit; praesentibus vivendum esse; in quo propius a Cyrenaicis abest quam a Stoicis. Etiam hoc in universa magis Epicteteae doctrinae ratione quam in ipsis Epicteti praeceptis positum est, quod monet animum in se ipsum recedere debere, ut solus sit cum genio suo, abs quo de felicitate sua instituatur: in quibus ferme consentit cum Neoplatonicis, idque in ipsis verbis, cum dicat Comm. IV, 26. ἅπλωσον σεαυτόν, cf. infra nr. 520. not. Cum iisdem facit in contemtu, quem profitetur, non solum rerum humanarum, ib. X, 31. τὰ ἀνθρώπινα καπνὸς καὶ τὸ μηδέν, sed totius mundi, ib. IV, 3. ὁ κόσμος ἀλλοίωσις, ὁ βίος ὑπόληψις. Nihilominus civica negotia subeunda esse statuit, eoque se impelli profitetur consideratione officiorum divinitus ipsi impositorum, et hominis, et civis, et imperatoris. Ib. III, 4, 5.

---

*) Vulg. κονῇ περιήθεϊ. Vat. A. μονῇ. V. supra nr. 173. not. — **) Ita vulg. ante Gatak. qui ded. ὑπολιπόμενον. — ***) Coni. Cor. vulg. εὐγενῶς.

CAPUT XIII.

SCEPTICI RECENTIORES.

1. De principibus huius sectae.

Diog. L. IX, 115. *Τούτου* (sc. *τοῦ Τίμωνος*) *διάδοχος, ὡς μὲν Μηνόδοτός* [a] *φησι, γέγονεν οὐδείς, ἀλλὰ διέλιπεν ἡ ἀγωγὴ ἕως αὐτὴν Πτολεμαῖος ὁ Κυρηναῖος ἀνεκτήσατο. ὡς δὲ Ἱππόβοτός φησι καὶ Σωτίων, διήκουσαν αὐτοῦ Διοσκουρίδης Κύπριος καὶ Νικόλοχος* Ῥόδιος καὶ Εὐφράνωρ Σελευκεὺς Πραΰλος τε ἀπὸ Τρῳάδος.* — 116. *Εὐφράνορος δὲ διήκουσεν Εὔβουλος Ἀλεξανδρεύς, οὗ Πτολεμαῖος, οὗ Σαρπηδὼν καὶ Ἡρακλείδης· Ἡρακλείδου δὲ Αἰνησίδημος Κνώσιος, ὃς καὶ Πυῤῥωνείων λόγων ὀκτὼ συνέγραψε βιβλία* [b]. *οὗ Ζεύξιππος ὁ Πολίτης, οὗ Ζεῦξις ὁ Γωνιόπους, οὗ Ἀντίοχος** Λαοδικεὺς ἀπὸ Λύκου. τούτου δὲ Μηνόδοτος ὁ Νικομηδεύς, ἰατρὸς ἐμπειρικός, καὶ Θειώδας*** Λαοδικεύς· Μηνοδότου δὲ Ἡρόδοτος* † — *Ταρσεύς· Ἡροδότου δὲ διήκουσε Σέξτος ὁ ἐμπειρικός, οὗ καὶ τὰ δέκα τῶν Σκεπτικῶν καὶ ἄλλα κάλλιστα· Σέξτου δὲ διήκουσε Σατορνῖνος ὁ Κυθηνᾶς* ††, *ἐμπειρικὸς καὶ αὐτός.* [c] 467

a) Idem est, ut videtur, qui memoratur infra, *Μηνόδοτος ὁ Νικομηδεύς, ἰατρὸς ἐμπειρικός*, et qui plus semel nominatur Galeno, et in principibus Scepticorum una cum Aenesidemo numeratur a Sexto Emp. Hyp. Pyrrh. I, 222, ubi v. Fabric.; cuius de Scepticorum successionibus testimonium apparet haud parvae fidei esse. Is contra recensus, qui affertur ex Hippoboto et Sotione (cf. nr. 2; 9.), magnam lacunam habet; quod

*) Var. lect. *Νιώλοχος*. — **) Var. lect. *Ἀντίγονος, Ἀντίλοχος*. — ***) Var. l. *Θειόδας, Θειώδης*. Menag. *Θευδᾶς*. v. not. c. — †) Menag. coni. *Πρόδοτος*. — ††) Var. l. *Σατουῤῥῖνος ὁ Κυθήνας*.

cognoscitur ex rationibus temporum. — b) Aenesidemus Cnosius philosophiam tradidit Alexandriae; Aristocl. ap. Euseb. Pr. Ev. XIV, 18.; de cuius temporibus dicetur not. c. Hic primus resuscitavit et ultra persecutus est quae tradita erant a Scepticis antiquioribus. Ex libro eius, qui a Diogene laudatur, praecipuo brevem conspectum exhibet Photius Bibl. cod. 212., qui parum sufficit ad doctrinam eius iudicandam. Laudatur etiam *ὑποτύπωσις εἰς τὰ Πυῤῥώνεια*, Diog. L. IX, 78; Aristocl. l. l., et alia, v. Diog. L. IX, 105. — c) De vitis horum Scepticorum parum liquet. Plurimi diserte traduntur medici empirici fuisse, ceteros credibile est eandem professionem secutos esse; cf. Menag. ad Diog. L. IX, 106. Unde fuerunt qui hanc Scepticorum disciplinam eandem atque empiricam medicorum sectam fuisse censerent; Sextus tamen Empiricus malit eos ad Methodicos referre, Hyp. Pyrrh. I, 236 sqq.; cf. adv. Math. VIII, 327 sq. Paucorum libri laudantur, velut Zeuxidis, v. Diog. L. IX, 106., et Theodae, qui rectius dicitur Theudas, cf. Diog. L. IX, 70; Suid. v. *Θεοδόσιος*. Neque de temporibus ratum est. Sextum Empiricum probabile est paulo serius quam Galenum scripsisse; v. Ritter Gesch. d. Philos. IV, p. 275 sq. Hinc profectus si superiora tempora reputas, Hippobotique ac Sotionis catalogum si usque ad Aenesidemum integrum esse ponis, hunc collegeris floruisse fere circa Christum natum. Antiquior fuerit Aenesidemus, si recte Menagius ad Diog. L. IX, 106. Zeuxidem Scepticum eundem fuisse suspicatur atque eum, abs quo secta medicorum repetitur a Strabone X, 8. extr. p. 580.

2. Placita horum Scepticorum.

468 Sext. Emp. Pyrrh. Hyp. I, 210. *Οἱ περὶ τὸν Αἰνησίδημον ἔλεγον ὁδὸν εἶναι τὴν σκεπτικὴν ἀγωγὴν ἐπὶ τὴν Ἡρακλείτειον φιλοσοφίαν, διότι προηγεῖται τοῦ τἀναντία περὶ τὸ αὐτὸ ὑπάρχειν τὸ τἀναντία περὶ τὸ αὐτὸ φαίνεσθαι.*

Aenesidemus igitur non Scepticus est, qui peculiariter dicitur, sed utebatur Scepticismo ad antiquiorem philosophiam, Heracliteam videlicet, renovandam; quam, si nostrum locum aliosque, velut Sext. Emp. adv. Math. IX, 337; X, 216., sequimur, ita interpretatus esse videtur, ut omnes ea differentias rerum tolli contenderet. Quod quo pacto effecerit incertum est; neque posteriores Sceptici eandem viam persequuti sunt. Sed plurimum Aenesidemus ad disciplinam horum excolendam at-

que firmandam valuit argumenta Scepticorum ad certam viam ac rationem revocando. In nonnullis tamen et ipse nova proposuit, quae deinde cum reliqua dubitationum supellectile a Scepticis propagata sunt.

Sext. Emp. Pyrrh. Hyp. I, 36. *Παραδίδονται τοίνυν συνήθως παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Σκεπτικοῖς*[a] *τρόποι, δι' ὧν ἡ ἐποχὴ συνάγεσθαι δοκεῖ, δέκα τὸν ἀριθμόν, οὓς καὶ λόγους καὶ τόπους συνωνύμως καλοῦσιν. εἰσὶ δὲ οὗτοι· πρῶτος ὁ παρὰ τὴν τῶν ζῴων ἐξαλλαγήν*[b]· *δεύτερος ὁ παρὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων διαφοράν· τρίτος ὁ παρὰ τὰς διαφόρους τῶν αἰσθητηρίων κατασκευάς· τέταρτος ὁ παρὰ τὰς περιστάσεις*[c]· *πέμπτος ὁ παρὰ τὰς θέσεις καὶ τὰ διαστήματα καὶ τοὺς τόπους· ἕκτος ὁ παρὰ τὰς ἐπιμιξίας*[d]· 37. *ἕβδομος ο παρὰ τὰς ποσότητας καὶ σκευασίας τῶν ὑποκειμένων*[e]· *ὄγδοος ὁ ἀπὸ τοῦ πρός τι· ἔννατος ὁ παρὰ τὰς συνεχεῖς ἢ σπανίους ἐγκυρήσεις*[f]· *δέκατος ὁ παρὰ τὰς ἀγωγὰς καὶ τὰ ἔθη καὶ τοὺς νόμους καὶ τὰς μυθικὰς πίστεις καὶ τὰς δογματικὰς ὑπολήψεις.*[g] 469

a) Ad antiquiores Scepticos etiam Aenesidemum referre videtur: recentiores repetit ab Agrippa, Pyrrh. Hyp. I, 164., cf. Diog. L. IX, 88. Decem illa dubitandi argumenta ex parte saltem iam ab antiquioribus Scepticis usurpabantur; ab Aenesidemo ea primum ad certam seriem et coniunctionem revocata fuisse dixeris; v. Sext. Emp. adv. Math. VII, 345; Aristocl. ap. Euseb. Pr. Ev. XIV, 18. Eadem copiose expromuntur a Sexto Empirico Hyp. Pyrrh. I, 40 sq., et Diog. L. IX, 79 sqq., unde nonnulla attulisse non alienum erit. — b) *Ἐξαλλαγή* est idem quod *διαφορά*. Sext. l. l. 40; Diog. L. l. l. 79. Animalibus, prout ipsa natura differunt, res etiam differre videntur. Similiter explicatur locus secundus et tertius. — c) *Περιστάσεις* sunt idem quod *διαθέσεις*, Diog. L. l. l. 82; Sext. Emp. l. l. 100. Res differre nobis videntur pro diversis animi nostri affectionibus. — d) Apertius Diog. L. l. l. 84.: *ἕκτος ὁ παρὰ τὰς μίξεις καὶ κοινωνίας, καθ' ὃν εἰλικρινῶς οὐδὲν καθ' αὑτὸ φαίνεται, ἀλλὰ σὺν ἀέρι, σὺν φωτί, σὺν ὑγρῷ, σὺν στερεῷ, θερμότητι, ψυχρότητι, κινήσει, ἀναθυμιάσεσιν, ἄλλαις δυνάμεσιν.* — e) *Σκευασία* a Sexto Emp. l. l. 129. per *σύνθεσιν* explicatur. Illustratur res exemplis: *τὰ ξέσματα τοῦ κέρατος τῆς αἰγὸς*

φαίνεται μὲν λευκὰ ἁπλῶς καὶ ἄνευ συνθέσεως θεωρούμενα, συντιθέμενα δὲ ἐν τῇ τοῦ κέρατος ὑπάρξει μέλανα θεωρεῖται. Ib. 131. καὶ ὁ οἶνος σύμμετρος μὲν πινόμενος ῥώννυσιν ἡμᾶς, πλείων δὲ λαμβανόμενος παραλύει τὸ σῶμα. — f) Diog. L. l. l. 87. Οἱ γοῦν σεισμοὶ παρ' οἷς συνεχῶς ἀποτελοῦνται οὐ θαυμάζονται, οὐδ' ὁ ἥλιος, ὅτι καθ' ἡμέραν ὁρᾶται. — g) Hic locus plurimam Scepticis ad disputandum ansam dabat, utpote qui dissensiones patefacit et hominum et populorum et imprimis philosophorum dogmaticorum.

470 Phot. Bibl. 212. p. 281. Hoesch. Ἐν δὲ τῷ τετάρτῳ (sc. λόγῳ) σημεῖα μέν, ὥσπερ τὰ φανερά φαμεν τῶν ἀφανῶν, οὐδ' ὅλως εἶναί φησιν (sc. ὁ Αἰνησίδημος), ἠπατῆσθαι δὲ κενῇ προσπαθείᾳ τοὺς οἰομένους. — — προβάλλεται αὐτῷ καὶ ὁ πέμπτος λόγος τὰς κατὰ τῶν αἰτίων ἀπορητικὰς λαβάς, μηδὲν μὲν μηδενὸς αἴτιον ἐνδιδοὺς εἶναι, ἠπατῆσθαι δὲ τοὺς αἰτιολογοῦντας φάσκων, καὶ τρόπους ἀριθμῶν καθ' οὓς οἴεται αὐτοὺς αἰτιολογεῖν ὑπαχθέντας εἰς τὴν τοιαύτην περιενεχθῆναι πλάνην.

Dubitationum de signis et causis cum incertum sit quot referendae sint ad Aenesidemum, infra de iis dicetur, v. nr. 473 sq. Apud Sextum Emp. Hyp. Pyrrh. I, 180 sqq. octo earum genera enumerantur, quibus Aenesidemus Dogmaticorum disputationes de causis investigandis non sufficere rationi demonstraverat. Verum dicitur ille et contra omnem causarum connexum disputasse, v. Sext. Emp. adv. Math. IX, 218.

471 Sext. Emp. Pyrrh. Hyp. I, 164. Οἱ δὲ νεώτεροι Σκεπτικοὶ [a] παραδιδόασι τρόπους τῆς ἐποχῆς πέντε τούσδε· πρῶτον τὸν ἀπὸ τῆς διαφωνίας· δεύτερον δὲ εἰς ἄπειρον ἐκβάλλοντα· τρίτον τὸν ἀπὸ τοῦ πρός τι· τέταρτον τὸν ὑποθετικόν· πέμπτον τὸν διάλληλον. 165. Καὶ ὁ μὲν ἀπὸ τῆς διαφωνίας ἐστί, καθ' ὃν περὶ τοῦ προτεθέντος πράγματος ἀνεπίκριτον στάσιν παρά τε τῷ βίῳ καὶ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις εὑρίσκομεν γεγενημένην, δι' ἣν οὐ δυνάμενοι αἱρεῖσθαί τι ἢ ἀποδοκιμάζειν καταλήγομεν εἰς ἐποχήν. 166. Ὁ δὲ ἀπὸ τῆς εἰς ἄπειρον ἐκπτώσεως ἐστίν, ἐν ᾧ τὸ φερόμενον εἰς πίστιν τοῦ

προτεθέντος πράγματος πίστεως ἑτέρας χρήζειν λέγομεν, κἀκεῖνο ἄλλης, καὶ μέχρις ἀπείρου, ὡς, μὴ ἐχόντων ἡμῶν πόθεν ἀρξώμεθα τῆς κατασκευῆς, τὴν ἐποχὴν ἀκολουθεῖν. 167. *Ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ πρός τι, καθὼς προειρήκαμεν· ἐν ᾧ πρὸς μὲν τὸ κρῖνον καὶ τὰ συνθεωρούμενα τοῖον ἢ τοῖον φαίνεται τὸ ὑποκείμενον, ὁποῖον δέ ἐστι πρὸς τὴν φύσιν, ἐπέχομεν.* 168. *Ὁ δὲ ἐξ ὑποθέσεως ἐστίν, ὅταν εἰς ἄπειρον ἐκβαλλόμενοι οἱ Δογματικοὶ ἀπό τινος ἄρξωνται, ὃ οὐ κατασκευάζουσιν, ἀλλ' ἁπλῶς καὶ ἀναποδείκτως κατὰ συγχώρησιν λαμβάνειν ἀξιοῦσιν.* 169. *Ὁ δὲ διάλληλος τρόπος συνίσταται, ὅταν τὸ ὀφεῖλον τοῦ ζητουμένου πράγματος εἶναι βεβαιωτικὸν χρείαν ἔχῃ τῆς ἐκ τοῦ ζητουμένου πίστεως· ἔνθα μηδέτερον δυνάμενοι λαβεῖν πρὸς κατασκευὴν θατέρου περὶ ἀμφοτέρων ἐπέχομεν.*

a) Recentiores Sceptici, si antiquioribus opponuntur, Aenesidemo inferiores sunt, v. 469. a. Diogenes L. IX, 88 sq., easdem dubitationes expromens, Agrippae eas tribuit, de quo ceteroquin incertum est.

Sext. Emp. Pyrrh. Hyp. I, 178. *Παραδιδόασι δὲ* 472
(sc. *οἱ νεώτεροι Σκεπτικοὶ*) *καὶ δύο τρόπους ἐποχῆς ἑτέρους. ἐπεὶ γὰρ πᾶν τὸ καταλαμβανόμενον ἤτοι ἐξ ἑαυτοῦ καταλαμβάνεσθαι δοκεῖ ἢ ἐξ ἑτέρου καταλαμβάνεται, τὴν περὶ πάντων ἀπορίαν εἰσάγειν δοκοῦσι. καὶ ὅτι μὲν οὐδὲν ἐξ ἑαυτοῦ καταλαμβάνεται, φασί, δῆλον ἐκ τῆς γεγενημένης παρὰ τοῖς φυσικοῖς περί τε τῶν αἰσθητῶν καὶ τῶν νοητῶν ἁπάντων, οἶμαι, διαφωνίας, ἣ δὴ ἀνεπίκριτός ἐστιν μὴ δυναμένων ἡμῶν μήτε αἰσθητῷ μήτε νοητῷ κριτηρίῳ χρῆσθαι, διὰ τὸ πᾶν, ὅπερ ἂν λάβωμεν, ἄπιστον εἶναι, διαπεφωνημένον.* 179. *διὰ δὲ τοῦτο οὐδ' ἐξ ἑτέρου τι καταλαμβάνεσθαι συγχωροῦσιν. εἰ μὲν γὰρ τὸ ἐξ οὗ τι καταλαμβάνεται ἀεὶ ἐξ ἑτέρου καταλαμβάνεσθαι δεήσει, εἰς τὸν διάλληλον ἢ τὸν ἄπειρον ἐμβάλλουσι τρόπον.*

Quis invenerit has dubitationum formulas ignoratur; fortasse Menedotus, de cuius placitis, licet memoretur inter prin-

cipes Scepticorum, v. nr. 467. a., tamen accuratius non constat. Formulas autem illas facile intelligitur nihil aliud esse nisi repetitiones earum, quae tractantur loco antecedenti, quatenus illae spectant rationem argumentandi.

473 Sext. Emp. adv. Math. IX, 207. *Τὸ αἴτιον τοίνυν, φασί* (sc. *οἱ ἀπορητικοί*), *τῶν πρός τι ἐστί· τινὸς γάρ ἐστιν αἴτιον· καὶ οἷον τὸ σμιλίον τινὸς μέν ἐστιν αἴτιον, καθάπερ τῆς τομῆς, τινὶ δέ, καθάπερ τῇ σαρκί.* 208. *τὸ δέ γε πρός τι ἐπινοεῖται μόνον, ἀλλ' οὐχ ὑπάρχει, καθὼς ἐν τοῖς περὶ ἀποδείξεως παρεστήσαμεν· καὶ τὸ αἴτιον ἄρα ἐπινοηθήσεται μόνον, οὐχ ὑπάρξει δέ.* Ib. 232. *πρὸς τούτοις*[a], *εἰ ἔστι τι τινὸς αἴτιον, ἤτοι τὸ ἅμα ὂν τοῦ ἅμα ὄντος ἐστὶν αἴτιον, ἢ τὸ πρότερον τοῦ ὕστερον, ἢ τὸ ὕστερον τοῦ πρότερον. οὔτε δὲ τὸ ἅμα ὂν τοῦ ἅμα ὄντος αἴτιόν ἐστιν, οὔτε τὸ πρότερον τοῦ ὕστερον, οὔτε τὸ ὕστερον τοῦ πρότερον, ὡς παραστήσομεν. οὐκ ἄρα ἔστι τι αἴτιον.* 233. *τὸ μὲν οὖν ἅμα ὂν τοῦ ἅμα ὄντος οὐ δύναται τυγχάνειν αἴτιον διὰ τὸ συνυπάρχειν ἀμφότερα, καὶ μὴ μᾶλλον τόδε τοῦδε γεννητικὸν ὑπάρχειν ἢ τόδε τοῦδε, ἑκατέρου τὴν ἴσην ὕπαρξιν ἔχοντος*[b]. 234. *οὐδὲ τὸ πρότερον δὲ ἔσται τοῦ ὕστερον γενομένου ποιητικόν. εἰ γὰρ ὅτε ἔστι τὸ αἴτιον οὔπω ἔστι τὸ οὗ ἐστὶν αἴτιον, οὐδὲ ἐκεῖνο ἔτι αἰτιόν ἐστι, μὴ ἔχον τὸ οὗ αἰτιόν ἐστιν· οὔτε τοῦτο ἔτι ἀποτέλεσμα, μὴ συμπαρόντος αὐτῷ τοῦ οὗ ἀποτέλεσμά ἐστι. τῶν γὰρ πρός τι ἑκάτερόν ἐστι τούτων, καὶ τὰ πρός τι κατ' ἀνάγκην δεῖ συνυπάρχειν ἀλλήλοις καὶ οὐ τὸ μὲν προηγεῖσθαι, τὸ δὲ ὑστερεῖν.* 235. *λείπεται οὖν τὸ ὕστερον λέγειν τοῦ προτέρου αἴτιον γίνεσθαι· ὅπερ ἐστὶν ἀτοπώτατον καὶ ἀνδρῶν τὰ πράγματα ἀναστρεφόντων.* Ib. 237. *καὶ μὴν εἰ ἔστι τι αἴτιον, ἤτοι αὐτοτελῶς καὶ ἰδίᾳ μόνον προσχρώμενον δυνάμει τινός ἐστιν αἴτιον, ἢ συνεργοῦ πρὸς τοῦτο δεῖται τῆς πασχούσης ὕλης, ὥστε τὸ ἀποτέλεσμα κατὰ κοινὴν ἀμφοτέρων νοεῖσθαι σύνοδον.* 238. *καὶ εἰ μὲν αὐτοτελῶς καὶ ἰδίᾳ προσχρώμενον δυνάμει ποιεῖν τι*

πέφυκεν, ὤφειλε διὰ παντὸς ἑαυτὸ ἔχον καὶ τὴν ἰδίαν δύναμιν πάντοτε ποιεῖν τὸ ἀποτέλεσμα καὶ μὴ ἐφ' ὧν μὲν ποιεῖν, ἐφ' ὧν δὲ ἀπρακτεῖν [c]. 239. εἰ δέ, ὥς φασί τινες τῶν Δογματικῶν, οὐ τῶν ἀπολελυμένων καὶ ἀφεστηκότων ἐστίν, ἀλλὰ τῶν πρός τι, διὰ τὸ καὶ αὐτὸ πρὸς τῷ πάσχοντι θεωρεῖσθαι καὶ τὸ πάσχον πρὸς αὐτῷ, χεῖρόν τι ἀνακύψει. 240. εἰ γὰρ τὸ ἕτερον πρὸς τῷ ἑτέρῳ νοεῖται, οὐ τὸ μὲν ποιοῦν, τὸ δὲ πάσχον, ἔσται μία μὲν ἔννοια, δυοῖν δ' ὀνομάτων τεύξεται, τοῦ τε ποιοῦντος καὶ τοῦ πάσχοντος· καὶ διὰ τοῦτο οὐ μᾶλλον ἐν αὐτῷ ἢ ἐν τῷ λεγομένῳ πάσχειν ἐγκείσεται ἡ δραστήριος δύναμις. ὡς γὰρ αὐτὸ οὐδὲν δύναται ποιεῖν χωρὶς τοῦ λεγομένου πάσχειν, οὕτως οὐδὲ τὸ λεγόμενον πάσχειν δύναται χωρὶς τῆς ἐκείνου παρουσίας πάσχειν. 241. ὥσθ' ἕπεται τὸ μὴ μᾶλλον ἐν αὐτῷ ἢ ἐν τῷ πάσχοντι ὑποκεῖσθαι τὴν δραστήριον τοῦ ἀποτελέσματος δύναμιν. [d]

a) Sunt haec ex iis argumentis, quae secundum Sext. Emp. l. l. 218. ad Aenesidemum revocanda fuerint. Apposuimus non omnia, sed quae ad Scepticorum doctrinam gravissima sunt. — b) Cf. Sext. Emp. Pyrrh. Hyp. III, 27. *πρότερον δεῖ τὸ αἴτιον γενέσθαι αἴτιον, εἶθ' οὕτως ποιεῖν τὸ ἀποτέλεσμα.* — c) Hoc eo firmatur, quod causa agens agere dicatur nonnisi ad rationem eius materiae, in qua agat, a materia igitur in agendo dependeat, Sext. Emp. adv. Math. IX, 246 sqq. — d) Hoc peculiariter persequitur ea argumentatio, quae demonstrat neque movens posse id quod moveatur movere, neque quiescens retinere in statu id quod quiescat. Sext. Emp. adv. Math. IX, 227 sqq. *οἷον κινεῖται ὁ τροχός, κινεῖται δὲ καὶ ὁ τροχηλάτης. τί οὖν μᾶλλον διὰ τὸν τροχὸν καὶ ὁ τροχηλάτης κινεῖται ἢ ἀνάπαλιν διὰ τὸν τροχηλάτην ὁ τροχός; εἴ γέ τοι τὸ ἕτερον μὴ κινοῖτο, οὐδὲ τὸ λειπόμενον κινήσεται.*

Sext. Emp. adv. Math. VIII, 156. Ἀλλὰ γὰρ δυοῖν 474
ὄντων σημείων, τοῦ τε ὑπομνηστικοῦ καὶ ἐπὶ τῶν πρὸς καιρὸν ἀδήλων τὰ πολλὰ χρησιμεύειν δοκοῦντος, καὶ τοῦ ἐνδεικτικοῦ, ὅπερ ἐπὶ τῶν φύσει ἀδήλων ἐγκρίνεται, μελλήσομεν πᾶσαν ποιεῖσθαι ζήτησιν καὶ ἀπορίαν

οὐ περὶ τοῦ ὑπομνηστικοῦ, τοῦτο γὰρ παρὰ πᾶσι κοινῶς τοῖς ἐκ τοῦ βίου πεπίστευται χρησιμεύειν, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἐνδεικτικοῦ, τοῦτο γὰρ ὑπὸ τῶν Δογματικῶν φιλοσόφων καὶ τῶν λογικῶν ἰατρῶν ὡς δυνάμενον τὴν ἀναγκαιοτάτην αὐτοῖς παρέχειν χρείαν πέπλασται. 157. ὅθεν οὐδὲ μαχόμεθα ταῖς κοιναῖς τῶν ἀνθρώπων προλήψεσιν, οὐδὲ συγχέομεν τὸν βίον λέγοντες μηθὲν εἶναι σημεῖον, καθάπερ τινὲς ἡμᾶς συκοφαντοῦσιν. εἰ μὲν γὰρ πᾶν ἀνῃροῦμεν σημεῖον, τάχ' ἴσως ἂν καὶ τῷ βίῳ καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐμαχόμεθα. νυνὶ δὲ οὕτω καὶ αὐτοὶ ἔγνωμεν, ἐκ μὲν καπνοῦ πῦρ, ἐκ δὲ οὐλῆς προηγησάμενον ἕλκος, ἐκ δὲ προηγουμένης καρδίας τρώσεως θάνατον, ἐκ δὲ προκειμένης ταινίας ἄλιμμα[a] λαμβάνοντες. 158. νῦν οὖν ἐπεὶ τὸ μὲν ὑπομνηστικὸν σημεῖον τίθεμεν, ᾧ χρῆται ὁ βίος, τοῦτο δὲ[b] ὑπὸ τῶν Δογματικῶν ψευδῶς δοξασθὲν ἀναιροῦμεν, μήποτε πρὸς τῷ μὴ μάχεσθαι τῷ βίῳ ἔτι καὶ συναγορεύομεν αὐτῷ; ἐπείπερ τοὺς κατεξαναστάντας τῆς κοινῆς προλήψεως Δογματικοὺς καὶ τὰ φύσει ἄδηλα γινώσκειν λέγοντας σημειωτικῶς ἐκ φιλοσοφίας ἐλέγχομεν.

a) „Pugiles athletae, quos ad certamen ungi mos, taenia redimiebantur." Fabricius. — b) τὸ ἐνδεικτικόν.

Cf. Sext. Emp. Hyp. Pyrrh. II, 97 sqq. Parum valent ista argumenta, quibus τὸ σημεῖον ἐνδεικτικὸν Sceptici tollere satagebant, Sext. Emp. adv. Math. VIII, 159 sqq.; Hyp. Pyrrh. II, 104 sqq., Diog. L. IX, 96 sqq. Nam redeunt eo, quod τὸ σημεῖον ἐνδεικτικὸν contendunt, si esset, ad τὸ πρός τι et ad demonstrandi modos revocandum fore; utrumque vero, et τὸ πρός τι et demonstrandi modi, ipsis illis dubitationibus solito modo impugnabantur. Contra gravissimum est quod ponunt de differentia inter id signum, quod indicet aliquid, et id, quo quid nobis in memoriam revocetur: inde enim profecti (exemplo sit noster locus), tametsi dubitabant de ceteris omnibus, tamen posse esse artes humanitati utiles affirmare non dubitabant: ad quas cum solus homo natus sit, quippe ad quem solum signa illa, quibus in memoriam aliquid revocetur, pertineant, luculenter sequi ut homo ceteris animalibus praestet. Sext. Emp. adv. Math. VIII, 288. Κἂν δῶμεν δὲ διαφέρειν τῶν ἄλλων

ζῴων τὸν ἄνθρωπον, λόγῳ τε καὶ μεταβατικῇ φαντασίᾳ καὶ ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ, ἀλλ' οὗτοι γε καὶ ἐν τοῖς ἀδήλοις καὶ ἀνεπικρίτως διαπεφωνημένοις συγχωρήσομεν αὐτὸν εἶναι τοιοῦτον, ἐν δὲ τοῖς φαινομένοις τηρητικήν τινα ἔχειν ἀκολουθίαν, καθ' ἣν μνημονεύων τίνα μετὰ τίνων τεθεώρηται, καὶ τίνα πρὸ τίνων, καὶ τίνα μετὰ τίνα, ἐκ τῆς τῶν προτέρων ὑποπτώσεως ἀνανεοῦται τὰ λοιπά κτλ.

Sext. Emp. adv. Math. I, 50. Ὅτι γὰρ πάσης τέχνης 475
τὸ τέλος εὔχρηστόν ἐστι τῷ βίῳ, φανερόν. 51. τῶν δὲ τεχνῶν αἱ μὲν προηγουμένως ὑπὲρ τῆς τῶν ὀχληρῶν ἐκκλίσεως παρῆλθον, αἱ δὲ ὑπὲρ τῆς τῶν ὠφελίμων εὑρέσεως· καὶ ἔστι τῆς μὲν πρώτης ἰδέας ἰατρική, παιωνὶς οὖσα καὶ λυσίπονος τέχνη· τῆς δὲ δευτέρας κυβερνητική. τῆς γὰρ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐθνῶν χρείας μάλιστα δέονται πάντες ἄνθρωποι. 52. ἐπεὶ οὖν ἡ γραμματιστικὴ διὰ τῆς τῶν γραμμάτων ἐπινοίας ἰᾶται μὲν ἀργότατον πάθος, τὴν λήθην, συνέχει δὲ ἀναγκαιοτάτην ἐνέργειαν, τὴν μνήμην, τὰ πάντα ἐπ' αὐτῇ κεῖται σχεδόν, καὶ οὔτε ἄλλοις τι ἔνεστι τῶν ἀναγκαιοτάτων διδάσκειν, οὔτε παρ' ἄλλου μαθεῖν τι τῶν λυσιτελῶν χωρὶς αὐτῆς δυνατὸν ἔσται. οὐκοῦν τῶν χρησιμωτάτων ἡ γραμματιστική. 53. ἀμέλει γοῦν οὐδὲ θελήσαντες ταύτην δυνησόμεθα ἀπεριτρέπτως ἀνελεῖν. εἰ γὰρ αἱ ἄχρηστον διδάσκουσαι τὴν γραμματικὴν ἐπιχειρήσεις εἰσὶν εὔχρηστοι, οὔτε δὲ μνημονευθῆναι οὔτε τοῖς αὖθις παραδοθῆναι χωρὶς αὐτῆς δύναται, χρειώδης ἐστὶν ἡ γραμματιστική. — — Ib. 55. ἡ μὲν γὰρ τῶν στοιχείων χρῆσις ἤπειγεν εἰς τὴν τοῦ βίου διεξαγωγήν· τὸ δὲ μὴ ἀρκεῖσθαι τῇ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τούτων παραδόσει, προσεπιδεικνύναι δέ, ὡς τάδε μέν ἐστι φωνάεντα τῇ φύσει τὰ δὲ σύμφωνα, καὶ τῶν φωναέντων τὰ μὲν φύσει βραχέα τὰ δὲ μακρὰ τὰ δὲ δίχρονα καὶ κοινὰ μήκους τε καὶ συστολῆς, καὶ καθόλου τὰ λοιπὰ περὶ ὧν οἱ τετυφωμένοι τῶν γραμματικῶν διδάσκουσιν [a]. 56. ὥστε τῇ μὲν γραμματιστικῇ πρὸς τῷ μηδὲν

ἐγκαλεῖν ἔτι καὶ τὰς ἀνωτάτω χάριτας ὀφείλομεν, τῇ δὲ λειπομένῃ προσάπτομεν τοὺς ἐλέγχους.

a) Apparet excidisse nonnulla, quibus continebatur reprehensio.

Poterit ex hoc, quod instar aliorum apposuimus, exemplo existimari quousque processerint Sceptici in censendis impugnandisque artibus ac disciplinis, et quas in hoc studio rationes secuti sint. Probant eas quaestiones, ex quibus aliqua ad vitam utilitas redundet et quae positae sint in contemplatione *τῶν φαινομένων*, Diog. L. IX, 108. *ζητήσεις βιωτικαὶ καὶ τηρητικαί*, h. e. quibus colligantur *τὰ σημεῖα ὑπομνηστικά*: ceteras reiiciunt ad unam omnes. In illis, quae in *τοῖς φαινομένοις* versarentur, usum atque exercitationem plurimum valere dicebant, quorum ope eos, qui iis studeant, peritiam sibi et calliditatem comparare posse affirmabant. Sext. Emp. adv. Math. VIII, 291. *τῆς μὲν τῶν ἄλλων θεωρητικῆς τέχνης οὐδέν ἐστι θεώρημα —, τῆς δὲ ἐν τοῖς φαινομένοις στρεφομένης ἐστὶν ἴδιόν τι θεώρημα· διὰ γὰρ τῶν πολλάκις τετηρημένων ἢ ἱστορημένων ποιεῖται τὰς τῶν θεωρημάτων συστάσεις. τὰ δὲ πολλάκις τηρηθέντα καὶ ἱστορηθέντα ἴδια καθειστήκει τῶν πλειστάκις τηρησάντων, ἀλλ' οὐ κοινὰ πάντων*, ubi medicinae potissimum, quam illi profiteri consueverant, peritia spectari videtur. Apud antiquiores Scepticos frustra similes opiniones quaesiveris. Inferiore aetate similem viam tenuit Phavorinus, qui Academiam, h. e. eam, quam Carneades fundaverat, profitebatur et vixit sub Hadriano; contra quem disputat Galenus in scriptione de optima doctrina, v. impr. c. 1. p. 40 sq. Kuehn.

476 Sext. Emp. Pyrrh. Hyp. III, 9. *Ὁ λέγων εἶναι θεὸν ἤτοι προνοεῖν αὐτὸν τῶν ἐν κόσμῳ φησὶν ἢ οὐ προνοεῖν· καὶ εἰ μὲν προνοεῖν, ἤτοι πάντων ἢ τινῶν. ἀλλ' εἰ μὲν πάντων προὐνόει, οὐκ ἦν ἂν οὔτε κακόν τι οὔτε κακία ἐν τῷ κόσμῳ· κακίας δὲ πάντα μεστὰ εἶναι λέγουσιν· οὐκ ἄρα πάντων προνοεῖν λεχθήσεται ὁ θεός.* 10. *εἰ δέ τινων προνοεῖ, διὰ τί τῶνδε μὲν προνοεῖ, τῶνδε δὲ οὔ; ἤτοι γὰρ καὶ βούλεται καὶ δύναται πάντων προνοεῖν, ἢ βούλεται μὲν οὐ δύναται δέ, ἢ δύναται μὲν οὐ βούλεται δέ, ἢ οὔτε βούλεται οὔτε δύναται. ἀλλ' εἰ μὲν καὶ ἠβούλετο καὶ ἠδύνατο, πάντων ἂν προὐνόει· οὐ προνοεῖ δὲ πάντων διὰ τὰ*

προειρημένα· οὐκ ἄρα καὶ βούλεται καὶ δύναται πάντων προνοεῖν. εἰ δὲ βούλεται μὲν οὐ δύναται δέ, ἀσθενέστερός ἐστι τῆς αἰτίας, δι' ἣν οὐ δύναται προνοεῖν ὧν οὐ προνοεῖ· 11. ἔστι δὲ παρὰ τὴν θεοῦ ἐπίνοιαν τὸ ἀσθενέστερον εἶναί τινος αὐτόν. εἰ δὲ δύναται μὲν πάντων προνοεῖν οὐ βούλεται δέ, βάσκανος ἂν εἶναι νομισθείη. εἰ δὲ οὔτε βούλεται οὔτε δύναται, καὶ βάσκανός ἐστι καὶ ἀσθενής, ὅπερ λέγειν περὶ θεοῦ ἀσεβούντων ἐστίν. οὐκ ἄρα προνοεῖ τῶν ἐν κόσμῳ ὁ θεός. — — 12. ἐκ δὲ τούτων ἐπιλογιζόμεθα ὅτι ἴσως ἀσεβεῖν ἀναγκάζονται οἱ διαβεβαιωτικῶς λέγοντες εἶναι θεόν· πάντων μὲν γὰρ αὐτὸν προνοεῖν λέγοντες κακῶν αἴτιον τὸν θεὸν εἶναι φήσουσιν, τινῶν δὲ ἢ καὶ μηδενὸς προνοεῖν αὐτὸν λέγοντες ἤτοι βάσκανον τὸν θεὸν ἢ ἀσθενῆ λέγειν ἀναγκασθήσονται· ταῦτα δέ ἐστιν ἀσεβούντων προδήλως.

CAPUT XIV.

PLATONICI ET PYTHAGORICI RECENTIORES.

---

1. Philo Iudaeus.

Euseb. Hist. Eccles. II, 4. *Κατὰ δὲ τοῦτον (sc. τὸν Γάϊον) Φίλων ἐγνωρίζετο* [a], *πλείστοις ἀνὴρ οὐ μόνον τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἔξωθεν ὁρμωμένων παιδείας ἐπισημότατος. τὸ μὲν οὖν γένος ἀνέκαθεν Ἑβραῖος ἦν, τῶν δ' ἐπ' Ἀλεξανδρείας ἐν τέλει διαφανῶν οὐδενὸς χείρων. περὶ μὲν οὖν τὰ θεῖα καὶ πάτρια μαθήματα ὅσον τε καὶ πηλίκον εἰσενήνεκται πόνον ἔργῳ πᾶσι δῆλος· καὶ περὶ τὰ φιλόσοφα δὲ καὶ* 477

ἐλευθέρια τῆς ἔξωθεν παιδείας οἷός τις ἦν, οὐδὲν δεῖ λέγειν· ὅτε καὶ μάλιστα τὴν κατὰ Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν ἐζηλωκὼς ἀγωγὴν διενεγκεῖν ἅπαντας τοὺς καθ' ἑαυτὸν ἱστορεῖται.[b]

a) Loquitur de legatione ad C. Caligulam, quam pro Iudaeis Alexandrinis susceperat Philo a. Chr. n. 40. Ipse tunc iam senex erat, Philo de Leg. ad Caium 28. p. 572. Mang. De Iudaeis Alexandrinis cf. Bernhardy Griech. Litteratur I, p. 365. — b) Confirmatur hoc ipsis Philonis, quot exstant, scriptis. Verum tamen sequitur et Peripateticos et Stoicos, v. Ritter Gesch. d. Philos. IV, p. 420.; denique multus est in laudibus priscae sapientiae Orientis. Quam philosophandi rationem eclecticam ita cum disciplinae Iudaicae observantia consociat, ut quidquid ipsi ex ceterarum gentium philosophia ac litteris probatur, hoc ad Mosaicam legislationem referat ex eaque processisse putet, cf. Quod omn. Prob. lib. 8. p. 454; de Iudice 2. p. 345; Quis Rer. Div. Her. 43. p. 503; de Vita Mos. II, 4. p. 137., ipsam vero disciplinam Mosaicam allegorica interpretatione ad novas abditasque sententias revocet atque inflectat.

478 De Confus. Ling. 20. p. 419. Ἐμπρεπὲς γὰρ τοῖς ἑταιρίαν πρὸς ἐπιστήμην θεμένοις ἐφίεσθαι μὲν τοῦ τὸ ὂν* ἰδεῖν· εἰ δὲ μὴ δύναιντο, τὴν γοῦν εἰκόνα αὐτοῦ, τὸν ἱερώτατον λόγον[a], μεθ' ὃν καὶ τὸ ἐν αἰσθητοῖς τελειότατον ἔργον, τόνδε τὸν κόσμον. Τὸ γὰρ φιλοσοφεῖν οὐδὲν ἦν ἄλλο ἢ ταῦτα σπουδάζειν ἀκριβῶς ἰδεῖν.[b]

a) Τὸ ὂν est deus, cf. nr. 482. a. De Logo nr. 487. not. Cf. de Post. Caini 30. p. 244. Ἐπειδὴ γὰρ πρῶτος καὶ μόνος τῶν ὅλων βασιλεὺς ὁ θεός ἐστι καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν ὁδός, ἅτε βασιλέως οὖσα, εἰκότως ὠνόμασται βασιλική. ταύτην δὲ ἡγοῦ φιλοσοφίαν, οὐχ ἣν μέτεισιν ὁ νῦν ἀνθρώπων σοφιστικὸς ὅμιλος· λόγων γὰρ οὗτοι τέχνας μελετήσαντες κατὰ τῆς ἀληθείας τὴν πανουργίαν σοφίαν ἐκάλεσαν, ἔργῳ μοχθηρῷ θεῖον ἐπιφημίσαντες ὄνομα· ἀλλ' ἣν** ὁ ἀρχαῖος ἀσκητῶν θίασος διήθλει τὰς πιθανοὺς τῆς ἡδονῆς γοητείας ἀποστρεφόμενος, ἀστείῳ καὶ αὐστηρῷ χρώμενος τῇ τοῦ καλοῦ μελέτῃ. τὴν βασιλικὴν ταύτην

*) Ita Euseb. Pr. Ev. XI, 15. et Cod. A. Pfeifferi. Vulgo τοῦτον. — **) Codd. οὖν.

ὁδόν, ἣν ἀληθῆ καὶ γνήσιον ἔφαμεν εἶναι φιλοσοφίαν, ὁ νόμος καλεῖ θεοῦ ῥῆμα καὶ λόγον. — b) Cf. Quod Deus Immut. 30. p. 294. *Ταύτην* (sc. *τὴν τοῦ αἰωνίου καὶ ἀφθάρτου τελείαν ὁδόν, τὴν πρὸς θεὸν ἄγουσαν*) *ἴσθι σοφίαν· διὰ γὰρ ταύτης ὁ νοῦς ποδηγετούμενος εὐθείας καὶ λεωφόρου ὑπαρχούσης ἄχρι τῶν τερμάτων ἀφικνεῖται· τὰ δὲ τέρματα τῆς ὁδοῦ γνῶσίς ἐστι καὶ ἐπιστήμη θεοῦ.*

De Congr. Erud. Gr. 18. p. 533. *Ἐν ἡμῖν γὰρ αὐ-* 479
τοῖς τρία μέτρα εἶναι δοκεῖ, αἴσθησις, λόγος, νοῦς· αἰσθητῶν μὲν αἴσθησις, ὀνομάτων δὲ καὶ ῥημάτων καὶ τῶν λεγομένων ὁ λόγος, νοητῶν δὲ νοῦς. Ἀφ᾽ ἑκάστου δὴ τῶν τριῶν μέτρων τούτων ἀπαρκτέον ὥσπερ τιν᾽ ἱερὰν δεκάτην, ἵνα καὶ τὸ λέγειν καὶ τὸ αἰσθάνεσθαι καὶ τὸ καταλαμβάνειν ἀνυπαιτίως καὶ ὑγιεινῶς κατὰ θεὸν ἐξετάζηται. τὸ γὰρ ἀληθινὸν καὶ δίκαιον μέτρον τοῦτ᾽ ἔστι, τὰ δὲ καθ᾽ ἡμᾶς ψευδῆ τε καὶ ἄδικα.

De Sacrif. Ab. et Caini 28. p. 181. *Θεῷ δὲ οὐδὲν* 480
ἄδηλον οὐδὲ ἀμφισβητούμενον, ὃς καὶ τοῖς ἄλλοις τὰ γνωρίσματα τῆς ἀληθείας ἐναργῶς ἐπιδέδειχε. — — *Ἄμεινον δὲ οὐδὲν ἐπινοῆσαι θέμις τοῦ αἰτίου, ὁπότε οὐδὲ ἴσον, ἀλλ᾽ οὐδὲ ὀλίγῳ καταδεέστερον, ἀλλ᾽ ὅλῳ γένει καταβεβηκὸς ἅπαν τὸ μετὰ θεὸν εὑρίσκεται.* **De Incorr. Mundi. 13. p. 500.** *Ἴσος γὰρ αὐτὸς ἑαυτῷ καὶ ὅμοιος ὁ θεός, μήτε ἄνεσιν πρὸς τὸ χεῖρον μήτ᾽ ἐπίτασιν πρὸς τὸ βέλτιον δεχόμενος.* **De Cherub. 6. p. 142.** *Τὸ δὲ στῆναι καὶ ἄτρεπτον κτήσασθαι διάνοιαν ἐγγὺς ἐπιβαίνει θεοῦ δυνάμεως*, ἐπειδὴ τὸ μὲν θεῖον ἄτρεπτον, τὸ δὲ γενόμενον φύσει μεταβλητόν. Εἴ τις οὖν τὴν γενέσεως οἰκείαν φορὰν ἔρωτι ἐπιστήμης ἐγχαλινωσάμενος ἐβιάσατο στῆναι ποιῆσαι, μὴ λανθανέτω θείας εὐδαιμονίας ἐγγὺς ὤν.* **De Mut. Nom. 5. p. 585.** *Τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὅτι καὶ πρὸ τῆς τοῦ κόσμου γενέ-*

---

*) Probabilius *εὐδαιμονίας*, quod proponit Maugey.

σεως ἱκανὸς ἦν αὐτὸς (sc. ὁ θεὸς) ἑαυτῷ καὶ* μετὰ τὴν κόσμου γένεσιν ὁ αὐτὸς ἔμεινεν οὐ μεταβαλών;

481 Leg. Alleg. I, 14. p. 52. Θεοῦ γὰρ οὐδὲ ὁ σύμπας κόσμος ἄξιον ἂν εἴη χωρίον καὶ ἐνδιαίτημα, ἐπεὶ αὐτὸς ἑαυτῷ τόπος καὶ αὐτὸς ἑαυτοῦ πλήρης καὶ ἱκανὸς αὐτὸς** ἑαυτῷ ὁ θεός, τὰ μὲν ἄλλα ἐπιδεῆ καὶ ἔρημα καὶ κενὰ ὄντα πληρῶν καὶ περιέχων, αὐτὸς δὲ ὑπ' οὐδενὸς ἄλλου περιεχόμενος, ἅτε εἷς καὶ τὸ πᾶν αὐτὸς ὤν. Ib. II, 1. p. 66. Ὁ θεὸς μόνος ἐστὶ καὶ ἕν, οὐ σύγκριμα, φύσις ἁπλῆ· ἡμῶν δ' ἕκαστος καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα γέγονε, πολλά· οἷον ἐγὼ πολλά εἰμι, ψυχή, σῶμα, καὶ ψυχῆς ἄλογον, λογικόν, πάλιν σώματος θερμόν, ψυχρόν, βαρύ, κοῦφον, ξηρόν, ὑγρόν. ὁ δὲ θεὸς οὐ σύγκριμα οὐδὲ ἐκ πολλῶν συνεστώς, ἀλλ' ἀμιγὴς ἄλλῳ. ὃ γὰρ ἂν προσκριθῇ θεῷ ἢ κρεῖσσόν ἐστιν αὐτοῦ ἢ ἔλασσον ἢ ἴσον αὐτῷ. οὔτε δὲ ἴσον οὔτε κρεῖσσόν ἐστι θεοῦ, ἔλασσόν γε μὴν οὐδὲν αὐτῷ προσκρίνεται· εἰ δὲ μή, καὶ αὐτὸς ἐλαττωθήσεται· εἰ δὲ τοῦτο, καὶ φθαρτὸς ἔσται [a], ὅπερ οὐδὲ θέμις νοῆσαι. τέτακται οὖν ὁ θεὸς κατὰ τὸ ἓν καὶ τὴν μονάδα· μᾶλλον δὲ καὶ ἡ μονὰς κατὰ τὸν ἕνα θεόν [b]· πᾶς γὰρ ἀριθμὸς νεώτερος κόσμου, ὡς καὶ χρόνος· ὁ δὲ θεὸς πρεσβύτερος κόσμου καὶ δημιουργός.

a) Cf. de Incorr. Mundi 11, p. 498. Πάνθ' ὅσα τῶν συνθέτων φθείρεται, διάλυσιν εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη λαμβάνει. διάλυσις δ' οὐδὲν ἦν ἄρα ἢ πρὸς τὰ κατὰ φύσιν ἑκάστων ἐπάνοδος. — b) De Vit. Contempl. I, p. 472. deus dicitur τὸ ὄν, ὃ καὶ ἀγαθοῦ κρεῖττόν ἐστι καὶ ἑνὸς εἰλικρινέστερον καὶ μονάδος ἀρχεγονώτερον.

482 Quod Deus Immut. 11. p. 281. Τῶν — ἀνθρώπων οἱ μὲν ψυχῆς, οἱ δὲ σώματος γεγόνασι φίλοι. οἱ μὲν οὖν ψυχῆς ἑταῖροι νοηταῖς καὶ ἀσωμάτοις φύσεσιν ἐνομιλεῖν δυνάμενοι οὐδεμιᾷ τῶν γεγονότων ἰδέᾳ παρα-

---

*) Vulgo καὶ φίλος, quod recte eiiciendum dicit Mangey, quem v. — **) αὐτὸς inseruit Mangey ex Mss.

βάλλουσι τὸ ὄν a), ἀλλ' ἐκβιβάσαντες* αὐτὸ πάσης ποιότητος (ἓν γὰρ τῶν εἰς τὴν μακαριότητα αὐτοῦ καὶ τὴν ἄκραν εὐδαιμονίαν ἦν τὸ ψιλὴν ἄνευ χαρακτῆρος τὴν ὕπαρξιν καταλαμβάνεσθαι) τὴν κατὰ τὸ εἶναι μόνον φαντασίαν** ἐνεδέξαντο, μὴ μορφώσαντες αὐτό b)· οἱ δὲ συμβάσεις καὶ σπονδὰς πρὸς σῶμα θέμενοι, ἀδυνατοῦντες ἀπαμφιάσασθαι τὸ σαρκῶν περίβλημα καὶ μόνην καὶ καθ' ἑαυτὴν ἀπροσδεᾶ καὶ ἁπλῆν φύσιν ἰδεῖν, ἀμιγῆ καὶ ἀσύγκριτον, ὁποῖα περὶ ἑαυτῶν, τοιαῦτα καὶ περὶ τοῦ πάντων αἰτίου διενοήθησαν.

a) Deus Philoni saepissime τὸ ὂν appellatur, v. nr. 481. b.; 478. a.; aliis locis ὁ ὤν, secundum Exod. III, 14. ἐγώ εἰμι ὁ ὤν. V. Quod Det. Pot. Insid. 44. p. 222. Τῶν γὰρ ἀρετῶν ἡ μὲν θεοῦ πρὸς ἀλήθειάν ἐστι, κατὰ τὸ εἶναι συνεστῶσα· ἐπεὶ καὶ ὁ θεὸς μόνος ἐν τῷ εἶναι ὑφέστηκεν, οὗ χάριν ἀναγκαίως ἐρεῖ περὶ αὐτοῦ, Ἐγώ εἰμι ὁ ὤν, ὡς τῶν μετ' αὐτὸν οὐκ ὄντων κατὰ τὸ εἶναι, δόξῃ δὲ μόνον ὑφεστάναι νομιζομένων. — b) Cum deum idem esse poneret quod τὸ ὄν, consequens erat ut eum diceret esse sine omni proprietate ac forma, nil praeter generalissimum. Leg. Alleg. II, 21. p. 82. τὸ δὲ γενικώτατόν ἐστιν ὁ θεός.

De Somn. I, 39. p. 655. Καὶ γὰρ ἐν ἑτέροις σκεψάμενος εἰ ἔστι τι τοῦ ὄντος ὄνομα, σαφῶς ἔγνω (sc. ὁ ἱερὸς λόγος) ὅτι κύριον μὲν οὐδέν, ὃ δ' ἂν εἴπῃ τις, καταχρώμενος ἐρεῖ· λέγεσθαι γὰρ οὐ πέφυκεν ἀλλ' ἢ μόνον εἶναι τὸ ὄν.***· 483

Cf. de Vit. Mos. I, 14. p. 92. extr. Nomen dei proprie non deo sed potestati dei attribuendum est; de Conf. Ling. 27. p. 425. At novit Philo aliud nomen idque sacrum, quo proprie possit appellari, quod est in arcanis et opertis, ὃ μόνοις τοῖς ὦτα καὶ γλῶτταν σοφίᾳ κεκαθαρμένοις θέμις ἀκούειν καὶ λέγειν ἐν ἁγίοις, ἄλλῳ δ' οὐδενὶ τὸ παράπαν οὐδαμοῦ. De Vit. Mos. III, 11. p. 152. Cf. Quis Div. Rer. Her. 35. p. 497. in.; de Leg. ad Cal. 44. p. 597. extr.

---

*) Vulgo et cod. A. ἐπιβιβάσαντες. ἐκβ. Mang. ex codd. — **) Vulgo et cod. A. φαντασίαν μόνην. Deinde cod. A. ἐδέξαντο — αὐτόν. — ***) Mangey ex Mss. ἀλλὰ μόνον εἶναι τὸ ὄν. Edd. prior. ἀλλ' ἢ μόνον τὸ ὄν. Cod. A. ἀλλὰ μόνον τὸ ὄν.

481 De Praem. et Poen. 6. p. 414. Ἐκεῖνο μὲν γάρ, ὃ καὶ ἀγαθοῦ κρεῖττον καὶ μονάδος πρεσβύτερον καὶ ἑνὸς εἰλικρινέστερον, ἀμήχανον ὑφ' ἑτέρου τινὸς θεωρεῖσθαι, διότι μόνον θέμις αὐτὸν ὑφ' αὑτοῦ καταλαμβάνεσθαι. Quod Deus Immut. 13. p. 282. Τούτοις οἰκειότατον πρόκειται κεφάλαιον ἐν τοῖς ἱεροφαντηθεῖσι χρησμοῖς, ὅτι οὐχ ὡς ἄνθρωπος ὁ θεός, ἀλλ' οὐδ' ὡς οὐρανὸς οὐδ' ὡς κόσμος· ποιὰ γὰρ εἴδη ταῦτά γε[a] καὶ εἰς αἴσθησιν ἐρχόμενα· ὁ δ' ἄρα οὐδὲ τῷ νῷ καταληπτός, ὅτι μὴ κατὰ τὸ εἶναι μόνον· ὕπαρξις γάρ ἐστιν ὃ* καταλαμβάνομεν αὐτοῦ, τὸ δὲ χωρὶς ὑπάρξεως οὐδέν. De Mut. Nom. 2. p. 579. Μὴ μέντοι νομίσῃς τὸ ὄν, ὅ ἐστι πρὸς ἀλήθειαν ὄν, ὑπ' ἀνθρώπου τινὸς καταλαμβάνεσθαι. ὄργανον** γὰρ οὐδὲν ἐν ἑαυτοῖς ἔχομεν, ᾧ δυνησόμεθα ἐκεῖνο φαντασιασθῆναι, οὔτ' αἴσθησιν (αἰσθητὸν γὰρ οὐκ ἔστι) οὔτε ἰσχύν. Μωυσῆς οὖν ὁ τῆς ἀειδοῦς φύσεως θεατὴς καὶ θεόπτης (εἰς γὰρ τὸν γνόφον φασὶν αὐτὸν οἱ χρησμοὶ[b] εἰσελθεῖν τὴν ἀόρατον οὐσίαν αἰνιττόμενοι) πάντα διὰ πάντων ἐρευνήσας ἐζήτει τὸν τριπόθητον καὶ μόνον τηλαυγῶς ἰδεῖν. ἐπεὶ δ' οὐδὲν εὕρισκεν, ἀλλ' οὐδὲ ἐμφερῆ τινὰ ἰδέαν τῷ ἐλπιζομένῳ, τὴν ἀπὸ τῶν ἄλλων διδασκαλίαν ἀπογνοὺς ἐπ' αὐτὸ καταφεύγει τὸ ζητούμενον καὶ δεῖται λέγων, Ἐμφάνισόν μοι σεαυτόν, γνωστῶς ἴδω σε[c], καὶ ὅμως ἀμοιρεῖ τῆς προθέσεως, αὐταρκεστάτης δωρεᾶς τῷ θνητῷ ἀρίστῳ γένει νομισθείσης τῆς μετὰ τὸ ὂν σωμάτων τε ὁμοῦ καὶ πραγμάτων ἐπιστήμης. λέγεται γάρ, Ὄψει τὰ ὀπίσω μου, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεταί σοι[d]· ὡς τῶν ὅσα μετὰ τὸ ὄν, σωμάτων τε ὁμοῦ καὶ πραγμάτων, εἰς κατάληψιν ἐρχομένων, εἰ καὶ μὴ πάντα ἤδη καταλαμβάνεται, μόνου δ' ἐκείνου μὴ πεφυκότος ὁρᾶσθαι. καὶ τί

*) Ita codd. Med. Vat. Monac. ἐσθ' ἦν. edd. priores. — **) Ex coni. Mangey. Vulgo ὁρᾶν.

θαυμαστὸν εἰ τὸ ὂν ἀνθρώποις ἀκατάληπτον, ὁπότε καὶ ὁ ἐν ἑκάστῳ νοῦς ἄγνωστος ἡμῖν ἐστί; τίς ψυχῆς οὐσίαν εἶδεν; ἧς ἡ ἀδηλότης μυρίας ἔριδας σοφισταῖς ἐγέννησεν, ἐναντίας εἰσηγουμένοις γνώμας ἢ καὶ ὅλοις γένεσιν ἀντιστατούσας.[e]

a) Cum deus sit sine qualitate (ποιότης), sequitur ut non possit cognosci. Esse deum ratum est, nil amplius. — b) Exod. XX, 21. — c) Exod. XXXIII, 13. — d) Ib. 23. — e) Cf. Leg. Alleg. I, 29. p. 62. Vides eum ferme ad instar Academiae novae loqui, quod facit identidem. De ipsis dubitationibus cf. de Ebriet. 41 sqq. p. 382 sqq. Cum quibus tamen nihil aliud sibi vult nisi hominum scientiam per se inopem esse, a deo solo veritatem repetendam ostendere; de Conf. Ling. 25. p. 424. Ἢ οὐχὶ καὶ ὁ νοῦς πολλάκις ἐπὶ μυρίων ὅσων ἠλέγχθη παρανοιῶν; καὶ αἱ αἰσθήσεις ἅπασαι ψευδομαρτυριῶν ἑάλωσαν, οὐ παρ' ἀλόγοις δικασταῖς, οὓς εἰκὸς ἀπατᾶσθαι, ἀλλ' ἐν τῷ τῆς φύσεως αὐτῆς δικαστηρίῳ, ἣν οὐ θέμις δεκάσασθαι. καὶ μὴν σφαλλομένων γε τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς περί τε νοῦν καὶ αἴσθησιν κριτηρίων, ἀνάγκη τὸ ἀκόλουθον ὁμολογεῖν, ὅτι ὁ θεὸς τῷ μὲν τὰς ἐννοίας, τῇ δὲ τὰς ἀντιλήψεις ἐπομβρεῖ καί ἐστιν οὐ τῶν καθ' ἡμᾶς μερῶν χάρις τὰ γινόμενα, ἀλλὰ τοῦ δι' ὃν καὶ ἡμεῖς γεγόναμεν δωρεαὶ πᾶσαι. Quae eo differunt a nostro loco, quod in hoc non attingitur oppositum cognitionis divinitus datae et eius quam homines per se sequuntur, ut dubites utro comprehendatur vera Philonis de hac quaestione sententia; et solet ille solutius disserere, ut saepenumero sibimet ipsi pugnet. Ita alibi hominem posse divinum cognoscere dicit, velut Leg. Alleg. II, 18. p. 79., id quod etiam nostro loco ponitur quodam modo, si Moses dicitur εἰσελθεῖν εἰς τὴν ἀόρατον οὐσίαν.

Cum deus Philoni videretur supra omnem laudem excellentiamque et supra ipsum bonum longe eminens esse, consentaneum erat ut eum neque notionibus neque nominibus ullis attingi posse poneret. Enimvero quum philosophiam diceret esse studium cognitionis dei, non potuit quin interdum etiam affirmando de deo loqueretur, velut de Mundi Opif. 2. p. 2. Καὶ ὅτι τὸ μὲν δραστήριον (sc. αἴτιον) ὁ τῶν ὅλων νοῦς ἐστιν εἰλικρινέστατος καὶ ἀκραιφνέστατος κρείττων τε ἢ ἀρετὴ καὶ κρείττων ἢ ἐπιστήμη καὶ κρείττων ἢ αὐτὸ τἀγαθὸν καὶ αὐτὸ τὸ καλόν, ubi patet eum deflectere a doctrina Platonis. Neque in eo sibi constat Philo, quod deum sine ulla cautione modo δημιουργὸν nominat, cf. nr. 481., modo κτίστην, de Somn. I, 13.

extr. p. 632., modo *τὸν πατέρα τῶν γιγνομένων*, Alleg. Leg. I, 7. p. 47. Quae nomina ponuntur ut quae deo cum mundo intercedat ratio indicetur; sed hoc ipsum est, quo sua decreta deserit, in ceteris dei nullam omnino ad quidquam rationem esse affirmare solitus; velut de Mutat. Nom. 4. in. p. 582. *τὸ γὰρ ὄν, ᾗ ὄν ἐστιν, οὐχὶ τῶν πρός τι.* Imprimis notabile Philonem negare dei cognitionem patere nobis in mundo rationaliter contemplando, de Leg. ad Cai. I, p. 546. *Οὐδὲ γὰρ ὁ σύμπας οὐρανὸς ἔναρθρος φωνὴ γενόμενος εὐθυβόλων καὶ εὐσκόπων εἰς τοῦτο ἂν εὐποροίη ῥημάτων* (sc. *πρὸς δήλωσιν τοῦ ὄντος*). Inde sequitur ut deum neget ulla cogitatione ullave argumentatione comprehendi posse, de Post. Caini 48. p. 258. *ἀνθρώπου γὰρ ἐξαρκεῖ λογισμῷ μέχρι τοῦ καταμαθεῖν ὅτι ἔστι τε* καὶ ὑπάρχει τὸ τῶν ὅλων αἴτιον προελθεῖν· περαιτέρω δὲ καὶ σπουδάζειν τρέπεσθαι, ὡς περὶ οὐσίας ἢ ποιότητος ζητεῖν, διωλύγιός τις** ἠλιθιότης.* Hinc contemtus ille, quem prae se fert, intelligentiae ac philosophiae mundanae; quam negat ad aliud quicquam attinere nisi ad declinandos errores allucinationesque sophistarum. De Ebriet. 12. p. 364; Quod Deter. Pot. Ins. 10 sqq. p. 197; de Migr. Abrah. 13 sq. p. 447.

485 Leg. Alleg. III, 32. p. 107. *Ἐζήτησαν οἱ πρῶτοι πῶς ἐνοήσαμεν τὸ θεῖον· εἶθ' οἱ δοκοῦντες ἄριστα φιλοσοφεῖν ἔφασαν ὅτι ἀπὸ τοῦ κόσμου καὶ τῶν μερῶν αὐτοῦ καὶ τῶν ἐνυπαρχουσῶν τούτοις δυνάμεων ἀντίληψιν ἐποιησάμεθα τοῦ αἰτίου. ὥσπερ γὰρ εἴ τις ἴδοι δεδημιουργημένην οἰκίαν ἐπιμελῶς προπυλαίοις, στοαῖς, ἀνδρῶσι, γυναικωνίτισι, τοῖς ἄλλοις οἰκοδομήμασιν, ἔννοιαν λήψεται τοῦ τεχνίτου — —, οὕτω δὴ καὶ εἰσελθών τις ὥσπερ εἰς μεγίστην οἰκίαν ἢ πόλιν τόνδε τὸν κόσμον καὶ θεασάμενος οὐρανὸν ἐν κύκλῳ περιπολοῦντα καὶ πάντα ἐντὸς συνειληφότα, πλανήτας δὲ καὶ ἀπλανεῖς ἀστέρας κατὰ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως κινουμένους, ἐμμελῶς τε καὶ ἐναρμονίως καὶ τῷ παντὶ ὠφελίμως, γῆν δὲ τὸν μέσον*** χῶρον λαχοῦσαν, ὕδατός τε καὶ ἀέρος χύσεις ἐν μεθορίῳ τεταγμένας, ἔτι δὲ ζῷα*

---

*) Vulgo *τι.* Recep. coni. Mang. — **) Vulgo *ὡς δι' ὑγιός.* Mang. coni. *διωλύγιος*, qua voce saepius utitur Philo; cf. Ruhnk. ed. Tim. p. 89. Ed. Lips. *ὠγύγιός τις ἠλιθιότης.* — ***) Ita Mss. Vulgo *μεσαίτατον.*

θνητά τε αὖ καὶ ἀθάνατα καὶ φυτῶν καὶ καρπῶν διαφοράς, λογιεῖται δήπου ὅτι ταῦτα οὐκ ἄνευ τέχνης παντελοῦς δεδημιούργηται, ἀλλὰ καὶ ἦν καὶ ἔστιν ὁ τοῦδε τοῦ παντὸς δημιουργὸς ὁ θεός. οἱ δὴ οὕτως ἐπιλογιζόμενοι διὰ σκιᾶς τὸν θεὸν καταλαμβάνουσι διὰ τῶν ἔργων τὸν τεχνίτην κατανοοῦντες [a]. 33. Ἔστι δέ τις τελεώτερος καὶ μᾶλλον κεκαθαρμένος νοῦς, τὰ μεγάλα μυστήρια μυηθείς [b], ὅστις οὐκ ἀπὸ τῶν γεγονότων τὸ αἴτιον γνωρίζει ὡς ἂν ἀπὸ σκιᾶς τὸ μένον, ἀλλ᾽ ὑπερκύψας τὸ γεννητὸν ἔμφασιν ἐναργῆ τοῦ ἀγεννήτου λαμβάνει, ὡς ἀπ᾽ αὐτοῦ αὐτὸν καταλαμβάνειν καὶ τὴν σκιὰν αὐτοῦ ὅπερ ἦν, τόν τε λόγον καὶ τόνδε τὸν κόσμον. οὗτός ἐστι Μωσῆς ὁ λέγων, Ἐμφάνισόν μοι σαυτόν, γνωστῶς ἴδω σε [c], μὴ γὰρ ἐμφανισθείης μοι δι᾽ οὐρανοῦ ἢ γῆς ἢ ὕδατος ἢ ἀέρος ἤ τινος ἁπλῶς τῶν ἐν γενέσει, μηδὲ κατοπτρισαίμην ἐν ἄλλῳ τινὶ τὴν σὴν ἰδέαν ἢ ἐν σοὶ τῷ θεῷ. αἱ γὰρ ἐν γεννητοῖς ἐμφάσεις διαλύονται, αἱ δ᾽ ἐν τῷ ἀγεννήτῳ μόνιμοι [d] καὶ βέβαιοι καὶ ἀΐδιοι διατελοῖεν.*

a) Dei cognitionem ex mundo tanquam ex speculo fieri et alibi et iterum nostro loco extremo dicit; cf. de Decal. 21. extr. p. 198. ὡς γὰρ διὰ κατόπτρου φαντασιοῦται ὁ νοῦς θεὸν δρῶντα καὶ κοσμοποιοῦντα καὶ τῶν ὅλων ἐπιτροπεύοντα. Iam vero, si ita statuat, aliquam certe, quamvis imperfectam, de deo, qualis sit, cognitionem ex mundo contemplando acquiri posse effeceris, ut in his quoque sibi pugnet, ceteroquin nihil ex mundo colligi posse affirmans nisi esse deum. — b) Vituperat Graecorum mysteria, utpote quae, si boni quidquam continerent, hoc non operire neminique praeter paucos illos, qui initiati essent, tradere deberent, opposita doctrina Mosaica, quae esset revelata; de Sacrif. 12. p. 260. Interim neque Mosis mysteria omnibus patent, sed iis tantum, quibus hoc datur divinitus; cf. de Decal. 10. p. 187; Quod omn. Prob. lib. 2. p. 447. Neque haec mysteria, sicuti etiam sacrum dei nomen, coram profanis pronuntiare fas est; de Cherub. 14. in. p. 147. — c) Exod. XXXIII, 13, cf. nr. 484., ubi idem locus longe alio sensu

*) Mang. malit διατελοῦσιν.

adhibetur. — d) Verum tamen neque spiritus divinus in hominibus durare potest; de Gigant. 5. in. p. 265. Ἐν δὴ τοῖς τοιούτοις ἀμήχανον τὸ τοῦ θεοῦ καταμεῖναι καὶ διαιωνίσαι πνεῦμα, ὡς δηλοῖ καὶ αὐτὸς ὁ νομοθέτης. Εἶπε γάρ, φησί, κύριος ὁ θεός, οὐ καταμενεῖ τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις εἰς τὸν αἰῶνα διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας (Gen. VI, 3.). μένει μὲν γάρ ἐστιν ὅτε, καταμενεῖ δὲ οὐδ' εἰσάπαν* παρὰ τοῖς πολλοῖς ἡμῖν.

De contemplatione dei quod statuit cum eo cohaeret, quod in solo deo et in sola dei consectatione felicitatem positam esse persuasum habebat. Quatenus vero progredi possimus in summo illo, quod in deo cognoscendo positum est, bono adipiscendo, de hoc parum certus est; de Poster. Caini 48. p. 258. τὸ δ' ὁρατὸν εἶναι τὸ ὂν οὐ κυριολογεῖται, κατάχρησις δ' ἐστί. Tantum pronuntiat, posse nos id nonnisi subitaria quadam mentis veluti perceptione adipisci, quae fieret sine medio, divinitus ingruens, l. l.: τοῦ ὄντως ὄντος ἐναργείᾳ μᾶλλον ἀντικαταλαμβανομένου ἢ λόγων ἀποδείξει συνισταμένου. Ib. 5. extr. p. 229; de Abrah. 17. extr. p. 13. ὃς (sc. ὁ κρυπτόμενος καὶ ἀειδής) ἕνεκεν φιλανθρωπίας ἀφικνουμένην τὴν ψυχὴν ὡς αὐτὸν οὐκ ἀπεστράφη, προϋπαντήσας δὲ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἔδειξε, καθ' ὅσον οἷόν τ' ἦν ἰδεῖν τὸν βλέποντα. διὸ λέγεται οὐχ ὅτι ὁ σοφὸς εἶδε θεόν, ἀλλ' ὅτι Ὁ θεὸς ὤφθη τῷ σοφῷ (Gen. XII, 7.). καὶ γὰρ ἦν ἀδύνατον καταλαβεῖν τινὰ δι' αὐτοῦ τὸ πρὸς ἀλήθειαν ὄν, μὴ παραφήναντος ἐκείνου ἑαυτὸ καὶ παραδείξαντος. Omne bonum enim a deo procedit, qui largitur id aut nullo medio interposito, aut interposito; Leg. Alleg. III, 62. p. 122.: imprimis vero omnis cognitio a deo repetenda est, cum per nosmet ipsos nihil ad cognoscendum valeamus; v. nr. 484. e. Contemplationem dei et ipsam idearum contemplationem furorem esse dicit divinum, corybantico sive bacchico similem, subitaneamque, qua animus a corpore abstraheretur et prorsus patiens fieret, correptionem atque insaniam, θεοληπτεῖσθαι quod dicit, et μαντεύεσθαι περὶ ὧν οὐκ οἶδε, de Mundi Opif. 23. p. 16; de Cherub. 9. in. p. 143; de Vita Contempl. 2. p. 473; de Migr. Abrah. 7. p. 441; 34. p. 466; Quis Rer. Div. Her. 53. p. 511. Ἕως μὲν οὖν ἔτι περιλάμπει καὶ περιπολεῖ ἡμῶν ὁ νοῦς μεσημβρινὸν οἷα φέγγος εἰς πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἀναχέων, ἐν ἑαυτοῖς ὄντες οὐ κατεχόμεθα· ἐπειδὰν δὲ πρὸς δυσμὰς γένηται, κατὰ τὸ εἰκὸς ἔκστασις καὶ** ἡ ἔνθεος ἐπιπίπτει κατοχή τε καὶ

*) Ms. Med. οὐκ εἰσάπαν. — **) καὶ inseruimus ex Mss. Deinde vulgo κατωχοτική. κατοχή coni. Mangey.

μανία. ὅτε μὲν γὰρ φῶς ἐπιλάμψει τὸ θεῖον, δύεται τὸ ἀνθρώπινον, ὅτε δ' ἐκεῖνο δύει, τοῦτ' ἀνίσχει καὶ ἀνατέλλει. Cf. Gen. XV, 12. Verum immittuntur talia bona nonnisi iis, qui habent fidem et sectantur sapientiam; ib. 52. p. 510. *Φαύλῳ δ' οὐ θέμις ἑρμηνεῖ γενέσθαι θεοῦ, ὥστε κυρίως μοχθηρὸς οὐδεὶς ἐνθουσιᾷ, μόνῳ δὲ σοφῷ ταῦτ' ἐφαρμόττει, ἐπεὶ καὶ μόνος ὄργανον ἠχῆς ἐστι θεοῦ*, κρουόμενον καὶ πληττόμενον ἀοράτως ὑπ' αὐτοῦ.* De Migr. Abr. 24. p. 456. *τίς οὖν ἡ κόλλα* (sc. *πρὸς τὸν θεόν*); *τίς; εὐσέβεια δή που καὶ πίστις· ἁρμόζουσι γὰρ καὶ ἑνοῦσιν αἱ ἀρεταὶ** ἀφθάρτῳ φύσει διάνοιαν.*

De Mundi Opif. 2. p. 2. *Τινὲς γὰρ τὸν κόσμον* 486
*μᾶλλον ἢ τὸν κοσμοποιὸν θαυμάσαντες τὸν μὲν ἀγένητόν τε καὶ ἀΐδιον ἀπεφήναντο, τοῦ δὲ θεοῦ πολλὴν ἀπραξίαν οὐκ εὐαγῶς*** κατεψεύσαντο, δέον ἔμπαλιν τοῦ μὲν τὰς δυνάμεις ὡς ποιητοῦ καὶ πατρὸς καταπλαγῆναι, τὸν δὲ μὴ πλέον τοῦ μετρίου ἀποσεμνύναι. Μωυσῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας ἐπ' αὐτὴν φθάσας ἀκρότητα καὶ χρησμοῖς τὰ πολλὰ καὶ συνεκτικώτατα τῶν τῆς φύσεως ἀναδιδαχθεὶς ἔγνω δὴ ὅτι ἀναγκαιότατόν ἐστιν ἐν τοῖς οὖσιν τὸ μὲν εἶναι δραστήριον αἴτιον, τὸ δὲ παθητικόν· καὶ ὅτι τὸ μὲν δραστήριον ὁ τῶν ὅλων νοῦς ἐστὶν εἰλικρινέστατος καὶ ἀκραιφνέστατος κρείττων τε ἢ ἀρετὴ καὶ κρείττων ἢ ἐπιστήμη καὶ κρείττων ἢ αὐτὸ τἀγαθὸν καὶ αὐτὸ τὸ καλόν. τὸ δὲ παθητικὸν ἄψυχον καὶ ἀκίνητον ἐξ ἑαυτοῦ, κινηθὲν δὲ καὶ σχηματισθὲν καὶ ψυχωθὲν ὑπὸ τοῦ νοῦ μετέβαλεν εἰς τὸ τελειότατον ἔργον, τόνδε τὸν κόσμον.*

Quidquid effectum est iudicatur et causa *δι' οὗ* et causa *ἐξ οὗ*: haec est *τὸ παθητικὸν αἴτιον*, materia s. quatuor elementa; de Cherub. 35. p. 162. De materia sequitur partim Stoicos, ex parte etiam Aristotelem. Interpretatur eam *οὐσίαν δυναμένην γενέσθαι πάντα, ἐξ ἑαυτῆς ἄτακτον*, appellatque etiam *μὴ ὄν*, ne *τὸ ὂν* videatur causa ista secundaria circumscribi et terminari; cf. Quod Deus Immutab. 25. p. 290. Nihilominus non potest non concedere dei consilium ac potentiam, si res crea-

---

*) Recepimus ex Mss. Vulgo *ὄργανον θεοῦ ἐστὶν ἠχοῦν.* — **) Mangey malit *αὗται αἱ ἀρεταί.* — ***) Sic Mangey fide Mss. pro *ἐναγῶς.*

tae quantopere sint imperfectae consideramus et ad perfectam dei voluntatem exprimendam quam parum aptae, non absolute videri sese exprimere posse; ib. 17. p. 284 sq. *Ὁ γὰρ θεὸς ταῖς δυνάμεσι πρὸς μὲν ἑαυτὸν ἀκράτοις χρῆται, κεκραμέναις δὲ πρὸς γένεσιν· τὰς γὰρ ἀμιγεῖς θνητὴν ἀμήχανον φύσιν χωρῆσαι. — — εἰδὼς τοίνυν ὁ δημιουργὸς τὰς περὶ αὐτὸν ἐν ἅπασι τοῖς ἀρίστοις ὑπερβολὰς καὶ τὴν τῶν γεγονότων, εἰ καὶ σφόδρα μεγαλαυχοῖεν, φυσικὴν ἀσθένειαν, οὔτε εὐεργετεῖν οὔτε κολάζειν ὡς δύναται βούλεται, ἀλλ' ὡς ἔχοντας ὁρᾷ δυνάμεως τοὺς ἑκατέρου μεθέξοντας.* Materia dicitur etiam *ἡ χείρων οὐσία*, ut quae sit causa, propter quam res maneant imperfectae parumque ad dei consilium accommodatae; de Constit. Princ. 7. p. 367. Deus contra solius boni causa est; de Agric. 29. p. 320; de Nom. Mutat. 4. p. 583. Malum procedit ex materia, cuius ea natura est, ut possit et bonum et malum in se admittere, l. l.

487 De Sacrificantibus 13. p. 261. *Ἐξ ἐκείνης γὰρ* (sc. *τῆς οὐσίας*) *πάντ' ἐγέννησεν ὁ θεός, οὐκ ἐφαπτόμενος αὐτός· οὐ γὰρ ἦν θέμις ἀπείρου καὶ πεφυρμένης ὕλης ψαύειν τὸν ἴδμονα καὶ μακάριον, ἀλλὰ ταῖς ἀσωμάτοις δυνάμεσιν, ὧν ἔτυμον ὄνομα αἱ ἰδέαι, κατεχρήσατο πρὸς τὸ γένος ἕκαστον τὴν ἁρμόττουσαν λαβεῖν μορφήν.* De Conf. Ling. 35. p. 432. *Θεῷ γὰρ τῷ πανηγεμόνι ἐμπρεπὲς οὐκ ἔδοξεν εἶναι τὴν ἐπὶ κακίαν ὁδὸν ἐν ψυχῇ λογικῇ δι' ἑαυτοῦ δημιουργῆσαι· οὗ χάριν τοῖς μετ' αὐτὸν ἐπέτρεψε τὴν τούτου τοῦ μέρους κατασκευήν. ἔδει γὰρ καὶ τὸ ἀντίπαλον τῷ ἀκουσίῳ τὸ ἑκούσιον εἰς τὴν τοῦ παντὸς συμπλήρωσιν κατασκευασθὲν ἀναδειχθῆναι.*

Potestates dei (*δυνάμεις τοῦ θεοῦ*), quae sunt intelligibilis idearum mundus, continentur Verbo, quod appellat, dei; de Mund. Opif. 6. p. 5. *Εἰ δέ τις ἐθελήσειε γυμνοτέροις χρήσασθαι τοῖς ὀνόμασιν, οὐδὲν ἂν ἕτερον εἴποι τὸν νοητὸν εἶναι κόσμον ἢ θεοῦ λόγον ἤδη κοσμοποιοῦντος.* Verbum dei appellat etiam Sapientiam s. Scientiam dei, quacum deus mundum genuerit, de Ebriet. 8. p. 361., primigenitum filium dei, de Agric. 12. p. 308., primigenum angelum vel archangelum multinominem, de Conf. Ling. 28. p. 427., deum secundum, Fragm. I. ap. Euseb. Pr. Ev. VII, 13. p. 625., qui est noster imperfectorum deus, cum deus primus sit deus perfectorum atque sapientium; Leg. Alleg.

III, 73. p. 128. Hoc Verbum dei, quod unum est, mundus intelligibilis, multitudinem complectitur idearum s. verborum s. angelorum, qui sunt et inferiorum et superiorum ordinum, omnes autem satellites atque administri dei primi; ad quos etiam animae hominum referuntur, de Somn. I, 21 sq. p. 640. *Εἰδέναι δὲ νῦν προσήκει ὅτι ὁ θεῖος τόπος καὶ ἡ ἱερὰ χώρα πλήρης ἀσωμάτων ἐστὶ λόγων· ψυχαὶ δέ εἰσιν ἀθάνατοι οἱ λόγοι οὗτοι.* Sequitur enim doctrinam de migratione animarum; v. l. l. De divisionibus autem mundi intelligibilis sive potestatum dei parum sibi constat. Animadvertendum etiam duos illos locos, qui a nobis apponuntur, aliquantum differre; altero enim deus omnia praeter malum creasse affirmatur, altero nihil quidquam, quod quidem in hoc mundo sit, ab eo creatum esse dicitur. Posteriore loco sententia Philonis melius exprimitur, priore autem continetur argumentum sententiae; est enim in hoc mundo nihil ad quod malum non pertineat. Propterea Verbum etiam instrumentum dei esse dicitur, per quod omnia ab eo creata sint. De Monarch. II, 5. p. 225. *Λόγος δέ ἐστιν εἰκὼν θεοῦ, δι' οὗ σύμπας ὁ κόσμος ἐδημιουργεῖτο.* De Cherub. 35. p. 162. Hoc est Verbum intra repositum, *λόγος ἐν διανοίᾳ, ἐνδιάθετος*, cui opponitur Verbum sermone prolatum, *λόγος προφορικός, προφορὰ ἡ ἀπὸ στόματος καὶ γλώττης.* De Vita Mos. III, 13. p. 154; de Migr. Abrah. 13 sq. p. 447 sq.

Leg. Alleg. I, 3. in. p. 44. *Παύεται γὰρ οὐδέποτε* 488
ποιῶν ὁ θεός, ἀλλ' ὥσπερ ἴδιον τὸ καίειν πυρὸς καὶ χιόνος τὸ ψύχειν, οὕτω καὶ θεοῦ τὸ ποιεῖν, καὶ πολύ γε μᾶλλον, ὅσῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀρχὴ τοῦ δρᾶν ἐστίν. De Cherub. 28. p. 156. *Αὐτὸς* (sc. *ὁ θεὸς*) *δ' ὢν ἀρχέτυπος αὐγὴ μυρίας ἀκτῖνας ἐκβάλλει, ὧν οὐδεμία ἐστὶν αἰσθητή, νοηταὶ δὲ αἱ ἅπασαι.* [a]

a) Cf. de Somn. I, 19. p. 638., ubi loquitur de radiis *τῆς λογικῆς πηγῆς τοῦ τελεσφόρου θεοῦ.*

Est igitur mundus intelligibilis prima dei emanatio, noster mundus secunda. Quod Deus Immut. 23. extr. p. 288 sq. *Ὥστε εἴ τίς μ' ἔροιτο τίς αἰτία γενέσεως κόσμου, μαθὼν παρὰ Μωυσέως ἀποκρινοῦμαι ὅτι ἡ τοῦ ὄντος ἀγαθότης ἐστί, πρεσβυτάτη τῶν χαρίτων οὖσα, αἰτία**. — *Ἡ ἀρχὴ* enim s. *ἐξουσία* et *ἡ*

---

*) Ita hunc locum refinxit Maugey. Nonnulli codd. *ἀγαθότης, ἥτις ἐστί*, deinde omnes *οὖσα ἑαυτῇ.* Possis etiam scribere *οὖσα αὐτοῦ.*

ἀγαθότης supremae primariaeque dei potestates sunt, de Sacrif. Ab. 15. p. 173., utraque vero continetur Logo, de Cherub. 9. p. 143 sq. Ἤκουσα δέ ποτε καὶ σπουδαιοτέρου λόγου παρὰ ψυχῆς ἐμῆς εἰωθυίας τὰ πολλὰ θεοληπτεῖσθαι καὶ περὶ ὧν οὐκ οἶδε μαντεύεσθαι· ὃν ἐὰν δύνωμαι ἀπομνημονεύσας ἐρῶ. Ἔλεγε δέ μοι κατὰ τὸν ἕνα ὄντως ὄντα θεὸν δύο τὰς ἀνωτάτω εἶναι καὶ πρώτας δυνάμεις, ἀγαθότητα καὶ ἐξουσίαν· καὶ ἀγαθότητι μὲν τὸ πᾶν γεγεννηκέναι, ἐξουσίᾳ δὲ τοῦ γεννηθέντος ἄρχειν. τρίτον δὲ συνάγοντ' *, ἀμφοῖν μέσον, εἶναι λόγον· λόγῳ γὰρ καὶ ἄρχοντα καὶ ἀγαθὸν εἶναι τὸν θεόν.

489 Leg. Alleg. III, 73. p. 128. *Εἰκότως γὰρ οὐδεὶς — — περὶ τῆς φύσεως αὐτοῦ* (sc. *τοῦ θεοῦ*) *διαγνῶναι δύναται, ἀλλ' ἀγαπητὸν ἐὰν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ δυνηθῶμεν, ὅπερ ἦν τοῦ ἑρμηνέως λόγου.*

Cf. de Somn. I, 11. p. 630; Quod Deus Immut. 1. p. 273; de Conf. Ling. 20. p. 419. Mirum quantum etiam ab hac parte fluctuat, interdum ipsum deum cognosci posse affirmans, v. nr. 485., interdum ne intelligibiles quidem dei potestates, deumque non posse nisi in mundo sensibili cognosci statuens. Quae nostro loco exhibetur sententia arctissime coniuncta est cum eo, quod nos ad deum non penetrare posse nisi per Λόγον arbitrabatur.

490 Quod Deus Immut. 10. p. 279. *Ἐξαίρετον οὗτος* (sc. *ὁ ἄνθρωπος*) *γέρας ἔλαχε, διάνοιαν, ᾗ τὰς ἁπάντων φύσεις σωμάτων τε ὁμοῦ καὶ πραγμάτων εἴωθε καταλαμβάνειν. — — τοῦτο τῆς ψυχῆς τὸ εἶδος οὐκ ἐκ τῶν αὐτῶν στοιχείων, ἐξ ὧν τὰ ἄλλα ἀπετελεῖτο, διεπλάσθη, καθαρωτέρας δὲ καὶ ἀμείνονος ἔλαχε τῆς οὐσίας, ἐξ ἧς αἱ θεῖαι φύσεις ἐδημιουργοῦντο. Παρ' ὃ καὶ μόνον τῶν ἐν ἡμῖν εἰκότως ἄφθαρτον ἔδοξεν εἶναι διάνοια. μόνην γὰρ αὐτὴν ὁ γεννήσας πατὴρ ἐλευθερίας ἠξίωσε καὶ τὰ τῆς ἀνάγκης ἀνεὶς δεσμὰ ἄφετον εἴασε, δωρησάμενος αὐτῇ τοῦ πρεπωδεστάτου καὶ οἰκείου κτήματος αὐτῷ* [a], *τοῦ ἑκουσίου, μοῖραν, ἣν ἠδύνατο δέξασθαι. — — τῶν μὲν γὰρ ἄλλων φυτῶν τε*

*) Ita Mss. Edd. pr. συναγωγόν. Cod. A. συνάγοντες. Markl. coni. συνάρωγον.

καὶ ζῴων οὔτε αἱ εὐφορίαι ἐπαινεταί, οὔτε αἱ κακοπραγίαι ψεκταί· τὰς γὰρ ἐφ' ἑκάτερα κινήσεις καὶ μεταβολὰς ἀπροαιρέτους καὶ ἀκουσίους ἔλαβον· μόνη δὲ ἡ ἀνθρώπου ψυχὴ δεξαμένη παρὰ θεοῦ τὴν ἑκούσιον κίνησιν καὶ κατὰ τοῦτο ὁμοιωθεῖσα αὐτῷ, χαλεπῆς καὶ ἀργαλεωτάτης δεσποίνης, τῆς ἀνάγκης, ὡς οἷόν τε ἦν ἐλευθερωθεῖσα κατηγορίας ἂν δεόντως τυγχάνοι, ὅτι τὸν ἐλευθερώσαντα οὐ περιέπει. τοιγάρτοι τὴν κατὰ ἀπελευθέρων ἀχαρίστων ἀπαραίτητον δίκην ὀρθότατα τίσει [b]. — — *εἰργάσατο γὰρ* (sc. *ὁ θεὸς*) *αὐτὸν* (sc. *τὸν ἄνθρωπον*) *ἄφετον καὶ ἐλεύθερον ἑκουσίοις καὶ προαιρετικαῖς χρησάμενον ταῖς ἐνεργείαις πρὸς τήνδε τὴν χρείαν, ἵνα ἐπιστάμενος ἀγαθά τε αὖ καὶ κακὰ καὶ καλῶν καὶ αἰσχρῶν λαμβάνων ἔννοιαν καὶ δικαίοις καὶ ἀδίκοις καὶ ὅλως τοῖς ἀπ' ἀρετῆς καὶ κακίας καθαρῶς ἐπιβάλλων αἱρέσει μὲν τῶν ἀμεινόνων, φυγῇ δὲ τῶν ἐναντίων χρῆται.*

a) In libertate et ratione imaginem dei, quae insit in homine, cerni existimat; de Plant. Noe 2. p. 336; de Mund. Opif. 23. p. 16. *ἡ δ' εἰκὼν λέλεκται κατὰ τὸν τῆς ψυχῆς ἡγεμόνα, νοῦν.* — b) Ita et Alleg. Leg. I, 13. p. 50. hominem liberum esse ponitur, ut possit esse iustitia puniens dei.

Neque tamen ita haec voluntatis libertas accipienda, ut tollatur persuasio de bonis omnibus a deo promanantibus; quin etiam ipsi homines mali a deo repetuntur, h. e. ab ira dei. Quod Deus Immut. 15. p. 283. *οἱ μὲν φαῦλοι θυμῷ γεγόνασι θεοῦ, οἱ δ' ἀγαθοὶ χάριτι*, ubi tamen adiicitur iram dei non posse dici nisi *τροπικώτερον*, ut significetur necessitas imperfecti, quod remaneat in mundo per deum creato. Sed in promtu est quam difficile fuerit Philoni libertatem hominis conciliare cum generalibus istis, quae ceterum sequebatur, principiis.

De Gigant. 13. p. 271. *Βούλεται δὲ* (sc. *ὁ νομο-* 491
θέτης) *ἐκεῖνό σοι παραστῆσαι, ὅτι οἱ μὲν γῆς, οἱ δὲ οὐρανοῦ, οἱ δὲ θεοῦ γεγόνασιν ἄνθρωποι. γῆς μὲν οἱ θηρευταὶ τῶν σώματος ἡδονῶν ἀπόλαυσίν τε καὶ χρῆσιν ἐπιτηδεύοντες αὐτῶν καὶ πορισταὶ τῶν συντεινόντων εἰς ἑκάστην· οὐρανοῦ δὲ ὅσοι τεχνῖται καὶ ἐπιστή-*

μονες καὶ φιλομαθεῖς· τὸ γὰρ οὐράνιον τῶν ἐν ἡμῖν ὁ νοῦς [a]· νοῦς δὲ τῶν κατ' οὐρανὸν ἑκάστων τὰ ἐγκύκλια καὶ τὰς ἄλλας ἁπαξαπάσας ἐπιτηδεύει τέχνας, παραθήγων καὶ ἀκονῶν ἔτι τε γυμνάζων καὶ συγκροτῶν ἐν τοῖς νοητοῖς αὐτόν· θεοῦ δὲ ἄνθρωποι ἱερεῖς καὶ προφῆται, οἵτινες οὐκ ἠξίωσαν πολιτείας τῆς παρὰ τῷ κόσμῳ τυχεῖν καὶ κοσμοπολῖται γενέσθαι, τὸ δὲ αἰσθητὸν πᾶν ὑπερκύψαντες εἰς τὸν νοητὸν κόσμον μετανέστησαν κἀκεῖθι ᾤκησαν ἐγγραφέντες ἀφθάρτων * ἀσωμάτων ἰδεῶν πολιτείᾳ. Leg. Alleg. III, 14. p. 96. Ὅταν μέντοι διὰ πάντων ἡ ψυχὴ καὶ λόγων καὶ ἔργων ἐξαπλωθῇ καὶ ἐκθειασθῇ, παύονται τῶν αἰσθήσεων αἱ φωναὶ καὶ πάντες οἱ ὀχληροὶ καὶ δυσώνυμοι ἦχοι. φωνεῖ γὰρ καὶ καλεῖ τὸ μὲν ὁρατὸν τὴν ὅρασιν ἐφ' ἑαυτό, ἡ δὲ φωνὴ τὴν ἀκοήν, ὁ δὲ ἀτμὸς τὴν ὄσφρησιν καὶ συνόλως τὸ αἰσθητὸν τὴν αἴσθησιν ἐφ' ἑαυτὸ προσκαλεῖται. ταῦτα δὲ πάντα παύεται ὅταν ἐξελθοῦσα τὴν ψυχῆς πόλιν [b] ἡ διάνοια θεῷ τὰς ἑαυτῆς πράξεις καὶ διανοήσεις ἀνάψῃ. De Migr. Abr. 9. p. 443. Ἀλλὰ πρῶτον ἐκεῖνό [c] σοι βούλεται παραστῆσαι, ὅτι ἕτερος νηπίων καὶ ἕτερος τελείων χῶρός ἐστιν, ὁ μὲν ὀνομαζόμενος ἄσκησις, ὁ δὲ καλούμενος σοφία [d]· ἔπειτα ὅτι τὰ κάλλιστα τῶν ἐν τῇ φύσει ὁρατὰ μᾶλλόν ἐστιν ἢ κτητά. κτήσασθαι μὲν γὰρ τῆς θειοτέρας μοίρας λαχόντα πῶς ἔνεστιν; ἰδεῖν δ' οὐκ ἀδύνατον, ἀλλ' οὐχ ἅπασιν· εἴη δ' ἂν μόνῳ τῷ καθαρωτάτῳ καὶ ὀξυωπεστάτῳ γένει, ᾧ τὰ ἴδια ἐπιδεικνύμενος ὁ τῶν ὅλων πατὴρ ἔργα μεγίστην πασῶν χαρίζεται δωρεάν. θεωρητικοῦ γὰρ τίς ἀμείνων βίος ἢ μᾶλλον οἰκειούμενος λογικῷ;

a) Alibi νοῦς appellatur θεοειδής, de Spec. Legg. 36. p. 333; quo pertinet quod ipse deus νοῦς appellatur. Adde quod ἡ διάνοια dicitur τὸ θειότατον τῶν ἐν ἡμῖν. Quod Det. Pot. In-

*) Mang. mal. ἀφθάρτῳ vel ἀφθάρτων καί. Cod. Vat. ἀφθάρτων σωμάτων ἰδέαις.

sid. 9. p. 197. Contra Genesin II, 7. respiciens, Leg. Alleg. I, 13. p. 50. *Τρία γάρ*, inquit, *εἶναι δεῖ, τὸ ἐμπνέον, τὸ δεχόμενον, τὸ ἐμπνεόμενον. τὸ μὲν οὖν ἐμπνέον ἐστὶν ὁ θεός, τὸ δὲ δεχόμενον ὁ νοῦς, τὸ δ' ἐμπνεόμενον τὸ πνεῦμα.* Verum ut sermo Philonis sibi constet non desiderandum. — b) Cf. Exod. IX, 29. — c) Dicit hunc locum, Deut. XXXIV, 4. *ἔδειξα τοῖς ὀφθαλμοῖς σου καὶ ἐκεῖ οὐκ εἰσελεύσῃ.* — d) Exercitatione itur ad sapientiam, illa igitur hac infirmior est. Omnino tria virtutis genera esse dicit, virtutem, quae procedat ex scientia i. e. humana, et virtutem, quae comparatur exercitatione, et eam denique, quae datur divinitus: hanc unam voluit consummatam esse; de Nom. Mutat. 14. p. 591 sq. *Ἡ μὲν διδακτὴ ἀρετὴ καὶ ἀσκητικὴ δέχονται τὰ πρὸς βελτίωσιν· ἐφίεται γὰρ δὴ ὁ μὲν διδασκόμενος ἐπιστήμης ὧν ἀγνοεῖ, ὁ δ' ἀσκήσει χρώμενος στεφάνων καὶ τῶν προκειμένων ἄθλων φιλοπόνῳ καὶ φιλοθεάμονι ψυχῇ. τὸ δ' αὐτοδίδακτον καὶ αὐτομαθὲς γένος, ἅτε φύσει μᾶλλον ἢ ἐπιτηδεύσει συνιστάμενον, ἐξ ἀρχῆς ἴσον καὶ τέλειον καὶ ἄρτιον ἠνέχθη μηδενὸς ἐνδέοντος τῶν εἰς πλήρωσιν ἀριθμοῦ.* Virtus ex scientia nata deterior ei esse videbatur quam virtus ex exercitatione, sed illam esse huius praeparationem necessariam; de Congr. Erud. Grat. 13. p. 528 sq. *Ἀναγκαῖον γὰρ τοῖς παραγγέλμασιν ἀρετῆς τὸν μανθάνοντα πειθαρχεῖν. οὐ πάντες δὲ πειθαρχοῦσιν, ἀλλ' ὅσοις σφοδρὸς ἔρως ἐντέτηκεν ἐπιστήμης. — — δυνατοὶ μὲν γὰρ εἰπεῖν, ἀδύνατοι δέ εἰσι πράττειν τὰ βέλτιστα.* De Somn. I, 27. p. 646. *τὸ γὰρ ἀσκήσει ἔκγονον τοῦ μαθήσει.* Inde derivatur ordo virtutum, qui est Aristotelico ordini prorsus contrarius; qui nihilo secius haud semel cum Aristotelico confunditur. Exercitatione id agitur, ut *τὰ πάθη* prorsus ex animo eradicentur. Leg. Alleg. III, 45. p. 112 sq. *Μωυσῆς δὲ ὅλον τὸν θυμὸν ἐκτέμνειν καὶ ἀποκόπτειν οἴεται δεῖν τῆς ψυχῆς, οὐ μετριοπάθειαν ἀλλὰ συνόλως ἀπάθειαν ἀγαπῶν.* Ipsa voluptas, ad quam natura ferimur, exstirpanda est, quia etiam hac implicamur materiae; ib. 48. p. 115.

De Somn. I, 23. p. 643. Σπούδασον οὖν, ὦ ψυχή, 492
θεοῦ οἶκος γενέσθαι, ἱερὸν ἅγιον, καὶ ἰσχυρὰ μὲν ἐξ ἀσθενεστάτης, ἐκ δὲ ἀδυνάτου δυνατὴ καὶ συνετὴ ἐξ ἀφραινούσης, εὐλογιστοτάτη δὲ ἐκ παραπαιούσης [a]. Ἴσως δὲ καὶ τὸν ἑαυτοῦ βίον ὁ ἀσκητὴς φαντασιοῦται κλίμακι ἐοικότα· φύσει γὰρ ἀνώμαλον πρᾶγμα ἄσκησις, τοτὲ μὲν προϊοῦσα εἰς ὕψος τοτὲ δὲ ὑποστρέφουσα πρὸς τοὐναντίον, καὶ τοτὲ μὲν καθάπερ ναῦς εὐπλοίᾳ

τοτὲ δὲ δυσπλοίᾳ χρωμένη. ἐστερήμενος[b] γάρ, ὥς ἔφη τις, τῶν ἀσκητῶν ὁ βίος, ἄλλοτε μὲν ζῶν καὶ ἐγρηγορὼς ἄλλοτε δὲ τεθνεὼς ἢ κοιμώμενος. καὶ τάχα οὐκ ἀπὸ σκοποῦ τοῦτο λέγεται· σοφοὶ μὲν γὰρ τὸν ὀλύμπιον καὶ οὐράνιον χῶρον ἔλαχον οἰκεῖν, ἄνω φοιτᾶν ἀεὶ μεμαθηκότες, κακοὶ δὲ τοὺς ἐν ᾅδου μυχοὺς ἐξ ἀρχῆς ἄχρι τέλους ἀποθνήσκειν ἐπιτετηδευκότες καὶ εἰς γῆρας ἐκ σπαργάνων φθορᾶς ἐθάδες ὄντες. οἱ δ' ἀσκηταί, μεθόριοι γὰρ τῶν ἄκρων εἰσίν, ἄνω καὶ κάτω πολλάκις ὡς ἐπὶ κλίμακος βαδίζουσιν, ἢ ὑπὸ τῆς κρείττονος μοίρας ἀνελκόμενοι ἢ ὑπὸ τῆς χείρονος ἀντισπώμενοι, μέχρις ἂν ὁ τῆς ἁμίλλης καὶ διαμάχης ταύτης βραβευτὴς θεὸς ἀναδῷ τὰ βραβεῖα τάξει τῇ βελτίονι τὴν ἐναντίαν εἰς ἅπαν καθελών.[c]

a) Animus ei videbatur perturbationibus primitus obnoxius esse, quibus continuata demum exercitatione superior evadere posset; de Congr. Erud. Gr. 15. p. 531. Ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς γενέσεως ἡμῶν ἡ ψυχὴ συντρόφοις τοῖς πάθεσι μόνοις χρῆται, λύπαις, ἀλγηδόσι, πτοίαις, ἐπιθυμίαις, ἡδοναῖς, ἃ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἐπ' αὐτὴν ἔρχεται, μήπω τοῦ λογισμοῦ βλέπειν δυναμένου τά τε ἀγαθὰ καὶ κακὰ καὶ ᾗ διαφέρει ταῦτα ἀλλήλων ἀκριβοῦν, ἀλλ' ἔτι νυστάζοντος καὶ ὡς ἐν ὕπνῳ βαθεῖ καταμεμυκότος. χρόνου δὲ προϊόντος ὅταν ἐκβαίνοντες τῆς παιδικῆς ἡλικίας μειρακιοῦσθαι μέλλωμεν, τὸ δίδυμον στέλεχος εὐθὺς ἐκ μιᾶς, ἀρετὴ καὶ κακία, φύεται ῥίζης, καὶ ποιούμεθα μὲν τὴν κατάληψιν ἀμφοῖν, αἱρούμεθα δὲ πάντως τὴν ἑτέραν, οἱ μὲν εὐφυεῖς ἀρετήν, κακίαν δ' οἱ ἐναντίοι. Cf. de Sacrif. Ab. 4. p. 166. — b) Alluditur ad Hom. Od. XI, 3. — c) Felicitatem ponit in pace animi et ἀναπαύσει ἐν θεῷ. De Ebriet. 18. p. 368; de Prof. 31. p. 572; Fragm. p. 669. ed. Mangey. Μία ἀνάπαυσις ψυχῆς ἐστὶν ἡ κρατίστη εἰς τὸν ἱερὸν τοῦ ὄντος πόθον ἡγεμόνι χρῆσθαι θεῷ καὶ βουλευμάτων καὶ λόγων καὶ πράξεων. — πέρας εὐδαιμονίας τὸ ἀκλινῶς καὶ ἀῤῥεπῶς ἐν μόνῳ θεῷ στῆναι. Eo revocanda splendida illa laus, qua ornat vitam theoreticam vel potius contemplativam; v. nr. 491. extr.; quae laus cumulatur in libro de vita contemplativa, ubi concelebratur vita Therapeutarum, qui bonis externis penitus repudiatis solitariam vitam elegerant et omne tempus in dei contemplatione ponebant, inque precationibus et canticis sacris, et bibliis sacris volvendis; v. impr. c. 3. p. 474 sq.

Leg. Alleg. III, 9. p. 93. Ὁ γὰρ ἀποδιδράσκων θεὸν καταφεύγει εἰς ἑαυτόν. δυοῖν γὰρ ὄντοιν, τοῦ τε τῶν ὅλων νοῦ, ὅς ἐστι θεός, καὶ τοῦ ἰδίου, ὁ μὲν φεύγων ἀπὸ τοῦ καθ' αὐτὸν καταφεύγει ἐπὶ τὸν συμπάντων. ὁ δὲ νοῦν τὸν ἴδιον ἀπολείπων ὁμολογεῖ μηδὲν εἶναι τὰ κατὰ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν, ἅπαντα δὲ προσάπτει θεῷ· ὁ δὲ πάλιν ἀποδιδράσκων θεὸν τὸν μὲν οὐδενὸς αἴτιόν φησιν εἶναι, τῶν δὲ γινομένων ἁπάντων ἑαυτόν. λέγεται γοῦν παρὰ πολλοῖς ὅτι τὰ ἐν τῷ κόσμῳ πάντα φέρεται χωρὶς ἡγεμόνος ἀπαυτοματίζοντα, τέχνας δὲ καὶ ἐπιτηδεύματα καὶ νόμους καὶ ἔθη καὶ πολιτικὰ καὶ ἴδια καὶ κοινὰ δίκαια πρός τε ἀνθρώπους καὶ πρὸς τὰ ἄλογα ζῷα ἔθετο μόνος ὁ ἀνθρώπινος νοῦς. ἀλλ' ὁρᾷς, ὦ ψυχή, τῶν δοξῶν τὸ παράλογον. ἡ μὲν γὰρ τὸν ἐπὶ μέρους, τὸν γεννητὸν καὶ θνητὸν ἀπολιποῦσα τὸν τῶν ὅλων καὶ ἀγέννητον καὶ ἄφθαρτον ἐπιγράφεται ὄντως *· ἡ δὲ πάλιν θεὸν ἀποδοκιμάζουσα τὸν μηδ' αὑτῷ βοηθῆσαι ἱκανὸν νοῦν σύμμαχον ἐπισπᾶται πλημμελῶς. 10. — — θεοῦ γὰρ τὰ πάντα κτήματα, ὥστε ὁ ἑαυτῷ τι προσνέμων τὰ ἑτέρου νοσφίζεται καὶ πληγὴν ἔχει παγχάλεπον καὶ δυσίατον, οἴησιν, πρᾶγμα ἀμαθίας καὶ ἀπαιδευσίας συγγενές. 493

2. Apollonius Tyanensis.

Suidas. Ἀπολλώνιος Τυανεύς, φιλόσοφος. — — ἤκμαζε μὲν ἐπὶ Κλαυδίου καὶ Γαΐου καὶ Νέρωνος καὶ μέχρι Νέρβα, ἐφ' οὗ καὶ μετήλλαξεν. ἐσιώπησε δὲ κατὰ Πυθαγόραν πέντε ἔτη [a]. εἶτα ἀπῆρεν εἰς Αἴγυπτον, ἔπειτα εἰς Βαβυλῶνα πρὸς τοὺς Μάγους κἀκεῖθεν ἐπὶ τοὺς Ἄραβας, καὶ συνῆξεν ἐκ πάντων τὰ μυρία καὶ περὶ αὐτοῦ θρυλλούμενα μαγγανεύματα [b]. συνέταξε δὲ 494

*) „Melius δεόντως, opponitur enim τῷ πλημμελῶς." Mangey.

τοσαῦτα· Τελετὰς ἢ περὶ Θυσιῶν, Διαθήκην, Χρησμούς, Ἐπιστολάς, Πυθαγόρου βίον.[e]

a) Institutus esse dicitur ab Euxeno Pythagoreo, sed magistrum abstinentia et ceteris Pythagoreorum virtutibus longe superasse. Philostr. V. Apoll. I, 7; 8; 14. Pythagoreorum placita ac disciplinam tunc apud multos denuo invaluisse iam supra memoravimus; nr. 450. not. Cruenta sacrificia aspernabatur, praeeunte Pythagora, ib. I, 31.; sed tamen ultra praecepta Pythagorae progressus ne matrimonium quidem sequendum esse putabat, quippe officiens temperantiae. Numerorum doctrinam symbolicam, quae eadem aetate exemplo Pythagoreorum tradebatur a Moderato, postea a Theone Smyrnaeo et Nicomacho, Apollonius non tanti fecisse videtur; ib. III, 30. — b) De quibus multa narrat Philostratus in Vita Apollonii, quam scripsit ad ambiguam fidem Damidis; v. Philostr. Vit. Apoll. I, 2, 3. Philostratus miracula Apollonii non a magicis artibus repetenda esse affirmat, sed a sapientia eius intimaque, qua cum diis coniunctus fuerit, caritate; ib. I, 2; V, 12. — c) Epistolae sine dubio suppositae sunt. Vita Pythagorae passim exscripta est a Porphyrio, V. Pyth. 2., et Iamblicho, V. Pyth. 254. Libri περὶ θυσιῶν mentio iniicitur etiam apud Philostr. V. Apoll. III, 41; IV, 19.; fragmentum exstat apud Euseb. Pr. Ev. IV, 13, Demonstr. Ev. III, 3. p. 105., quod apponitur loco sequenti.

495 Apollonius ap. Euseb. Pr. Ev. IV, 13. Οὕτως τοίνυν μάλιστα ἂν τις οἶμαι τὴν προσήκουσαν ἐπιμέλειαν ποιοῖτο τοῦ θείου τυγχάνοι τε αὐτόθεν ἵλεώ τε καὶ εὐμενοῦς αὐτοῦ παρ᾽ ὁντιναοῦν μόνος ἀνθρώπων, εἰ θεῷ μέν, ὃν δὴ πρῶτον ἔφαμεν, ἑνί τε ὄντι καὶ κεχωρισμένῳ* πάντων, μεθ᾽ ὃν γνωρίζεσθαι τοὺς λοιποὺς ἀναγκαῖον, μὴ θύοι τι τὴν ἀρχήν, μήτε ἀνάπτοι πῦρ, μήτε καθόλου τι τῶν αἰσθητῶν ἐπονομάζοι· δεῖται γὰρ οὐδενός, οὐδὲ** παρὰ τῶν κρειττόνων ἤπερ ἡμεῖς, οὐδ᾽ ἔστιν ὃ τὴν ἀρχὴν γῆ*** ἀνίησι φυτὸν ἢ τρέφει ζῶον ἢ ἀήρ, ᾧ μὴ πρόσεστί † γέ τι μίασμα· μόνῳ δὲ

*) Vulgo ἑνὶ δὲ ὄντι κεχωρισμένῳ. Refinximus ex loco parallelo, Demonstr. Ev. III, 3. p. 105. — **) Vulgo οὔτε. Ref. ex l. parall. — ***) V. ἀνίησι γῆ. Ref. ex l. parall. — †) V. ὃ μὴ πρὸς αὐτόν γέ τι μίασμα. Loc. parall. ᾧ οὐ πρόσεστί γε μίασμα.

χρῷτο πρὸς αὐτὸν ἀεὶ τῷ κρείττονι λόγῳ, λέγω δὲ τῷ μὴ διὰ στόματος ἰόντι· παρὰ δὲ τοῦ καλλίστου τῶν ὄντων διὰ τοῦ καλλίστου τῶν ἐν ἡμῖν αἰτοίη** τἀγαθά. νοῦς δέ ἐστιν οὗτος ὀργάνου μὴ δεόμενος.*

3. Plutarchus.

Suidas. *Πλούταρχος Χαιρωνεὺς τῆς Βοιωτίας, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Τραϊανοῦ τοῦ Καίσαρος χρόνων καὶ ἔτι πρόσθεν*[a]. *μεταδοὺς δὲ αὐτῷ Τραϊανὸς τῆς τῶν ὑπάτων ἀξίας προσέταξε μηδένα τῶν κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα ἀρχόντων παρὲξ τῆς αὐτοῦ γνώμης τι διαπράττεσθαι*[b]. *ἔγραψε δὲ πολλά.*[c] 496

a) Sub Nerone audiebat Ammonium. De *Eἰ* ap. Delph. 1. — b) Georg. Sync. Chronogr. p. 349 B. *Πλούταρχος Χαιρωνεὺς φιλόσοφος ἐπιτροπεύειν Ἑλλάδος ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος κατεστάθη γηραιός*, de quo potest dubitari. Ex ipso Plutarcho constat eum senem sacerdotio Apollinis Pythici ornatum fuisse. An Seni sit ger. Resp. 17. — c) Ut plurimum disserit de moribus et de virtute, eoque omnem philosophiam revocandam esse existimat. De Prof. in Virt. 7; de Lib. Educ. 10. Solet tamen et de diis et rebus divinis disputare, ad exemplum magistri Ammonii. De *Eἰ* ap. Delph. 1 sqq. In ceteris Platonem et Aristotelem promiscue sequitur.

De Is. et Os. 45. *Οὔτε γὰρ ἐν ἀψύχοις σώμασι τὰς τοῦ παντὸς ἀρχὰς θετέον, ὡς Δημόκριτος καὶ Ἐπίκουρος, οὔτ' ἀποίου δημιουργὸν ὕλης ἕνα λόγον καὶ μίαν πρόνοιαν, ὡς οἱ Στωικοί, περιγινομένην ἁπάντων καὶ κρατοῦσαν. ἀδύνατον γὰρ ἢ φλαῦρον ὁτιοῦν ὅπου πάντων***, ἢ χρηστὸν ὅπου μηδενὸς ὁ θεὸς αἴτιος, ἐγγενέσθαι. — — διὸ καὶ παμπάλαιος αὕτη κάτεισιν ἐκ θεολόγων καὶ νομοθετῶν εἴς τε ποιητὰς καὶ φιλοσόφους δόξα, τὴν ἀρχὴν ἀδέσποτον ἔχουσα, τὴν δὲ πίστιν ἰσχυρὰν καὶ δυσεξάλειπτον, οὐκ ἐν λόγοις μόνον* 497

*) Vulgo *καὶ παρὰ τοῦ καλλίστου*. Refinximus ex loco parallelo. — **) Loc. parall. *καλλίστου τοῦ ἐν ἡμῖν δόντι τὰ ἀγαθά*. — ***) Ita Wyttenb. Vulg. *γὰρ ἢ καὶ* et *ὁμοῦ*.

οὐδὲ ἐν φήμαις, ἀλλὰ ἔν τε τελεταῖς ἔν τε θυσίαις καὶ βαρβάροις καὶ Ἕλλησι πολλαχοῦ περιφερομένην [a], ὡς οὔτ' ἄνουν καὶ ἄλογον καὶ ἀκυβέρνητον αἰωρεῖται τῷ αὐτομάτῳ τὸ πᾶν, οὔτε εἷς ἐστιν ὁ κρατῶν καὶ κατευθύνων ὥσπερ οἴαξιν ἤ τισι πειθηνίοις χαλινοῖς λόγος, ἀλλὰ πολλὰ καὶ μεμιγμένα κακοῖς καὶ ἀγαθοῖς· μᾶλλον δὲ μηδὲν ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν ἄκρατον ἐνταῦθα τῆς φύσεως φερούσης, οὐ δυεῖν πίθων εἷς ταμίας ὥσπερ νάματα τὰ πράγματα καπηλικῶς διανέμων ἀνακεράννυσιν ἡμῖν, ἀλλ' ἀπὸ δυεῖν ἐναντίων ἀρχῶν καὶ δυεῖν ἀντιπάλων δυνάμεων, τῆς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ καὶ κατ' εὐθεῖαν ὑφηγουμένης, τῆς δ' ἔμπαλιν ἀναστρεφούσης καὶ ἀνακλώσης, ὅ τε βίος μικτὸς ὅ τε κόσμος, εἰ καὶ μὴ πᾶς, ἀλλ' ὁ περίγειος οὗτος καὶ μετὰ σελήνην [b], ἀνώμαλος καὶ ποικίλος γέγονε καὶ μεταβολὰς πάσας δεχόμενος. εἰ γὰρ οὐθὲν ἀναιτίως πέφυκε γενέσθαι, αἰτίαν δὲ κακοῦ τἀγαθὸν οὐκ ἂν παράσχοι, δεῖ γένεσιν ἰδίαν καὶ ἀρχὴν ὥσπερ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ τὴν φύσιν ἔχειν. [c]

a) Antiqui theologi Plutarcho pro antiquissimis philosophis habentur. De Anim. Procr. 33. οἵ τε πάλαι θεολόγοι πρεσβύτατοι φιλοσόφων ὄντες. Censet retinendum esse patrium deorum cultum, antiquitus receptum. Amat. 12. Ἀρκεῖ γὰρ ἡ πάτριος καὶ παλαιὰ πίστις, ἧς οὐκ ἔστιν εἰπεῖν οὐδ' ἀνευρεῖν τεκμήριον ἐναργέστερον. — — ἐὰν ἐφ' ἑνὸς ταράττηται καὶ σαλεύηται τὸ βέβαιον αὐτῆς καὶ νενομισμένον, ἐπισφαλὴς γίνεται πᾶσι καὶ ὕποπτος. Simul tamen ad illam religionum commixtionem proclivis est, quae illa aetate vulgatissima erat. De Is. et Os. 67. Θεοὺς ἐνομίσαμεν οὐχ ἑτέρους παρ' ἑτέροις, οὐδὲ βαρβάρους καὶ Ἕλληνας οὐδὲ νοτίους καὶ βορείους· ἀλλ' ὥσπερ ἥλιος καὶ σελήνη καὶ οὐρανὸς καὶ γῆ καὶ θάλασσα κοινὰ πᾶσιν, ὀνομάζεται δ' ἄλλως ὑπ' ἄλλων, οὕτως ἑνὸς λόγου τοῦ ταῦτα κοσμοῦντος καὶ μιᾶς προνοίας ἐπιτροπευούσης καὶ δυνάμεων ὑπουργῶν ἐπὶ πάντας τεταγμένων ἕτεραι παρ' ἑτέροις κατὰ νόμους γεγόνασι τιμαὶ καὶ προσηγορίαι. Neque vero non purgandas esse has religiones existimat maximeque instat superstitionibus, quae animos hominum impleant servili metu stupidaque obsequentia, ut ipse atheismus ei sit superstitione probatior. De Superst. 11. Οὐκ οἴεται θεοὺς εἶναι ὁ ἄθεος· ὁ δὲ δεισιδαίμων οὐ βούλεται, πιστεύει δὲ ἄκων· ἀπιστεῖν γὰρ

φοβεῖται. Propterea philosophiam interpretem traditionum rituumque sacrorum esse dicit. De Is. et Os. 68. Διὸ δεῖ μάλιστα πρὸς ταῦτα λόγον ἐκ φιλοσοφίας μυσταγωγὸν ἀναλαβόντας ὁσίως διανοεῖσθαι τῶν λεγομένων καὶ δρωμένων ἕκαστον· ἵνα μή — —, ἃ καλῶς οἱ νόμοι περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς ἑορτὰς ἔταξαν, ἑτέρως ὑπολαμβάνοντες ἐξαμάρτωμεν. — b) Haec exceptio est, quam alias non probat. De Anim. Procr. 28. τῆς δὲ διπλῆς κοινωνίας ταύτης (sc. τοῦ παθητικοῦ καὶ τοῦ νοῦ) οὐδὲ ἡ περὶ τὸν οὐρανὸν ἀπήλλακται φύσις. — c) Impugnat doctrinam, quam dicit Stoicorum esse, qua ponitur mundi fundamentum esse solus deus et materia ἄποιος, unde consequeretur ut nulla causa mali esset. De Anim. Procr. 6. Αἱ γὰρ Στωικαὶ καταλαμβάνουσιν ἡμᾶς ἀπορίαι τὸ κακὸν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἀναιτίως καὶ ἀγεννήτως ἐπεισάγοντας· ἐπεὶ τῶν γ' ὄντων οὔτε τὸ ἀγαθὸν οὔτε τὸ ἄποιον εἰκός ἐστιν οὐσίαν κακοῦ καὶ γένεσιν παρασχεῖν. Cf. adv. Stoic. 34. Ipse alterum principium, ex quo mundus per deum creatur, duplicem naturam habere censet, et eam, quae nondum formata est, habet tamen facultatem formae divinaeque potestatis in se admittendae, et eam, qua est substantia animans, quae peculiari quadam motione eaque inordinata renitatur bono. Quaest. Plat. IV. Ἦ τὸ πολλάκις ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ἀληθές ἐστιν; ἡ μὲν γὰρ ἄνους ψυχὴ καὶ τὸ ἄμορφον σῶμα συνυπῆρχον ἀλλήλοις ἀεὶ καὶ οὐδέτερον αὐτῶν γένεσιν ἔσχεν οὐδ' ἀρχήν. De An. Procr. 5. ἀκοσμία γὰρ ἦν τὰ πρὸ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως· ἀκοσμία δὲ οὐκ ἀσώματος οὐδ' ἀκίνητος οὐδ' ἄψυχος, ἀλλ' ἄμορφον μὲν καὶ ἀσύστατον τὸ σωματικόν, ἔμπληκτον δὲ καὶ ἄλογον τὸ κινητικὸν ἔχουσα· τοῦτο δ' ἦν ἀναρμοστία ψυχῆς οὐκ ἐχούσης λόγον· ὁ γὰρ θεὸς οὔτε σῶμα τὸ ἀσώματον οὔτε ψυχὴν τὸ ἄψυχον ἐποίησεν, ἀλλ' ὥσπερ ἁρμονικὸν ἄνδρα καὶ ῥυθμικὸν οὐ φωνὴν ποιεῖν οὐδὲ κίνησιν, ἐμμελῆ δὲ φωνὴν καὶ κίνησιν εὔρυθμον ἀξιοῦμεν, οὕτως ὁ θεὸς οὔτε τοῦ σώματος τὸ ἁπτὸν καὶ ἀντίτυπον, οὔτε τῆς ψυχῆς τὸ φανταστικὸν καὶ κινητικὸν αὐτὸς ἐποίησεν· ἀμφοτέρας δὲ τὰς ἀρχὰς παραλαβών, τὴν μὲν ἀμυδρὰν καὶ σκοτεινήν, τὴν δὲ ταραχώδη καὶ ἀνόητον, ἀτελεῖς δὲ τοῦ προσήκοντος ἀμφοτέρας καὶ ἀορίστους, ἔταξε καὶ διεκόσμησε καὶ συνήρμοσε τὸ κάλλιστον ἀπεργασάμενος καὶ τελειότατον ἐξ αὐτῶν ζῷον. Quapropter haec causa secundaria appellatur et πολλὰ τῷ θεῷ δυσμαχοῦσα καὶ ἀφηνιάζουσα, ib. 6., revocaturque ad malam animam, quam posuerit Plato ante mundum esse; de Is. et Os. 48; cf. de An. Procr. 6; 8; 9. Ad hoc placitum, inesse in mundo malum principium animans, redit etiam doctrina de malis daemonibus, qui hominibus potentiores sint, sed in

quibus divinum nonnisi impure inest et cum prava natura commixtum; de Is. et Os. 25 sqq.; de Def. Orac. 14.

498 De Is. et Os. 49. *Μεμιγμένη γὰρ ἡ τοῦδε τοῦ κόσμου γένεσις καὶ σύστασις ἐξ ἐναντίων, οὐ μὴν ἰσοσθενῶν δυνάμεων, ἀλλὰ τῆς βελτίονος τὸ κράτος ἐστίν· ἀπολέσθαι δὲ τὴν φαύλην παντάπασιν ἀδύνατον, πολλὴν μὲν ἐμπεφυκυῖαν τῷ σώματι, πολλὴν δὲ τῇ ψυχῇ τοῦ παντὸς καὶ πρὸς τὴν βελτίονα ἀεὶ* δυσμαχοῦσαν.*

499 De Virtute Mor. 3. *Ἔοικε δὲ λαθεῖν τοῦτο τοὺς** ἅπαντας*[a], *ἡ διττὸς ἡμῶν ὡς ἀληθῶς ἕκαστός ἐστι καὶ σύνθετος· τὴν γὰρ ἑτέραν διπλόην οὐ κατεῖδον, ἀλλὰ τὴν ψυχῆς καὶ σώματος μῖξιν ἐμφανεστέραν οὖσαν· ὅτι δὲ αὐτῆς ἐστι τῆς ψυχῆς ἐν ἑαυτῇ σύνθετόν τι καὶ διφυὲς καὶ ἀνόμοιον, ὥσπερ ἑτέρου σώματος τοῦ ἀλόγου πρὸς τὸν λόγον ἀνάγκῃ τινὶ καὶ φύσει συμμιγέντος καὶ συναρμοσθέντος, εἰκὸς μέν ἐστι μηδὲ Πυθαγόραν ἀγνοῆσαι, τεκμαιρομένους*** τῇ περὶ τὴν μουσικὴν σπουδῇ τοῦ ἀνδρός, ἣν ἐπηγάγετο τῇ ψυχῇ κηλήσεως ἕνεκα καὶ παραμυθίας, ὡς οὐ πᾶν ἐχούσῃ διδασκαλίᾳ καὶ μαθήμασιν ὑπήκοον, οὐδὲ λόγῳ μεταβλητὸν ἐκ κακίας, ἀλλά τινος ἑτέρας πειθοῦς συνεργοῦ καὶ πλάσεως καὶ τιθασσεύσεως δεόμενον, εἰ μὴ παντάπασι μέλλοι φιλοσοφίᾳ δυσμεταχείριστον εἶναι καὶ ἀπειθές. ἐμφανῶς μέντοι καὶ βεβαίως καὶ ἀναμφιδόξως Πλάτων συνεῖδεν, ὅτι τούτου γε τοῦ κόσμου τὸ ἔμψυχον οὐχ ἁπλοῦν οὐδὲ ἀσύνθετον οὐδὲ μονοειδές ἐστιν, ἀλλ' ἐκ τῆς ταὐτοῦ καὶ τῆς τοῦ ἑτέρου μεμιγμένον δυνάμεως πῇ μὲν ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ κοσμεῖται καὶ περιπολεῖ μιᾷ τάξει κράτος ἐχούσῃ χρώμενον, πῇ δὲ εἴς τε κινήσεις καὶ κύκλους σχιζόμενον ὑπεναντίους καὶ πλα-*

---

*) *Καὶ* erat loco voc. *ἀεὶ* et invicem. Corr. Wyttenb. — **) Reiske aut legi vult *ἀγνοοῦντας* pro *ἅπαντας* aut *αὐτοὺς* pro *τούς*. — ***) Reiske leg. putat *τεκμαιρομένοις*, aut *νομίζειν τεκμαιρομένους*.

νητοὺς ἀρχὴν διαφορᾶς καὶ γένεσιν*· ἥ τε ἀνθρώπου ψυχὴ μέρος ἢ τμῆμα τῆς τοῦ παντὸς οὖσα καὶ συνηρμοσμένη κατὰ λόγους καὶ ἀριθμοὺς ἐοικότας ἐκείνοις οὐχ ἁπλῆ τίς ἐστιν οὐδὲ ὁμοιοπαθής, ἀλλ' ἕτερον μὲν ἔχει τὸ νοερὸν καὶ λογιστικόν, ᾧ κρατεῖν τοῦ ἀνθρώπου κατὰ φύσιν καὶ ἄρχειν προσῆκόν ἐστιν, ἕτερον δὲ τὸ παθητικὸν καὶ ἄλογον καὶ πολυπλανὲς καὶ ἄτακτον ἐξ ἑαυτοῦ ἐπιστασίας δεόμενον.

a) Disputantur haec adversus Stoicos.

De Pyth. Orac. 21. Σῶμα μὲν ὀργάνοις χρῆται 500
πολλοῖς, αὐτῷ δὲ σώματι ψυχὴ καὶ μέρεσι τοῖς σώματος· ψυχὴ δὲ ὄργανον θεοῦ γέγονεν· ὀργάνου δ' ἀρετὴ μάλιστα μιμεῖσθαι τὸ χρώμενον ᾗ πέφυκε δυνάμει, καὶ παρέχειν τὸ ἔργον αὐτοῦ τοῦ νοήματος ἐν αὐτῷ**. δεικνύναι δ' οὐχ οἷον ἦν ἐν*** τῷ δημιουργῷ καθαρὸν καὶ ἀπαθὲς καὶ ἀναμάρτητον, ἀλλὰ μεμιγμένον πολλῷ τῷ ἀλλοτρίῳ †. καθ' ἑαυτὸ γὰρ ἄδηλον ἡμῖν a· ἕτερον δὲ καὶ δι' ἑτέρου φαινόμενον ἀναπίμπλαται τῆς ἐκείνου φύσεως. — — καὶ γὰρ ἡλίῳ †† οὐθὲν οὔτε μᾶλλον ἰδέαν ἔοικε οὔτε ὡς ὄργανον χρῆσθαι φύσει γέγονεν εὐπειθέστερον σελήνης· λαμβάνουσα δὲ παρ' ἡλίου τὸ λαμπρὸν καὶ πυρωπὸν οὐχ ὅμοιον ἀποπέμπει πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ μιχθὲν αὐτῇ, καὶ χρόαν μετέβαλε καὶ δύναμιν ἔσχεν ἑτέραν· ἡ δὲ θερμότης καὶ παντάπασιν ἐξοίχεται καὶ προλέλοιπε τὸ φῶς ὑπὸ ἀσθενείας. — — πρόσλαβε δὲ τούτοις εὖ λεγομένοις καὶ νόησον τὸν ἐνταῦθα θεὸν χρώμενον τῇ Πυθίᾳ πρὸς ἀκοήν, καθὼς ἥλιος χρῆται σελήνῃ πρὸς ὄψιν· δείκνυσι μὲν γὰρ καὶ ἀναφαίνει τὰς αὐτοῦ νοήσεις, μεμιγμένας δὲ δείκνυσι

---

*) Videtur deesse παρέχει, aut simile. — **) Vulgo νοήματος ἐν αὐτῷ δυναμένῃ. Postremam vocem Wyttb. del. censet, Hutten uncinis inclusit. — ***) Wyttb. et Hutten ἦν ἐν recep. ex codd. B. E. — †) πολλῷ τῷ ἀλλοτρίῳ addidit Wyttb. Vulgo lacuna. — ††) Vulgo εἰσί. Corr. Wyttb.

*διὰ σώματος θνητοῦ καὶ ψυχῆς ἡσυχίαν ἄγειν μὴ δυναμένης μηδὲ τῷ κινοῦντι παρέχειν ἑαυτὴν ἀκίνητον ἐξ αὐτῆς καὶ καθεστῶσαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐν σάλῳ ψοφοῦσαν καὶ συμπλεκομένην τοῖς ἐν αὐτῇ κινήμασι καὶ πάθεσιν ἐπιταράττουσιν αὐτήν**. *ὡς γὰρ οἱ δῖνοι τῶν ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων οὐκ ἐπικρατοῦσι βεβαίως, ἀλλὰ κύκλῳ μὲν ὑπ' ἀνάγκης φερομένων, κάτω δὲ φύσει ῥεπόντων, γίνεταί τις ἐξ ἀμφοῖν ταραχώδης καὶ παράφορος ἑλιγμός, οὕτως ὁ καλούμενος ἐνθουσιασμὸς ἔοικε μῖξις εἶναι κινήσεων δυοῖν, τὴν μὲν ὡς πέπονθε τῆς ψυχῆς ἅμα, τὴν δὲ ὡς πέφυκε κινουμένης.*[b]

a) Dei cogitationes in solo coelo cernuntur purae et intemeratae, in terra turbantur et miscentur medio impuro. De Is. et Os. 59. *Οἱ μὲν γὰρ ἐν οὐρανῷ καὶ ἄστροις λόγοι καὶ εἴδη καὶ ἀποῤῥοαὶ τοῦ θεοῦ μένουσι, τὰ δὲ τοῖς παθητικοῖς διεσπαρμένα, γῇ καὶ θαλάττῃ καὶ φυτοῖς καὶ ζῴοις, διαλυόμενα*** *καὶ φθειρόμενα καὶ θαπτόμενα πολλάκις αὖθις ἐκλάμπει καὶ ἀναφαίνεται ταῖς γενέσεσι.* **Ib. 78.** *Τὸ γὰρ νοητὸν ἀόρατον καὶ ἄψαυστον· — — ἡ δὲ τοῦ νοητοῦ καὶ εἰλικρινοῦς καὶ ἁγίου νόησις ὥσπερ ἀστραπὴ διαλάμψασα τῇ ψυχῇ ἅπαξ ποτὲ θιγεῖν καὶ προσιδεῖν παρέσχε.* **Ipse deus videtur contaminari, si materia tangitur. Ib. 79.** *Ὁ δ' ἐστὶ μὲν αὐτὸς ἀπωτάτω τῆς γῆς ἄχραντος καὶ ἀμίαντος καὶ καθαρὸς οὐσίας ἁπάσης φθορὰν δεχομένης καὶ θάνατον. ἀνθρώπων δὲ ψυχαῖς ἐνταυθοῖ μὲν ὑπὸ σωμάτων καὶ παθῶν περιεχομέναις οὐκ ἔστι μετουσία τοῦ θεοῦ, πλὴν ὅσον ὀνείρατος ἀμαυροῦ θιγεῖν νοήσει διὰ φιλοσοφίας.* **Cf. de** ***Εἰ*** **ap. Delph. 20. Deus cernit omnia, ipse tamen non cernitur, de Is. et Os. 75., estque Unum et id quod vere est. De** ***Εἰ*** **ap. Delph. 20.** *Ἀλλ' εἷς ὢν* **(sc.** *ὁ θεὸς***)** *ἑνὶ τῷ νῦν τὸ ἀεὶ πεπλήρωκε. — — ἀλλ' ἓν εἶναι δεῖ τὸ ὄν, ὥσπερ ὂν τὸ ἕν. ἡ δ' ἑτερότης, διαφορὰ τοῦ ὄντος, εἰς γένεσιν ἐξίσταται τοῦ μὴ ὄντος. — τὸ δὲ ἓν εἰλικρινὲς καὶ καθαρόν· ἑτέρου γὰρ μίξει πρὸς ἕτερον ὁ μιασμός.* — **b) Cadit hoc in omnem enthusiasmum, ut divinum aperiat nobis invita ac renitente ea parte animi, quae homini propria est ut mortali. De An. Procr. 27.**

---

*) Vulgo *ψυχῆς*** *ἡσυχίαν ἄγειν. μὴ δυναμένη δὲ τ. κ. κτλ.* et deinde *ἐξ αὐτῆς καθεστῶσαν — ψαύουσαν αὐτὴν κ. συμπ. — καὶ πάθεσιν ἐπιταραττούσης.* Corr. Wyttb. et Hutten. — **) Ita Wyttenb. Vulg. *διαλεγόμενα.*

Οἵ τε τῶν ἐρώντων ἐνθουσιασμοὶ καὶ πτοήσεις καὶ διαμάχαι τοῦ φιλοκάλου πρὸς τὸ ἀκόλαστον ἐνδείκνυνται τὸ μικτὸν ἔκ τε τῆς θείας καὶ ἀπαθοῦς, ἔκ τε τῆς θνητῆς καὶ περὶ τὰ σώματα παθητῆς μερίδος. Propterea Amor omnium, in quibus de vero deorum cultu dissentiant poetae, legislatores, philosophi, iudex atque arbiter esse dicitur, ut quem venerentur omnes. Amator. 18. Animus, si divino completur, nihil est praeter materiam patientem, de Def. Orac. 48., instrumentum spiritus divini, ut ait noster locus, qui abstinentia et temperantia purgandus est, ut divinum quam maxime fieri potest pure atque illibate in se recipiat. De Is. et Os. 2; de Genio Socr. 20. *οὕτως οἱ τῶν δαιμόνων λόγοι διὰ πάντων φερόμενοι μόνοις ἐνηχοῦσι τοῖς ἀθόρυβον ἦθος καὶ νήνεμον ἔχουσι τὴν ψυχήν.* Ad talium daemonum efficientiam referendum quod hilaritatem, qua fertur animus in sacris faciendis, inde derivat, quod tunc soleamus confidere divinum non defuturum nobis et prope adesse pieque oblata comiter admissurum. Non posse suav. v. s. Epic. 21., Nam de ipso deo ne cogites in his faciunt quae supra apposita sunt de deo supremo ab omnibus rebus terrestribus remoto.

4. Numenius.

Suid. *Νουμήνιος Ἀπαμεὺς ἀπὸ Συρίας, φιλόσο-* 501
φος Πυθαγόρειος. οὗτός ἐστιν ὁ τὴν τοῦ Πλάτωνος ἐξελέγξας διάνοιαν ὡς ἐκ τῶν Μωσαϊκῶν τὰ περὶ θεοῦ καὶ κόσμου γενέσεως ἀποσυλήσασαν· καὶ διὰ τοῦτό φησι, Τί γάρ ἐστι Πλάτων ἢ Μωυσῆς ἀττικίζων; [a]

a) Sumsit haec ex Clemente Alex. Strom. I, p. 342 C. (cf. nr. 12. not.), vel Euseb. Pr. Ev. XI, 10. Numenius tamen Platoni minime criminari ista voluit, sed sapientiam eius ex superiore antiquitate atque ex Oriente repetere. Pythagoram Numenius pro eo Graecorum philosopho habuisse videtur, per quem prisca Aegyptiorum, Magorum, Iudaeorum, Indorum sapientia in Graeciam translata fuisset; Euseb. Pr. Ev. IX, 7. Mosem ante ceteros Orientalium sapientes vatesque eminuisse non putabat. Ib. 8.

Aetas incerta est. Nominatur primum a Clemente Alexandrino. A Proculo in Tim. II, p. 93. cum Numenio duo Platonici nominantur, Atticus et Harpocratio, quorum ille, qui scripsit adversus Aristotelem, sub Marco Aurelio floruit, v. Euseb. Pr. Ev. XV, 4 sqq. A Porphyrio de Antr. Nymph. 21. Nume-

nius cum Cronio nominatur, qui Homeri carmina allegorice interpretatus est. Scripta Numenii plurimi apud Neoplatonicos aestimabantur; Porphyr. V. Plot. fol. β. 2 a; 4 c. Ex libro περὶ τῆς τῶν Ἀκαδημαϊκῶν πρὸς Πλάτωνα διαστάσεως magna fragmenta supersunt apud Euseb. Pr. Ev. XIV, 5 sqq.; apud eundem nonnulla ex libro περὶ τἀγαθοῦ, XI, 10; 22; XV, 17., qui videtur fuisse dialogus, et ex libro τὰ παρὰ Πλάτωνι ἀπόῤῥητα, XIII, 5.

502 Numenius ap. Euseb. Pr. Ev. XV, 17. Ἀλλὰ τί δή ἐστι τὸ ὄν; ἆρα ταυτὶ τὰ στοιχεῖα τὰ τέτταρα, ἡ γῆ καὶ τὸ πῦρ καὶ αἱ ἄλλαι δύο μεταξὺ φύσεις; ἆρα οὖν δὴ τὰ ὄντα ταῦτά ἐστιν ἤτοι ξυλλήβδην ἢ καθ' ἕν γέ τι αὐτῶν; Καὶ πῶς; ἅ γέ ἐστι καὶ γεννητὰ καὶ παλινάγρετα, εἴ γε ἔστιν ὁρᾶν αὐτὰ ἐξ ἀλλήλων γινόμενα καὶ ἀπαλλασσόμενα καὶ μήτε στοιχεῖα ὑπάρχοντα μήτε συλλαβάς. Σῶμα μὲν ταυτὶ οὕτως οὐκ ἂν εἴη τὸ ὄν· ἀλλ' ἆρα* ταυτὶ μὲν οὔ, ἡ δ' ὕλη δύναται εἶναι ὄν; Ἀλλὰ καὶ ταύτην παντὸς μᾶλλον ἀδύνατον ἀῤῥωστίᾳ τοῦ μένειν· ποταμὸς γὰρ ἡ ὕλη ῥοώδης καὶ ὀξύῤῥοπος, βάθος καὶ πλάτος καὶ μῆκος ἀόριστος καὶ ἀνήνυτος. — — Οὐκοῦν φημὶ τὴν ὕλην οὔτε αὐτὴν οὔτε τὰ σώματα εἶναι ὄν. Τί οὖν δή; εἰ ἔχομεν παρὰ ταῦτα ἄλλο τι ἐν τῇ φύσει τῇ τῶν ὅλων; Ναί· τοῦτο οὐδὲν εἰπεῖν ποικίλον, εἰ τόδε πρῶτον μὲν ἐν ἡμῖν αὐτοῖς ἅμα παραθείημεν διαλεγόμενοι. ἐπεὶ δὲ τὰ σώματά ἐστι φύσει τεθνηκότα καὶ νεκρὰ καὶ πεφορημένα καὶ οὐδ' ἐν ταὐτῷ μένοντα, ἆρ' οὐχὶ τοῦ καθέξοντος αὐτοῖς δεῖ; Παντὸς μᾶλλον. Εἰ μὴ τύχοι δὲ τούτου, ἆρα μείνειεν ἄν; Παντὸς ἧττον. Τί οὖν ἐστὶ τὸ κατασχῆσον; εἰ μὲν δὴ καὶ τοῦτο εἴη σῶμα, Διὸς Σωτῆρος δοκεῖ ἄν ἐμοὶ δεηθῆναι αὐτὸ παραλυόμενον καὶ σκιδνάμενον. εἰ μέντοι χρὴ αὐτὸ ἀπηλλάχθαι τῆς τῶν σωμάτων πάθης, ἵνα κἀκείνοις κεκυημένοις τὴν φθορὰν ἀμύνειν δύνηται καὶ κατέχῃ, ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ ἄλλο

*) Vulgo ἄρα. Addidimus deinde signum interrogationis.

τι εἶναι ἢ μόνον γε τὸ ἀσώματον [a]· αὕτη γὰρ δὴ φύσεων πασῶν μόνη ἕστηκε καὶ ἔστιν ἀραρυῖα καὶ οὐδὲν σωματική. οὔτε γοῦν γίνεται οὔτε αὔξεται οὔτε κίνησιν κινεῖται ἄλλην οὐδεμίαν, καὶ διὰ ταῦτα καλῶς δίκαιον ἐφάνη πρεσβεῦσαι τὸ ἀσώματον.

a) Cf. Nemes. de Nat. Hom. 2. p. 29. ed. Antw., ubi explicatur quibus argumentis Numenius contra Stoicos disputaverit, animam corpoream esse statuentes. Ibi inter alia: Τὰ σώματα τῇ οἰκείᾳ φύσει τρεπτὰ ὄντα καὶ σκεδαστὰ καὶ διόλου εἰς ἄπειρον τμητὰ μηδενὸς ἐν αὐτοῖς ἀμεταβλήτου ὑπολειπομένου δεῖται τοῦ συντιθέντος καὶ συνάγοντος καὶ ὥσπερ συσφίγγοντος καὶ συγκρατοῦντος αὐτά, ὅπερ ψυχὴν λέγομεν.

Numenius ap. Euseb. Pr. Ev. XI, 22. Τὰ μὲν οὖν 503
σώματα λαβεῖν ἡμῖν ἔξεστι σημαινομένοις ἔκ τε ὁμοίων ἀπό τε τῶν ἐν τοῖς προκειμένοις γνωρισμάτων ἐνόντων· τἀγαθὸν δὲ οὐδενὸς ἐκ προκειμένου, οὐδ' οὖν ἀπὸ ὁμοίου αἰσθητοῦ ἐστὶ λαβεῖν μηχανή τις οὐδεμία [a]. ἀλλὰ δεήσει, οἷον εἴ τις ἐπὶ σκοπῇ καθήμενος ναῦν ἁλιάδα, βραχεῖάν τινα τούτων τῶν ἐπακτρίδων τῶν μόνων, μίαν, μόνην, ἔρημον, μετακυμίαις ἐχομένην ὀξυδορκῶς μιᾷ βολῇ κατεῖδε τὴν ναῦν, οὕτω δή τινα ἀπελθόντα πόῤῥω ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ὁμιλῆσαι τῷ ἀγαθῷ μόνῳ μόνον, ἔνθα μήτε τις ἄνθρωπος μήτε τι ζῷον ἕτερον, μηδὲ σῶμα μέγα μηδὲ σμικρόν, ἀλλά τις ἄφατος καὶ ἀδιήγητος ἀτεχνῶς ἐρημία θεσπέσιος, ἔνθα τοῦ ἀγαθοῦ ἤθη διατριβαί τε καὶ ἀγλαΐαι, αὐτὸ δὲ ἐν εἰρήνῃ, ἐν εὐμενείᾳ τὸ ἔρημον, τὸ ἡγεμονικὸν ἵλεων, ἐποχούμενον ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ [b]. εἰ δέ τις πρὸς τοῖς αἰσθητοῖς λιπαρῶν τὸ ἀγαθὸν ἐφιπτάμενον φαντάζεται, κᾄπειτα τρυφῶν οἴοιτο τῷ ἀγαθῷ ἐντετυχηκέναι, τοῦ παντὸς ἁμαρτάνει. τῷ γὰρ ὄντι οὐ ῥᾳδίας, θείας δὲ πρὸς αὐτὸ δεῖ μεθόδου· καὶ ἔστι κράτιστον τῶν αἰσθητῶν ἀμελήσαντι νεανιευσαμένῳ πρὸς τὰ μαθήματα, τοὺς ἀριθμοὺς θεασαμένῳ οὕτως ἐκμελετῆσαι μάθημα, τί ἐστι τὸ ἕν. [c]

a) Bonum igitur incorporale est, corporali oppositum; quapropter dicitur etiam τὸ ἡγεμονικὸν et νοῦς, l. l.: *Εἰ δ' ἔστι μὲν νοητὸν ἡ οὐσία καὶ ἡ ἰδέα, ταύτης δ' ὡμολογήθη πρεσβύτερον καὶ αἴτιον εἶναι ὁ νοῦς, αὐτὸς οὗτος μόνος εὕρηται ὢν τὸ ἀγαθόν.* — b) Ostendit hoc simile Numenium dicere eam contemplationem dei, quam fieri volebant nullo medio interposito, cuius compotes fiunt ii, qui animum ab omni corporis ac sensuum coniunctione abstrahant: qua contemplatione constat consummata unio cum deo. Iambl. ap. Stob. Ecl. I, p. 1066. *Ἕνωσιν μὲν οὖν καὶ ταυτότητα ἀδιάκριτον τῆς ψυχῆς πρὸς τὰς ἑαυτῆς ἀρχὰς πρεσβεύειν φαίνεται Νουμήνιος.* Eodem pertinet quod dicit primum deum ab hominibus prorsus non cognosci, sed cognosci secundum (cf. nr. 504.), hunc autem pro vera ratione ab iis haberi. Numenius ap. Euseb. Pr. Ev. XI, 18. *Ἐπειδὴ ᾔδει ὁ Πλάτων παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τὸν μὲν δημιουργὸν γινωσκόμενον μόνον, τὸν μέντοι πρῶτον νοῦν, ὅστις καλεῖται, αὐτὸν παντάπασιν ἀγνοούμενον παρ' αὐτοῖς, διὰ τοῦτο οὕτως εἶπεν, ὥσπερ ἂν τις οὕτω λέγοι· ὦ ἄνθρωποι, ὃν τοπάζετε ὑμεῖς νοῦν, οὐκ ἔστι πρῶτος, ἀλλ' ἕτερος πρὸ τούτου νοῦς πρεσβύτερος καὶ θειότερος:* ubi videtur distinguere inter cognitionem et contemplationem. — Extrema vocabula *ἐποχούμενον ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ* videntur referenda ad Plat. de Rep. VI, p. 509 B. *οὐκ οὐσίας ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλ' ἔτι ἐπέκεινα τῆς οὐσίας κτλ.* Secus tamen Numenius ap. Euseb. Pr. Ev. XI, 10. *ἀλλὰ μὴ γελασάτω τις, ἐὰν φῶ τοῦ ἀσωμάτου εἶναι ὄνομα οὐσίαν καὶ ὄν,* quamquam ibi loquitur de *νοητῷ* in genere. Quam ambiguitatem positam esse dixeris in eo, quod utrumque, et *τὸ ἀγαθὸν* et *τὸ νοητόν*, subiiciebat *τῷ ἀσωμάτῳ*, altero ab altero non semper diligenter suoque nomine distincto. — c) Cf. Plat. de Rep. VII, p. 525 A. sqq.

504 Numenius ap. Euseb. Pr. Ev. XI, 18. *Ὁ θεὸς ὁ μὲν πρῶτος ἐν ἑαυτῷ ὢν ἐστιν ἁπλοῦς διὰ τὸ ἑαυτῷ συγγινόμενος διόλου μηδέποτε* εἶναι διαιρετός· ὁ θεὸς μέντοι ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος** ἐστὶν εἷς, συμφερόμενος δὲ τῇ ὕλῃ δυάδι οὔσῃ ἑνοῖ μὲν αὐτήν, σχίζεται δὲ ὑπ' αὐτῆς ἐπιθυμητικὸν εἶδος ἐχούσης καὶ ῥεούσης. τῷ οὖν μὴ εἶναι πρὸς τῷ νοητῷ, ἦν γὰρ ἂν πρὸς ἑαυ-*

---

*) Euseb. vulgo *μή ποτε*. Dedimus ex Cyrillo contra Iulian. VIII, p. 272. D. E. ed. Spanh. — **) Euseb. vulgo *καὶ τρίτος*. Cyrill. *ὁ τρίτος ἐστὶν ὁ εἷς*.

τῷ, διὰ τὸ τὴν ὕλην βλέπειν, ταύτης ἐπιμελούμενος ἀπερίοπτος ἑαυτοῦ γίνεται καὶ ἅπτεται τοῦ αἰσθητοῦ καὶ περιέπει ἀνάγει τε ἔτι εἰς τὸ ἴδιον ἦθος ἐπορεξάμενος* τῆς ὕλης[a]. — — καὶ γὰρ οὔτε δημιουργεῖν ἐστὶ χρεὼν τὸν πρῶτον καὶ τοῦ δημιουργοῦντος δὲ θεοῦ χρὴ εἶναι νομίζεσθαι πατέρα τὸν πρῶτον θεόν**. — — πρὸ μέντοι τοῦ λόγου τῆς ἀναλύσεως*** διομολογησώμεθα ἡμῖν αὐτοῖς ὁμολογίαν οὐκ ἀμφισβητήσιμον ἀκοῦσαι τὸν μὲν πρῶτον θεὸν ἀργὸν εἶναι ἔργων ξυμπάντων[b] καὶ βασιλέα, τὸν δημιουργικὸν δὲ θεὸν ἡγεμονεῖν δι' οὐρανοῦ ἰόντα. διὰ δὲ τούτου καὶ ὁ στόλος ἡμῖν ἐστι, κάτω τοῦ νοῦ πεμπομένου ἐν διεξόδῳ πᾶσι τοῖς κοινωνῆσαι συντεταγμένοις[c]. βλέποντος μὲν οὖν καὶ ἐπεστραμμένου πρὸς ἡμῶν ἕκαστον τοῦ θεοῦ συμβαίνει ζῆν τε καὶ βιώσκεσθαι τότε τὰ σώματα κηδευόμενα † τοῦ θεοῦ τοῖς ἀκροβολισμοῖς· μεταστρέφοντος δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ περιωπὴν τοῦ θεοῦ ταῦτα μὲν ἀποσβέννυσθαι, τὸν δὲ νοῦν ζῆν βίου ἀπαυρόμενον εὐδαίμονος. — — Euseb. ib. Καὶ ἑξῆς δὲ πάλιν περὶ τοῦ πῶς ἀπὸ τοῦ πρώτου αἰτίου τὸ δεύτερον ὑπέστη τοιάδε φησίν (sc. ὁ Νουμήνιος)· Ὁπόσα δὲ δοθέντα μέτεισι πρὸς τὸν λαμβάνοντα ἀπελθόντα ἐκ τοῦ δεδωκότος ἐστὶν ἀνθρώπινα †† χρήματα, νόμισμα κοῖλον, ἐπίσημον. ταυτὶ μὲν οὖν ἐστὶ θνητὰ καὶ ἀνθρώπινα· τὰ δὲ θεῖά ἐστιν, οἷα μεταδοθέντα, ἐνθένδ' ἐκεῖθι γεγενημένα, ἐνθένδε τε οὐκ ἀπελήλυθε κἀκεῖθι γενόμενα τὸν μὲν ὤνησε, τὸν δ' οὐκ ἔβλαψε καὶ προσώνησε τῇ περὶ ὧν ἠπίστατο ἀναμνήσει. ἔστι δὲ τοῦτο τὸ καλὸν χρῆμα, ἐπιστήμη ἡ καλή, ἧς ὤνατο μὲν ὁ λαβών, οὐκ ἀπολείπεται δ' αὐτῆς ὁ δεδωκώς. οἷον ἂν ἴδοις ἐξαφθέντα ἀφ' ἑτέρου λύχνου λύχνον φῶς ἔχοντα, ὃ μὴ

---

*) Vulgo ἀπορεξόμενος. — **) Euseb. vulgo δημιουργοῦντος δὲ περὶ πατρὸς καὶ υἱοῦ χρὴ κτλ. — ***) Vulgo ἁλώσεως. — †) Vulgo κηδεύοντα, quod infra legitur iterum. Corr. Viger. — ††) Vulgo ἐστὶ θεραπεία.

τὸν πρότερον * ἀφείλετο ἀλλὰ τῆς ἐν αὐτῷ ὕλης πρὸς τὸ ἐκείνου πῦρ ἐξαφθείσης, τοιοῦτον τὸ χρῆμά ἐστι τὸ τῆς ἐπιστήμης, ἣ δοθεῖσα καὶ ληφθεῖσα παραμένει μὲν τῷ δεδωκότι, σύνεστι δὲ τῷ λαβόντι ἡ αὐτή· τούτου δὲ τὸ αἴτιον, ὦ ξένε, οὐδέν ἐστιν ἀνθρώπινον, ἀλλ' ὅτι ἕξις τε καὶ οὐσία ἡ ἔχουσα τὴν ἐπιστήμην ἡ αὐτή ἐστι παρὰ τῷ δεδωκότι θεῷ καὶ παρὰ τῷ εἰληφότι ἐμοὶ καὶ σοί. — — εἰσὶ δὲ οὗτοι βίοι ὁ μὲν πρώτου, ὁ δὲ δευτέρου θεοῦ· δηλονότι ὁ μὲν πρῶτος θεός ἐστιν ** ἑστώς, ὁ δὲ δεύτερος ἔμπαλίν ἐστι κινούμενος. ὁ μὲν οὖν πρῶτος περὶ τὰ νοητά, ὁ δὲ δεύτερος περὶ τὰ νοητὰ καὶ αἰσθητά. μὴ θαυμάσῃς δ' εἰ τοῦτ' ἔφην, πολὺ γὰρ ἔτι θαυμαστότερον ἀκούσῃ· ἀντὶ γὰρ τῆς προσούσης τῷ δευτέρῳ κινήσεως τὴν προσοῦσαν τῷ πρώτῳ στάσιν φημὶ εἶναι κίνησιν σύμφυτον, ἀφ' ἧς ἥ τε τάξις τοῦ κόσμου καὶ ἡ μονὴ ἡ ἀΐδιος καὶ ἡ σωτηρία ἀναχεῖται εἰς τὰ ὅλα. [d]

a) Cf. ib. 22. ὁ γὰρ δεύτερος (sc. θεός), διττὸς ὢν αὐτός, ποιεῖ τήν τε ἰδέαν ἑαυτοῦ καὶ τὸν κόσμον, δημιουργὸς ὤν, ἔπειτα θεωρητικὸς ὅλως. Distinguit igitur inter theoreticam et practicam actionem dei secundi; priore coniunctus est cum deo primo, altera cum materia, dum condit mundum; quae actio dignitate inferior est. Eodem pertinent haec, ib. 18. Λαμβάνει δὲ (sc. ὁ δημιουργὸς) τὸ μὲν κριτικὸν ἀπὸ τῆς θεωρίας, τὸ δὲ ὁρμητικὸν ἀπὸ τῆς ἐφέσεως. Tertium deum etiam mundum appellasse dicitur, ap. Procl. Tim. II, p. 93., qui tamen locus a ceteris testimoniis adeo discrepat, ut nonnisi liberiore interpretatione cum iis consociari possit: Νουμήνιος μὲν γὰρ τρεῖς ἀνυμνήσας θεοὺς πατέρα μὲν καλεῖ τὸν πρῶτον, ποιητὴν δὲ τὸν δεύτερον, ποίημα δὲ τὸν τρίτον· ὁ γὰρ κόσμος κατ' αὐτὸν ὁ τρίτος ἐστὶ θεός. ὥστε ὁ κατ' αὐτὸν δημιουργὸς διττός, ὅ τε πρῶτος καὶ ὁ δεύτερος θεός, τὸ δὲ δημιουργούμενον ὁ τρίτος. ἄμεινον γὰρ τοῦτο λέγειν ἢ *** ὡς ἐκεῖνός † φησιν τραγῳδῶν, πάππον, ἔκγονον ††, ἀπόγονον. Solutio his verbis contineri videtur: ὁ δὲ (sc. Νουμήνιος) τὸ αὐτὸ καὶ πατέρα καὶ ἔκγονον καὶ ἀπόγονον

---

*) Vulgo τὸ πρότερον. — τὸν πρότ. in margine. — **) ἔσται vulgo, ἐστιν in margine. — ***) Om. ed.; dedimus e coni. — †) Ed. ἐκεῖνο. — ††) Ed. ἐγγ.

ἀπέφηνεν. — b) Hoc ipsum in causa est, cur primum deum dirimebat a demiurgo. Simul vero eam persuasionem sequutus esse videtur, quam deprehendimus in Philone et Apollonio et Plutarcho, nr. 486, 495, 500 a., deum primum contaminari, si materiam attigerit. — c) Cf. Plat. Phaedr. p. 246 E. sqq. — d) Sempiterna quies dei primi minime ab motu abhorret, quippe est illa quies simul causa motus, quo agitatur mundus. Demiurgus enim, dum condit mundum, intuetur in deum primum eiusque in suo opere sequitur voluntatem ac nutum. Numenius ap. Euseb. Pr. Ev. XI, 18. τὴν ἁρμονίαν δὲ ἰθύνει ταῖς ἰδέαις οἰακίζων· βλέπει τε — εἰς τὸν ἄνω θεόν.

Porphyr. ap. Stob. Ecl. I, p. 836. Ἄλλοι δέ, ὧν 505
καὶ Νουμήνιος, οὐ τρία μέρη ψυχῆς μιᾶς, ἢ δύο γε, τὸ λογικὸν καὶ ἄλογον, ἀλλὰ δύο ψυχὰς ἔχειν ἡμᾶς οἴονται [ὥσπερ* καὶ ἄλλοι], τὴν μὲν λογικήν, τὴν δὲ ἄλογον· ὧν πάλιν οἱ μὲν ἄμφω ἀθανάτους, οἱ δὲ τὴν λογικὴν ἀθάνατον. a

a) Numenium cum posterioribus sensisse collegeris ex loco commentarii nondum editi in Plat. Phaed., publicato per Cousin Journ. de Sav. 1835. p. 145. Οἱ μὲν ἀπὸ τῆς λογικῆς ψυχῆς ἄχρι τῆς ἐμψύχου ἕξεως ἀπαθανατίζουσιν, ὡς Νουμήνιος, quamquam potueris haec etiam referre ad Stoicorum distinctionem inter ψυχὴν et φύσιν et ἕξιν. Sed illi interpretationi favent verba illa Eusebii, supra nr. 504. laudata, μεταστρέφοντος — εὐδαίμονος.

Quod animam in duas animas dispescit, id respondet partitioni dei secundi in deum secundum et tertium: ψυχὴ ἄλογος est anima ad materiam vergens, ψυχὴ λογικός, quae intuetur deum. Ex materia proserpit omne quod pravum in anima est, ideoque ipsum corpus, quo anima induta est, malum esse ponitur. Iambl. ap. Stob. Ecl. I, p. 896; 910. Binas istas animae partes sibi invicem reniti ac veluti confiictari statuebat. Ib. p. 894.

Appuleius de Habit. Doctr. Plat. I, p. 162. Bip. Τὰς 506
οὐσίας, quas essentias dicimus, duas esse ait (sc. Plato), per quas cuncta gignantur mundusque ipse. Quarum una

*) Uncinis inclusa ab imperita manu addita videntur.

cogitatione sola concipitur, altera sensibus subiici potest. Sed illa, quae mentis oculis comprehenditur, semper et eodem modo et sui par ac similis invenitur et quae vere sit. At enim altera opinione sensibili et irrationabili aestimanda est, quam nasci et interire ait; et sicuti superior vere esse memoratur, hanc non esse vere possumus dicere. Et primae quidem substantiae vel essentiae primum Deum esse et Mentem Formasque rerum et Animam; secundae substantiae omnia, quae inde formantur quaeque gignuntur et quae ab substantiae superioris exemplo originem ducunt.

Apposuimus hunc locum, quia intelligitur ex eo illam interpretationem Platonis, quam sequuntur Neoplatonici, pridem ante illos vulgatam fuisse. Cum eodem et cum omni doctrina Numenii contendere iuvat hunc locum Porphyrii apud Cyrillum contra Iulian. VIII, p. 271 A. ed. Spanh. *Ἄχρι γὰρ τριῶν ὑποστάσεων ἔφη Πλάτων τὴν τοῦ θεοῦ προελθεῖν οὐσίαν· εἶναι δὲ τὸν μὲν ἀνώτατον θεὸν τἀγαθόν, μετ' αὐτὸν δὲ τὸν δεύτερον τὸν δημιουργόν, τρίτην δὲ τὴν τοῦ κόσμου ψυχήν· ἄχρι γὰρ ψυχῆς τὴν θεότητα προελθεῖν.*

CAPUT XV.

NOVI PLATONICI.

---

1. Plotinus.

507 Porphyr. V. Plotini cap. 2. *Ἃ μέντοι ἡμῖν αὐτὸς* (sc. *ὁ Πλωτῖνος*) *ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν ταῖς ὁμιλίαις πολλάκις διηγεῖτο ἦν τοιαῦτα·* — cap. 3. *εἰκοστὸν δὲ καὶ ὄγδοον ἔτος αὐτὸν ἄγοντα* [a] *ὁρμῆσαι ἐπὶ φιλοσοφίαν καὶ τοῖς τότε κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν εὐδοκιμοῦσι συσταθέντα κατιέναι ἐκ τῆς ἀκροάσεως αὐτῶν κατηφῆ καὶ λύπης πλήρη ὡς καί τινι τῶν φίλων διηγεῖσθαι ἃ*

πάσχει. τὸν δὲ συνέντα αὐτοῦ τῆς ψυχῆς τὸ βούλημα ἀπενέγκαι πρὸς Ἀμμώνιον[b], οὗ μηδέπω πεπείρατο· τὸν δὲ εἰσελθόντα καὶ ἀκούσαντα φάναι πρὸς τὸν ἑταῖρον· Τοῦτον ἐζήτουν· καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας συνεχῶς τῷ Ἀμμωνίῳ παραμένοντα τοσαύτην ἕξιν ἐν φιλοσοφίᾳ κτήσασθαι ὡς καὶ τῆς παρὰ τοῖς Πέρσαις ἐπιτηδευομένης πεῖραν λαβεῖν σπεῦσαι καὶ τῆς παρ' Ἰνδοῖς κατορθουμένης. Γορδιανοῦ δὲ τοῦ βασιλέως ἐπὶ τοὺς Πέρσας παριέναι μέλλοντος δοὺς ἑαυτὸν τῷ στρατοπέδῳ συνεισῄει, ἔτος ἤδη τριακοστὸν ἄγων καὶ ἔνατον. ἕνδεκα γὰρ ὅλων ἐτῶν παραμένων τῷ Ἀμμωνίῳ συνεσχόλασε, τοῦ δὲ Γορδιανοῦ περὶ τὴν Μεσοποταμίαν ἀναιρεθέντος μόλις φεύγων εἰς τὴν Ἀντιόχειαν διεσώθη, καὶ Φιλίππου τὴν βασιλείαν κρατήσαντος τεσσαράκοντα γεγονὼς ἔτη εἰς τὴν Ῥώμην ἄνεισιν. Ἐρεννίῳ δὲ καὶ Ὠριγένει[c] καὶ Πλωτίνῳ συνθηκῶν γεγονυιῶν μηδὲν ἐκκαλύπτειν τῶν Ἀμμωνίου δογμάτων, ἃ δὴ ἐν ταῖς ἀκροάσεσιν αὐτοῖς ἀνεκεκάθαρτο, ἔμενε* καὶ ὁ Πλωτῖνος συνὼν μέν τισι τῶν προσιόντων, τηρῶν δὲ ἀνέκπυστα τὰ παρὰ τοῦ Ἀμμωνίου δόγματα. Ἐρεννίου δὲ πρώτου τὰς συνθήκας παραβάντος, Ὠριγένης μὲν ἠκολούθει τῷ φθάσαντι Ἐρεννίῳ, ἔγραψε δὲ οὐδὲν πλὴν τὸ Περὶ τῶν δαιμόνων σύγγραμμα καὶ ἐπὶ Γαλιήνου Ὅτι μόνος ποιητὴς ὁ βασιλεύς. Πλωτῖνος δὲ ἄχρι μὲν πολλοῦ γράφων οὐδὲν διετέλεσεν, ἐκ δὲ τῆς Ἀμμωνίου συνουσίας ποιούμενος τὰς διατριβάς, καὶ οὕτως ὅλων ἐτῶν δέκα διετέλεσε συνὼν μέν τισι, γράφων δὲ οὐδέν. c. 8. Γράψας γὰρ ἐκεῖνος δὶς τὸ γραφὲν μεταβαλεῖν οὐδέποτ' ἂν ἠνέσχετο, ἀλλ' οὐδὲ ἅπαξ γοῦν ἀναγνῶναι καὶ διελθεῖν διὰ τὸ τὴν ὅρασιν μὴ ὑπηρετεῖσθαι αὐτῷ πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν. ἔγραφε δὲ οὔτε εἰς κάλλος ἀποτυπούμενος τὰ γράμματα οὔτε εὐσήμως τὰς συλλαβὰς διαιρῶν, οὔτε τῆς ὀρθογραφίας

*) Creuz. coni. ἐνέμενε, sc. ταῖς συνθήκαις.

φροντίζων, ἀλλὰ μόνον τοῦ νοῦ ἐχόμενος[d]. c. 10. Ἦν γὰρ καὶ κατὰ γένεσιν πλέον τι ἔχων παρὰ τοὺς ἄλλους ὁ Πλωτῖνος. Αἰγύπτιος γάρ τις ἱερεὺς ἀνελθὼν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ διά τινος φίλου αὐτῷ γνωρισθεὶς, θέλων τε τῆς ἑαυτοῦ σοφίας ἀπόδειξιν δοῦναι ἠξίωσε τὸν Πλωτῖνον ἐπὶ θέαν ἀναφικέσθαι τοῦ συνόντος αὐτῷ οἰκείου δαίμονος καλουμένου. τοῦ δὲ ἑτοίμως ὑπακούσαντος γίνεται μὲν ἐν τῷ Ἰσείῳ* ἡ κλῆσις· μόνον γὰρ ἐκεῖνον τὸν τόπον καθαρόν φησιν** εὑρεῖν ἐν τῇ Ῥώμῃ τὸν Αἰγύπτιον. κληθέντα δὲ εἰς αὐτοψίαν τὸν δαίμονα θεὸν ἐλθεῖν καὶ μὴ τοῦ δαιμόνων εἶναι γένους· ὅθεν τὸν Αἰγύπτιον εἰπεῖν, Μακάριος εἶ θεὸν ἔχων τὸν δαίμονα καὶ οὐ τοῦ ὑφειμένου γένους τὸν συνόντα[e]. — — c. 12. Ἐτίμησαν δὲ τὸν Πλωτῖνον μάλιστα καὶ ἐσέφθησαν Γαλιηνός τε ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ τούτου γυνὴ Σαλωνίνα. ὁ δὲ*** τῇ φιλίᾳ τῇ τούτων καταχρώμενος φιλοσόφων τινὰ πόλιν[f] κατὰ τὴν Καμπανίαν γεγενῆσθαι λεγομένην, ἄλλως δὲ κατηριπωμένην, ἠξίου ἀνεγείρειν καὶ τὴν πέριξ χώραν χαρίσασθαι οἰκισθείσῃ τῇ πόλει, νόμοις δὲ χρῆσθαι τοὺς κατοικεῖν μέλλοντας τοῖς Πλάτωνος καὶ τὴν προσηγορίαν αὐτῇ Πλατωνόπολιν θέσθαι. ἐκεῖ τε αὐτὸς μετὰ τῶν ἑταίρων ἀναχωρήσειν ὑπισχνεῖτο. καὶ ἐγένετ' ἂν τὸ βούλημα ἐκ τοῦ ῥᾴστου τῷ φιλοσόφῳ, εἰ μή τινες τῶν συνόντων τῷ βασιλεῖ φθονοῦντες ἢ νεμεσῶντες ἢ δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν μοχθηρὰν ἐνεπόδισαν[g]. c. 23. Τέλος γὰρ αὐτῷ καὶ σκοπὸς ἦν τὸ ἑνωθῆναι καὶ πελάσαι τῷ ἐπὶ πᾶσι θεῷ. ἔτυχε δὲ τετράκις που, ὅτε συνήμην αὐτῷ, τοῦ σκοποῦ τούτου ἐνεργείᾳ ἀῤῥήτῳ καὶ οὐ δυνάμει.

---

*) Vulgo et codd. Ἰσίῳ. Corr. Creuz. — **) Nonnulli codd. φῆσαι. Par. om. εὑρεῖν. Inde Creuz. scrib. cens. φάναι ἐν τῇ Ῥώμῃ. — ***) Ita vulg., nisi quod omittitur δέ. Creuz. ex plurimis codd. ἐν δὲ τ. φ.

a) Plotinus mortuus est, teste Porphyrio l. l. c. 2., ἔτη γεγονώς, ὡς ὁ Εὐστόχιος (alius discipulus Plotini) ἔλεγεν, ἕξ τε καὶ ἑξήκοντα τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς Κλαυδίου βασιλείας πληρουμένου, i. e. 270 p. Chr. n. De patria ipse noluit pronuntiare, nam ἐῴκει αἰσχυνομένῳ ὅτι ἐν σώματι εἴη, ut ait idem Porphyrius, Vit. Pl. cap. 1. init. Sed Eunapius V. Soph. p. 6. Boisson. et Suidas v. Πλωτῖνος et David in Scholl. Arist. p. 18 a. eum Nicopoli in Aegypto natum esse perhibent. — b) Ammonius Saccas et Saccophorus. Suid. v. Ἀμμώνιος et Πλωτῖνος; cf. Prolegg. nr. 13. Nil scripti reliquit, ut ambiguam fidem habeant quae de eius doctrina traduntur ap. Nemesium de Nat. Hom. c. 2. p. 29; 3. p. 56. — c) De Erennio non constat; pauca exstant de Origene eiusque doctrina, cf. supra 13. a. Praeter hos etiam Longinus, qui scripsit de Sublimitate, inter discipulos Ammonii recensetur. — d) Plotinus haud pure Graece loquebatur, ἐν δέ τισι λέξεσιν ἁμαρτάνων, Porphyr. V. Plot. cap. 13. Scripta eius scatebant vitiis. ib. cap. 20. Tradidit ea Porphyrio, abs quo emendarentur et ederentur; qui digessit ea secundum argumenta, singulis mutatis. ib. cap. 24 sq., cf. Fabric. Bibl. Gr. V, p. 681 sqq. Harl. Idem Porphyrius edidit τὰς πρὸς τὰ νοητὰ ἀφορμάς, sententias ex prolixioribus istis magistri dissertationibus ferme excerptas inque usum popularem coarctatas, cf. nr. 521. f. — e) Unum superstitionis exemplum apposuimus, cum vita Plotini abundet similibus. Dixit ille, teste Porphyrio l. l. cap. 2., moribundus, πειρᾶσθαι τὸ ἐν ἡμῖν θεῖον* ἀνάγειν πρὸς τὸ ἐν τῷ παντὶ θεῖον. — f) Cogitandum videtur de Pythagoreorum societate olim exstincta, v. supra nr. 99. — g) Ceteroquin discipulos ad contemtum vitae civilis impellebat, Porphyr. l. l. cap. 7., ubi simul enumerantur praecipui discipuli Plotini.

Enn. V, 1, 1. Τί ποτε ἄρα ἐστὶ τὸ πεποιηκὸς τὰς 508
ψυχὰς πατρὸς** θεοῦ ἐπιλαθέσθαι, καὶ μοίρας ἐκεῖθεν οὔσας, καὶ ὅλως ἐκείνου ἀγνοῆσαι καὶ ἑαυτὰς καὶ ἐκεῖνον; ἀρχὴ μὲν οὖν αὐταῖς τοῦ κακοῦ ἡ τόλμα [a] καὶ ἡ γένεσις καὶ ἡ πρώτη ἑτερότης [b] καὶ τὸ βουληθῆναι δὲ ἑαυτῶν εἶναι. τῷ δὴ*** αὐτεξουσίῳ [c] ἐπειδήπερ ἐφάνησαν ἡσθεῖσαι πολλῷ τῷ κινεῖσθαι παρ' αὐτῶν † κε-

*) Ita Creuz. ex codd. Ed. Bas. τὸν ἐν ὑμῖν θεόν. — **) Ita Creuz. ex codd. Ed. Bas. πρὸς θεοῦ. — ***) Ita Creuz. ex codd. Ed. Bas. δέ. — †) Creuz. c. codd. Ed. Bas. αὐτῶν.

χρημέναι, τὴν ἐναντίαν δραμοῦσαι καὶ πλείστην ἀπόστασιν [d] πεποιημέναι ἠγνόησαν καὶ ἑαυτὰς ἐκεῖθεν εἶναι. — — οὔτ' οὖν ἔτι ἐκεῖνον οὔτε ἑαυτὰς ὁρῶσαι, ἀτιμάσασαι ἑαυτὰς ἀγνοίᾳ τοῦ γένους, τιμήσασαι τἆλλα καὶ πάντα μᾶλλον ἢ ἑαυτὰς θαυμάσασαι καὶ πρὸς αὐτὰ ἐκπλαγεῖσαι καὶ ἀγασθεῖσαι καὶ ἐξηρτημέναι τούτων, ἀπέῤῥηξαν ὡς οἷόν τε ἑαυτὰς ὧν ἀπεστράφησαν ἀτιμάσασαι. — — διὸ δεῖ διττὸν γίνεσθαι τὸν λόγον πρὸς τοὺς οὕτω διακειμένους, εἴπερ τις ἐπιστρέψοι αὐτοὺς εἰς τὰ ἐναντία καὶ τὰ πρῶτα καὶ ἀνάγοι μέχρι τοῦ ἀκροτάτου καὶ ἑνὸς καὶ πρώτου. τίς οὖν ἑκάτερος; ὁ μὲν δεικνὺς τὴν ἀτιμίαν * τῶν νῦν ψυχῇ τιμωμένων, ὃν ** ἐν ἄλλοις δίιμεν ἐπιπλέον· ὁ δὲ διδάσκων καὶ ἀναμιμνήσκων τὴν ψυχήν, οἷον τοῦ γένους καὶ τῆς ἀξίας· ὃς πρότερός ἐστιν ἐκείνου καὶ σαφηνισθεὶς κἀκεῖνον δηλώσει· περὶ οὗ νῦν λεκτέον.

a) Consimili sensu ἡ τόλμα dicitur Enn. II, 9, 11, ut quae animam primitus seduxerit atque ut principium suum deserat impulerit. Eodem sensu Platonis locus, Alcib. I, p. 104. E., ab interpretibus Neoplatonicis accipitur, ubi tamen haec vocis τόλμα significatio ad Pythagoreos revocatur, Procl. Plat. Alcib. p. 134; Olympiodor. Plat. Alcib. p. 48. Creuz. Cf. Theol. Arithm. 2. p. 10. πρώτη γὰρ ἡ δυὰς διεχώρισεν αὐτὴν ἐκ τῆς μονάδος, ὅθεν καὶ τόλμα καλεῖται. Plotinus etiam in plantis inesse dicit τὸ τολμηρότατον καὶ ἀφρονέστατον μέρος τῆς ψυχῆς. Enn. V, 2, 2. — b) Ἑτερότης pertinet ad νοῦν, v. nr. 511., qui dicitur Enn. VI, 9, 5. ἀποστῆναί πως τοῦ ἑνὸς τολμήσας. — c) Liberum arbitrium esse utique contendit, sed negat veram voluntatis libertatem positam esse in eo, ut possimus opposita patrare. Enn. VI, 8, 21. καὶ γὰρ τὸ τὰ ἀντικείμενα δύνασθαι ἀδυναμίας ἐστί. Ait eam nonnisi in bene factis cerni, non in iis, quae faciamus sensuum impulsionibus obnoxii. Enn. III, 1, 9. ὅταν μὲν οὖν ἀλλοιωθεῖσα παρὰ τῶν ἔξω ψυχὴ πράττῃ τι καὶ ὁρμᾷ οἷον τυφλῇ τῇ φορᾷ χρωμένη, οὐχὶ ἑκούσιον τὴν πρᾶξιν οὐδὲ τὴν διάθεσιν λεκτέον· καὶ ὅταν αὐτὴ παρ' αὐτῆς χείρων

---

*) Cr. ex codd. Ed. B. αἰτίαν. — **) Ed. Bas. ὧν.

οὖσα κρειττὸν * οὐκ ὀρθαῖς πανταχοῦ οὐδὲ ἡγεμονούσαις ταῖς ὁρμαῖς ἢ χρωμένη. λόγον δὲ ὅταν ἡγεμόνα καθαρὸν καὶ ἀπαθῆ τὸν οἰκεῖον ἔχουσα ὁρμᾷ, ταύτην μόνον τὴν ὁρμὴν φατέον εἶναι ἐφ' ἡμῖν καὶ ἑκούσιον. Hoc tamen sensu nostro loco libertas voluntatis non accipitur, ut quae dicitur illud esse, per quod anima primum ad lapsum atque errorem inducta sit; quamquam etiam haec libertatis interpretatio late per doctrinam Plotini patet. Enn. III, 2, 10. ἀλλ' εἰ ἄνθρωποι ἄκοντές εἰσι κακοὶ καὶ τοιοῦτοι οὐχ ἑκόντες, οὔτ' ἂν τις τοὺς ἀδικοῦντας αἰτιάσαιτο ** οὔτε τοὺς πάσχοντας ὡς δι' αὐτοὺς ταῦτα πάσχοντας. Fluctuat Plotinus inter utramque interpretationem, non semel affirmans eam libertatem, qua pravum sequamur, non differre a necessitate. Enn. IV, 8, 5. πᾶν μὲν γὰρ ἰὸν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀκούσιον. φορᾷ γε μὴν οἰκείᾳ ἰὸν πάσχον τὰ χείρω ἔχειν λέγεται τὴν ἐφ' οἷς ἔπραξε δίκην. ὅταν δὲ ταῦτα πάσχειν καὶ ποιεῖν ᾖ ἀναγκαῖον ἀϊδίως φύσεως νόμῳ, τόδε συμβαῖνον εἰς ἄλλου του χρείαν, καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ αὐτὸ αὐτὸν θεὸν εἴ τις λέγοι καταπέμψαι, οὐκ ἂν ἀσύμφωνος οὔτε τῇ ἀληθείᾳ οὔτε ἑαυτῷ ἂν εἴη. — d) Scil. a principio suo sive deo. Eodem referendum in sequentibus ἐκεῖθεν et ἐκεῖνον.

In hoc omnis Plotini doctrina posita est, ut nos in hac vita sensibus ac tempori obnoxia a principio nostro alienatos esse ostendat; quo revertendum esse animis nostris ab alienioribus, quae nobis adhaerescant, purgandis ac veluti februandis. Enn. III, 6, 5. Remotiore tamen sensu negat nos a deo vere alienatos esse, v. infr. nr. 517. c.

Enn. V, 1, 2. Ἐνθυμείσθω τοίνυν πρῶτον ἐκεῖνο 509
πᾶσα ψυχή, ὡς αὐτὴ *** μὲν ζῷα ἐποίησε πάντα, ἐμπνεύσασα αὐτοῖς ζωήν, ἅ τε γῆ τρέφει ἅ τε θάλασσα ἅ τε ἐν ἀέρι ἅ τε ἐν οὐρανῷ ἄστρα θεῖα· αὐτὴ δὲ ἥλιον, αὐτὴ δὲ τὸν μέγαν τοῦτον οὐρανόν, αὐτὴ δὲ † ἐκόσμησεν, αὐτὴ δὲ ἐν τάξει περιάγει φύσις οὖσα ἑτέρα ὧν κοσμεῖ καὶ ὧν κινεῖ καὶ ἃ ζῆν ποιεῖ, καὶ τούτων

---

*) „Abest haec vox a codd. Ciz. Darmst. Marcc. Mon. A. C. Vat. Vindob. A.; neque Ficinus expressit. Conr. Orell. coniungi vult cum ἢ χρωμένη, *cum nimium utatur*, *indulgeat*. Sed cum hoc orationis membro coniunctum est πανταχοῦ." Creuz. At poteris πανταχοῦ cum voce ὀρθαῖς coniungere. — **) Cr. ex codd. Ed. B. αἰτιάσατο. — ***) Ita Cyrill. adv. Iulian. III, p. 275 sq. ed. Spanh. Ed. Bas. αὕτη. — †) Ita Cyrill. Ed. Bas. καὶ αὐτὴ ἐκόσμ.

ἀνάγκη εἶναι τιμιωτέραν, γιγνομένων μὲν* τούτων καὶ φθειρομένων ὅταν αὐτὰ ψυχὴ ἀπολείπῃ ἢ χορηγῇ τὸ ζῆν, αὐτὴ δὲ οὖσα ἀεὶ τῷ μὴ ἀπολείπειν ἑαυτήν. — — οἷον σκοτεινὸν νέφος ἡλίου βολαὶ φωτίσασαι λάμπειν ποιοῦσι χρυσοειδῆ ὄψιν ποιοῦσαι, οὕτω τοι καὶ ψυχὴ ἐλθοῦσα εἰς σῶμα οὐρανοῦ ἔδωκε μὲν ζωήν, ἔδωκε δὲ ἀθανασίαν, ἤγειρε δὲ κείμενον· ὁ δὲ κινηθεὶς κίνησιν ἀΐδιον, ὑπὸ ψυχῆς ἔμφρονος** ἀγούσης, ζῷον εὔδαιμον ἐγένετο, ἔσχε τε ἀξίαν οὐρανὸς ψυχῆς εἰσοικισθείσης, ὢν πρὸ ψυχῆς σῶμα νεκρόν, γῆ καὶ ὕδωρ, μᾶλλον δὲ*** σκότος ὕλης καὶ μὴ ὂν καὶ ὃ στυγέουσιν οἱ θεοί, φησί τις. γένοιτο δ' ἂν φανερωτέρα αὐτῆς καὶ ἐνεργεστέρα ἡ δύναμις καὶ ἡ φύσις, εἴ τις ἐνταῦθα διανοηθείη ὅπως περιέχει καὶ ἄγει ταῖς αὐτῆς βουλήσεσι τὸν οὐρανόν. παντὶ μὲν γὰρ τῷ μεγέθει τούτῳ, ὅσος † ἐστίν, ἔδωκεν ἑαυτήν, καὶ πᾶν διάστημα καὶ μέγα καὶ μικρὸν ἐψύχωται, ἄλλου μὲν ἄλλῃ κειμένου τοῦ σώματος, καὶ τοῦ μὲν ὡδὶ τοῦ δὲ ὡδὶ ὄντος, καὶ τῶν μὲν ἐξ ἐναντίας, τῶν δὲ ἄλλων ἀπάρτησιν ἀπ' ἀλλήλων ἐχόντων. ἀλλ' οὐχ ἡ ψυχὴ οὕτως οὐδὲ μέρει αὐτῆς ἑκάστῳ κατακερματισθεῖσα μορίῳ ψυχῆς ζῆν ποιεῖ, ἀλλὰ τὰ πάντα ζῇ τῇ ὅλῃ, καὶ πάρεστι πᾶσα πανταχοῦ τῷ γεννήσαντι πατρὶ ὁμοιουμένη †† καὶ κατὰ τὸ ἓν καὶ κατὰ τὸ πάντῃ. καὶ πολὺς ὢν ὁ οὐρανὸς καὶ ἄλλος ἄλλῃ ἕν ἐστι τῇ ταύτης δυνάμει. καὶ θεός ἐστι διὰ ταύτην ὁ κόσμος ὅδε. ἔστι δὲ καὶ ἥλιος θεός, ὅτι ἔμψυχος, καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα. καὶ ἡμεῖς, εἴπερ τι, διὰ τοῦτο· νέκυες γὰρ κοπρίων ἐκβλητότεροι[a]. — — εἰ δ', ὅτι ἔμψυχον, διωκτὸν ἔσται, τί παρεὶς τις ἑαυτόν, ἄλλον διώκει; τὴν δὲ ἐν ἄλλῳ ψυχὴν ἀγάμενος σεαυτὸν ἄγασαι.

---

*) μὲν additum ex Cyrillo. — **) Ita Cr. ex codd. Ed. B. ἔμφωνος. — ***) Cr. ex codd. Ed. B. καί. — †) Cod. Vindob. A. ὅσον. ὅσος sc. ὁ οὐρανός. — ††) Creuz. ex Cyrill. et codd. Ed. B. περὶ ὁμοιωμένη.

a) **Fragmentum Heracliti, v. Plut. Symp. IV, 4, 3; secundum alios Empedoclis, Scholl. et Eustath. ad Il. XXIV, 54.**

Patet de anima mundi sermonem esse. Per totum librum IX. Enneadis IV. hoc persequitur, *ὅτι πᾶσαι αἱ ψυχαὶ μία.* Praecipuum argumentum est, corpora tantum separari mole (*ὄγκος*), et loco, et terminis. Enn. IV, 9, 1. *διὰ τί γὰρ ἡ ἐν ἐμοὶ μία, ἡ δ' ἐν τῷ παντὶ οὐ μία; οὐ γὰρ ὄγκος οὐδὲ ἐκεῖ, οὐδὲ σῶμα.* Ib. VI, 4, 4. *διέστησαν γὰρ* (sc. *αἱ ψυχαὶ*) *οὐ διεστῶσαι καὶ πάρεισιν ἀλλήλαις οὐκ ἀλλοτριωθεῖσαι· οὐ γὰρ πέρασίν εἰσι διωρισμέναι, ὥσπερ οὐδὲ * ἐπιστῆμαι αἱ πολλαὶ ἐν ψυχῇ μιᾷ. καὶ ἔστιν ἡ μία τοιαύτη, ὥστε ἔχειν ἐν ἑαυτῇ πάσας. οὕτως ἐστὶν ἄπειρος ἡ τοιαύτη φύσις.* Nam patet etiam sic multitudinem animarum non omnino tolli, quod significatur etiam nostro loco, ubi anima similis dumtaxat esse dicitur procreatori suo, qui solus est consummate unus, quod intelligitur ex sequentibus. Enn. IV, 9, 2. *οὐδὲ γὰρ οὕτω μίαν λέγομεν* (sc. *τὴν ψυχήν*), *ὡς πάντη πλήθους ἄμοιρον, τοῦτο γὰρ τῇ κρείττονι φύσει δοτέον. ἀλλὰ μίαν ** καὶ πλῆθος λέγομεν, καὶ μετέχειν τῆς φύσεως τῆς περὶ τὰ σώματα μεριστῆς γινομένης καὶ τῆς ἀμερίστου αὖ.* De unitate animae argumentatur etiam sympathiam et magiam et incantationes. Enn. IV, 9, 3. *καὶ μὴν ἐκ τῶν ἐναντίων *** φησὶν ὁ λόγος συμπαθεῖν ἀλλήλοις ἡμᾶς καὶ συναλγοῦντας ἐκ τοῦ ὁρᾶν καὶ διαχεομένους καὶ εἰς τὸ φιλεῖν ἑλκομένους κατὰ φύσιν. — — εἰ δὲ καὶ ἐπῳδαὶ καὶ ὅλως μαγεῖαι συνάγουσι καὶ συμπαθεῖς πόῤῥωθεν ποιοῦσι, πάντως τοι διὰ ψυχῆς μιᾶς.* Unitatis ac multitudinis in anima consociatio quo pacto accipienda sit, cognoscitur ex hoc loco, l. l. *τὸ μὲν ἀμέριστον αὐτῆς κατὰ τὸ λογικὸν τακτέον, οὐ μεριζόμενον ἐν τοῖς σώμασι· τὸ δὲ μεριζόμενον περὶ τὰ † σώματα, ἓν μὲν ὂν καὶ αὐτό, περὶ δὲ τὰ σώματα μεριζόμενον, παρεχόμενον τὴν αἴσθησιν πανταχοῦ, ἄλλην δύναμιν αὐτῆς θετέον· τό τε πλαστικὸν αὐτῆς καὶ ποιητικὸν σωμάτων δύναμιν ἄλλην, οὐχ ὅτι δὲ πλείους αἱ δυνάμεις, οὐ μία· καὶ γὰρ ἐν τῷ σπέρματι πλείους αἱ δυνάμεις καὶ ἕν, καὶ ἐξ ἑνὸς τούτου πολλὰ ἕν.* Una illa anima mundi manet una etiam si in multas animas dispertitur; exemplo est sapientiae unitas. Ib. 5. *αἱ δὲ πολλαὶ εἰς ταύτην ὡς μίαν, δοῦσαν ἑαυτὴν εἰς πλῆθος καὶ οὐ δοῦσαν· ἱκανὴ γὰρ πᾶσι παρασχεῖν ἑαυτὴν καὶ μένειν μία. δύναται γὰρ εἰς πάντα ἅμα καὶ ἑκάστου οὐκ ἀποτέτμηται πάντη. τὸ αὐτὸ*

---

*) Creuz. ex codd. Ed. B. *δέ.* — **) Creuz. ex codd. plurimis. Ed. B. *μήν.* — ***) Creuz. ex codd. Ed. B. *τοῦ ἐναντίου.* — †) Cr. adiecit articulum ex duobus codd.

οὖν ἐν πολλοῖς μὴ δή τις ἀπιστείτω· καὶ γὰρ ἡ ἐπιστήμη ὅλη καὶ τὰ μέρη αὐτῆς, ὡς μένειν τὴν ὅλην καὶ ἀπ' αὐτῆς τὰ μέρη.* Cf. Enn. VI, 4, 4., qui locus allegatur supra; ib. 5, 10.

510 Enn. V, 1, 3. *Οὕτω δὴ τιμίου καὶ θείου ὄντος χρήματος τῆς ψυχῆς πιστεύσας ἤδη τῷ τοιούτῳ θεὸν μετιέναι μετὰ τοιαύτης αἰτίας ἀνάβαινε πρὸς ἐκεῖνον. πάντως που οὐ πόῤῥω βαλεῖς, οὐδὲ πολλὰ τὰ μεταξύ. λάμβανε τοίνυν τὸ** τοῦ θείου τούτου θειότερον τὸ*** ψυχῆς πρὸς τὸ ἄνω γειτόνημα, μεθ' ὃ καὶ ἀφ' οὗ ἡ ψυχή. καίπερ γὰρ οὖσα χρῆμα οἷον ἔδειξεν ὁ λόγος, εἰκών τίς ἐστι νοῦ. οἷον λόγος ὁ ἐν προφορᾷ λόγου τοῦ ἐν ψυχῇ* [a], *οὕτω τοι καὶ αὐτὴ λόγος νοῦ. καὶ ἡ πᾶσα ἐνέργεια, καὶ ἣν προΐεται ζωήν, εἰς ἄλλου ὑπόστασιν, οἷον πυρὸς τὸ μὲν ἡ συνοῦσα θερμότης, ἡ δέ, ἣν παρέχει. δεῖ δὲ λαβεῖν ἐκεῖ οὐκ ἐκρέουσαν, ἀλλὰ μένουσαν μὲν τὴν ἐν αὐτῷ, τὴν δὲ ἄλλην ὑφισταμένην* [b]. *οὖσα οὖν ἀπὸ νοῦ νοερά ἐστι. καὶ ἐν λογισμοῖς ὁ νοῦς αὐτῆς καὶ ἡ τελείωσις ἀπ' αὐτοῦ πάλιν, οἷον πατρὸς ἐκθρέψαντος, ὃν οὐ τέλειον ὡς πρὸς αὐτὸν† ἐγέννησεν. ἥ τε οὖν ὑπόστασις αὐτῇ†† ἀπὸ νοῦ, ὅ τε ἐνεργείᾳ λόγος νοῦ αὐτῇ ὁρωμένου. ὅταν γὰρ ἐνίδῃ εἰς νοῦν, ἔνδοθεν ἔχει καὶ οἰκεῖα ἃ νοεῖ καὶ ἐνεργεῖ. καὶ ταύτας μόνας δεῖ λέγειν ἐνεργείας ψυχῆς, ὅσα νοερῶς καὶ ὅσα οἴκοθεν· τὰ δὲ χείρω ἄλλοθεν καὶ πάθη ψυχῆς τῆς τοιαύτης. νοῦς οὖν ἔτι μᾶλλον θειοτέραν ποιεῖ καὶ τῷ πατὴρ εἶναι καὶ τῷ παρεῖναι. οὐδὲν γὰρ μεταξὺ ἢ τὸ ἑτέροις εἶναι, ὡς ἐφεξῆς μέντοι καὶ ὡς τὸ δεχόμενον. τὸ δὲ ὡς εἶδος, καλὴ δὲ καὶ ἡ νοῦ ὕλη, νοοειδὴς††† οὖσα καὶ ἁπλῆ* [c]. *οἷον δὲ ὁ νοῦς καὶ ταὐτῷ μὲν τούτῳ δῆλον, ὅτι κρείττων ψυχῆς τοιᾶσδε οὔσης.*

---

*) Creuz. ex codd. Ed. B. *μήδ' ἤδη.* — **) Articulum add. Cr. ex codd. — ***) Ed. B. *τὸ τῆς ψυχῆς.* Artic. c. codd. om. Cr. — †) *αὑτὸν* Cr. ex codd. Ed. B. *αὐτόν.* — ††) Cr. ex codd. Ed. B. *αὕτη.* — †††) Ed. B. *νοειδής.* Corr. Cr.

a) De hac differentia v. nr. 487. not. — b) Cf. nr. 485. Diversissimis ille similitudinibus quo modo res ex principiis emanent illustrare conatur. Animam emanare dicit veluti solis radii effunderentur, Enn. IV, 9, 4; eamque necessario emanare, ib. 3. Id, unde emanent res, semper idem manere ponitur. Enn. I, 6, 7. *ἐφ' ἑαυτοῦ μένον δίδωσι.* Etenim principia aeterna sunt, neque ideo commutantur. Enn. V, 1, 6. *Ἐκποδὼν δὲ ἡμῖν ἔστω γένεσις ἡ ἐν χρόνῳ τὸν λόγον περὶ τῶν ἀεὶ ὄντων ποιουμένοις. — — τὸ οὖν γινόμενον ἐκεῖθεν οὐ κινηθέντος φατέον γίγνεσθαι· εἰ γὰρ κινηθέντος αὐτοῦ τι γίγνοιτο, τρίτον ἀπ' ἐκείνου τὸ γιγνόμενον μετὰ τὴν κίνησιν ἂν γίγνοιτο καὶ οὐ δεύτερον. δεῖ οὖν ἀκινήτου ὄντος, εἴ τι δεύτερον μετ' αὐτό, οὐ προσνεύσαντος, οὐδὲ βουληθέντος, οὐδὲ ὅλως κινηθέντος ὑποστῆναι αὐτό. — — καὶ πάντα τὰ ὄντα ἕως μένει, ἐκ τῆς αὐτῶν οὐσίας ἀναγκαίαν τὴν περὶ αὐτὰ πρὸς τὸ ἔξω αὐτῶν ἐκ τῆς παρούσης δυνάμεως δίδωσιν αὐτῶν ἐξηρτημένην ὑπόστασιν εἰκόνα οὖσαν οἷον ἀρχετύπων ὧν ἐξέφυ. πῦρ μὲν τὴν παρ' αὐτοῦ θερμότητα καὶ χιὼν οὐκ εἴσω μόνον τὸ ψυχρὸν κατέχει. μάλιστα δὲ ὅσα εὐώδη μαρτυρεῖ τοῦτο. ἕως γὰρ ἔστι, πρόεισί τι ἐξ αὐτῶν περὶ αὐτά, ὧν ἀπολαύει ὑποστάντων ὁ πλησίον*. καὶ πάντα δὲ ὅσα ἤδη τέλεια γεννᾷ.* — c) De materia intelligibili, quam ponit in intelligentia, v. Enn. II, 4, 4. *Εἰ οὖν πολλὰ τὰ εἴδη, κοινὸν μέν τι ἐν αὐτοῖς ἀνάγκη εἶναι· καὶ δὴ καὶ ἴδιον, ᾧ διαφέρει ἄλλο ἄλλου. τοῦτο δὴ τὸ ἴδιον καὶ ἡ διαφορὰ ἡ χωρίζουσα ἡ οἰκεία ἐστὶ μορφή. εἰ δὲ μορφή, ἔστι καὶ τὸ μορφούμενον, περὶ ὃ ἡ διαφορά· ἔστιν ἄρα καὶ ὕλη ἡ τὴν μορφὴν δεχομένη καὶ ἀεὶ τὸ ὑποκείμενον. ἔτι εἰ κόσμος νοητός ἐστιν ἐκεῖ, μίμημα δὲ οὗτος ἐκείνου, οὗτος δὲ σύνθετος καὶ ἐξ ὕλης, κἀκεῖ δεῖ ὕλην εἶναι.*

Enn. V, 1, 4. *Ἴδοι** δ' ἄν τις καὶ ἐκ τῶνδε·* 511
*κόσμον αἰσθητὸν τόνδε εἴ τις θαυμάζει*** εἴς τε τὸ μέγεθος καὶ τὸ κάλλος καὶ τὴν τάξιν τῆς φορᾶς τῆς ἀϊδίου ἀποβλέπων καὶ θεοὺς τοὺς ἐν αὐτῷ, τοὺς μὲν ὁρωμένους, τοὺς δὲ καὶ ἀφανεῖς ὄντας, καὶ δαίμονας καὶ ζῷα φυτά τε πάντα, ἐπὶ τὸ ἀρχέτυπον αὐτοῦ καὶ τὸ ἀληθινώτερον ἀναβὰς κἀκεῖ πάντα ἰδέτω νοητὰ καὶ παρ' αὐτῷ ἀΐδια, ἐν οἰκείᾳ συνέσει καὶ ζωῇ, καὶ τού-*

---

*) Creuz. ex codd. Ed. B. *ὁ πλησίων.* — **) Cr. ex codd. Ed. B. *ἴδῃ.* — ***) Cr. ex codd. Ed. B. *θαυμάζοι.*

των* τὸν ἀκήρατον νοῦν προστάτην καὶ σοφίαν ἀμήχανον καὶ τὸν ὡς ἀληθῶς ἐπὶ Κρόνου βίον, θεοῦ κόρου** καὶ νοῦ ὄντος· πάντα γὰρ ἐν αὐτῷ τὰ ἀθάνατα περιέχει, νοῦν πάντα, θεὸν πάντα, ψυχὴν πᾶσαν, ἑστῶτα ἀεί. τί γὰρ ζητεῖ μεταβάλλειν εὖ ἔχων; ποῦ δὲ μετελθεῖν πάντα παρ' αὐτῷ ἔχων; ἀλλ' οὐδὲ αὔξην*** ζητεῖ τελειότατος ὤν. διὸ καὶ τὰ παρ' αὐτῷ πάντα τέλεια, ἵνα πάντη ᾖ τέλειος, οὐδὲν ἔχων ὅ τι μὴ τοιοῦτον, οὐδὲν ἔχων ἐν αὐτῷ ὃ μὴ νοεῖ. νοεῖ δὲ οὐ ζητῶν, ἀλλ' ἔχων [a]. — — ὁ μὲν οὖν νοῦς, κατὰ τὸ νοεῖν ὑφιστάς, τὸ ὄν· τὸ δὲ ὂν τῷ νοεῖσθαι τῷ νῷ διδὸν τὸ νοεῖν καὶ τὸ εἶναι· τοῦ δὲ νοεῖν αἴτιον ἄλλο, ὃ καὶ τῷ ὄντι. ἀμφοτέρων οὖν ἅμα αἴτιον ἄλλο. ἅμα† μὲν γὰρ ἐκεῖνα καὶ συνυπάρχει καὶ οὐκ ἀπολείπει ἄλληλα, ἀλλὰ δύο ὄντα, τοῦτο τὸ ἓν ὁμοῦ νοῦς καὶ ὂν καὶ νοοῦν καὶ νοούμενον· ὁ μὲν νοῦς κατὰ τὸ νοεῖν, τὸ δὲ ὂν κατὰ τὸ νοούμενον [b]· οὐ γὰρ ἂν γένοιτο τὸ νοεῖν ἑτερότητος μὴ οὔσης, καὶ ταὐτότητος δέ. γίνεται οὖν τὰ πρῶτα νοῦς, ὄν, ἑτερότης, ταὐτότης. δεῖ δὲ καὶ κίνησιν λαβεῖν καὶ στάσιν [c]· καὶ κίνησιν μέν, εἰ νοεῖ, στάσιν δέ, ἵνα τὸ αὐτό, τὴν δὲ ἑτερότητα, ἵν' ᾖ νοοῦν καὶ νοούμενον, ἢ ἐὰν ἀφέλῃς τὴν ἑτερότητα, ἓν γενόμενον σιωπήσεται.

a) Inquirere, ζητεῖν, imperfectae mentis est; non igitur intellectui hoc attribuendum. Anima habet nonnisi νοῦν λογιζόμενον. Enn. V, 1, 10. νοῦς δὲ ὁ μὲν λογιζόμενος, ὁ δὲ λογίζεσθαι παρέχων· τὸ δὴ λογιζόμενον τοῦτο τῆς ψυχῆς. Ib. 11. καὶ εἰ ὁτὲ μὲν λογίζεται περὶ τούτων ψυχή, ὁτὲ δὲ μή, δεῖ τὸν μὴ†† λογιζόμενον, ἀλλ' ἀεὶ ἔχοντα τὸ δίκαιον νοῦν ἐν ἡμῖν εἶναι. Omnis λογισμὸς inferioris gradus est. Enn. IV, 3, 18. ἐλάττωσις γὰρ νοῦ εἰς αὐτάρκειαν τὸ λογισμοῦ δεῖσθαι, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς τέχναις ὁ λογισμὸς ἀποροῦσι τοῖς τεχνίταις. Neque

---

*) Creuz. ex codd. Ed. B. τούτῳ. — **) Ed. B. Κρόνου. Corr. Creuz. Cf. Plat. Cratyl. p. 396. B. ibique Heind. et Stallb. — ***) Ita Cr. ex Cyrill. l. l. Ed. B. αὔξειν. — †) Cr. ex codd. opt. Ed. B. ἃ μὲν γάρ. — ††) Cr. δεῖ μὴ τὸν λ. ex uno cod.

in mundo intelligibili τὸ λογίζεσθαι reperitur, neque homo vere intelligibilis λογικὸς est. Enn. VI, 7, 9. Inde contemtus ille, quem prae se fert Plotinus, mentis atque cogitationis, eius maxime cogitationis, quae proficiscitur a sensuum affectionibus. Verum intellectum dicit neque perceptionis neque collectionis ope ad cognoscendum pervenire. Enn. V, 5, 1. δεῖ ἄρα αὐτὸν (sc. τὸν ἀληθῆ νοῦν) ἀεὶ εἰδέναι, — — τὴν δὲ εἴδησιν αὐτῷ μήτε εἰκάζοντι εἶναι μήτε ἀμφίβολον· μηδ' αὖ παρ' ἄλλου οἷον ἀκούσαντι· οὐ τοίνυν οὐδὲ δι' ἀποδείξεως. Cum sensibus hic intellectus nil commune habet; nihil contemplatur praeter se ipsum. Enn. V, 3, 4; 9, 7. — b) Ὂν et νοῦς ita solent a Plotino coniungi, ut uno eodemque emanationis gradu contineantur, idque propterea, quod verum ὂν nihil esse potest nisi τὸ νοητόν. Enn. V, 4, 2. Ἔστι μὲν οὖν καὶ αὐτὸς (sc. ὁ νοῦς) νοητόν, ἀλλὰ καὶ νοῶν. — — νοῦς δὴ καὶ ὂν ταὐτόν· οὐ γὰρ τῶν πραγμάτων ὁ νοῦς, ὥσπερ ἡ αἴσθησις τῶν αἰσθητῶν προόντων, ἀλλ' αὐτὸς νοῦς τὰ πράγματα. Ib. 1, 10. ἔστι δὲ ἐφεξῆς (post supremum principium) τὸ ὂν καὶ νοῦς. — Τὸ ὂν appellatur etiam οὐσία. Enn. I, 7, 1; 8, 1. νοῦν καὶ οὐσίαν, ubi dicitur principium secundum, emanatio prima. — c) Hoc referendum ad quatuor categorias, quae recentioribus vocantur, Platonis, de quibus v. nr. 258. not. Quas apparet longe alio sensu accipi atque positae sunt a Platone; neque ipse sibi Plotinus in hoc constat, quod intellectui hoc quidem loco motum tribuit, cum vulgo motum animae proprium esse statuat. Enn. II, 9, 1. ἔστι γάρ, ὡς ἔστι, νοῦς ἀεὶ ὡσαύτως ἐνεργείᾳ κείμενος ἑστώσῃ· κίνησις δὲ πρὸς αὐτὸν καὶ περὶ αὐτὸν ψυχῆς ἤδη ἔργον. Enn. IV, 4, 16. εἰ δὲ τἀγαθόν τις κατὰ* κέντρον τάξειε, τὸν νοῦν κατὰ κύκλον ἀκίνητον, ψυχὴν δὲ κατὰ κύκλον κινούμενον ἂν τάξειε, κινούμενον δὲ τῇ ἐφέσει· νοῦς γὰρ εὐθὺς καὶ ἔχει καὶ περιείληφεν, ἡ δὲ ψυχὴ τοῦ ἐπέκεινα ὄντος ἐφίεται. In hoc cernitur quid maxime inter animam et intellectum intersit. Intellectus semper in se ipso requiescit, neque aliud quicquam contemplatur, neque aliorsum convertitur moveturve; neque propterea est πρακτικός. Enn. V, 3, 6. οὐ γὰρ δὴ πρακτικός τε οὗτος (sc. ὁ νοῦς), ὡς πρὸς τὸ ἔξω βλέποντι τῷ πρακτικῷ καὶ μὴ ἐν αὐτῷ μένοντι εἴη ἂν τῶν μὲν ἔξω τις γνῶσις. Anima vero per se sine intellectu est; hic in illam sese insinuat, si anima se ad eum convertit. Enn. V, 6, 4. ψυχὴ μὲν γὰρ ἔπακτον νοῦν ἔχει. — — νοῦς δ' ἐν αὐτῷ οἰκεῖον ἔχει. Anima igitur etiam externum quid operatur et practica est,

*) Ed. B. καὶ τὸ κέντρ. Corr. Cr. ex codd.

dum condit mundum. Enn. IV, 8, 3. *ψυχῆς δὲ ἔργον τῆς λογικωτέρας νοεῖν μέν, οὐ τὸ νοεῖν δὲ μόνον. τί γὰρ ἂν καὶ νοῦ διαφέροι; προσλαβοῦσα γὰρ τῷ νοερὰ εἶναι καὶ ἄλλο, καθὸ τὴν οἰκείαν ἔσχεν ὑπόστασιν, νοῦς οὐκ ἔμεινεν· ἔχει τε ἔργον καὶ αὐτή, εἴπερ καὶ πᾶν** * *ὃ ἐὰν ᾖ τῶν νοητῶν. βλέπουσα δὲ πρὸς μὲν τὸ πρὸ ἑαυτῆς νοεῖ, εἰς δὲ ἑαυτὴν σώζει ἑαυτήν, εἰς δὲ τὸ μετ' αὐτήν, ὃ κοσμεῖ τε καὶ διοικεῖ, καὶ ἄρχει αὐτοῦ.* Neque tamen omnis praxis aliorsum pertinet nisi ad theoriam. Enn. III, 8, 5. *ἡ ἄρα πρᾶξις ἕνεκα θεωρίας καὶ θεωρήματος, ὥστε καὶ τοῖς πράττουσιν ἡ θεωρία τέλος, καὶ οἷον ἐξ εὐθείας ὃ μὴ ἠδυνήθησαν λαβεῖν, τοῦτο περιπλανώμενοι ἑλεῖν ζητοῦσι. καὶ γὰρ αὖ ὅταν τύχωσιν οὗ βούλονται, ὃ γενέσθαι ἠθέλησαν, οὐχ ἵνα μὴ γνῶσιν, ἀλλ' ἵνα γνῶσι καὶ παρὸν ἴδωσιν ἐν ψυχῇ, δηλονότι κείμενον θεατόν. ἐπεὶ καὶ ἀγαθοῦ χάριν πράττουσι· τοῦτο δὲ οὐχ ἵνα ἔξω αὐτῶν, οὐδ' ἵνα μὴ ἔχωσιν, ἀλλ' ἵνα ἔχωσι τὸ ἐκ τῆς πράξεως ἀγαθόν. τοῦτο δὲ ποῦ; ἐν ψυχῇ. ἀνέκαμψεν οὖν πάλιν ἡ πρᾶξις εἰς θεωρίαν. ὃ γὰρ ἐν ψυχῇ λαμβάνει λόγῳ οὔσῃ, τί ἂν ἄλλο ἢ λόγος σιωπῶν εἴη;* Neque ipsa conformatio mundi, quae fit per animam, aliud est quam theorema. Ib. 4. *ἀλλὰ περὶ μὲν φύσεως εἰπόντες, ὃν τρόπον θεωρία ἡ γένεσις* (suppl. *αὐτῆς ἐστί*), *ἐπὶ τὴν ψυχὴν τὴν πρὸ ταύτης ἐλθόντες λέγομεν, ὡς ἡ ταύτης θεωρία καὶ τὸ φιλομαθὲς καὶ τὸ ζητητικὸν καὶ ἡ ἐξ ὧν ἐγνώκει ὠδὶς καὶ τὸ πλῆρες πεποίηκεν αὐτὴν θεώρημα πᾶν γενομένην ἄλλο θεώρημα ποιῆσαι:* sed *θεώρημα ἀσθενέστερον*, quod explicatur in subsequentibus. Sed patet ex his Plotinum differentiam inter animam et intellectum ad differentiam fere gradualem revocare. Ceterum neque in hoc omnino sibi consentaneus est, cum interdum intellectum esse *δημιουργὸν* pronuntiet. Enn. V, 1, 8. *δημιουργὸς γὰρ ὁ νοῦς.*

512 Enn. V, 1, 5. *Πολὺς οὖν οὗτος ὁ θεὸς*[a] *ἐπὶ τῇ ψυχῇ τῇδε ὑπάρχει. — — τίς οὖν ὁ τοῦτον γεννήσας; ὁ ἁπλοῦς καὶ ὁ πρὸ τοιούτου πλήθους, ὁ αἴτιος τοῦ καὶ εἶναι καὶ πολὺν εἶναι τοῦτον, ὁ τὸν ἀριθμὸν ποιῶν· ὁ γὰρ ἀριθμὸς οὐ πρῶτος, καὶ γὰρ πρὸ δυάδος τὸ ἕν*[b]. *δεύτερον δὲ δυάς, καὶ παρὰ τοῦ ἑνὸς γεγενη-*

---

*) Creuz. om. *καὶ* c. nonn. codd. Idem deinde *ὃ ἐὰν ᾖ τῶν ὄντων*, quod expressit Ficin. et habet unus cod. manu secunda. *νοητῶν* argumentationi repugnare existimat Creuz. Immo, omnia ista tria principia sunt *νοητά*.

μένη* ἐκεῖνο ὁριστὴν ἔχει· αὕτη δὲ ἀόριστον παρ' αὐτῆς c. ὅταν δὲ ὁρισθῇ, ἀριθμὸς ἤδη.

a) Intelligentiam puta, de qua dictum est. — b) Praecipuum argumentum, quo demonstratur necesse esse ut superius aliquod principium, quod supra intellectum sit, statuatur, scilicet Unum, in eo positum est, quod nostro loco attingitur, intellectum per se multitudinem esse, quippe quo contineatur contrarium intellectus et entis, praeterque id etiam multitudo idearum; multitudinem vero esse alius, quo comprehendatur, indigentem. Unde sequitur ut Uni nihil, quod ab ipso diversum esse videatur, attribuendum sit, quandoquidem, si tale quid esset, ipsum Unum multitudo esse deprehenderetur. Enn. V, 4, 1. Δεῖ μὲν γάρ τι πρὸ πάντων εἶναι ἁπλοῦν τοῦτο καὶ πάντων ἕτερον τῶν μετ' αὐτό, ἐφ' ἑαυτοῦ ὄν, οὐ μεμιγμένον τοῖς ἀπ' αὐτοῦ — —, ὂν ὄντως ἕν. οὐχ ἕτερον ὄν, εἶτα ἕν, καθ' οὗ ψεῦδος καὶ τὸ ἓν εἶναι, οὗ μὴ λόγος μηδὲ ἐπιστήμη. — — αὐταρκέστατόν τε τῷ ἁπλοῦν εἶναι καὶ πρῶτον ἁπάντων. τὸ γὰρ** μὴ πρῶτον ἐνδεὲς τοῦ πρὸ αὐτοῦ, τό τε μὴ ἁπλοῦν τῶν ἐν αὐτῷ ἁπλῶν δεόμενον, ἵν' ᾖ ἐξ ἐκείνων. VI, 9, 6. ὅταν γὰρ ἂν αὐτὸν (sc. primum principium) νοήσῃς οἷον νοῦν ἢ θεόν, πλέον ἐστί. — — πᾶν δὲ πολὺ καὶ μὴ ἓν ἐνδεές, μὴ ἓν ἐκ πολλῶν γενομένων. Aliud argumentum ex eo petitur, quod omnia necesse sit esse per Unum, siquidem omnino non essent, si Unum non esset. Enn. VI, 9, 1. πάντα τὰ ὄντα τῷ ἑνί ἐστιν ὄντα. — — τί γὰρ ἂν καὶ εἴη, εἰ μὴ ἓν εἴη; ἐπείπερ ἀφαιρεθέντα τοῦ ἕν, ὃ λέγεται, οὐκ ἔστιν ἐκεῖνα. Quamquam ipsi Uni quodam modo multitudo attribuenda est, eo videlicet nomine, quod principium quodque habeat δύναμιν ἄπειρον. Enn. III, 7, 4. εἰ δ' ἐκ πολλῶν λέγομεν αὐτὸν (sc. τὸν θεόν), οὐ δεῖ θαυμάζειν, πολλὰ γὰρ ἕκαστον τῶν ἐκεῖ (sc. in rebus intelligibilibus) διὰ δύναμιν ἄπειρον. VI, 9, 6. Ληπτέον δὲ καὶ ἄπειρον αὐτὸν (sc. primum principium) οὐ τῷ ἀδιεξιτήτῳ ἢ τοῦ μεγέθους ἢ τοῦ ἀριθμοῦ, ἀλλὰ τῷ ἀπεριλήπτῳ τῆς δυνάμεως. In qua re notandum Plotinum neque δύναμιν ad deum primum referre vereri, neque etiam infinitum. — c) Ex hoc loco cum iis, quae not. b. disputavimus, collato sequi videtur ut differant τὸ ἀόριστον et τὸ ἄπειρον: verum hanc differentiam Plotinus neque terminat accuratius neque tuetur ubique. Nempe loco laudato, Enn. III, 7, 4., trium illorum principiorum unumquodque

---

*) Ita Cr. ex codd. plurim. Ed. B. γεννημένη. — **) Ed. B. τὸ γὰρ τό. Posterius τὸ deest in multis codd.

ponitur δύναμιν ἄπειρον habere. Iam vero vide quid ponat Enn. V, 5, 11. καὶ τὸ ἄπειρον τοῦτο τῷ μὴ πλέον ἑνὸς εἶναι, μηδὲ ἔχειν πρὸς ὃ ὁριεῖ τι τῶν ἑαυτοῦ· τῷ γὰρ ἓν εἶναι οὐ μεμέτρηται: quae patet priori loco prorsus pugnare. Quae repugnantia efficitur eo, quod iisdem placitis non modo diversa sed prorsus contraria expedire conatur, ab altera parte animam ac rationem ab omnibus affectionibus vindicaturus, ab altera parte, dum sequitur principium emanationis, secundum primo, tertium secundo inferius esse confirmans. Enn. III, 8, 4. ὁμογενὲς γὰρ ἀεὶ δεῖ τὸ γεννώμενον εἶναι, ἀσθενέστερον μέν, τῷ ἐξίτηλον καταβαῖνον γίνεσθαι. Cf. Enn. III, 2, 7; VI, 7, 42.

513 Enn. VI, 9, 3. Γεννητικὴ γὰρ ἡ τοῦ ἑνὸς φύσις οὖσα τῶν πάντων οὐδέν ἐστιν αὐτῶν, οὔτε οὖν τι, οὔτε ποιόν, οὔτε ποσόν, οὔτε νοῦν, οὔτε ψυχήν, οὐδὲ κινούμενον, οὐδ' αὖ ἑστώς. οὐκ ἐν τόπῳ, οὐκ ἐν χρόνῳ, ἀλλὰ τὸ καθ' αὑτὸν μονοειδές, μᾶλλον δὲ ἀνείδεον, πρὸ εἴδους ὂν παντός, πρὸ κινήσεως, πρὸ στάσεως. ταῦτα γὰρ περὶ τὸ ὄν, ἃ πολλὰ αὐτὸ ποιεῖ.

Unum convenit non posse nisi negative terminari; negatur quidquam ei attribui posse; non possumus alia via ad illud penetrare, nisi connivendo (μύοντες), mysticam contemplationem, sensibus occlusis, sequuti. Enn. I, 6, 8. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα (sensuum apprehensiones) ἀφεῖναι δεῖ καὶ μὴ βλέπειν, ἀλλ' οἷον μύσαντα ὄψιν ἄλλην ἀλλάξασθαι καὶ ἀνεγεῖραι, ἣν ἔχει μὲν πᾶς, χρῶνται δὲ ὀλίγοι. Unum est sine cogitatione, verum etiam sine ignoratione cuiusquam. VI, 9, 6. οὐ τοίνυν ὅτι μὴ γινώσκει οὐδὲ νοεῖ ἑαυτόν, ἄγνοια περὶ αὐτὸν ἔσται. ἡ γὰρ ἄγνοια ἑτέρου ὄντος γίνεται, ὅταν θάτερον ἀγνοῇ θάτερον. τὸ δὲ μόνον οὔτε τι γινώσκει οὔτε τι ἔχει ὃ ἀγνοεῖ, ἓν δὲ ὂν συνὸν αὐτῷ οὐ δεῖται νοήσεως ἑαυτοῦ. ἐπεὶ οὐδὲ τὸ συνεῖναι δεῖ προσάπτειν, ἵνα τηρῇς τὸ ἕν, ἀλλὰ καὶ τὸ νοεῖν καὶ τὸ συνεῖναι* ἀφαιρεῖν καὶ ἑαυτοῦ νόησιν καὶ τῶν ἄλλων. Unde sequitur ut Unum non sit per se νοητόν, sed quatenus ponitur aliqua ratione ad νοῦν contineri. V, 6, 2. πρὸς μὲν τὸν νοῦν νοητὸν ἔσται, καθ' ἑαυτὸ δὲ οὔτε νοοῦν οὔτε νοητὸν κυρίως ἔσται. Neque voluntatem habet Unum; quod si solet a Plotino ad modum Platonis Bonum appellari, hoc τροπικώτερον accipiendum. VI, 9, 6. ὥστε τῷ ἑνὶ οὐδὲν ἀγαθόν ἐστιν, οὐδὲ βούλη-

*) Ed. Bas. et Creuz. συνιέναι. Nos συνεῖναι ex coni. propter antecedens.

σις τοίνυν οὐδενός, ἀλλ' ἔστιν ὑπεράγαθον καὶ αὐτὸ οὐχ ἑαυτῷ, τοῖς δ' ἄλλοις ἀγαθόν, εἴ τι αὐτοῦ δύναται μεταλαμβάνειν. VI, 7, 38. λέγομεν δὲ τὸ ἀγαθὸν περὶ αὐτοῦ λέγοντες, οὐκ αὐτό. Neque, si ἀρχὴ et αἴτιον appellatur, his nominibus ipsum Unum consignatur, sed ratio Unius ad aliud. VI, 8, 8. πάντα γὰρ ἐκείνου καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ σεμνὰ ὕστερα· τούτων γὰρ αὐτὸς ἀρχή, καίτοι ἄλλον τρόπον οὐκ ἀρχή. Ib. 9, 3. ἐπεὶ καὶ τὸ αἴτιον λέγειν οὐ κατηγορεῖν ἐστὶ συμβεβηκός τι αὐτῷ, ἀλλ' ἡμῖν, ὅτι ἔχομέν τι παρ' αὐτοῦ, ἐκείνου ὄντος ἐν αὐτῷ. Ipsum Unius nomen parum ad essentiam eius exprimendam accommodatum esse dicit, neque omnino quoquam modo exprimi potest, neque ulla eius scientia est. Ib. 9, 5. τὸ ἕν, ᾧ * ὄνομα μὲν κατ' ἀλήθειαν οὐδὲν προσῆκον· εἴπερ δὲ δεῖ ὀνομάσαι, κοινῶς ἂν λεχθείη προσηκόντως ** δ' ἕν, οὐχ ὡς ἄλλο εἶτα ἕν. V, 4, 1. οὐχ ἕτερον ὄν, εἶτα ἕν, καθ' οὗ ψεῦδος καὶ τὸ ἓν εἶναι, οὗ μὴ λόγος μηδὲ ἐπιστήμη. Cf. Enn. VI, 8, 8. οὐδὲν ἂν εὕροιμεν εἰπεῖν οὐχ ὅτι κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδὲ περὶ αὐτοῦ κυρίως.

Enn. II, 9, 1. *Εἰ οὖν* (sc. τὸ ἓν) μηδὲ παρ' ἄλλου μηδὲ ἐν ἄλλῳ μηδὲ σύνθεσις μηδεμία, ἀνάγκη μηδὲν ὑπὲρ αὐτὸ εἶναι. οὐ τοίνυν δεῖ ἐφ' ἑτέρας ἀρχὰς ἰέναι, ἀλλὰ τοῦτο προστησαμένους ***, εἶτα νοῦν μετ' αὐτό, καὶ τὸ νοοῦν πρώτως †, εἶτα ψυχὴν μετὰ νοῦν (αὕτη γὰρ τάξις κατὰ φύσιν), μήτε πλείω τούτων τίθεσθαι ἐν τῷ νοητῷ μήτε ἐλάττω. εἰ γὰρ †† ἐλάττω, ἢ ψυχὴν καὶ νοῦν ταὐτὸ φήσουσιν, ἢ νοῦν καὶ τὸ πρῶτον· ἀλλ' ὅτι ἕτερα ἀλλήλων ἐδείχθη πολλαχῇ. λοιπὸν δὲ ἐπισκέψασθαι ἐν τῷ παρόντι, εἰ πλείω τῶν τριῶν τούτων, τίνες ἂν οὖν εἶεν φύσεις παρ' αὐτάς. τῆς τε γὰρ λεχθείσης οὕτως ἔχειν ἀρχῆς τῆς πάντων οὐδεὶς ἂν εὕροι ἁπλουστέραν οὐδὲ ἐπαναβεβηκυῖαν ἡντιναοῦν. — οὐδ' ἐπινοεῖν τὸν μέν τινα νοῦν ἐν ἡσυχίᾳ τινί, τὸν δὲ οἷον κινούμενον. — — οὐ μὴν οὐδὲ διὰ τοῦτο 514

*) Ed. Bas. et Creuz. ex codd. ὧν. Alii codd. ᾧ. — **) Cr. ex codd. Ed. B. προσήκοντος. Idem antea retinuit λεχθέν, quod est in ed. B. — ***) Cod. Monac. Margo Basil. Ipsa Basil. προσθησαμένους. — †) Creuz. olim (v. apud Heigl) καὶ τὸν νοῦν πρότερον. Nunc cum ed. B. et codd. τὸ νοοῦν πρώτως. — ††) Creuz. c. ed. Bas. εἶτε γάρ. Heigl εἰ ex coni.

πλείους νοῦς ποιεῖν, εἰ ὁ μὲν νοεῖ, ὁ δὲ νοεῖ ὅτι νοεῖ. καὶ γὰρ εἰ ἄλλο τὸ ἐν τούτοις* νοεῖν, ἄλλο δὲ τὸ νοεῖν ὅτι νοεῖ, ἀλλ' οὖν μία προσβολὴ** οὐκ ἀναίσθητος τῶν ἐνεργημάτων ἑαυτῆς. γελοῖον γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀληθινοῦ νοῦ τοῦτο ὑπολαμβάνειν, ἀλλὰ πάντως γε ὁ αὐτὸς ἔσται ὅσπερ ἐνόει***, ὁ νοῶν ὅτι νοεῖ. — — τὸν δὲ λόγον, ὅντιν' ἄν τις ἀπὸ τοῦ νοῦ ποιῇ, εἶτα ἀπὸ τούτου † γίνεσθαι ἐν ψυχῇ, ἄλλον ἀπ' αὐτοῦ τοῦ λόγου, ἵνα μεταξὺ ψυχῆς καὶ νοῦ ᾖ οὗτος, ἀποστερήσει τὴν ψυχὴν τοῦ νοεῖν [a]. Ib. 2. οὐ τοίνυν οὔτε πλείω τούτων οὔτε ἐπινοίας περιττὰς ἐν ἐκείνοις, ἃς οὐ δέχονται, θετέον· ἀλλ' ἕνα νοῦν, τὸν αὐτὸν ὡσαύτως ἔχοντα, ἀκλινῆ πανταχοῦ, μιμούμενον τὸν πατέρα καθ' ὅσον οἷόν τε αὐτῷ.

a) Hoc eo pertinet, quod animam esse statuit λόγον s. ideam νοῦ, Enn. III, 2, 2. τὸ γὰρ ἀποῤῥέον ἐκ νοῦ λόγος. Ib. 6, 18. ἡ μέν γε ψυχὴ τὰ τῶν ὄντων εἴδη ἔχουσα, εἶδος οὖσα καὶ αὐτή, ὁμοῦ πάντα ἔχει. Quibus si anima ponitur esse una inter multas ideas intellectus, difficile est exputare causam, cur unam tantummodo mundi animam esse statuerit. Sed vides eum non tam iis adversari, qui substantias multiplicabant, quam iis, qui multiplicabant gradus in mundo intelligibili, h. e. Gnosticis, adversus quos disputat toto libro nono Enneadis secundae.

Tria principia intelligibilia arctissimo connexu copulari statuebat. Intellectus enim eo intellectus est, quod intuetur Unum, Enn. V, 1, 7. εἰκόνα δὲ ἐκείνου (sc. τοῦ ἑνὸς) λέγομεν εἶναι τὸν νοῦν. — — ἀλλ' οὐ νοῦς ἐκεῖνο, πῶς οὖν νοῦν γεννᾷ; ἢ ὅτι τῇ ἐπιστροφῇ πρὸς αὐτὸ ἑώρα, ἡ δὲ ὅρασις αὕτη νοῦς. Anima intime cohaeret cum intellectu, nam habet illa cogitationem intelligibilem, ut ait noster locus. Anima emanationum intelligibilium extrema est, quia ipsa emanat in effectus practicos, v. supr. nr. 511. c., τὸ πρακτικὸν autem omne

*) Creuz. olim ex coni. τὸ ἐν τῷ νῷ νοεῖν. Nunc c. ed. B. ἐν τούτοις. — **) Ita Cr. c. ed. B. Margo B. προβολή. — ***) Ed. B. ἔσται ὁ ὥσπερ. Cr. olim ἔσται τῷ ὅσπερ ἐνόει, τῷ ex coni. inserto. Nunc c. codd. ἔσται ὅσπερ. — †) Ita Cr. c. codd. et marg. Bas. Ipsa Bas. τοῦ. Nonnulli codd. deinde ἐν τῇ ψυχῇ.

pertinet ad corpora. Contemnit igitur Plotinus vitam practicam et politicam, et quatuor illas Platonis, quae cernuntur in agendo, virtutes; quas dicit nil nisi *καθάρσεις* esse et praeparationes ad felicitatem. Enn. I, 2, 1 sqq.; ib. 7. *πᾶσαι* (sc. *ἀρεταὶ*) *καθάρσεις*, — — *οὐδεμία τελεία*. Ib. 6, 6. *ἔστι γὰρ δή, ὡς ὁ παλαιὸς λόγος, καὶ ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ ἀνδρία καὶ πᾶσα ἀρετὴ κάθαρσις, καὶ ἡ φρόνησις αὐτή.* — — *ἡ δὲ φρόνησις νόησις ἐν ἀποστροφῇ τῶν κάτω, πρὸς δὲ τὰ ἄνω τὴν ψυχὴν ἄγουσα.* Ib. 4, 9; 5, 10. *ἔστι καὶ μὴ ἐν πράξεσι γενόμενον εὐδαιμονεῖν καὶ οὐκ ἔλαττον, ἀλλὰ μᾶλλον τοῦ πεπραγότος.* — — *τὸ δὲ ἐν ταῖς πράξεσι τὸ εὐδαιμονεῖν τίθεσθαι ἐν τοῖς ἔξω τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ψυχῆς ἐστι τιθέντος.*

Enn. IV, 4, 13. *Ἀλλὰ τί διοίσει τῆς λεγομένης φύ-* 515
σεως ἡ τοιαύτη φρόνησις, ἢ ὅτι ἡ μὲν φρόνησις πρῶτον, ἡ δὲ φύσις ἔσχατον; ἴνδαλμα γὰρ φρονήσεως ἡ φύσις καὶ ψυχῆς ἔσχατον ὂν ἔσχατον καὶ τὸν ἐν αὐτῇ ἐλλαμπόμενον λόγον ἔχει[a]. — — *ὅθεν οὐδὲ οἶδε, μόνον δὲ ποιεῖ*[b]. *ὃ γὰρ ἔχει τὸ ἐφεξῆς διδοῦσα ἀπροαιρέτως τὴν δόσιν τῷ σωματικῷ καὶ ὑλικῷ ποίησιν ἔχει.* III, 2, 2. *Ὑφίσταται γοῦν ἐκ τοῦ κόσμου τοῦ ἀληθινοῦ ἐκείνου καὶ τοῦ ἑνὸς κόσμος οὗτος οὐχ εἷς ἀληθῶς. πολὺς γοῦν καὶ εἰς πλῆθος μεμερισμένος καὶ ἄλλο ἀπ' ἄλλου ἀφεστηκὸς καὶ ἀλλότριον γεγενημένον καὶ οὐκέτι φιλία μόνον, ἀλλὰ καὶ ἔχθρα τῇ διαστάσει καὶ ἐν τῇ ἐλλείψει ἐξ ἀνάγκης πολέμιον ἄλλο ἄλλῳ. οὐ γὰρ ἀρκεῖ αὐτῷ τὸ μέρος, ἀλλὰ σωζόμενον τῷ ἄλλῳ πολέμιόν ἐστιν, ὑφ' οὗ σώζεται. γέγονε δὲ οὐ λογισμῷ τοῦ δεῖν* γενέσθαι, ἀλλὰ φύσεως δευτέρας ἀνάγκῃ· οὐ γὰρ ἦν τοιοῦτον ἐκεῖνο, οἷον ἔσχατον εἶναι τῶν ὄντων. πρῶτον γὰρ ἦν καὶ πολλὴν δύναμιν ἔχον καὶ πᾶσαν καὶ ταύτην τοίνυν τὴν τοῦ ποιεῖν ἄλλο ἄνευ τοῦ ζητεῖν ποιῆσαι. ἤδη γὰρ ἂν αὐτόθεν οὐκ εἶχεν, εἰ ἐζήτει. οὐδ' ἂν ἦν ἐκ τῆς αὐτοῦ οὐσίας, ἀλλ' ἦν οἷον τεχνίτης, ἀφ' αὐτοῦ τὸ ποιεῖν οὐκ ἔχων, ἀλλ' ἐπακτὸν ἐκ τοῦ μαθεῖν λαβὼν τοῦτο. νοῦς τοίνυν δούς τι ἑαυτοῦ*

---

*) Cr. c. marg. Bas. et codd. Ipsa Bas. *ἰδεῖν*.

εἰς ὕλην· ἀτρεμὴς καὶ ἥσυχος τὰ πάντα εἰργάζετο· οὗτος δὲ ὁ λόγος ἐκ νοῦ ῥυείς.

a) Natura igitur emanatio animae est sive id quod efficitur ab anima, quatenus haec est πρακτική, cf. Enn. III, 8, 4. Interdum tamen eam αἴσθησιν, quae sit in animalibus, medium quid inter naturam atque animam rationalem esse dicit, similiter atque Stoici faciunt. Enn. V, 2, 1. προελθοῦσα δὲ (sc. ἡ ψυχὴ) εἰς κίνησιν — — γεννᾷ εἴδωλον αὐτῆς αἴσθησιν καὶ φύσιν τὴν ἐν τοῖς φυτοῖς. Minus accurate etiam singulas animas emanationes vel simulacra animae mundi esse dicit, Enn. IV, 9, 4., cum sint potius multitudo in anima mundi, Enn. IV, 8, 4. — b) In his Aristotelem sequitur, v. supra nr. 317. — c) Similiter Enn. VI, 4, 16. de anima, ὥστε τὸ μὲν κατελθεῖν, τὸ ἐν σώματι γενέσθαι, ὥς φαμεν ψυχὴν ἐν σώματι γενέσθαι, τὸ τούτῳ δοῦναί τι παρ' αὐτῆς. Nam ipsa anima in multitudinem rerum sensibilium ingressa dilabitur atque dispertitur, v. l. l., ut pars tantum eius in conformationem mundi ingrediatur et deorsum ad materiam detrahatur. cf. Enn. II, 9, 2. τὸ χεῖρον αὐτῆς καθελκυσθέν· — — τὸ γὰρ πᾶν αὐτῆς οὐκ ἦν θέμις καθελκύσαι. Superiorem partem animae ad intelligibile vergere censet, inferiorem vero ad mundum sensibilem pertinere, qua hic condatur atque efformetur. Enn. IV, 8, 2; 8. οὐ πᾶσα οὐδ' ἡ ἡμετέρα ψυχὴ ἔδυ, ἀλλ' ἔστι τι αὐτῆς ἐν τῷ νοητῷ ἀεί. — — πᾶσα γὰρ ψυχὴ ἔχει τι καὶ τοῦ κάτω πρὸς τὸ σῶμα καὶ τοῦ ἄνω πρὸς νοῦν. Animae cum corpore ac sensibus coniunctae detrahitur libertas, nam in actione practica nil libertatis inest nisi quatenus ea continet cogitationem intellectus. Enn. VI, 8, 2. ἐπεὶ καὶ τὸ ἐν πράξει πᾶν, κἂν κρατῇ ὁ λόγος, μικτὸν καὶ οὐ καθαρὸν δύναται τὸ ἐφ' ἡμῖν ἔχειν.

516 Enn. I, 8, 7. Ἀλλὰ πῶς οὖν ἐξ ἀνάγκης, εἰ τὸ ἀγαθόν, καὶ τὸ κακόν; ἆρα οὖν οὕτως, ὅτι ἐν τῷ παντὶ δεῖ* τὴν ὕλην εἶναι; ἐξ ἐναντίων γὰρ ἐξ ἀνάγκης τόδε τὸ πᾶν· ἢ οὐδ' ἂν εἴη μὴ ὕλης οὔσης. μεμιγμένη γὰρ οὖν δὴ ἡ τοῦδε τοῦ κόσμου φύσις ἔκ τε νοῦ καὶ ἀνάγκης. — — εἰ δὴ οὕτως, ὀρθῶς ἂν λέγοιτο μὴ ἂν ἀπολέσθαι τὰ κακά*. — — ἔστι δὲ τοῦ κακοῦ** λαβεῖν καὶ οὕτω τὴν ἀνάγκην. ἐπεὶ γὰρ οὐ μό-

*) Ita Cr. c. codd. plurimis. Bas. τὴν ὕλην εἶναι δεῖ. — **) Cr. c. marg. Bas. et codd. plur. Vulgo καλοῦ.

νον τὸ ἀγαθόν, ἀνάγκη τῇ ἐκβάσει, τῇ παρ' αὐτὸ ὑποστάσει* ἤ, εἰ οὕτω τις ἐθέλει λέγειν, τῇ ἀεὶ ὑποβάσει καὶ ἀποστάσει τὸ ἔσχατον, καὶ μεθ' ὃ οὐκ ἦν ἔτι γενέσθαι ὁτιοῦν, τοῦτο εἶναι τὸ κακόν. ἐξ ἀνάγκης δὲ εἶναι τὸ μετὰ τὸ πρῶτον, ὥστε καὶ τὸ ἔσχατον, τοῦτο δὲ ἡ ὕλη, μηδὲν ἔτι ἔχουσα αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἡ ἀνάγκη τοῦ κακοῦ.

a) Cf. Plat. Theaet. p. 176 A., supra in nr. 272.

Materiam nihili esse longe vehementius quam Plato exprimit. Est illa nil nisi terminus veri ac boni, id quod nihil veri ac boni habet. Interdum vero, ut Plato, materiam ponit esse τὸ ἕτερον τοῦ ὄντος, quamquam haec quoque finitio aliquantum ab eo acuitur. Enn. I, 8, 3. μὴ ὂν δὲ οὔ τι τὸ παντελῶς μὴ ὄν, ἀλλ' ἕτερον μόνον τοῦ ὄντος. οὐχ οὕτω δὲ μὴ ὄν, ὡς κίνησις καὶ στάσις ἡ περὶ τὸ ὄν, ἀλλ' ὡς εἰκὼν τοῦ ὄντος ἢ καὶ ἔτι μᾶλλον μὴ ὄν. Ib. 5. τὸ γοῦν ἐλλεῖπον ὀλίγον τοῦ ἀγαθοῦ οὐ κακόν. — ἀλλ' ὅταν παντελῶς ἐλλείπῃ, ὅπερ ἐστὶν ἡ ὕλη, τοῦτο τὸ ὄντως κακόν, μηδεμίαν ἔχον ἀγαθοῦ μοῖραν. οὐδὲ γὰρ τὸ εἶναι ἔχει ἡ ὕλη, ἀλλ' ὁμώνυμον αὐτῇ τὸ εἶναι, ὡς ἀληθὲς εἶναι λέγειν αὐτὴν μὴ εἶναι**. III, 6, 7. οὔτε δύναμις (sc. ἡ ὕλη ἐστίν). — — μὴ ὂν δ' ἂν εἰκότως λέγοιτο, καὶ οὐχ ὥσπερ κίνησις μὴ ὂν ἢ στάσις μὴ ὄν, ἀλλὰ ἀληθινῶς μὴ ὄν. Sequeretur enim ex principiis Plotini ut, in quacunque re esset aliquid sive non ens sive deficiens, ei etiam materiale aliquid admixtum esset; id quod etiam in animam atque in intellectum cadere videtur, quod tamen nolit concedere Plotinus. Propterea loco laudato malum negat in defectu ponendum esse; posse etiam quod perfectum sit defectum aliquem habere.

Enn. IV, 3, 9. Ἐπεὶ οὐκ ἦν ὅτε οὐκ ἐψυχοῦτο*** 517 τόδε τὸ πᾶν, οὐδὲ ἦν † ὅτε σῶμα ὑφειστήκει ψυχῆς

*) ὑποστάσει est in cod. Monac. C. (qui est optimi generis) et ed. Bas.; deest in ceteris codd., ideoque ap. Creuz. uncinis includitur. — **) Ed. Bas. ὡς ἀληθῶς εἶναι λέγει αὐτὸ μὴ εἶναι, quod tuetur Creuz. Desunt haec in codd. Darmst. Marc. B. Nonnulli codd. ἀληθές, alii λέγειν, unde nostrum conflatum. Cr. ἀλλ' ὁμώνυμον κτλ. interpretatur: „Sed ipsi (in ipsa materia) aequivocum est (verbum) esse; ita ut vere dicatur (sc. de materia) esse ipsam non esse;" quod redit eodem, nisi quod extrema vertas: „ut vere dicatur eam (materiam) non esse." — ***) Vulg. et Creuz. ἐψύχωτο. — †) Vulg. et nonn. codd. οὐδ' ἐν ἦν. Creuz.

ἀπούσης, οὐδὲ ὕλη ποτὲ ὅτε ἀκόσμητος ἦν[a]. ἀλλ' ἐπινοῆσαι ταῦτα χωρίζοντας αὐτὰ ἀπ' ἀλλήλων τῷ λόγῳ οἷόν τε. ἔξεστι γὰρ ἀναλύειν τῷ λόγῳ καὶ τῇ διανοίᾳ πᾶσαν σύνθεσιν. ἐπεὶ τό γε ἀληθὲς ὧδε ἔχει· σώματος μὲν μὴ ὄντος οὐδ' ἂν προέλθοι ψυχή· ἐπεὶ οὐδὲ τόπος ἄλλος ἐστὶν, ὅπου πέφυκεν εἶναι. προϊέναι δὲ εἰ μέλλοι, γεννήσει ἑαυτῇ τόπον, ὥστε καὶ σῶμα. τῆς δὴ στάσεως αὐτῆς ἐν αὐτῇ τῇ στάσει οἱονεὶ ῥωννυμένης οἷον πολὺ φῶς ἐκλάμψαν ἐπ' ἄκροις τοῖς ἐσχάτοις τοῦ πυρὸς σκότος[b] ἐγένετο· ὅπερ ἰδοῦσα ἡ ψυχή, ἐπείπερ ὑπέστη, ἐμόρφωσεν αὐτό. οὐ γὰρ ἦν θεμιτὸν γειτονοῦντι αὐτῇ λόγου ἄμοιρον εἶναι, οἷον ἐδέχετο τὸ λεγόμενον ἀμυδρὸν ἐν ἀμυδρῷ, τῷ γενομένῳ[bb]. γενόμενος δὴ οἷον οἶκός τις καλὸς καὶ ποικίλος οὐκ ἀπετμήθη τοῦ πεποιηκότος. οὐδ' αὖ ἐκοίνωσεν αὐτὸν αὐτῇ*, ἀλλὰ πανταχοῦ πᾶς ἄξιος ἐπιμελείας νομισθεὶς ὠφελίμου μὲν ἑαυτῷ τὸ εἶναι καὶ τῷ καλῷ, ὅσον δὴ** τοῦ εἶναι δυνατὸν ἦν αὐτῷ μεταλαμβάνειν, ἀβλαβοῦς δὲ τῷ ἀφεστηκότι. ἄνω γὰρ μένων ἐπιστατεῖ[c], ἔμψυχος τῷ τοιούτῳ τρόπῳ ἔχων ψυχὴν οὐκ αὐτοῦ***, ἀλλ' αὐτῷ, κρατούμενος, οὐ κρατῶν καὶ ἐχόμενος, ἀλλ' οὐκ ἔχων· κεῖται γὰρ ἐν τῇ ψυχῇ ἀνεχούσῃ αὐτόν, καὶ οὐδὲν ἄμοιρόν ἐστιν αὐτῆς[d], ὡς ἂν ἐν ὕδασι δίκτυον τεγγόμενον ζώῃ, οὐ δυνάμενον δὲ αὐτοῦ ποιεῖσθαι ἐν ᾧ ἐστίν.

a) Censet mundum sempiternum esse neque unquam interire, propterea quod res nunquam possent non emanare ex principiis istis, quae statuebat, aeternis; Enn. II, 1, 1 sqq.; III,

---

c. al. codd. οὐδ' ἐνῆν, adiectis his: „Addenda haec constructio verbi ἐνεῖναι illis est, quas huius verbi alias congessere viri docti in Steph. Thes. ed. Lond. p. 3585 sq. (Ed. Paris. V. III, p. 1054.) et nuper Kruegerus in Ind. Gr. Dionys. Historiogr. p. 475." Verum ἐνῆν ὅτε vereor ne inauditum sit, et est sententiae quoque aptius τὸ ἦν.

*) Creuz. sine codd. ἐκοίνωσεν αὐτὸν αὐτῇ. — **) Ita Cr. ex codd. Vulg. ὅσ. τ. εἶναι δὴ δ. — ***) Ed. Bas. αὐτοῦ. Deinde cod. Med. B. αὐτῷ.

2, 1; IV, 8, 6. — b) Materia etiam alibi cum caligine comparatur, velut Enn. I, 8, 4. (ἡ ψυχὴ) σκότον ὁρᾷ καὶ ἔχει ἤδη ὕλην. Ib. 5. ἔλλειψις τοῦ ἀγαθοῦ αἰτία τοῦ ὁρᾷν καὶ συνεῖναι τῷ σκότει. — bb) Verba implicatiora. Sensus esse videtur: Nam nefas erat corpus, vicinum animae, rationis expers esse: quod si esset tale, esset, quod in proverbium abiit, obscurum in obscuro i. e. caeca anima in corpore caeco. — In sequentibus recte Ficinus: „Factus itaque *mundus* tanquam aedificium quoddam speciosum etc." — c) Late hoc placitum patet, quo statuit, sicuti neque deus neque emanationes eius descendant, ita etiam animam in conformatione mundi cum materia non misceri; quare, si loquitur de lapsu animae, quo ipsa vel pars eius ad materiam delata sit, vel symbolice loqui putandus est vel ita, ut de doctrina eius nulla inde conclusio certa fieri possit. Enn. II, 9, 4. Ἡμεῖς δὲ οὐ νεῦσιν φαμεν (sc. τῆς ψυχῆς. νεῦσις saepe dicitur de descensu ad peius) τὴν ποιοῦσαν (sc. τὸν κόσμον), ἀλλὰ μᾶλλον μὴ νεῦσιν. εἰ δὲ ἔνευσε, τῷ ἐπιλελῆσθαι δηλονότι τῶν ἐκεῖ· εἰ δὲ ἐπελάθετο, πῶς δημιουργεῖ; πόθεν γὰρ ποιεῖ ἢ ἐξ ὧν εἶδεν ἐκεῖ; εἰ δὲ ἐκείνων μεμνημένη ποιεῖ, οὐδὲ ὅλως ἔνευσεν. IV, 8, 2. ὥστε μηδὲ τὴν ψυχὴν ἐπιθυμιῶν πίμπλασθαι ἢ φόβων· οὐδὲν γὰρ δεινὸν μή ποτε παρὰ σώματος* προσδοκήσῃ τοιοῦτο. οὔτε τις ἀσχολία νεῦσιν ποιοῦσα κάτω ἀπάγει τῆς κρείττονος καὶ μακαρίας θέας, ἀλλ' ἔστιν ἀεὶ πρὸς ἐκείνοις ἀπράγμονι δυνάμει τόδε τὸ πᾶν κοσμοῦσα. Neque ipsa conformatio mundi praxis est, sed potius theoria, v. supr. nr. 511. c., et mundus theorema; quo facit quod Enn. III, 5, 7. τὰ πάθη animae ad Stoicorum exemplum dicuntur esse nihil nisi ψευδῆ νοήματα. Sed Stoici ad hoc placitum adducebantur materialismum, qui dicitur, sequuti, Plotinus contra, idealismum. — d) Omnia enim, quicquid est in mundo, animam habent et vim vitalem, et sunt velut imagines vitae aeternae, quae obtinet in mundo intelligibili; id quod prolixe exponitur Enn. VI, 7, 11. Mundus consummate pulcher est, neque vituperari potest nisi a stultis, II, 9, 4. οὐδὲ τὸ κακῶς γεγονέναι τόνδε τὸν κόσμον δοτέον τῷ πολλὰ εἶναι ἐν αὐτῷ δυσχερῆ. τοῦτο γὰρ ἀξίωμα μεῖζόν ἐστι περιτιθέντων αὐτῷ, εἰ ἀξιοῦσι τὸν αὐτὸν εἶναι τῷ νοητῷ**, ἀλλὰ μὴ εἰκόνα ἐκείνου κτλ. Ipsum malum, quod in mundo est, bono inservit et in

*) Vulg. et Creuz. περὶ σώματος et deinde τοιούτου, quod interp.: „nihil enim incommodi, nihil discriminis tali corpori occurrit animo metuendum." — **) Ita Creuz. ex codd. Bas. νοητῷ. Margo et alii codd. τὸν νοητόν.

causam boni est, cerniturque providentia dei vel luculentissime in hoc, quod etiam malis ad consilia sua exsequenda uti sciat. Enn. III, 2, 5. ἡ δὲ κακία εἰργάσατό τι χρήσιμον εἰς τὸ ὅλον παράδειγμα δίκης γενομένη καὶ πολλὰ ἐξ αὐτῆς* χρήσιμα παρασχομένη. — — τοῦτο δὲ δυνάμεως μεγίστης καλῶς καὶ τοῖς κακοῖς χρῆσθαι δύνασθαι.

518 Enn. I, 1, 10. Ἀλλ' εἰ** ἡμεῖς ἡ ψυχή, πάσχομεν δὲ ταῦτα (sc. τὰ παθήματα) ἡμεῖς, ταῦτα ἂν εἴη πάσχουσα ἡ ψυχή. καὶ αὖ ποιήσει ἃ ποιοῦμεν. ἢ καὶ τὸ κοινὸν ἔφαμεν ἡμῶν εἶναι, καὶ μάλιστα οὔπω κεχωρισμένων a), ἐπεὶ καὶ ἃ πάσχει τὸ σῶμα ἡμῶν, ἡμᾶς φαμὲν πάσχειν. διττὸν οὖν τὸ ἡμεῖς, ἢ συναριθμουμένου τοῦ θηρίου ἢ τὸ ὑπὲρ τοῦτο ἤδη. θηρίον δὲ ζωωθὲν τὸ σῶμα. ὁ δὲ ἀληθὴς ἄνθρωπος ἄλλος, ὁ καθαρὸς τούτων, τὰς ἀρετὰς ἔχων τὰς ἐν νοήσει, αἳ δὴ ἐν αὐτῇ τῇ χωριζομένῃ ψυχῇ ἵδρυνται, χωριζομένῃ δὲ καὶ χωριστῇ ἔτι ἐνταῦθα οὔσῃ, ἐπεὶ καὶ ὅταν αὕτη παντάπασιν ἀποστῇ καὶ ἡ ἀπ' αὐτῆς ἐλλαμφθεῖσα ἀπελήλυθε συνεπομένη. αἱ δὲ ἀρεταὶ αἱ μὴ φρονήσει, ἔθεσι δὲ ἐπιγινόμεναι καὶ ἀσκήσεσι τοῦ κοινοῦ· τούτου γὰρ αἱ κακίαι, ἐπεὶ καὶ φθόνοι καὶ ζῆλοι καὶ ἔλεοι.

a) Sc. ἀπὸ τοῦ σώματος.

In his ferme consentit cum Stoicis recentioribus, Musonio, Epicteto, cett., verum hominem positum esse in cogitando docens, et τὰ πάθη animae nihil ad nos pertinere, sed ad τὸ κοινὸν solummodo, h. e. ad id quod compositum est ex corpore et anima. Ad idem propterea solum pertinent eae virtutes, quae circa τὰ πάθη versantur, h. e. virtutes vitae practicae, quas aspernatur Plotinus, in hoc dissidens a Stoicis illis, cf. nr. 514. not., itemque vitia. Enn. I, 1, 11; 12. Ἀλλ' εἰ ἀναμάρτητος ἡ ψυχή, πῶς αἱ δίκαι; ἀλλὰ γὰρ οὗτος ὁ λόγος ἀσυμφωνεῖ παντὶ λόγῳ, ὅς φησιν αὐτὴν καὶ ἁμαρτάνειν καὶ κατορθοῦν καὶ διδόναι δίκας καὶ ἐν ᾅδου καὶ μετενσωματοῦσθαι. προσθετέον μὲν οὖν ὅτῳ τις βούλεται λόγῳ. τάχα δ' ἂν τις ἐξεύροι καὶ ὅπῃ μὴ μαχοῦνται. ὁ μὲν γὰρ τὸ ἀναμάρτητον διδοὺς τῇ ψυχῇ λόγος ἓν ἁπλοῦν πάντῃ*** ἐτίθετο, τὸ αὐτὸ ψυ-

*) Creuz. αὐτῆς. — **) Ita Cr. ex codd. Vulg. deest εἰ. — ***) Cr. ex codd. Vulg. πάντι.

χὴν καὶ τὸ ψυχὴν εἶναι· λέγων δ' ὁ δ' ἁμαρτεῖν διδοὺς συμπλέκει μὲν καὶ προστίθησιν αὐτῇ καὶ ἄλλο ψυχῆς εἶδος, τὸ τὰ δεινὰ ἔχον πάθη. Argumenta, cur verus homo cernatur nonnisi in anima, exprômuntur Enn. I, 4, 14. τὸ δὲ μὴ συναμφότερον (corpus et animam) εἶναι τὸν ἄνθρωπον, καὶ μάλιστα τὸν σπουδαῖον, μαρτυρεῖ καὶ ὁ χωρισμὸς ὁ ἀπὸ τοῦ σώματος καὶ ἡ τῶν λεγομένων ἀγαθῶν τοῦ σώματος καταφρόνησις: quo tamen loco propter illud καὶ μάλιστα τὸν σπουδαῖον fluctuasse eum de hac quaestione dixeris, quod collegeris etiam ex aliis. — Solvitur autem anima sive verus homo a corpore aut morte aut etiam dum in hac terra vivit, quod etiam nostro loco significatur, χωριζομένῃ δὲ καὶ χωριστῇ ἔτι ἐ ν τ α ῦ θ α οὔσῃ. cf. Porphyr. Sententt. IX. ὁ γοῦν θάνατος διπλοῦς κτλ. Neque voluptas neque dolor ad animam nostram pertinent; verus homo nihil ab iis afficitur nisi quatenus habet cogitationem eorum, quae quidem est sine passione. Enn. IV, 4, 18. καὶ τὸ ἀλγεῖν καὶ τὸ ἥδεσθαι δὲ τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς περὶ τὸ τοιόνδε σῶμά ἐστιν, ἡμῖν δὲ ἡ τούτου ἀλγηδὼν καὶ ἡ τοιαύτη ἡδονὴ εἰς γνῶσιν ἀπαθῆ ἔρχεται, λέγω δὲ ἡμῖν τῇ ἄλλῃ ψυχῇ. Omnis igitur huius vitae afflictatio inanis est atque flocci pendenda. Enn. III, 2, 15. ὥσπερ δὲ ἐπὶ τῶν θεάτρων ταῖς σκηναῖς, οὕτω χρὴ καὶ τοὺς φόνους θεᾶσθαι καὶ πάντας θανάτους καὶ πόλεων ἁλώσεις καὶ ἁρπαγάς, μεταθέσεις πάντα καὶ μετασχηματίσεις καὶ θρήνων καὶ οἰμωγῶν ὑποκρίσεις. καὶ γὰρ ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ ἑκάστων οὐχ ἡ ἔνδον ψυχή, ἀλλ' ἡ ἔξω ἀνθρώπου σκιὰ καὶ οἰμώζει καὶ ὀδύρεται καὶ πάντα ποιεῖ ἐν σκηνῇ τῇ ὅλῃ γῇ πολλαχοῦ σκηνὰς ποιησαμένων. τοιαῦτα γὰρ ἔργα ἀνθρώπου τὰ κάτω καὶ τὰ ἔξω μόνα ζῆν εἰδότος καὶ ἐν δακρύοις καὶ σπουδαίοις ὅτι παίζων ἐστὶν ἠγνοηκότος. Quid quod interdum verum hominem non tam in anima, quam in intellectu cerni affirmat, quandoquidem intellectus sit vera animae substantia. VI, 7, 4. ζωὴ τοίνυν λογικὴ ὁ ἄνθρωπος. Ib. 5. λόγον τοίνυν δεῖ τὸν ἄνθρωπον, ἄλλον παρὰ τὴν ψυχὴν εἶναι.

Enn. V, 3, 9. Ψυχὴν οὖν, ὡς ἔοικε, καὶ τὸ ψυ- 519
χῆς θειότατον κατιδεῖν δεῖ τὸν μέλλοντα νοῦν εἴσεσθαι ὅ τι ἔστι. γένοιτο δ' ἂν τοῦτο ἴσως καὶ ταύτῃ, εἰ ἀφέλοις πρῶτον τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ δηλονότι σαυτοῦ, εἶτα καὶ τὴν πλάττουσαν τοῦτο ψυχὴν

---

*) Exspectaveris ad consuetudinem Aristotelis τὸ ψυχῇ εἶναι, i. e. animae substantia.

καὶ τὴν αἴσθησιν δὲ εὖ μάλα, ἐπιθυμίας δὲ καὶ θυμοὺς καὶ τὰς ἄλλας τὰς τοιαύτας φλυαρίας ὡς πρὸς τὸ θνητὸν νευούσας καὶ πάνυ. τὸ δὴ λοιπὸν αὐτῆς τοῦτό ἐστιν, ὃ εἰκόνα ἔφαμεν νοῦ, σώζουσάν τι φῶς ἐκείνου.

Ad veram cognitionem itur per abstractionem cogitationis a corpore ac sensibus, quod significatur illis, ἄφελε πάντα, Enn. V, 3, 7.: quae abstractio cum vi purificante virtutis practicae comparari potest, v. nr. 514. not. Sed agendum est ut non solum missum faciamus malum, sed etiam acquiramus bonum, Enn. I, 2, 6. ἀλλ' ἡ σπουδὴ οὐκ ἔξω ἁμαρτίας εἶναι, ἀλλὰ θεὸν εἶναι. Quamquam si modo malum a nobis propulerimus, bonum sponte nobis conciliabitur. Enn. V, 3, 6. καὶ γὰρ καὶ ἕως ἦμεν* ἄνω, ἐν νοῦ φύσει ἠρκούμεθα καὶ ἐνοοῦμεν καὶ εἰς ἓν πάντα συναγαγόντες ἑωρῶμεν· νοῦς γὰρ ἦν ὁ νοῶν καὶ περὶ αὐτοῦ λέγων· ἡ δὲ ψυχὴ ἡσυχίαν ἦγε συγχωροῦσα τῷ ἐνεργήματι τοῦ νοῦ. Ib. 3. τὸ γὰρ καθαρὸν τῆς ψυχῆς τοῦτο καὶ νοῦ δέχεται ἐπικείμενα ἴχνη. — ἀλλ' οὐ ψυχῆς μὲν** φήσομεν (sc. τοῦτο), ἡμέτερον δὲ νοῦν φήσομεν. Ib. 8. φῶς ἄρα φῶς ἄλλο ὁρᾷ· αὐτὸ ἄρα αὐτὸ ὁρᾷ. τὸ δὲ φῶς τοῦτο ἐν ψυχῇ μὲν ἐλλάμψαν ἐφώτισε, τοῦτο δ' ἔστι νοερὰν ἐποίησε.

520 Enn. VI, 9, 3. Τί ἂν οὖν εἴη τὸ ἕν, καὶ τίνα φύσιν ἔχον; ἢ οὐδὲν θαυμαστὸν μὴ ῥᾴδιον εἰπεῖν εἶναι, ὅπου μηδὲ τὸ ὂν ῥᾴδιον μηδὲ τὸ εἶδος;*** ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν γνῶσις εἴδεσιν ἐπερειδομένη, ὅσῳ δ' ἂν εἰς ἀνείδεον ἡ ψυχὴ ἴῃ† ἐξαδυνατοῦσα περιλαβεῖν τῷ μὴ ὁρίζεσθαι καὶ οἷον τυποῦσθαι ὑπὸ ποικίλου τοῦ τυποῦντος ἐξολισθάνει καὶ φοβεῖται†† μὴ οὐδὲν ἔχῃ. διὸ κάμνει ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ ἀσμένη καταβαίνει πολλάκις ἀποπίπτουσα ἀπὸ πάντων μέχρις ἂν εἰς αἰσθητὸν ἥκοι ἐν στερεῷ ὥσπερ ἀναπαυομένη, οἷον καὶ ἡ ὄψις κάμνουσα ἐν τοῖς μικροῖς τοῖς μεγάλοις ἀσμένως

---

*) Basil. οἶ μέν. Margo et Creuz. ex codd. ἦμεν. — **) μὲν ex codd. adiecit Cr. — ***) Vulg. et Cr. ἢ οὐδὲν θαυμ. et sine signo interrogandi. — †) Ita margo Basil. et Cr. ex codd. Vulg. εἴη. — ††) Margo et Cr. cum codd. Alii codd. et vulg. φθονεῖται. Deinde vulg. ἔχει. Corr. Cr. ex codd.

περιπίπτει. καθ' ἑαυτὴν δὲ ἡ ψυχὴ ὅταν ἰδεῖν ἐθέλῃ μόνην ὁρῶσα τῷ συνεῖναι καὶ ἓν οὖσα τῷ ἓν εἶναι αὐτῷ οὐκ οἴεταί πω ἔχειν ὃ ζητεῖ, ὅτι τοῦ νοουμένου μὴ ἕτερόν ἐστιν. ὅμως δὲ* χρὴ οὕτω ποιεῖν τὸν μέλλοντα περὶ τὸ ἓν φιλοσοφήσειν**. Ib. 4. Γίνεται δὲ ἡ ἀπορία (sc. περὶ τοῦ ἑνὸς) μάλιστα, ὅτι μηδὲ κατ' ἐπιστήμην ἡ σύνεσις ἐκείνου μηδὲ κατὰ νόησιν ὥσπερ τὰ ἄλλα νοητά, ἀλλὰ κατὰ παρουσίαν ἐπιστήμης κρείττονα, πάσχει δὲ ἡ ψυχὴ τοῦ ἓν εἶναι τὴν ἀπόστασιν καὶ οὐ πάντη ἐστὶν ἕν, ὅταν ἐπιστήμην του λαμβάνῃ· λόγος γὰρ ἡ ἐπιστήμη, πολλὰ δὲ ὁ λόγος. παρέρχεται οὖν τὸ ἓν εἰς ἀριθμὸν καὶ πλῆθος πεσοῦσα. ὑπὲρ ἐπιστήμην τοίνυν δεῖ δραμεῖν καὶ μηδαμῇ ἐκβαίνειν τοῦ*** ἓν εἶναι, ἀλλ' ἀποστῆναι δεῖ καὶ ἐπιστήμης καὶ ἐπιστητῶν καὶ παντὸς ἄλλου καὶ καλοῦ θεάματος. πᾶν γὰρ καλὸν ὕστερον ἐκείνου καὶ παρ' ἐκείνου, ὥσπερ πᾶν φῶς μεθημερινὸν παρ' ἡλίου. διὸ οὐδὲ ῥητὸν οὐδὲ γραπτόν, φησίν [a], ἀλλὰ λέγομεν καὶ γράφομεν πέμποντες εἰς αὐτὸ καὶ ἀνεγείροντες ἐκ τῶν λόγων† ἐπὶ τὴν θέαν, ὥσπερ ὁδὸν δεικνύντες τῷ τι θεάσασθαι βουλομένῳ· μέχρι γὰρ τῆς ὁδοῦ καὶ τῆς πορείας ἡ δίδαξις· ἡ δὲ θέα αὐτοῦ ἔργον ἤδη τοῦ ἰδεῖν βεβουλημένου. εἰ δὲ μὴ ἦλθέ τις ἐπὶ τὸ θέαμα, μηδὲ σύνεσιν ἔσχεν ἡ ψυχὴ τῆς ἐκεῖ ἀγλαΐας††, μηδὲ ἔπαθε, μηδὲ ἔσχεν ἐν ἑαυτῷ οἷον ἐρωτικὸν πάθημα ἐκ τοῦ ἰδεῖν, ἐραστοῦ ἐν ᾧ ἐρᾷ ἀναπαυσαμένου, δεξάμενον††† φῶς ἀληθινὸν καὶ πᾶσαν τὴν ψυχὴν περιφωτίσας διὰ τὸ ἐγγυτέρω γεγονέναι, ἀναβεβηκέναι δὲ ἔτι, ὀπισθοβαρὴς ὑπάρχων, ἃ ἐμπόδια ἦν τῇ θέᾳ, καὶ οὐ μόνος ἀναβεβηκώς‡,

---

*) Creuz. ex codd. δέ. Vulg. δή. — **) Cr. ex codd. Vulg. φιλοσοφεῖν. — ***) Cr. ἐκβαίνειν τό. — †) Vulg. ἐκ τῶν λόγων εἰς τὸν λόγον. εἰς τ. λ. om. Cr. c. codd. omn. et marg. Bas. — ††) μηδὲ — ἀγλ., quae desunt in vulg., ex omnibus codd. restituit Creuzerus. Idem deinde ex plur. codd. ἑαυτῷ pro vulg. αὐτῇ. Nonnulli codd. ἑαυτῇ. — †††) Vulg. δεξ. δέ. δὲ om. Creuz. ex codd. — ‡) Creuz. ex codd. Vulg. οὐ μόνον ἀναβεβηκός.

ἀλλ' ἔχων τὸ διεῖργον ἀπ' αὐτοῦ ἢ μήπω εἰς ἓν συναχθείς. οὐ γὰρ δὴ ἄπεστιν οὐδενὸς ἐκεῖνο, καὶ πάντων δέ, ὥστε παρὼν μὴ παρεῖναι, ἀλλ' ἢ τοῖς δέχεσθαι δυναμένοις καὶ παρεσκευασμένοις ὥστε ἐφαρμόσαι καὶ οἷον ἐφάψασθαι καὶ θιγεῖν ὁμοιότητι καὶ τῇ ἐν αὐτῷ δυνάμει, συγγενεῖ τῷ ἀπ' αὐτοῦ. ὅταν οὕτως ἔχῃ, ὡς εἶχεν, ὅτε ἦλθεν ἀπ' αὐτοῦ, ἤδη δύναται ἰδεῖν, ὡς πέφυκεν ἐκεῖνος θεατὸς εἶναι.

a) Sc. Plato, quem nomine non addito allegare solet, cf. Enn. III, 9, 1.

Si ad contemplationem Unius pervenimus, tum ipsius intellectus cogitationem contemnimus. Enn. VI, 7, 35. *οὕτω δὲ διάκειται τότε, ὡς καὶ τοῦ νοεῖν καταφρονεῖν, ὃ τὸν ἄλλον χρόνον ἠσπάζετο, ὅτι τὸ νοεῖν κίνησίς τις ἦν.* Unum vero anima non contemplatur nisi per intellectum. Enn. I, 8, 2. *ἡ δὲ ἔξωθεν περὶ τοῦτον (sc. τὸν νοῦν) χορεύουσα ψυχή, περὶ αὐτὸν βλέπουσα καὶ τὸ* * *εἴσω αὐτοῦ θεωμένη, τὸν θεὸν δι' αὐτοῦ βλέπει.* Sed modus, quo existit nobis contemplatio, non potest describi. VI, 8, 19. *οὐδ' ἂν τολμήσειέ τις ἰδὼν ἔτι τὸ ὡς συνέβη λέγειν.* Hoc tantum ponitur, nos in contemplando omnino patientes esse, quod indicat noster locus. Is qui contemplatur se habet *οἷον ὕλην ἑαυτὸν παρασχών.* Enn. IV, 4, 2. cf. VI, 7, 16. Ipsa contemplatio dicitur tanquam ebrietas animae esse, VI, 7, 35. *μεθυσθεὶς τοῦ νέκταρος*, vel furor sive *ἔκστασις*, Enn. VI, 9, 11. *ἁρπασθεὶς ἢ ἐνθουσιάσας — — ἔκστασις καὶ ἅπλωσις*, vel correptio per deum, V, 8, 10. *ὑπὸ θεοῦ κατασχεθεὶς φοιβόληπτος ἢ ὑπό τινος Μούσης.* Anima tunc prorsus quiescens est, neque anima est, neque vita, neque intellectus, sed nihil nisi Unum, in quod illa absolvitur. VI, 7, 35. *διὸ οὐδὲ κινεῖται ἡ ψυχὴ τότε, ὅτι μηδ' ἐκεῖνο, οὐδὲ ψυχὴ τοίνυν, ὅτι μηδὲ ζῇ ἐκεῖνο, ἀλλὰ ὑπὲρ τὸ ζῆν, οὐδὲ νοῦς, ὅτι μηδὲ νοεῖ· ὁμοιοῦσθαι γὰρ δεῖ. νοεῖ δὲ οὐδ' ἐκεῖνο, ὅτι οὐδὲ νοεῖ***. Absonum vero quod haec contemplatio, dum vivamus in corpore, non diuturna esse posse dicitur, sed nonnisi fugiens. Enn. VI, 9, 10. *πῶς οὖν οὐ μένει (sc. ἡ ψυχὴ) ἐκεῖ; ἢ ὅτι μήπω ἐξελήλυθεν ὅλως. ἔσται δὲ ὅτε καὶ τὸ συνεχὲς ἔσται τῆς*

---

*) *τὸ* add. Cr. ex codd. — **) Ita vulg. et Creuz. Sensus: „Neque anima cogitat Unum (*ἐκεῖνο*), quia Unum non cogitat." Expeditior foret sententia, si legeris *ὅτι οὐδὲ νοεῖται.*

θέας οὐκ ἔτι ἐνοχλουμένῳ οὐδεμίαν ἐνόχλησιν τοῦ σώματος. Dicit autem se ipsum aliquando Unum contemplatum esse, in quo tamen non potuerit stare, quippe homuncio. Enn. IV, 8, 1. extr.; cf. nr. 507. extr.

2. Porphyrius.

Eunap. V. Soph. p. 7. Boiss. *Πορφυρίῳ Τύρος* [a] 521
μὲν ἦν πατρὶς — —, Μάλχος δὲ — ἐκαλεῖτο τὰ πρῶτα, τοῦτο δὲ δύναται βασιλέα λέγειν· Πορφύριον δὲ αὐτὸν ὠνόμασε Λογγῖνος, ἐς τὸ βασιλικὸν τῆς ἐσθῆτος παράσημον τὴν προσηγορίαν ἀποτρέψας [b]*, παρ' ἐκείνῳ δὴ τὴν ἄκραν ἐπαιδεύετο παιδείαν, γραμματικῆς τε εἰς ἄκρον ἁπάσης ὥσπερ ἐκεῖνος ἀφικόμενος καὶ ῥητορικῆς, πλὴν ὅσον οὐκ ἐπ' ἐκείνην ἔνευσε, φιλοσοφίας τε πᾶν εἶδος ἐκματτόμενος. — — οὕτω δὲ ἀχθεὶς τὴν πρώτην παιδείαν καὶ ὑπὸ πάντων ἀποβλεπόμενος τὴν μεγίστην Ῥώμην ἰδεῖν ἐπιθυμήσας, ἵνα κατάσχῃ διὰ σοφίας τὴν πόλιν, ἐπειδὴ τάχιστα εἰς αὐτὴν ἀφίκετο καὶ τῷ μεγίστῳ Πλωτίνῳ συνῆλθεν εἰς ὁμιλίαν, πάντων ἐπελάθετο τῶν ἄλλων καὶ προσέθετο φέρων ἑαυτὸν ἐκείνῳ* [c]*. — — ὁ μὲν γὰρ Πλωτῖνος τῷ τε τῆς ψυχῆς οὐρανίῳ καὶ τῷ λοξῷ καὶ αἰνιγματώδει τῶν λόγων βαρὺς ἐδόκει καὶ δυσήκοος, ὁ δὲ Πορφύριος ὥσπερ Ἑρμαϊκή τις σειρὰ* [d] *καὶ πρὸς ἀνθρώπους ἐπινεύουσα διὰ ποικίλης παιδείας πάντα εἰς τὸ εὔγνωστον καὶ καθαρὸν ἐξήγγελλεν. — — φαίνεται δὲ ἀφικόμενος εἰς γῆρας βαθὺ* [e]*· πολλὰς γοῦν τοῖς ἤδη προπεπραγματευμένοις βιβλίοις θεωρίας ἐναντίας κατέλιπε, περὶ ὧν οὐκ ἔστιν ἕτερόν τι δοξάζειν ἢ ὅτι προϊὼν ἕτερα ἐδόξασεν* [f]*. ἐν Ῥώμῃ δὲ λέγεται μεταλλάξαι* τὸν βίον.*

a) Imo Batanea, oppidum Syriae; Tyri autem educatus erat, quapropter et ipse Tyrium se dicit, Vit. Plot. cap. 7., v.

*) Libb. *μεταλαχεῖν*. Wyttb. *μετηλλαχέναι*. Boiss. *μεταλλάσσειν* vel *μεταλλαγεῖν*.

Fabric. Bibl. Gr. V, p. 725. not. ed. Harl. — b) Idem narrat ipse Porphyrius Vit. Plot. cap. 17. — c) Cum ad Plotinum venit, XXX annos natus erat, decimo anno Galieni, ut natus fuerit a. 233 p. Chr. n. sub M. Aur. Severo, quem Suidas v. Πορφύριος confudit cum Aureliano. — d) Fluxit hoc ab Homerico fonte χρυσῆς σειρᾶς, qua Iupiter universum suspensum tenet, quam Neoplatonici ad suam successionem veraeque philosophiae continuationem referebant, v. Wyttenb. l. l. Ἑρμαϊκὴ dicitur, quia principium repetebant ab Hermete Trismegisto; v. de Myster. Aegypt. I, 1. — e) Ipse narrat se semel Unum i. e. suum bonum intuitum esse, LXVIII annos natum, Vit. Plot. cap. 23. Mortuus est sub Diocletiano, teste Suida. — f) Scriptis suis plurimum fecit ad Neoplatonicorum disciplinam stabiliendam et contra propugnatores Christianorum defendendam; in quo studio simul cunctas Graecorum litteras antiquas contra Christianos defendendas suscepit, ut quae ab iisdem, a quibus philosophia, infestari solerent. Verum etiam Christianos ultro aggressus est opere κατὰ Χριστιανῶν inscripto, v. Euseb. Hist. Eccl. VI, 19. Plotini doctrinam et scriptis Plotini emendandis et digerendis adiuvit, v. nr. 507. d., et tractatu suo αἱ πρὸς τὰ νοητὰ ἀφορμαὶ inscripto, quo magistri doctrinam et coarctavit et illustravit, v. ib. f., Eo magis mirum quod a sequioribus Neoplatonicis inconstantiae arguitur, cf. Euseb. Pr. Ev. IV, 10; Iambl. ap. Stob. Ecl. I, p. 866. Quod referendum videtur ad superstitiones istas theurgicas, quae ea aetate etiam per Neoplatonicorum scholas grassari coeperant, et quibus ipse Porphyrius, dum intra arctiores limites se continerent, fovisse videtur; deinde vero cum ab illis sincerae Plotini doctrinae timendum putaret, qua statuebatur unicam salutem positam esse in purgatione animae et in contemplatione dei aeterni, coepit ille, iam senex, ut videtur, nimio theurgiae studio obniti, praesertim epistola ad Anebontem Aegyptium scripta, cuius fragmenta ex Eusebio, aliis, collecta edidit Gale, ante Iambl. de Myster. Aeg. fol. b 2. — d 2. Patet hoc ex loco Augustini subsequenti, quem apposuimus, quia novum hoc theurgicorum studium gravissimum est ad historiam philosophiae Neoplatonicae iudicandam.

522 Aug. de Civ. D. X, 9. Nam et Porphyrius quandam quasi purgationem animae per theurgiam, cunctanter tamen et pudibunda quodam modo disputatione promittit, reversionem vero ad deum hanc artem praestare cuiquam negat, ut videas eum inter vitium sacrilegae cu-

riositatis et philosophiae professionem sententiis alternantibus fluctuare [a]. Nunc enim hanc artem tanquam fallacem et in ipsa actione periculosam et legibus prohibitam cavendam monet, nunc autem velut eius laudatoribus cedens utilem dicit esse mundandae parti animae, non quidem intellectuali, qua rerum intelligibilium percipitur veritas, nullas habentium similitudines corporum, sed spiritali, qua corporalium rerum capiuntur imagines. Hanc enim dicit per quasdam consecrationes theurgicas, quas teletas vocant, idoneam fieri atque aptam susceptioni spirituum et angelorum et ad videndos deos. Ex quibus tamen theurgicis teletis fatetur intellectuali animae nihil purgationis accedere, quod eam faciat idoneam ad videndum deum suum et perspicienda ea, quae vere sunt. Ex quo intelligi potest, qualium deorum vel qualem visionem fieri dicat theurgicis consecrationibus, in qua non ea videntur, quae vere sunt. Denique animam rationalem, sive, quod magis amat dicere, intellectualem [b], in superna* posse dicit evadere, etiamsi quod eius spiritale est, nulla theurgica fuerit arte purgatum: porro autem a theurgo spiritalem purgari hactenus, ut non ex hoc ad immortalitatem aeternitatemque perveniat. Quamquam itaque discernat a daemonibus angelos, aëria esse loca daemonum, aetheria vel empyrea disserens angelorum [c], et admoneat utendum alicuius daemonis amicitia, quo subvectante vel paullulum possit elevari a terra quisque post mortem, aliam vero viam esse perhibeat ad angelorum superna consortia: cavendam tamen daemonum societatem expressa quodam modo confessione testatur, ubi dicit animam post mortem luendo poenas cultum daemonum, a quibus circumveniebatur, horrescere, ipsamque theurgiam, quam velut conciliatricem angelorum deorumque commendat, apud tales agere po-

---

*) Mss. *sua*, al. *insuper*.

testates negare non potuit, quae vel ipsae* invideant purgationi animae vel artibus serviant invidorum, querelam de hac re Chaldaei nescio cuius expromens: conqueritur, inquit, vir in Chaldaea bonus purgandae animae magno in molimine frustratos sibi esse successus, cum vir ad eadem potens tactus invidia adiuratas sacris precibus potentias alligasset, ne postulata concederent. Ergo et ligavit ille, inquit, et iste non solvit. Quo indicio dixit apparere theurgiam esse tam boni conficiendi quam mali et apud deos et apud homines disciplinam, pati etiam deos et ad illas perturbationes passionesque deduci, quas communiter daemonibus et hominibus Appuleius attribuit [d]. Ib. 11. Melius sapuit iste Porphyrius, cum ad Anebontem scripsit Aegyptium, ubi consulenti similis et quaerenti et prodit artes sacrilegas et evertit. Porphyr. Ep. ad Aneb. fol. d 2. a. Gale. Ἐρωτῶ δὲ μήποτε ἄλλη τις λανθάνῃ οὖσα ἡ πρὸς εὐδαιμονίαν ὁδὸς ἀφισταμένη τῶν θεῶν. ἀπορῶ δέ, εἰ πρὸς δόξας ἀνθρωπίνας ἐν τῇ θείᾳ μαντικῇ καὶ θεουργίᾳ βλέπειν δεῖ, καὶ εἰ μὴ ἡ ψυχὴ ἐκ τοῦ τυχόντος ἀναπλάττει μεγάλα. ἀλλὰ δὲ καὶ μέθοδοί εἰσιν ἄλλαι περὶ τὴν τοῦ μέλλοντος προμήνυσιν διατρίβουσαι. καὶ ἴσως οἱ θείαν μαντικὴν ἔχοντες προορῶσι μέν, οὐ μὴν εἰσι εὐδαίμονες· προορῶσι γὰρ τὰ μέλλοντα, χρῆσθαι δὲ αὐτοῖς καλῶς οὐκ ἐπίστανται. θέλω οὖν παρ᾽ ὑμῶν τὴν εἰς εὐδαιμονίαν ὁδὸν ἐπιδεῖξαί μοι καὶ ἐν τίνι κεῖται ἡ αὐτῆς οὐσία. παρὰ μὲν γὰρ ἡμῖν λογομαχία τίς ἐστι πολλή, ἅτε ἐξ ἀνθρωπίνων λογισμῶν τοῦ εἰκαζομένου ἀγαθοῦ· οἷς δὲ μεμηχάνηται ἡ πρὸς τὸ κρεῖττον συνουσία, εἰ μὲν παρεῖται τὸ μέρος τοῦτο εἰς ἐξέτασιν, μάτην αὐτοῖς ἡ σοφία ἐξήσκηται περὶ δραπέτου εὑρέσεως ἢ χωρίου ὠνῆς ἢ γάμου εἰ τύχοι ἢ ἐμπορίας τὸν θεῖον νοῦν ἐνοχλήσασιν· εἰ δ᾽ οὐ παρεῖται μέν, οἱ δὲ

*) Margo *ipsi*.

συνόντες περὶ μὲν τῶν ἄλλων τἀληθέστατα λέγουσι, περὶ δὲ εὐδαιμονίας οὐδὲν ἀσφαλὲς οὐδ' ἐχέγγυον ἔχουσι, χαλεπὰ μὲν διαμελετῶντες ἄχρηστα δὲ τοῖς ἀνθρώποις, οὐκ ἦσαν οὔτε θεοὶ οὔτ' ἀγαθοὶ δαίμονες, ἀλλ' ἢ ἐκεῖνος ὁ λεγόμενος πλάνος a) *ἢ πᾶν ἀνθρώπων εὕρημα καὶ θνητῆς φύσεως ἀνάπλασμα.* f

a) Favet theurgicis hoc placitum, Porph. Sententt. VI. ed. Holsten. *οὐ τὸ ποιοῦν εἰς ἄλλο πελάσει καὶ ἀφῇ ποιεῖ ἃ ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ τὰ πελάσει καὶ ἀφῇ τι ποιοῦντα κατὰ συμβεβηκὸς τῇ πελάσει χρῆται.* Vitam, quam in hoc corpore geramus, totam *γοήτευμα* esse dicit, de Abstin. I, 28; ad Marcell. 33. Inter bonos et malos daemonas distinguens hos placandos esse dicit, sed philosopho agendum esse ut liberet se ab omnibus iis, quae malis daemonibus subiecta sint, propetereaque abstinentiam commendat et cruenta sacrificia reiicit. De Abstin. II, 38; 39; 43. *διὸ συνετὸς ἀνὴρ καὶ σώφρων εὐλαβήσεται τοιαύταις χρῆσθαι θυσίαις, δι' ὧν ἐπισπάσεται πρὸς ἑαυτὸν τοὺς τοιούτους* (malos genios), *σπουδάσει δὲ καθαίρειν τὴν ψυχὴν παντοίως· καθαρᾷ γὰρ ψυχῇ οὐκ ἐπιτίθενται διὰ τὸ αὐτοῖς ἀνόμοιον. εἰ δὲ ταῖς πόλεσιν ἀναγκαῖον καὶ τούτους ἀπομειλίττεσθαι, οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· ταύταις γὰρ καὶ πλοῦτον καὶ τὰ ἐκτὸς καὶ τὰ σωματικὰ ἀγαθὰ εἶναι νενόμισται καὶ τὰ ἐναντία κακά, ὀλίγιστον δ' ἐν αὐταῖς τὸ τῆς ψυχῆς ἐπιμελούμενον.* Summus deus sacrificiis non honoratur, *διὰ δὲ σιγῆς καθαρᾶς καὶ τῶν περὶ αὐτοῦ καθαρῶν ἐννοιῶν θρησκεύομεν αὐτόν.* De Abst. II, 34. Patriorum deorum cultum aperte quidem reiicere non audet, sed tecte subvertit. Ad Marcell. 18. *οὗτος γὰρ μέγιστος καρπὸς εὐσεβείας τιμᾶν τὸ θεῖον καὶ τὰ πάτρια. — — βωμοὶ δὲ θεοῦ ἱερουργούμενοι μὲν οὐδὲν βλάπτουσιν, ἀμελούμενοι δὲ οὐδὲν ὠφελοῦσιν. ὅστις δὲ τιμᾷ τὸν θεὸν ὡς προσδεόμενον, οὗτος λέληθεν ἑαυτὸν δοξάζων τοῦ θεοῦ κρείττονα εἶναι. — — μὴ τοίνυν μίαινε τὸ θεῖον ἀνθρωπίναις ψευδοδοξίαις· οὔτε γὰρ ἐκεῖνο βλάψεις τό γε μακάριον διὰ παντὸς καὶ οὗ πᾶσα βλάβη τῆς ἀφθαρσίας ἐξελήλαται, σαυτὴν δὲ τυφλώσεις πρὸς τὴν τῶν μεγίστων καὶ κυριωτάτων διάγνωσιν.* Mali daemones vel potius omnes daemones et omnino dii visibiles h. e. sidera eo discrepant a diis non visibilibus (v. not. c.), quod ex corpore et anima compositi sunt, ideoque neque sempiterni neque immutabiles sunt, quae simul causa est, cur sacrificia ab iis requiruntur. De Abst. II, 37—39. — b) Rationale sive *λογικὸν* ad solam animam refertur. Sententt. X. *ἐν νῷ μὲν γὰρ νοερῶς,*

ἐν ψυχῇ δὲ λογικῶς. — c) Theologia huius aetatis multos ordines deorum, geniorum, angelorum, animarum enumerare solet. Porphyrius distinguit inter deos visibiles et non visibiles, de Abst. II, 34; 36; inter genios autem et angelos non distinxisse videtur, utrosque animas appellans, hoc nomine amplissima significatione usurpato, ib. 37; 38. Augustinus nostro loco daemonas dicere videtur malas animas, quas Porphyrius bonis opponit, ib. 38; nisi putaveris Porphyrium in his nominibus parum sibi constitisse, quod habet probabilitatem, cum boni daemones soleant ab eo ad aërem, dii vero ad aetherem referri. De Abst. II, 38; Ep. ad Aneb. fol. b 2. a. — d) Ubi deos patibiles esse dicit, consentaneum est eum nonnisi de diis visibilibus loqui. Quamquam neque ad hos neque ad bonos genios talis, quae h. l. describitur, passio pertinet, verum nonnisi ad malos genios. De Abst. II, 38. ὅσαι μὲν οὖν ψυχαὶ τῆς ὅλης ἐκπεφυκυῖαι μεγάλα μέρη διοικοῦσι τῶν ὑπὸ σελήνην τόπων, ἐπερειδόμεναι μὲν πνεύματι κρατοῦσαι δὲ αὐτοῦ κατὰ λόγον, ταύτας δαίμονάς τε ἀγαθοὺς νομιστέον — —· ὅσαι δὲ ψυχαὶ τοῦ συνεχοῦς πνεύματος οὐ κρατοῦσιν, ἀλλ' ὡς τὸ πολὺ καὶ κρατοῦνται δι' αὐτὸ τοῦτο, ἄγονταί τε καὶ φέρονται λίαν, ὅταν αἱ τοῦ πνεύματος ὀργαί τε καὶ ἐπιθυμίαι τὴν ὁρμὴν λάβωσιν, αὗται δὲ αἱ ψυχαί, δαίμονες μὲν καὶ αὗται, κακοεργοὶ δ' ἂν εἰκότως λέγοιντο. Verum tamen quum loco supra laudato, de Abst. II, 43., politicus cultus, qui diis placandis inservit, etiam ad malos genios referatur, dixeris eum nostro loco vulgarem usum loquendi sequutum esse, malos genios deos appellantem. — e) Errores de diis repetit a falsis opinionibus per malos genios in animos nostros iniectis. Ep. ad Aneb. fol. c 2. a.; de Abstin. II, 40. — f) Patet eum innuere philosophiae viam, quam theurgiae via praestabiliorem esse existimat. Malos genios habere quidem aliquam in nos vim censebat, ut possint nobis nocere, ad Marcell. 21., et debeant placari; sed tamen bonum nos invitis illis sequi possumus, abstinentia et fortiter obnitendo perturbationibus. Ad Marc. 34. ἐπὶ σωτηρίας τῆς ψυχῆς ἕτοιμος ἔσο τὸ ὅλον σῶμα ἀποκόπτειν. Propterea commendat abstinentiam ab animalibus, nos magis etiam diis similiores fore confisus, si a plantarum quoque cibis abstinere possemus. De Abstin. III, 27. Sed facile intelligitur hanc philosophiae viam nihil aliud esse nisi praeparationem, qua perveniamus ad contemplationem eius boni, quod deus nobis largietur, si puri ad eum veniemus. Ad Marc. 24. τέσσαρα στοιχεῖα μάλιστα κεκρατύνθω περὶ θεοῦ, πίστις, ἀλήθεια, ἔρως, ἐλπίς. πιστεῦσαι γὰρ δεῖ, ὅτι μόνη σωτηρία ἡ πρὸς θεὸν ἐπιστροφή·

καὶ σπουδάσαντα ὡς ἔνι μάλιστα σπουδάσαι τἀληθῆ γνῶναι περὶ αὐτοῦ καὶ γνόντα ἐρασθῆναι τοῦ γνωσθέντος· ἐρασθέντα δὲ ἐλπίσιν ἀγαθαῖς τρέφειν τὴν ψυχὴν περὶ τοῦ βίου. De Abstin. I, 57. οὐκ ἔστιν ἄλλως τυχεῖν τοῦ τέλους μὴ * προσηλωθέντα μέν, εἰ χρὴ φάναι, τῷ θεῷ, ἀφηλωθέντα δὲ ἐκ σώματος καὶ τῶν διὰ ταύτου τῆς ψυχῆς ἡδυπαθειῶν.

3. Scriptor de mysteriis Aegyptiorum.

De Myster. Aeg. I, 3 [a]. Εἰ δὲ δεῖ τἀληθὲς εἰπεῖν, 523 οὐδὲ γνῶσίς ἐστιν ἡ πρὸς τὸ θεῖον συναφή· διείργηται γὰρ αὕτη πως ἑτερότητι. — — Ὁ δὲ αὐτός ἐστί μοι λόγος πρός σε καὶ περὶ τῶν συνεπομένων θεοῖς κρειττόνων γενῶν, δαιμόνων φημὶ καὶ ἡρώων καὶ ψυχῶν ἀχράντων. — — Ἐοικέτω δὴ οὖν τοῖς ἀϊδίοις τῶν θεῶν συνοπαδοῖς καὶ ἡ σύμφυτος αὐτῶν κατανόησις. ὥσπερ οὖν αὐτοὶ τὸ εἶναι ἔχουσιν ἀεὶ ὡσαύτως, οὕτως καὶ ἀνθρωπίνη ψυχὴ κατὰ τὰ αὐτὰ τῇ γνώσει πρὸς αὐτοὺς συναπτέσθω, εἰκασίᾳ μὲν ἢ δόξῃ ἢ συλλογισμῷ τινί, ἀρχομένοις ποτὲ ἀπὸ χρόνου, μηδαμῶς τὴν ὑπὲρ ταῦτα πάντα οὐσίαν μεταδιώκουσα, ταῖς δὲ καθαραῖς καὶ ἀμέμπτοις νοήσεσιν, αἷς εἴληφεν ἐξ ἀϊδίου παρὰ τῶν θεῶν, ταύταις αὐτοῖς συνηρτημένη. σὺ δ' ἔοικας ἡγεῖσθαι τὴν αὐτὴν εἶναι τῶν θείων καὶ τῶν ἄλλων ὁποιωνοῦν γνῶσιν, δίδοσθαί τε ἀπὸ τῶν ἀντικειμένων τὸ ἕτερον μόριον, ὥσπερ εἴωθε καὶ ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς** προτεινομένων. τὸ δὲ οὐκ ἔστιν οὐδαμῶς παραπλήσιον· ἐξήλλακται γὰρ αὐτῶν ἡ εἴδησις ἀντιθέσεώς τε πάσης κεχώρισται, καὶ οὐκ ἐν τῷ συγχωρεῖσθαι νῦν ἢ ἐν τῷ γίνεσθαι ὑφέστηκεν, ἀλλ' ἦν ἐξ ἀϊδίου μονοειδὴς ἐπὶ τῇ ψυχῇ συνυπάρχουσα.

a) Scriptor huius libri, qui sub Aegyptii sacerdotis persona Porphyrii epistolae ad Anebonem respondet, auctore Proculo (ap. Anonymum, cuius testimonium praefixum est codd. Mss. libri de Myster.) vulgo Iamblichus esse fertur, quod cum magna

*) Reiske ἤ, f. εἰ μή. — **) Mss. ταῖς διαλέκτοις. Coni. Gale.

probabilitate impugnavit Meiners Comment. Soc. Gotting. Vol. IV, p. 50 sqq. Nos nonnulla ex eo excerpsimus, ut possit existimari quibus rationibus sequiores Neoplatonici nimio suo theurgiae studio patrocinari conati sint.

Rationem haud sufficere ponens, si quaeratur de veritate non solum summi dei, verum etiam inferiorum deorum, geniorum etc., omnes dubitationes refutat, quas de suo loco contra theurgiam moverat Porphyrius. Illud sequens negat contrarium inter id quod patitur quid et quod non patitur ad deum referri posse, I, 10; 21; similiterque eam dubitationem, qua quaeritur dei, qui sint sine passione, an possint nostris precibus, incantationibus ceterisve artibus magicis cogi ut nobis largiantur quid, hanc eo tollit dubitationem, quod negat ullum contrarium aut ullam differentiam inter nos et deos poni posse. IV, 3. *πολὺ δὴ οὖν κρεῖττόν ἐστι τὸ νυνὶ λεγόμενον, τὸ μὴ δι' ἐναντιώσεως ἢ διαφορότητος ἀποτελεῖσθαι τὰ τῶν θεῶν ἔργα, ὥσπερ δὴ τὰ γιγνόμενα εἴωθεν ἐνεργεῖσθαι, ταυτότητι δὲ καὶ ἑνώσει καὶ ὁμολογίᾳ τὸ πᾶν ἔργον ἐν αὐτοῖς κατορθοῦσθαι. ἐὰν μὲν οὖν καλοῦν ἢ καλούμενον ἢ ἐπιτάττον ἢ ἐπιταττόμενον ἢ κρεῖττον ἢ χεῖρον διαιρῶμεν, τὴν τῶν γενέσεων ἐπὶ τὰ τῶν θεῶν ἀγέννητα ἀγαθὰ μεταφέρομέν πως ἐναντιότητα.* Omnino id huic scriptori propositum est, ut superius quodque ita se ad id, quod cum eo coniunctum est inferius, velut animam ad corpus, habere demonstret, ut illud ab hoc nihil omnino patiatur, I, 10. Propterea emanatio quaeque non eius actu fieri statuitur, unde quid emanat, sed eius, quod emanat. VIII, 2. *ἀπὸ δὲ τοῦ ἑνὸς τούτου ὁ αὐτάρκης θεὸς ἑαυτὸν ἐξέλαμψε· διὸ καὶ αὐτοπάτωρ καὶ αὐτάρκης.*

524 De Myster. Aeg. I, 17. *Μεταλάβωμεν οὖν ἀντὶ ταύτης* (sc. *τῆς διαιρέσεως* [a]) *ἅπερ ἠπόρησας πρὸς τὴν παροῦσαν δόξαν. πῶς γὰρ δὴ ἥλιός τε καὶ σελήνη, κατὰ τὸν σὸν λόγον, καὶ οἱ ἐν οὐρανῷ ἐμφανεῖς ἔσονται θεοί, εἰ ἀσώματοι μόνως οἱ θεοί; ὅτι δὴ οὐ περιέχονται ὑπὸ τῶν σωμάτων, φαμὲν ἡμεῖς, ἀλλὰ ταῖς θείαις ζωαῖς καὶ ἐνεργείαις περιέχουσι* * *τὰ σώματα, καὶ ὅτι οὐ πρὸς τὸ σῶμα ἐπιστρέφονται, ἀλλὰ τὸ σῶμα ἔχουσιν ἐπιστρεφόμενον εἰς τὴν θείαν αἰτίαν; καὶ ὅτι τὴν νοερὰν αὐτῶν καὶ ἀσώματον τελειότητα οὐκ ἐμπο-*

---

*) Mss. *παρέχουσι*. Coni. Gale.

δίζει τὸ σῶμα οὐδὲ μεταξὺ παρεμπῖπτον πράγματα αὐτῇ παρέχει· ὅθεν δὴ οὐδὲ δεῖται πλείονος ἐπιμελείας, αὐτοφυῶς δὲ καὶ τρόπον τινὰ b αὐτοκινήτως συνέπεται, οὐκ αὐτουργικῆς δεόμενον ἐπιστασίας, τῇ δὲ πρὸς τὸ ἓν τῶν θεῶν ἀναγωγῇ καὶ αὐτὸ ὑφ' ἑαυτοῦ μονοειδῶς συνεπαιρόμενον. εἰ δὲ δεῖ καὶ τοῦτο εἰπεῖν, τὸ οὐράνιον σῶμα πρὸς αὐτὴν τὴν ἀσώματον οὐσίαν τῶν θεῶν ἐστὶ συγγενέστατον· μιᾶς μὲν γὰρ ἐκείνης οὔσης αὐτὸ ἁπλοῦν ἐστίν, ἀμερίστου δὲ ἀδιαίρετον, καὶ ἀτρέπτου ὡσαύτως ἀναλλοίωτον. — διόπερ οὐδ' ὡς ἐξ ἐναντίων καὶ διαφερόντων οὔτε τὸ σῶμα αὐτῶν συγκέκραται, ὥσπερ δὴ τὸ ἡμέτερον συνίσταται σῶμα, οὔτε ἡ ψυχὴ πρὸς τὸ σῶμα συνεπάγη εἰς ἓν ἐκ δύο ζῷον, ἀλλ' ὅμοια πάντη καὶ συνηνωμένα, δι' ὅλων τε ὅλα καὶ μονοειδῆ καὶ ἀσύνθετα τὰ κατ' οὐρανὸν τῶν θεῶν ἐστὶ ζῷα c. τῶν μὲν γὰρ κρειττόνων ἐν αὐτοῖς ἀεὶ ὑπερεχόντων ὡσαύτως, τῶν δὲ ἐλαττόνων ἐξηρτημένων τῆς προτέρων * ἀρχῆς καὶ οὐδέποτε αὐτὴν εἰς ἑαυτὰ κατατεινόντων, τῶν δ' ὅλων εἰς μίαν σύνταξιν καὶ μίαν συντέλειαν συναγομένων καὶ τρόπον τινὰ πάντων ἀσωμάτων ὄντων καὶ θεῶν δι' ὅλου, διότι τὸ θεῖον εἶδος ἐν αὐτοῖς ἐπικρατοῦν δι' ὅλων τὴν αὐτὴν πανταχοῦ ὅλην μίαν οὐσίαν ἐντίθησιν. οὕτω μὲν οὖν οἱ κατ' οὐρανὸν ἐμφανεῖς θεοί τέ εἰσι πάντες καὶ τρόπον τινὰ ἀσώματοι.

a) Superiore capite demonstraverat distinctionem inter corporale et incorporale non posse ad differentiam deorum et daemonum referri, quia hac ratione dei et linea et tempus et ab altera parte daemones et ignis et aqua ad idem genus redire viderentur. Iam vero, cum nolit nimis severe, ut ait, examinare hanc distinctionem, eam ipsam transfert ad ea, quae deinde disputantur. — b) Nam patet materiam non posse sua sponte moveri. — c) Namque dubitatio Porphyrii in alia insuper ratione nititur. Dicit deos esse substantias puras atque intelligibiles, quae non sint ex corpore et anima mixtae, cf.

---

*) Cod. Basil. κρειττόνων.

nr. 522 a., et deinde numquid possint esse dei compositi quaerit. Propterea demonstrandum erat, τοὺς κατ' οὐρανὸν ἐμφανεῖς θεοὺς εἶναι τρόπον τινὰ ἀσωμάτους, quae leguntur in sequentibus.

Similiter iudicat de differentia inter deos et genios, quamquam concedit eos minus perfectam naturam habere, videlicet propter corpus iis inhaerescens. I, 20. οὐ τὸ* τῶν σωμάτων οὖν ἐπιμελεῖσθαι φέρει τινὰ ἐλάττωσιν, οἷς ὑπηρετεῖ τὸ σῶμα, καὶ συνέχεται ὑπὸ τοῦ κρείττονος καὶ ἐπέστραπται** πρὸς αὐτὸ καὶ οὐδὲν ἐμπόδιον αὐτῷ παρέχει, ἀλλὰ τὸ τῇ γενεσιουργῷ φύσει προσκεῖσθαι καὶ μερίζεσθαι παρ' αὐτὴν ἐξ ἀνάγκης καταδεεστέραν μοῖραν δίδωσι τοῖς δαίμοσιν. ὅλως δὲ τὸ μὲν θεῖόν ἐστιν ἡγεμονικὸν καὶ προϊστάμενον τῆς ἐν τοῖς οὖσι διατάξεως, διακονικὸν δὲ τὸ δαιμόνιον καὶ παραδεχόμενον ἅπερ ἂν παραγγείλωσιν οἱ θεοί, προθύμως αὐτουργίᾳ*** χρώμενοι περὶ ὧν οἱ θεοὶ νοοῦσί τε καὶ βούλονται καὶ ἐπιτάττουσι· τοιγαροῦν οἱ θεοὶ τῶν ῥεπουσῶν εἰς τὴν γένεσιν δυνάμεων εἰσὶν ἀπηλλαγμένοι, δαίμονες δὲ τούτων οὐ πάντῃ καθαρεύουσι.

525 De Myster. Aeg. I, 18. Ἡ δ' ἑξῆς ἐπιζήτησις ἡ σὴ διαπορεῖ, πῶς αὐτῶν οἱ μέν εἰσιν ἀγαθοποιοί, οἱ δὲ κακοποιοί. εἴληπται μὲν οὖν ἀπὸ τῶν γενεθλιαλόγων αὕτη ἡ δόξα, πάντῃ δὲ διαμαρτάνει τοῦ ὄντος. ἀγαθοί τε γάρ εἰσιν ἅπαντες καὶ ἀγαθῶν αἴτιοι ὡσαύτως, πρὸς ἓν τε ἀγαθὸν ἀποβλέποντες † ἑνοειδῶς περιάγονται κατὰ τὸ μόνον, τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν. οὐ μὴν ἀλλὰ τά γε ὑποκείμενα αὐτοῖς σώματα καὶ αὐτὰ ἀμηχάνους ὅσας ἔχει δυνάμεις, τὰς μὲν ἐν αὐτοῖς τοῖς θείοις σώμασι μονίμως ἑστώσας τὰς δὲ ἀπ' αὐτῶν προϊούσας εἰς τὴν φύσιν τοῦ κόσμου καὶ αὐτὸν τὸν κόσμον, δι' ὅλης τε τῆς γενέσεως ἐν τάξει κατιούσας καὶ μέχρι τῶν κατὰ μέρος διατεινούσας ἀκωλύτως.

Deos nil mali efficere necessario ex antecedentibus consequitur, ubi ponebatur absolutum penes eos materiae imperium esse. Quod ex geniorum effectibus procedere videatur malum, id revocatur ad partes materiales eorum, qui deorum effectus

---

*) τὸ deest in codd. Adiecit Gale ex coni. — **) Mss. ἀπέστρ. Corr. Gale. — ***) Mss. αὐτουργίαν. Corr. Gale. — †) Recepimus ex Mss. Gale ex aliis, ut videtur, ἅπαντες.

in se recipiunt, l. l.: ὥσπερ οὖν τὸ γιγνόμενον τοῦ ὄντος γεννητῶς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀσωμάτου σωματοειδῶς μεταλαμβάνει, οὕτω καὶ τὰ ἐν τῇ γενέσει φυσικὰ καὶ ἔνυλα τῶν ἀΰλων καὶ ὑπὲρ τὴν φύσιν καὶ γένεσιν αἰθερίων σωμάτων ἀτάκτως καὶ πλημμελῶς ἐστιν ὅπου μεταλαμβάνει. Sed admittuntur etiam mali daemones, ad quos tamen vera theurgia nihil pertinet, III, 31.

Ib. V, 23. Πέφυκεν ἀεὶ τῶν ἀκροτάτων ἡ περιουσία τῆς δυνάμεως καὶ ἐν τῷδε ὑπερέχειν τῶν ὅλων, ἐν τῷ παρεῖναι πᾶσιν ἐξ ἴσου τὴν αὐτὴν ἀνεμποδίστως. ἐλλάμπει τοίνυν κατὰ τοῦτον τὸν λόγον καὶ τοῖς ἐσχάτοις τὰ πρώτιστα καὶ πάρεστιν ἀΰλως τοῖς ἐνύλοις τὰ ἄϋλα. μὴ δή τις θαυμαζέτω ἐὰν καὶ ὕλην τινὰ καθαρὰν καὶ θείαν εἶναι λέγωμεν· ἀπὸ γὰρ τοῦ πατρὸς καὶ δημιουργοῦ τῶν ὅλων καὶ αὐτὴ γενομένη τὴν τελειότητα ἑαυτῆς ἐπιτηδείαν κέκτηται πρὸς θεῶν ὑποδοχήν. καὶ ἅμα οὐδὲν διείργει* τὰ κρείττονα πρὸς τὸ δύνασθαι τὰ καταδεέστερα ἑαυτῶν ἐλλάμπειν. οὐδὲ τὴν ὕλην οὖν ἀφίστησιν οὐδὲ τῆς τῶν βελτιόνων μετουσίας, ὥστε ὅση τελεία καὶ καθαρὰ καὶ ἀγαθοειδὴς** ὑπάρχει πρὸς θεῶν ὑποδοχήν ἐστιν οὐκ ἀνάρμοστος· ἐπεὶ γὰρ ἔδει καὶ τὰ ἐν γῇ μηδαμῶς εἶναι ἄμοιρα τῆς θείας κοινωνίας, ἐδέξατό τινα ἀπ' αὐτῆς θείαν μοῖραν καὶ ἡ γῆ, ἱκανὴν οὖσαν χωρῆσαι τοὺς θεούς. ταῦτα τοίνυν κατιδοῦσα ἡ θεουργικὴ τέχνη, κοινῶς δὲ οὑτωσὶ κατ' οἰκειότητα ἑκάστου τῶν θεῶν τὰς προσφόρους ὑποδοχὰς ἀνευρίσκουσα, συμπλέκει πολλάκις λίθους, βοτάνας, ζῷα, ἀρώματα ἱερὰ καὶ τέλεια καὶ θεοειδῆ, κἄπειτα ἀπὸ πάντων τούτων ὑποδοχὴν ὁλοτελῆ καὶ καθαρὰν ἀπεργάζεται. οὐ γὰρ δὴ δεῖ δυσχεραίνειν πᾶσαν ὕλην, ἀλλὰ μόνην τὴν ἀλλοτρίαν τῶν θεῶν· τὴν δὲ οἰκείαν πρὸς αὐτοὺς ἐκλέγεσθαι ὡς συμφωνεῖν δυναμένην, εἴς τε θεῶν οἰκοδομήσεις καὶ καθιδρύσεις ἀγαλμάτων, καὶ 526

*) Mss. διέργει. Corr. Gale. — **) Codd. ὅσα τέλεια κ. κ. κ. ἀγαθοειδῆ. Corr. Gale.

δὴ καὶ εἰς τὰς τῶν θυσιῶν ἱερουργίας. οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως τοῖς ἐπὶ γῆς τόποις ἢ τοῖς δεῦρο κατοικοῦσιν ἀνθρώποις μετουσία ἂν γένοιτο τῆς τῶν κρειττόνων λήψεως, εἰ μή τις τοιαύτη καταβολὴ πρώτη προενιδρυθείη[a]· πείθεσθαι δὲ χρὴ τοῖς ἀποῤῥήτοις λόγοις, ὡς καὶ διὰ τῶν μακαρίων θεαμάτων ὕλη τις ἐκ θεῶν παραδίδοται. αὕτη δή που συμφυής ἐστιν αὐτοῖς ἐκείνοις τοῖς διδοῦσιν. οὐκοῦν καὶ ἡ τῆς τοιαύτης ὕλης θυσία ἀνεγείρει τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν ἔμφασιν καὶ προσκαλεῖται εὐθέως πρὸς κατάληψιν, χωρεῖ τε αὐτοὺς παραγινομένους καὶ τελείως ἐπιδείκνυσι.[b]

a) Cf. nr. 527; 528. — b) De deorum apparitionibus pro varietate ordinum variis v. II, 3 sqq.

527 Ib. II, 11. *Οὐδὲ γὰρ ἡ ἔννοια συνάπτει τοῖς θεοῖς τοὺς θεουργούς· ἐπεὶ τί ἐκώλυε τοὺς θεωρητικῶς φιλοσοφοῦντας ἔχειν τὴν θεουργικὴν ἕνωσιν πρὸς τοὺς θεούς; νῦν δὲ οὐκ ἔχει τό γε ἀληθὲς οὕτως, ἀλλ' ἡ τῶν ἔργων τῶν ἀῤῥήτων καὶ ὑπὲρ πᾶσαν νόησιν θεοπρεπῶς ἐνεργουμένων τελεσιουργία ἥ τε τῶν νοουμένων τοῖς θεοῖς μόνοις συμβόλων ἀφθέγκτων δύναμις ἐντίθησι τὴν θεουργικὴν ἕνωσιν. διόπερ οὐδὲ τὸ νοεῖν αὐτὰ ἐνεργοῦμεν· ἔσται γὰρ οὕτω νοερὰ ἡ αὐτῶν* ἐνέργεια καὶ ἀφ' ἡμῶν ἐνδιδομένη· τὸ δ' οὐδέτερόν ἐστιν ἀληθές. καὶ γὰρ μὴ νοούντων ἡμῶν αὐτὰ τὰ συνθήματα ἀφ' ἑαυτῶν δρᾷ τὸ οἰκεῖον ἔργον καὶ ἡ τῶν θεῶν, πρὸς οὓς ἀνήκει ταῦτα, ἄῤῥητος δύναμις, αὐτὴ ἀφ' ἑαυτῆς ἐπιγινώσκει τὰς οἰκείας εἰκόνας, ἀλλ' οὐ τὸ** διεγείρεσθαι ὑπὸ τῆς ἡμετέρας νοήσεως. οὐδὲ γὰρ ἔχει φύσιν τὰ περιέχοντα ὑπὸ τῶν περιεχομένων οὐδὲ τέλεια ὑπὸ τῶν ἀτελῶν οὐδ' ὑπὸ τῶν μερῶν τὰ ὅλα ἀνακινεῖσθαι· ὅθεν δὴ οὐδ' ὑπὸ τῶν ἡμετέρων νοήσεων προηγουμένως τὰ θεῖα αἴτια προκαλεῖ-*

*) Ed. *ἡ αὐτῶν ἡ ἐνέργεια.* — **) Ed. *τῷ*, et punctum ante *ἀλλ' οὐ*, comma post *νοήσεως*.

ται εἰς ἐνέργειαν, ἀλλὰ ταύτας μὲν καὶ τὰς ὅλας τῆς ψυχῆς ἀρίστας διαθέσεις καὶ τὴν περὶ ἡμᾶς καθαρότητα, ὡς συναίτια ἄττα προϋποκεῖσθαι χρή, τὰ δ' ὡς κυρίως ἐγείροντα τὴν θείαν θέλησιν αὐτὰ τὰ θεῖά ἐστι συνθήματα. καὶ οὕτως τὰ τῶν θεῶν αὐτὰ ὑφ' ἑαυτῶν ἀνακινεῖται, ὑπ' οὐδενὸς τῶν ὑποδεεστέρων, ἐνδεχόμενά τινα εἰς ἑαυτὰ ἀρχὴν τῆς οἰκείας ἐνεργείας.

Similiter I, 12. preces non deos ad nos detrahere affirmat, sed nos ad deos evehere.

Ib. V, 14. Ἀρχὴ δὲ πασῶν ἀρίστη, ἣ τῆς τῶν 528
θεῶν τάξεως τὸν θεσμὸν τῶν θυσιῶν ἐχόμενον ἐπιδείκνυσιν· ἄνωθεν οὖν τοὺς μὲν ὑλαίους τῶν θεῶν, τοὺς δὲ ἀΰλους ὑποθώμεθα· ὑλαίους μὲν τοὺς τὴν ὕλην περιέχοντας ἐν ἑαυτοῖς καὶ διακοσμοῦντας, ἀΰλους δὲ παντελῶς τοὺς ἐξῃρημένους ἀπὸ τῆς ὕλης καὶ ὑπερέχοντας. κατὰ δὲ τὴν τῶν ἱερέων τέχνην ἄρχεσθαι χρὴ τῶν ἱερουργιῶν ἀπὸ τῶν ὑλαίων· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως ἐπὶ τοὺς ἀΰλους θεοὺς γένοιτο ἡ ἀνάβασις. οὗτοι δὴ οὖν ἔχουσί τινα κοινωνίαν πρὸς τὴν ὕλην καθόσον αὐτῆς ἐπιβεβήκασιν. οἱ αὐτοὶ δὴ οὖν καὶ τῶν περὶ τὴν ὕλην ἐγγινομένων ἐπάρχουσιν, οἷον διαιρέσεων, πληγῆς ἀντιτύπου, μεταβολῆς, γενέσεως, φθορᾶς, πάντων τῶν ἐνύλων σωμάτων. εἰ δή τις τοὺς τοιούτους βούλοιτο θεραπεύειν θεουργικῶς, ᾗ πεφύκασι καὶ ᾗ τὴν ἀρχὴν εἰλήχασι, ταύτῃ* προσεκτέον αὐτοῖς τὴν θεραπείαν, ἐνύλοις οὖσιν αὐτοῖς ἔνυλον οὖσαν. Ib. 15. Σκεψόμεθα δὴ τὸ μετὰ τοῦτο συμφώνως τοῖς προειρημένοις καὶ τὴν ἡμετέραν διπλῆν κατάστασιν· ὅτε μὲν γὰρ ὅλη ψυχὴ γινόμεθα καὶ ἐσμὲν ἔξω τοῦ σώματος μετέωροί τε τῷ νῷ** μεθ' ὅλων τῶν ἀΰλων θεῶν μετεωροπολοῦμεν, ὅτε δ' αὖ δεδέμεθα ἐν τῷ ὀστρεώδει* σώματι καὶ ὑπὸ τῆς ὕλης κατεχόμεθα καὶ ἐσμὲν σωματοειδεῖς.

---

*) Scr. ex coni. Gale. Mss. ταύτην. — **) Coni. Gale. Mss. τῶν.

πάλιν οὖν ἥκει τῆς θρησκείας ὁ διπλοῦς τρόπος· ὁ μὲν γὰρ ἔσται ἁπλοῦς, ἀσώματος, ἁγνὸς ἀπὸ πάσης γενέσεως, ὅστις ταῖς ἀχράντοις ἐπιβάλλει ψυχαῖς, ὁ δ' ἀναπιμπλάμενος τῶν σωμάτων καὶ τῆς ἐνύλου πάσης πραγματείας, ὅστις ταῖς μὴ καθαραῖς πρέπει ψυχαῖς μηδὲ ἀπολυθείσαις πάσης γενέσεως. καὶ θυσιῶν τοίνυν τίθημι διττὰ εἴδη· τὰ μὲν τῶν ἀποκεκαθαρμένων παντάπασιν ἀνθρώπων, οἷα ἐφ' ἑνὸς ἄν ποτε γένοιτο σπανίως, ὥς φησιν Ἡράκλειτος, ἤ τινων ὀλίγων εὐαριθμήτων ἀνδρῶν, τὰ δ' ἔνυλα καὶ σωματοειδῆ καὶ διὰ μεταβολῆς συνιστάμενα, οἷα τοῖς ἔτι κατεχομένοις ὑπὸ τοῦ σώματος ἁρμόζει [b]. πόλεσι τοίνυν καὶ δήμοις οὐκ ἀπολελυμένοις τῆς γενεσιουργοῦ μοίρας καὶ τῆς ἀντεχομένης τῶν σωμάτων κοινωνίας εἰ μὴ δώσει τις τὸν τοιοῦτον τρόπον τῆς ἁγιστείας ἀμφοτέρων διαμαρτήσει, καὶ τῶν ἀΰλων ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐνύλων· τὰ μὲν γὰρ οὐ δύναται δέξασθαι, τοῖς δὲ οὐ προσάγει τὸ οἰκεῖον.

a) Adiectivum fictum ex similitudine Platonis de Rep. X, p. 611 D. — b) V, 18 sqq. triplex hominum genus esse statuitur, mediis quibusdam hominibus positis, qui ex parte corpori pareant ex parte ab eo soluti et liberi sint, ideoque duplici deorum cultu indigeant. Ceterum concedit ille quidem esse paucos, qui *ὑπερφυεῖ τινὶ δυνάμει τοῦ νοῦ χρώμενοι τῆς φύσεως μὲν ἀφίστανται, πρὸς δὲ τὸν χωριστὸν καὶ ἀμιγῆ νοῦν περιάγονται*, neque propterea indigeant sacrificiis materialibus; sed existimat etiam hos eo non posse perduci nisi per inferiora genera theurgiae. Ib. 20, *οὐ δεῖ δὴ τὸ ἐνί ποτε* μόλις καὶ ὀψὲ παραγινόμενον ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἱερατικῆς τοῦτο κοινὸν ἀποφαίνειν πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς τοὺς ἀρχομένους τῆς θεουργίας ποιεῖσθαι αὐτόχρημα κοινόν, οὐδὲ πρὸς τοὺς μεσοῦντας ἐν αὐτῇ.* Quapropter cavendum ne ullum deum, etiam qui sunt inferiorum ordinum et ceterorum satellites, negligamus aut vilipendamus; unicuique suus honos habendus; ib. 21. Deorum cultus perinde varius et multiplex est atque potestates mundi; ib. 22. Daemones custodiunt mysteria; VI, 7. Theurgia unica ad felicitatem via est, X, 1.

---

*) Ed. *ἐνίποτε*. Gale *ἐνίοτε*.

4. Iamblichus.

Suid. Ἰάμβλιχος — Χαλκίδος τῆς Συρίας, φιλόσο- 529
φος, μαθητὴς Πορφυρίου τοῦ φιλοσόφου [a], τοῦ Πλωτίνου ἀκουστοῦ, γεγονὼς κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως [b]. ἔγραψε βιβλία φιλόσοφα διάφορα. [c]

a) Ante eum audiverat Anatolium et ipsum Neoplatonicum, v. Eunap. V. Soph. p. 11. Boiss. — b) Mortuus est sub Constantino, v. Eunap. p. 20. Iuliani epistolae ad Iamblichum suppositae sunt. Eunapius refert eum multa miracula edidisse. — c) Scripta eius, quae supersunt, Pythagoricam philosophiam vel interpretantur vel concelebrant, et partes sunt maioris operis, commentationum Pythagoricarum inscripti. Mirum quantum hi libri superstitionibus omnibus referti sunt. In deperditis sunt commentarii super Platone, Aristotele, et philosophia Chaldaica. Ex libris de anima non pauca exstant per I. Stobaeum.

Procul. in Tim. II, p. 94. Περὶ δὴ τῆς ἐν Τιμαίῳ 530
τοῦ Διὸς δημιουργίας γράφων (sc. Ἰάμβλιχος) μετὰ τὰς νοητὰς τριάδας καὶ τὰς τῶν νοητῶν θεῶν τρεῖς τριάδας ἐν τῇ νοερᾷ ἑβδομάδι τὴν τρίτην ἐν τοῖς πράγμασιν ἀπονέμει τῷ δημιουργῷ τάξιν. Ib. V, p. 299. καὶ ἀπὸ τῶν οὐρανίων δὲ χορῶν πρόεισί τις εἰς τὴν γένεσιν διάταξις διπλασιαζομένη, ὥς φησιν ὁ θεῖος Ἰάμβλιχος. ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν εἴκοσι καὶ ἑνὸς ἡγεμόνων γενέσθαι δύο καὶ τετταράκοντα καθ' ἑκάστην στοιχείου λῆξιν [a] ἡγεμονίας θεῶν γενεσιουργῶν· ἀπὸ δὲ τῶν ἓξ καὶ τριάκοντα δεκαδαρχῶν δύο καὶ ἑβδομήκοντα προεληλυθέναι καὶ ἄλλους ὡσαύτως θεούς, πλήθει μὲν διπλασίους τῶν οὐρανίων, δυνάμει δὲ ἀπολειπομένους. δεῖ δὲ καὶ τὰς τριπλᾶς αὐτῶν προόδους θεωρεῖν καὶ τὰς πενταμερεῖς* διαιρέσεις καὶ τὴν καθ' ἑβδομάδα θείαν ἀπογένεσιν. ἀνάλογον γὰρ τῷ κόσμῳ παντὶ καὶ τριχῇ διεκοσμήθησαν καὶ πενταχῇ καὶ ἑπταχῇ, ἵνα καὶ

---

*) Ed. πεντομεῖς. πενταπλᾶς? πενταφυεῖς?

ἕκαστον τῶν στοιχείων κόσμος ᾖ καὶ ὄντως μίμημα τοῦ παντός. ἡ μὲν δὴ σύντομος διδασκαλία περὶ τῶν ὑπὸ σελήνην θεῶν τοιαύτη τίς ἐστι κατὰ τὰς διπλᾶς οὐσίας καὶ τὰς διφυεῖς ζωὰς καὶ διττὰς λήξεις προεληλυθότων.

a) Cf. Iambl. ap. Stob. Ecl. p. 904. τὰ στοιχεῖα, μεθ' ὧν καὶ αἱ ψυχαὶ συνεκληρώθησαν καθ' ἑκάστην τοιαύτην λῆξιν. Respicere videtur Plat. Legg. V. extr.

Poterit ex illis existimari, quantum Neoplatonici non solum theologia sua sed etiam numerorum doctrina a Pythagoreis adscita effecerint ad vulgares de deorum multitudine opiniones non solum confirmandas sed etiam amplificandas. Iamblichus theurgiam eodem studio sectatur, quo scriptor de mysteriis Aegyptiorum. Censet ille simulacra, quae de coelo deciderint sive etiam quae humana manu facta rite consecrata sint, plena esse praesentiae atque effectus divini. Cf. excerpta ex libro περὶ ἀγαλμάτων, ap. Phot. cod. 215.

531 Olympiodor. Comm. ined. in Plat. Phaed. Προστίθησιν ὁ Ἰάμβλιχος ἐν τοῖς περὶ τῶν ἀρετῶν, ὅτι εἰσὶ καὶ ἱερατικαὶ ἀρεταὶ κατὰ τὸ θεοειδὲς ὑφιστάμεναι τῆς ψυχῆς, ἀντιπαρελθοῦσαι πάσαις ταῖς εἰρημέναις οὐσιώδεσιν οὔσαις, ἑνιαῖαι δὲ ὑπάρχουσαι.

Publicavit haec Cousin Journ. de Sav. 1835. p. 149. init. Ἀρεταὶ οὐσιώδεις sunt virtutes intellectuales, quia intellectus coniunctus est cum οὐσίᾳ, nr. 511 b.; ἱερατικαὶ contra virtutes sunt ἑνιαῖαι, quia uniunt nos cum Uno, virtutibus igitur intellectualibus superiores sunt.

532 Procl. in Tim. V, p. 341. Ὀρθῶς ἄρα καὶ ὁ θεῖος Ἰάμβλιχος διαγωνίζεται πρὸς ταῦτα οἰομένους *. τί γὰρ τὸ ἁμαρτάνον ἐν ἡμῖν, ὅταν τῆς ἀλογίας κινησάσης πρὸς ἀκόλαστον φαντασίαν ἐπιδράμωμεν; ἆρ' οὐχὶ προαίρεσις; καὶ πῶς οὐχ αὕτη; κατὰ γὰρ ταύτην διαφέρομεν τῶν φαντασθέντων προπετῶς. εἰ δὲ ἡ προαίρεσις ἁμαρτάνει, πῶς ἀναμάρτητος ἡ ψυχή; τί δὲ τὸ ποιοῦν εὐδαίμονα τὴν ὅλην ἡμῶν ζωήν; ἆρ' οὐ τὸ τὸν λόγον σχεῖν τὴν οἰκείαν ἀρετήν; πάντως δή * που

*) Ed. δέ που.

φήσομεν. εἰ δέ, ὅταν τὸ ἐν ἡμῖν κράτιστον τέλειον ᾖ, καὶ τὸ ὅλον ἡμῶν εὔδαιμον, τί κωλύει καὶ νῦν ἡμᾶς εὐδαίμονας εἶναι ἀνθρώπους ἅπαντας, εἰ τὸ ἀκρότατον ἡμῶν ἀεὶ νοεῖ καὶ ἀεὶ πρὸς τοῖς θεοῖς ἐστίν;

a) Id est contra Plotinum et Theodorum Asinaeum, auditorem Porphyrii, ἀπαθές τι φυλάττοντας ἐν ἡμῖν καὶ ἀεὶ νοοῦν. Iamblichus eodem in philosophando tendebat, quo scriptor de myster. Aeg., v. nr. 527, ut animam non idoneam esse evinceret, quae per se h. e. solius intellectus instrumento ad summi dei contemplationem emergere posset. Id maxime agit, ut animam nostram inopem esse, peccatis contaminatam, felicitate orbam demonstret indeque theurgiae necessitatem legentibus approbet.

5. Aedesius. Chrysanthius.

Eunap. V. Soph. p. 19. Ἐκδέχεται δὲ τὴν Ἰαμβλίχου διατριβὴν καὶ ὁμιλίαν ἐς τοὺς ἑταίρους Αἰδέσιος ὁ ἐκ Καππαδοκίας, — — μικρὸν ἀποδέων Ἰαμβλίχου, πλὴν ὅσα γε εἰς θειασμὸν [a] Ἰαμβλίχου φέρει. τούτων γὰρ οὐδὲν εἴχομεν ἀναγράφειν, ὅτι τὸ μὲν ἐπέκρυπτεν ἴσως Αἰδέσιος αὐτὸς διὰ τοὺς χρόνους (Κωνσταντῖνος γὰρ ἐβασίλευε τά τε τῶν ἱερῶν ἐπιφανέστατα καταστρέφων καὶ τὰ τῶν Χριστιανῶν ἀνεγείρων οἰκήματα), τὰ δὲ ἴσως καὶ τῶν ὁμιλητῶν ἄριστον πρὸς μυστηριώδη τινὰ σιωπὴν καὶ ἱεροφαντικὴν ἐχεμυθίαν ἐπιῤῥεπὲς ἦν καὶ συνεκέκλιτο. ὁ γοῦν ταῦτα γράφων ἐκ παιδὸς ἀκροατὴς Χρυσανθίου γενόμενος μόλις εἰς εἰκοστὸν ἔτος ἠξιοῦτο τῶν ἀληθεστέρων [b]. 533

a) Cogitandum non modo de vaticinationibus Iamblichi, sed etiam de miraculis, quae ille frequentare solebat. Quamquam miraculorum non omnes aeque studiosi fuerunt Neoplatonici; quo pertinet imprimis quod narrat Eunap. Vit. Soph. p. 49 sq. Eusebius, discipulus Aedesii, in conclusione praelectionum praedicare consueverat, ὡς ταῦτα εἴη τὰ ὄντως ὄντα, αἱ δὲ τὴν αἴσθησιν ἀπατῶσαι μαγγανεῖαι καὶ γοητεύουσαι θαυματοποιῶν ἔργα καὶ πρὸς ὑλικάς τινας δυνάμεις παραπαιόντων καὶ μεμηνότων. Quae pronuntiabantur adversus Maximum, alium Aedesii discipulum, qui, διὰ μέγεθος φύσεως καὶ λόγων ὑπεροχὴν καταφρονήσας τῶν ἐν τούτοις ἀποδείξεων, pro argumentis mira-

cula exhibenda putabat. Quo studio quantum indulserit, patet ex hisce, ib. p. 109. *ὁ μὲν γὰρ ἔχων τι φιλόνεικον ἐν τῇ φύσει καὶ δυσεκβίαστον τοῖς φανθεῖσι σημείοις παρὰ τῶν θεῶν ἀντιβαίνων ἕτερα ᾔτει καὶ προσηνάγκαζεν.* Talem ille rationem sequutus est, cum signa eum ad Iulianum imperatorem vocatum a proficiscendo retinere viderentur. — b) Chrysanthius erat discipulus Aedesii, Iuliani imperatoris doctor, Eunap. l. l. p. 49. Omnino Neoplatonici, quo magis Christianorum instituta invalescebant, eo magis artificiis istis theurgicis ipsique placitorum suorum professioni latibula quaerere cogebantur; quo pertinent multa, quae narrantur de vitis eorum. Quamquam et ipsi ultro amabant secreta simulare; simulque fiducia miraculorum atque ipsius artis theurgicae, cui tantum olim tribuerant, labefactata fuisse videtur. Sed durabat unum huius disciplinae firmamentum, id, quod in litteris antiquis positum erat, quae a Neoplatonicis potissimum nunc tradebantur et propagabantur. Quo studio eminent imprimis ii doctores, qui Athenis scholas habebant; cum Iamblichus et qui praeter eum a nobis nominati sunt, in Asia domicilium habuissent ibique maximam partem etiam placita sua tradidissent. De connexu disciplinae Asiaticae atque Atheniensis parum liquet. Chrysanthius dicitur etiam Athenis docuisse. Eunap. Soph. p. 115.

6. Proculus.

534 Suid. *Πρόκλος ὁ Λύκιος* [a], *μαθητὴς Συριανοῦ, ἀκουστὴς δὲ καὶ Πλουτάρχου τοῦ Νεστορίου τοῦ φιλοσόφου* [b], *καὶ αὐτὸς φιλόσοφος Πλατωνικός. οὗτος προέστη τῆς ἐν Ἀθήναις φιλοσόφου σχολῆς. καὶ αὐτοῦ μαθητὴς καὶ διάδοχος χρηματίζει Μαρῖνος ὁ Νεαπολίτης* [c]. *ἔγραψε πάνυ πολλὰ φιλόσοφά τε καὶ γραμματικά* [d].

a) Ita appellabatur, quia parentes eius ex Lycia prognati erant, et quia ipse Xanthi in Lycia primum educatus erat. Natus vero ipse erat Constantinopoli, v. Marin. Vit. Procl. 6., anno 412 p. Chr., quod cernitur ex siderum in natalibus eius collocatione, cf. ib. 35. Mortuus est a. 485, teste Marino ib. 36. Cf. Fabric. Prolegg. Marin. p. XXIV ed. Boissonade. — b) Erat hic Plutarchus etiam Syriani praeceptor, et ab utroque, et Proculo et Syriano, plurimi aestimabatur; Marin. V. Procl. 6; ceteroquin parum de eo constat. Ab Syriano exstat commentarius ad Ari-

stotelis Metaph. lib. II., XIII. et XIV., Latina translatione editus, ubi simili atque Proculus ratione doctrinam Neoplatonicam syllogismis firmare conatur. — c) Neapoli Palaestinensi natus, v. Phot. Bibl. cod. 242 p. 562 Hoesch. Scripsit ille vitam magistri, unde iuvabit pauca, quae maxime attinebunt, excerpere. Neoplatonici, patrios deorum ritus sectati, in ecclesia pressa tum, ut aiunt, vivebant, et ipsos discipulos, qui nondum satis explorati erant, et placita sua et sacra celabant; v. c. 11; 22; 29. Ipse Proculus propter superstitiosam priscae religionis observantiam periclitabatur, et Athenis aliquantisper in Asiam fugere coactus est, ubi iisdem sacris in operto faciendis et propagandis operam dedit, c. 15. Quo factum ut insigni deorum favore uteretur, et precibus suis artibusque, quas callebat, magicis multa miracula ederet. c. 28; 29. Ex c. 28 attinebunt haec: *ὅτι τῆς Ἑρμαϊκῆς εἴη σειρᾶς* (nr. 521 d.) *σαφῶς ἐθεάσατο, καὶ ὅτι τὴν Νικομάχου τοῦ Πυθαγορείου ψυχὴν ἔχοι, ὄναρ ποτὲ ἐπίστευσεν.* De diis a philosopho colendis cf. c. 19. *καὶ γὰρ πρόχειρον ἐκεῖνο εἶχεν ἀεὶ καὶ ἔλεγεν ὁ θεοσεβέστατος ἀνήρ, ὅτι τὸν φιλόσοφον προσήκει οὐ μιᾶς τινὸς πόλεως οὐδὲ τῶν παρ' ἐνίοις πατρίων εἶναι θεραπευτήν, κοινῇ δὲ τοῦ ὅλου κόσμου ἱεροφάντην.* — d) Cf. Marin. V. Procl. 22: *κατὰ ταύτην* (sc. *τὴν σοφίαν*) *δὴ ἐνεργῶν ὁ φιλόσοφος πᾶσαν μὲν θεολογίαν Ἑλληνικήν τε καὶ βαρβαρικὴν καὶ τὴν μυθικοῖς πλάσμασιν ἐπισκιαζομένην κατεῖδέ τε ῥᾳδίως καὶ τοῖς ἐθέλουσί τε καὶ δυναμένοις συνέπεσθαι εἰς φῶς ἤγαγεν ἐξηγούμενός τε πάντα ἐνθουσιαστικώτερον καὶ εἰς συμφωνίαν ἄγων· πᾶσι δὲ τοῖς τῶν παλαιοτέρων συγγράμμασιν ἐπεξιών, ὅσον μὲν ἦν παρ' αὐτοῖς γόνιμον, τοῦτο μετ' ἐπικρίσεως εἰσεποιεῖτο, εἰ δέ τι ἀνεμιαῖον ηὕρισκε, τοῦτο πάντη ὡς μῶμον ἀπῳκονομεῖτο, τὰ δέ γε ὑπεναντίως ἔχοντα τοῖς καλῶς τεθεῖσι μετὰ πολλῆς βασάνου ἀγωνιστικῶς διήλεγχεν, ἔν τε ταῖς συνουσίαις δυνατῶς ἅμα καὶ σαφῶς ἐπεξεργαζόμενος ἕκαστα καὶ ἐν συγγράμμασιν ἅπαντα καταβαλλόμενος· φιλοπονίᾳ γὰρ ἀμέτρῳ χρησάμενος ἐξηγεῖτο τῆς αὐτῆς ἡμέρας πέντε, ὁτὲ δὲ καὶ πλείους πράξεις καὶ ἔγραφε στίχους τὰ πολλὰ ἀμφὶ τοὺς ἑπτακοσίους.* Ex libris multi interciderunt, sed multi etiam supersunt; inter quos philosophiam docent potissimum commentarii scriptorum Platonicorum. Cum tantam operam in antiquis litteris tradendis et interpretandis collocaverit, mirum quod narrat Marin. V. Procl. 38: *εἰώθει δὲ πολλάκις καὶ τοῦτο λέγειν, ὅτι κύριος εἰ ἦν, μόνα ἂν τῶν ἀρχαίων ἁπάντων βιβλίων ἐποίουν φέρεσθαι τὰ λόγια καὶ τὸν Τίμαιον, τὰ δὲ ἄλλα ἠφάνιζον ἐκ τῶν νῦν ἀνθρώπων διὰ τὸ καὶ βλάπτεσθαι ἐνίους τῶν εἰκῆ καὶ ἀβασανίστως ἐντυγχανόντων αὐτοῖς.* Si-

mile dictum est Iamblichi de operibus Platonis, quod probat Proculus, in Alc. 6, p. 11: *ὁ θεῖος Ἰάμβλιχος — ἐν δέκα διαλόγοις — οἴεται τὴν ὅλην τοῦ Πλάτωνος περιέχεσθαι φιλοσοφίαν.* In Tim. I, p. 5.: *ὀρθῶς ἄρα φησὶν ὁ θεῖος Ἰάμβλιχος τὴν ὅλην τοῦ Πλάτωνος θεωρίαν ἐν τοῖς δύο τούτοις περιέχεσθαι διαλόγοις, Τιμαίῳ καὶ Παρμενίδῃ.* Vides antiquas litteras his philosophis partim offensionem habere visas esse, partim numerosiores esse et diffusiores.

535 Plat. Theol. I, 2. *Ἀναγκαῖον δέ ἐστί μοι καὶ τὸν τρόπον ἐκθέσθαι τῆς προκειμένης διδασκαλίας ὁποῖόν τινα αὐτὸν ἔσεσθαι προσδοκᾶν χρὴ τοὺς ἀκροασομένους*, καὶ τὴν παρασκευὴν ἀφορίσασθαι, καθ' ἣν οὐ πρὸς τοὺς ἡμετέρους λόγους, ἀλλὰ πρὸς τὴν ὑψηλόνουν καὶ ἔνθεον τοῦ Πλάτωνος φιλοσοφίαν ἐπιτηδείως ἔχοντες ἀπαντήσονται. — — ἐν ἅπασι δὲ τὸ σαφὲς καὶ διηρθρωμένον καὶ ἁπλοῦν προθήσομεν τῶν ἐναντίων, τὰ μὲν διὰ συμβόλων παραδεδομένα μεταβιβάζοντες εἰς τὴν ἐναργῆ περὶ αὐτῶν διδασκαλίαν, τὰ δὲ δι' εἰκόνων ἀναπέμποντες ἐπὶ τὰ σφέτερα παραδείγματα, καὶ τὰ μὲν ἀποφαντικώτερον ἀναγεγραμμένα τοῖς τῆς αἰτίας βασανίζοντες λογισμοῖς, τὰ δὲ δι' ἀποδείξεων συντεθέντα διερευνώμενοι καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐν αὐτοῖς ἀληθείας ἐπεκδιηγούμενοι καὶ γνώριμον τοῖς ἀκούουσι ποιοῦντες, καὶ τῶν μὲν ἐν ** αἰνίγμασι κειμένων ἀλλαχόθεν τὴν σαφήνειαν ἐξευρίσκοντες, οὐκ ἐξ ἀλλοτρίων ὑποθέσεων, ἀλλ' ἐκ τῶν γνησιωτάτων τοῦ Πλάτωνος συγγραμμάτων.* [a] — — *ταῖς δὲ λογικαῖς μεθόδοις ἁπάσαις γεγυμνάσθω* (sc. *ὁ ἀκροατής*), *καὶ πολλὰ μὲν περὶ ἀναλύσεων, πολλὰ δὲ περὶ τῶν ἐναντίων πρὸς ταύτας διαιρέσεων ἀνέλεγκτα νοήματα τεθεαμένος παρέστω.* [b]

a) Haud semel indicat se in philosophando studiosissime Platonem sequuturum interpretandum, et criminatur Plotino, quod suis opinionibus indulgens a Platone in nonnullis desciverit in

*) Ed. *καὶ τούτου ἀκροασάμενον τὴν* |*π.* Punctum post *χρή*. —
**) Ed. uncinis inclusum habet *τὸ ἐν*.

Alcib. p. 227 Creuz. Ipse vero in Platone interpretando satis libere vagatur. — b) Cum ex universo loco tum ex novissimis apparet Proculum magis quam Plotinum et ceteros, de quibus dictum est, Neoplatonicos doctrinae logicis argumentis firmandae studuisse. Neque Platonis doctrinam alio Orpheo et Pythagorae praestare censet, nisi quod magis ad dialecticae regulas disputaverit, Theol. Plat. I, 4, p. 9. Quare res divinas non putat non ad cogitationis nostrae leges explicari posse; superiorum potius et inferiorum unitatum atque deorum differentias prorsus ad differentias et rationes notionum superiorum et inferiorum revocat. Ib. III, 1, p. 125; Inst. Theol. 25; 57; 62; 112. In qua re si sibi constitisset, eo venisset, ut omnia earundem notionum immutabilium convenientia contineri statueret; sed distrahitur eo, quod emanationem ut ceteri Neoplatonici sequebatur, omnia ex uno eodemque principio fluxisse atque ab eo descivisse existimans.

Inst. Theol. 111. *Πάσης τῆς νοερᾶς σειρᾶς οἱ μὲν εἰσι θεῖοι νόες ὑποδεξάμενοι θεῶν μεθέξεις, οἱ δὲ νόες μόνον· καὶ πάσης τῆς ψυχικῆς αἱ μὲν εἰσι νοεραὶ ψυχαὶ εἰς νοῦς ἀνηρτημένας οἰκείους, αἱ δὲ ψυχαὶ μόνον. καὶ πάσης τῆς σωματικῆς φύσεως αἱ μὲν καὶ ψυχὰς ἔχουσιν ἀφεστώσας ἄνωθεν, αἱ δέ εἰσι φύσεις μόνον τῆς τῶν ψυχῶν ἄμοιροι παρουσίας. ἑκάστης γὰρ σειρᾶς οὐχ ὅλον τὸ γένος εἰς τὸ πρὸ αὐτοῦ ἀνηρτῆσθαι πέφυκεν, ἀλλὰ τὸ ἐν αὐτῇ τελειότερον καὶ συμφύεσθαι τοῖς ὑπερκειμένοις ἱκανόν. οὔτε οὖν πᾶς νοῦς θεοῦ ἐφῆπται, ἀλλ' οἱ ἀκρότατοι καὶ ἑνικώτατοι τῶν νόων· οὗτοι γὰρ ταῖς θείαις ἑνάσι συγγενεῖς. οὔτε πᾶσαι ψυχαὶ μετέχουσι νοῦ τοῦ μεθεκτοῦ, ἀλλ' ὅσαι νοερώταται. οὔτε πᾶσαι σωματικαὶ φύσεις ἀπολαύουσι ψυχῆς παρούσης καὶ μετεχομένης, ἀλλ' αἱ τελειότεραι καὶ λογοειδέστεραι. καὶ οὗτος * ἐπὶ πάντων ὁ λόγος τῆς ἀποδείξεως.* 536

Quamquam deorum diversitates ad notionum rationes dispescendas existimat, v. nr. 535. b., tamen, emanationis simul doctrinam sequutus, aliam insuper deorum, intelligentiarum, animarum seriem pertexit, qua singulae gradibus, ut cernitur ex appo-

---

*) Cod. A. οὕτως.

sitis, ad peius vergentibus dispensantur. In qua re magis sibi, quam Plotinus, congruit, non tres tantum gradus esse dei, intelligentiae, animae statuens, sed tres illos gradus praecipuos in multitudinem aliorum graduum dirimens, quorum quisque magis loco ac numero a primo principio distet. Inst. Theol. 147. *πάντων τῶν θείων διακόσμων τὰ ἀκρότατα τοῖς πέρασιν ὁμοιοῦται τῶν ὑπερκειμένων. εἰ γὰρ δεῖ συνέχειαν εἶναι τῆς θείας προόδου καὶ ταῖς οἰκείαις ἑκάστην τάξιν συνδεδέσθαι μεσότησιν, ἀνάγκη τὰς ἀκρότητας τῶν δευτέρων συνάπτειν ταῖς ἀποπερατώσεσι τῶν πρώτων.* Ib. 175. *οὐδαμοῦ γὰρ αἱ πρόοδοι γίνονται ἀμέσως.* Quamquam minus consentaneum est quod statuit non solum summam intelligentiam cum deo infimo, summam animam cum intelligentia infima, summam naturam corpoream cum anima infima connexam esse, verum etiam multa corpora summa cum multis animis infimis, et sic porro; quod concessit experientiae. Porro si omnia a summo per gradus descendere ponuntur, ad arbitrium ficta videtur ea divisio, qua distinguitur inter deos ct intelligentias et animas. Inde repetenda haec, in Alcib. 22, p. 71. *τῶν γὰρ δαιμόνων τούτων κατὰ τὸ μέσον, ὡς εἴπομεν, τεταγμένων οἱ μὲν πρώτιστοι θεῖοι δαίμονές εἰσι καὶ θεοὶ φανταζόμενοι πολλάκις διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ὁμοιότητα πρὸς τοὺς θεούς· ὡς γὰρ καθ' ὅλον φάναι πάσης τάξεως τὸ πρώτιστον σώζει τὴν τοῦ πρὸ ἑαυτοῦ μορφήν. καὶ γὰρ νοῦς ὁ πρώτιστος αὐτόθεν θεός κτλ.* Inst. Theol. 112. Daemonas videtur retulisse ad deos inferiores, in Alcib. p. 63. In institutione theologica nulla de iis mentio iniicitur.

537 Inst. Theol. 211. *Πᾶσα μερικὴ ψυχὴ κατιοῦσα εἰς γένεσιν ὅλη κάτεισι καὶ οὐ τὸ μὲν αὐτῆς ἄνω μένει τὸ δὲ κάτεισιν. εἰ γάρ τι μένοι τῆς ψυχῆς ἐν τῷ νοητῷ, ἢ ἀμεταβάτως νοήσει ἀεὶ ἢ μεταβατικῶς. ἀλλ' εἰ μὲν ἀμεταβάτως, νοῦς ἔσται καὶ οὐ μέρος ψυχῆς καὶ ἔσται ἡ ψυχὴ προσεχῶς* [a] *νοῦ μετέχουσα· τοῦτο δὲ ἀδύνατον. εἰ δὲ μεταβατικῶς, ἐκ τοῦ ἀεὶ νοοῦντος κἀκ τοῦ ποτὲ νοοῦντος* * *μία οὐσία ἔσται. ἀλλ' ἀδύνατον· ταῦτα γὰρ ἀεὶ διαφέρει, ὡς δέδεικται, πρὸς τὸ καὶ ἄτοπον εἶναι τὸ τῆς ψυχῆς ἀκρότατον ἀεὶ τέλειον ὂν μὴ κρα-*

---

*) *κἀκ νοοῦντος* add. Creuz. ex vers. Patricii.

τεῖν τῶν ἄλλων δυνάμεων κἀκείνας τελείας* ποιεῖν· πᾶσα ἄρα μερικὴ ψυχὴ ὅλη** κάτεισιν.

a) I. e. ἀμέσως, cf. ib. 175., in nr. 536. not.

Disputantur haec adversus Plotinum, cf. nr. 515 c; 517 c. Similiter Iamblichus, v. nr. 532. In eundem modum disserit noster in Alc. p. 227. οὔτε αὖ ἐκείνους (sc. ἀποδεξόμεθα τοὺς λόγους), ὅσοι μέρος μὲν εἶναι τῆς θείας οὐσίας λέγουσι τὴν ψυχήν, ὅμοιον δὲ τῷ ὅλῳ τὸ μέρος καὶ ἀεὶ τέλειον, τὸν δὲ θόρυβον εἶναι καὶ τὰ πάθη περὶ τὸ ζῷον.

Inst. Theol. 38. Πᾶν τὸ προϊὸν ἀπό τινων πλειόνων αἰτίων, δι' ὅσων πρόεισι, διὰ τοσούτων καὶ ἐπιστρέφεται. καὶ πᾶσα ἐπιστροφὴ διὰ τῶν αὐτῶν, δι' ὧν καὶ ἡ πρόοδος· ἐπεὶ γὰρ δι' ὁμοιότητος ἑκάτερα γίνεται, τὸ μὲν ἀμέσως ἀπό τινος προελθὸν καὶ ἐπέστραπται ἀμέσως πρὸς αὐτό· ἡ γὰρ ὁμοιότης ἄμεσος ἦν. τὸ δὲ μεσότητος ἐν τῷ προϊέναι δεόμενον μεσότητος δεῖται καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν. δεῖ γὰρ πρὸς τὸ αὐτὸ ἑκάτερα γίνεσθαι· ὥστε πρὸς τὸ μέσον ἐπιστραφήσεται πρῶτον, ἔπειτα πρὸς τὸ τοῦ μέσου κρεῖττον. δι' ὅσων ἄρα τὸ εἶναι, διὰ τοσούτων καὶ τὸ εὖ εἶναι ἑκάστοις καὶ ἔμπαλιν. 538

Cadit in hanc regulam quod docet homines hominumve animas nonnisi per daemonas cum diis coniunctos esse posse; in Alc. p. 63. Apertum est haec opposita esse Plotini doctrinae de contemplatione Unius, quae fieret nullo medio interposito, eodemque pertinere, quo spectant quae ex libro de Myster. Aegypt. excerpsimus in nr. 528 b., atque theurgicis etiam haec favere.

Inst. Th. 24. Πᾶν τὸ μετέχον τοῦ μετεχομένου καταδεέστερον καὶ τὸ μετεχόμενον τοῦ ἀμεθέκτου. — — ἡγεῖται ἄρα τὸ μὲν ἀμέθεκτον τῶν μετεχομένων, ταῦτα δὲ τῶν μετεχόντων. ὡς γὰρ συνελόντι φάναι, τὸ μέν ἐστιν ἓν πρὸ τῶν πολλῶν, τὸ δὲ μετεχόμενον ἐν τοῖς πολλοῖς ἓν ἅμα καὶ οὐχ ἕν, τὸ δὲ μετέχον πᾶν οὐχ ἓν 539

*) Ed. κἀκεῖνα τέλεια. Emend. Port. — **) μερικὴ et ὅλη add. Creuz. ex init. cap.

ἅμα καὶ ἕν. Ib. 116. *πᾶς θεὸς μεθεκτός ἐστι πλὴν τοῦ ἑνός. ὅτι μὲν γὰρ ἐκεῖνο ἀμέθεκτον, δῆλον, ἵνα μὴ μετεχόμενον καί τινος διὰ τοῦτο γενόμενον μηκέτι πάντων ὁμοίως ᾖ τῶν τε προόντων*[a] [*] *καὶ τῶν ὄντων αἴτιον.*

a) *Προεῖναι* etiam Inst. Th. 122. de essentia deorum usurpatur, qui non proprie sunt, verum exsuperant *τὸ εἶναι*, quod proprie attribuitur intellectui.

Idem pronuntiat Theol. Plat. II, 4. p. 96. et alibi, ubi id agit, ut Unum quam maxime fieri potest removeat a nostra intelligentia, quod vides eodem pertinere, quo id, quod modo vidimus eum docere nos cum primo principio nonnisi per multa, quae interposita sunt, media cohaerere. Nihilominus non potuit quin res cum principio aliquo connexas quodammodo huius participes esse statueret; sed dicit eas id non intelligentia participare, sed eo tantum quod sint. Theol. Plat. II, 4. p. 96. *ἀλλ' ὥσπερ αὐτὸ* (sc. *τὸ πρῶτον*) *πρώτως ἐν ἀβάτοις ἀποκέκρυπται καὶ πάντων ἐξῄρηται τῶν ὄντων, οὕτω δὴ καὶ ἡ πρὸς αὐτὸ τῶν πάντων ἕνωσις κρύφιός ἐστι καὶ ἄφραστος καὶ ἄγνωστος τοῖς πᾶσιν. οὐ γὰρ κατ' ἐπιβολὴν ἑνοῦται πρὸς αὐτὸ τῶν ὄντων ἕκαστον οὐδὲ κατὰ τὴν ἐνέργειαν τὴν τῆς οὐσίας· ἐπεὶ καὶ τὰ γνώσεως ἄμοιρα τῷ πρώτῳ συνήνωται καὶ τὰ πάσης ἐνεργείας ἐστερημένα μετέχει κατὰ τὴν αὐτῶν τάξιν τῆς πρὸς αὐτὸ συναφῆς. τὸ τοίνυν ἄγνωστον τὸ ἐν τοῖς οὖσι κατὰ τὴν πρὸς τὸ πρῶτον ἕνωσιν ὑπάρχον οὔτε γινώσκειν οὔτε ὀνόματι δηλοῦν ἐπιχειροῦμεν.*

540 In Tim. II, p. 92. extr. *Ἡ γὰρ ἐν συνθέσει φερομένη διέξοδος ἀδυνατεῖ τὴν ἑνοειδῆ καὶ ἁπλῆν παριστάνειν φύσιν. τί οὖν; φαίη τις ἄν, οὐχὶ καὶ πολλὰ καὶ περὶ τοῦ δημιουργοῦ καὶ περὶ τῶν ἄλλων θεῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς αὐτοῦ λέγομεν; περὶ αὐτῶν μὲν λέγομεν, αὐτὸ δὲ ἕκαστον οὐ λέγομεν καὶ ἐπιστημονικῶς μὲν δυνάμεθα λέγειν, νοερῶς δὲ οὔ*[a]. Theol. Plat. I, 25. *τί οὖν ἡμᾶς ἑνώσει πρὸς αὐτό* (sc. *τὸ ἀγαθόν*)*; τί τῆς ἐνεργείας παύσει καὶ κινήσεως; τί δὲ τὰ θεῖα πάντα καὶ τῇ πρωτίστῃ καὶ ἀῤῥήτῳ τῆς ἀγαθότητος ἑνάδι συνίστησι; — — ὡς μὲν τὸ ὅλον εἰπεῖν, τῶν θεῶν*

*) Cod. A. *πρώτων.*

πίστις ἐστὶν ἡ πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἀῤῥήτως ἐνίζουσα τὰ θεῶν γένη σύμπαντα καὶ δαιμόνων καὶ ψυχῶν τὰς εὐδαίμονας. δεῖ γὰρ οὐ γνωστικῶς οὐδὲ ἀτελῶς τὸ ἀγαθὸν ἐπιζητεῖν, ἀλλ' ἐπιδόντας ἑαυτοὺς τῷ θείῳ φωτὶ καὶ μύσαντας οὕτως ἐνιδρύεσθαι τῇ ἀγνώστῳ καὶ κρυφίῳ τῶν ὄντων ἑνάδι. — — ἡ δέ γε τῶν θεῶν πίστις ἅπασαν ὑπεραίρει γνῶσιν καὶ κατ' αὐτὴν ἄκραν τὴν ἕνωσιν συνάπτει τὰ δεύτερα τοῖς πρώτοις. — — καὶ τοῦτο * (sc. τὸ ἀγαθὸν) μάλιστα τοῖς οὖσιν ἅπασι πιστόν. — — ἵν' οὖν συνελόντες εἴπωμεν, τρία μέν ἐστι τὰ πληρωτικὰ ταῦτα τῶν θείων διὰ πάντων πληροῦντα τῶν κρειττόνων γενῶν, ἀγαθότης, σοφία, κάλλος· τρία δὲ αὖ καὶ τῶν πληρουμένων συναγωγά, δεύτερα μὲν ἐκείνων, διήκοντα δὲ εἰς πάσας τὰς θείας διακοσμήσεις, πίστις καὶ ἀλήθεια καὶ ἔρως. σώζεται δὲ πάντα διὰ τούτων καὶ συνάπτεται ταῖς πρωτουργοῖς αἰτίαις, τὰ μὲν διὰ τῆς ἐρωτικῆς μανίας, τὰ δὲ διὰ τῆς θείας φιλοσοφίας, τὰ δὲ διὰ τῆς θεουργικῆς δυνάμεως, ἣ κρείττων ἐστὶν ἁπάσης ἀνθρωπίνης σωφροσύνης καὶ ἐπισυλλαβοῦσα τά τε τῆς μαντικῆς ἀγαθὰ καὶ τὰς τῆς τελεσιουργικῆς καθαρτικὰς δυνάμεις καὶ πάντα ἁπλῶς τὰ τῆς ἐνθέου κατακωχῆς ἐνεργήματα.[b]

a) *Νοῦς* enim scientia praestabilior est. Theol. Plat. I, 25, p. 62. *νοῦς γὰρ ἐπέκεινα πάσης ἐπιστήμης.* — b) Idem persequitur in Alcib. 16. p. 51 sq., ubi similiter fides ante veritatem et amorem eo maxime praestare dicitur, quod sit *ἑδράζουσα τὰ πάντα καὶ ἐνιδρύουσα τῷ ἀγαθῷ*, omnia firmet in bono atque ad perseverantiam impellat.

7. Damascius.

Phot. Bibl. cod. 181. p. 213 H. Ὁ δὲ Δαμάσκιος * 541
τήν τε ῥητορεύουσαν τέχνην ὑπὸ Θέωνι τρία ἔτη ὅλα διεπόνησε καὶ προὔστη διατριβῶν ῥητορικῶν ἐπὶ ἔτη

*) E coni. Porti; ed. *τούτων*.

ἐννέα· γεωμετρίας δὲ καὶ ἀριθμητικῆς καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων Μαρῖνον [b] τὸν διάδοχον Πρόκλου ἐν Ἀθήναις ἔσχε διδάσκαλον. τῆς δὲ φιλοσόφου θεωρίας ὅ τε Ζηνόδοτος αὐτῷ καθηγεμὼν Ἀθήνησι καὶ αὐτὸς ἐγεγόνει (διάδοχος δὲ καὶ οὗτος Πρόκλου τὰ δεύτερα Μαρίνου φέρων) καὶ Ἀμμώνιος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁ Ἑρμείου [c], ὃν οὐ μικρῷ μέτρῳ τῶν καθ' ἑαυτὸν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ φησὶ διαφέρειν, καὶ μάλιστα τοῖς μαθήμασι. τοῦτον καὶ τῶν Πλατωνικῶν ἐξηγητὴν αὐτῷ γεγενῆσθαι Δαμάσκιος ἀναγράφει, καὶ τῆς συντάξεως τῶν ἀστρονομικῶν Πτολεμαίου βιβλίων. τῆς μέντοι διαλεκτικῆς τριβῆς τὰς Ἰσιδώρου συνουσίας τὴν ἰσχὺν αὐτῷ διατείνεται παρασχεῖν, ὃν καὶ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ τῶν λόγων δυνάμει πάντας ἀνθρώπους, ὅσους ὁ κατ' ἐκείνην τὴν γενεὰν ἤνεγκε χρόνος, ἀποκρύψασθαί φησιν. [d]

a) Damascius cognomine Diadochus, nam videtur Isidori in schola Platonica, quae Athenis erat, successor fuisse, floruit sub Iustiniano I., v. Suid. v. Δαμάσκιος; patria Syrus erat. De extremis fatis v. nr. 544. Ex libris praeter excerpta nonnulla et nondum edita exstant ἀπορίαι καὶ λύσεις περὶ τῶν πρώτων ἀρχῶν, ed. Kopp. Frcfrt. a. M. 1826. — b) V. nr. 534. — c) Ab hoc Ammonio exstant commentarii in nonnulla scripta Aristotelis, satis illi quidem sobrii, quibus Platonis doctrina, quae tunc obtinebat opinio, cum Aristotelis placitis conciliatur. Erat discipulus Proculi, et non Damascii tantum institutor, sed etiam Simplicii, Ioannis Philoponi, aliorum, v. Fabric. Bibl. Gr. V, p. 704 sqq. Harles. — d) Isidorus, auditor Proculi, Marini in schola Atheniensi successor. Phot. Bibl. cod. 242. p. 568. Vitam eius scripsit Damascius, ex quo libro multa excerpsit Photius Bibl. cod. 181; 242.; ex quibus de fanatica huius disciplinae indole iudicari potest. Imprimis attinet hic locus, cod. 242. p. 568 b. εἰ δὲ θειότερον χρῆμα, ὡς σὺ φῄς, ὦ Ἡγία, ἔλεγε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰσίδωρος, ἡ ἱερατικὴ πραγματεία, φημὶ μὲν τοῦτο κἀγώ. ἀλλὰ πρῶτον ἀνθρώπους γενέσθαι τοὺς ἐσομένους θεοὺς δεῖ. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Πλάτων ἔφη μὴ ἐλθεῖν εἰς ἀνθρώπους μεῖζον ἀγαθὸν φιλοσοφίας. ἀλλὰ τοῦτο συμβέβηκε νῦν ἐπὶ ξυροῦ ἑστάναι οὐ τῆς ἀκμῆς, τοῦ δὲ ἐσχάτου γήρως ὡς ἀληθῶς. De dialectica eius alii minus bene iudicant, v. Suid. v. Ἰσίδωρος. Et vituperabat eum ipse Damascius, Phot. Bibl.

cod. 181. p. 212. διὸ καὶ Ἰσίδωρον οὐχ ἧττον ἐπαινῶν ἢ ψόγοις περιβάλλων διατελεῖ.

De Princip. 2. Μαντεύεται ἄρα ἡμῶν ἡ ψυχὴ τῶν ὁπωσοῦν πάντων ἐπινοουμένων εἶναι ἀρχὴν ἐπέκεινα πάντων ἀσύντακτον πρὸς πάντα· οὐδὲ ἄρα ἀρχὴν οὐδὲ αἴτιον ἐκείνην κλητέον, οὐδὲ πρῶτον οὐδέ γε πρὸ πάντων οὐδ' ἐπέκεινα πάντων· σχολῇ γε ἄρα πάντα αὐτὴν ὑμνητέον· οὐδ' ὅλως ὑμνητέον οὐδ' ἐννοητέον, οὐδὲ ὑπονοητέον. Ib. 6. Φέρε οὖν τὸ δεύτερον αὐτὸ τοῦτο κατίδωμεν ὅπως λέγεται ἄγνωστον εἶναι παντελῶς. εἰ γὰρ τοῦτο ἀληθές, πῶς ταῦτα πάντα περὶ αὐτοῦ διαταττόμενοι γράφομεν; οὐ γὰρ δὴ λογοποιοῦμεν, πολλὰ ληροῦντες περὶ ὧν οὐκ ἴσμεν. εἰ δέ ἐστιν ἀσύντακτον τῷ ὄντι πρὸς πάντα καὶ ἄσχετον [a] πρὸς πάντα καὶ οὐδὲν τῶν πάντων οὐδὲ αὐτὸ τὸ ἕν [b], αὐτὰ ταῦτα φύσις αὐτοῦ ἐστίν, ἣν ὡς γινώσκοντες διακείμεθα καὶ ἄλλους διατιθέναι σπουδάζομεν. ἔτι δὲ αὐτὸ τὸ ἄγνωστον αὐτοῦ ἢ γινώσκομεν ὅτι ἄγνωστον ἢ ἀγνοοῦμεν· ἀλλ' εἰ μὲν τοῦτο, πῶς λέγομεν ὅτι πάντῃ ἄγνωστον, εἰ δὲ γινώσκομεν, ταύτῃ ἄρα γνωστόν, ᾗ* ἄγνωστον γινώσκεται ὅτι ἄγνωστον. — — καὶ γάρ ἐστιν ἁπλῶς ἡ τοιαύτη γνῶσις οὐκ ἐκείνου, ἀλλὰ τῆς οἰκείας ἀγνοίας· καὶ δὴ καὶ ἡμεῖς ἄγνωστον ἐκεῖνο λέγοντες οὐκ αὐτοῦ τι ἀπαγγέλλομεν, ἀλλὰ τὸ περὶ αὐτὸ πάθος ἡμῶν ὁμολογοῦμεν. Ib. 7. πῶς γὰρ ἐκεῖνο ἄγνωστον λέγομεν; ἑνὶ μὲν λόγῳ τῷ ῥηθέντι, ὅτι ἀεὶ τὸ ὑπὲρ τὴν γνῶσιν τιμιώτερον εὑρίσκομεν· ὥστε τὸ ὑπὲρ ἅπασαν γνῶσιν, εἴπερ ἦν εὑρετόν, εὑρεθείη ἂν καὶ αὐτὸ τιμιώτατον. — — εἰ τοίνυν τὸ ἓν ἔσχατόν ἐστι γνωστὸν τῶν ὅπως ποτὲ γνωριζομένων ἢ ὑπονοουμένων, καὶ τὸ** τοῦ ἑνὸς ἐπέκεινα τὸ πρώτως ἐστὶ καὶ πάντῃ ἄγνωστον, ὅπερ οὕτως ἐστὶν ἄγνωστον, ὡς μηδὲ τὸ ἄγνωστον ἔχειν φύσιν, μηδὲ ὡς ἀγνώστῳ προσβάλλειν ἡμᾶς, 542

*) Ed. ἤ. — **) Cod. Hamb. om. τό.

ἀγνοεῖν δὲ καὶ εἰ ἄγνωστον. παντελὴς γὰρ ἄγνοια περὶ αὐτό. — — καὶ τί πέρας ἔσται τοῦ λόγου πλὴν σιγῆς ἀμηχάνου καὶ ὁμολογίας τοῦ μηδὲν γινώσκειν ὧν μηδὲ θέμις, ἀδυνάτων ὄντων εἰς γνῶσιν ἐλθεῖν;

a) Quod nullam omnino σχέσιν habet. — b) Damascio non satis est supremum esse idem quod Unum ponere, sed dicit illud esse ἐπέκεινα Unius, quod cernitur ex sequentibus. Simul tamen velut Unum ab eo consideratur, quippe quod omnia contraria in se complectatur, ut nullum, quod praeter illud sit, contrarium cogitari queat.

543 Ib. 73. Ἔστι γὰρ μείζων ἡ ἀπορία, εἰ τὸ ἡνωμένον [a] πρὸς τὸ ἓν παραβάλοιμεν ὡς προεληλυθὸς ἀπὸ τοῦ προάγοντος. ἢ* τοῦτο μὲν τῆς ἡνωμένης φύσεως ἐξαίρετόν ἐστι τὸ μὴ ἀνασχέσθαι τῆς πρὸς τὸ ἓν διακρίσεως, οὐδὲ τῆς ἀπ᾽ ἐκείνου προόδου, ἀλλὰ περὶ αὐτὸ πεφυκέναι καὶ ἐν τούτῳ ἐκεῖνο τὸ ἡνωμένον εἶναι, ἐν τῷ μὴ ἑαυτοῦ εἶναι, ἀλλὰ τοῦ ἑνός. Ib. 107. Ἀλλ᾽ ἐπὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπανέλθωμεν, ὅτι τὸ νοητὸν οὐκ ἂν προέλθοι τὴν ἔξω πρόοδον, ὅ γε οὐδὲ τὴν εἴσω πρόεισιν· ὥστε οὔτε μεθεκτὸν πλῆθος οὔτε ἀμέθεκτον [b] πέφυκε προάγειν, ὃ μονοειδές ἐστι καὶ ἀδιάκριτον. — — δεῖ οὖν μὴ ἐπιμένειν αὐτῇ (τῇ διακρίσει), ἀλλὰ φεύγειν προτροπάδην, οὐ νοῦν τιθέμενοι ἐκεῖνον (sc. τὸν νοῦν), ἀλλ᾽ οἷον νοῦν, οὐδὲ ζωήν, ἀλλ᾽ οἷον ζωήν, οὐδὲ οὐσίαν, ἀλλ᾽ οἷον οὐσίαν, οὐδὲ ὅλως πρόοδον, ἀλλ᾽ οἷον πρόοδον [c]. — — Ὅπερ οὖν ἄρτι ἔλεγον, ταὐτὸν τὸ εἴσω καὶ τὸ ἔξω πλῆθος ἐν τῷ νοητῷ φαντάζεται· ὡς οὖν ἔξω τοῦ νοεροῦ διακόσμου παντὸς οὐδεὶς ἂν προέλθοι νοῦς (πᾶς γὰρ ἐν αὐτῷ περιέχοιτο ἄν), καὶ ὡς ἔξω τοῦ ψυχικοῦ οὐδεμία ψυχή (περιέχοιτο γὰρ ἂν καὶ αὕτη ἐν τῷ οἰκείῳ διακόσμῳ), οὕτω καὶ τοῦ νοητοῦ διακόσμου ἐκτὸς οὐκ** ἂν εἴη τὸ νοητόν. οὐ τοίνυν ἄλλο μὲν τὸ μεθεκτόν, ἄλλο δὲ τὸ ἀμέ-

*) Ed. ἡ. — **) Cod. Monac. οὐκ. Ed. οὖν et punctum ante ἐκτὸς et sign. interrog. post νοητόν.

θεκτον· συνήρηται γὰρ καὶ αὐτὰ δύο ὄντα πλήθη εἰς ἓν τὸ ἁπλῶς τε καὶ ἡνωμένον πλῆθος ὁπωσοῦν λεγόμενον. τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ πᾶσιν ἐποχεῖται καὶ πάντων ἐξήρηται. οὐ γὰρ ἀντιδιήρηται τὸ μεθεκτὸν τῷ ἀμεθέκτῳ, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἀντιδιαιρέσεως τεταγμένον τὴν συναμφότερον ἔχει δύναμιν, πρὸ ἀμφοῖν ὡς ταὐτὸν ὄν, καὶ μεθεκτὸν εἶναι καὶ ἀμέθεκτον. καθόσον μὲν γὰρ ὑπὲρ τὸ μεθεκτόν, ἀμέθεκτον εἶναι φαντάζεται· καθόσον δὲ ἀποίου [d], καὶ μεθεκτὸν εἶναι δοκεῖ. Ib. 118. τρία μὲν οὖν οὐκέτι κλητέον αὐτά, καθόντα αὐτοῖς τὸ εἶναι τρισίν, οὐδενὸς ἄλλου πεφηνότος ἐκεῖ [e]· πλὴν ἡμεῖς γε ἀνθρωπίνως διαλεγόμενοι περὶ τῶν ὑπερθειοτάτων ἀρχῶν οὐκ ἔχομεν ἄλλως οὔτε ἐννοεῖν οὔτε ὀνομάζειν ἢ οὕτως, ὡς ἀναγκαζόμεθα χρῆσθαι τοῖς λόγοις ὑπὲρ τῶν εἰς τὰ ἐπέκεινα ἀνεχόντων τοῦ παντὸς καὶ ζωῆς καὶ οὐσίας πραγμάτων.

a) Id quod cum Uno coniunctum est et unitum. — b) Spectat ad contrarium, quod ponebat Proculus, nr. 539., impugnat vero Damascius, ut cernitur ex nostro loco. Sequitur in his Plotinum, cuius doctrinam Iamblichus, nr. 532., et Proculus aspernati erant, non totam animam in mundum sensibilem descendisse, sed restitisse in ea aliquid ἀπαθές. In Parm. in cod. Monac. fol. 308. ap. Creuzer. ad Procl. Inst. Theol. p. 315. ὥστε ἀληθινὸς ὁ Πλωτίνου λόγος ὡς οὐ πᾶσα κάτεισιν ἡ ψυχή. — Πρόοδος secundum Damascium non πρόοδος est, sed mansio in superiore. De Princ. 74. πᾶν μὲν οὖν τὸ προεληλυθὸς καὶ ἐν τῇ φύσει καὶ ἐν τοῖς ὅροις μένει τῶν οἰκείων αἰτίων. Ib. 75. ἔστω τοίνυν αὐτὴ μὲν πρόοδος, αὐτὴ δὲ ἡ μονὴ καὶ συμπεφυκέτω ἀεὶ ἑκατέρα τῇ ἑτέρᾳ. — — τοιγαροῦν ψυχὴ τὴν ἑαυτῆς πρόοδον ἀναλύει διὰ τῆς ἐπιστροφῆς· ἀλλ' εἰ τοῦτο, οὐκ ἔτι ἔσται προεληλυθός· ἀπολεῖ γὰρ τοῦτο, εἰ ἐπιστρέψειεν. — c) Ut Unum est super Unum, nr. 542 b., ita etiam intellectus est tanquam intellectus, et πρόοδος tanquam πρόοδος. — d) Videtur legendum ἀπὸ τούτου, aut simile quid. Nam hoc ubique sequitur Damascius, id, quod proficiscatur ex alio, manere in natura eius, unde proficiscatur, h. e. eiusdem atque illud generis esse. Ib. 74; v. not. b. Itaque si τὸ μεθεκτὸν proficiscitur ex ἀμεθέκτου, sequitur ut sit etiam hoc μεθεκτόν. — e) Sc. quod esse possit in causa, cur sint illa patibilia eo quod divi-

dantur. Tria principia igitur vere Unum sunt, et Unum vere tria. Ib. 117. ἔστω γὰρ τὸ ἁπλῶς ἓν τῷ ὄντι τὸ ἀνάριθμον, καὶ εἰ χρὴ φάναι σαφέστερον, ἀτρίαστον καὶ ἀμονάδιστον. Ita quicquid ponitur a Damascio, in subsequentibus rursum tolli solet.

Veteris philosophiae exitus.

544 Agath. Hist. II, 30. *Οὐ πολλῷ γὰρ ἔμπροσθεν Δαμάσκιος ὁ Σύρος καὶ Σιμπλίκιος ὁ Κίλιξ, Εὐλάμιός* τε ὁ Φρὺξ καὶ Πρισκιανὸς ὁ Λυδός, Ἑρμείας τε καὶ Διογένης οἱ ἐκ Φοινίκης καὶ Ἰσίδωρος ὁ Γαζαῖος*[a]*, οὗτοι δὴ οὖν ἅπαντες τὸ ἄκρον ἄωτον κατὰ τὴν ποίησιν τῶν ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς χρόνῳ φιλοσοφησάντων, ἐπειδὴ αὐτοὺς ἡ παρὰ Ῥωμαίοις κρατοῦσα ἐπὶ τῷ κρείττονι δόξα οὐκ ἤρεσκεν, ᾤοντό τε τὴν Περσικὴν πολιτείαν πολλῷ εἶναι ἀμείνονα, τούτοις δὴ τοῖς ὑπὸ τῶν πολλῶν περιᾳδομένοις ἀναπεπεισμένοι, ὡς εἴη παρ' ἐκείνοις δικαιότατον μὲν τὸ ἄρχον καὶ ὁποῖον εἶναι ὁ Πλάτωνος βούλεται λόγος φιλοσοφίας τε καὶ βασιλείας ἐς ταὐτὸ ξυνελθούσης, σῶφρον δὲ ἐς τὰ μάλιστα καὶ κόσμιον τὸ κατήκοον*[b]*. — — τούτοις δὴ οὖν ὡς ἀληθέσιν ἀρθέντες καὶ πρός γε ἀπειρημένον αὐτοῖς ἐκ τῶν νόμων ἀδεῶς ἐνταῦθα ἐμπολιτεύεσθαι ὡς τῷ καθεστῶτι οὐχ ἑπομένοις*[c]*, οἱ δὲ αὐτίκα ἀπιόντες ᾤχοντο ἐς ἀλλοδαπὰ καὶ ἄμικτα ἤθη, ὡς ἐκεῖσε τὸ λοιπὸν βιωσόμενοι. πρῶτον μὲν οὖν τοὺς ἐν τέλει ἀλαζόνας μάλα εὑρόντες καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐξωγκωμένους ἐβδελύττοντό γε αὐτοὺς καὶ ἐκάκιζον· ἔπειτα δὲ ἑώρων ὡς τοιχωρύχοι τε πολλοὶ καὶ λωποδύται οἱ μὲν ἡλίσκοντο οἱ δὲ καὶ διελάνθανον, ἅπαν δὲ εἶδος ἀδικίας ἡμαρτάνετο. καὶ γὰρ οἱ δυνατοὶ τοὺς ἐλάττονας λυμαίνονται ὠμότητί τε πολλῇ χρῶνται κατ' ἀλλήλων καὶ ἀπανθρωπίᾳ, καὶ τὸ δὴ πάντων παραλογώτερον, ἐξὸν γὰρ ἑκάστῳ μυρίας ὅσας ἄγεσθαι γαμετάς, καὶ τοίνυν ἀγομένοις,*

---

*) Suid. v. πρέσβεις· Εὐλάλιος. Codd. omnes Εὐλάμιος.

ἀλλὰ μοιχεῖαί γε ὅμως τολμῶνται. τούτων δὴ οὖν ἁπάντων ἕκατι οἱ φιλόσοφοι ἐδυσφόρουν καὶ σφᾶς αὐτοὺς ᾐτιῶντο τῆς μεταστάσεως. 31. ἐπεὶ δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ διαλεχθέντες ἐψεύσθησαν τῆς ἐλπίδος ἄνδρα εὑρόντες φιλοσοφεῖν μὲν φρυαττόμενον, οὐδὲν δὲ ὅ τι καὶ ἐπαΐοντα τῶν αἰπυτέρων, ὅτι δὲ αὐτοῖς οὐδὲ τῆς δόξης ἐκοινώνει, ἕτερα δὲ ἄττα ἐνόμιζεν ὁποῖα ἤδη μοι εἴρηται [d], τήν τε τῶν μίξεων κακοδαιμονίαν οὐκ ἐνεγκόντες ὡς τάχιστα ἐπανῄεσαν. καίτοι ἔστεργέ τε αὐτοὺς ἐκεῖνος καὶ μένειν ἠξίου, οἱ δὲ ἄμεινον εἶναί σφισιν ἡγοῦντο ἐπιβάντες μόνον τῶν Ῥωμαϊκῶν ὁρίων αὐτίκα, οὕτω παρασχόν, καὶ τεθνάναι ἢ μένοντες παρὰ Πέρσαις τῶν μεγίστων γερῶν μεταλαγχάνειν. οὕτω τε ἅπαντες οἴκαδε ἀπενόστησαν χαίρειν εἰπόντες τῇ τοῦ βαρβάρου φιλοξενίᾳ. ἀπώναντο δὲ ὅμως τῆς ἐκδημίας οὐκ ἐν βραχεῖ τινὶ καὶ ἠμελημένῳ, ἀλλ' ὅθεν αὐτοῖς ὁ ἐφεξῆς βίος εἰς τὸ θυμῆρές τε καὶ ἥδιστον ἀπετελεύτησεν. ἐπειδὴ γὰρ κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου Ῥωμαῖοί τε καὶ Πέρσαι σπονδὰς ἔθεντο καὶ ξυνθήκας, μέρος ὑπῆρχε τῶν κατ' αὐτὰς ἀναγεγραμμένων τὸ δεῖν ἐκείνους τοὺς ἄνδρας εἰς τὰ σφέτερα ἤθη κατιόντας βιοτεύειν ἀδεῶς τὸ λοιπὸν ἐφ' ἑαυτοῖς οὐδὲν ὁτιοῦν πέρα τῶν δοκούντων φρονεῖν ἢ μεταβάλλειν τὴν πατρῴαν δόξαν ἀναγκαζομένους.

a) Incertum an hic Isidorus idem sit atque ille, qui memoratur nr. 541., qui appellatur Alexandrinus; Suid. v. *Συριανός*. Damascius vero et Simplicius iidem sunt, de quibus dictum est, hic commentariis suis in Aristotelem scriptis satis in historia philosophica nobilis. Tempus, de quo loquitur Agathias, incidit in a. 554. p. Chr. n. — **b)** Nimias istas exspectationes commoverat, ut videtur, inveterata illa opinio, orientem esse matrem ac sedem priscae sapientiae, a qua desciverint Graeci novatores. Cf. de Myster. Aeg. VII, 4; 5. *μεταβαλλόμενα ἀεὶ διὰ τὴν καινοτομίαν καὶ παρανομίαν τῶν Ἑλλήνων οὐδὲν παύεται· φύσει γὰρ Ἕλληνές εἰσι νεωτεροποιοὶ καὶ ἄττοντες φέρονται πανταχῇ, οὐδὲν ἔχοντες ἕρμα ἐν ἑαυτοῖς, οὐδ' ὅπερ ἂν δέξωνται παρά τινων διαφυλάττοντες, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὀξέως*

ἀφέντες, πάντα κατὰ τὴν ἄστατον εὑρεσιλογίαν μεταπλάττουσι· βάρβαροι δὲ μόνιμοι τοῖς ἤθεσιν ὄντες καὶ τοῖς λόγοις βεβαίως τοῖς αὐτοῖς ἐμμένουσι. — c) Scil. religioni Christianae. Iustinianus, in cuius regnum haec incidunt, paganos persequebatur, philosophiaeque doctoribus stipendium ademit et scholas eorum interdixit. Zonar. Annal. Tom. III, p. 52. ed. Basil.; Ioann. Malal. Chronogr. XVIII, p. 184; 187. Oxon. ἐπὶ δὲ τῆς ὑπατείας τοῦ αὐτοῦ Δεκίου ὁ αὐτὸς βασιλεὺς θεσπίσας πρόσταξιν ἔπεμψεν ἐν Ἀθήναις κελεύσας μηδένα διδάσκειν φιλοσοφίαν. Decii consulatus incidit in a. 529. p. Chr. — d) In antecedentibus narraverat Chosroem, regem Persarum, Uranium philosophum Graecum secum habuisse, hominem foedissimum, Scepticorum placita professum.

INDEX LOCORUM.

☞ Quorum locorum numeris asteriscus adiicitur, ii vel toti vel ex parte exscripti sunt; ceterorum locus tantum indicatur. Quibus apponuntur litterae *em.*, in iis emendationes aut proposuimus aut recepimus. Singulae litterae *a. b.* cett., numeris locorum additae, indicant notas particulares, litterae *not.* notas generales. *Passim* ubi adscribitur, idem locus in eadem nota plus semel laudatur.

ADDITAMENTUM.

Casu factum ut in Diogene Apolloniate p. 13 sqq. lectionum varietas nimis parce enotata sit. Ita in nr. 27. post verba *γῆ καὶ ὕδωϱ* in margine adiiciendum erat: Recte omisit Schorn quae adduntur in cod. ... *καὶ ἀὴϱ καὶ πῦϱ*, omissa etiam in ed. Venet. — Deinde *οὐδ' ἂν* positum est ex coni. Schornii. — Post *βλάβη* aliquid deesse vidit Schleiermacher (üb. Diogenes v. Apollonia). Schornius locum sic explendum censet, *οὔτε βλάβη ἀπὸ τοῦ ἑτέϱου γενέσθαι.* — In nr. 29. Schorn scrib. esse putat *καὶ ὑετῶν ἀνέμων καὶ εὐδιέων*, deleto *καί*, ut opponantur *ἄνεμοι ὑετοί* (Herod. II, 25. *ἄνεμοι ὑετώτατοι*) et *εὐδίαι.* — Deinde Schorn *ἄνθϱωποι γὰϱ* ex cod. D., qui etiam in antecedentibus Simplicii habet *ἐπάγει ὅτι καὶ ἄνθϱωποι.* — Nr. 30. *πάντα* ex coni. Schornii. — In verbis *καὶ οὐκ ἔστιν οὐδὲ ἓν* Schorn ex auctoritate librorum, codicis C. *οὐδὲ* pro *μηδέ*, codicis D. *μετέχοι* pro *μετέχει.*

In prioribus potissimum plagulis propter typorum novitatem spiritus aliquoties exciderunt. Quod ut vix commemoratione dignum est, ita haec vitia corrigenda sunt:

pag. 18. lin. 16. dele e. ante Heraclitus.
„ 90. „ 11. a fine pro Physic. 6. corr. Physic. b.
„ 96. „ 16. pro sphaera corr. sphaero.
„ 319. „ 7. a fine in nonnullis exemplaribus *ἐξακοστῇ* expressum est pro *ἑκατοστῇ.*
„ 409. „ 6 et 9. a fine et pag. 410. lin. 4. pro ab U. c. scr. a. U. c.
„ 424. „ 7. pro eiicendae corr. eiiciendae.
„ 431. „ 13. pro Off. V. scr. Off. I.

GOTHAE, TYPIS ENGELHARDO-REYHERIANIS.



